

Giới thiệu Tình Sinh Ý Động

Truyện Tình Sinh Ý Động của tác giả Tùy Hào Châu thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Có thể bạn sẽ nghĩ đến sự thất bại khi nhớ về cuộc tình đã qua, nhưng nó lại chính là bài học cho bạn khi tìm đến một tình yêu ngôn tình sùng mới.

Trong trò chơi tình yêu, vấn đề không phải ai là kẻ thắng cuộc hay thua cuộc, điều quan trọng của tình yêu là thời điểm nào thích hợp nhất để giữ nó hay để nó ra đi.

Bởi lẽ, tình yêu không bị bào mòn bởi sự đổ vỡ hay hạnh phúc. Đó là một truyện hay nói về cuộc phiêu lưu tình ái suốt đời ta luôn phải học hỏi, khám phá và vươn lên.

Điều trở trêu lớn nhất của tình yêu là ta lại để nó ra đi đúng lúc ta nên giữ lại. Ta mất đi một người chỉ khi số phận đã sắp đặt ta phải gặp người khác— người có thể yêu ta thậm chí hơn cả chính ta yêu bản thân mình.

Khi bạn yêu một ai đó vì tính cách của họ, thì bạn sẽ thấy họ đẹp về mọi mặt.

Tình yêu... Đôi lúc đừng tin vào lời nói.

Hãy nhìn vào những nỗ lực và cố gắng thiên hạ vì lương mà người ấy đã làm vì bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Một lần nữa Ninh Nhiễm Thanh phải thừa nhận rằng, hình như quan hệ giữa vô và mọi người xung quanh không được tốt cho lắm.

Buổi lễ tốt nghiệp vừa kết thúc, sinh viên nam và sinh viên nữ trong lớp đã vội tụ lại chụp ảnh cùng nhau, lúc tung mũ nào thì tạo dáng, còn có năm – sáu sinh viên nữ đứng thành một hàng, cùng vén áo cử nhân lên để lộ đôi chân trắng nõn.

Dường như ai nấy đều cố gắng chụp thật nhiều ảnh, tranh thủ giữ lại những khoảnh khắc cuối cùng của thời thanh xuân dưới mái trường đại học.

Ninh Nhiễm Thanh bình thản vén mái tóc đen dưới ánh mặt trời chói chang, song khuôn mặt xinh đẹp của cô lại không có lấy một giọt mồ hôi, vẫn thoải mái nhẹ nhàng đến lạ lùng.

Cô cúi đầu nhìn Trương Tiểu Tri – cậu nhóc bị cô ép phải tới tham dự lễ tốt nghiệp của mình, chỉ vào tượng đài văn hóa không xa bên kia, “Đi ra đây chụp cho đi tám ảnh.”

Trương Tiểu Tri cực kỳ bức bối, cu cậu đang ngồi trong nắng dưới cái bóng của Ninh Nhiễm Thanh, hậm hực mấy tiếng rồi nói: “Dì vẫn muốn chụp nữa à?”

Ninh Nhiễm Thanh dịu giọng nói với cu cậu đang phụng phịu giận dỗi: “Tiểu Tri ngoan nào, lát nữa chụp xong đi mời cháu đi ăn, thế đã được chưa?”

Trương Tiểu Tri khẽ nâng mí mắt, cảm máy ảnh đi về phía tượng đài danh nhân.

Ninh Nhiễm Thanh mang đôi giày cao gót mới mua, thong dong nổi gót Trương Tiểu Tri, hôm nay cô còn đặc biệt ăn vận thật đẹp, trong bộ áo cử nhân là áo sơ mi lụa màu trắng mặc kèm với chân váy hoa màu xanh lục. Trước khi khoác lên người bộ áo cử nhân trông cô lộng lẫy tựa mỹ cảnh nhân gian, tuy nhiên dù mỹ cảnh có đẹp tới đâu chẳng nữa thì cũng chẳng ai tới chụp ảnh chung với cô cả.

Vậy nên việc cô ép Trương Tiểu Tri tới đây là một lựa chọn cực kỳ đúng đắn.

Cô chẳng bận tâm chuyện có người tới chụp ảnh kỷ niệm với mình hay không, có điều bị người ta nhận ra không ai muốn chụp ảnh cùng cô thì lại là chuyện khác. Mỹ nhân đẹp trong cốt cách chứ không phải ở vẻ ngoài, cốt cách của Ninh Nhiễm Thanh không những đẹp mà còn có cả khí phách nữa.

Ninh Nhiễm Thanh không tới dự bữa tiệc tối mừng tốt nghiệp, cô đang nằm trên sofa giành điều khiển ti vi với Trương Tiểu Tri, bạn nhỏ Tiểu Tri với chiều cao chưa tới một mét tự bị cô đuổi khỏi ghế, ẩm ứ về phòng làm bài tập.

Mãi mới cướp được quyền điều khiển ti vi, vậy mà Ninh Nhiễm Thanh chẳng hề quý trọng, cô nhàm chán bèn chuyển đổi kênh.

Đúng lúc ấy thì di động đổ chuông.

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục chuyển kênh thêm một lúc nữa, lát sau mới chậm rãi cầm lấy di động đặt trên bàn, thoáng nhìn tên người gọi trên màn hình rồi

ấn nút nghe máy.

Nhiệm Thanh, sao cậu không tới dự tiệc mừng tốt nghiệp, cậu không biết đấy thôi, khi này thầy chủ nhiệm tìm cậu đó? Giọng nói khá chói tai của một bạn học nữ truyền tới từ di động, mang theo những âm thanh ồn ào hỗn tạp, hẳn là bọn họ đã tới quán karaoke.

Ninh Nhiệm Thanh cảm điều khiển ti vi, chỉnh âm lượng nhỏ đi một chút sau đó mới nói: Không sao, tớ bị cảm nên không đi được.

Ồ thế à, vì lúc chụp ảnh không thấy cậu đâu nên bọn tớ tưởng cậu đã đi trước rồi.

Ninh Nhiệm Thanh vắt đôi chân dài lên bàn, hồ hững hờ: “Còn chuyện gì nữa không?”

Không có gì, lúc ăn tối thầy Tần cũng tới dự.” Bạn học kia chợt nói ra một câu chẳng hề liên quan, Ninh Nhiệm Thanh hoàn toàn không còn hứng thú đáp lời.

À đúng rồi, Nhiệm Thanh, cậu tìm được việc làm chưa? Người bạn nọ lại hỏi.

Ninh Nhiệm Thanh đổi tư thế ngồi, hét to với Trương Tiểu Tri trong phòng: Tiểu Tri, cháu tìm đi làm chi vậy...” Hét xong thì ngắt máy. Cô thấy hơi mệt bèn đá đôi dép lê trên chân đi, nằm thừ người trên sofa nhìn chup đèn trần, nằm vậy được một lúc lại hét lên với cậu nhóc Tiểu Tri trong phòng, “Tiểu Tri, cháu có đói không?”

Cậu nhóc Tiểu Tri bực bội bước ra khỏi phòng, Di cháu mình vừa đi ăn cơm về mà?

Di lại mời cháu đi ăn khuya.

Cu cậu nhìn cô đầy hồ nghi, Lần này cháu không cầm tiền theo đâu đấy.

Yên tâm đi, cùng lắm là để cháu bán mình trả nợ thôi mà.

Ninh Nhiệm Thanh dẫn cậu nhóc đi ăn mì vằn thắn, quán ăn nhỏ nằm trong con hẻm sâu trên một tuyến phố đông đúc, vào giờ này quán ăn vốn vắng vẻ bỗng dưng đông khách đến lạ thường, phải ghép bàn thì mới có chỗ ngồi.

“Người lớn đi cướp chỗ thì xấu mặt lắm, Tiểu Tri, cháu ra hỏi người đàn ông kia xem chỗ đó có ai ngồi chưa? Ninh Nhiệm Thanh thì thầm với cậu nhóc.

Làm như mặt cháu dày lắm ấy. Sau khi lờm cô một cái, Trương Tiểu Tri đi về phía người đàn ông đang ngồi một mình một bàn nọ, lễ phép hỏi: Anh ơi, chỗ này có ai ngồi chưa ạ?

Người đàn ông kia ngẩng lên, lắc đầu: Ngồi đi.

Trương Tiểu Tri ngồi xuống, Ninh Nhiệm Thanh cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh cu cậu, khi cô ngồi xuống thì người nọ lơ đãng nhìn qua, sau đó tỏ vẻ mất hết hứng thú ăn tiếp, một lát sau thì đứng lên thanh toán rồi đi thẳng.

Sau khi người nọ rời đi, Trương Tiểu Tri không quên đá kích cô: Di làm người ta sợ nên người ta mới bỏ đi đấy.”

Ninh Nhiệm Thanh: “...”

Trương Tiểu Tri ăn mì vằn thắn xong, Ninh Nhiệm Thanh dẫn cu cậu ra khỏi con hẻm, khoảng cách từ đầu hẻm đến cuối hẻm cả thảy chừng hai trăm mét, ra khỏi hẻm là tới một con phố lớn xe cộ tấp nập.

Bỗng nhiên cậu nhóc chỉ vào một chiếc Hummer màu đen gần đó, ngạc nhiên nói: Xe của anh kia khủng thật đấy!”

Lái Hummer đi ăn mì vằn thắn?

Khoe của à!

Ninh Nhiệm Thanh thôi nhìn, Chúng ta tới đường Tân Giang đi.

Thành phố A là một thành phố lớn cũng là một thành phố tuyệt đẹp có từ lâu đời, được tạo nên từ sự kết hợp hoàn hảo giữa di sản văn hóa và kiến trúc hiện đại. Bấy giờ trăng sao trên trời và những tòa cao ốc trên tuyến đường chính, đều lẳng lẳng soi bóng lên mặt sông mênh mông khói sóng, lóng lánh dát bạc uốn ngang qua công viên Tân Giang.

Vì đi giày cao gót nên Ninh Nhiệm Thanh cảm thấy rất mỏi chân, bèn ngồi xuống một cái ghế đá dài giữa công viên.

Trương Tiểu Tri dừng bước, lau bàu: Đi ăn khuya thôi mà cũng mang giày cao gót, có đi với bạn trai đâu mà phải khổ thế.

Cô ử oải nói: Chẳng lẽ cháu không phải là cậu bạn trai bé nhỏ của di à.

Trương Tiểu Tri thở dài đầy khoa trương, Trời ơi, di nói thế là làm cháu tổn thương đấy.

Ninh Nhiễm Thanh hừ với cậu nhóc rồi quay đầu nhìn ra mặt sông, chợt thấy hứng thú, cô nghiêng đầu nhìn khung cảnh phồn hoa rực rỡ bên kia bờ bên nổi hứng ngâm thơ. Ai mượn ánh sáng muộn nhà, chiếu lóa cả một khoảng sông.

Cậu nhóc Tiểu Trì kinh sợ nhìn cô, Cháu và bạn nhỏ của cháu đều quá kinh ngạc!

Vào những lúc thế này cháu chỉ cần nói hay là được rồi. Cô nằm dài trên ghế, gió sông lướt nhẹ trên mặt vô cùng thoải mái.

Trương Tiểu Trì đi vòng sang ngồi bên cô, giọng nói cất chứa cả sự hồi hộp và dò xét của trẻ con: Sao đi không tới tiệc mừng tốt nghiệp, với lại hôm nay cháu thấy mọi người đều không thích chơi với dì...

Là dì không thích chơi với họ, được chứ?

Thanh Thanh, đi trộm tiền của bạn học à? Hay đi thường mánh lẻo với thầy cô? Cho nên mọi người mới không ưa dì!

Ninh Nhiễm Thanh hung dữ lườm cu cậu, lập tức tỏ ra khí thế, Cháu nói vậy là đang hạ thấp nhân phẩm, phá hủy danh dự của người khác, dì có thể kiện cháu vì tội phi báng.

Không sao, cháu có Luật bảo vệ trẻ vị thành niên. Cu cậu tiếp tục ăn thịt dê xầu, cười hả hê đắc ý.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêm túc phân tích nguyên nhân tại sao quan hệ giữa mình và mọi người xung quanh lại không tốt, tuy Trương Tiểu Trì luôn nhấn mạnh rằng tất cả là do cô sống lập dị đom đóm, còn mắc bệnh tiểu thư lại hay sai bảo người khác, song cô vẫn quy kết nguyên nhân chủ yếu cho Tần Hữu Sinh. Vì cô cho rằng, trước khi lên Đại học thì quan hệ của cô với mọi người xung quanh cũng khá tốt.

Tần Hữu Sinh là ai?

Là giảng viên thỉnh giảng của Đại học A, thường xuyên được nhà trường mời về mở tọa đàm, buổi tọa đàm nào của anh cũng chật kín chỗ, là nhân vật được sinh viên khoa luật hâm mộ cuồng nhiệt, nhất là các sinh viên nữ.

Mà người đàn ông này lại là bạn trai cũ của cô.

Từng yêu đương với một vị giảng viên trẻ tuổi tài cao, người chịu tổn thương danh dự nghiêm trọng chắc chắn là bên nữ.

Hôm nay chị gái cô - Ninh Tuân Tuân phải làm ca tối, Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Trì về đến nhà rồi mà chị gái cô vẫn chưa trở về.

Ninh Tuân Tuân đã ly dị nhiều năm, giờ đang làm nhân viên bán hàng cho một cửa hàng thời trang hàng hiệu, khi doanh số tốt thì tiền lương cơ bản là hơn một vạn tệ, có điều công việc này lại khiến chị ấy mất đi cơ hội kèm cặp con trai học hành. May mà Trương Tiểu Trì cũng khá ngoan ngoãn, trừ việc thỉnh thoảng vùng dậy chống lại áp bức trường kỷ, về cơ bản cậu bé vẫn trưởng thành theo con đường đã được định sẵn.

Gần mười một giờ đêm thì Ninh Tuân Tuân mới về, vừa vào nhà đã hỏi chuyện tốt nghiệp của Ninh Nhiễm Thanh, cô kể lại một vài điểm quan trọng nhất rồi đưa hộp phở xào mua lúc tối cho chị gái.

Ninh Tuân Tuân cầm hộp phở xào vào phòng ăn, sau đó tiện tay tắt đèn phòng khách để tiết kiệm điện.

Cả căn nhà chỉ có chiếc đèn treo nho nhỏ ở phòng ăn ngoài bếp là còn sáng, lặng lẽ tỏa ra ánh cam dịu dịu.

Chị ơi, tuần sau em định tới Trung Chính làm việc.” Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống ghế đối diện với chị cô nghiêm túc nói.

Trung Chính? Ninh Tuân Tuân ngẩng đầu lên.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu.

Đội thêm một thời gian đi, chị đang nhờ bạn hỏi giúp em về văn phòng luật sư Dịch Hòa, Dịch Hòa tốt hơn Trung Chính nhiều. Rõ ràng là Ninh Tuân Tuân không hài lòng với văn phòng luật sư Trung Chính nho nhỏ kia, chị khề nhừ mày, Thanh Thanh, em không biết khởi điểm trong ngành này của em quan trọng tới mức nào đâu, người thầy hướng dẫn đầu tiên sẽ quyết định quan hệ giao tế của em trong tương lai đấy.

Tuy Trung Chính hơi nhỏ nhưng người hướng dẫn của em là cô Châu Yến. Ninh Nhiễm Thanh cố gắng thuyết phục Ninh Tuân Tuân chấp nhận chuyện cô muốn tới Trung Chính làm việc.

Châu Yến?

Ninh Nhiễm Thanh nói: Chị, chị không biết cô Châu Yến nổi tiếng trong giới luật sư thế nào đâu, cô ấy cực kì am hiểu về các vụ án tranh chấp dân sự, nếu ngày trước cô ấy có thể giúp chị tranh tụng vụ ly hôn, thì Trương Nghị còn lâu mới được lợi như thế.

Ninh Tuân Tuân có vẻ khá mệt mỏi, chị vừa nói vừa ngáp, nét mặt uể oải nhưng vẫn rất hiền hòa: Chị và anh rể em là ly hôn thuận tình(*), khi đó anh rể em đã để lại toàn bộ tài sản cho chị và Tiểu Trì, cũng không tính là xử tệ với hai mẹ con chị.

(1) Ly hôn thuận tình là trường hợp ly hôn theo yêu cầu của cả 2 vợ chồng khi đã thỏa thuận được tất cả những vấn đề quan hệ vợ chồng, quyền nuôi con, cấp dưỡng, chia tài sản (hoặc đồng ý tách riêng yêu cầu chia tài sản vợ chồng thành một vụ án khác sau khi đã ly hôn). Tòa án sẽ thực hiện theo thủ

tục ly hôn thuận tình.

Ninh Nhiễm Thanh không nói tiếp nữa.

Có điều Ninh Tuấn Tuấn vẫn muốn cô được làm việc ở văn phòng luật sư lớn, chị ngắm nghĩ một thoáng rồi nói: Thanh Thanh, hay là em cứ đợi bạn chị hỏi xong rồi hẵng tính tiếp, chẳng phải bạn học của em đều muốn vào Dịch Hòa đấy sao?

Ninh Nhiễm Thanh thực sự không biết giải thích với chị gái mình về chuyện bạn trai cũ của cô – Tần Hữu Sinh chính là một trong những người thành lập nên phòng luật sư Dịch Hòa, nên cô đành phụng phịu nói: Em từng gặp cô Châu Yến rồi, cô ấy là một luật sư có thâm niên trong nghề, được làm trợ lý cho cô ấy là cơ hội tốt mà rất nhiều người ước ao hâm mộ đấy.

Thật à?

Em lừa chị làm gì? Ninh Nhiễm Thanh nói xong, cười tít mắt rồi chống cằm nhìn chị gái: Chị ơi, từ nhỏ em gái chị đã luôn được người khác phải hâm mộ ước ao rồi không đúng sao?

Ninh Tuấn Tuấn hơn Ninh Nhiễm Thanh mười tuổi, là kiểu chị cả như mẹ điển hình, nghe Ninh Nhiễm Thanh nói vậy thì cũng yên tâm, sau khi bật cười khe khẽ thì thân thiết nói: Chị chỉ biết là từ nhỏ em đã đom đống ngạo mạn thôi.

Đom đống ngạo mạn là hai từ có nghĩa châm biếm, nhưng được Ninh Tuấn Tuấn nói như vậy, quả thực khiến trong lòng Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy ngọt ngào, dù trong mắt người khác cô có kém cỏi tới đâu chăng nữa thì ở trong lòng chị gái, cô luôn là tốt nhất.

Cũng như với những người yêu thương bạn, khuyết điểm cũng sẽ biến thành ưu điểm; Còn với những người chỉ chăm chăm soi mói bôi nhọ bạn, dù bạn có ưu điểm tốt đẹp đến mấy thì cũng vẫn bị lôi ra chửi bới sỉ nhục mà thôi.

Trước khi đi ngủ Ninh Nhiễm Thanh vẫn âm thầm lên diễn đàn mạng của trường, hậu quả là cô tức đến ngả ngửa giữa đêm khuya, hai chân giẫm bình bịch lên giường.

Vào lễ tốt nghiệp thì không ai tới chụp ảnh cùng cô, vậy mà giờ lại có kẻ nào đó đăng bức ảnh này lên.

Trong ảnh cô đang cầm tay một bé trai, ban đầu dưới ảnh có người suy đoán quan hệ giữa cô và Trương Tiểu Trì, có người lại nói quần áo hàng hiệu trên người cô đều là hàng nhái bán nhan nhản trên phố Lệ Nhân.

Cho tới khi có một nick tên là Con thỏ con thỏ con thỏ nói ra một câu hài hước nửa thật nửa giả thế này: Trời ơi, tôi biết Ninh Nhiễm Thanh đã từng mang thai, chỉ là không ngờ đứa bé lớn tới mức này rồi, uống thuốc kích thích đấy à?

Sau câu nói này thì hướng gió bắt đầu thay đổi, từ việc quần áo của cô là hàng chính hãng hay hàng nhái đổi sang chủ đề: không biết cô có thai từ bao giờ.

Cô không cam tâm, cô sẽ không để yên chuyện này! Ninh Nhiễm Thanh không khỏi hít thở sâu liên tục, hai tay bấu chặt lên chiếu tre, cô phải kiện con thỏ này, kiện chết cô ta mới thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Một lần nữa Ninh Nhiễm Thanh phải thừa nhận rằng, hình như quan hệ giữa cô và mọi người xung quanh không được tốt cho lắm.

Buổi lễ tốt nghiệp vừa kết thúc, sinh viên nam và sinh viên nữ trong lớp đã vội tụ lại chụp ảnh cùng nhau, lúc tung mũ nào thì tạo dáng, còn có năm – sáu sinh viên nữ đứng thành một hàng, cùng vén áo cử nhân lên để lộ đôi chân trắng nõn.

Dường như ai nấy đều cố gắng chụp thật nhiều ảnh, tranh thủ giữ lại những khoảnh khắc cuối cùng của thời thanh xuân dưới mái trường đại học.

Ninh Nhiễm Thanh bình thần vén mái tóc đen dưới ánh mặt trời chói chang, song khuôn mặt xinh đẹp của cô lại không có lấy một giọt mồ hôi, vẫn thoải mái nhẹ nhàng đến lạ lùng.

Cô cúi đầu nhìn Trương Tiểu Trì – cậu nhóc bị cô ép phải tới tham dự lễ tốt nghiệp của mình, chỉ vào tượng đài văn hóa không xa bên kia, “Đi ra đây chụp cho đi tám ảnh.”

Trương Tiểu Trì cực kỳ bức bối, cu cậu đang ngồi trong nắng dưới cái bóng của Ninh Nhiễm Thanh, hậm hực mấy tiếng rồi nói: “Đi vẫn muốn chụp nữa à?”

Ninh Nhiễm Thanh dịu giọng nói với cu cậu đang phụng phịu giận dỗi: “Tiểu Trì ngoan nào, lát nữa chụp xong đi mời cháu đi ăn, thế đã được chưa?”

Trương Tiểu Trì khẽ nâng mí mắt, cảm máy ảnh đi về phía tượng đài danh nhân.

Ninh Nhiễm Thanh mang đôi giày cao gót mới mua, thong dong nổi gót Trương Tiểu Trì, hôm nay cô còn đặc biệt ăn vận thật đẹp, trong bộ áo cử nhân là áo sơ mi lụa màu trắng mặc kèm với chân váy hoa màu xanh lục. Trước khi khoác lên người bộ áo cử nhân trông cô lộng lẫy tựa mỹ cảnh nhân gian, tuy nhiên dù mỹ cảnh có đẹp tới đâu chẳng nữa thì cũng chẳng ai tới chụp ảnh chung với cô cả.

Vậy nên việc cô ép Trương Tiểu Trì tới đây là một lựa chọn cực kỳ đúng đắn.

Cô chẳng bận tâm chuyện có người tới chụp ảnh kỷ niệm với mình hay không, có điều bị người ta nhận ra không ai muốn chụp ảnh cùng cô thì lại là chuyện khác. Mỹ nhân đẹp trong cốt cách chứ không phải ở vẻ ngoài, cốt cách của Ninh Nhiễm Thanh không những đẹp mà còn có cả khí phách nữa.

Ninh Nhiễm Thanh không tới dự bữa tiệc tối mừng tốt nghiệp, cô đang nằm trên sofa giành điều khiển ti vi với Trương Tiểu Trì, bạn nhỏ Tiểu Trì với chiều cao chưa tới một mét tư bị cô đuổi khỏi ghế, ầm ục về phòng làm bài tập.

Mãi mới cướp được quyền điều khiển ti vi, vậy mà Ninh Nhiễm Thanh chẳng hề quý trọng, cô nhàm chán bèn chuyển đổi kênh.

Đúng lúc ấy thì di động đổ chuông.

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục chuyển kênh thêm một lúc nữa, lát sau mới chậm rãi cầm lấy di động đặt trên bàn, thoáng nhìn tên người gọi trên màn hình rồi ấn nút nghe máy.

Nhiễm Thanh, sao cậu không tới dự tiệc mừng tốt nghiệp, cậu không biết đấy thôi, khi nãy thầy chủ nhiệm tìm cậu đó? Giọng nói khá chói tai của một bạn học nữ truyền tới từ di động, mang theo những âm thanh ồn ào hỗn tạp, hẳn là bọn họ đã tới quán karaoke.

Ninh Nhiễm Thanh cầm điều khiển ti vi, chỉnh âm lượng nhỏ đi một chút sau đó mới nói: Không sao, tớ bị cảm nên không đi được.

Ồ thế à, vì lúc chụp ảnh không thấy cậu đâu nên bọn tớ tưởng cậu đã đi trước rồi.

Ninh Nhiễm Thanh vắt đôi chân dài lên bàn, hồ hững hờ: “Còn chuyện gì nữa không?”

Không có gì, lúc ăn tối thầy Tần cũng tới dự.” Bạn học kia chợt nói ra một câu chẳng hề liên quan, Ninh Nhiễm Thanh hoàn toàn không còn hứng thú đáp lời.

À đúng rồi, Nhiễm Thanh, cậu tìm được việc làm chưa? Người bạn nọ lại hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh đổi tư thế ngồi, hét to với Trương Tiểu Trì trong phòng: Tiểu Trì, cháu tìm đi làm chi vậy...” Hét xong thì ngắt máy. Cô thấy hơi mệt bèn đá đôi dép lê trên chân đi, nằm thừ người trên sofa nhìn chụp đèn trần, nằm vậy được một lúc lại hét lên với cậu nhóc Tiểu Trì trong phòng, “Tiểu Trì, cháu có đói không?”

Cậu nhóc Tiểu Trì bực bội bước ra khỏi phòng, Di cháu mình vừa đi ăn cơm về mà?

Di lại mời cháu đi ăn khuya.

Cu cậu nhìn cô đầy hồ nghi, Lần này cháu không cảm tiền theo đâu đấy.

Yên tâm đi, cùng lắm là để cháu bán mình trả nợ thôi mà.

Ninh Nhiễm Thanh dẫn cậu nhóc đi ăn mì vằn thắn, quán ăn nhỏ nằm trong con hẻm sâu trên một tuyến phố đông đúc, vào giờ này quán ăn vốn vắng vẻ bỗng dưng đông khách đến lạ thường, phải ghép bàn thì mới có chỗ ngồi.

“Người lớn đi cướp chỗ thì xấu mặt lắm, Tiểu Trì, cháu ra hỏi người đàn ông kia xem chỗ đó có ai ngồi chưa? Ninh Nhiễm Thanh thì thầm với cậu nhóc.

Làm như mặt cháu dày lắm ấy. Sau khi lờm cô một cái, Trương Tiểu Trì đi về phía người đàn ông đang ngồi một mình một bàn nọ, lễ phép hỏi: Anh ơi, chỗ này có ai ngồi chưa ạ?

Người đàn ông kia ngẩng lên, lắc đầu: Ngồi đi.

Trương Tiểu Trì ngồi xuống, Ninh Nhiễm Thanh cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh cu cậu, khi cô ngồi xuống thì người nọ lơ đãng nhìn qua, sau đó tỏ vẻ mất hết hứng thú ăn tiếp, một lát sau thì đứng lên thanh toán rồi đi thẳng.

Sau khi người nọ rời đi, Trương Tiểu Trì không quên dả kích cô: Di làm người ta sợ nên người ta mới bỏ đi đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Trương Tiểu Trì ăn mì vằn thắn xong, Ninh Nhiễm Thanh dẫn cu cậu ra khỏi con hẻm, khoảng cách từ đầu hẻm đến cuối hẻm cả thảy chừng hai trăm mét, ra khỏi hẻm là tới một con phố lớn xe cộ tấp nập.

Bỗng nhiên cậu nhóc chỉ vào một chiếc Hummer màu đen gần đó, ngạc nhiên nói: Xe của anh kia khủng thật đấy!”

Lái Hummer đi ăn mì vẫn thần?

Khoe của à!

Ninh Nhiễm Thanh thôi nhìn, Chúng ta tới đường Tân Giang đi.

Thành phố A là một thành phố lớn cũng là một thành phố tuyệt đẹp có từ lâu đời, được tạo nên từ sự kết hợp hoàn hảo giữa di sản văn hóa và kiến trúc hiện đại. Bấy giờ trăng sao trên trời và những tòa cao ốc trên tuyến đường chính, đều lẳng lẳng soi bóng lên mặt sông mênh mang khói sóng, lóng lánh dát bạc uốn ngang qua công viên Tân Giang.

Vì đi giày cao gót nên Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy rất mỏi chân, bèn ngồi xuống một cái ghế đá dài giữa công viên.

Trương Tiểu Tri dừng bước, lau mồ hôi: Đi ăn khuya thôi mà cũng mang giày cao gót, có đi với bạn trai đâu mà phải khổ thế.

Cô uể oải nói: Chẳng lẽ cháu không phải là cậu bạn trai bé nhỏ của dì à.

Trương Tiểu Tri thở dài đầy khoa trương, Trời ơi, dì nói thế là làm cháu tổn thương đấy.

Ninh Nhiễm Thanh hừ với cậu nhóc rồi quay đầu nhìn ra mặt sông, chợt thấy hứng thú, cô nghiêng đầu nhìn khung cảnh phồn hoa rực rỡ bên kia bờ bên nổi hứng ngâm thơ: Ai mượn ánh sáng muôn nhà, chiếu lóa cả một khoảng sông.

Cậu nhóc Tiểu Tri kinh sợ nhìn cô, Cháu và bạn nhỏ của cháu đều quá kinh ngạc!

Vào những lúc thế này cháu chỉ cần nói hay là được rồi. Cô nằm dài trên ghế, gió sông lướt nhẹ trên mặt vô cùng thoải mái.

Trương Tiểu Tri đi vòng sang ngồi bên cô, giọng nói cất chứa cả sự hồi hộp và dò xét của trẻ con: Sao dì không tới tiệc mừng tốt nghiệp, với lại hôm nay cháu thấy mọi người đều không thích chơi với dì..

Là dì không thích chơi với họ, được chứ?

Thanh Thanh, dì trộm tiền của bạn học à? Hay đi thường mách lẻo với thầy cô? Cho nên mọi người mới không ưa dì!

Ninh Nhiễm Thanh hung dữ lườm cu cậu, lập tức tỏ ra khí thế, Cháu nói vậy là đang hạ thấp nhân phẩm, phá hủy danh dự của người khác, dì có thể kiện cháu vì tội phỉ báng.

Không sao, cháu có Luật bảo vệ trẻ vị thành niên . Cu cậu tiếp tục ăn thịt dê xầu, cười hả hê đắc ý.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêm túc phân tích nguyên nhân tại sao quan hệ giữa mình và mọi người xung quanh lại không tốt, tuy Trương Tiểu Tri luôn nhấn mạnh rằng tất cả là do cô sống lập dị đom đóm, còn mắc bệnh tiểu thư lại hay sai bảo người khác, song cô vẫn quy kết nguyên nhân chủ yếu cho Tần Hữu Sinh. Vì cô cho rằng, trước khi lên Đại học thì quan hệ của cô với mọi người xung quanh cũng khá tốt.

Tần Hữu Sinh là ai?

Là giảng viên thỉnh giảng của Đại học A, thường xuyên được nhà trường mời về mở tọa đàm, buổi tọa đàm nào của anh cũng chật kín chỗ, là nhân vật được sinh viên khoa luật hâm mộ cuồng nhiệt, nhất là các sinh viên nữ.

Mà người đàn ông này lại là bạn trai cũ của cô.

Từng yêu đương với một vị giảng viên trẻ tuổi tài cao, người chịu tổn thương danh dự nghiêm trọng chắc chắn là bên nữ.

Hôm nay chị gái cô - Ninh Tuân Tuân phải làm ca tối, Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Tri về đến nhà rồi mà chị gái cô vẫn chưa trở về.

Ninh Tuân Tuân đã ly dị nhiều năm, giờ đang làm nhân viên bán hàng cho một cửa hàng thời trang hàng hiệu, khi doanh số tốt thì tiền lương cơ bản là hơn một vạn tệ, có điều công việc này lại khiến chị ấy mất đi cơ hội kèm cặp con trai học hành. May mà Trương Tiểu Tri cũng khá ngoan ngoãn, trừ việc thỉnh thoảng vùng dậy chống lại áp bức trường kỷ , về cơ bản cậu bé vẫn trưởng thành theo con đường đã được định sẵn.

Gần mười một giờ đêm thì Ninh Tuân Tuân mới về, vừa vào nhà đã hỏi chuyện tốt nghiệp của Ninh Nhiễm Thanh, cô kể lại một vài điểm quan trọng nhất rồi đưa hộp phở xào mua lúc tối cho chị gái.

Ninh Tuân Tuân cầm hộp phở xào vào phòng ăn, sau đó tiện tay tắt đèn phòng khách để tiết kiệm điện.

Cả căn nhà chỉ có chiếc đèn treo nho nhỏ ở phòng ăn ngoài bếp là còn sáng, lẳng lẳng tỏa ra ánh cam dịu dịu.

Chị ơi, tuần sau em định tới Trung Chính làm việc.” Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống ghế đối diện với chị cô nghiêm túc nói.

Trung Chính? Ninh Tuấn Tuấn ngẩng đầu lên.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu.

Đội thêm một thời gian đi, chị đang nhờ bạn hỏi giúp em về văn phòng luật sư Dịch Hòa, Dịch Hòa tốt hơn Trung Chính nhiều. Rõ ràng là Ninh Tuấn Tuấn không hài lòng với văn phòng luật sư Trung Chính nhỏ nhỏ kia, chị khề nhều mày, Thanh Thanh, em không biết khởi điểm trong ngành này của em quan trọng tới mức nào đâu, người thầy hướng dẫn đầu tiên sẽ quyết định quan hệ giao tế của em trong tương lai đấy.

Tuy Trung Chính hơi nhỏ nhưng người hướng dẫn của em là cô Châu Yến. Ninh Nhiễm Thanh cố gắng thuyết phục Ninh Tuấn Tuấn chấp nhận chuyện cô muốn tới Trung Chính làm việc.

Châu Yến?

Ninh Nhiễm Thanh nói: Chị, chị không biết cô Châu Yến nổi tiếng trong giới luật sư thế nào đâu, cô ấy cực kì am hiểu về các vụ án tranh chấp dân sự, nếu ngày trước cô ấy có thể giúp chị tranh tụng vụ ly hôn, thì Trương Nghị còn lâu mới được lợi như thế.

Ninh Tuấn Tuấn có vẻ khá mệt mỏi, chị vừa nói vừa ngáp, nét mặt uể oải nhưng vẫn rất hiền hòa: Chị và anh rể em là ly hôn thuận tình(*), khi đó anh rể em đã để lại toàn bộ tài sản cho chị và Tiểu Tri, cũng không tính là xử tệ với hai mẹ con chị.

(1) Ly hôn thuận tình là trường hợp ly hôn theo yêu cầu của cả 2 vợ chồng khi đã thỏa thuận được tất cả những vấn đề quan hệ vợ chồng, quyền nuôi con, cấp dưỡng, chia tài sản (hoặc đồng ý tách riêng yêu cầu chia tài sản vợ chồng thành một vụ án khác sau khi đã ly hôn). Tòa án sẽ thực hiện theo thủ tục ly hôn thuận tình.

Ninh Nhiễm Thanh không nói tiếp nữa.

Có điều Ninh Tuấn Tuấn vẫn muốn cô được làm việc ở văn phòng luật sư lớn, chị ngẫm nghĩ một thoáng rồi nói: Thanh Thanh, hay là em cứ đợi bạn chị hỏi xong rồi hẵng tính tiếp, chẳng phải bạn học của em đều muốn vào Dịch Hòa đấy sao?

Ninh Nhiễm Thanh thực sự không biết giải thích với chị gái mình về chuyện bạn trai cũ của cô – Tần Hữu Sinh chính là một trong những người thành lập nên phòng luật sư Dịch Hòa, nên cô đành phụng phịu nói: Em từng gặp cô Châu Yến rồi, cô ấy là một luật sư có thâm niên trong nghề, được làm trợ lý cho cô ấy là cơ hội tốt mà rất nhiều người ước ao hâm mộ đấy.

Thật à?

Em lừa chị làm gì? Ninh Nhiễm Thanh nói xong, cười tít mắt rồi chống cằm nhìn chị gái: Chị ơi, từ nhỏ em gái chị đã luôn được người khác phải hâm mộ ước ao rồi không đúng sao?

Ninh Tuấn Tuấn hơn Ninh Nhiễm Thanh mười tuổi, là kiểu chị cả như mẹ điển hình, nghe Ninh Nhiễm Thanh nói vậy thì cũng yên tâm, sau khi bật cười khe khẽ thì thân thiết nói: Chị chị biết là từ nhỏ em đã đom đàng ngạo mạn thôi.

Đom đàng ngạo mạn là hai từ có nghĩa châm biếm, nhưng được Ninh Tuấn Tuấn nói như vậy, quả thực khiến trong lòng Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy ngọt ngào, dù trong mắt người khác cô có kém cỏi tới đâu chăng nữa thì ở trong lòng chị gái, cô luôn là tốt nhất.

Cũng như với những người yêu thương bạn, khuyết điểm cũng sẽ biến thành ưu điểm; Còn với những người chỉ chăm chăm soi mói bôi nhọ bạn, dù bạn có ưu điểm tốt đẹp đến mấy thì cũng vẫn bị lỗi ra chửi bới sỉ nhục mà thôi.

Trước khi đi ngủ Ninh Nhiễm Thanh vẫn âm thầm lên diễn đàn mạng của trường, hậu quả là cô tức đến ngã ngửa giữa đêm khuya, hai chân giẫm bình bịch lên giường.

Vào lễ tốt nghiệp thì không ai tới chụp ảnh cùng cô, vậy mà giờ lại có kẻ nào đó đăng bức ảnh này lên.

Trong ảnh cô đang cầm tay một bé trai, ban đầu dưới ảnh có người suy đoán quan hệ giữa cô và Trương Tiểu Tri, có người lại nói quần áo hàng hiệu trên người cô đều là hàng nhái bán nhan nhản trên phố Lê Nhân.

Cho tới khi có một nick tên là Con thỏ con thỏ con thỏ nói ra một câu hài hước nửa thật nửa giả thế này: Trời ơi, tôi biết Ninh Nhiễm Thanh đã từng mang thai, chỉ là không ngờ đứa bé lớn tới mức này rồi, uống thuốc kích thích đấy à?

Sau câu nói này thì hướng gió bắt đầu thay đổi, từ việc quần áo của cô là hàng chính hãng hay hàng nhái đổi sang chủ đề: không biết cô có thai từ bao giờ.

Cô không cam tâm, cô sẽ không để yên chuyện này! Ninh Nhiễm Thanh không khỏi hít thở sâu liên tục, hai tay bấu chặt lên chiếu tre, cô phải kiện con thỏ này, kiện chết cô ta mới thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Type: Thanh Thu

Ninh Nhiễm Thanh đã sắp xếp hồ sơ vụ án suất gần một tuần liền, lúc buồn chán thì mở hồ sơ ra xem, cũng coi như giết thời gian.

Hồ sơ vụ án ở văn phòng luật sư đã ghi lại những thông tin chân thực nhất của từng vụ án, nghiên cứu những bộ hồ sơ này không những giúp cô hiểu được toàn bộ tình tiết phát triển vụ án, mà còn giúp cô thấy rõ quá trình phân tích và lối tư duy của người thụ lý vụ án.

Ninh Nhiễm Thanh ghi chép toàn bộ thông tin có ích vào sổ nhật ký công tác của mình, mỗi ngày cô đều ghi kín mấy trang giấy. Gần tới giờ tan tầm, Vương Trần chậm chậm dạo quanh bàn làm việc của cô, nhìn những chữ mà cô ghi chép lại: “Chữ xấu thật đấy...”

Cô gấp sổ lại kêu “bịch” một tiếng.

Vương Trần hi hỏ bông đùa: “Trong tập tài liệu ôn thi mà cậu photo cho tớ có mấy chữ rất đẹp, mau cho tớ biết chữ ấy là của ai?”

“Ồ, tớ cũng không biết, tớ cũng photo lại của người khác thôi.” Cô bịa ra một lời nói dối.

Tần Hữu Sinh cũng từng chê chữ của cô, anh nói cô viết vừa xấu vừa chậm. Quảng thời gian đó anh có thời gian rảnh dạy cô học, nên trong tài liệu ôn thi của cô có chữ của anh là chuyện rất bình thường.

Ngày mai hai văn phòng luật sư sẽ tổ chức lễ dời văn phòng.

Trước khi tan tầm, đồng nghiệp nam vui tính nhất văn phòng luật sư gọi mọi người lại, “Ngày mai chúng ta sẽ chuyển tới chỗ làm việc mới, khi nãy người của văn phòng luật sư Vạn Phong đã liên lạc với tôi, để giúp mọi người có thể hợp tác vui vẻ trong tương lai, buổi tối bọn họ sẽ tổ chức hoạt động để mọi người làm quen với nhau, người ta hơi bị hào phóng đó, đã đặt phòng riêng ở quán bar Cầu Vòng rồi, tối mai ai đi được thì báo tên nào.”

Vương Trần nói sẽ tham dự, hỏi cô có định đi không.

Ninh Nhiễm Thanh đi hỏi cô giáo Châu Yến: “Cô ạ, cô có đi không ạ?”

“Đây là hoạt động của thanh niên các em, cô đi làm gì?” Dứt lời, Châu Yến dẫn cô đến trước các đồng nghiệp, “Tôi báo tên hộ Tiểu Ninh.”

“Người đẹp đương nhiên được chào đón rồi.” Vương Vỹ huýt gió nói.

Châu Yến nói thêm, “Tiểu Ninh rất hiền, mấy người phải quan tâm đến em ấy đấy nhé.”

Mọi người đều ào ào nói được được, Ninh Nhiễm Thanh đứng cạnh Châu Yến mà cười tí mắt, vội vàng cảm ơn.

Thích thật đấy, hóa ra trong mắt Châu Yến, cô lại là một bé gái hiền lành ngoan ngoãn, Ninh Nhiễm Thanh suýt khóc vì xúc động, cuối cùng cô cũng cảm nhận được tâm trạng vui vẻ khi được mọi người yêu quý.

Từ nay về sau, cô nhất định phải cư xử thật tốt, cố gắng trở thành một người đáng yêu đáng mến, Oh Yeah.

Hoạt động sẽ bắt đầu vào chín giờ tối, trước khi tới tham gia, Ninh Nhiễm Thanh về nhà ăn cơm. Hôm nay chị cô cũng được nghỉ không phải đi làm, lúc cô về nhà, chị đang bận rộn trong bếp, vừa mở cửa cô đã ngửi thấy mùi cơm thơm nức.

Trương Tiểu Tri đang vừa làm bài tập vừa xem ti vi trên sofa, Ninh Nhiễm Thanh liền đi tới tắt ti vi đi.

“Đừng mà, một lúc cháu có thể làm hai việc.” Cậu nhóc ai oán kêu lên, Ninh Nhiễm Thanh bèn cất điều khiển ti vi vào trong túi xách, sau đó che tai đi vào trong bếp, hoàn toàn không cho cu cậu cơ hội trình bày.

Trong bữa tối, Ninh Nhiễm Thanh kể với chị gái chuyện Trung Chính sắp sát nhập cùng Vạn Phong, tiện thể nói tới chuyện tối nay sẽ tới quán bar liên hoan với đồng nghiệp, “Oa, quán bar cơ đấy, mẹ ơi, là quán bar đó!” Cậu nhóc Tiểu Tri nói leo, giọng điệu khá kích động, “Nhưng cô giáo dặn con rồi, học sinh tiểu học không được đến những nơi như thế.”

“Đây không phải việc của cháu.” Ninh Nhiễm Thanh buông một câu.

“Là buổi tụ họp với đồng nghiệp thật à?” Chị cô hỏi.

“Chị ơi, không phải buổi tụ họp của đồng nghiệp thì em tới một nơi như thế làm gì, em đâu phải kiểu con gái. ... kết bạn bữa bãi?” Ninh Nhiễm Thanh vốn định nói “Kiểu con gái phóng túng thác loạn”, nhưng vì cậu nhóc Tiểu Tri vẫn là trẻ vị thành niên, nên cô đành chuyển thành “kết bạn bữa bãi”.

Trương Tiểu Tri tụt xuống khỏi ghế, ngồi trên đất giả bộ nôn mửa, tiếc là cả mẹ ruột và dì ruột đều không thèm để ý tới màn biểu diễn đầy cố gắng của cu cậu, nên sau khi biểu diễn xong, cậu nhóc đành cảm giận trở lại bàn, tiếp tục ăn cơm.

Ninh Tuấn Tuấn ngập ngừng một lát: “Chị chỉ sợ mấy nơi như thế không an toàn thôi.”

“Đồng nghiệp của em đều tốt lắm, không phải sợ đâu.” Dứt lời, Ninh Nhiễm Thanh lấy một tờ giấy ăn, lau miệng rồi đi về phòng.

Tắm rửa, thay quần áo, trang điểm... Khi Ninh Nhiễm Thanh xong xuôi chuẩn bị ra khỏi nhà, chị gái liền lấy ra mấy tờ nhân dân tệ từ trong túi đưa cho cô rồi nói: “Tiền sinh hoạt tháng này đây, em đi làm rồi, mỗi ngày chị cho em thêm hai mươi tệ.”

Cuối cùng cũng tăng lên rồi! Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt chị gái, nũng nịu một lúc.

Dù Ninh Tuấn Tuấn rất chiều chuộng em gái ở các khoản đi lại ăn mặc, song tiền tiêu vặt cho Ninh Nhiễm Thanh thì kiểm soát rất chặt chẽ.

Nhà họ Ninh đã từng rất giàu có, tuy mẹ Ninh sinh Ninh Tuấn Tuấn và Ninh Nhiễm Thanh cách xa nhau nhưng tới khi Ninh Nhiễm Thanh lên ba, ai cũng khen nhà họ Ninh có phúc, sinh được hai cô con gái xinh đẹp như vậy. Khi Ninh Nhiễm Thanh năm tuổi, mẹ Ninh qua đời, một năm sau cha Ninh dẫn một người phụ nữ và một bé gái ba tuổi về nhà.

Khi hai chị em biến thành ba chị em thì chẳng còn bao người khen nhà họ Ninh có phúc, mà người cười chê, nhạo báng thì lại rất nhiều.

Khi ấy Ninh Tuấn Tuấn cũng đã lớn rồi, còn Ninh Nhiễm Thanh vẫn là một đứa bé bện đi giành cha với người khác, trong căn nhà nhỏ của nhà họ Ninh, những trận ác chiến với Ninh Bối Bối gần như chiếm trọn thời thơ ấu của cô.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Ninh Nhiễm Thanh đã lên đại học, chị gặp Trương Nghị ở thành phố A, kết hôn rồi sinh con, từ đó hai chị em cô chẳng mấy khi gặp nhau.

Cho tới lúc cô thi đỗ vào Đại học ở thành phố A, chị gái đã ly hôn, sau đó cô mới đến ở cùng chị gái và cháu trai.

Khi cô học đại học năm thứ hai, ông Ninh Uy Phong bắt chước người ta đầu tư bất động sản, cuối cùng thua lỗ hết sạch tài sản, Ninh Tuấn Tuấn dùng toàn bộ tiền bồi thường sau ly hôn của mình để giúp gia đình vượt qua khó khăn, song vẫn không động tới số tiền của Ninh Nhiễm Thanh.

Chị nói số tiền ấy là của Ninh Nhiễm Thanh, mẹ không thể chuẩn bị cho em nên chị sẽ giúp em tích cóp từ sớm.

Bởi vậy, dù thi thoảng cô khá bức bối vì chị gái cũng đối xử với Ninh Bối Bối rất tốt, thế nhưng cô vẫn yêu chị mình vô cùng.

Trước nay Ninh Tuấn Tuấn vẫn luôn là người dịu dàng hiền hậu, đối xử với ai cũng hết lòng hết dạ, tuy nhiên hành động của chị cực kì kiên quyết, ví dụ từ khi chị quản lý tiền sinh hoạt thay cô, chị bảo mỗi ngày chỉ cho cô ba mươi tệ thì chị đúng là chỉ cho ba mươi tệ mà thôi.

Ninh Nhiễm Thanh đếm qua tiền tiêu vặt rồi cất vào trong túi, lại tính thử ngày tháng, sau đó bèn ngồi ỳ trên sofa một lúc: “Chị ơi, tháng này là tháng đủ, có ba mươi mốt ngày cơ mà.”

Ninh Tuấn Tuấn: “.....”

Ninh Nhiễm Thanh vui vẻ ra khỏi nhà.

Buổi tụ họp bắt đầu vào chín giờ tối, Ninh Nhiễm Thanh đến sớm mười lăm phút, quán bar Cầu Vòng nằm trên khu phố Thời Đại, ngoài cửa có một dàn tiếp tân đẹp trai đón khách, cô bước tới hỏi: “Văn phòng luật sư Vạn Phong và văn phòng luật sư Trung Chính liên hoan ở phòng nào vậy?”

“Văn phòng luật sư ấy à, tôi biết đấy! Toàn các luật sư hã, tôi biết rồi, cô đi theo tôi.” Người phục vụ cực kì nhiệt tình, liên tục nói “biết biết”, dẫn cô vào thang máy.

Thang máy dừng ở tầng 8, anh ta dẫn cô bước qua lối đi trải thảm êm ái, tới trước một phòng gắn biển số 806, giúp cô mở cửa phòng: “Là phòng này.”

Ninh Nhiễm Thanh đi vào trong phòng, liếc mắt nhìn qua thì đúng là rất xa hoa lộng lẫy.

Căn phòng rất lớn, chia thành gian trong gian ngoài. Gian ngoài có một bàn bi-a, có bảy tám người đàn ông và hai người phụ nữ đang đứng ở đó, khi Ninh Nhiễm Thanh đi vào thì đều quay ra nhìn cô với vẻ kinh ngạc. Cô khẽ nâng khóe môi coi như chào hỏi, thầm nghĩ có lẽ bọn họ là đồng nghiệp làm ở Vạn Phong, cô phải tìm được Vương Trần trước đã, cho nên cô tiếp tục đi vào. Gian ngoài sáng đèn, gian trong lại tối om, phòng rất rộng, giữa dãy sofa xếp hình vòng cung là một sân nhảy hình tròn, có hai người đàn ông ôm nhau đứng hát ở đó.

Ánh đèn quá chói mờ mịt không thể thấy rõ mặt người, giữa tình cảnh “Tôi không thấy anh anh không thấy tôi”. Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu tìm kiếm đồng nghiệp ở Trung Chính.

Hiện giờ hai người đàn ông nọ đang hát những nốt cao, cả phòng ồn ào hỗn tạp, lúc thì cười đùa ồn ã khi lại thì thầm trò chuyện, mà hai người đàn ông giữa sân khấu còn hát lệch tông, khiến người ta nghe mà phát bực. Đứng ngây ra đó hồi lâu mà vẫn không thấy ai ngó ngang tới mình, Ninh Nhiễm Thanh đành tìm một chỗ trống ngồi xuống, cô ngồi giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, người phụ nữ nọ liếc cô một cái rồi đứng dậy đi mất, khiến cô cảm thấy tổn thương sâu sắc. Cô quay đầu nhìn người đàn ông còn lại, chợt thoáng ngẩn ngơ, giữa căn phòng lập lòe sáng tối, đôi mắt người nọ u tối mà trong trẻo, tựa như một hồ nước trong ẩn mình giữa chốn rừng sâu núi thẳm.

Ninh Nhiễm Thanh ngáy ngẩn trong chốc lát, còn chưa hồi hồn thì cuối cùng cũng có người hỏi tới cô, chính là một trong hai người vừa hát lệch tông ban

này, “Này người mới đến, hát một bài đi!”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn lên màn hình lớn, bài tiếp theo là “Không người quen biết”, bài “Không người quen biết” này là một bài hát Mân Nam(*), không biết ai chọn, tận khi nhạc dạo vang lên thì vẫn chưa có ai hát, may mà cô cũng thuộc bài này, cô nghĩ ngợi một đoạn rồi cầm lấy micro bắt đầu hát.

(*) Chỉ khu vực phía Nam tỉnh Phúc Kiến, bao gồm Hạ môn, Chương Châu, Tuyên Châu, Long Nham, Tân La và Chương Bình.

Bầu không khí lắng lại, Ninh Nhiễm Thanh rất thích cảm giác mọi người im lặng nghe cô hát, cô ung dung tựa vào sofa, khi hát thì nét mặt dịu dàng, giọng hát vừa trong trẻo lại ấm áp, lại hát với giọng Mân Nam, mềm mại như những nốt nhạc lướt trên tơ lụa.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy cảm ơn, vì đang cầm micro trong tay nên tiện thể cô cũng tự giới thiệu mình: “Tôi là thực tập sinh mới của Trung Chính, mong được mọi người chỉ bảo nhiều hơn, làm việc thật tốt.”

Cả phòng lặng đi.

Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười.

“Khách sáo quá...” Có người cất tiếng nói.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía người vừa nói, lại bất giác ánh mắt kia, cô chợt thấy tim mình thoáng lạc nhịp.

Một lát sau, chủ nhân đôi mắt đó mở lời, giọng nói đẹp tựa như bầu trời mùa thu ở thành phố A, giữa nét trong trẻo cao thanh có cả sự quyến rũ lạnh lùng: “Vây đề người mới phát biểu mấy câu đi.”

“Đứng, phát biểu đi!”

“Nói!”

“Nói đi.”

“...”

Cả căn phòng trở nên ồn ào.

Ninh Nhiễm Thanh hắng giọng, nâng một ly rượu đã rót đầy trên bàn lên, ngừng nghĩ một đoạn rồi nói: “Thực thi chính nghĩa cho nhân gian, xóa bỏ mâu thuẫn cho các đời, Trung Chính và Vạn Phong, liên minh sẽ tạo ra một tổ hợp mạnh mẽ, tôi vừa tốt nghiệp đã gặp được hoạt động trọng thể này, thực sự vô cùng vinh hạnh. Tại đây tôi xin chúc liên minh hai nhà luôn phát triển rực rỡ, đoàn kết vững mạnh, chúc liên minh hai nhà sẽ trở thành lá cờ đầu của ngành trong tương lai, xả thân vì chính nghĩa, giúp dân trừ gian dẹp bạo, thể hiện tinh thần công chính liêm minh...”

Cả phòng lặng ngắt như tờ, trong một thoáng ấy thực sự không có lấy một tiếng động nhỏ nào.

Ninh Nhiễm Thanh trầm nghĩ không biết mình nói sai ở đâu, nghĩ một lát lại nói thêm: “Vội lại... Nghiêm túc xử lý công việc, không thua vụ án nào...”

Sau khoảnh khắc im lìm tĩnh lặng, có người ho khan, sau đó là một tiếng cười khe khẽ, như thể đã nhẫn nhịn rất lâu, chẳng bao lâu sau tiếng cười phá lên như thủy triều ào ào đổ về phía Ninh Nhiễm Thanh, lấp đầy tai cô.

Ấy thế nhưng, cô thực sự không biết mình đã nói sai ở đâu, hay do cô nói vắn vè quá?

Ánh mắt Ninh Nhiễm Thanh trở nên mờ mịt ngơ ngẩn, không biết nên đặt ly rượu đã rót nâng lên kia xuống bàn hay là cụng ly với từng người, đúng lúc cô không biết làm gì tiếp theo thì giọng nói nọ lại thông thả vang lên:

“Cô ơi, chắc cô nhầm rồi, đây là buổi liên hoan của văn phòng luật sư Dịch Hòa... Không phải lễ chúc mừng liên minh Trung Chính và Vạn Phong của cô...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Type: Thanh Thu

Ninh Nhiễm Thanh đã sắp xếp hồ sơ vụ án suất gần một tuần liền, lúc buồn chán thì mở hồ sơ ra xem, cũng coi như giết thời gian.

Hồ sơ vụ án ở văn phòng luật sư đã ghi lại những thông tin chân thực nhất của từng vụ án, nghiên cứu những bộ hồ sơ này không những giúp cô hiểu được toàn bộ tình tiết phát triển vụ án, mà còn giúp cô thấy rõ quá trình phân tích và lối tư duy của người thụ lý vụ án.

Ninh Nhiễm Thanh ghi chép toàn bộ thông tin có ích vào sổ nhật ký công tác của mình, mỗi ngày cô đều ghi kín mấy trang giấy. Gần tới giờ tan tầm, Vương Trần chậm chậm dạo quanh bàn làm việc của cô, nhìn những chữ mà cô ghi chép lại: “Chữ xấu thật đấy...”

Cô gấp sổ lại kêu “bịch” một tiếng.

Vương Trần hi há bông đùa: “Trong tập tài liệu ôn thi mà cậu photo cho tớ có mấy chữ rất đẹp, mau cho tớ biết chữ ấy là của ai?”

“Ồ, tớ cũng không biết, tớ cũng photo lại của người khác thôi.” Cô bịa ra một lời nói dối.

Tần Hữu Sinh cũng từng chê chữ của cô, anh nói cô viết vừa xấu vừa chậm. Quảng thời gian đó anh có thời gian rảnh dạy cô học, nên trong tài liệu ôn thi của cô có chữ của anh là chuyện rất bình thường.

Ngày mai hai văn phòng luật sư sẽ tổ chức lễ dời văn phòng.

Trước khi tan tầm, đồng nghiệp nam vui tính nhất văn phòng luật sư gọi mọi người lại, “Ngày mai chúng ta sẽ chuyển tới chỗ làm việc mới, khi nãy người của văn phòng luật sư Vạn Phong đã liên lạc với tôi, để giúp mọi người có thể hợp tác vui vẻ trong tương lai, buổi tối bọn họ sẽ tổ chức hoạt động để mọi người làm quen với nhau, người ta hơi bị hào phóng đó, đã đặt phòng riêng ở quán bar Cầu Vòng rồi, tối mai ai đi được thì báo tên nào.”

Vương Trần nói sẽ tham dự, hỏi cô có định đi không.

Ninh Nhiễm Thanh đi hỏi cô giáo Châu Yến: “Cô ạ, cô có đi không ạ?”

“Đây là hoạt động của thanh niên các em, cô đi làm gì?” Dứt lời, Châu Yến dẫn cô đến trước các đồng nghiệp, “Tôi báo tên hộ Tiểu Ninh.”

“Người đẹp đương nhiên được chào đón rồi.” Vương Vỹ huyết gió nói.

Châu Yến nói thêm, “Tiểu Ninh rất hiền, mấy người phải quan tâm đến em ấy đấy nhé.”

Mọi người đều ào ào nói được được, Ninh Nhiễm Thanh đứng cạnh Châu Yến mà cười tí mắt, vội vàng cảm ơn.

Thích thật đấy, hóa ra trong mắt Châu Yến, cô lại là một bé gái hiền lành ngoan ngoãn, Ninh Nhiễm Thanh suýt khóc vì xúc động, cuối cùng cô cũng cảm nhận được tâm trạng vui vẻ khi được mọi người yêu quý.

Từ nay về sau, cô nhất định phải cư xử thật tốt, cố gắng trở thành một người đáng yêu đáng mến, Oh Yeah.

Hoạt động sẽ bắt đầu vào chín giờ tối, trước khi tới tham gia, Ninh Nhiễm Thanh về nhà ăn cơm. Hôm nay chị cô cũng được nghỉ không phải đi làm, lúc cô về nhà, chị đang bận rộn trong bếp, vừa mở cửa cô đã ngửi thấy mùi cơm thơm nức.

Trương Tiểu Trì đang vừa làm bài tập vừa xem ti vi trên sofa, Ninh Nhiễm Thanh liền đi tới tắt ti vi đi.

“Đừng mà, một lúc cháu có thể làm hai việc.” Cậu nhóc ai oán kêu lên, Ninh Nhiễm Thanh bèn cất điều khiển ti vi vào trong túi xách, sau đó che tai đi vào trong bếp, hoàn toàn không cho cu cậu cơ hội trình bày.

Trong bữa tối, Ninh Nhiễm Thanh kể với chị gái chuyện Trung Chính sắp sát nhập cùng Vạn Phong, tiện thể nói tới chuyện tối nay sẽ tới quán bar liên hoan với đồng nghiệp, “Oa, quán bar cơ đấy, mẹ ơi, là quán bar đó!” Cậu nhóc Tiểu Trì nói leo, giọng điệu khá kích động, “Nhưng cô giáo dặn con rồi, học sinh tiểu học không được đến những nơi như thế.”

“Đây không phải việc của cháu.” Ninh Nhiễm Thanh buông một câu.

“Là buổi tụ họp với đồng nghiệp thật à?” Chị cô hỏi.

“Chị ơi, không phải buổi tụ họp của đồng nghiệp thì em tới một nơi như thế làm gì, em đâu phải kiểu con gái... kết bạn bừa bãi?” Ninh Nhiễm Thanh vốn định nói “Kiểu con gái phóng túng thác loạn”, nhưng vì cậu nhóc Tiểu Trì vẫn là trẻ vị thành niên, nên cô đành chuyển thành “kết bạn bừa bãi”.

Trương Tiểu Trì tụt xuống khỏi ghế, ngồi trên đất giả bộ nôn mửa, tiếc là cả mẹ ruột và dì ruột đều không thèm để ý tới màn biểu diễn đầy cố gắng của cu cậu, nên sau khi biểu diễn xong, cậu nhóc đành cảm giận trở lại bàn, tiếp tục ăn cơm.

Ninh Tuấn Tuấn ngập ngừng một lát: “Chị chỉ sợ mấy nơi như thế không an toàn thôi.”

“Đồng nghiệp của em đều tốt lắm, không phải sợ đâu.” Dứt lời, Ninh Nhiễm Thanh lấy một tờ giấy ăn, lau miệng rồi đi về phòng.

Tắm rửa, thay quần áo, trang điểm... Khi Ninh Nhiễm Thanh xong xuôi chuẩn bị ra khỏi nhà, chị gái liền lấy ra mấy tờ nhân dân tệ từ trong túi đưa cho cô rồi nói: “Tiền sinh hoạt tháng này đây, em đi làm rồi, mỗi ngày chị cho em thêm hai mươi tệ.”

Cuối cùng cũng tăng lên rồi! Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt chị gái, nũng nịu một lúc.

Dù Ninh Thuận Thuận rất chiều chuộng em gái ở các khoản đi lại ăn mặc, song tiền tiêu vặt cho Ninh Nhiễm Thanh thì kiểm soát rất chặt chẽ.

Nhà họ Ninh đã từng rất giàu có, tuy mẹ Ninh sinh Ninh Thuận Thuận và Ninh Nhiễm Thanh cách xa nhau nhưng tới khi Ninh Nhiễm Thanh lên ba, ai cũng khen nhà họ Ninh có phúc, sinh được hai cô con gái xinh đẹp như vậy. Khi Ninh Nhiễm Thanh năm tuổi, mẹ Ninh qua đời, một năm sau cha Ninh dẫn một người phụ nữ và một bé gái ba tuổi về nhà.

Khi hai chị em biến thành ba chị em thì chẳng còn bao người khen nhà họ Ninh có phúc, mà người cười chê, nhạo báng thì lại rất nhiều.

Khi ấy Ninh Thuận Thuận cũng đã lớn rồi, còn Ninh Nhiễm Thanh vẫn là một đứa bé bận đi giành cha với người khác, trong căn nhà nhỏ của nhà họ Ninh, những trận ác chiến với Ninh Bối Bối gần như chiếm trọn thời thơ ấu của cô.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Ninh Nhiễm Thanh đã lên đại học, chị gặp Trương Nghị ở thành phố A, kết hôn rồi sinh con, từ đó hai chị em cô chẳng mấy khi gặp nhau.

Cho tới lúc cô thi đỗ vào Đại học ở thành phố A, chị gái đã ly hôn, sau đó cô mới đến ở cùng chị gái và cháu trai.

Khi cô học đại học năm thứ hai, ông Ninh Uy Phong bắt chước người ta đầu tư bất động sản, cuối cùng thua lỗ hết sạch tài sản, Ninh Thuận Thuận dùng toàn bộ tiền bồi thường sau ly hôn của mình để giúp gia đình vượt qua khó khăn, song vẫn không động tới số tiền của Ninh Nhiễm Thanh.

Chị nói số tiền ấy là của Ninh Nhiễm Thanh, mẹ không thể chuẩn bị cho em nên chị sẽ giúp em tích cóp từ sớm.

Bởi vậy, dù thi thoảng cô khá bức bối vì chị gái cũng đối xử với Ninh Bối Bối rất tốt, thế nhưng cô vẫn yêu chị mình vô cùng.

Trước nay Ninh Thuận Thuận vẫn luôn là người dịu dàng hiền hậu, đối xử với ai cũng hết lòng hết dạ, tuy nhiên hành động của chị cực kì kiên quyết, ví dụ từ khi chị quản lý tiền sinh hoạt thay cô, chị báo mỗi ngày chỉ cho cô ba mươi tệ thì chỉ đúng là chỉ cho ba mươi tệ mà thôi.

Ninh Nhiễm Thanh đếm qua tiền tiêu vặt rồi cất vào trong túi, lại tính thử ngày tháng, sau đó bèn ngồi ỳ trên sofa một lúc: “Chị ơi, tháng này là tháng đủ, có ba mươi mốt ngày cơ mà.”

Ninh Thuận Thuận: “.....”

Ninh Nhiễm Thanh vui vẻ ra khỏi nhà.

Buổi tụ họp bắt đầu vào chín giờ tối, Ninh Nhiễm Thanh đến sớm mười lăm phút, quán bar Cầu Vòng nằm trên khu phố Thời Đại, ngoài cửa có một dàn tiếp tân đẹp trai đón khách, cô bước tới hỏi: “Văn phòng luật sư Vạn Phong và văn phòng luật sư Trung Chính liên hoan ở phòng nào vậy?”

“Văn phòng luật sư ấy à, tôi biết đấy! Toàn các luật sư hà, tôi biết rồi, cô đi theo tôi.” Người phục vụ cực kì nhiệt tình, liên tục nói “biết biết”, dẫn cô vào thang máy.

Thang máy dừng ở tầng 8, anh ta dẫn cô bước qua lối đi trải thảm êm ái, tới trước một phòng gắn biển số 806, giúp cô mở cửa phòng: “Là phòng này.”

Ninh Nhiễm Thanh đi vào trong phòng, liếc mắt nhìn qua thì đúng là rất xa hoa lộng lẫy.

Căn phòng rất lớn, chia thành gian trong gian ngoài. Gian ngoài có một bàn bi-a, có bảy tám người đàn ông và hai người phụ nữ đang đứng ở đó, khi Ninh Nhiễm Thanh đi vào thì đều quay ra nhìn cô với vẻ kinh ngạc. Cô khẽ nâng khóe môi coi như chào hỏi, thầm nghĩ có lẽ bọn họ là đồng nghiệp làm ở Vạn Phong, cô phải tìm được Vương Trân trước đã, cho nên cô tiếp tục đi vào. Gian ngoài sáng đèn, gian trong lại tối om, phòng rất rộng, giữa dãy sofa xếp hình vòng cung là một sân nhảy hình tròn, có hai người đàn ông ôm nhau đứng hát ở đó.

Ánh đèn quá chói mờ mịt không thể thấy rõ mặt người, giữa tình cảnh “Tôi không thấy anh anh không thấy tôi”. Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu tìm kiếm đồng nghiệp ở Trung Chính.

Hiện giờ hai người đàn ông họ đang hát những nốt cao, cả phòng ồn ào hỗn tạp, lúc thì cười đùa ồn ã khi lại thì thì thầm trò chuyện, mà hai người đàn ông giữa sân khấu còn hát lệch tông, khiến người ta nghe mà phát bực. Đứng ngây ra đó hồi lâu mà vẫn không thấy ai ngó ngang tới mình, Ninh Nhiễm Thanh đành tìm một chỗ trống ngồi xuống, cô ngồi giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, người phụ nữ họ liếc cô một cái rồi đứng dậy đi mất, khiến cô cảm thấy tổn thương sâu sắc. Cô quay đầu nhìn người đàn ông còn lại, chợt thoáng ngẩn ngơ, giữa căn phòng lập lòe sáng tối, đôi mắt người họ u tối mà trong trẻo, tựa như một hồ nước trong ẩn mình giữa chốn rừng sâu núi thẳm.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng ngẩng trong chốc lát, còn chưa hồi hồn thì cuối cùng cũng có người hỏi tới cô, chính là một trong hai người vừa hát lệch tông ban nãy, “Này người mới đến, hát một bài đi!”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn lên màn hình lớn, bài tiếp theo là “Không người quen biết”, bài “Không người quen biết” này là một bài hát Mân Nam(*), không biết ai chọn, tận khi nhạc dạo vang lên thì vẫn chưa có ai hát, may mà cô cũng thuộc bài này, cô nghĩ ngợi một đoạn rồi cầm lấy micro bắt đầu hát.

(*) Chỉ khu vực phía Nam tỉnh Phúc Kiến, bao gồm Hạ môn, Chương Châu, Tuyên Châu, Long Nham, Tân La và Chương Bình.

Bầu không khí lắng lại, Ninh Nhiễm Thanh rất thích cảm giác mọi người im lặng nghe cô hát, cô ung dung tựa vào sofa, khi hát thì nét mặt dịu dàng, giọng hát vừa trong trẻo lại ấm áp, lại hát với giọng Mân Nam, mềm mại như những nốt nhạc lướt trên tơ lụa.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy cảm ơn, vì đang cầm micro trong tay nên tiện thể cô cũng tự giới thiệu mình: “Tôi là thực tập sinh mới của Trung Chính, mong được mọi người chỉ bảo nhiều hơn, làm việc thật tốt.”

Cả phòng lặng đi.

Ninh Nhiễm Thanh mím chặt môi.

“Khách sáo quá...” Có người cất tiếng nói.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía người vừa nói, lại bất gặp ánh mắt kia, cô chợt thấy tim mình thoáng lạc nhịp.

Một lát sau, chủ nhân đôi mắt đỏ mờ lờ, giọng nói đẹp tựa như bầu trời mùa thu ở thành phố A, giữa nét trong trẻo cao thanh có cả sự quyến rũ lạnh lùng: “Vậy để người mới phát biểu mấy câu đi.”

“Đứng, phát biểu đi!”

“Nói!”

“Nói đi.”

“...”

Cả căn phòng trở nên ồn ào.

Ninh Nhiễm Thanh hắng giọng, nâng một ly rượu đã rót đầy trên bàn lên, ngẫm nghĩ một đoạn rồi nói: “Thực thi chính nghĩa cho nhân gian, xóa bỏ mâu thuẫn cho các đời, Trung Chính và Vạn Phong, liên minh sẽ tạo ra một tổ hợp mạnh mẽ, tôi vừa tốt nghiệp đã gặp được hoạt động trọng thể này, thực sự vô cùng vinh hạnh. Tại đây tôi xin chúc liên minh hai nhà luôn phát triển rực rỡ, đoàn kết vững mạnh, chúc liên minh hai nhà sẽ trở thành lá cờ đầu của ngành trong tương lai, xả thân vì chính nghĩa, giúp dân trừ gian dẹp bạo, thể hiện tinh thần công chính liêm minh...”

Cả phòng lặng ngắt như tờ, trong một thoáng ấy thực sự không có lấy một tiếng động nhỏ nào.

Ninh Nhiễm Thanh thầm nghĩ không biết mình nói sai ở đâu, nghĩ một lát lại nói thêm: “Vội lại... Nghiêm túc xử lý công việc, không thua vụ án nào...”

Sau khoảnh khắc im lìm tĩnh lặng, có người ho khan, sau đó là một tiếng cười khe khẽ, như thể đã nhẫn nhịn rất lâu, chẳng bao lâu sau tiếng cười phá lên như thủy triều ào ào đổ về phía Ninh Nhiễm Thanh, lấp đầy tai cô.

Ấy thế nhưng, cô thực sự không biết mình đã nói sai ở đâu, hay do cô nói vắn vè quá?

Ánh mắt Ninh Nhiễm Thanh trở nên mờ mịt ngơ ngẩn, không biết nên đặt ly rượu đã trót nâng lên kia xuống bàn hay là cụng ly với từng người, đúng lúc cô không biết làm gì tiếp theo thì giọng nói nọ lại thông thả vang lên:

“Cô ơi, chắc cô nhầm rồi, đây là buổi liên hoan của văn phòng luật sư Dịch Hòa... Không phải lễ chúc mừng liên minh Trung Chính và Vạn Phong của cô...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ninh Nhiễm Thanh thực sự thấy người phụ nữ trên ti vi trông khá quen, nhất thời không nhớ ra đã gặp cô ta ở đâu, đoạn video này của người đi đường khá mờ, song vẫn có thể nhận ra người phụ nữ đó mặc một chiếc váy rộng màu vàng nhạt, mặt mũi xinh xắn...

“À, em nhớ ra rồi, là cô con dâu có thai đi mua quần áo với mẹ chồng hôm nọ đúng không? Ninh Nhiễm Thanh quay sang hỏi Ninh Tuấn Tuấn.

Ninh Tuấn Tuấn ậm ừ, Đúng là cũng hơi giống, có điều chắc không phải cùng một người đâu, sao trùng hợp thế được.

Dù sao thì người đàn ông này cũng thật đáng ghét, lại dám hành hung phụ nữ có thai.

Ninh Tuấn Tuấn chợt nói: Thanh Thanh, em có bạn trai thân thiết không, bây giờ em đã tốt nghiệp rồi, có thể thử bồi dưỡng tình cảm xem sao. Ninh Nhiễm Thanh vờ như không nghe thấy, tiếp tục dùng máy sấy sấy tóc, tiếng gió rì rì khiến lòng người phiền muộn.

“Gắng tìm một người thật tốt, đừng giống như chị.” Ninh Tuấn Tuấn thì thầm, giọng nói nhẹ tới mức như đang nói với chính mình.

Ninh Nhiễm Thanh tắt máy sấy, cả phòng khác như lâm vào tĩnh lặng, cô lấy khăn mặt khoác trên cổ lau lau tóc, lát sau ghé lại gần chị gái rồi cười tíu tít, cất giọng như đang thương lượng: “Chị, hay là chị em mình cùng đi xem mắt nhỉ?”

Ninh Tuấn Tuấn tròn mắt lườm cô.

Ninh Nhiễm Thanh dịch mông sát vào người chị gái, ôm eo chị gái như ngày còn nhỏ: “Chị ơi, sống một đời ắt cũng sẽ gặp vài chuyện không may, vậy nên chị đừng buồn khổ quá. Chị luôn là người phụ nữ tuyệt vời nhất trong lòng em, không người đàn ông nào xứng với chị cả, giờ em chỉ muốn sống cùng chị thôi.”

Ninh Tuấn Tuấn cúi đầu nhìn vào mắt em mình, đôi mắt của hai chị em cực kì giống nhau. Vì tuổi tác, đuôi mắt Ninh Tuấn Tuấn có thêm vài đường nhăn nhỏ, khi mỉm cười lại càng dịu dàng hơn, chị vuốt ve khuôn mặt em gái: “Dù thế nào đi chăng nữa thì chung quy phụ nữ vẫn phải lập gia đình.”

Ninh Nhiễm Thanh dụi đầu vào ngực chị mình, “Không lấy chồng có được không ạ, một cô gái tốt như em, lấy ai cũng phí hoài.”

Ninh Tuấn Tuấn: “...”

Ninh Nhiễm Thanh đặt chiếc gối ôm trong tay xuống, “Em buồn ngủ rồi, chị ngủ ngon nhé.”

Vì ngày mai Trung Chính sẽ phải chuyển tới tòa nhà Vũ Đạt nên tối nay Ninh Nhiễm Thanh có chút không ngủ được, tắt đèn hòa thì sợ nóng mà mở ra thì sợ lạnh, trùm chăn sợ ngạt, hắt chăn ra lại thiếu cảm giác an toàn. . .

Người có quá nhiều vấn đề, luôn sống bứt rứt khó chịu như vậy đây.

Về chuyện lấy chồng, thực ra suy nghĩ chân thật trong lòng Ninh Nhiễm Thanh là: Một đứa con gái như cô, làm gì có người đàn ông nào chịu sống cùng cô cả đời!

Sau khi Trung Chính và Vạn Phong sát nhập thì đổi tên thành văn phòng luật sư Vạn Chính, lễ chuyển văn phòng kết thúc liền bắt đầu tổ chức tiệc ăn mừng ở khách sạn Quân Các gần đó.

Còn cô, cuối cùng cũng có bàn làm việc và máy vi tính riêng của mình.

Ngày trước ở văn phòng cũ, phải ngồi nhờ bàn làm việc của đồng nghiệp, hằng ngày văn phòng có rất nhiều đồng nghiệp phải ra ngoài giải quyết công sự. Tuần trước, hầu như đồng nghiệp nào ra ngoài làm việc thì cô sẽ mượn bàn làm việc của đồng nghiệp đó, vì cái chuyện chẳng ra đầu vào đầu này mà tự nhiên cô lại thân quen với một số đồng nghiệp.

Ít nhất thì cũng không giống như thời đại học, buổi trưa tới căn tin ăn cơm cô luôn phải ngồi một mình, còn quãng thời gian ở bên Tần Hữu Sinh là cô đi với anh tới nhà ăn cho giảng viên.

Quãng thời gian đó cô từng nghe được một câu người ta nói về mình: Cô nàng Ninh Nhiễm Thanh ấy chơi thì cũng được lắm, xinh đẹp mà, nên ai cũng nhường nhịn cô ta, có điều lâu dài thì ai mà chịu được chứ, có phải bốn biển năm châu đều là mẹ của cô ta đâu.

Rõ ràng là cô không còn mẹ cơ mà! Khi nghe được câu này, cô giận tới mức muốn chạy ra xé miệng nữ sinh kia ngay tức thì, song lúc đang nổi điên thì bị Tần Hữu Sinh lôi lại.

Sau đó còn có kẻ nói rằng, Tần Hữu Sinh yêu cô là tự hạ thấp đẳng cấp của anh.

Cô từng tra hỏi anh có nghĩ vậy không, khi ấy anh trả lời thế này: Yên tâm đi, đã thích được em thì bản thân anh cũng thực sự có vấn đề.

Ninh Nhiễm Thanh cười lạnh một tiếng, lấy di động tự sướng một tấm ảnh với bàn làm việc mới, sau đó lần lượt đăng lên Renren Blog, Sina Weibo, QQ Blog, (*)... để mọi người không quên mình.

(*) Các mạng xã hội lớn của Trung Quốc.

Bàn làm việc của cô đối diện với Vương Trân, sau ghế ngồi là tường kính, ngẩng đầu là có thể thấy bầu trời trong vắt, cúi đầu là toàn bộ trung tâm tài chính thành phố A. Bây giờ ngồi ở nơi làm việc mới, Ninh Nhiễm Thanh thấy khá vui vẻ, nếu văn phòng luật sư Dịch Hòa không ở đây thì chắc cô còn vui nữa.

Chỉ là, thực tế thì tòa nhà Vũ Đạt có tám mươi tám tầng, văn phòng luật sư Dịch Hòa đã chiếm trọn sáu tầng.

Lễ ăn mừng buổi tối là tiệc buffet nửa Tây nửa Trung, có thịt bò bít tết mà cũng có mì phở. Trong bữa ăn mọi người chuyện trò rất vui vẻ, luật sư vốn có tài ăn nói, lại có rất nhiều đề tài để tán gẫu, chọn bữa một đương sự (*) là có thể kể ra một đồng chuyện.

(*) Trong tiếng Việt đương sự được hiểu là người, là đối tượng trong một sự việc nào đó được đưa ra giải quyết”. Trong Ngành Luật: Đương sự trong vụ án dân sự bao gồm: nguyên đơn, bị đơn và người có quyền lợi và nghĩa vụ liên quan; Đương sự trong việc dân sự bao gồm: Người yêu cầu, người bị yêu cầu và người liên quan; Đương sự trong vụ án hình sự bao gồm: Người bị hại, nguyên đơn dân sự, bị đơn dân sự, người có quyền lợi và nghĩa vụ liên quan. Từ Đương sự cũng được sử dụng trong các văn bản luật chính thống.

Khi ra trước tòa, luật sư thường sử dụng từ “Thân chủ” thay vì từ Đương sự. Tuy nhiên từ “Thân chủ không hề xuất hiện trong bất cứ văn bản luật nào.

Bởi vậy dù trước đó không mấy thân quen, tuy nhiên chỉ sau một bữa cơm, hai văn phòng luật sư đã thành người một nhà. Đúng như lời Vương Trân nói, bọn họ cũng không phải thành viên góp vốn sáng lập văn phòng, chỉ cần điều kiện công việc thoải mái, mỗi tháng nhận được lương thưởng đầy đủ là tốt rồi, còn những chuyện khác thì suy nghĩ nhiều làm chi.

Lễ ăn mừng kết thúc là tối buổi tụ hội riêng của các thành viên sáng lập, nghe nói có rất nhiều hoạt động như tắm rửa, xông hơi, đấu bài... chương trình cực kì phong phú.

Châu Yến cũng là một thành viên sáng lập của Vạn Chính, nhưng vì là thành viên nữ ít ỏi nên lễ ăn mừng vừa kết thúc thì cô ta cũng ra về luôn, giống y như thái độ của cô ta với công việc, đứng lúc đứng giờ.

Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân về cùng nhau, vì Vương Trân quên chưa copy một bản báo cáo kết án nên cả hai cùng tới văn phòng một chuyến.

Tám giờ tối, cả thành phố bắt đầu bước vào cuộc sống về đêm, đèn quảng cáo trên các tòa nhà, đèn neon đỏ, đèn led... lần lượt sáng lên. Khi Vương Trân copy trên máy vi tính thì Ninh Nhiễm Thanh ngồi ở bàn làm việc của mình đọc bình luận phía dưới bức ảnh của cô.

Sau khi lên đại học, mấy trang như Renren, Pongyou...(*) cô đều có tài khoản, có điều mấy năm qua, cô không cập nhật bất kì trạng thái nào, bức ảnh hôm nay là lần đầu tiên cô đăng bài cập nhật.

(*) Các trang mạng xã hội, diễn đàn giao lưu lớn của Trung Quốc.

Lập tức có người bình luận phía dưới, đều là bạn học từ thời cấp ba, bọn họ hỏi cô đi làm rồi à, cô bèn trả lời bình luận của hai người bạn học mà cô còn nhớ mang máng.

Vương Trân copy tài liệu xong, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy về cùng, hai người khóa chặt cửa văn phòng rồi đi ra thang máy.

Khi đợi thang máy, Vương Trân chợt hỏi cô: Cậu thấy luật sư Châu thế nào?

Rất tốt, kiến thức chuyên môn vững vàng, lại đối xử tốt với cấp dưới. Ninh Nhiễm Thanh nhìn số tầng thang máy nháy liên tục, trả lời.

Có điều cô ấy không linh động, không thích giao thiệp, cư xử cũng không được khéo léo cho lắm, đúng không?

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một thoáng, rồi gật đầu.

Vương Trân thở dài: Chúng ta làm trợ lý, ngoài việc học tập kiến thức chuyên môn và kỹ thuật biện luận từ thầy cô, thì thứ quan trọng hơn cả chính là các mối quan hệ giao thiệp của họ.

Ninh Nhiễm Thanh chớp mắt, khẽ mỉm cười.

Luật sư Châu đã xem như là luật sư tốt nhất mà chúng ta có thể gặp được rồi, dù sao hơn cũng hơn những người ra tòa còn không chịu dẫn theo trợ lý của mình.” Giọng Vương Trân nhỏ dần.

Ninh Nhiễm Thanh chợt thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô nàng, bèn quay sang nhìn.

Vương Trân hơi bối rối: Tôi đi theo luật sư Hồng một năm, mà vẫn chưa được ra tòa với ông ta.

Quả là khó tin, trước đây Ninh Nhiễm Thanh từng nghe anh chị khóa trên truyền thụ kinh nghiệm rằng, có một số luật sư không muốn trợ lý của mình học được thứ quan trọng nhất là kinh nghiệm trước tòa, nên lần nào tham gia phiên tòa cũng cố ý không dẫn trợ lý tham gia.

Có đôi được thầy cô hướng dẫn không? Ninh Nhiễm Thanh hỏi Vương Trân.

Vương Trân than dài: Bây giờ chỉ cần là luật sư có chút tiếng tăm thì đều không nhận học trò, vậy mà tôi nghe nói luật sư Tần đã nhận một người học trò, điều kiện của người đó đỉnh lắm, là thạc sĩ tốt nghiệp một học viện luật quốc tế nổi tiếng ở nước ngoài, hơn nữa da trắng mặt xinh. Lần này Dịch Hòa tuyên bố tuyển hai thực tập sinh, luật sư Tần hướng dẫn cô nàng du học sinh này hình như là vì một vị Viện trưởng đích thân nhờ cậy.”

Ninh Nhiễm Thanh thấy hơi ghen ghen, cô bèn đưa tay vỗ ngực hai lần để động viên bản thân.

Quảng thời gian cô và Tần Hữu Sinh ở bên nhau, cô chưa từng nghĩ tới mấy chuyện xa xôi như kết hôn với anh, cơ mà cô đã từng nghĩ tới việc trở thành thực tập sinh được anh đích thân hướng dẫn sau khi tốt nghiệp.

Vị trí mà cô luôn mong mỏi giờ lại bị một người phụ nữ khác chiếm lấy, đương nhiên không thể thoải mái được.

Đúng lúc ấy cửa thang máy mở ra, Vương Trân vỗ vào lưng cô, khi cô nàng đang định kéo tay cô đi vào thì Ninh Nhiễm Thanh thoáng nâng mắt, liền nhìn thấy hai người đàn ông, một người tuấn nhã ung dung, một người lạnh lùng trầm tĩnh.

Một người cô cực kì quen thuộc.

Một người cô hơi hơi quen biết.

Chỉ là hai người này có một điểm chung - đều là người mà cô không muốn gặp lại.

Đúng là quá trùng hợp.

Tiếc rằng sống trên đời, con người ta luôn phải làm rất nhiều chuyện miễn cưỡng, tỷ như nói lời mình không muốn nói, gặp người mình không muốn gặp. Sau khi đi vào thang máy, Ninh Nhiễm Thanh lập tức quay đầu đi nơi khác.

Chào luật sư Giang, luật sư Tần.” Vương Trân vội vã chào hỏi hai vị đại thần này, giọng nói có chút hưng phấn, chào hỏi xong còn len lén vỗ vỗ Ninh Nhiễm Thanh ý bảo cô mau nịnh nọt cùng mình.

Ninh Nhiễm Thanh thực sự thấy Vương Trân là một người bạn đáng để kết thân, làm gì cũng kéo cô theo, đến nịnh bợ đại thần cũng không hề quên cô.

Tiếc là cô không thể phối hợp với cô ta, mà vừa hay di động có tin nhắn mới, cô bèn mở di động ra xem, một tin nhắn có thể xem đi xem lại nhiều lần, sau đó trả lời cũng được.

Chúng em đều là trợ lý của văn phòng luật sư Vạn Chính mới chuyển tới đây hôm nay. Vương Trân bắt đầu bắt chuyện, trước khi vào văn phòng luật sư, cô ta đã bốn ba hai năm ngoài xã hội, không dám xưng là lão luyện lời đời song khả năng nhìn mặt đoán ý cũng khá. Thấy nét mặt Tần Hữu Sinh hiền hòa vui vẻ, ngữ điệu nhàn nhã thông dong, biết là bắt chuyện với họ vào lúc này cũng được.

Chào các em. Tần Hữu Sinh thoáng mỉm cười, à Giang Hành Chi đứng cạnh anh thì lại tỏ vẻ hồ hững, thờ ơ.

Từ lâu đã có lời đồn về luật sư Tần và luật sư Giang, một người Khẩu Phật tâm xà , một người lập dị quái đản .

Luật sư Tần và luật sư Giang vừa tan tầm ạ?

Tôi và Hành Chi bận chút việc nên về hơi muộn. Tần Hữu Sinh vẫn mỉm cười, sau đó ánh mắt rơi vào cái gáy của người nọ, như đang suy nghĩ rất cuộc khi nào thì cô mới chịu quay đầu lại.

Ấy, em và Nhiễm Thanh đều cực kì hâm mộ hai anh, lúc biết sẽ được làm việc với hai anh trong cùng một tòa nhà thì rất vui mừng, thầm nghĩ nếu có cơ hội thì nhất định phải xin chữ ký của hai anh, không ngờ ngày đầu tiên đi làm đã gặp được rồi. Giọng nói, nét mặt của Vương Trân kích động như thể gặp được thần tượng của đời mình, sau đó còn thực sự lấy ra một cuốn sổ từ trong túi xách, xin được ký tên.

Còn Ninh Nhiễm Thanh chỉ hận bản thân không thể bốc hơi khỏi cái thang máy này.

Thực ra từ hai hôm trước cô đã nghĩ xong cách ứng đối khi gặp phải Tần Hữu Sinh, hai người làm việc trong cùng một tòa nhà, lại là đồng nghiệp nên chạm mặt là điều tất yếu.

Cô tự nhủ khi gặp Tần Hữu Sinh, không được quá nhiệt tình, cũng không được quá thờ ơ, càng không được lúng ta lúng túng như bây giờ...

Ấy thế nhưng, có lẽ biểu hiện của cô lúc này không tốt như cô tưởng tượng.

Cuối cùng Vương Trân vẫn xin hai chữ ký của Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi, khi Giang Hành Chi ký tên anh ta còn cười khề, tiếng cười không nặng không nhẹ bay vào tai Ninh Nhiễm Thanh, khiến cô cảm giác như anh ta đang mỉa mai châm chọc.

Lúc ra khỏi tòa nhà tới trạm xe bus, Vương Trân cầm sổ xem hai chữ ký, dạy bảo Ninh Nhiễm Thanh: Nhiễm Thanh, giới luật sư chính là một vòng danh lợi, Giang Hành Chi và Tần Hữu Sinh là người nổi tiếng trong giới này, loại tép riu như chúng ta, nếu muốn nổi bật hơn người thì phải học cách nịnh bợ mấy vị đại thần ấy từ bây giờ thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh rất thích tính tình thẳng thắn của Vương Trân, cô bật cười, đẩy đẩy khuỷu tay cô nàng: “VẬY sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

Thế phải nộp học phí cho tớ đấy nhé.” Vương Trân cười khúc khích, lại cầm sổ ngắm nghía chữ ký lần nữa, sau mấy tiếng Chậc chậc , cô nàng cảm khái: Đại thần không hổ là đại thần, đến chữ ký cũng đẹp như vậy, nhưng lối Thảo thư (*) của luật sư Giang hơi khó đọc, nếu không biết đích thân anh ấy ký tên thì tớ cũng không nhìn ra, chữ ký của luật sư Tần vẫn cứ đẹp hơn, là lối Hành thư (**) mà tớ thích nhất... Mà sao chữ ký này đẹp tới mức tớ thấy cứ quen quen thế nào...

(*) Thảo thư: hay Lối viết chữ Thảo là một kiểu viết chữ Hán, nét bút uyển chuyển phóng khoáng, liền mạch tốc độ viết nhanh hơn cả, nhưng rất khó đọc.

(**) Hành thư là một phong cách viết chữ Hán bắt nguồn từ Thảo thư. Tuy nhiên, vì nó không quá tháu như thảo thư cho nên dễ đọc hơn.

Dứt lời Vương Trân như phát hiện ra gì đó, tròn mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh: Chữ ký này và chữ viết trong tập tài liệu ôn thi cậu cho tớ dạo trước... giống y hệt nhau!

Ninh Nhiễm Thanh: Mẹ ời, có thể mà cậu cũng phát hiện ra!

Không giấu gì cậu, ngày xưa tớ còn định chuyển sang làm chuyên gia giám định chữ ký đấy.

Hôm nay Tần Hữu Sinh đi nhờ xe của Giang Hành Chi, sau khi lên xe thì hoàn toàn rơi vào trầm tư, ngón tay thon dài đỡ huyệt thái dương day day liên tục, đầu óc anh vô cùng hỗn loạn. Khi thì suy nghĩ về vụ tranh chấp hợp đồng kiến trúc đang thụ lý gần đây, khi thì trong đầu anh hiện hiện gương mặt của Ninh Nhiễm Thanh.

Nếu cậu cứ im lặng mãi thế, tôi sẽ cho rằng cậu còn chưa quên tình cũ đấy. Giang Hành Chi đang lái xe, thản nhiên nói.

Tần Hữu Sinh cười khê: Chưa quên tình cũ thì mất mặt lắm à?”

Chưa quên tình cũ có mất mặt hay không, hoàn toàn quyết định bởi chất lượng của bạn gái cũ.

Ý tôi không phải vậy. Nét mặt Giang Hành Chi không hề xao động, tầm mắt tập trung về phía trước, ánh mắt lạnh như nước.

Tay phải Tần Hữu Sinh tựa lên cửa sổ xe, khẽ thở dài.

Anh và cô gặp nhau ở Lệ Giang(*), cùng du ngoạn ngắm cảnh, quãng thời gian ấy Tần Hữu Sinh chỉ thấy bản thân như đã uống phải một bầu rượu hoa Vân Nam, choáng váng ngẩn ngơ, tâm hồn phiêu đảng.

(*) Một địa danh thuộc tỉnh Vân Nam

Đây là dấu hiệu của ái tình, anh biết rõ điều đó, những ngày tháng ấy trước mặt cô anh tựa như một cậu trai mới lớn, tay cô mềm mại như thế; ánh mắt long lanh như thể, giọng nói trong trẻo như thể.

Một ánh mắt lơ đãng của cô cũng có thể khiến hormone trong cơ thể anh phân tán hỗn loạn, một câu nói của cô cũng đủ để anh ảo tưởng rằng cô đang làm nũng không nềo với mình, một đoạn nắm tay cũng khiến anh bồi hồi xao xuyến... Khi đó anh nghĩ mình coi như xong, tám phần mười là anh đã sa vào lưới tình mất rồi.

Tuy nhiên thực tế cuộc sống luôn tàn khốc hơn tưởng tượng cả trăm lần, biết cô cũng sống ở thành phố A anh cực kì vui mừng, nhưng chẳng bao lâu sau niềm vui ấy đã biến thành nỗi khổ.

Cô không những còn là một sinh viên đại học, mà còn là sinh viên năm thứ ba của khoa luật thuộc Đại học A.

Năm ngoái lão Cao phải vào viện phẫu thuật, tôi hứa giúp cậu ta dạy thay môn Luật kinh tế quốc tế trong một học kỳ, lúc ấy thì hay rồi, cô ấy chính thức trở thành học trò của tôi.

Sau đó cậu vẫn chọn cách tiếp tục ở bên cô ta? Giang Hành Chi nói với giọng châm chọc.

Tần Hữu Sinh khê Ừ rồi tựa đầu ra sau. Mỗi người đều sẽ từ bỏ một vài nguyên tắc vốn có của bản thân vì một người khác, đúng như anh từng nghĩ, gặp Ninh Nhiễm Thanh là số kiếp của đời anh.

Tình yêu thầy trò không phải điều mà anh mong muốn, song Ninh Nhiễm Thanh lại là người mà anh yêu thương, đây là khởi đầu của một chuyện tình đầy mâu thuẫn.

“Thế thì sức hấp dẫn của cô ta cũng lớn thật đấy.” Giang Hành Chi không nhịn được cười, “Sao lại chia tay?”

“Đợt thi cuối kỳ năm ngoái, tôi không cho cô ấy qua môn.” Dứt lời Tần Hữu Sinh không khỏi mỉm cười, là một người trong cuộc anh cũng cảm thấy lý do chia tay này rất ngớ ngẩn. “Năm ngoái cô ấy trượt môn Luật kinh tế quốc tế, phải thi lại.”

“Ồ.” Giang Hành Chi sững sốt, “Sao cậu phải làm tới mức ấy?”

Tần Hữu Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, “Cậu không hiểu được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Ninh Nhiễm Thanh thực sự thấy người phụ nữ trên ti vi trông khá quen, nhất thời không nhớ ra đã gặp cô ta ở đâu, đoạn video này của người đi đường khá mờ, song vẫn có thể nhận ra người phụ nữ đó mặc một chiếc váy rộng màu vàng nhạt, mặt mũi xinh xắn...

“À, em nhớ ra rồi, là cô con dâu có thai đi mua quần áo với mẹ chồng hôm nọ đúng không? Ninh Nhiễm Thanh quay sang hỏi Ninh Tuấn Tuấn.

Ninh Tuấn Tuấn ậm ừ, Đúng là cũng hơi giống, có điều chắc không phải cùng một người đâu, sao trùng hợp thế được.

Dù sao thì người đàn ông này cũng thật đáng ghét, lại dám hành hung phụ nữ có thai.

Ninh Tuấn Tuấn chợt nói: Thanh Thanh, em có bạn trai thân thiết không, bây giờ em đã tốt nghiệp rồi, có thể thử bồi dưỡng tình cảm xem sao. Ninh Nhiễm Thanh vờ như không nghe thấy, tiếp tục dùng máy sấy sấy tóc, tiếng gió rì rì khiến lòng người phiền muộn.

“Gắng tìm một người thật tốt, đừng giống như chị.” Ninh Tuấn Tuấn thì thầm, giọng nói nhẹ tới mức như đang nói với chính mình.

Ninh Nhiễm Thanh tắt máy sấy, cả phòng khác như lâm vào tĩnh lặng, cô lấy khăn mặt khoác trên cổ lau lau tóc, lát sau ghé lại gần chị gái rồi cười tíu tít, cất giọng như đang thương lượng: “Chị, hay là chị em mình cùng đi xem mắt nhỉ?”

Ninh Tuấn Tuấn tròn mắt lườm cô.

Ninh Nhiễm Thanh dịch mông sát vào người chị gái, ôm eo chị gái như ngày còn nhỏ: “Chị ơi, sống một đời ắt cũng sẽ gặp vài chuyện không may, vậy nên chị đừng buồn khổ quá. Chị luôn là người phụ nữ tuyệt vời nhất trong lòng em, không người đàn ông nào xứng với chị cả, giờ em chỉ muốn sống cùng chị thôi.”

Ninh Tuấn Tuấn cúi đầu nhìn vào mắt em mình, đôi mắt của hai chị em cực kỳ giống nhau. Vì tuổi tác, đuôi mắt Ninh Tuấn Tuấn có thêm vài đường nhăn nhỏ, khi mỉm cười lại càng dịu dàng hơn, chị vuốt ve khuôn mặt em gái: “Dù thế nào đi chăng nữa thì chung quy phụ nữ vẫn phải lập gia đình.”

Ninh Nhiễm Thanh dụi đầu vào ngực chị mình, “Không lấy chồng có được không ạ, một cô gái tốt như em, lấy ai cũng phí hoài.”

Ninh Tuấn Tuấn: “...”

Ninh Nhiễm Thanh đặt chiếc gối ôm trong tay xuống, “Em buồn ngủ rồi, chị ngủ ngon nhé.”

Vì ngày mai Trung Chính sẽ phải chuyển tới tòa nhà Vũ Đạt nên tối nay Ninh Nhiễm Thanh có chút không ngủ được, tất điều hòa thì sợ nóng mà mở ra thì sợ lạnh, trùm chăn sợ ngạt, hắt chăn ra lại thiếu cảm giác an toàn...

Người có quá nhiều vấn đề, luôn sống bứt rứt khó chịu như vậy đây.

Về chuyện lấy chồng, thực ra suy nghĩ chân thật trong lòng Ninh Nhiễm Thanh là: Một đứa con gái như cô, làm gì có người đàn ông nào chịu sống cùng cô cả đời!

Sau khi Trung Chính và Vạn Phong sát nhập thì đổi tên thành văn phòng luật sư Vạn Chính, lễ chuyển văn phòng kết thúc liền bắt đầu tổ chức tiệc ăn mừng ở khách sạn Quân Các gần đó.

Còn cô, cuối cùng cũng có bàn làm việc và máy vi tính riêng của mình.

Ngày trước ở văn phòng cũ, phải ngồi nhờ bàn làm việc của đồng nghiệp, hằng ngày văn phòng có rất nhiều đồng nghiệp phải ra ngoài giải quyết công sự. Tuần trước, hầu như đồng nghiệp nào ra ngoài làm việc thì cô sẽ mượn bàn làm việc của đồng nghiệp đó, vì cái chuyện chẳng ra đầu vào đầu này mà tự nhiên cô lại thân quen với một số đồng nghiệp.

Ít nhất thì cũng không giống như thời đại học, buổi trưa tới căn tin ăn cơm cô luôn phải ngồi một mình, còn quãng thời gian ở bên Tần Hữu Sinh là cô đi với anh tới nhà ăn cho giảng viên.

Quãng thời gian đó cô từng nghe được một câu người ta nói về mình: Cô nàng Ninh Nhiễm Thanh ấy chơi thì cũng được lắm, xinh đẹp mà, nên ai cũng nhường nhịn cô ta, có điều lâu dài thì ai mà chịu được chứ, có phải bốn biên năm châu đều là mẹ của cô ta đâu.

Rõ ràng là cô không còn mẹ cơ mà! Khi nghe được câu này, cô giận tới mức muốn chạy ra xé miệng nữ sinh kia ngay tức thì, song lúc đang nổi điên thì bị Tần Hữu Sinh lôi lại.

Sau đó còn có kẻ nói rằng, Tần Hữu Sinh yêu cô là tự hạ thấp đẳng cấp của anh.

Cô từng tra hỏi anh có nghĩ vậy không, khi ấy anh trả lời thế này: Yên tâm đi, đã thích được em thì bản thân anh cũng thực sự có vấn đề.

Ninh Nhiễm Thanh cười lạnh một tiếng, lấy di động tự sướng một tấm ảnh với bàn làm việc mới, sau đó lần lượt đăng lên Renren Blog, Sina Weibo, QQ Blog (*)... để mọi người không quên mình.

(*) Các mạng xã hội lớn của Trung Quốc.

Bàn làm việc của cô đối diện với Vương Trân, sau ghế ngồi là tường kính, ngẩng đầu là có thể thấy bầu trời trong vắt, cúi đầu là toàn bộ trung tâm tài chính thành phố A. Bây giờ ngồi ở nơi làm việc mới, Ninh Nhiễm Thanh thấy khá vui vẻ, nếu văn phòng luật sư Dịch Hòa không ở đây thì chắc cô còn vui nữa.

Chỉ là, thực tế thì tòa nhà Vũ Đạt có tám mươi tám tầng, văn phòng luật sư Dịch Hòa đã chiếm trọn sáu tầng.

Lễ ăn mừng buổi tối là tiệc buffet nửa Tây nửa Trung, có thịt bò bít tết mà cũng có mì phở. Trong bữa ăn mọi người chuyện trò rất vui vẻ, luật sư vốn có

tài ăn nói, lại có rất nhiều đề tài để tán gẫu, chọn bừa một đương sự (*) là có thể kể ra một đống chuyện.

(*) Trong tiếng Việt đương sự được hiểu là người, là đối tượng trong một sự việc nào đó được đưa ra giải quyết". Trong Ngành Luật: Đương sự trong vụ án dân sự bao gồm: nguyên đơn, bị đơn và người có quyền lợi và nghĩa vụ liên quan; Đương sự trong việc dân sự bao gồm: Người yêu cầu, người bị yêu cầu và người liên quan; Đương sự trong vụ án hình sự bao gồm: Người bị hại, nguyên đơn dân sự, bị đơn dân sự, người có quyền lợi và nghĩa vụ liên quan. Từ Đương sự cũng được sử dụng trong các văn bản luật chính thống.

Khi ra trước tòa, luật sư thường sử dụng từ “Thân chủ” thay vì từ Đương sự. Tuy nhiên từ “Thân chủ không hề xuất hiện trong bất cứ văn bản luật nào.

Bởi vậy dù trước đó không mấy thân quen, tuy nhiên chỉ sau một bữa cơm, hai văn phòng luật sư đã thành người một nhà. Đúng như lời Vương Trân nói, bọn họ cũng không phải thành viên góp vốn sáng lập văn phòng, chỉ cần điều kiện công việc thoải mái, mỗi tháng nhận được lương thưởng đầy đủ là tốt rồi, còn những chuyện khác thì suy nghĩ nhiều làm chi.

Lễ ăn mừng kết thúc là tối buổi tụ hội riêng của các thành viên sáng lập, nghe nói có rất nhiều hoạt động như tắm rửa, xông hơi, đầu bài... chương trình cực kì phong phú.

Châu Yến cũng là một thành viên sáng lập của Vạn Chính, nhưng vì là thành viên nữ ít ỏi nên lễ ăn mừng vừa kết thúc thì cô ta cũng ra về luôn, giống y như thái độ của cô ta với công việc, đứng lúc đứng giờ.

Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân về cùng nhau, vì Vương Trân quên chưa copy một bản báo cáo kết án nên cả hai cùng tới văn phòng một chuyến.

Tám giờ tối, cả thành phố bắt đầu bước vào cuộc sống về đêm, đèn quảng cáo trên các tòa nhà, đèn neon đỏ, đèn led... lần lượt sáng lên. Khi Vương Trân copy trên máy vi tính thì Ninh Nhiễm Thanh ngồi ở bàn làm việc của mình đọc bình luận phía dưới bức ảnh của cô.

Sau khi lên đại học, mấy trang như Renren, Pongyou...(*) cô đều có tài khoản, có điều mấy năm qua, cô không cập nhật bất kì trạng thái nào, bức ảnh hôm nay là lần đầu tiên cô đăng bài cập nhật.

(*) Các trang mạng xã hội, diễn đàn giao lưu lớn của Trung Quốc.

Lập tức có người bình luận phía dưới, đều là bạn học từ thời cấp ba, bọn họ hỏi cô đi làm rồi à, cô bèn trả lời bình luận của hai người bạn học mà cô còn nhớ mang máng.

Vương Trân copy tài liệu xong, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy về cùng, hai người khóa chặt cửa văn phòng rồi đi ra thang máy.

Khi đợi thang máy, Vương Trân chợt hỏi cô: Cậu thấy luật sư Châu thế nào?

Rất tốt, kiến thức chuyên môn vững vàng, lại đối xử tốt với cấp dưới. Ninh Nhiễm Thanh nhìn số tầng thang máy nhảy liên tục, trả lời.

Có điều cô ấy không linh động, không thích giao thiệp, cư xử cũng không được khéo léo cho lắm, đúng không?

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một thoáng, rồi gật đầu.

Vương Trân thở dài: Chúng ta làm trợ lý, ngoài việc học tập kiến thức chuyên môn và kỹ thuật biện luận từ thầy cô, thì thứ quan trọng hơn cả chính là các mối quan hệ giao thiệp của họ.

Ninh Nhiễm Thanh chớp mắt, khẽ mỉm cười.

Luật sư Châu đã xem như là luật sư tốt nhất mà chúng ta có thể gặp được rồi, dù sao hơn cũng hơn những người ra tòa còn không chịu dẫn theo trợ lý của mình.” Giọng Vương Trân nhỏ dần.

Ninh Nhiễm Thanh chợt thấy vẻ mặt hụt hẫng của cô nàng, bèn quay sang nhìn.

Vương Trân hơi bĩu môi: Tớ đi theo luật sư Hồng một năm, mà vẫn chưa được ra tòa với ông ta.

Quả là khó tin, trước đây Ninh Nhiễm Thanh từng nghe anh chị khóa trên truyền thụ kinh nghiệm rằng, có một số luật sư không muốn trợ lý của mình học được thứ quan trọng nhất là kinh nghiệm trước tòa, nên lần nào tham gia phiên tòa cũng cố ý không dẫn trợ lý tham gia.

Có đôi được thầy cô hướng dẫn không? Ninh Nhiễm Thanh hỏi Vương Trân.

Vương Trân than dài: Bây giờ chỉ cần là luật sư có chút tiếng tăm thì đều không nhận học trò, vậy mà tớ nghe nói luật sư Tần đã nhận một người học trò, điều kiện của người đó đỉnh lắm, là thạc sĩ tốt nghiệp một học viện luật quốc tế nổi tiếng ở nước ngoài, hơn nữa da trắng mặt xinh. Lần này Dịch Hòa tuyên bố tuyển hai thực tập sinh, luật sư Tần hướng dẫn cô nàng du học sinh này hình như là vì một vị Viện trưởng đích thân nhờ cậy.”

Ninh Nhiễm Thanh thấy hơi ghen ghen, cò bèn đưa tay vỗ ngực hai lần để động viên bản thân.

Quãng thời gian cô và Tần Hữu Sinh ở bên nhau, cô chưa từng nghĩ tới mấy chuyện xa xôi như kết hôn với anh, cơ mà cô đã từng nghĩ tới việc trở thành thực tập sinh được anh đích thân hướng dẫn sau khi tốt nghiệp.

Vị trí mà cô luôn mong mỗi giờ lại bị một người phụ nữ khác chiếm lấy, đương nhiên không thể thoải mái được.

Đúng lúc ấy cửa thang máy mở ra, Vương Trân vỗ vào lưng cô, khi cô đang định kéo tay cô đi vào thì Ninh Nhiễm Thanh thoáng nâng mắt, liền nhìn thấy hai người đàn ông, một người tuấn nhã ung dung, một người lạnh lùng trầm tĩnh.

Một người cô cực kì quen thuộc.

Một người cô hơi hơi quen biết.

Chỉ là hai người này có một điểm chung - đều là người mà cô không muốn gặp lại.

Đúng là quá trùng hợp.

Tiếc rằng sống trên đời, con người ta luôn phải làm rất nhiều chuyện miễn cưỡng, tỷ như nói lời mình không muốn nói, gặp người mình không muốn gặp. Sau khi đi vào thang máy, Ninh Nhiễm Thanh lập tức quay đầu đi nơi khác.

Chào luật sư Giang, luật sư Tần.” Vương Trân vội vã chào hỏi hai vị đại thần này, giọng nói có chút hưng phấn, chào hỏi xong còn len lén vỗ vỗ Ninh Nhiễm Thanh ý bảo cô mau nịnh nọt cùng mình.

Ninh Nhiễm Thanh thực sự thấy Vương Trân là một người bạn đáng để kết thân, làm gì cũng kéo cô theo, đến nịnh bợ đại thần cũng không hề quên cô.

Tiếc là cô không thể phối hợp với cô ta, mà vừa hay đi động có tin nhắn mới, cô bèn mở đi động ra xem, một tin nhắn có thể xem đi xem lại nhiều lần, sau đó trả lời cũng được.

Chúng em đều là trợ lý của văn phòng luật sư Vạn Chính mới chuyển tới đây hôm nay. Vương Trân bắt đầu bắt chuyện, trước khi vào văn phòng luật sư, cô ta đã bốn ba hai năm ngoài xã hội, không dám xưng là lão luyện lời đời song khả năng nhìn mặt đoán ý cũng khá. Thấy nét mặt Tần Hữu Sinh hiền hòa vui vẻ, ngữ điệu nhàn nhã thông dong, biết là bắt chuyện với họ vào lúc này cũng được.

Chào các em. Tần Hữu Sinh thoáng mỉm cười, à Giang Hành Chi đứng cạnh anh thì lại tỏ vẻ hồ hững, thờ ơ.

Từ lâu đã có lời đồn về luật sư Tần và luật sư Giang, một người Khẩu Phật tâm xà, một người lập dị quái đản.

Luật sư Tần và luật sư Giang vừa tan tâm ạ?

Tôi và Hành Chi bận chút việc nên về hơi muộn. Tần Hữu Sinh vẫn mỉm cười, sau đó ánh mắt rơi vào cái gáy của người nọ, như đang suy nghĩ rất cuộc khi nào thì cô mới chịu quay đầu lại.

Ấy, em và Nhiễm Thanh đều cực kì hâm mộ hai anh, lúc biết sẽ được làm việc với hai anh trong cùng một tòa nhà thì rất vui mừng, thầm nghĩ nếu có cơ hội thì nhất định phải xin chữ ký của hai anh, không ngờ ngày đầu tiên đi làm đã gặp được rồi. Giọng nói, nét mặt của Vương Trân kích động như thể gặp được thần tượng của đời mình, sau đó còn thực sự lấy ra một cuốn sổ từ trong túi xách, xin được ký tên.

Còn Ninh Nhiễm Thanh chỉ hận bản thân không thể bốc hơi khỏi cái thang máy này.

Thực ra từ hai hôm trước cô đã nghĩ xong cách ứng đối khi gặp phải Tần Hữu Sinh, hai người làm việc trong cùng một tòa nhà, lại là đồng nghiệp nên chạm mặt là điều tất yếu.

Cô tự nhủ khi gặp Tần Hữu Sinh, không được quá nhiệt tình, cũng không được quá thờ ơ, càng không được lúng ta lúng túng như bây giờ...

Ấy thế nhưng, có lẽ biểu hiện của cô lúc này không tốt như cô tưởng tượng.

Cuối cùng Vương Trân vẫn xin hai chữ ký của Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi, khi Giang Hành Chi ký tên anh ta còn cười khê, tiếng cười không nặng không nhẹ bay vào tai Ninh Nhiễm Thanh, khiến cô cảm giác như anh ta đang mỉa mai châm chọc.

Lúc ra khỏi tòa nhà tới trạm xe bus, Vương Trân cầm sổ xem hai chữ ký, dạy bảo Ninh Nhiễm Thanh: Nhiễm Thanh, giới luật sư chính là một vòng danh lợi, Giang Hành Chi và Tần Hữu Sinh là người nổi tiếng trong giới này, loại tép riu như chúng ta, nếu muốn nổi bật hơn người thì phải học cách nịnh bợ mấy vị đại thần ấy từ bây giờ thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh rất thích tính tình thẳng thắn của Vương Trân, cô bật cười, đẩy đẩy khuỷu tay cô nàng: “Vậy sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

Thế phải nịnh học phí cho tớ đấy nhé.” Vương Trân cười khúc khích, lại cầm sổ ngắm nghía chữ ký lần nữa, sau mấy tiếng Chậc chậc, cô nàng cảm khái: Đại thần không hổ là đại thần, đến chữ ký cũng đẹp như vậy, nhưng lối Thảo thư (*) của luật sư Giang hơi khó đọc, nếu không biết đích thân anh ấy ký tên thì tớ cũng không nhìn ra, chữ ký của luật sư Tần vẫn cứ đẹp hơn, là lối Hành thư (**) mà tớ thích nhất... Mà sao chữ ký này đẹp tới mức tớ thấy cứ quen quen thế nào...

(*) Thảo thư: hay Lối viết chữ Thảo là một kiểu viết chữ Hán, nét bút uyển chuyển phóng khoáng, liền mạch tốc độ viết nhanh hơn cả, nhưng rất khó đọc.

(**) Hành thư là một phong cách viết chữ Hán bắt nguồn từ Thảo thư. Tuy nhiên, vì nó không quá tháu như thảo thư cho nên dễ đọc hơn.

Dứt lời Vương Trân như phát hiện ra gì đó, tròn mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh: Chữ ký này và chữ viết trong tập tài liệu ôn thi cậu cho tớ đạo trước... giống y hệt nhau!

Ninh Nhiễm Thanh: Mẹ ơi, có thể mà cậu cũng phát hiện ra!

Không giấu gì cậu, ngày xưa tớ còn định chuyển sang làm chuyên gia giám định chữ ký đấy.

Hôm nay Tần Hữu Sinh đi nhờ xe của Giang Hành Chi, sau khi lên xe thì hoàn toàn rơi vào trầm tư, ngón tay thon dài đỡ huyệt thái dương day day liên tục, đầu óc anh vô cùng hỗn loạn. Khi thì suy nghĩ về vụ tranh chấp hợp đồng kiến trúc đang thụ lý gần đây, khi thì trong đầu anh hiện hiện gương mặt của Ninh Nhiễm Thanh.

Nếu cậu cứ im lặng mãi thế, tôi sẽ cho rằng cậu còn chưa quên tình cũ đấy. Giang Hành Chi đang lái xe, thản nhiên nói.

Tần Hữu Sinh cười khê: Chưa quên tình cũ thì mắt mặt lăm à?”

Chưa quên tình cũ có mắt mặt hay không, hoàn toàn quyết định bởi chất lượng của bạn gái cũ.

Ý tôi không phải vậy. Nét mặt Giang Hành Chi không hề xao động, tầm mắt tập trung về phía trước, ánh mắt lạnh như nước.

Tay phải Tần Hữu Sinh tựa lên cửa sổ xe, khê thờ dài.

Anh và cô gặp nhau ở Lệ Giang(*), cùng du ngoạn ngắm cảnh, quãng thời gian ấy Tần Hữu Sinh chỉ thấy bản thân như đã uống phải một bầu rượu hoa Văn Nam, choáng váng ngẩn ngơ, tâm hồn phiêu đảng.

(*) Một địa danh thuộc tỉnh Vân Nam.

Đây là dấu hiệu của ái tình, anh biết rõ điều đó, những ngày tháng ấy trước mặt cô anh tựa như một cậu trai mới lớn, tay cô mềm mại như thế; ánh mắt long lanh như thế, giọng nói trong trẻo như thế.

Một ánh mắt lơ đãng của cô cũng có thể khiến hormone trong cơ thể anh phân tán hỗn loạn, một câu nói của cô cũng đủ để anh ảo tưởng rằng cô đang làm nũng nhõng nhẽo với mình, một đoạn nắm tay cũng khiến anh bồi hồi xao xuyến... Khi đó anh nghĩ mình coi như xong, tám phần mười là anh đã sa vào lưới tình mất rồi.

Tuy nhiên thực tế cuộc sống luôn tàn khốc hơn tưởng tượng cả trăm lần, biết cô cũng sống ở thành phố A anh cực kì vui mừng, nhưng chẳng bao lâu sau niềm vui ấy đã biến thành nỗi khổ.

Cô không những còn là một sinh viên đại học, mà còn là sinh viên năm thứ ba của khoa luật thuộc Đại học A.

Năm ngoái lão Cao phải vào viện phẫu thuật, tôi hứa giúp cậu ta dạy thay môn Luật kinh tế quốc tế trong một học kỳ, lúc ấy thi hay rồi, cô ấy chính thức trở thành học trò của tôi.

Sau đó cậu vẫn chọn cách tiếp tục ở bên cô ta? Giang Hành Chi nói với giọng châm chọc.

Tần Hữu Sinh khê Ừ rồi tựa đầu ra sau. Mỗi người đều sẽ từ bỏ một vài nguyên tắc vốn có của bản thân vì một người khác, đúng như anh từng nghĩ, gặp Ninh Nhiễm Thanh là số kiếp của đời anh.

Tình yêu thầy trò không phải điều mà anh mong muốn, song Ninh Nhiễm Thanh lại là người mà anh yêu thương, đây là khởi đầu của một chuyện tình đầy mâu thuẫn.

“Thế thì sức hấp dẫn của cô ta cũng lớn thật đấy.” Giang Hành Chi không nhịn được cười, “Sao lại chia tay?”

“Đợt thi cuối kỳ năm ngoái, tôi không cho cô ấy qua môn.” Dứt lời Tần Hữu Sinh không khỏi mỉm cười, là một người trong cuộc anh cũng cảm thấy lý do chia tay này rất ngớ ngẩn. “Năm ngoái cô ấy trượt môn Luật kinh tế quốc tế, phải thi lại.”

“Ồ.” Giang Hành Chi sùng sốt, “Sao cậu phải làm tới mức ấy?”

Tần Hữu Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, “Cậu không hiểu được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Type: Ngân Hoa

Vì ba lần lấy ven không thành ấy mà Liêu Sơ Thu yêu người đàn ông này, tình yêu khiến tâm hồ cô ta tràn đầy dũng khí, khi anh ta nằm viện, ngoài việc mỗi ngày chăm cứu thử máu đo huyết áp, cô ta còn nấu canh nấu cháo giặt quần áo cho anh ta.

Người đàn ông “trong cái rủi gặp cái may” ấy tên là Hà Lập Đông.

Y tá trưởng mắng cô ta ngốc, “Ngoài cái mặt đẹp trai thì em còn trông mong được gì ở tên đó.”

“Em trông mong chính cái mặt đẹp trai của anh ấy đấy.” Liêu Sơ Thu cười út mắt đáp lời, cô ta là một người dịu dàng hiền thực, chỉ là tính tình rất ngang ngạnh cổ chấp, lại chưa từng theo đuổi đàn ông nên nhiều khi cũng cư xử thái quá.

Chính Hà Lập Đông cũng nói: “Em trông mong gì ở anh đây, hiện giờ anh chẳng thể cho em bất cứ thứ gì.”

“Hiện giờ chưa có không có nghĩ là sau này không có, dù sao thì em vẫn thích anh.”

Hà Lập Đông phát bực: “Em thích thì cứ thích đi, anh không chấp nhận!”

Liêu Sơ Thu chẳng quan tâm Hà Lập Đông có chấp nhận hay không, cô ta vẫn cứ đối xử tốt với Hà Lập Đông. Trời lạnh thì đan áo len, trời nóng thì mua áo ngắn tay cho anh ta, một ngày ba bữa, Liêu Sơ Thu luôn dành ra một bữa ăn cùng anh ta. Lương tháng của cô ta được mấy trăm tệ, quá nửa là chi tiêu cho người đàn ông này.

Cuối cùng thì Hà Lập Đông cũng cảm động trước tình cảm của Liêu Sơ Thu, tình yêu của anh ta bắt đầu từ sự cảm động.

Sau khi kết hôn, để tích góp tiền, hết giờ làm Liêu Sơ Thu còn tới chợ đêm bán hàng, buổi tối Hà Lập Đông lái xe máy từ nhà xưởng tới đón vợ.

Ban đêm tiếng gió thổi vù vù, Hà Lập Đông vừa lái xe vừa trách, sao em phải khổ như vậy.

Trước khi kết hôn bọn họ không có nhà, cho nên mục tiêu phấn đấu đầu tiên sau khi kết hôn là cùng nhau tạo dựng nên một căn nhà, Liêu Sơ Thu muốn cùng chồng mình đắp từng viên gạch cho căn nhà ấy.

Hà Lập Đông từng kinh doanh rất nhiều thứ, cuối cùng thứ đưa anh ta tới thành công chính là xưởng gạch tráng men. Từ một chiếc máy cắt kim loại thuở ban đầu đến hai chiếc máy, tiếp theo trở thành một trong những doanh nghiệp cung ứng gạch tráng men lớn nhất thành phố A.

Có tiền nhưng không có con.

Đi khám, uống thuốc, phẫu thuật... đều thất bại.

Sau đó mẹ chồng bắt đầu sốt ruột, vì không có con cho nên con dâu hiền thảo tới mấy cũng biến thành đáng ghét, chuyện mẹ chồng nàng dâu bắt đầu trở thành vấn đề lớn nhất trong cuộc hôn nhân của Hà Lập Đông và Liêu Sơ Thu.

Ninh Nhiễm Thanh cầm bút trong tay, quan sát Liêu Sơ Thu đang ngồi trước mặt mình. Thực ra qua tuổi ba mươi phụ nữ bắt đầu già rất nhanh, có điều Liêu Sơ Thu lại được trời phú cho một gương mặt bầu bĩnh, tóc ngắn đến tai, làn da hơi sạm, đường nét trên khuôn mặt không thể coi là tinh xảo, song kết hợp với nhau trông rất ưu nhìn. Cô ta ăn mặc giản dị nên nãy, món đồ trang sức duy nhất trên người chính là nhẫn cưới ở ngón áp út.

Tuy nhiên, chiếc nhẫn cưới này cũng sắp bị tháo khỏi tay cô ta.

Ấn tượng đầu tiên mà Liêu Sơ Thu tạo cho Ninh Nhiễm Thanh đó là trầm lặng như nước, dù không biết rằng ấy là nước tù hay nước chảy.

“Nói như vậy thì nguyên nhân chủ yếu khiến hôn nhân của hai người này sinh vấn đề đó là hai người không có con, sau đó mẹ chồng đã tìm một cô gái để thuê cho chồng chị, rồi chồng chị nảy sinh tình cảm với cô gái để thuê kia, cho nên chị muốn nhường lại vị trí này cho cô gái kia, đúng không?”

“Không phải nhường lại vị trí gì cả, chỉ là không thể chịu đựng nữa thôi.” Khóe môi Liêu Sơ Thu hơi cong tựa như đang cười, giọng của cô ta nghe đờm về mỗi một, nhưng nét mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Ninh Nhiễm Thanh cầm bút ghi chép lại nội dung cuộc trò chuyện rồi hỏi tiếp: “Được rồi, thế chị hãy cho tôi biết chị định phân chia tài sản chung của hai vợ chồng như thế nào, chồng chị là bên phạm sai lầm, chị có thể yêu cầu được chia nhiều hơn.”

“Tình cảm cũng không còn, tôi cần nhiều tiền như vậy để làm gì?” Liêu Sơ Thu nhìn cô nói.

“Ôi trời ơi, chị ngốc quá.” Ninh Nhiễm Thanh đặt chiếc bút trong tay xuống, “Tình cảm không còn thì mới cần đến tiền chứ.”

Liêu Sơ Thu thoáng sửng người.

Ninh Nhiễm Thanh nói xong mới thấy không ổn, sao cô có thể bảo khách hàng của mình ngốc được, cô vội giải thích: “Ý tôi là tiền không có thù với chị, chị đừng căm ghét nó như thế, tiền rất đáng yêu, ít nhất thì cũng đáng yêu hơn chồng và mẹ chồng chị.”

“Tôi biết chứ.” Liêu Sơ Thu mỉm cười hờ hững, “Chỉ là tôi thực sự không thiếu tiền, cho tôi nhiều tiền như vậy tôi cũng không tiêu hết.”

Ninh Nhiễm Thanh: "..."

Tuy kết quả trò chuyện bước đầu với Liêu Sơ Thu khiến Ninh Nhiễm Thanh không biết nói sao, song cuối cùng mọi chuyện cũng đầu vào đó, Liêu Sơ Thu hẹn chồng ngày kia tới thỏa thuận việc ly hôn, đến lúc đó cô sẽ đi với cô ta.

Ninh Nhiễm Thanh từ biệt Liêu Sơ Thu, từ phòng trà trở lại văn phòng, cô liền báo cáo kết quả và đưa nội dung ghi chép buổi trò chuyện cho cô giáo Châu Yến, sau đó ngồi xuống đối diện với Châu Yến, không nhận được mà hỏi một câu: "Cô ơi, chị Liêu Sơ Thu này hình như hơi ngốc thì phải?"

Châu Yến xem qua bản ghi chép về buổi trò chuyện, lên tiếng: "Làm luật sư là như thế nào, làm luật sư thì ngoài việc giúp đương sự thu được lợi ích lớn nhất, điều quan trọng nhất là phải suy xét ý muốn của đương sự."

Ninh Nhiễm Thanh không hiểu lắm, "Chẳng lẽ ý muốn của Liêu Sơ Thu là hy sinh bản thân để tác thành cho kẻ thứ ba?"

Châu Yến nói: "Tiểu Ninh, là một luật sư, em phải hiểu thấu đáo suy nghĩ của đương sự, chứ không chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài."

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng đầu cảm khái, "Em thấy mình đã hiểu rất thấu đáo rồi, Liêu Sơ Thu đúng là Người phụ nữ tốt của Trung Quốc ạ."

Châu Yến bật cười, bảo cô ra ngoài sắp xếp hồ sơ vụ án.

Sau khi Trung Chính và Vạn Phong sát nhập, chỉ tính riêng thực tập sinh thì đã có tới mười mấy người, ai cũng cần mẫn chăm chỉ vô cùng. Có điều công việc trong văn phòng cũng chỉ có từng ấy, nên những việc như đặt bữa trưa, pha trà pha cà phê, đóng dấu photo... đều trở thành việc hot. Hôm qua còn xảy ra một bi kịch thế này: Một vị luật sư nói mình khát nước, sau đó hai thực tập sinh không hẹn mà cùng tới phòng uống nước pha trà cho anh ta.

Kết quả là đụng vào nhau.

Ninh Nhiễm thấy vậy, bèn tốt bụng đề xuất rằng: "Để đảm bảo công bằng, tớ nghĩ là chúng ta nên làm Bảng phân công trực nhật cho thực tập sinh, phân công rõ ai trực nhật ai pha trà, mọi người thấy thế có được không..."

Không ai nói được, mà cô còn đắc tội với hai thực tập sinh cùng lúc.

Khi tan tầm, Ninh Nhiễm Thanh than thở với Vương Trân: "Tình cảnh khi ấy rất lúng túng, tớ chỉ muốn xoa dịu bầu không khí thôi mà, sao bọn họ không hiểu cho sự hài hước của tớ nhỉ..."

Vương Trân vỗ vỗ lên tay cô: "Cậu đã nói tình cảnh khi ấy rất lúng túng rồi còn gì, cậu còn cố ý khiến bọn họ lúng túng hơn, đương nhiên bọn họ sẽ không thấy cậu hài hước, mà tưởng cậu cố ý mỉa mai bọn họ."

Ninh Nhiễm Thanh không vui chút nào, cô thở dài, thầm nghĩ muốn cư xử khéo léo cũng khó lắm chứ, có phải đọc mấy cuốn sách về đối nhân xử thế là xong đâu, nhất là với loại người tư chất kém cỏi trời sinh như cô.

Vì nửa tiếng trước trời mới đổ mưa rào có cả sấm chớp, nên khi ra khỏi tòa nhà, bầu trời bên ngoài vẫn âm u, cả thành phố ẩm ướt khiến người ta khó chịu, đường đang bị tắc, dòng xe dài uốn lượn thành một con rồng lớn.

Đang là giờ cao điểm tan tầm, dưới trạm xe bus cũng có một đám đông người đi làm về.

Ninh Nhiễm Thanh đứng đợi xe ở trạm bus, chờ tới mức nóng ruột, nhìn tình hình tắc đường, sau đó cố gắng giữ bản thân trấn tĩnh, lấy từ trong túi xách mấy tờ tiền lẻ coi như chuẩn bị trước.

Đúng lúc ấy, người đang đứng cạnh cô - Vương Trân kéo tay cô, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nhìn về một hướng khác.

Người mà Vương Trân bảo cô nhìn chính là một cô gái trẻ xinh xắn, cô ta mặc đồ giản dị thoải mái, đeo một cái cặp lớn, mái tóc đen được buộc cao thành tóc đuôi ngựa.

"Cô ta chính là thực tập sinh được Trần Hữu Sinh hướng dẫn, sau khi tốt nghiệp Đại học Pháp luật Tây Nam thì sang Anh du học. Vừa về nước đã được tuyển vào Dịch Hòa, nghe nói Viện trưởng Vương của tòa án phía Đông thành phố chính là cậu ruột của cô ta, lần này luật sư Tàn đích thân hướng dẫn cô ta chắc cũng vì nề mặt Viện trưởng Vương."

Ninh Nhiễm Thanh không khỏi ngấm ngấm nhân vật ưu tú này thêm lần nữa, ngấm xong thì sắc mặt tối đi, nghĩ đến ngay cả văn phòng đều biết cô từng yêu Trần Hữu Sinh, mà giờ anh lại gần gũi thân mật với một cô gái khác... Đến khi ấy không biết cô nên giấu mặt đi đâu, giấu mặt vào đâu!

Tắc đường từ lúc lên xe tới xuống xe, khi về đến nhà thì đã gần sáu giờ tối, từ lúc về nhà, Ninh Nhiễm Thanh thấy rệu rã cả người, bộ dạng mệt mỏi u uất, Trương Tiểu Tri với khả năng quan sát siêu phẩm bên đi tới ngó thử xem cô có làm sao không, rồi hỏi dò: "Bị người ta mắng hả?"

Ninh Nhiễm Thanh lạnh lùng liếc nhìn cậu nhóc, không trả lời.

Vì chuyện điều khiển ti vi, Ninh Nhiễm Thanh không nói chuyện với cậu nhóc hai ngày nay rồi, cu cậu bắt đầu không chịu được nữa, từ nhỏ tới lớn, mỗi lần chiến tranh lạnh với Ninh Nhiễm Thanh, cậu nhóc luôn là bên bại trận.

Cu cậu lấy từ trong tủ lạnh một giỏ nho mới, bê tới trước mặt cô: “Mẹ cháu mới mua sáng nay, di có muốn ăn không?”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn cậu, hai chân thon thả vắt lên nhau, vẫn không mở miệng trả lời.

Trương Tiểu Tri kéo tay cô: “Di ơi, cháu biết sai rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh hờ hững nói: “Sai ở đâu.”

“Cháu không nên đổi điện thoại của di thành điều khiển ti vi.” Thái độ nhận lỗi của Trương Tiểu Tri vô cùng thành khẩn, “Di ơi, Tiểu Tri chỉ muốn đùa di thôi, không hề có ý xấu đâu.”

Cuối cùng thì sắc mặt Ninh Nhiễm Thanh cũng dịu đi: “Ăn tối chưa?”

“Chưa ăn ạ, hôm nay mẹ phải làm ca tối, bảo cháu tự xuống tầng ăn đồ ăn nhanh.” Cu cậu bắt đầu làm bộ đáng thương, “Cháu muốn chờ di về ăn cùng.”

Thực ra cu cậu đã chán ngấy đồ ăn nhanh ở nhà hàng dưới tòa nhà rồi.

Ninh Nhiễm Thanh bèn đứng dậy vào bếp nấu hai bát mì, mỗi bát cho hai quả trứng gà và một miếng jamb bông.

Với bát mì được phối hợp một cách kinh điển này, Trương Tiểu Tri ăn ngon lành, ăn xong còn tự giác bê một cái ghế nhỏ tới trước bồn rửa rồi chủ động rửa bát. Sau khi rửa bát xong thì vội vàng chạy đi cho hai con cá nhỏ của mình và con rùa đen của Ninh Nhiễm Thanh ăn mồi.

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh nằm trên sofa xem ti vi, cô cảm thấy điều khiển chuyển kênh liên tục, không biết cô đã chuyển kênh hết mấy lượt rồi, Trương Tiểu Tri đang nằm bò ra bàn làm bài tập hè cũng thấy phát bực: “Di đừng chuyển kênh nữa được không, sáng thì phải kiên nhẫn chờ, chuyển tới chuyển lui như di thì làm sao tìm được chương trình hay mà xem.”

Rốt cuộc thì Ninh Nhiễm Thanh cũng ngừng chuyển kênh, cô khom người xem Trương Tiểu Tri làm bài tập hè, vừa xem vừa nói: “Đề bài dễ thật đấy, làm học sinh tiểu học sướng qua đi mất.”

Trương Tiểu Tri khẽ nâng mí mắt, cảm sách bài tập đồng dạng đọc đề: “Xin hãy nghe đề, một vùng cỏ cho súc vật ở bãi chăn nuôi, đủ để cho 27 con trâu ăn trong 6 tuần lễ, hoặc 23 con trâu ăn trong 9 tuần lễ. Nếu vùng cỏ cho súc vật ấy đều đặn mọc lên hàng tuần thì đủ để cho 21 con trâu ăn trong mấy tuần lễ?”

“Không lẽ cháu biết làm?” Ninh Nhiễm Thanh thấy rất khó tin, lẽ nào trước nay cô đã quá coi thường IQ của cậu nhóc này.

“Cũng tạm tạm, suy nghĩ kỹ là làm được thôi, lần này trong lớp chỉ có hai người đạt tiêu chuẩn trong cuộc kiểm tra toán, cháu chính là một trong hai người ấy.” Cậu nhóc vừa làm bài tập vừa khoe khoang thành tích, xong bề ngoài vẫn tỏ vẻ khiêm tốn.

“Khá lắm khá lắm.” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục chuyển kênh, “Cố gắng lên, sau này thành nhà toán học cho di xem nào.”

“Nhà toán học thì có gì hay, cháu không thèm làm.” Trương Tiểu Tri tỏ vẻ ngạo mạn, “Trong sách viết là hàng ngày nhà toán học phải suy nghĩ quá nhiều, nên dễ bị xuất tinh sớm.”

Mấy chữ “xuất tinh sớm” khiến Ninh Nhiễm Thanh choáng váng, cô không thể ngờ được cháu trai mình lại “chín chắn” nhanh như thế, cô nhìn cậu nhóc bằng ánh mắt kinh hoàng: “Tiểu Tri... thế mà cháu đã biết xuất tinh sớm là gì à...”

Cu cậu trả lời với vẻ xem thường: “Cái đấy thì khó gì đâu mà cháu lại không biết, xuất tinh sớm là hỏi đầu chứ gì, giống như chú ở tầng dưới ấy...”

Ninh Nhiễm Thanh: “...Đúng, chính là hỏi đầu.”

Buổi tối, Ninh Nhiễm Thanh không ngủ được, nằm trên sofa nghĩ về câu “Tiên phát chế nhân” mà Vương Trăn nói với cô.

“Trước tiên cậu phải hiểu thế này, chủ động hạ mình cũng không coi là mất mặt, ngược lại còn giữ thế chủ động trong mối quan hệ của cả hai, tớ thấy cậu nên gọi điện cho luật sư Tần, sau đó hỏi anh ấy một câu thôi.”

“Câu gì?”

“Một câu đơn giản — “Anh còn yêu em không?” là đủ rồi.”

“Không được đâu.”

“Cậu đừng tưởng câu hỏi này không ra sao, nếu đáp án cậu nhận được là thừa nhận, vậy cậu đã hoàn toàn giữ thế chủ động, cho dù là phủ nhận đi chăng nữa, sau này luật sư Tần nhìn thấy cậu, anh ấy cũng sẽ áy náy trong lòng, nếu chạm mặt thì cũng là anh ấy tránh cậu, chứ không phải cậu tránh anh ấy.”

Nhưng làm vậy có thực sự ổn không?

Ninh Nhiễm Thanh cầm di động đi ra ngoài ban công, có lẽ vì mới đổ mưa nên gió đêm hơi se se lạnh, cô tựa lưng vào lan can, sơ mi trắng trên người cô

bị gió đêm thổi tung, kêu phàn phật phàn phật.

Lòng bàn tay hơi toát mồ hôi, còn chưa bấm số mà nhịp tim cô đã bắt đầu tăng nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng... Như có một người tí hon đang đánh trống cổ vũ trong lòng cô vậy.

Một tay Ninh Nhiễm Thanh ôm tim, một tay lướt trên màn hình di động tìm số điện thoại của Tần Hữu Sinh, sau đó nhắm mắt lại, ấn nút gọi đi.

“Tút...tút...tút...”

Chuông chờ kêu ba lần, chỉ chớp lát, giọng nói quen thuộc của Tần Hữu Sinh truyền ra từ trong điện thoại.

“Nhiễm Thanh?”

Lòng bàn tay Ninh Nhiễm Thanh hơi toát mồ hôi: “Em đây.”

“Em có thể gọi điện cho anh, anh thực sự rất vui, có chuyện gì thế?” Bên tai vang lên giọng nam trầm ấm, Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đêm.

Bầu trời đêm nay không có sao, đến một chút ánh trăng cũng không có, cả bầu trời tối đen như mực, âm u tới mức tù túng, mà thành phố dưới bầu trời ấy vẫn rực rỡ lung linh, lấp lánh mê người.

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu một hơi, lúc nói tuy cũng hơi run, xong phát âm vẫn rất rõ ràng.

Còn Tần Hữu Sinh ở bên kia đầu dây, dù bữa tiệc khá ồn ào, nhưng câu nói dịu dàng của Ninh Nhiễm Thanh vẫn truyền vào tai anh một cách rành mạch từng chữ từng lời.

Cô hỏi anh qua điện thoại thế này: “Thầy Tần, thầy còn yêu em không?”

Khi Ninh Nhiễm Thanh gọi điện tới thì Tần Hữu Sinh đang ăn com với một vị sếp tổng công ty xây dựng, vị sếp tổng này là người Singapore, nói tiếng phổ thông không mấy lưu loát, bữa tiệc lần này ông ta dẫn theo thư ký với trợ lý, giám đốc dự án, và hai quản lý quan hệ công chúng, mọi người vui vẻ trò chuyện quanh một chiếc bàn tròn kiểu Trung Quốc.

Vì cuộc điện thoại đột ngột này mà mọi người đều nhìn về phía anh, rốt cuộc là điện thoại của ai mà lại có thể khiến luật sư Tần nói ra câu: “Em có thể gọi điện cho anh, anh thực sự rất vui.”

Tần Hữu Sinh không khỏi mỉm cười, anh cầm di động đứng lên, lịch sự nói một câu “Excuse me.” rồi đi ra khỏi phòng.

Ở đầu dây bên này, Ninh Nhiễm Thanh nghe câu “Excuse me” thì cô bực bội không thôi, đợi mãi mới nhận lại được một câu “Excuse me.”, thế là có ý gì, muốn cô nói lại lần nữa à?

Khi cô đang định ngắt máy thì giọng nói in đậm dấu ấn của Tần Hữu Sinh lại truyền tới lần nữa.

“Nhiễm Thanh, anh vẫn yêu em...”

---- Ninh Nhiễm Thanh em, vẫn là người mà Tần Hữu Sinh anh yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Type: Thanh Hà

Ninh Nhiễm Thanh quay người, tay trái chạm nhẹ vào bồn hoa lan quân tử ngoài ban công, một cơn gió thổi tới, hương thơm hoa cỏ như thấm vào tận đáy lòng, mang theo không khí mát lạnh của buổi đêm vừa tươi mát vừa ngọt ngào.

Rõ ràng khi ấy trời không có sao, vậy mà dường như cô lại thấy được ánh sao lấp lánh.

“Hình như anh mới nhận hướng dẫn một “đồ đệ” nữ đúng không?” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục hỏi anh với giọng điệu dịu dàng, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt trên lá cây lan quân tử.

“Đúng” Tần Hữu Sinh bước vài bước trên hành lang, bước đi trên lớp thảm dày mềm mại, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

“Thế nào, trước là tình yêu ‘thầy trò’, lần này muốn thay khẩu vị, ném thử tình yêu ‘sư đồ’?”

Tần Hữu Sinh chợt bật cười khe khẽ: “Tạm thời anh không có ý định ấy”.

“Ừm, vậy khi nào sẽ có ý định ấy?” Ninh Nhiễm Thanh vô thức nín lấy một chiếc lá, giọng nói cũng lên xuống theo tâm trạng, có chút khô khan ừ ừ.

Khóe môi Tần Hữu Sinh vẫn vương nét cười: “Để mấy hôm nữa đi, đợi tới khi em có hứng thú đến Dịch Hòa.”

Cuối cùng Ninh Nhiễm Thanh cũng bật cười, buổi tối chỉ ăn một bát mì nên khá đói bụng, giọng chất vấn Tần Hữu Sinh cũng dịu đi, cảm giác như là cô vừa đang nũng nịu vừa rất đáng thương.

“Thầy Tần, buổi tối em chỉ ăn một bát mì, giờ em đói rồi...”

Khi ngắt máy, Tần Hữu Sinh khẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ mình lại đi vào ngõ cụt rồi. Trên đường về phòng ăn, anh thầm cân nhắc lý do để ra về sớm, nghĩ đi nghĩ lại vậy mà trong đầu chỉ lóe vờn một câu “Thầy Tần, giờ em đói rồi...”, anh vội vàng muốn tới chỗ cô là để cho cô uống sữa à?

Bữa cơm hôm nay là do một vị sếp tổng công ty xây dựng chiêu đãi, cách đây không lâu công ty xây dựng này bị thua trong một cuộc đấu thầu, sau đó phát hiện được bên trúng thầu và một đối thủ cạnh tranh khác có hành vi thông đồng ép giá... Với anh đây chỉ là một vụ kiện chống cạnh tranh bất chính mà thôi, mấy hôm trước anh đã tìm hiểu kỹ toàn bộ điều khoản hợp đồng trong hồ sơ đấu thầu và hồ sơ hợp tác, cũng lấy được thông tin hữu dụng từ một vị giám đốc tài chính ngành xây dựng, anh có thể dễ dàng thắng được vụ kiện này.

Khi tạm biệt, sếp tổng đứng lên hỏi anh: “Luật sư Tần, nhất định là sẽ thắng kiện đúng không?”

Tần Hữu Sinh đáp: “Khi ra tòa sẽ có rất nhiều trường hợp xảy ra, tôi chỉ có thể nói tỷ lệ thắng kiện là rất lớn”.

Đi ra khỏi Quân Lâm Các, Tần Hữu Sinh gọi điện cho Ninh Nhiễm Thanh, hỏi xem cô muốn anh đưa bữa khuya đến nhà cô, hay là cùng đi ra ngoài ăn. Khi ấy Ninh Nhiễm Thanh đang nằm trên sofa chơi game “Tìm cái đầu bạn ý” (*), thấy vẫn còn sớm bèn định ra ngoài ăn, hỏi bao giờ thì anh mới đến.

(*) Một game trên smartphone nổi tiếng ở Trung Quốc

Tần Hữu Sinh xem đồng hồ đeo tay, sau khi tính toán hết tất cả các nhân tố gây trở ngại thì đưa ra thời gian trễ nhất: “Khoảng hai mươi lăm phút nữa”.

Anh có thể tính chuẩn xác như vậy là bởi vì ngày trước có lần hẹn hò với Ninh Nhiễm Thanh, vì ăn ở không tốt nên anh liên tục gặp tám cái đèn đỏ và một đợt tắc đường nửa tiếng đồng hồ, thế là bị cô chỉ trích là không có khái niệm về thời gian.

Hai người yêu nhau, có rất nhiều chuyện ảnh hưởng tới đối phương, thậm chí phải chiều theo người kia, kể cả cách hành xử, tính cách, yêu cầu khó hiểu...

Sau khi chia tay với Ninh Nhiễm Thanh, Tần Hữu Sinh chưa bao giờ có ý định tìm bạn gái mới, trên người anh có quá nhiều thói quen mà cô lưu lại, mà những thói quen ấy, anh cũng không muốn làm vì một người phụ nữ khác.

Vì còn hai mươi lăm phút nữa nên tính lùi của Ninh Nhiễm Thanh lại nổi lên, cô lại gọi điện cho anh: “Em không được ra khỏi nhà, anh cứ mang bữa khuya cho em thôi.”

“Lần này đã chắc chắn chưa?”

“Áy... để em nghĩ kỹ đã.”

Tần Hữu Sinh khẽ cười “Ừ”, giảm tốc độ xe, trong khoang xe mờ tối, khóe môi hơi cong lên khiến khuôn mặt tuấn nhã của anh càng thêm dịu dàng: “Chỉ có một cơ hội để thay đổi quyết định.”

“Thôi anh cứ đem đến cho em đi.”

“Chắc chưa?”

“Chắc rồi.”

“Được.” Dứt lời, Tần Hữu Sinh quay đầu xe, trở lại một quán cháo mà anh vừa đi qua, vào mua ba suất bánh chèo và cháo hải sản rồi đi ra.

Lúc Tần Hữu Sinh đến dưới nhà thì cô vừa tháo dây cột tóc chuẩn bị đi tắm, khi nghe điện thoại thì nói: “Chị gái em không ở nhà, anh lên đây đi.”

Chưa tới năm phút thì chuông cửa vang lên, Ninh Nhiễm Thanh ra mở cửa, Tần Hữu Sinh mặc vest chín chu đã đứng trước cửa với đồ ăn khuya. Cô nhận lấy đồ ăn khuya rồi đưa mắt nhìn quần áo trên người anh: “Nghỉ mệt vậy, buổi tối đi dự tiệc à?”

“Ừ, về sớm khỏi bữa tiệc để tới đây.” Tần Hữu Sinh nhìn cô nói.

Ninh Nhiễm Thanh hơi áy náy: “Xin lỗi anh, em không biết.”

“Không sao.” Tần Hữu Sinh buông mắt, cố ý trầm giọng “Nếu thấy áy náy thì có thể hôn anh một cái để đền bù.”

“Em không thèm hôn bạn trai cũ.”

“Thế thì trước khi hôn cho anh thành bạn trai chính thức đi.” Tần Hữu Sinh nghiêm túc đề nghị, đôi môi thoáng nét cười, thấy Ninh Nhiễm Thanh đứng tựa vào cửa, tóc đen buông dài, anh bỗng thấy lòng nhớ nhung, tay ngứa mà tim cũng ngứa, thế là anh bèn đưa tay vuốt ve cô một chút.

“Đừng động tay động chân.” Ninh Nhiễm Thanh quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, “Chị gái em sắp về rồi, anh mau đi đi.”

“...” Tần Hữu Sinh vẫn đứng yên như cũ.

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn anh, bấu môi, lấy ánh mắt xua đuổi anh: Đi mau đi mau!

Tần Hữu Sinh chợt ngoắc ngoắc tay với cô.

Ninh Nhiễm Thanh ghé đầu lại, thế rồi một nụ hôn ướt át được đặt lên má trái của cô.

Giữa đêm hè với nhiệt độ nóng bỏng như thế này, khi tình cũ lại đến thì lửa tình cũng bùng cháy lên.

Gò má Ninh Nhiễm Thanh lập tức đỏ ửng, đỏ đến tận cổ, lát sau cô nhẹ nhàng kiễng chân, đặt một nụ hôn lên khuôn mặt Tần Hữu Sinh, rồi ngáp ngừng nói: “Em không thích anh hướng dẫn nữ thực tập sinh ấy...”

Tần Hữu Sinh nói “Được”, không hề chần chừ hay do dự.

Sau khi trở lại trong xe, anh gọi điện cho Giang Hành Chi với tâm lý áy náy vô cùng.

Giang Hành Chi luôn ngủ từ rất sớm, lúc Tần Hữu Sinh gọi tới thì anh ta đã ngủ được một lúc rồi.

Anh ta cảm di động lên, lờ mờ buồn ngủ ngồi dậy, áo ngủ trên người lỏng ra, để lộ lồng ngực quyến rũ kêu gọi.

“Gì thế?”

“Giúp tôi một chuyện.”

“Nói.”

“Hướng dẫn Lại Thư Khiết thay tôi.”

“Không thể!”

“Được, vậy thì đặc tội với Viện trưởng Vương đi, dù sao mấy vụ kiện trong tay tôi gần đây đều không ở tòa án của ông ta.”

“Tôi cũng chẳng sao cả...” Giang Hành Chi ngáp một cái, nhìn đồng hồ.

“Giúp tôi chuyện này đi, tôi và Nhiễm Thanh quay lại với nhau, tôi không muốn cô ấy không vui.”

Cô nàng Ninh Nhiễm Thanh kia vui hay không thì liên quan quái gì đến anh ta, Giang Hành Chi đầu đầu day day huyết thái dương, tựa lưng vào đầu giường, như thể miễn cưỡng đồng ý.

Tối qua Ninh Nhiễm Thanh đi ngủ muộn, ngủ dậy vội vàng đánh răng rửa mặt rồi ra khỏi nhà, chị cô gọi cô ăn sáng, Ninh Nhiễm Thanh liên tục nói “vâng vâng vâng”, cầm lấy mấy món đồ ăn sáng rồi xách túi chạy như bay tới thang máy tòa nhà. Vì sắp muộn giờ làm nên khi ra khỏi khu chung cư, cô đành đón taxi, nhà chị cô ở cùng quận với tòa nhà Vũ Đạt, ngồi xe mười lăm phút là tới.

Tài xế taxi lái rất nhanh, khi tới nơi Ninh Nhiễm Thanh coi giờ, còn ba phút nữa, cô liền trả tiền xe, lúc đang định chen vào thang máy với những người khác thì bị ngăn lại.

“Chỗ đó đông lắm, đi theo anh.”

Ninh Nhiễm Thanh bèn đi theo Tần Hữu Sinh tới thang máy chuyên dụng của văn phòng luật sư Dịch Hòa, thang máy đi lên từ hầm để xe, Tần Hữu Sinh ấn nút đi lên, mở cửa ra, vừa khéo gặp Giang Hành Chi ở bên trong.

Trùng hợp quá đi mất.

“Chào buổi sáng.” Tần Hữu Sinh mỉm cười với Giang Hành Chi rồi dẫn Ninh Nhiễm Thanh đi vào.

Quang minh chính đại đi ké thang máy của người ta trước mặt một vị boss khác như vậy, Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy ngại ngùng, thế là cô bèn mỉm cười với Giang Hành Chi, cất tiếng chào: “Luật sư Giang, chào buổi sáng.”

Giang Hành Chi quay đầu đi, nét mặt hồ hững, giọng nói càng lạnh nhạt hơn: “Chào buổi sáng.”

Với kiểu người không được chào đón như cô, Ninh Nhiễm Thanh đã bị ghét bỏ tới mức quen rồi, nếu người ta thấy cô ngửa mặt, cô chỉ nhìn qua là biết ngay.

Tuy chuyện này chẳng có gì đáng vui vẻ, có điều cô vẫn nhận ra anh chàng Giang Hành Chi này – hình như không ưa cô.

Ninh Nhiễm Thanh bèn nhích lại gần người Tần Hữu Sinh, sau đó lảng lảng nhìn con số màu đỏ trong thang máy nhảy lên liên tục.

“Tôi qua ngủ có ngon không?” Tần Hữu Sinh hỏi cô.

“Tạm tạm ạ.” Cô ngẩng đầu cười với anh “Còn anh?”

“Cũng được.” Tần Hữu Sinh mỉm cười, sau đó nhìn về phía Giang Hành Chi ở đối diện, khách sáo hỏi “Luật sư Giang thì sao?”

“Tôi qua bị người ta nhờ vả một chuyện rất phiền toái, nên ngủ không được yên giấc.” Giọng Giang Hành Chi cực kỳ lạnh nhạt.

“Thật à?” Tần Hữu Sinh chỉ cười chứ không nói tiếp.

Sau khi Trung Chính và Vạn Phong sát nhập thành văn phòng luật sư Vạn Chính, thì văn phòng nằm ở tầng thứ bốn hai, còn một mình văn phòng luật sư Dịch Hòa đã chiếm sáu tầng, từ tầng sáu mươi đến tầng sáu sáu – tất cả đều là địa bàn của Dịch Hòa, có cả một tầng là sảnh trưng bày.

Tới tầng bốn mươi hai.

Khi Ninh Nhiễm Thanh đang định đi ra khỏi thang máy thì Tần Hữu Sinh tùy ý đặt tay lên vai cô: “Trưa cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Không được, em phải ăn cơm cùng đồng nghiệp.”

“Cũng tốt, cố gắng giữ quan hệ tốt với mọi người.” Tần Hữu Sinh dặn dò cô.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, ra khỏi thang máy còn không quên vẫy tay tạm biệt anh.

Cửa thang máy từ từ khép lại, giọng nói không mặn không nhạt của Giang Hành Chi lại vang lên: “Không ngờ luật sư Tần lại có năng khiếu làm bảo mẫu như thế.” Từng lời anh ta nói đều chứa đầy sự chế nhạo mỉa mai.

Tần Hữu Sinh cười lớn, chẳng hề bận tâm mà khoác vai Giang Hành Chi: “Lại Thư Khiết đành nhờ cậu giúp đỡ, khi nào có cơ hội, tôi sẽ đưa Nhiễm Thanh về đây với tôi, đích thân hướng dẫn cô ấy.”

Giang Hành Chi cười ha ha hai tiếng: “Cậu tính hay quá nhỉ.”

“Người anh em ơi, có qua có lại thôi mà, đúng không” Nhờ vả người khác, luôn phải tỏ vẻ vui cười nồng nhiệt.

Giang Hành Chi đẩy tay anh ra, nhìn thẳng về phía trước: “Nghe nói khi yêu thì chỉ số thông minh của đàn ông giảm mạnh, luật sư Tần, tôi thực sự lo lắng cho phiên tòa ngày mai của anh.”

Thang máy dừng ở tầng sáu mươi.

Tần Hữu Sinh thân thiết tặng cho Giang Hành Chi một ánh mắt “Cậu không phải lo”, khi ra khỏi thang máy anh chỉ vào ngực mình. “Tình yêu chỉ có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi, chứ không thể ảnh hưởng đến trí tuệ của tôi.”

Giang Hành Chi “Ờ...”

Ngày mai sẽ phải viết đơn Thỏa thuận ly hôn cho Liêu Sơ Thu, Ninh Nhiễm Thanh lại tìm Châu Yến để hỏi một vài vấn đề cần chú ý. Hôm nay Châu Yến bị cảm nhẹ, sau một hồi che miệng ho khan, mới bắt đầu hướng dẫn cô với giọng khàn khàn.

“Ngày mai em cứ viết theo ý của đương sự là được, về cơ bản, chuyện bất động sản và tiền mặt sẽ không phát sinh vấn đề lớn, chủ yếu là phải chú ý đến quyền và nghĩa vụ trả nợ chung của bọn họ, khi nào em viết xong thì cô vẫn có thể kiểm tra cho em, ngoài ra em nhớ ghi chép lại nội dung buổi trò chuyện.”

“Em cảm ơn cô.” Ninh Nhiễm Thanh chân thành cảm ơn Châu Yến rồi vội vàng rót cho cô giáo mình một cốc nước.

Buổi trưa, Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân ăn suất ăn công nghiệp bình thường nhất ở nhà ăn tầng năm mươi, sau khi ăn xong cô bèn tới hiệu thuốc một chuyến, mua hai chai dầu sơn trà bôi mầu Tứ Xuyên (*) cho cô giáo Châu Yến.

(*) Loại thuốc này trị ho khan, đau rát họng

Vương Trân khen cô có tiến bộ, Ninh Nhiễm Thanh âm thầm đắc ý.

Trước kia cô luôn ghét việc bợ đỡ cho người khác, song trải qua quãng thời gian thực tập này, cô mới hiểu rằng, hành động này không phải là bợ đỡ, mà là một cách quan tâm.

Bợ đỡ sẽ khiến người ta phản cảm, còn sự quan tâm chân thành lại khiến lòng người ấm áp.

Buổi chiều, Liêu Sơ Thu gọi điện thoại tới, cô ta nói mình hẹn gặp cô gái đề thuê kia, có một số chuyện cần trao đổi trực tiếp với cô ấy.

Ninh Nhiễm Thanh cho là Liêu Sơ Thu muốn tính sổ với cô gái đề thuê kia, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bèn bảo cô ta hẹn cô gái kia tới một phòng trà theo phong cách Quảng Đông gần tòa nhà Vũ Đạt.

Khoảng bốn giờ, cô đi cùng Liêu Sơ Thu tới gặp mặt cô gái đề thuê ở phòng riêng tại một phòng trà tên là Tây Ngự.

Có lẽ cô gái đề thuê sợ Liêu Sơ Thu sẽ làm hại mình, cho nên còn dẫn đến một người phụ nữ tới đây, người phụ nữ kia cao cao gầy gầy, khuôn mặt trang điểm rất đậm, nhìn là biết cô ta rất ghê gớm, vừa gặp đã đòi đồ từ tay Liêu Sơ Thu: “Giờ đã đưa thứ đó ra được chưa?”

Trái lại cô gái đề thuê thì xinh đẹp trắng ngần, trông còn khá trẻ, không biết bao nhiêu tuổi, chỉ nhìn một cái mà Ninh Nhiễm Thanh đã thấy cô ta rất quen, nhìn kỹ hơn thì chẳng phải chính là “cô con dâu” mà bà mẹ chồng hôm nọ dẫn vào mua quần áo đó sao?

Ninh Nhiễm Thanh chợt thấy thương thay cho Liêu Sơ Thu.

Liêu Sơ Thu lại cực kỳ bình tĩnh, nói với cô gái đề thuê: “Tới rồi thì ngồi xuống nói chuyện đi.”

Ninh Nhiễm Thanh suýt nôn ra máu, cô uống một ngụm trà sữa rồi nhìn ra cửa sổ, không biết Liêu Sơ Thu định nói chuyện gì, “thứ đó” trong lời của bọn họ là sao?

“Thế... chị đã cho Lập Đông xem video chưa...” Khí thế của cô gái đề thuê có vẻ yếu hơn người phụ nữ cao gầy kia nhiều, giọng nói cũng lí nhí, như đang lo sợ điều gì đó.

Ninh Nhiễm Thanh lại nhớ đến lần xem thời sự xã hội với chị gái, cô ta đúng là phù hợp với hình tượng yếu đuối nhất gan.

“Nếu tôi nói không đưa cho Lập Đông thì chắc chắn tôi sẽ không đưa, ngày mai tôi sẽ làm thủ tục ly hôn với anh ấy, hôm nay hẹn cô ra đây là muốn nói rõ mọi chuyện.” Giọng Liêu Sơ Thu hơi khàn, bèn cầm cốc lên uống một ngụm trà xanh.

“Cô muốn nói gì hả?” Người phụ nữ cao gầy hơi sốt ruột, đúng là được dẫn đến đề chống lưng, thái độ cũng kênh kiệu hơn bình thường.

Ninh Nhiễm Thanh thâm hừ lạnh, khinh thường không buồn nói chuyện, tiếp tục ngẩng đầu nhìn ra con phố ngoài cửa kính.

“Tôi muốn trước khi cô kết hôn với Lập Đông, phải chủ động đề xuất việc ký hợp đồng tiền hôn nhân với anh ấy, trong hợp đồng ghi rõ nếu có ngày hai người ly hôn, cô sẽ không lấy một đồng của anh ấy.”

“Dựa vào đâu chứ!” Người nói lại là người phụ nữ cao gầy.

“Nếu không chịu ký, tôi sẽ đưa thứ đó cho Lập Đông.” Giọng Liêu Sơ Thu rất lạnh nhạt, không thể nghe ra vui buồn trong giọng nói ấy, như thể chắc chắn rằng cô gái đề thuê sẽ đồng ý.

“Được, vậy chị đưa thứ đó cho tôi, tôi chấp nhận yêu cầu của chị.” Cô gái đề thuê chấp nhận.

Liêu Sơ Thu mỉm cười: “Xin lỗi, tôi sẽ không đưa thứ đó cho cô, tuy nhiên tôi có thể cam đoan là sẽ không để mẹ chồng và Lập Đông nhìn thấy nó.”

Cô gái đề thuê cắn môi, tỏ vẻ không biết nên phải làm sao.

“Cô!” Người phụ nữ cao gầy chợt đứng bật dậy, “Dựa vào đâu mà chúng tôi tin tưởng cô, tôi nói cho cô biết, nếu cô thực sự không giao thứ đó ra đây, buổi tối ra khỏi nhà hai người cứ phải cẩn thận đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu mấy lần mà vẫn không kiềm chế được, cô đập bàn đứng lên: “Cô mới phải cẩn thận ấy!”

“Ồ, cô nói gì cơ?” Người phụ nữ nhìn Ninh Nhiễm Thanh với vẻ bất ngờ.

Ninh Nhiễm Thanh cắn răng, nói ra từng chữ: “Tôi nói hai người cẩn thận đấy.”

Người nọ cũng đứng lên, còn vung tay, như muốn dọa dẫm.

Hai bên nhìn nhau, tuy Ninh Nhiễm Thanh hơi thấp hơn chút, có điều trước nay cô chưa yếu thế hơn ai bao giờ, mắt trừng trừng, không hề sợ kém cạnh người phụ nữ này.

“Luật sư Ninh.” Liêu Sơ Thu đứng lên kéo cô lại “Đừng bận tâm tới cô ta.”

“Hừ, còn là luật sư cơ đấy, đúng là không nhận ra.” Người phụ nữ kia nhìn Ninh Nhiễm Thanh, tỏ vẻ khiêu khích, tay vung cao hơn, như sắp sửa tát cô

vậy.

Ninh Nhiễm Thanh ghét nhất là bị người khác khinh thường, lửa giận trong gan tì phé phổi đều bùng cháy lên, khoe miệng cô hơi nhếch: “Sao nào, định đánh tôi hả, tôi nói cho cô biết tôi là luật sư, nếu cô dám đánh tôi, tôi sẽ lập đơn kiện cô tội cố ý gây thương tích. Cô biết tội cố ý gây thương tích phải ngồi tù mấy năm không, ha ha, trợn mắt nhìn tôi làm gì, tưởng mình là dân anh chị thật đấy à, cô thử đánh tôi xem...”

“Bốp...”

Một tiếng tát tai giòn giã vang lên, Ninh Nhiễm Thanh ngã ngồi trên ghế, đầu cô choáng váng, cô bị đánh thật ư? Má cô đau rát, Ninh Nhiễm Thanh ôm má trái chớp mắt với vẻ khó tin, một lần nữa xác nhận lại sự thật, hình như cô thật sự bị người ta tát một cái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Type: Thanh Hà

Ninh Nhiễm Thanh quay người, tay trái chạm nhẹ vào bồn hoa lan quân tử ngoài ban công, một cơn gió thổi tới, hương thơm hoa cỏ như thấm vào tận đáy lòng, mang theo không khí mát lạnh của buổi đêm vừa tươi mát vừa ngọt ngào.

Rõ ràng khi ấy trời không có sao, vậy mà dường như cô lại thấy được ánh sao lấp lánh.

“Hình như anh mới nhận hướng dẫn một “đồ đệ” nữ đúng không?” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục hỏi anh với giọng điệu dịu dàng, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt trên lá cây lan quân tử.

“Đúng” Tần Hữu Sinh bước vài bước trên hành lang, bước đi trên lớp thảm dày mềm mại, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

“Thế nào, trước là tình yêu ‘thầy trò’, lần này muốn thay khẩu vị, ném thử tình yêu ‘sư đồ’?”

Tần Hữu Sinh chợt bật cười khe khẽ: “Tạm thời anh không có ý định ấy”.

“Ừm, vậy khi nào sẽ có ý định ấy?” Ninh Nhiễm Thanh vô thức niu lấy một chiếc lá, giọng nói cũng lên xuống theo tâm trạng, có chút khô khan ừ ừ.

Khoe môi Tần Hữu Sinh vẫn vương nét cười: “Để mấy hôm nữa đi, đợi tới khi em có hứng thú đến Dịch Hòa.”

Cuối cùng Ninh Nhiễm Thanh cũng bật cười, buổi tối chỉ ăn một bát mì nên khá đói bụng, giọng chất vấn Tần Hữu Sinh cũng dịu đi, cảm giác như là cô vừa đang nũng nịu vừa rất đáng thương.

“Thầy Tần, buổi tối em chỉ ăn một bát mì, giờ em đói rồi...”

Khi ngắt máy, Tần Hữu Sinh khẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ mình lại đi vào ngõ cụt rồi. Trên đường về phòng ăn, anh thầm cân nhắc lý do để ra về sớm, nghĩ đi nghĩ lại vậy mà trong đầu chỉ lờn vờn một câu “Thầy Tần, giờ em đói rồi...”, anh vội vàng muốn tới chỗ cô là để cho cô uống sữa à?

Bữa cơm hôm nay là do một vị sếp tổng công ty xây dựng chiêu đãi, cách đây không lâu công ty xây dựng này bị thua trong một cuộc đấu thầu, sau đó phát hiện được bên trúng thầu và một đối thủ cạnh tranh khác có hành vi thông đồng ép giá... Với anh đây chỉ là một vụ kiện chống cạnh tranh bất chính mà thôi, mấy hôm trước anh đã tìm hiểu kỹ toàn bộ điều khoản hợp đồng trong hồ sơ đấu thầu và hồ sơ hợp tác, cũng lấy được thông tin hữu dụng từ một vị giám đốc tài chính ngành xây dựng, anh có thể dễ dàng thắng được vụ kiện này.

Khi tạm biệt, sếp tổng đứng lên hỏi anh: “Luật sư Tần, nhất định là sẽ thắng kiện đúng không?”

Tần Hữu Sinh đáp: “Khi ra tòa sẽ có rất nhiều trường hợp xảy ra, tôi chỉ có thể nói tỷ lệ thắng kiện là rất lớn”.

Đi ra khỏi Quân Lâm Các, Tần Hữu Sinh gọi điện cho Ninh Nhiễm Thanh, hỏi xem cô muốn anh đưa bữa khuya đến nhà cô, hay là cùng đi ra ngoài ăn. Khi ấy Ninh Nhiễm Thanh đang nằm trên sofa chơi game “Tìm cái đầu bạn ý” (*), thấy vẫn còn sớm bên định ra ngoài ăn, hỏi bao giờ thì anh mới đến.

(*) Một game trên smartphone nổi tiếng ở Trung Quốc

Tần Hữu Sinh xem đồng hồ đeo tay, sau khi tính toán hết tất cả các nhân tố gây trở ngại thì đưa ra thời gian trễ nhất: “Khoảng hai mươi lăm phút nữa”.

Anh có thể tính chuẩn xác như vậy là bởi vì ngày trước có lần hẹn hò với Ninh Nhiễm Thanh, vì ăn ở không tốt nên anh liên tục gặp tám cái đèn đỏ và một đợt tắc đường nửa tiếng đồng hồ, thế là bị cô chỉ trích là không có khái niệm về thời gian.

Hai người yêu nhau, có rất nhiều chuyện ảnh hưởng tới đối Phương, thậm chí phải chiều theo người kia, kể cả cách hành xử, tính cách, yêu cầu khó hiểu...

Sau khi chia tay với Ninh Nhiễm Thanh, Tần Hữu Sinh chưa bao giờ có ý định tìm bạn gái mới, trên người anh có quá nhiều thói quen mà cô lưu lại, mà những thói quen ấy, anh cũng không muốn làm vì một người phụ nữ khác.

Vì còn hai mươi lăm phút nữa nên tính lười của Ninh Nhiễm Thanh lại nổi lên, cô lại gọi điện cho anh: “Em không được ra khỏi nhà, anh cứ mang bữa khuya cho em thôi.”

“Lần này đã chắc chắn chưa?”

“Ày... để em nghĩ kỹ đã.”

Tần Hữu Sinh khẽ cười “Ừ”, giảm tốc độ xe, trong khoang xe mờ tối, khòe môi hơi cong lên khiến khuôn mặt tuần nhả của anh càng thêm dịu dàng: “Chỉ có một cơ hội để thay đổi quyết định.”

“Thôi anh cứ đem đến cho em đi.”

“Chắc chưa?”

“Chắc rồi.”

“Được.” Dứt lời, Tần Hữu Sinh quay đầu xe, trở lại một quán cháo mà anh vừa đi qua, vào mua ba suất bánh chèo và cháo hải sản rồi đi ra.

Lúc Tần Hữu Sinh đến dưới nhà thì cô vừa tháo dây cột tóc chuẩn bị đi tắm, khi nghe điện thoại thì nói: “Chị gái em không ở nhà, anh lên đây đi.”

Chưa tới năm phút thì chuông cửa vang lên, Ninh Nhiễm Thanh ra mở cửa, Tần Hữu Sinh mặc vest chín chu đã đứng trước cửa với đồ ăn khuya. Cô nhận lấy đồ ăn khuya rồi đưa mắt nhìn quần áo trên người anh: “Nghiêm túc vậy, buổi tối đi dự tiệc à?”

“Ừ, về sớm khỏi bữa tiệc để tới đây.” Tần Hữu Sinh nhìn cô nói.

Ninh Nhiễm Thanh hơi áy náy: “Xin lỗi anh, em không biết.”

“Không sao.” Tần Hữu Sinh buông mắt, cố ý trầm giọng “Nếu thấy áy náy thì có thể hôn anh một cái để đền bù.”

“Em không thêm hôn bạn trai cũ.”

“Thế thì trước khi hôn cho anh thành bạn trai chính thức đi.” Tần Hữu Sinh nghiêm túc đề nghị, đôi môi thoáng nét cười, thấy Ninh Nhiễm Thanh đứng tựa vào cửa, tóc đen buông dài, anh bỗng thấy lòng nhớ nhung, tay ngứa mà tim cũng ngứa, thế là anh bèn đưa tay vuốt ve cô một chút.

“Đừng động tay động chân.” Ninh Nhiễm Thanh quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, “Chị gái em sắp về rồi, anh mau đi đi.”

“...” Tần Hữu Sinh vẫn đứng yên như cũ.

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn anh, bấu môi, lấy ánh mắt xua đuổi anh: Đi mau đi mau!

Tần Hữu Sinh chột ngoắc ngoắc tay với cô.

Ninh Nhiễm Thanh ghé đầu lại, thế rồi một nụ hôn ướt át được đặt lên má trái của cô.

Giữa đêm hè với nhiệt độ nóng bỏng như thế này, khi tình cũ lại đến thì lửa tình cũng bùng cháy lên.

Gò má Ninh Nhiễm Thanh lập tức đỏ ửng, đỏ đến tận cổ, lát sau cô nhẹ nhàng kiễng chân, đặt một nụ hôn lên khuôn mặt Tần Hữu Sinh, rồi ngáp ngừng nói: “Em không thích anh hướng dẫn nữ thực tập sinh ấy...”

Tần Hữu Sinh nói “Được”, không hề chần chừ hay do dự.

Sau khi trở lại trong xe, anh gọi điện cho Giang Hành Chi với tâm lý áy náy vô cùng.

Giang Hành Chi luôn ngủ từ rất sớm, lúc Tần Hữu Sinh gọi tới thì anh ta đã ngủ được một lúc rồi.

Anh ta cảm di động lên, lim dim buồn ngủ ngồi dậy, áo ngủ trên người lỏng ra, để lộ lồng ngực quyến rũ khêu gợi.

“Gi thế?”

“Giúp tôi một chuyện.”

“Nói.”

“Hường dẫn Lại Thư Khiết thay tôi.”

“Không thể!”

“Được, vậy thì đắc tội với Viện trưởng Vương đi, dù sao mấy vụ kiện trong tay tôi gần đây đều không ở tòa án của ông ta.”

“Tôi cũng chẳng sao cả...” Giang Hành Chi ngáp một cái, nhìn đồng hồ.

“Giúp tôi chuyện này đi, tôi và Nhiệm Thanh quay lại với nhau, tôi không muốn cô ấy không vui.”

Cô nàng Ninh Nhiệm Thanh kia vui hay không thì liên quan quái gì đến anh ta, Giang Hành Chi đầu đầu day day huyết thái dương, tựa lưng vào đầu giường, như thể miễn cưỡng đồng ý.

Tối qua Ninh Nhiệm Thanh đi ngủ muộn, ngủ dậy vội vàng đánh răng rửa mặt rồi ra khỏi nhà, chị cô gọi cô ăn sáng, Ninh Nhiệm Thanh liên tục nói “vâng vâng”, cầm lấy mấy món đồ ăn sáng rồi xách túi chạy như bay tới thang máy tòa nhà. Vì sắp muộn giờ làm nên khi ra khỏi khu chung cư, cô đành đón taxi, nhà chị cô ở cùng quận với tòa nhà Vũ Đạt, ngồi xe mười lăm phút là tới.

Tài xế taxi lái rất nhanh, khi tới nơi Ninh Nhiệm Thanh coi giờ, còn ba phút nữa, cô liền trả tiền xe, lúc đang định chen vào thang máy với những người khác thì bị ngăn lại.

“Chỗ đó đông lắm, đi theo anh.”

Ninh Nhiệm Thanh bèn đi theo Tần Hữu Sinh tới thang máy chuyên dụng của văn phòng luật sư Dịch Hòa, thang máy đi lên từ hầm để xe, Tần Hữu Sinh ấn nút đi lên, mở cửa ra, vừa khéo gặp Giang Hành Chi ở bên trong.

Trùng hợp quá đi mất.

“Chào buổi sáng.” Tần Hữu Sinh mỉm cười với Giang Hành Chi rồi dẫn Ninh Nhiệm Thanh đi vào.

Quang minh chính đại đi ké thang máy của người ta trước mặt một vị boss khác như vậy, Ninh Nhiệm Thanh cảm thấy ngại ngùng, thế là cô bèn mỉm cười với Giang Hành Chi, cất tiếng chào: “Luật sư Giang, chào buổi sáng.”

Giang Hành Chi quay đầu đi, nét mặt hồ hững, giọng nói càng lạnh nhạt hơn: “Chào buổi sáng.”

Với kiểu người không được chào đón như cô, Ninh Nhiệm Thanh đã bị ghét bỏ tới mức quen rồi, nếu người ta thấy cô ngửa mặt, cô chỉ nhìn qua là biết ngay.

Tuy chuyện này chẳng có gì đáng vui vẻ, có điều cô vẫn nhận ra anh chàng Giang Hành Chi này – hình như không ưa cô.

Ninh Nhiệm Thanh bèn nhích lại gần người Tần Hữu Sinh, sau đó lẳng lặng nhìn con số màu đỏ trong thang máy nhảy lên liên tục.

“Tối qua ngủ có ngon không?” Tần Hữu Sinh hỏi cô.

“Tạm tạm ạ.” Cô ngẩng đầu cười với anh “Còn anh?”

“Cũng được.” Tần Hữu Sinh mỉm cười, sau đó nhìn về phía Giang Hành Chi ở đối diện, khách sáo hỏi “Luật sư Giang thì sao?”

“Tối qua bị người ta nhờ vả một chuyện rất phiền toái, nên ngủ không được yên giấc.” Giọng Giang Hành Chi cực kỳ lạnh nhạt.

“Thật à?” Tần Hữu Sinh chỉ cười chứ không nói tiếp.

Sau khi Trung Chính và Vạn Phong sát nhập thành văn phòng luật sư Vạn Chính, thì văn phòng nằm ở tầng thứ bốn hai, còn một mình văn phòng luật sư Dịch Hòa đã chiếm sáu tầng, từ tầng sáu mươi đến tầng sáu sáu – tất cả đều là địa bàn của Dịch Hòa, có cả một tầng là sảnh trung bày.

Tối tầng bốn mươi hai.

Khi Ninh Nhiệm Thanh đang định đi ra khỏi thang máy thì Tần Hữu Sinh tùy ý đặt tay lên vai cô: “Trưa cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Không được, em phải ăn cơm cùng đồng nghiệp.”

“Cũng tốt, cố gắng giữ quan hệ tốt với mọi người.” Tần Hữu Sinh dặn dò cô.

Ninh Nhiệm Thanh gật đầu, ra khỏi thang máy còn không quên vẫy tay tạm biệt anh.

Cửa thang máy từ từ khép lại, giọng nói không mặn không nhạt của Giang Hành Chi lại vang lên: “Không ngờ luật sư Tần lại có năng khiếu làm bảo mẫu như thế.” Từng lời anh ta nói đều chứa đầy sự chế nhạo mỉa mai.

Tần Hữu Sinh cười lớn, chẳng hề bận tâm mà khoác vai Giang Hành Chi: “Lại Thư Khiết đành nhờ cậu giúp đỡ, khi nào có cơ hội, tôi sẽ đưa Nhiệm Thanh về đây với tôi, đích thân hướng dẫn cô ấy.”

Giang Hành Chi cười ha ha hai tiếng: “Cậu tính hay quá nhỉ.”

“Người anh em ơi, có qua có lại thôi mà, đứng không” Nhờ vả người khác, luôn phải tỏ vẻ vui cười nồng nhiệt.

Giang Hành Chi đẩy tay anh ra, nhìn thẳng về phía trước: “Nghe nói khi yêu thì chỉ số thông minh của đàn ông giảm mạnh, luật sư Tần, tôi thực sự lo lắng cho phiên tòa ngày mai của anh.”

Thang máy dừng ở tầng sáu mươi.

Tần Hữu Sinh thân thiết tặng cho Giang Hành Chi một ánh mắt “Cậu không phải lo”, khi ra khỏi thang máy anh chỉ vào ngực mình. “Tình yêu chỉ có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi, chứ không thể ảnh hưởng đến trí tuệ của tôi.”

Giang Hành Chi “Ồ...”

Ngày mai sẽ phải viết đơn Thỏa thuận ly hôn cho Liêu Sơ Thu, Ninh Nhiệm Thanh lại tìm Châu Yến để hỏi một vài vấn đề cần chú ý. Hôm nay Châu Yến bị cảm nhẹ, sau một hồi che miệng ho khan, mới bắt đầu hướng dẫn cô với giọng khàn khàn.

“Ngày mai em cứ viết theo ý của đương sự là được, về cơ bản, chuyện bất động sản và tiền mặt sẽ không phát sinh vấn đề lớn, chủ yếu là phải chú ý đến quyền và nghĩa vụ trả nợ chung của bọn họ, khi nào em viết xong thì cô vẫn có thể kiểm tra cho em, ngoài ra em nhớ ghi chép lại nội dung buổi trò chuyện.”

“Em cảm ơn cô.” Ninh Nhiệm Thanh chân thành cảm ơn Châu Yến rồi vội vàng rót cho cô giáo mình một cốc nước.

Buổi trưa, Ninh Nhiệm Thanh và Vương Trân ăn suất ăn công nghiệp bình thường nhất ở nhà ăn tầng năm mươi, sau khi ăn xong cô bèn tới hiệu thuốc một chuyến, mua hai chai dầu son trà bôi mầu Tứ Xuyên (*) cho cô giáo Châu Yến.

(*) Loại thuốc này trị ho khan, đau rát họng

Vương Trân khen cô có tiền bộ, Ninh Nhiệm Thanh âm thầm đắc ý.

Trước kia cô luôn ghét việc bợ đỡ cho người khác, song trải qua quãng thời gian thực tập này, cô mới hiểu rằng, hành động này không phải là bợ đỡ, mà là một cách quan tâm

Bợ đỡ sẽ khiến người ta phản cảm, còn sự quan tâm chân thành lại khiến lòng người ấm áp.

Buổi chiều, Liêu Sơ Thu gọi điện thoại tới, cô ta nói mình hẹn gặp cô gái đề thuê kia, có một số chuyện cần trao đổi trực tiếp với cô ấy.

Ninh Nhiệm Thanh cho là Liêu Sơ Thu muốn tính sổ với cô gái đề thuê kia, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bèn bảo cô ta hẹn cô gái kia tới một phòng trà theo phong cách Quảng Đông gần tòa nhà Vũ Đạt.

Khoảng bốn giờ, cô đi cùng Liêu Sơ Thu tới gặp mặt cô gái đề thuê ở phòng riêng tại một phòng trà tên là Tây Ngự.

Có lẽ cô gái đề thuê sợ Liêu Sơ Thu sẽ làm hại mình, cho nên còn dẫn đến một người phụ nữ tới đây, người phụ nữ kia cao cao gầy gầy, khuôn mặt trang điểm rất đậm, nhìn là biết cô ta rất ghê gớm, vừa gặp đã đòi đồ từ tay Liêu Sơ Thu: “Giờ đã đưa thứ đó ra được chưa?”

Trái lại cô gái đề thuê thì xinh đẹp trắng ngần, trông còn khá trẻ, không biết bao nhiêu tuổi, chỉ nhìn một cái mà Ninh Nhiệm Thanh đã thấy cô ta rất quen, nhìn kỹ hơn thì chẳng phải chính là “cô con dâu” mà bà mẹ chồng hôm nọ dẫn vào mua quần áo đó sao?

Ninh Nhiệm Thanh chợt thấy thương thay cho Liêu Sơ Thu.

Liêu Sơ Thu lại cực kỳ bình tĩnh, nói với cô gái đề thuê: “Tối rồi thì ngồi xuống nói chuyện đi.”

Ninh Nhiệm Thanh suýt nôn ra máu, cô uống một ngụm trà sữa rồi nhìn ra cửa sổ, không biết Liêu Sơ Thu định nói chuyện gì, “thứ đó” trong lời của bọn họ là sao?

“Thế... chị đã cho Lập Đông xem video chưa...” Khí thế của cô gái đề thuê có vẻ yếu hơn người phụ nữ cao gầy kia nhiều, giọng nói cũng lí nhí, như đang lo sợ điều gì đó.

Ninh Nhiệm Thanh lại nhớ đến lần xem thời sự xã hội với chị gái, cô ta đứng là phù hợp với hình tượng yếu đuối nhất gan.

“Nếu tôi nói không đưa cho Lập Đông thì chắc chắn tôi sẽ không đưa, ngày mai tôi sẽ làm thủ tục ly hôn với anh ấy, hôm nay hẹn cô ra đây là muốn nói rõ mọi chuyện.” Giọng Liêu Sơ Thu hơi khàn, bèn cầm cốc lên uống một ngụm trà xanh.

“Cô muốn nói gì hả?” Người phụ nữ cao gầy hơi sốt ruột, đúng là được dẫn đến để chống lưng, thái độ cũng kèn kiệu hơn bình thường.

Ninh Nhiễm Thanh thăm hừ lạnh, khinh thường không buồn nói chuyện, tiếp tục ngẩng đầu nhìn ra con phố ngoài cửa kính.

“Tôi muốn trước khi cô kết hôn với Lập Đông, phải chủ động đề xuất việc ký hợp đồng tiền hôn nhân với anh ấy, trong hợp đồng ghi rõ nếu có ngày hai người ly hôn, cô sẽ không lấy một đồng của anh ấy.”

“Dựa vào đâu chứ!” Người nói lại là người phụ nữ cao gầy.

“Nếu không chịu ký, tôi sẽ đưa thứ đó cho Lập Đông.” Giọng Liêu Sơ Thu rất lạnh nhạt, không thể nghe ra vui buồn trong giọng nói ấy, như thể chắc chắn rằng cô gái đề thuê sẽ đồng ý.

“Được, vậy chị đưa thứ đó cho tôi, tôi chấp nhận yêu cầu của chị.” Cô gái đề thuê chấp nhận.

Liêu Sơ Thu mỉm môi: “Xin lỗi, tôi sẽ không đưa thứ đó cho cô, tuy nhiên tôi có thể cam đoan là sẽ không để mẹ chồng và Lập Đông nhìn thấy nó.”

Cô gái đề thuê cắn môi, tỏ vẻ không biết nên phải làm sao.

“Cô!” Người phụ nữ cao gầy chợt đứng bật dậy, “Dựa vào đâu mà chúng tôi tin tưởng cô, tôi nói cho cô biết, nếu cô thực sự không giao thứ đó ra đây, buổi tối ra khỏi nhà hai người cứ phải cẩn thận đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu mấy lần mà vẫn không kiềm chế được, cô đập bàn đứng lên: “Cô mới phải cẩn thận ấy!”

“Ồ, cô nói gì cơ?” Người phụ nữ nhìn Ninh Nhiễm Thanh với vẻ bất ngờ.

Ninh Nhiễm Thanh cắn răng, nói ra từng chữ: “Tôi nói hai người cẩn thận đấy.”

Người nọ cũng đứng lên, còn vung tay, như muốn dọa dẫm.

Hai bên nhìn nhau, tuy Ninh Nhiễm Thanh hơi thấp hơn chút, có điều trước nay cô chưa yếu thế hơn ai bao giờ, mắt trừng trừng, không hề sợ kém cạnh người phụ nữ này.

“Luật sư Ninh.” Liêu Sơ Thu đứng lên kéo cô lại “Đừng bận tâm tới cô ta.”

“Hừ, còn là luật sư cơ đấy, đúng là không nhận ra.” Người phụ nữ kia nhìn Ninh Nhiễm Thanh, tỏ vẻ khiêu khích, tay vung cao hơn, như sắp sửa tát cô vậy.

Ninh Nhiễm Thanh ghét nhất là bị người khác khinh thường, lửa giận trong gan tì phé phổi đều bùng cháy lên, khóe miệng cô hơi nhếch: “Sao nào, định đánh tôi hả, tôi nói cho cô biết tôi là luật sư, nếu cô dám đánh tôi, tôi sẽ lập đơn kiện cô tội cố ý gây thương tích. Cô biết tội cố ý gây thương tích phải ngồi tù mấy năm không, ha ha, trợn mắt nhìn tôi làm gì, tưởng mình là dân anh chị thật đấy à, cô thử đánh tôi xem...”

“Bốp...”

Một tiếng tát tai giòn giã vang lên, Ninh Nhiễm Thanh ngã ngồi trên ghế, đầu cô choáng váng, cô bị đánh thật ư? Má cô đau rát, Ninh Nhiễm Thanh ôm má trái chớp mắt với vẻ khó tin, một lần nữa xác nhận lại sự thật, hình như cô thật sự bị người ta tát một cái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Type: Thanh Hà

Muốn người khác đánh bạn là một chuyện, tuy nhiên thực sự bị đánh lại là chuyện khác.

Sau khi xác nhận mình đích thực bị đánh, Ninh Nhiễm Thanh chợt đứng bật dậy, cầm chén trà trên bàn hất vào mặt người phụ nữ kia, chén trà sữa nóng bỏng lập tức chảy xuống từ mặt người phụ nữ cao gầy.

Đề đề phòng cốc trà của Liêu Sơ Thu bị cướp đi, cô cũng lấy nó hất vào mặt người phụ nữ kia luôn.

Trà mà Liêu Sơ Thu uống là trà xanh, sau khi bị hất trà vào mặt, lá trà xanh nhạt lập tức dính lên trán, mũi, khóe miệng... của người phụ nữ nọ.

“Chúng ta đi thôi.” Ninh Nhiễm Thanh nói với Liêu Sơ Thu, đúng lúc đứng lên da đầu cô bỗng dưng đau rát, người phụ nữ kia đã túm tóc cô rồi ấn đầu cô xuống bàn, sau đó lấy bánh gato miễn phí trên bàn ụp vào mặt cô.

Ninh Nhiễm Thanh thực sự kinh hoàng, cô ú ớ mấy tiếng rồi đưa tay bóp chặt mũi người phụ nữ kia.

Tình hình bỗng trở nên tồi tệ, cô gái đề thuê cố gắng giữ chặt người phụ nữ kia còn Liêu Sơ Thu thì cố giữ cô lại, song đều vô dụng, cuối cùng, Liêu Sơ Thu đành ra ngoài gọi bảo vệ.

Phụ nữ đánh nhau không có chiêu thức bài bản gì hết, hồi còn bé Ninh Nhiễm Thanh từng gây gỗ với Ninh Bối Bối không biết bao nhiêu lần, cô chưa bao giờ thua trận, dù hiện tại cô có bị túm tóc nhưng cô vẫn có thể càu, cào, đấm, đá... mọi chiêu thức được sử dụng, khi cô định cào thêm một cái thì bị bảo vệ lôi ra.

Ninh Nhiễm Thanh xoa xoa cánh tay bầm tím, ngao nghễ mà hung hãn, dữ dằn nhìn chăm chăm vào vết sẹo trên miệng người phụ nữ kia, chỉ là vì tức quá nên nói chuyện cũng ngắc ngứ: “Cô... cô...”

Người sợ xảy ra biến cố nhất ở đây chính là cô gái đề thuê, cô lí nhí nói: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi mà có tác dụng thì còn cần luật sư làm gì?” Sau khi gào lên như vậy, Ninh Nhiễm Thanh thấy khóe miệng đau nhức, khi nãy bị đánh nên giờ chỉ cảm hơi căng mặt là thấy đau rồi.

“Cô cứ thử lên mặt nữa đi.” Người phụ nữ kia giả vờ như định đánh tiếp, Ninh Nhiễm Thanh vừa bị túm tóc nên nghĩ đến mà kinh, bèn lùi về sau theo bản năng.

Quả nhiên trong chuyện ầu ẩu, cô cũng chỉ là con ếch ngồi đáy giếng, cùng lắm là thắng được Ninh Bối Bối mà thôi.

Cuối cùng khi bảo vệ dẫn người phụ nữ kia đi, cô gái đề thuê tỏ vẻ căng thẳng sợ hãi, nói một câu xin lỗi rồi cùng người phụ nữ kia ra về.

Hiện giờ da đầu Ninh Nhiễm Thanh đang đau rất vô cùng, mặt đau tay cũng đau, khi nãy người phụ nữ kia ụp bánh lên mặt cô, giờ cô thấy mặt mình đầy kem, dính dớp, ẩm ướt.

Quá ghê tởm, cũng quá bẽ mặt.

Ninh Nhiễm Thanh tự dung muốn khóc, nhưng cũng không thể khóc trước mặt Liêu Sơ Thu và bảo vệ được.

Cho tới khi Liêu Sơ Thu nhẹ nhàng hỏi cô: “Luật sư Ninh, không sao chứ?”

Ninh Nhiễm Thanh thăm nghĩ người phụ nữ kia cũng bị mình cào chảy máu, tâm trạng cũng thoải mái hơn, chớp chớp mắt để nước mắt còn vương trong viên mắt không chảy ra ngoài, sau đó ngẩng đầu hỏi Liêu Sơ Thu: “Lúc nãy thấy tôi lợi hại không?”

Liêu Sơ Thu muốn dẫn cô tới bệnh viện, song Ninh Nhiễm Thanh không muốn ra khỏi phòng lúc này, “Chị về trước đi, tôi sẽ nhờ người đến đón mình.”

“Chỉ vì tôi mà luật sư Tiểu Ninh mới bị đánh, sao tôi có thể đi được, chốc nữa tôi dẫn cô tới bệnh viện.” Liêu Sơ Thu nhìn cô nói, bộ dạng hiện tại của cô khiến cô ta khá kinh ngạc.

Ninh Nhiễm Thanh không hề thích cái từ “bị đánh” này, cô đưa tay chạm vào khuôn mặt dính dính nhớp nháp của mình, “Tôi không sao thật mà, tôi sẽ nhờ bạn tôi đón, chị cứ về trước đi, với lại ngày mai chị với chồng chị thỏa thuận chuyện ly hôn, có thể... yêu cầu đòi người phụ trách...” Giọng Ninh Nhiễm Thanh càng ngày càng nhỏ hơn, trong lòng cũng thầm phê phán bản thân, cô là một luật sư, sao có thể đánh nhau với người ta được, hành vi này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của bản thân trong lòng khách hàng, khách hàng muốn mời luật sư giúp mình đàm phán, chứ đâu phải mời vệ sĩ đi đánh nhau.

“Chẳng lẽ luật sư Tiểu Ninh không tới được ư?” Liêu Sơ Thu có thói quen mang khăn tay bên người, bèn đưa cô khăn tay để cô lau mặt.

“Không phải, tôi sợ chị cảm thấy tôi dễ xúc động...” Khi cầm lấy chiếc khăn, vành mắt Ninh Nhiễm Thanh chợt đỏ lên, để Liêu Sơ Thu không nhìn thấy, cô bèn cúi gằm mặt xuống.

“Sao cô lại nghĩ như vậy, tôi thấy cô rất tốt mà.” Liêu Sơ Thu ngồi xuống cạnh cô, “Tôi ngồi ở đây với cô đã, cùng chờ bạn cô đến đón cô.”

“Không cần thật mà...” Ninh Nhiễm Thanh không biết diễn tả tâm trạng vừa căm giận vừa xấu hổ của mình ra sao, “Chị về trước đi được không, mai chị báo thời gian địa điểm cho tôi, tôi sẽ tới, giờ chị cứ ở cùng tôi như vậy... tôi chỉ thấy bẽ mặt thôi...”

“Được, vậy tôi về trước đây.” Liêu Sơ Thu đành phải đồng ý.

Sau khi Liêu Sơ Thu rời đi, Ninh Nhiễm Thanh vào phòng vệ sinh, lấy gương ra rồi bắt đầu lau vết bánh gato trên mặt, cô nhìn khuôn mặt thể thảm trong gương, tóc tai rối bù, tóc mái bị một miếng bọt nhò dính chặt vào trán, má trái sưng tấy, có thể thấy được dấu tay sưng đỏ mờ mờ, chỉ một cái tát mà người phụ nữ kia có thể biến cô thành thể này, đúng là hung ác!

Ninh Nhiễm Thanh hơi nhếch miệng: “Chu chọa...”

Đau quá.

Tần Hữu Sinh và Châu Yến có quen biết nhau, là luật sư – hai người cũng từng đối đầu trước tòa án, ngoài đời sống – lại là bạn bè thân quen, cho nên

đạo trước anh nhờ Châu Yến hướng dẫn Ninh Nhiễm Thanh giúp mình, cô ta đồng ý ngay.

Lúc hết giờ làm, Tần Hữu Sinh tới phòng làm việc của Châu Yến trò chuyện một lúc.

Châu Yến cười híp mắt, hỏi anh: “Luật sư Tần không tới đây chỉ để gặp tôi đâu nhỉ?”

Tần Hữu Sinh cũng cười, đặt cốc trà trong tay xuống “Nhiễm Thanh đâu rồi?”

“Quả nhiên là tới chỗ tôi để tìm người.” Châu Yến đứng dậy khỏi ghế, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về: “Em ấy đã đi từ sớm rồi, đi cùng một vị khách hàng, nghe nói là tới phòng trà Tây Ngự.”

“Biểu hiện khi thực tập có ổn không?”

“Rất chăm chỉ cũng tích cực học tập, chỉ là tâm tư hơi đơn thuần một chút, còn cần tôi luyện thêm.” Châu Yến đưa ra lời bình đúng trọng tâm.

“Coi như cũng có tiến bộ.” Tần Hữu Sinh mỉm cười gật đầu, đứng lên bắt tay Châu Yến, “Vậy tôi xin về trước, hôm khác tôi sẽ mời luật sư Châu ăn cơm để tỏ lòng cảm kích.”

“Khách sáo quá.”

Khi Ninh Nhiễm Thanh định ra khỏi nhà vệ sinh thì di động bỗng đổ chuông, người gọi tới là Tần Hữu Sinh.

Lúc ngồi trong nhà vệ sinh cô đã sửa sang lại đầu tóc, mặt mũi cho ổn thỏa rồi, có điều vết sưng tấy ở má trái và vết bầm của bánh gato trên cổ áo vẫn không thể xóa đi được.

Ấn nút nghe máy, giọng nói quen thuộc của Tần Hữu Sinh liền truyền tới: “Nhiễm Thanh, công việc bàn tới đâu rồi, buổi tối đi ăn cùng anh nhé...”

Khóe môi Ninh Nhiễm Thanh hơi giật giật, khi nghe được giọng nói của Tần Hữu Sinh cô mới thực sự thấy tủi thân.

“Thầy Tần... người ta vừa bị tát một cái...” Vừa nói ra thì nước mắt đã rơi như mưa, không thể kiềm chế được. Từ nhỏ tới lớn Ninh Nhiễm Thanh chưa bao giờ bị đánh, dù sau này nhà có mẹ kế song cô cũng chưa từng chịu thiệt, kể cả Ninh Bối Bối kém cô hai tuổi, nếu hai người tranh chấp, Hồng Tú Mỹ cũng bắt Ninh Bối Bối phải xin lỗi cô.

Có một lần cô làm hỏng búp bê mà ông Ninh Uy Phong mua cho Ninh Bối Bối, Hồng Tú Mỹ mới hiềm hỏi mắng cô một trận: “Nhiễm Thanh, dù đi không phải mẹ ruột của con, không có quyền cũng không có nghĩa vụ giáo dục con, tuy nhiên đi vẫn phải nói cho con biết, nếu con không chịu sửa đổi tính tình, sau này ra ngoài xã hội, với cá tính của con thì một người qua đường xa lạ cũng có thể trừng trị con.”

Giờ thì hay rồi, cô thực sự bị một người xa lạ trừng trị!

Có hai nhân viên phục vụ đi vào đều nhìn cô với vẻ tò mò, Ninh Nhiễm Thanh không muốn bị người ta nhìn thấy cô đang khóc, bèn vội vàng đi vào buồng vệ sinh nhỏ, chẳng thiết rửa mặt, khóa trái cửa rồi ngồi lên bồn cầu đậy nắp, tiện tay giặt một tờ khăn giấy vừa khóc vừa lau nước mắt.

Cô cũng muốn được mẹ quản lý giáo dục lắm chứ, rốt cuộc cô đã làm gì sai mà tất cả mọi người đều căm ghét cô, hôm nay còn bị một người xa lạ đánh nữa.

Ninh Nhiễm Thanh co người ôm lấy đầu gối, hai tay lau nước mắt, nghẹn ngào thở không ra hơi, cho tới khi điện thoại đổ chuông, cô nhìn tên người gọi trên màn hình mới phát hiện khi nãy mình đã vô ý ngắt điện thoại của Tần Hữu Sinh.

Ấn nút nghe máy, điện thoại vang lên giọng nói vô cùng lo lắng của anh: “Nhiễm Thanh, rốt cuộc em đang ở đâu?”

Trước đây, Ninh Nhiễm Thanh chỉ thấy Tần Hữu Sinh cũng không tồi, giờ đây cô mới nhận ra anh thực sự rất tốt. Mỗi cô gái đều mơ về anh hùng của riêng mình, người anh hùng này không nhất thiết phải xuất hiện khi cô gặp hiểm nguy hay bị ức hiếp, mà chỉ cần có thể như lúc này, khi cô đang buồn khổ ưu thương, anh sẽ vì cô mà lo lắng phiền muộn.

Cô nghẹn ngào không nói nên lời, mãi một lúc sau mới nói được: “Nhà vệ sinh nữ tầng hai... hic hic...”

Một người nóng ruột hỏi han, một người khóc lóc thảm thiết, trả lời ngắt quãng.

Câu trả lời của cô vẫn khiến Tần Hữu Sinh buồn khổ khôn nguôi.

Anh đi tới trước nhà vệ sinh nữ liếc nhìn bức hình “giấy cao gót” dán ngoài cửa, do dự, đúng lúc ấy một bác gái phụ trách vệ sinh muốn đi vào quét dọn, liếc mắt nhìn anh: “Anh à, nhà vệ sinh nam ở chỗ khác.”

Tần Hữu Sinh ho khẽ, “Bạn gái tôi ở trong này.”

Bác gái nhìn anh mấy lượt vẫn không tin lắm.

Tần Hữu Sinh đành quay mặt đi, đúng lúc ấy, tay anh bị một bàn tay mềm mại nắm lấy, anh quay đầu, Ninh Nhiễm Thanh khóc đến đỏ mắt đã đứng

trước mặt anh.

“Mình đi thôi anh.” Ninh Nhiễm Thanh nhỏ giọng nói, kéo tay Tần Hữu Sinh đi ra ngoài.

Xe của Tần Hữu Sinh đỗ ven đường, vì vượt qua dải phân cách đỗ xe nên bị dán hóa đơn phạt.

Khi Ninh Nhiễm Thanh đi tới, nhìn thấy, liền lầm bầm: “Kỹ thuật đỗ xe kém thế này thì bị phạt thì đúng rồi còn gì.”

Chẳng phải cũng vì lo lắng cho cô nên anh mới tìm bữa chỗ đỗ xe để rồi bị phạt hay sao, anh kéo cô tới trước mặt mình, nhìn chăm chăm vào bên má sưng tấy của cô: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Lên xe rồi nói.” Giữa đường lớn Ninh Nhiễm Thanh nói không nên lời.

Sau khi lên xe Tần Hữu Sinh muốn dẫn Ninh Nhiễm Thanh đến bệnh viện song cô sợ xấu hổ, tới lúc bác sĩ hỏi sao cô lại bị thế, cô thực sự chẳng có mặt mũi nào mà khai rằng mình bị người ta đánh thành ra thế này.

Tần Hữu Sinh nhớ ra ở chỗ Giang Hành Chi có một chai thuốc đặc trị vết thương ngoài da, do một khách hàng Hongkong tặng, thế là anh bèn gọi ngay cho anh ta.

Cũng phải nói mấy ngày nay Giang Hành Chi thực sự không muốn tiếp điện thoại của Tần Hữu Sinh, vì tám chín phần là chẳng phải chuyện tốt lành gì, nên khi thấy màn hình hiện “Tần Hữu Sinh” gọi tới, anh ta bèn ngắt máy luôn sau đó tiếp tục chạy bộ trên máy chạy bộ.

Tần Hữu Sinh hiểu tính cách Giang Hành Chi, nên sau khi anh ta ngắt máy thì anh ta lại ung dung gọi tiếp một cuộc nữa, cuối cùng sau nửa phút đổ chuông, giọng nói không mấy vui vẻ của Giang Hành Chi vang lên: “Có chuyện gì?”

“À, chai thuốc bôi đặc trị vết thương dạo trước có còn ở chỗ cậu không?”

“Sao hà, đến nó mà cậu cũng không buông tha?”

Tần Hữu Sinh đáp: “Đừng nóng, tôi đang cần nó thật mà, Thanh Thanh bị thương, giờ tôi dẫn cô ấy đến chỗ cậu bôi thuốc.”

Giang Hành Chi ngắt điện thoại của Tần Hữu Sinh, ngó quanh nhà một vòng, vì sáng nay nhân viên vệ sinh định kỳ mới tới thu dọn nên căn nhà rất sạch sẽ. Thế là anh ta lại liếc đến chiếc áo may ô màu trắng và chiếc quần thể thao sáng màu trên người mình, sau đó bước xuống máy chạy bộ, quay về phòng thay một bộ vest rồi mới đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Type: Ngân Hoa

“Oa, hai người đang yêu nhau?” Vương Trân biết mà còn cố hỏi, nhìn Tần Hữu Sinh với vẻ khó tin.

Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, một nụ cười thoải mái hiện trên khuôn mặt tuấn nhã của anh: “Nếu đã có người hỏi thì em hãy cho anh một câu trả lời chắc chắn đi.”

Khóe môi Ninh Nhiễm Thanh không khỏi cong lên, không những gật đầu mà còn làm động tác “ok” với Vương Trân.

“Đúng là quá kín tiếng.” Vương Trân tiếp tục giả vờ giả vịt, rõ ràng cô nàng là người hiểu rõ chuyện này nhất, vậy mà còn làm bộ không hay biết gì, “Với tốc độ của hai người thì năm nay kết hôn cũng được đấy nhỉ?”

Kết hôn? Ninh Nhiễm Thanh bỗng thấy mất hứng thú ăn uống.

Quan niệm của phụ nữ về tình yêu và hôn nhân hoàn toàn khác nhau, yếu có thể ly ly hợp hợp nhiều lần, kết quả cuối cùng là chia tay hoặc kết hôn, thậm chí mỗi cuộc tình thất bại đều có thể biến thành kinh nghiệm. Còn hôn nhân, dấu in nổi trên giấy đăng ký kết hôn sẽ trói chặt hai người bằng quan hệ pháp lý, so với tình yêu, hôn nhân còn hàm chứa ý nghĩa thiêng liêng và tinh thần trách nhiệm, dù quan hệ pháp lý này cũng có khả năng giải trừ, chỉ là một cuộc hôn nhân thất bại có thể khiến người phụ nữ tổn thương đến tận xương tủy.

Bởi vậy thái độ của Ninh Nhiễm Thanh với chuyện kết hôn chính là: Không đủ sức dây vào, cũng không có ý định dây vào.

Tần Hữu Sinh thấy Ninh Nhiễm Thanh im lặng không đáp, khóe môi vẫn vương ý cười, nói với giọng ôn hòa: “Kết hôn là việc lớn, Nhiễm Thanh còn nhỏ, ở bên nhau mấy năm rồi tính sau, nếu giờ đã kết hôn, ngộ nhờ lúc nào đó muốn thay đổi thì lại phải tới Cục dân chính lần nữa, cũng là một chuyện

phiền phức.”

Ninh Nhiễm Thanh lườm Tần Hữu Sinh, hừ nhẹ với anh.

Sau bữa cơm, đôi bên ai về phòng lấy, Vương Trân có vụ án cần phải tới Sở vệ sinh một chuyến, còn Ninh Nhiễm Thanh rất nhàn rỗi, về văn phòng sắp xếp hồ sơ vụ án xong thì hơi mệt, bèn đeo tấm bọt mắt, khóa áo điều hòa (*) rồi nằm xuống bàn ngủ trưa.

(*) Là một loại áo phổ biến ở Trung Quốc, có thể dùng trong ba mùa xuân, hè, thu, dùng làm áo chống nắng khi ra ngoài, hoặc mặc trong phòng bật điều hòa hoặc ô tô bật điều hòa, giúp hơi lạnh không tiếp xúc trực tiếp khiến cơ thể khó chịu. Kiểu áo này nhẹ, mềm, khoác thêm như không khoác. Tay áo khá dài, dùng để khoác ngoài.

Lúc nghỉ trưa thì văn phòng không có ai, yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng điều hòa phả ra hơi lạnh.

Đạo gần đây tập thể trợ lý của văn phòng luật sư tỏ thái độ khác lạ với cô, buổi trưa có một thực tập sinh mời mọi người ăn mì Lan Châu, tuy cô ta có mời Nhiễm Thanh nhưng giọng điệu có gì đó không ổn, cô còn chưa kịp đáp thì một thực tập sinh khác đã cướp lời: “Tiểu Như, Nhiễm Thanh nói là không thích ăn mì thịt bò.”

Vì cô nên Vương Trân cũng không đi cùng bọn họ, thế nên Ninh Nhiễm Thanh mới cho Vương Trân một nửa số voucher buffet mà Tần Hữu Sinh cho cô, Tần Hữu Sinh nói với cô, bạn bè cần tốt chứ không cần nhiều.

Vừa chớp mắt được một lúc thì có tiếng bước chân vang lên trong văn phòng, hẳn là có người đã quay lại.

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục nằm ngủ, tới khi cuộc đối thoại của bọn họ truyền vào tai cô, vì bọn họ nhắc đến tên cô nên Ninh Nhiễm Thanh vừa ngủ vừa lắng tai nghe.

“...”

“Bên ngoài nóng quá đi mất.”

“Không nóng mới là lạ, bốn mươi hai độ đấy.”

“Đúng rồi, nhà cô ả Ninh Nhiễm Thanh đó giàu lắm há, tớ thấy quần áo của cô ta toàn là hàng hiệu.”

“Chắc gì, nhà giàu mà còn đi xe bus ả, tớ có một cô bạn nhà chỉ hơi giàu thôi, nhưng vừa tốt nghiệp là đã được mua cho một chiếc ô tô cỡ nhỏ rồi, tớ đoán là cô ả “Phòng má vờ làm người béo” (*) thôi.

(*) Thành ngữ Trung Quốc: ý nói vì sĩ diện nên cố gắng làm một vài chuyện vượt ngoài khả năng.

Ninh Nhiễm Thanh vô thức sờ sờ mặt mình, tiếp tục nghe, trái tim như sắp vọt ra ngoài, không biết là vì căng thẳng hay vì giận dữ.

“Có lẽ bạn trai cô ả giàu, có điều chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến bọn mình.”

“Đúng đấy, làm việc đi, chẳng biết thực tập xong còn được làm ở đây nữa không, tớ thấy ý của cô giáo là cho vài người rời đi, tuy nhiên không biết là ai thôi.”

“Ai biết được, mong là hai đứa mình đều có thể ở lại.”

“...”

Bàn làm việc Ninh Nhiễm Thanh nằm ở góc trong cùng của văn phòng, đằng sau ghế là tường kính, lại có hồ sơ vụ án sắp xếp xong chồng trên bàn rất cao, cô lại nằm gục trên bàn để ngủ, nên khi bọn họ bàn tán sau lưng cô, chắc chắn không biết cô cũng đang ở trong văn phòng.

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu một hơi, làm như vừa mới tỉnh ngủ, vươn vai một cái rồi từ từ đứng dậy, sau đó cầm cốc nước trên bàn đi về phía phòng uống nước.

Thấy cô đột nhiên đứng dậy, hai thực tập sinh nọ dờ ra, một người phải ứng nhanh nhếch môi cười với cô: “Nhiễm Thanh?”

Ninh Nhiễm Thanh hồ hững đi qua bàn làm việc của bọn họ, khi gần tới phòng uống nước, cô chợt quay đầu giải thích một câu: “À, các cậu nói không sai, đúng là bạn trai tôi rất giàu.”

Ninh Nhiễm Thanh ung dung rót một cốc cà phê từ phòng uống nước rồi quay về bàn làm việc, ngẫm nghĩ một thoáng rồi nhấn một tin cho Tần Hữu Sinh: “Em vừa nói với hai đồng nghiệp là bạn trai em rất giàu, như thế có tính là nói dối không?”

Phòng làm việc của Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi đối diện với nhau, gian ngoài là nơi làm việc giành cho các trợ lý. Toàn bộ văn phòng trong tòa nhà Vũ Đạt đều sử dụng tường ngăn bằng thủy tinh công nghiệp, trong phòng có cửa chớp tự động, tầm nhìn thông thoáng, ánh sáng đầy đủ.

Lúc nghỉ trưa, Tần Hữu Sinh ngồi họp trong phòng làm việc của Giang Hành Chi, khi nhận được tin nhắn của Ninh Nhiễm Thanh, an ngẩng đầu hỏi Giang Hành Chi: “Tôi có được tính là người giàu không?”

Giang Hành Chi nhìn anh: “Tôi bảo này, cậu rảnh quá đúng không?”

Tần Hữu Sinh mặc kệ anh ta, cúi đầu hồi âm cho Ninh Nhiễm Thanh: “May mà em không nói bạn trai em là phú hào.”

Giang Hành Chi lấy văn kiện cần đọc ra, hỏi băng quơ: “Cậu điều tra người phụ nữ đánh nhau với bạn gái cậu dạo trước tới đâu rồi?”

“Người phụ nữ hành hung Thanh Thanh tên là Ngô Ly, làm chủ một thẩm mỹ viện cho nam, vì giao du với nhiều hạng người ở thẩm mỹ viện nên quả thực có chút thế lực ở khu Tây Thiện này.”

Giang Hành Chi nhắc nhở Tần Hữu Sinh: “Không phải hành hung, là đánh nhau, luật sư Tần, cho dù đó là bạn gái cậu thì cậu cũng phải đảm bảo công bằng pháp luật.”

Tần Hữu Sinh cười nói tiếp: “Công bằng với không công bằng gì chứ, chưa được vạ thì má đã sưng, tôi chỉ lo người phụ nữ nọ sẽ quay lại tính sổ thôi.”

“Cho nên cậu định kiện ra toàn để giành lại công bằng cho bạn gái cậu?” Giang Hành Chi tựa lưng vào ghế xong, hỏi vặn lại.

“Vụ này mà kiện ra tòa thì cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi, có điều kiểu thẩm mỹ viện cho nam như thế chỉ cần điều tra là sẽ ra chuyện phi pháp, cho nên tôi mới nhờ một người bạn ở Sở công an giúp đỡ, tạo chút phiền toái để cô ta có việc mà làm.”

“Đúng là phí hết tâm tư.” Giang Hành Chi hiểu roc thủ đoạn hành sự của Tần Hữu Sinh, mấy hôm nay anh ta thực sự ngứa mắt cái vẻ vui tươi phơi phới của người này, bèn phát tay bảo Tần Hữu Sinh mau rời đi.

Bấy giờ Tần Hữu Sinh mới nói vào đề: “Lát nữa tôi sẽ bàn giao Lại Thư Khiết cho cậu.”

Giang Hành Chi đập một tệp văn kiện vào người anh, ý bảo biến nhanh đi, Tần Hữu Sinh vừa cười vừa trách, vui vẻ về phòng làm việc của mình đọc bảng sơ kết tranh tụng vụ kiện xây dựng.

Bản sơ kết tranh tụng vụ kiện này là do Lại Thư Khiết viết, mạch lạc rõ ràng logic dễ hiểu. Những sự vụ về công trình xây dựng luôn khá phức tạp, nhất là lại có nhiều chứng cứ về vật liệu, trong một thời gian ngắn mà Lại Thư Khiết có thể làm rõ toàn bộ vụ án như vậy, chứng tỏ cô ta đã tốn rất nhiều công sức, nhất là cô ta đã sắp xếp bằng vật liệu rất hợp lý.

Tần Hữu Sinh gọi Lại Thư Khiết vào phòng làm việc của mình, tựa lưng vào ghế xoay, tay trái thoải mái đặt trên tay vịn, thuận miệng hỏi: “Có chịu được cường độ công tác ở Dịch Hòa không?”

Lại Thư Khiết ăn mặc giản dị gọn gàng, trông rất chín chắn, mỉm cười trả lời câu hỏi của anh: “Em cảm thấy thầy còn có thể giao cho em nhiều việc hơn nữa.”

“Ừ, thế thì tốt.” Tần Hữu Sinh nhìn Lại Thư Khiết, thấy hơi khó nói, “Mới đây tôi vừa nhận làm cố vấn pháp luật cho tập đoàn Thịnh Nghiệp, sau này có lẽ các vụ án trong tay tôi sẽ ít đi, cho nên tôi định chuyển em cho Luật sư Giang, sở trường của cậu ấy là hai lĩnh vực bảo chữa hình sự và tranh chấp nợ nần, tương lai có thể chỉ bảo cho em nhiều điều.”

Lại Thư Khiết nhìn anh với vẻ kinh ngạc, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi: “Thầy ơi, có phải em còn nhiều điểm làm chưa được tốt...”

“Không phải, em làm rất tốt.”

“Thế thì tại sao ạ, có phải thầy cảm thấy vì em được cậu giới thiệu tới đây nên mới...” Một giây trước Lại Thư Khiết còn bùng bùng nhiệt huyết, giờ phút này thì như bị một chậu nước lạnh dội lên đầu, lạnh thấu tim gan.

“Không phải như thế, em đừng nghĩ nhiều.” Tần Hữu Sinh cười nhìn Lại Thư Khiết, chân thành nói, “Thực ra còn một nguyên nhân nữa, đó là luật sư Giang cũng cực kỳ tán thưởng sự giỏi giang thông tuệ của em, cho nên em hãy cố gắng thể hiện cho tốt, luật sư Giang thực sự là một người thầy tốt, cậu ấy sẽ tận tình chỉ dạy em.”

Trong phút chốc Lại Thư Khiết không biết nên nói sao, mặt cô ta đỏ bừng, mãi mới nói ra được câu “Biết rồi”, sau đó quay người ra khỏi văn phòng, cô ta cũng hiểu Tần Hữu Sinh thực sự muốn tốt cho mình, tuy nhiên trong lòng vẫn hơi hụt hẫng. Khi bước tới cửa, cô ta cố nở nụ cười, quay đầu nói với anh: “Thầy ơi, em sẽ cố gắng.”

Khủy tay Tần Hữu Sinh chống trên bàn làm việc, hai tay đan vào nhau: “Thực ra tôi cũng chưa dạy được gì cho em, em không cần gọi tôi là thầy.”

Lại Thư Khiết khẽ mỉm cười: “Một ngày là thầy, cả đời là thầy.”

Tần Hữu Sinh hơi mỉm môi: “Ra ngoài trước đi, tiện thể tới chỗ luật sư Giang trình diện.”

Luật sư Giang của Dịch Hòa nổi tiếng là người khó tính, trợ lý bên cạnh không ai không sợ anh ta, vừa hay bắt bẻ lại toàn nói trúng tim đen, cho nên những người làm việc dưới quyền anh ta gần như không được phép phạm sai lầm.

Trong văn phòng luật sư có không ít người âm thầm so sánh hai vị luật sư – Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi, góc độ và quan niệm thưởng thức của mọi người không hề giống nhau, vì thế kết luận cũng khác nhau. Mà Lại Thư Khiết lại chỉ thích kiểu đàn ông như Tần Hữu Sinh, còn thích anh với tư cách

một người phụ nữ, thích ngay từ lần đầu tiên gặp anh – quân tử như ngọc, cười tựa gió xuân.

Vì hai thực tập sinh nọ mà mấy hôm nay Ninh Nhiễm Thanh càng ra sức làm việc, chỉ là công việc không có nhiều, ngoại trừ sắp xếp hồ sơ như thường lệ, cô cũng chỉ phụ trách nhận điện thoại cho Châu Yến, trả lời cho khách hàng một số thông tin tư vấn pháp luật đơn giản.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy có một vài câu hỏi thực sự rất nhỏ nhặt, cũng rất mâu thuẫn.

Ví dụ như mua nhà trước khi kết hôn có cần làm giấy chứng minh độc thân hay không; Quan hệ vợ chồng trong hôn nhân không có sinh hoạt tình dục thì có thể ly hôn khỏi tổ hay không; Nhà của cha đẻ có quyền thừa kế hay không; Còn có người hỏi cô, có thể đòi lại đồ từng tặng cho bạn gái cũ hay không...

Một buổi chiều, lúc gần như suy sụp, cô cầm cốc tới phòng uống nước, mới đi được vài bước thì điện thoại đã đổ chuông. Cô cào cào tóc, quay lại nghe điện, đặt ống nghe bên tai, hắng giọng nói: “Xin chào, đây là điện thoại của luật sư Châu Yến thuộc văn phòng luật sư Vạn Chính, xin hỏi tôi có thể giúp gì được không?”

“Tiểu Ninh, tôi là Liêu Sơ Thu.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng sửng ngờ: “Chị Liêu?”

Ninh Nhiễm Thanh chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, rốt cuộc thì nước máy mát mẻ cũng giúp cô tỉnh táo hơn đôi chút, đối diện nhà vệ sinh có một cái cửa sổ, ngoài trời mây đen giăng kín, hẳn là trời sắp đổ mưa.

Cô thấy không khí xung quanh rất ngột ngạt, bèn đứng thẳng người, nhìn vào tấm gương trước bồn rửa chỉnh lại mái tóc hơi rối. Đúng lúc ấy, điện thoại di động bỗng đổ chuông, Ninh Nhiễm Thanh giật mình, nhìn màn hình rồi ấn nút nghe.

“Hết giờ làm chưa?” Tần Hữu Sinh hỏi cô.

Ninh Nhiễm Thanh bước tới bên cửa sổ, nhìn xuống phố xá đông người qua lại dưới kia, ngập ngừng nói: “Thầy Tần, Liêu Sơ Thu gặp rắc rối rồi.”

Liêu Sơ Thu đang bị tạm giam vì tình nghi cố ý giết người, Ninh Nhiễm Thanh và Châu Yến cùng tới trại tạm giam một chuyến, khi ra về thì đã gần tám giờ tối.

Đèn Led ở trại tạm giam cực kỳ sáng chói, khiến Ninh Nhiễm Thanh khi bước ra từ bên trong thì ánh mắt thoáng mơ hồ, xe của Tần Hữu Sinh đỗ ở bên ngoài cô cũng không biết, Châu Yến phải chỉ cho cô thấy.

“Mau tới đó đi.”

Vì chuyện của Liêu Sơ Thu, Ninh Nhiễm Thanh thấy khá uể oải, cô ngồi ở ghế phụ, liên tục nói với anh: “Em cảm thấy chị Liêu chắc chắn không phải hung thủ, không thể là hung thủ!”

“Phía cảnh sát cung cấp bằng chứng thế nào?” Tần Hữu Sinh hỏi cô.

“Cô giáo em đã hỏi thăm rồi, tạm thời đều là bằng chứng gián tiếp, không có bằng chứng trực tiếp.”

“Bằng chứng trực tiếp được ưu tiên hơn bằng chứng gián tiếp, nhưng nếu vụ án hình sự không thể tìm được bằng chứng trực tiếp, tòa án xung sẽ căn cứ vào bằng chứng gián tiếp do Viện Kiểm Sát cung cấp để tiến hành phán quyết.” Tần Hữu Sinh thông thả lái xe, “Còn chưa ăn cơm đúng không, ăn cơm trước đã.”

Ninh Nhiễm Thanh than thở, tựa vào lưng ghế: “Em không muốn ăn.”

“Ninh Nhiễm Thanh, sau này em trở thành luật sư, em sẽ gặp được đủ loại vấn đề của đương sự, chẳng lẽ em định nhịn ăn cả đời?!” Tần Hữu Sinh hơi nặng lời.

Ninh Nhiễm Thanh u oán nhìn anh: “Anh đừng mắng em như thế, bình tĩnh nói chuyện, em ăn cơm là được mà.”

Tần Hữu Sinh dịu giọng: “Như vừa nãy làm sao coi là mắng được?”

“Anh quát lớn như thế...” Ninh Nhiễm Thanh cũng thoáng chột dạ bèn nhận lỗi với anh, “Xin lỗi, em biết anh cũng vì tốt cho em thôi.”

“Anh cũng xin lỗi.” Tần Hữu Sinh cũng nhận lỗi.

“Không sao đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Type: Ngân Hoa

“Oa, hai người đang yêu nhau?” Vương Trân biết mà còn cố hỏi, nhìn Tần Hữu Sinh với vẻ khó tin.

Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, một nụ cười thoải mái hiện trên khuôn mặt tuấn nhã của anh: “Nếu đã có người hỏi thì em hãy cho anh một câu trả lời chắc chắn đi.”

Khóe môi Ninh Nhiễm Thanh không khỏi cong lên, không những gật đầu mà còn làm động tác “ok” với Vương Trân.

“Đúng là quá kín tiếng.” Vương Trân tiếp tục giả vờ giả vịt, rõ ràng cô nàng là người hiểu rõ chuyện này nhất, vậy mà còn làm bộ không hay biết gì, “Với tốc độ của hai người thì năm nay kết hôn cũng được đấy nhỉ?”

Kết hôn? Ninh Nhiễm Thanh bỗng thấy mất hứng thú ăn uống.

Quan niệm của phụ nữ về tình yêu và hôn nhân hoàn toàn khác nhau, yêu có thể ly ly hợp hợp nhiều lần, kết quả cuối cùng là chia tay hoặc kết hôn, thậm chí mỗi cuộc tình thất bại đều có thể biến thành kinh nghiệm. Còn hôn nhân, dấu in nổi trên giấy đăng ký kết hôn sẽ trói chặt hai người bằng quan hệ pháp lý, so với tình yêu, hôn nhân còn hàm chứa ý nghĩa thiêng liêng và tinh thần trách nhiệm, dù quan hệ pháp lý này cũng có khả năng giải trừ, chỉ là một cuộc hôn nhân thất bại có thể khiến người phụ nữ tổn thương đến tận xương tủy.

Bởi vậy thái độ của Ninh Nhiễm Thanh với chuyện kết hôn chính là: Không đủ sức dây vào, cũng không có ý định dây vào.

Tần Hữu Sinh thấy Ninh Nhiễm Thanh im lặng không đáp, khóe môi vẫn vương ý cười, nói với giọng ôn hòa: “Kết hôn là việc lớn, Nhiễm Thanh còn nhỏ, ở bên nhau mấy năm rồi tính sau, nếu giờ đã kết hôn, ngộ nhờ lúc nào đó muốn thay đổi thì lại phải tới Cục dân chính lần nữa, cũng là một chuyện phiền phức.”

Ninh Nhiễm Thanh lườm Tần Hữu Sinh, hừ nhẹ với anh.

Sau bữa cơm, đôi bên ai về phòng lấy, Vương Trân có vụ án cần phải tới Sở vệ sinh một chuyến, còn Ninh Nhiễm Thanh rất nhàn rỗi, về văn phòng sắp xếp hồ sơ vụ án xong thì hơi mệt, bèn đeo tấm bọt mắt, khóa áo điều hòa (*) rồi nằm xuống bàn ngủ trưa.

(*) Là một loại áo phổ biến ở Trung Quốc, có thể dùng trong ba mùa xuân, hè, thu, dùng làm áo chống nắng khi ra ngoài, hoặc mặc trong phòng bật điều hòa hoặc ô tô bật điều hòa, giúp hơi lạnh không tiếp xúc trực tiếp khiến cơ thể khó chịu. Kiểu áo này nhẹ, mềm, khoác thêm như không khoác. Tay áo khá dài, dùng để khoác ngoài.

Lúc nghỉ trưa thì văn phòng không có ai, yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng điều hòa phả ra hơi lạnh.

Đạo gần đây tập thể trợ lý của văn phòng luật sư tỏ thái độ khác lạ với cô, buổi trưa có một thực tập sinh mời mọi người ăn mì Lan Châu, tuy cô ta có mời Nhiễm Thanh nhưng giọng điệu có gì đó không ổn, cô còn chưa kịp đáp thì một thực tập sinh khác đã cướp lời: “Tiểu Như, Nhiễm Thanh nói là không thích ăn mì thịt bò.”

Vì cô nên Vương Trân cũng không đi cùng bọn họ, thế nên Ninh Nhiễm Thanh mới cho Vương Trân một nửa số voucher buffet mà Tần Hữu Sinh cho cô, Tần Hữu Sinh nói với cô, bận bịu cần tốt chứ không cần nhiều.

Vừa chớp mắt được một lúc thì có tiếng bước chân vang lên trong văn phòng, hẳn là có người đã quay lại.

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục nằm ngủ, tới khi cuộc đối thoại của bọn họ truyền vào tai cô, vì bọn họ nhắc đến tên cô nên Ninh Nhiễm Thanh vừa ngủ vừa lắng tai nghe.

“...”

“Bên ngoài nóng quá đi mất.”

“Không nóng mới là lạ, bốn mươi hai độ đấy.”

“Đúng rồi, nhà cô ả Ninh Nhiễm Thanh đồ giàu lắm há, tớ thấy quần áo của cô ta toàn là hàng hiệu.”

“Chắc gì, nhà giàu mà còn đi xe bus à, tớ có một cô bạn nhà chỉ hơi giàu thôi, nhưng vừa tốt nghiệp là đã được mua cho một chiếc ô tô cỡ nhỏ rồi, tớ đoán là cô ả “Phồng má vờ làm người béo” (*) thôi.

(*) Thành ngữ Trung Quốc: ý nói vì sĩ diện nên cố gắng làm một vài chuyện vượt ngoài khả năng.

Ninh Nhiễm Thanh vô thức sờ sờ mặt mình, tiếp tục nghe, trái tim như sắp vọt ra ngoài, không biết là vì căng thẳng hay vì giận dữ.

“Có lẽ bạn trai cô à giàu, có điều chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến bọn mình.”

“Đứng đây, làm việc đi, chẳng biết thực tập xong còn được làm ở đây nữa không, tớ thấy ý của cô giáo là cho vài người rời đi, tuy nhiên không biết là ai thôi.”

“Ai biết được, mong là hai đứa mình đều có thể ở lại.”

“...”

Bàn làm việc Ninh Nhiễm Thanh nằm ở góc trong cùng của văn phòng, đằng sau ghế là tường kính, lại có hồ sơ vụ án sắp xếp xong chồng trên bàn rất cao, cô lại nằm gục trên bàn để ngủ, nên khi bọn họ bàn tán sau lưng cô, chắc chắn không biết cô cũng đang ở trong văn phòng.

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu một hơi, làm như vừa mới tỉnh ngủ, vươn vai một cái rồi từ đứng dậy, sau đó cầm cốc nước trên bàn đi về phía phòng uống nước.

Thấy cô đột nhiên đứng dậy, hai thực tập sinh nọ dờ ra, một người phải ứng nhanh nhếch môi cười với cô: “Nhiễm Thanh?”

Ninh Nhiễm Thanh hồ hững đi qua bàn làm việc của bọn họ, khi gần tới phòng uống nước, cô chợt quay đầu giải thích một câu: “À, các cậu nói không sai, đúng là bạn trai tôi rất giàu.”

Ninh Nhiễm Thanh ung dung rót một cốc cà phê từ phòng uống nước rồi quay về bàn làm việc, ngẫm nghĩ một thoáng rồi nhắn một tin cho Tần Hữu Sinh: “Em vừa nói với hai đồng nghiệp là bạn trai em rất giàu, như thế có tính là nói dối không?”

Phòng làm việc của Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi đối diện với nhau, gian ngoài là nơi làm việc giành cho các trợ lý. Toàn bộ văn phòng trong tòa nhà Vũ Đạt đều sử dụng tường ngăn bằng thủy tinh công nghiệp, trong phòng có cửa chớp tự động, tầm nhìn thoáng, ánh sáng đầy đủ.

Lúc nghỉ trưa, Tần Hữu Sinh ngồi họp trong phòng làm việc của Giang Hành Chi, khi nhận được tin nhắn của Ninh Nhiễm Thanh, an ngẩng đầu hỏi Giang Hành Chi: “Tôi có được tính là người giàu không?”

Giang Hành Chi nhìn anh: “Tôi bảo này, cậu rảnh quá đúng không?”

Tần Hữu Sinh mặc kệ anh ta, cúi đầu hồi âm cho Ninh Nhiễm Thanh: “May mà em không nói bạn trai em là phú hào.”

Giang Hành Chi lấy văn kiện cần đọc ra, hỏi băng quơ: “Câu điều tra người phụ nữ đánh nhau với bạn gái cậu dạo trước tới đâu rồi?”

“Người phụ nữ hành hung Thanh Thanh tên là Ngô Ly, làm chủ một thẩm mỹ viện cho nam, vì giao du với nhiều hạng người ở thẩm mỹ viện nên quả thực có chút thế lực ở khu Tây Thiện này.”

Giang Hành Chi nhắc nhở Tần Hữu Sinh: “Không phải hành hung, là đánh nhau, luật sư Tần, cho dù đó là bạn gái cậu thì cậu cũng phải đảm bảo công bằng pháp luật.”

Tần Hữu Sinh cười nói tiếp: “Công bằng với không công bằng gì chứ, chưa được vạ thì má đã sưng, tôi chỉ lo người phụ nữ nọ sẽ quay lại tính sổ thôi.”

“Cho nên cậu định kiện ra tòa để giành lại công bằng cho bạn gái cậu?” Giang Hành Chi tựa lưng vào ghế xong, hỏi vặn lại.

“Vụ này mà kiện ra tòa thì cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi, có điều kiểu thẩm mỹ viện cho nam như thế chỉ cần điều tra là sẽ ra chuyện phi pháp, cho nên tôi mới nhờ một người bạn ở Sở công an giúp đỡ, tạo chút phiền toái để cô ta có việc mà làm.”

“Đúng là phí hết tâm tư.” Giang Hành Chi hiểu rõ thủ đoạn hành sự của Tần Hữu Sinh, mấy hôm nay anh ta thực sự ngứa mắt cái vẻ vui tươi phơi phới của người này, bèn phát tay bảo Tần Hữu Sinh mau rời đi.

Bấy giờ Tần Hữu Sinh mới nói vào đề: “Lát nữa tôi sẽ bàn giao Lại Thư Khiết cho cậu.”

Giang Hành Chi đập một tệp văn kiện vào người anh, ý bảo biến nhanh đi, Tần Hữu Sinh vừa cười vừa trách, vui vẻ về phòng làm việc của mình đọc bản sơ kết tranh tụng vụ kiện xây dựng.

Bản sơ kết tranh tụng vụ kiện này là do Lại Thư Khiết viết, mạch lạc rõ ràng logic dễ hiểu. Những sự vụ về công trình xây dựng luôn khá phức tạp, nhất là lại có nhiều chứng cứ về vật liệu, trong một thời gian ngắn mà Lại Thư Khiết có thể làm rõ toàn bộ vụ án như vậy, chứng tỏ cô ta đã tốn rất nhiều công sức, nhất là cô ta đã sắp xếp bằng vật liệu rất hợp lý.

Tần Hữu Sinh gọi Lại Thư Khiết vào phòng làm việc của mình, tựa lưng vào ghế xoay, tay trái thoải mái đặt trên tay vịn, thuận miệng hỏi: “Có chịu được cường độ công tác ở Dịch Hòa không?”

Lại Thư Khiết ăn mặc giản dị gọn gàng, trông rất chín chắn, mỉm cười trả lời câu hỏi của anh: “Em cảm thấy thầy còn có thể giao cho em nhiều việc hơn nữa.”

“Ừ, thế thì tốt.” Tần Hữu Sinh nhìn Lại Thư Khiết, thấy hơi khó nói, “Mới đây tôi vừa nhận làm cố vấn pháp luật cho tập đoàn Thịnh Nghiệp, sau này có lẽ các vụ án trong tay tôi sẽ ít đi, cho nên tôi định chuyển em cho Luật sư Giang, sở trường của cậu ấy là hai lĩnh vực bào chữa hình sự và tranh chấp nợ

nần, tương lai có thể chỉ bảo cho em nhiều điều.”

Lại Thư Khiết nhìn anh với vẻ kinh ngạc, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi: “Thầy ơi, có phải em còn nhiều điểm làm chưa được tốt...”

“Không phải, em làm rất tốt.”

“Thế thì tại sao ạ, có phải thầy cảm thấy vì em được cậu giới thiệu tới đây nên mới...” Một giây trước Lại Thư Khiết còn bùng bùng nhiệt huyết, giờ phút này thì như bị một chậu nước lạnh dội lên đầu, lạnh thấu tim gan.

“Không phải như thế, em đừng nghĩ nhiều.” Tần Hữu Sinh cười nhìn Lại Thư Khiết, chân thành nói, “Thực ra còn một nguyên nhân nữa, đó là luật sư Giang cũng cực kỳ tán thưởng sự giỏi giang thông tuệ của em, cho nên em hãy cố gắng thể hiện cho tốt, luật sư Giang thực sự là một người thầy tốt, cậu ấy sẽ tận tình chỉ dạy em.”

Trong phút chốc Lại Thư Khiết không biết nên nói sao, mặt cô ta đỏ bừng, mãi mới nói ra được câu “Biết rồi”, sau đó quay người ra khỏi văn phòng, cô ta cũng hiểu Tần Hữu Sinh thực sự muốn tốt cho mình, tuy nhiên trong lòng vẫn hơi hụt hẫng. Khi bước tới cửa, cô ta cố nở nụ cười, quay đầu nói với anh: “Thầy ơi, em sẽ cố gắng.”

Khủy tay Tần Hữu Sinh chống trên bàn làm việc, hai tay đan vào nhau: “Thực ra tôi cũng chưa dạy được gì cho em, em không cần gọi tôi là thầy.”

Lại Thư Khiết khẽ mỉm cười: “Một ngày là thầy, cả đời là thầy.”

Tần Hữu Sinh hơi mỉm cười: “Ra ngoài trước đi, tiện thể tới chỗ luật sư Giang trình diện.”

Luật sư Giang của Dịch Hòa nổi tiếng là người khó tính, trợ lý bên cạnh không ai không sợ anh ta, vừa hay bắt bẻ lại toàn nói trúng tim đen, cho nên những người làm việc dưới quyền anh ta gần như không được phép phạm sai lầm.

Trong văn phòng luật sư có không ít người âm thầm so sánh hai vị luật sư – Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi, góc độ và quan niệm thưởng thức của mọi người không hề giống nhau, vì thế kết luận cũng khác nhau. Mà Lại Thư Khiết lại chỉ thích kiểu đàn ông như Tần Hữu Sinh, còn thích anh với tư cách một người phụ nữ, thích ngay từ lần đầu tiên gặp anh – quân tử như ngọc, cười tựa gió xuân.

Vì hai thực tập sinh nọ mà mấy hôm nay Ninh Nhiễm Thanh càng ra sức làm việc, chỉ là công việc không có nhiều, ngoại trừ sắp xếp hồ sơ như thường lệ, cô cũng chỉ phụ trách nhận điện thoại cho Châu Yến, trả lời cho khách hàng một số thông tin tư vấn pháp luật đơn giản.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy có một vài câu hỏi thực sự rất nhỏ nhặt, cũng rất mâu thuẫn.

Ví dụ như mua nhà trước khi kết hôn có cần làm giấy chứng minh độc thân hay không; Quan hệ vợ chồng trong hôn nhân không có sinh hoạt tình dục thì có thể ly hôn khỏi tổ hay không; Nhà của cha đẻ có quyền thừa kế hay không; Còn có người hỏi cô, có thể đòi lại đồ từng tặng cho bạn gái cũ hay không...

Một buổi chiều, lúc gần như suy sụp, cô cầm cốc tới phòng uống nước, mới đi được vài bước thì điện thoại đã đổ chuông. Cô cào cào tóc, quay lại nghe điện, đặt ống nghe bên tai, háng giọng nói: “Xin chào, đây là điện thoại của luật sư Châu Yến thuộc văn phòng luật sư Vạn Chính, xin hỏi tôi có thể giúp gì được không?”

“Tiểu Ninh, tôi là Liêu Sơ Thu.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng sững người: “Chị Liêu?”

Ninh Nhiễm Thanh chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, rốt cuộc thì nước máy mát mẻ cũng giúp cô tỉnh táo hơn đôi chút, đối diện nhà vệ sinh có một cái cửa sổ, ngoài trời mây đen giăng kín, hẳn là trời sắp đổ mưa.

Cô thấy không khí xung quanh rất ngột ngạt, bèn đứng thẳng người, nhìn vào tấm gương trước bồn rửa chỉnh lại mái tóc hơi rối. Đúng lúc ấy, điện thoại di động bỗng đổ chuông, Ninh Nhiễm Thanh giật mình, nhìn màn hình rồi ấn nút nghe.

“Hết giờ làm chưa?” Tần Hữu Sinh hỏi cô.

Ninh Nhiễm Thanh bước tới bên cửa sổ, nhìn xuống phố xá đông người qua lại dưới kia, ngập ngừng nói: “Thầy Tần, Liêu Sơ Thu gặp rắc rối rồi.”

Liêu Sơ Thu đang bị tạm giam vì tình nghi có ý giết người, Ninh Nhiễm Thanh và Châu Yến cùng tới trại tạm giam một chuyến, khi ra về thì đã gần tám giờ tối.

Đèn Led ở trại tạm giam cực kỳ sáng chói, khiến Ninh Nhiễm Thanh khi bước ra từ bên trong thì ánh mắt thoáng mờ hồ, xe của Tần Hữu Sinh đỗ ở bên ngoài cô cũng không biết, Châu Yến phải chỉ cho cô thấy.

“Mau tới đó đi.”

Vì chuyện của Liêu Sơ Thu, Ninh Nhiễm Thanh thấy khá uể oải, cô ngồi ở ghế phụ, liên tục nói với anh: “Em cảm thấy chị Liêu chắc chắn không phải hung thủ, không thể là hung thủ!”

“Phía cảnh sát cung cấp bằng chứng thế nào?” Tần Hữu Sinh hỏi cô.

“Cô giáo em đã hỏi thăm rồi, tạm thời đều là bằng chứng gián tiếp, không có bằng chứng trực tiếp.”

“Bằng chứng trực tiếp được ưu tiên hơn bằng chứng gián tiếp, nhưng nếu vụ án hình sự không thể tìm được bằng chứng trực tiếp, tòa án xung sẽ căn cứ vào bằng chứng gián tiếp do Viện Kiểm Sát cung cấp để tiến hành phán quyết.” Tần Hữu Sinh thông thả lái xe, “Còn chưa ăn cơm đúng không, ăn cơm trước đã.”

Ninh Nhiễm Thanh than thở, tựa vào lưng ghế: “Em không muốn ăn.”

“Ninh Nhiễm Thanh, sau này em trở thành luật sư, em sẽ gặp được đủ loại vấn đề của đương sự, chẳng lẽ em định nhịn ăn cả đời?!” Tần Hữu Sinh hơi nặng lời.

Ninh Nhiễm Thanh u oán nhìn anh: “Anh đừng mắng em như thế, bình tĩnh nói chuyện, em ăn cơm là được mà.”

Tần Hữu Sinh dịu giọng: “Như vừa nãy làm sao coi là mắng được?”

“Anh quát lớn như thế...” Ninh Nhiễm Thanh cũng thoáng chột dạ bèn nhận lỗi với anh, “Xin lỗi, em biết anh cũng vì tốt cho em thôi.”

“Anh cũng xin lỗi.” Tần Hữu Sinh cũng nhận lỗi.

“Không sao đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Type: Ngân Hoa

Ninh Nhiễm Thanh ngồi ở ghế phụ, kể lại cho Tần Hữu Sinh toàn bộ tình tiết của vụ án.

Nạn nhân là Dương Lâm Lâm, cũng chính là người phụ nữ đẻ thuê mà Hà Lập Đông yêu, tử vong tại thư phòng tầng một ở biệt thự của Liêu Sơ Thu vào 11 giờ đêm ngày 21. Nguyên nhân tử vong được giám định là do bị kẻ khác dùng dao gọt hoa quả đâm thủng bụng, dẫn tới mất máu quá nhiều, giảm cung cấp oxy cho mô, thiếu máu não mà chết, hung khí còn lưu lại ở hiện trường.

Sau đó trong quá trình điều tra có phát hiện được, hai giờ đồng hồ trước khi tử vong, Dương Lâm Lâm đã nói chuyện điện thoại với Liêu Sơ Thu, hai người đúng là có hẹn gặp nhau ở biệt thự, có điều trên dao gọt hoa quả không có dấu vân tay của Liêu Sơ Thu, song tại hiện trường cũng không tìm thấy dấu vân tay của những người khác, tạm thời cũng không có bằng chứng và nhân chứng chứng minh rằng có người khác từng xuất hiện ở biệt thự.

Bởi vậy Liêu Sơ Thu – Người sống tại biệt thự trở thành đối tượng có hiềm nghi lớn nhất.

Ngoài ra vào tối ngày 21, Dương Lâm Lâm và Hà Lập Đông còn nói chuyện với nhau qua điện thoại, hôm ấy đúng vào dịp Hà Lập Đông đi công tác ở Nhật Bản, Dương Lâm Lâm trò chuyện với anh ta qua điện thoại quốc tế tổng cộng hơn một tiếng đồng hồ, thời gian trò chuyện rất phù hợp với một đôi nam nữ đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt.

Khi biết tin, Hà Lập Đông đã lập tức từ Nhật Bản trở về nước.

Khi Ninh Nhiễm Thanh vừa gặp được Liêu Sơ Thu ở trại tạm giam thì cũng nhìn thấy Hà Lập Đông, râu ria lởm chởm, mặt mũi tiều tụy, bình thường Hà Lập Đông ăn vận chần chu thì cũng khá sáng sủa, nhưng giờ thành ra thế này, trông chán nản hơn bất cứ ai.

Cô không biết rốt cuộc Hà Lập Đông suy sụp tới mức ấy là vì cái chết của Dương Lâm Lâm, hay bởi vì Liêu Sơ Thu là đối tượng tình nghi hàng đầu của vụ án này. Chỉ cần ngời ra một cái là Liêu Sơ Thu sẽ bị phán tội tử hình.

Khi cô tới thăm Liêu Sơ Thu, nét mặt của cô ta không giấu nổi sự bi thương, chỉ một mực nói: “Lập Đông, anh ấy không tin tôi, anh ấy không tin tôi, tôi ở bên anh ấy hơn mười năm, anh ấy lại không tin tôi...”

Đến lúc này rồi mà Hà Lập Đông vẫn là người mà Liêu Sơ Thu quan tâm nhất, cho nên cô ta mới muốn anh ta tin tưởng mình, chỉ là Hà Lập Đông có tin hay không cũng đâu làm được gì đâu, phải quan tòa tin mới được.

Sau khi kể hết mọi chuyện cho Tần Hữu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh bèn hỏi anh: “Thầy Tần, anh có nghĩ là Liêu Sơ Thu thực sự sát hại Dương Lâm Lâm không, anh có tin chị ấy không?”

Tần Hữu Sinh vừa lái xe vừa nói: “Nhiễm Thanh, pháp luật chỉ nhìn vào bằng chứng, vấn đề không phải là em có tin hay không, anh có tin hay không, nếu không tìm được bằng chứng mới, có lẽ Liêu Sơ Thu sẽ được phán vô tội, tuy nhiên em đâu thể cam đoan hung thủ giết người không phải Liêu Sơ Thu?”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng.

Dương Lâm Lâm chính là cô gái đề thuê nảy sinh tình cảm với Hà Lập Đông, ban đầu Hà Lập Đông chỉ muốn một đứa trẻ từ Dương Lâm Lâm, sau đó lại bị hấp dẫn bởi tuổi trẻ và sự dịu dàng của cô ta.

Tình yêu là thứ mà không ai đoán được khi nào nó sẽ tới, song nếu dung túng nó và phát triển bành trướng bất chấp việc vi phạm đạo đức và pháp luật, thì đây chính là một hành vi phạm tội.

Ban đầu Liêu Sơ Thu cũng không biết chuyện đề thuê này, sau khi biết hết mọi chuyện cô ta liền báo Hà Lập Đông dẫn Dương Lâm Lâm đi phá thai, nhưng Hà Lập Đông không đồng ý. Sau đó Liêu Sơ Thu chủ động đề xuất việc ly hôn, vậy mà Hà Lập Đông lại đồng ý.

Ngay từ buổi gặp mặt đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh đã kiến nghị với Liêu Sơ Thu có thể kiện Hà Lập Đông vì tội trùng hôn. Tuy Hà Lập Đông chưa đăng ký kết hôn với Dương Lâm Lâm, cơ mà có bằng chứng xác thực về chuyện mang thai, thế thì thắng vụ kiện này không hề khó, khi ấy Liêu Sơ Thu chỉ cười nhạt: “Luật sư Tiểu Ninh, tôi thực sự không muốn làm lớn chuyện.”

Ninh Nhiễm Thanh thở dài thườn thượt, một phụ nữ mà tới kiện tụng cũng không nỡ, lại đi giết người ư? Cô không tin.

Tuy nhiên nhâm tâm khó dò, Ninh Nhiễm Thanh thực sự không thể cam đoan Liêu Sơ Thu bị kẻ khác hãm hại, cô cũng không tự tin đến thế.

Tần Hữu Sinh dừng xe bên đường, đối diện là một quán cháo, “Anh cùng em xuống xe ăn gì đó trước đã.”

“Em không muốn ăn cháo.”

“Thế em muốn ăn gì?” Tần Hữu Sinh luôn rất tốt tính, kiên nhẫn hỏi cô.

“KFC.”

“Bình thường em vẫn không thích loại thực phẩm công nghiệp này mà?” Tần Hữu Sinh hơi bất ngờ, dường như không thể hiểu nổi tại sao cô lại muốn ăn KFC, vì anh vẫn nhớ cô từng nói một câu thế này, “Em sẽ không bao giờ ăn loại thực phẩm công nghiệp khiến em trở nên xấu xí ấy.”

“Bỗng dưng muốn ăn, hồi bé có ăn, chỉ là từ khi lớn thì chưa ăn lại.” Ninh Nhiễm Thanh dịu giọng nói: “Với lại Trương Tiểu Tri cũng thích ăn, để nó vui về một hôm đi.”

Tần Hữu Sinh thực sự không thể nào từ chối lý do này, khi lái xe vào trung tâm thành phố, qua một nhà hàng KFC, anh đang định xuống xe mua thì cô đã tháo dây an toàn: “Đề em tự đi mua.”

Hơn chín giờ tối, cửa hàng ít khách nên không cần xếp hàng, khi Ninh Nhiễm Thanh cầm một phần ăn gia đình đi ra, Tần Hữu Sinh nhìn cô bật cười: “Có ăn hết được không?”

“Còn có anh nữa mà?”

Xe đỗ ở ven đường, Ninh Nhiễm Thanh bón cho Tần Hữu Sinh một miếng cánh gà, vừa bón vừa nói: “Hôm nay em còn nhận được điện thoại của một người đàn ông, xin tư vấn pháp luật, anh ta hỏi em là anh ta có thể đòi lại quà và tiền com lúc yêu từ bạn gái cũ hay không. Thầy Tần, anh nghĩ thế nào về vấn đề này?”

Nghe cô nói xong, Tần Hữu Sinh nuốt nghẹn, vội cầm một tờ giấy ăn lau miệng.

Tư duy của Ninh Nhiễm Thanh luôn cực kỳ lan man, cô nghĩ ngợi một thoáng rồi nói: “Lúc đó em thậm chí em tiêu nhiều tiền của anh như thế, nếu sau này chúng ta lại chia tay, anh muốn kiện thì em biết làm sao! Tuy em có thể nói với tòa là anh tặng em những thứ đó, song nếu anh nói em “làm giàu bất chính” thì sao? Nghĩ lại mới thấy có bạn trai là luật sư đáng sợ biết bao...”

Tần Hữu Sinh cố nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống họng, ho khan mấy tiếng rồi mới nói: “Nhiễm Thanh, nếu sau này em gặp một vụ án giết vợ, em sẽ lại hoài nghi anh thế này lần nữa, đúng không?”

“Ồ không, anh hiểu rõ pháp luật như thế, em tin là anh sẽ không làm vậy.” Ninh Nhiễm Thanh quay đầu mỉm cười ngọt ngào với anh, “Anh sẽ chỉ hại em phạm pháp thôi.”

Tần Hữu Sinh bật cười, im lặng một lúc rồi nói: “Nhiễm Thanh, đừng thiếu cảm giác an toàn như vậy, cho dù em mất cảm giác an toàn với cả thế giới, em cũng phải tin tưởng anh.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, tỏ ý vui vẻ tiếp thu lời nói của anh, cô thích nhất là mấy lời ngon ngọt của anh. Hồi trước tới Lệ Giang, cô cũng bị chính giọng nói trầm ấm và những lời đường mật của anh lừa gạt.

Trung tâm thành phố khá gần nhà của chị cô, mười năm phút sau, khi Tần Hữu Sinh dừng xe dưới tòa nhà chung cư, vì còn đang suy nghĩ chuyện Liêu

Sơ Thu nên Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang ở trong trạng thái ngẩn ngơ.

Tần Hữu Sinh duỗi tay, vỗ nhẹ vào gáy cô.

Ninh Nhiễm Thanh bị bất ngờ, cúi đầu về phía trước, sau khi hồi hồn, cô mới quay đầu trừng mắt lườm anh.

Tần Hữu Sinh cười nói: “Tối rồi.”

Cô ló đầu ra khỏi cửa xe ngo nghiêng, sau đó tháo dây an toàn, cầm phần ăn gia đình KFC chưa ăn hết: “Vậy em xuống xe trước đây.”

Mỗi lúc Ninh Nhiễm Thanh gọi anh một kiểu, khi thì Hữu Sinh, khi thì thầy Tần hoặc Luật sư Tần, những lúc lơ đãng hay mất tập trung như thế này, cô luôn gọi anh là thầy Tần.

Tần Hữu Sinh nghiêng người lại gần cô: “Chờ chút, thơm một cái đã.”

Ninh Nhiễm Thanh nghe lời anh, quay đầu thơm nhẹ lên má anh như chuồn chuồn chạm nước, sau đó hớn hờ xuống xe.

Khi Ninh Nhiễm Thanh về nhà thì chị gái vẫn chưa trở về, chỉ có một mình Tiểu Tri đang ngồi trên sofa xem chương trình ti vi tên là “Khám phá khoa học”. Ninh Nhiễm Thanh gọi cu cậu ra ăn KFC, cu cậu tỏ vẻ phớt lờ: “Đi ăn một mình đi.”

Ninh Nhiễm Thanh cầm túi KFC cốc đầu cậu nhóc: “Đừng vờ vệt!” Trương Tiểu Tri ngồi im trên ghế sofa bắt đầu chât vắn cô: “Hằng ngày mẹ cháu phải đi làm nên mới về muộn, đi thì sao?”

Vì chuyện của Liêu Sơ Thu mà Ninh Nhiễm Thanh chẳng buồn nói chuyện.

Trương Tiểu Tri bắt đầu hậm hực, tỏ vẻ bất mãn: “Người ta thường nói về muộn là khởi đầu của đần ông sa ngã, cháu lại thấy phụ nữ về muộn cũng có vấn đề.”

“Vậy cháu nói xem vấn đề của dì là gì nào?” Ninh Nhiễm Thanh đặt túi KFC lên bàn, “Thế mà đi còn tốt bụng mang KFC về cho cháu ăn.”

Trương Tiểu Tri liếc qua phần ăn gia đình: “Thiếu một miếng cánh gà cay.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Đi ăn mất rồi.”

“Đi không bao giờ ăn KFC.”

“Thôi được rồi, đi vừa cho chó ăn rồi.”

“Nói dối, vừa nãy rõ ràng cháu thấy có người đưa dì về.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi xồm xuống, nhìn vào mắt cậu nhóc: “Không phải đâu, chú ấy là bạn trai của dì, mấy hôm nữa dì sẽ dẫn cháu đi gặp chú ấy, có điều bây giờ thì cháu đừng kể cho mẹ cháu, biết không?”

“Nếu chú ấy là người tốt thì sao dì phải giấu mẹ.” Trương Tiểu Tri luôn rất logic.

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một thoáng: “Nói thế nào nhỉ, sau này cháu lớn lên, quen bạn gái thì dì cũng sẽ giấu giúp cháu, được không nào?”

Trương Tiểu Tri khá khinh bỉ, nói: “Cháu còn lâu mới giống dì.” Dứt lời, nhảy xuống sofa rồi chạy về phòng.

Ninh Nhiễm Thanh cũng về phòng tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường ngủ luôn, vì quá mệt mỏi nên tóc cũng chẳng buồn sấy, do bọc khăn suốt một buổi tối nên sáng hôm sau, khi tỉnh giấc cô thấy mũi hơi đỏ lên, bị cảm rồi.

Mấy bữa nay có không ít luật sư đi làm việc ở bên ngoài, vì vậy sáng sớm cô đi làm thì thấy văn phòng còn khá vắng vẻ, mà đi làm vào giờ này hầu hết là trợ lý và thực tập sinh, các luật sư chưa bao giờ có khái niệm đi làm sớm.

Khi Vương Trân tới văn phòng có mang theo hai hộp bơ sữa, đặt một hộp lên bàn Ninh Nhiễm Thanh, rồi đẩy tay cô: “Chuyện của Liêu Sơ Thu sao rồi?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu ủ rũ, “Còn chưa biết thực hư thế nào.”

“Không biết luật sư bào chữa là ai nhỉ?” Vương Trân hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh ngập ngừng một lúc, hỏi: “Lẽ nào không phải cô giáo của tớ?”

“Luật sư Chân chưa bao giờ nhận tranh tụng vụ án hình sự, cô ấy cũng không am hiểu giải quyết những vụ án thế này, nếu Liêu Sơ Thu chịu bỏ tiền thì có thể tìm luật sư Giang thử xem. Sở trường của anh nhà cậu là các vụ kiện thương mại, còn luật sư Giang thì bào chữa các vụ án hình sự cực kỳ xuất sắc.” Nói xong Vương Trân trở lại bàn làm việc của mình.

Tin đồn của văn phòng luật luôn lan truyền rất nhanh, chỉ tới buổi chiều là mọi người trong văn phòng đã bắt đầu bàn tán chuyện của Liêu Sơ Thu, vì khi này có người vừa quay lại, nhìn thấy Hà Lập Đông bước vào thang máy đi lên Dịch Hòa.

Tình nhân bị sát hại, người chồng muốn mời luật sư hình sự xuất chúng nhất bào chữa cho vợ cũ. Tin tức như vậy không thể không có người bàn tán, Ninh Nhiễm Thanh thực sự rất kinh ngạc, vì thế này mà vẫn có kẻ nói Hà Lập Đông là người có tình.

Ninh Nhiễm Thanh thấy giờ cô cũng chẳng có việc gì để làm, bèn ra khỏi phòng làm việc.

Thời gian Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh ở bên nhau cộng trước cộng sau cũng có hơn một năm, tuy nhiên cô ấy vẫn chưa bao giờ tới phòng làm việc của anh, cho nên khi cô tới văn phòng luật sư Dịch Hòa, cô nhân viên lễ tân còn tưởng cô đến tìm luật sư cố vấn.

“Tôi tìm luật sư Tần.”

“À, muốn tìm luật sư Tần thì phải hẹn trước.” Cô nhân viên lễ tân cười híp mắt, trả lời cô.

Cũng ghê gớm quá cơ!

Ninh Nhiễm Thanh đành ra một góc gọi điện cho anh, chỉ một lát sau, Tần Hữu Sinh đã đi ra từ bên trong.

Văn phòng luật sư Dịch Hòa chiếm giữ nhiều tầng nhà nên trong khu văn phòng còn có thang máy nội bộ, Ninh Nhiễm Thanh theo anh vào thang máy nội bộ, hỏi: “Hà Lập Đông đã tới rồi đúng không?”

“Anh còn tưởng em sang đây là để thăm người bạn trai này cơ đấy?” Tần Hữu Sinh cười nói.

Ninh Nhiễm Thanh nín lấy cánh tay anh: “Ngày nào cũng gặp anh rồi, có gì hay đâu mà xem.”

Hà Lập Đông quả thực tìm Giang Hành Chi bào chữa cho Liêu Sơ Thu, Tần Hữu Sinh bèn dẫn cô đi thẳng tới phòng làm việc của anh ta, sau đó cùng cô ngồi xuống ghế sofa da mềm mượt.

Thấy cô bước vào, ánh mắt Giang Hành Chi thoáng liếc qua.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu vờ như không thấy.

“Ninh Nhiễm Thanh rất lo lắng cho Liêu Sơ Thu nên tôi mới dẫn cô ấy tới đây xem sao.” Tần Hữu Sinh giải thích.

Giang Hành Chi chẳng tỏ thái độ gì cũng không đuổi cô ra ngoài, đúng lúc ấy có người mở cửa bùng hai cốc trà xanh vào.

Người bùng trà chính là Lại Thư Khiết – cô gái được Tần Hữu Sinh hướng dẫn dạo trước.

Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn Lại Thư Khiết, Lại Thư Khiết cũng đưa mắt nhìn cô, sau đó cô ta cầm khay đi ra khỏi phòng, khép cửa lại. Phòng làm việc liền trở nên yên tĩnh, cho tới khi Giang Hành Chi tiếp tục nói: “Hiện giờ tôi biết tất cả bằng chứng của phía Viện Kiểm Sát đều là bằng chứng gián tiếp, pháp luật quy định bằng chứng gián tiếp không thể xác nhận ngay một người phạm tội, nhưng bằng chứng gián tiếp liên quan cũng có thể chứng thực một người có phạm tội hay không.”

Giọng nói của Giang Hành Chi vốn lạnh lạnh, vì kiềm nén cảm xúc trường kỳ mà có phần khô khốc, ngữ điệu trầm tĩnh đáng tin cậy. Nói xong anh ta đứng lên, nhìn về phía Hà Lập Đông với đôi mắt đen sâu như biển: “Bây giờ điều quan trọng nhất chính là, tôi muốn hỏi Tổng giám đốc Hà một câu, anh có tin vợ cũ của anh không?”

Ninh Nhiễm Thanh cũng nhìn về phía Hà Lập Đông.

Hà Lập Đông ôm trán ngồi trên ghế sofa, tuy nét mặt vẫn u uất nhưng đã cạo râu thay quần áo, trông gọn gàng chín chu hơn hôm qua nhiều.

Anh ta hít vào một hơi: “Điều này có quan trọng không?”

“Đương nhiên là quan trọng, vì nó sẽ quyết định phương hướng bào chữa của tôi.” Giọng nói trầm lắng của Giang Hành Chi như nước lạnh đổ xuống, “Nếu như anh cam đoan vợ cũ của anh không phải hung thủ, vậy tôi sẽ giữ vững quan điểm rằng cô ta vô tội. Nếu cô ta thực sự không giết người, cho dù tất cả bằng chứng gián tiếp đều có liên quan tới nhau thì chúng tôi vẫn có thể tìm ra điểm mâu thuẫn, tới khi ấy dù cho bằng chứng gián tiếp có nhiều tới đâu thì vẫn không thể kết án được.”

Ninh Nhiễm Thanh chăm chú nghe, suy nghĩ tất cả các khả năng có thể xảy ra.

“Còn có khả năng hung thủ đúng là vợ cũ của anh, mà Liêu Sơ Thu vẫn đang nói dối, ngoài ra Kiểm sát viên tạm thời chưa phát hiện ra bằng chứng mới hoặc cố tình ẩn giấu, nếu đã vậy mà tôi còn kiên quyết cho rằng cô ta vô tội thì có khi lại ảnh hưởng đến việc cân nhắc mức hình phạt. Khi thẩm phán tòa án có đầy đủ bằng chứng xác thực rõ ràng, có khả năng sẽ phán quyết nặng hơn.”

“Nếu Sơ Thu thực sự giết người thì có cách nào cứu cô ấy không?” Hà Lập Đông ngắt đầu hỏi, vì mấy hôm nay không nghỉ ngơi đầy đủ nên mắt đã đỏ sưng lên.

Hà Lập Đông dung từ “Nếu” trong câu hỏi, có nghĩa là anh ta không tin Liêu Sơ Thu lắm.

Ninh Nhiễm Thanh chợt nhớ tới Liêu Sơ Thu lúc tối hôm qua, cô ta nói rằng Hà Lập Đông không tin mình, khi nói ra câu ấy cô ta vừa đau khổ lại vừa tuyệt vọng.

“Nếu anh nghĩ người sát hại Dương Lâm Lâm chính là cô Liêu, cách duy nhất để cứu cô ta là thay đổi hoàn cảnh khi ấy.” Nói tới đây, Giang Hành Chi cầm một chiếc bút trên bàn đưa cho Hà Lập Đông.

Hà Lập Đông ngây ra.

Giang Hành Chi ung dung nói tiếp: “Phía cảnh sát cho rằng động cơ giết người của Liêu Sơ Thu là vì căm hận Dương Lâm Lâm phá hoại hôn nhân của mình, làm vậy để trả thù Dương Lâm Lâm. Có điều nào ai biết tình cảnh khi ấy thế nào đâu, đúng không?”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nhìn Giang Hành Chi, anh ta đứng trước bàn làm việc, toát lên phong thái cao quý kiêu ngạo, hàng mày đậm và đôi mắt đen khiến người ta cảm thấy thanh cao mà vẫn nhã. Lát sau anh ta nói: “Nếu ban đầu con dao gọt hoa quả đó ở trong tay Dương Thừa Lâm thì sao?”

“Đương nhiên tiền đề của hướng bảo chữa này chính là thừa nhận vợ cũ của anh đã sát hại Dương Lâm Lâm, nhưng tội ‘Cố ý giết người’ có thể chuyển thành tội ‘Ngộ sát’, thậm chí tội ‘Giết người do vượt quá giới hạn phòng vệ chính đáng’, mà tội ‘Giết người do vượt quá giới hạn phòng vệ chính đáng’ có thể hưởng án treo...”

Hà Lập Đông nhìn chiếc bút trong tay, mím môi im lặng.

Giang Hành Chi chuyển đề tài, “Bối vậy Tổng giám đốc Hà – theo như hiểu biết của anh về vợ mình, anh có tin cô ta là hung thủ không? Xin lỗi tôi nhầm, là vợ cũ...”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Type: Thùy Miên

Văn phòng cực kì yên tĩnh, Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn Hà Lập Đông, dường như Hà Lập Đông vẫn bối rối vấn đề chọn lựa khó khăn này, anh ta ôm mặt, ngón giữa và ngón áp út liên tục day huyệt thái dương.

Thế nào là tín nhiệm? Một giảng viên môn “Luật hôn nhân” thời đại học của Ninh Nhiễm Thanh từng nói: “Sự tín nhiệm giữa hai vợ chồng là tài sản quan trọng nhất của gia đình.” Loại tài sản đặc biệt này có thể tích lũy theo năm tháng tựa như tiền bạc, mà cũng có thể trôi theo thời gian hết như cát chảy. Về trước là hạnh phúc, về sau là bi ai.

Ninh Nhiễm Thanh lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Hà Lập Đông, thấy mãi mà anh ta không chịu trả lời, không khỏi nói: “Tổng giám đốc Hà, anh nói gì đi chứ, anh kết hôn với chị Liêu Sơ Thu hơn mười năm, chẳng lẽ còn không biết chị ấy là người thế nào?”

“Tôi tin cô ấy.” Cuối cùng Hà Lập Đông chầm chậm ngẩng đầu, mười ngón tay đan vào nhau, để lộ ra một phần ống tay áo sơ mi màu xanh lam sẫm với khuy măng sét bên trong áo vest trông cực kì nổi bật.

Ba lần gặp Hà Lập Đông, Ninh Nhiễm Thanh đều thấy anh ta mặc áo sơ mi màu xanh lam.

Theo Tâm lý học, tính cách của một người cũng thể hiện qua màu sắc mà anh ta yêu thích, ví dụ như đàn ông thích màu xanh lam thường khá điềm tĩnh lý trí và cẩn trọng. Tuy nhiên những người cẩn trọng thái quá đều không dễ dàng tin tưởng người khác, bởi vậy Ninh Nhiễm Thanh thực sự không biết sự tin tưởng trong lời của Hà Lập Đông là thật hay giả?

“Tôi tin cô ấy.” Hà Lập Đông nhắc lại, ngẩng đầu nhìn Giang Hành Chi, giọng điệu kiên định hơn lần trước một chút. “Thu Từ chắc chắn không giết Lâm Lâm, tính cô ấy hiền lành lương thiện, đến cả còn không dám giết thì sao có thể giết người được cơ chứ.”

Ninh Nhiễm Thanh nghe Hà Lập Đông nói rằng Liêu Sơ Thu “hiền lành lương thiện”, luôn thấy có gì đó mĩa mai, hiền lành lương thiện thì đã sao, cũng chẳng bằng trẻ tuổi xinh đẹp và cảm giác mới mẻ, đúng không?

“Thế thì chưa chắc, người hiền lành một khi lên cơn nóng giận hoặc tích tụ căm phẫn... cũng có khả năng nảy sinh giục vọng giết người, tâm lý của phụ nữ có hôn nhân không hạnh phúc có thể như vậy đấy...” Nói đến đây, Giang Hành Chi chỉ vào ngực mình, ý là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Mặt Hà Lập Đông tối sầm “Ý của luật sư Giang là gì?”

“Làm một phép so sánh thôi, nếu thật sự ra tòa, những điều tôi vừa nói có khả năng chính là lời buộc tội từ phía Viện kiểm sát.”

Hà Lập Đông tái mặt, lát sau mới nói: “Thu Tử hoàn toàn không có vấn đề tâm lý, tôi cam đoan...”

“Được, tôi biết rồi.” Giang Hành Chi hồ hững nói với Hà Lập Đông, “Tôi nhận vụ này, có bất cứ thông tin gì tôi sẽ đề trợ lý thông báo cho tổng giám đốc Hà.”

Hà Lập Đông đứng dậy cáo từ, dáng vẻ luôn có gì đó mệt mỏi u uất.

Sau khi Hà Lập Đông rời đi, Ninh Nhiễm Thanh nhìn Tần Hữu Sinh cảm khái: “Nuôi tình nhân chẳng bao giờ có kết cục tốt...”

Tần Hữu Sinh đưa tay xoa đầu cô: “Vậy nên anh chỉ nuôi một mình em thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh nín lấy cánh tay anh: “ Bao giờ em có tiền em sẽ nuôi anh.”

“Ninh tiểu thư vẫn muốn ở lại tham quan phòng làm việc của tại hạ à?” Giang Hành Chi đã ngồi xuống ghế, đột nhiên mở miệng nói, giọng vẫn bình thản ung dung mà lại như xen lẫn cả sự khinh thường và chế giễu.

Ninh Nhiễm Thanh tròn tròn mắt, đặt cốc trà xuống rồi nói với Tần Hữu Sinh: “Em còn chưa thấy phòng làm việc của anh đấy nhé.”

Mắt Tần Hữu Sinh cong cong: “Có ai ngăn cản em đâu nào?”

Khi vào phòng làm việc của Tần Hữu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh chẳng ngại ai nữa, nghênh ngang ngồi trên ghế của anh xoay mấy vòng: “ Bao giờ em mới có phòng làm việc như thế này nhỉ.” Dứt lời, cô lại đo thử bàn làm việc của anh: “Bàn làm việc của em còn không lớn bằng một nửa của anh.”

“Tài cán chẳng bao nhiêu nhưng ảo tưởng thì vô cùng.” Tần Hữu Sinh khoanh tay đứng bên bức tường lớn bằng kính, đôi mắt đẹp thấp thoáng nét cười, khóe miệng cong lên khiến lòng người xao động.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu đi nơi khác, nói với anh bằng những ngôn từ đầy chí hướng cao xa: “Một ngày nào đó em cũng phải có phòng làm việc riêng ở tòa nhà Vũ Đạt, người nào gặp em cũng phải chào một tiếng luật sư Ninh.”

Tần Hữu Sinh chấp tay với cô: “Luật sư Ninh, kẻ hèn này xin ra mắt.”

Ninh Nhiễm Thanh nâng tay đáp lễ, đang định đối đáp với anh thêm vài câu thì đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền vào, cô vội ngoan ngoãn ngồi yên trên bàn làm việc.

“Vào đi.” Tần Hữu Sinh nói với người bên ngoài.

Người gõ cửa vào là Lại Thư Khiết, tay cầm một tập tài liệu, mỉm cười đúng mực: “Thầy ơi, tập tài liệu này là hợp đồng tranh chấp xây dựng Di Viên.”

Ninh Nhiễm Thanh chống cằm, lẳng lặng theo dõi diễn biến sự việc.

Tần Hữu Sinh thoáng sững người, nói với Lại Thư Khiết: “Xin lỗi, tôi quên không nói rõ, em chuyển những công việc có liên quan đến tôi mà em đang đảm nhận sang cho A Thẩm trước đã.”

Lại Thư Khiết gật đầu, thoáng nhìn Tần Hữu Sinh rồi lại liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh, không biết nên tự tay đưa tài liệu cho anh hay đặt thẳng lên bàn, cô ta do dự một lúc rồi đi tới bàn làm việc đặt tài liệu lên bàn, cũng vừa khéo là trước mặt Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh nâng mắt nhìn cô ta.

Lại Thư Khiết mỉm cười với cô, sau đó nhìn cô nói: “Thầy ơi, thầy không giới thiệu bọn em với nhau sao?”

“À, cô ấy hả.” Tần Hữu Sinh chợt nở nụ cười, cũng quay ra nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cả người toát lên phong thái ung dung tuấn nhã, tựa như trăng sáng trên cao, khó mà diễn tả thành lời, “Nếu em còn gọi tôi là thầy, vậy cô ấy chính là cô của em.”

Tay phải Ninh Nhiễm Thanh chống cằm, tay trái vẫy vẫy tay với Lại Thư Khiết mấy cái, y như một con mèo cầu tài: “Hi, xin chào.”

Lại Thư Khiết: “Chào...”

Điều mà Ninh Nhiễm Thanh thích nhất ở Tần Hữu Sinh, đó là anh luôn khiến cô mờ mịt mờ mịt bất cứ lúc nào, ví dụ như lúc này.

Sau khi Lại Thư Khiết rời đi, Ninh Nhiễm Thanh cũng phải về văn phòng luật sư Vạn Chính, lúc cô đứng lên khỏi ghế của đại luật sư, lại bị Tần Hữu Sinh trêu chọc: “Sao không hưởng thụ thêm chút nữa rồi về?”

Ninh Nhiễm Thanh còn đang nghĩ về chuyện của Liêu Sơ Thu: “Luật sư Giang sẽ tranh tụng vụ án của Liêu Sơ Thu như thế nào nhỉ?”

“Khi này Hành Chi hỏi Hà Lập Đông như vậy chỉ để thăm dò thôi, tranh tụng vụ này thế nào còn phải xem Hành Chi có tin lời khai của Liêu Sơ Thu hay không.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Đúng là vậy... Thầy Tần, nếu là thầy, thầy có chọn tin tưởng đương sự của mình không?”

“Ở tình huống bình thường thì anh sẽ tin.” Tần Hữu Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ, đứng trên tầng sáu mươi phóng tầm mắt ra xa có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh của thành phố, có điều nhìn quá lâu, nhất định sẽ thấy hoang mang mờ mịt.

“Khi ở Anh, anh từng gặp phải một vụ án thế này, một cậu bé người bản địa sát hại người anh em thân thiết nhất của mình, bị đưa ra xét xử trước tòa, cậu ta không thừa nhận hành vi giết người, mà toàn bộ bằng chứng đều nhằm vào cậu ta.”

“Sau đó thì sao?”

“Xét xử rất nhiều lần, vì không đủ bằng chứng nên phải thả cậu ta về.” Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, “Khi ấy anh chính là luật sư bào chữa cho cậu ta, tuy nhiên sau đó phát hiện được cậu ta đúng là kẻ sát nhân, không những giết người mà còn phanh thây.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

“Sợ rồi à?”

“Không ạ.” Ninh Nhiễm Thanh không rõ đây có phải nguyên nhân khiến Tần Hữu Sinh chỉ nhận các vụ án kinh tế hay không, nhìn khuôn mặt dịu dàng thân thiết của anh lúc này, cô có thể thấy được chút gì đó hoang mang mờ mịt, trái tim chột đau nhức xót xa.

Cô níu lấy cánh tay anh: “Anh là luật sư chứ đâu phải Kiểm sát viên, nếu phía Viện kiểm sát có đầy đủ bằng chứng thì anh đã không thể tìm ra sơ hở...” Ninh Nhiễm Thanh vừa nói xong thì đã được Tần Hữu Sinh ôm vào lòng.

“Qua đợt này anh sẽ đích thân hướng dẫn em, nghề này quá dễ làm đường lạc lối, con đường mà anh đã từng rẽ nhầm, anh sẽ không để em đi vào lần nữa.” Nói xong Tần Hữu Sinh mỉm cười, “Nếu em thực sự quan tâm đến chuyện của Liêu Sơ Thu, khi nào Hành Chi gặp Liêu Sơ Thu để lấy bằng chứng, anh sẽ bảo cậu ấy dẫn em đi cùng.”

“Thôi thôi, anh ta ghét em thế cơ mà...” Ninh Nhiễm Thanh xua xua tay.

Ánh mắt Tần Hữu Sinh đông đầy nét cười: “Tính cậu ấy là vậy đấy. Ngày trước anh du học ở nước ngoài với cậu ấy, anh cũng không chịu nổi cái tính đó.”

Giang Hành Chi không chỉ có tính cách đáng ghét, mà kỹ thuật đánh tennis cũng đáng ghét y như con người anh ta.

Cuối tuần, Tần Hữu Sinh dẫn cô đi chơi tennis cùng với Giang Hành Chi, tới lượt cô đấu tay đôi với anh ta, anh ta phát ba trái bóng, cô chẳng đỡ nổi trái nào.

Vì quá bẽ mặt, Ninh Nhiễm Thanh quăng vợt không chơi nữa.

Giang Hành Chi đã gặp Liêu Sơ Thu rồi, cũng ký kết xong hợp đồng ủy thác, những thông tin có thể tìm hiểu được, anh ta cũng đã nắm rõ.

Ninh Nhiễm Thanh muốn hỏi thăm một số thông tin về Liêu Sơ Thu từ Giang Hành Chi, nịnh bợ suốt một tuần mà vẫn cứ phải thất vọng, chỉ một câu “Không thể tiết lộ” của anh ta liền khiến cô ghen hờn.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên ghế đá xem Giang Hành Chi và Tần Hữu Sinh đánh tennis, hai người đàn ông một trắng một vàng, đôi bên đánh ngang tay, thể hiện kỹ thuật đánh bóng đầy điều luyện, người kia phát bóng uyển chuyển hoa mỹ, người này đánh bật ngược lại vang dội, lát sau lại là một pha bỏ nhỏ... khiến cô nhìn hoa cả mắt.

Kết quả của trận đấu đó là Tần Hữu Sinh hơn một điểm nên giành chiến thắng. Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy hoan hô, phấn khởi tới mức muốn nhào vào người anh: “Tuyệt quá! Tuyệt quá!”

Giang Hành Chi liếc mắt nhìn đôi nam nữ này, khóe môi hơi nhếch lên vô tình để lộ ý muốn chế nhạo của anh ta.

Tần Hữu Sinh vỗ vỗ lưng cô: “Được rồi được rồi, chúng ta khiêm tốn một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa nước cho anh, Giang Hành Chi không có cô bạn gái nào “Phục vụ chu đáo như thế”, đành tự lấy một chai nước trên băng ghế để uống. Đúng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Giang Hành Chi nhận điện, bình tĩnh nghe đầu bên kia nói xong rồi mới đáp: “Thế này đi, bây giờ em đưa đến cho tôi, tôi đang ở câu lạc bộ Khái Lược trên đường Hà Nhất, khi nào em tới thì gọi điện cho tôi.”

“Ai thế?” Giang Hành Chi ngắt máy, Tần Hữu Sinh thuận miệng hỏi.

“À, chính là cô thực tập sinh bị người ta nhét sang chỗ tôi.” Nói tới đây, Giang Hành Chi cúi người nhặt một quả bóng lên, nâng vợt phát bóng sang sân đối diện.

“Bịch” một tiếng, bóng nảy trên mặt đất rồi lăn tròn.

Ninh Nhiễm Thanh biết những lời đầy mỉa mai này nói cho ai nghe. Đúng thế đấy, cô vừa hẹp hời lại hay ghen tuông, nhưng đây chẳng phải quyền lợi mà bạn gái nên có hay sao?

Có phải thời cổ đại đâu mà ghen tuông cũng là phạm pháp. Cô không ngờ Tần Hữu Sinh lại âm thầm chuyển Lại Thư Khiết cho Giang Hành Chi, nghĩ đến điều này, cô thấy mình ngày càng yêu anh hơn.

Cô đang định ngồi xuống nghỉ ngơi thì bị Tần Hữu Sinh kéo lên: “Nào, anh với em luyện tập xem sao.”

Lúc đánh bóng với Giang Hành Chi, Ninh Nhiễm Thanh chẳng đỡ nổi một trái, nhưng khi chơi với Tần Hữu Sinh, gần như trái nào cô cũng đỡ được, sau ba bốn hiệp đấu, lòng tự tin của cô tăng vọt, liên tục ra sức, cuối cùng đỡ được hai cú đẩy uy lực của anh, cô phấn khởi tới mức nhảy tung tung.

Cái sự chơi bóng này đúng là gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu mà.

Giang Hành Chi nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ đang chơi bóng phía trước, không khỏi mỉm cười. Người ta thường nói niềm vui sẽ lây truyền, vậy niềm vui hiện tại của anh được lây truyền từ ai?

Ninh Nhiễm Thanh ư? Giang Hành Chi chợt thấy đồng cảm với chính mình, có lẽ gần đây chẳng có mấy chuyện khiến anh ta vui vẻ.

Lại Thư Khiết tới đây là để đưa hồ sơ cho Giang Hành Chi, khi cô ta tới, ba người đã chơi gần một rồi.

Sau khi chơi thể thao xong, Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu thấy mỗi tay mỗi chân mỗi cổ, cô ngồi bóp chân bên cạnh Tần Hữu Sinh. Ở gần đó, Giang Hành Chi đang lật xem hồ sơ mà Lại Thư Khiết đưa tới, thuận miệng hỏi cô ta: “Muốn chơi một hiệp không?”

“Thầy đang đùa em ạ, thầy cũng không xem em đang đi giày gì.” Lại Thư Khiết cười nói.

Giang Hành Chi liếc nhìn đôi giày cao gót dưới chân Lại Thư Khiết: “Xin lỗi.”

Bữa tối bốn người ăn cùng nhau, nhân viên phục vụ khéo léo sắp xếp cho họ một gian phòng riêng dành cho hai đôi tình nhân. Từ khi vụ án Liêu Sơ Thu chuyển sang cho Giang Hành Chi, Lại Thư Khiết cũng tham gia theo, hồ sơ cô ta vừa mang tới chính là tư liệu mà cô ta vừa mượn chép từ tòa án. Lại Thư Khiết là một học trò ham học, trước khi đồ ăn được bưng lên còn đặt câu hỏi cho Giang Hành Chi. Dù Giang Hành Chi khá khó tính, song về cơ bản thì vẫn kiên nhẫn giải đáp cho Lại Thư Khiết.

“Thầy ơi, hôm nay em đã hỏi không ít người thường giao thiệp với Liêu Sơ Thu, đồng nghiệp ở bệnh viện trung tâm, hàng xóm cũ, bọn họ đều chấp nhận ra tòa nói về cách sống của cô ta.” Lại Thư Khiết bắt đầu nói tới chuyện của Liêu Sơ Thu.

Giang Hành Chi thần nhiên ngắt lời Lại Thư Khiết: “Nói quá nhiều về vụ án lúc ăn cơm sẽ dẫn đến tình trạng khó tiêu.”

“Em xin lỗi.” Lại Thư Khiết cười nhận lỗi, vẻ mặt hơi hụt hẫng.

“Thấy đi theo luật sư Tần vẫn tốt hơn đúng không?” Giang Hành Chi chợt cười như có như không mà hỏi như vậy.

“Thầy nghiêm mới có trò giỏi.” Tần Hữu Sinh bị trúng đạn vội nói, “Tôi cũng chỉ dạy được người lười thôi.”

Châu Yến không phụ trách vụ án của Liêu Sơ Thu nữa, mọi chuyện về Liêu Sơ Thu hoàn toàn không còn liên quan tới Ninh Nhiễm Thanh, tuy nhiên cô vẫn không khỏi lo lắng: “Cảnh sát đã điều tra bạn trai cũ của Dương Lâm Lâm chưa, dạo trước em từng xem được bản tin Dương Lâm Lâm bị bạn trai cũ hành hung trên ti vi...”

“Dương Lâm Lâm không có bạn trai cũ.” Giang Hành Chi đặt tài liệu trong tay xuống, “Ngoài ra, Ninh tiểu thư cần phải hiểu rằng tôi là luật sư, không phải Kiểm sát viên, nếu cô muốn cung cấp bằng chứng thì nên tới Viện kiểm sát.”

Ninh Nhiễm Thanh mắng Giang Hành Chi với Tần Hữu Sinh một hời, mắng xong mới hỏi anh: “Em đã làm gì sai chứ?”

Tần Hữu Sinh an ủi cô: “Tuần sau sẽ mở phiên tòa sơ thẩm, nếu em thực sự quan tâm thì lúc đó anh sẽ dẫn em tới dự thính, tiện thể học hỏi kinh nghiệm.”

Chẳng bao lâu sau, vụ án của Liêu Sơ Thu mở phiên tòa sơ thẩm, xét xử tại phòng xử án số 2 thuộc Tòa án trung cấp của thành phố A.

Chín giờ sáng, Ninh Nhiễm Thanh theo Tần Hữu Sinh tới phòng xử án số 2 thuộc Tòa án trung cấp, còn chưa đi tới chỗ ngồi dự thính, cô đã liếc thấy Hà Lập Đông có mặt ở đây.

Hôm nay Hà Lập Đông mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh lam, màu sắc quần áo giống y như bầu trời hôm nay – âm u tới mức khiến người ta bực bội.

Không hiểu sao Ninh Nhiễm Thanh rất ác cảm với Hà Lập Đông, mỗi mòng bạc tình, ánh mắt lạnh băng, loại đàn ông toan tính như vậy mà cũng có tình cảm chân thành ư?

Ninh Nhiễm Thanh đi về phía Hà Lập Đông: “Tổng giám đốc Hà.”

Hà Lập Đông ngẩng đầu nhìn cô và Tần Hữu Sinh: “Cảm ơn luật sư Tần và luật sư Tiểu Ninh đã quan tâm, còn dành thời gian tới dự phiên tòa sơ thẩm của Thu Từ.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống cạnh Hà Lập Đông: “Tổng giám đốc Hà cũng vậy đấy thôi, đã ly hôn với chị Liễu rồi mà vẫn quan tâm tới chị ấy thế này.”

Hà Lập Đông mỉm cười, nhìn về phía ghế bị cáo*, đáng vẻ như thể đang đợi Liễu Sơ Thu bước ra.

* Ở Việt Nam chúng ta gọi vị trí bị cáo đứng khi xét xử trước tòa là Vành móng ngựa, cũng thiết kế chỗ này giống Vành móng ngựa. Nhưng ở Trung Quốc và nhiều nước trên thế giới nơi bị cáo đứng khi xét xử được gọi là “Ghế bị cáo”, tùy thuộc vào tình hình của mỗi nước mà “ghế bị cáo” được thiết kế khác nhau.

Giống như ngày này của mười năm trước, anh ta ngồi trên sofa ở tiệm chụp ảnh đợi Liễu Sơ Thu bước ra, khi ấy hai người đều rất bận rộn, hình như lúc kết hôn cũng chỉ tới Cục dân chính đóng hai cái dấu là xong.

Anh ta dẫn Liễu Sơ Thu tới tiệm chụp ảnh cuối phố chụp một tấm ảnh cưới, hôm ấy nét mặt của Liễu Sơ Thu rất thoải mái. Lúc này đây anh ta bỗng nhớ lại những tháng năm hai người đã cùng nắm tay nhau bước qua, dù bầu không khí ngày xưa đã trở nên cũ kỹ ảm đạm, song vẫn còn đọng lại những ngọt ngào đã bị thời gian che lấp.

Hà Lập Đông chỉ thấy mắt hơi ươn ướt, anh ta đưa tay sờ lên khóe mắt, ở đó không có nước mắt, vẫn khô khốc, vậy mà lại đau đến xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Type: linhnguyen_87

Giang Hành Chi lại chiếu lên những bức ảnh được chụp tại hiện trường, cũng tạo ra một số hình ảnh đồ họa 3D mô phỏng hiện trường xảy ra vụ án, khi mô phỏng thì có giả sử một kẻ thứ ba X đi vào.

“Thân chủ của tôi là một phụ nữ có giáo dục, nên sau khi nói chuyện với nạn nhân, để thoát khỏi tình huống khó xử cô ấy bèn đi lên tầng, sau đó cô ấy nghe thấy một tiếng đóng cửa, xuống nhà kiểm tra thì thấy nạn nhân đã không còn ở trong phòng, đương nhiên cô ấy sẽ cho rằng nạn nhân đã đi rồi, nhưng nạn nhân đã đi thật hay chưa, điều này chúng ta đều không hay biết.”

“Sự quá rối của nạn nhân khiến thân chủ của tôi vô cùng khó chịu, lại thêm sự tổn thương khi ly hôn làm cô ấy đau khổ khôn nguôi, bởi vậy trước khi đi ngủ thân chủ tôi đã uống ba viên thuốc ngủ, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.”

“Còn lý do khiến nạn nhân muốn ăn nấu trong nhà thực ra rất dễ hiểu, thân chủ tôi nắm giữ nhược điểm của cô ta, mà những thứ quan trọng thường được đặt ở đâu? Thế nên cô ta mới đi vào thư phòng nhằm lấy lại thứ đó.”

“Lại nói về kẻ thứ ba, buổi tối đúng là không có người nào khả nghi đi vào khu biệt thự, nhưng chín giờ tối ngày 21 ấy, có một chiếc xe vận tải cỡ nhỏ lái vào khu biệt thự, báo cáo điều tra của cảnh sát viết rằng tài xế lái chiếc xe này là người ngoại tỉnh ở nhờ biệt thự của chị gái, kết quả thẩm vấn người tài xế là anh ta không dẫn ai lên xe, tuy nhiên nếu có người thừa lúc tối trời mà trốn vào trong xe thì cũng khó mà phát hiện được.”

“Mọi người hãy chú ý tới cửa sổ thư phòng, khi ấy cửa sổ thư phòng khóa trái, còn cửa sổ nhà vệ sinh tầng một lại mở, kẻ thứ ba có thể đột nhập từ nơi này, với người bình thường thì độ cao này hơi khó với, còn với những ai linh hoạt nhanh nhẹn thì lại không khó, hơn nữa nhà vệ sinh là nơi dễ xóa dấu vết nhất, ngoài ra kẻ đó chắc chắn quen biết Dương Lâm Lâm...”

Giang Hành Chi trình bày giả thiết khác về nguyên nhân tử vong của Dương Lâm Lâm một cách logic, hợp lý và đầy tính thuyết phục, có giả thiết này, càng chứng thực rằng Liễu Sơ Thu không thể bị tố cáo vì là người duy nhất có mặt tại hiện trường.

“Suy đoán vô tội.” Tần Hữu Sinh khẽ nói.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Tần Hữu Sinh, chợt nghĩ đến vụ án mà anh từng kể với cô, khi ấy phải chăng anh cũng dùng nguyên tắc “Suy đoán vô tội” (*) để bào chữa cho nghi phạm nọ.

(*) Nguyên tắc “Suy đoán vô tội” trong Pháp luật: Bản cáo trạng của Viện kiểm sát và bản án kết tội của tòa phải dựa trên các chứng cứ khẳng định chắc chắn về lỗi của người bị buộc tội trong việc thực hiện tội phạm. Buộc tội phải dựa trên chứng cứ. Bản cáo trạng của Viện kiểm sát và bản án kết tội của tòa phải dựa trên các chứng cứ khẳng định chắc chắn về lỗi của người bị buộc tội trong việc thực hiện tội phạm. Nếu cơ quan điều tra còn “mơ hồ” về chứng cứ thì không ra kết luận điều tra, nếu viện kiểm sát còn băn khoăn việc này nọ thì không ra cáo trạng, nếu thấy chưa đủ chứng cứ thì tòa không kết tội. Mọi nghi ngờ về lỗi của bị can, bị cáo nếu không thể loại trừ được theo trình tự, thủ tục do luật định và khi chưa có sự thống nhất trong việc giải thích, áp dụng các quy phạm pháp luật đều phải được giải quyết theo hướng có lợi cho họ. Nguyên tắc suy đoán vô tội đòi hỏi sự buộc tội phải dựa trên những chứng cứ xác thực không còn nghi ngờ. Mọi sự nghi ngờ đối với người bị bắt giữ, bị can, bị cáo đều phải được kiểm tra, chứng minh làm rõ. Nếu không chứng minh làm rõ được sự nghi ngờ thì sự nghi ngờ đối với người bị bắt giữ, bị can, bị cáo phải được giải thích theo hướng có lợi cho họ.

Tần Hữu Sinh cúi đầu nhìn cô, dùng ánh mắt ra hiệu bảo cô nghe tiếp.

“Vụ án này tồn tại quá nhiều tình tiết đáng ngờ. Thứ nhất, thân chủ của tôi chỉ có hiềm nghi, chứ không thể khẳng định chắc chắn cô ấy là nghi phạm. Thứ hai, tuy hiện trường có hung khí gây án nhưng trên hung khí không có dấu vân tay của thân chủ tôi, càng không thể khẳng định rằng con dao gọt hoa quả là hung khí gây án của cô ấy. Thứ ba, bằng chứng khá mâu thuẫn, không có bằng chứng trực tiếp nào chứng minh thân chủ tôi gây án. Theo quy định của Khoản 3 điều 162 Luật tố tụng hình sự: “Không đủ bằng chứng, không thể nhận định bị cáo có tội, nên xét xử theo hướng vô tội do không đủ chứng cứ, tội danh không thể thành lập.”

Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy tai mình ù đi, kích động, lo âu, còn có một chút buồn bã, cô không hiểu sao mình lại tin tưởng Liêu Sơ Thu như thế, chắc là vì Liêu Sơ Thu tạo cho cô cảm giác rất giống Ninh Tuấn Tuấn, đều có vẻ ngoài dịu dàng hiền hậu mà nội tâm thì rất mạnh mẽ kiên cường, là người phụ nữ có thể hi sinh tất cả vì tình yêu.

Có lẽ kiểu phụ nữ này sẽ bị gán cho cái mác “Phụ nữ khờ khạo”, chỉ là “Không phải cá, sao biết niềm vui của cá” (*)

(*) Câu nói xuất phát từ điển tích Trang Tử và Huệ Tử, ý nói mỗi người một tư tưởng một suy nghĩ riêng. Điển tích: “Trang Tử cùng Huệ Tử đứng chơi trên cầu hào thành. Trang Tử nói: -Cá điều thông thả bơi. Cá đang vui đó. Huệ Tử nói: -Ông không phải cá, sao biết cá vui? Trang Tử nói: -Ông không phải tôi, sao biết tôi không biết niềm vui của cá! Huệ Tử nói: -Tôi không phải ông, nên không thể biết được ông, còn ông không phải cá, ông cũng không sao biết được niềm vui của cá.”

Cũng giống như hồi Ninh Tuấn Tuấn ly hôn với Trương Nghi, chị từng nói: “Tuy chị cảm thấy kết cục này thật đáng buồn, nhưng chị chưa bao giờ hối hận vì ngày trước mình đã từng hi sinh, vì các em không thể hiểu được rằng, khi hi sinh vì người mình yêu, chị thấy rất hạnh phúc.”

Trước khi phiên thẩm vấn tại tòa kết thúc, Chánh án đứng lên tuyên bố: “Phiên thẩm vấn tại tòa kết thúc, tòa án sẽ tiến hành xem xét bản án, ngừng phiên tòa. Dẫn bị cáo Liêu Sơ Thu ra khỏi phòng xét xử.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sáng nhìn Tần Hữu Sinh, anh mỉm cười trấn an cô, vụ án của Liêu Sơ Thu có tám chín phần là sẽ ngừng khởi tố, sau đó công an lại tiếp tục điều tra.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu nhìn sang bên cạnh, Hà Lập Đông vốn ngồi bên trái cô đã đi rồi.

Ở vị trí của luật sư bào chữa, Lại Thư Khiết và trợ lý của Giang Hành Chi còn đang thu xếp laptop và văn bản tài liệu.

Ninh Nhiễm Thanh đi theo Tần Hữu Sinh tới chỗ đó, hớn hờ cười với Giang Hành Chi: “Luật sư Giang, lúc này trông anh siêu ngầu.”

Giang Hành Chi khẽ nâng mắt, thoáng mỉm cười: “Cám ơn...”

Ninh Nhiễm Thanh kéo tay Tần Hữu Sinh, hơi ngạc nhiên vì vẻ hòa nhã của Giang Hành Chi, cô bèn ngẩng đầu nhìn anh, Tần Hữu Sinh cũng cúi đầu nhìn cô một thoáng.

“À phải rồi, hay là chúng ta cùng ăn một bữa đi, coi như liên hoan chúc mừng?” Ninh Nhiễm Thanh cười hỏi.

“Vụ án còn chưa có phán quyết, chúc mừng gì chứ.” Giang Hành Chi hỏi ngược lại.

Ninh Nhiễm Thanh liền ngượng ngùng.

“Đúng rồi, mà dù muốn liên hoan thì cũng phải đợi luật sư Tần có thời gian đã, chiều nay luật sư Tần còn phải ra tòa tranh tụng đấy.” Lại Thư Khiết nói.

Ninh Nhiễm Thanh ngầy ra, vì cô không biết chiều nay Tần Hữu Sinh cũng phải tranh tụng trước tòa.

“Một vụ kiện tranh chấp vay mượn bình thường thôi mà.” Tần Hữu Sinh cười với cô, đôi mắt đào hoa cong cong, đồng tử lấp lánh tựa hồ nước mùa xuân, nụ cười ấy làm Ninh Nhiễm Thanh lóa mắt, cô áy náy nói: “Em tưởng hôm nay anh không bận.”

Lại Thư Khiết mỉm chặt môi, cô ta biết rõ công việc của Tần Hữu Sinh bận rộn tới mức nào, vậy mà hôm nay anh vẫn đưa bạn gái tới đây dự thánh... Lòng thầm đau khổ đến tan nát, Lại Thư Khiết cúi đầu tiếp tục thu xếp đồ đạc.

Phiên tòa vụ kiện mà Tần Hữu Sinh đảm nhiệm diễn ra vào hai giờ chiều, buổi sáng Ninh Nhiễm Thanh đã xin nghỉ nửa ngày để dự thánh phiên tòa sơ thẩm của Liêu Sơ Thu, buổi chiều cô phải tới một huyện ngoại ô thành phố A để viết di chúc phân chia tài sản cho một ông cụ.

“Anh cứ làm việc đi thôi, anh bận thế này mà còn phí nhiều thời gian cho em như vậy.”

“Công việc thì có nhiều, thế nhưng bạn gái thì chỉ có một thôi.” Tần Hữu Sinh thở dài phiền não, lẩm bẩm: “Làm đàn ông thật khó mà, không có thời gian đi cùng bạn gái là sai, dành thời gian đi cùng bạn gái cũng là sai...”

Ninh Nhiễm Thanh bĩu môi: “Làm bạn gái của anh cũng khó lắm chứ, bạn trai xuất chúng như thế, em thấy rất áp lực...”

“Ngốc quá!” Tần Hữu Sinh cốc vào trán cô.

Khi Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên xe Tần Hữu Sinh về văn phòng luật sư, anh chợt hỏi cô: “Trước khi phiên tòa bắt đầu, Hành Chi nói em nhớ cậu ấy

chuyển lời tới Liêu Sơ Thu, em nói gì thế?”

“Không cho anh biết.” Ninh Nhiễm Thanh không chịu nói, song một lát sau cô lại chủ động nói, “Cho dù người khác nghĩ sao về chị, quan trọng nhất vẫn là bản thân chị thấy mình thế nào, nếu chị không phạm tội thì dù ngồi trên ghế bị cáo, chị vẫn có thể ung dung như đang đứng trên sân khấu trao thưởng... Anh thấy thế nào? Lúc nói ra em còn thấy rất xúc động.”

“Ha ha...” Tần Hữu Sinh cười.

“Cười cái gì chứ?”

“Cho dù cô ấy có thực sự phạm tội hay không thì việc em bảo một nghi phạm coi ghế bị cáo như sân khấu trao thưởng đúng là làm khó người ta...”

Ninh Nhiễm Thanh gãi đầu: “Em chỉ mong chị Liêu có thể bình tĩnh tự tin một chút.”

“Sao em lại quan tâm tới cô ta như vậy?”

“Chị Liêu rất giống chị gái em.”

“À phải rồi, em rất ít khi kể về chị gái em với anh.”

“Chị ấy cũng là một phụ nữ đã ly hôn, là một phụ nữ rất hiền lành giỏi giang, cơ mà người đàn ông nọ không có mắt nên đã phụ lòng chị ấy.”

“Lý do là?”

“Còn lý do gì nữa, mê đắm một em gái Tây, bán công ty để ra nước ngoài hủ hỉ với nhau.”

“Sở thích kỳ dị quá vậy.” Tần Hữu Sinh ngạc nhiên tới á khẩu, một lúc sau anh mới nói, “Nhưng sở thích của anh cũng rất khác thường đấy...”

“Á á á á á á...”

Ông cụ ở huyện Vân này nhận được ba triệu tệ tiền giải tỏa nhà, ông có hai người con trai và một người con gái, tuy nhiên suốt bao nhiêu năm chỉ có người con gái chăm sóc ông, nên ông cụ muốn mời luật sư lập di chúc phân chia tài sản cho mình, muốn phần lớn để lại tài sản cho con gái sau khi ông qua đời.

Ông cụ gọi điện tới văn phòng luật sư tuần trước, vì còn bận nhiều việc nên hẹn hôm nay tiến hành trao đổi cụ thể, với lại đây là di chúc phân chia tài sản rất đơn giản nên Châu Yến bảo cô đi một mình.

Kế hoạch của Ninh Nhiễm Thanh là thế này: Buổi chiều tới đó lập xong di chúc phân chia tài sản, sau đó buổi tối có thể lên chuyến xe cuối cùng để quay về.

Đi từ Thành phố A tới huyện Vân mất hai tiếng rưỡi, thế mà khi Ninh Nhiễm Thanh vội vàng tới gặp ông cụ thì ông cụ đã qua đời, đám tang đang được tiến hành.

Ninh Nhiễm Thanh không thể miêu tả nổi tâm trạng của cô lúc đó, vì khi bước qua cửa, cô chỉ có thể thấp hai nén hương cho ông cụ, sau đó tự lấy tiền túi làm tiền phúng điếu đưa cho người thân của ông.

“À... tôi là luật sư, mấy hôm trước cụ Chương ủy thác tôi viết phân chia tài sản, tuy cụ đã mất song di chúc miệng vẫn có hiệu lực, chỗ các vị có bút không?”

Ninh Nhiễm Thanh bị đuổi ra ngoài, ông cụ ở trong một căn nhà cũ ở cuối hẻm Ninh Huyền, khi cô đi ra còn bị một con chó sủa tới mức chân tay run cầm cập.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho Châu Yến, cô kể lại mọi chuyện xong thì Châu Yến bảo cô trở về rồi tính tiếp.

Xui xẻo thay, cô lại lỡ mất chuyến xe cuối cùng về thành phố A.

Hôm nay cô ra khỏi nhà mà quên không mang thẻ ATM, chẳng những thẻ “Bác Mao” trong ví cũng thành tiền phúng viếng cả rồi, số tiền còn lại chỉ đủ để mua vé xe trở về, mà cũng chẳng còn vé xe để mua.

Đúng là nửa ngày đen đủi.

Di động chỉ còn năm mươi phần trăm điện, Ninh Nhiễm Thanh gọi cho chị gái và cậu nhóc Tiểu Trì mỗi người một cuộc, báo cho hai người biết cô đi công tác bên ngoài, có lẽ sẽ về muộn một chút.

Trương Tiểu Trì rất không hài lòng với thái độ của Ninh Nhiễm Thanh kể từ khi cô đi làm: “Dì chỉ là thực tập sinh thôi mà sao bận hơn cả luật sư thế hả.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Lắm chuyện. Hết điện rồi, thôi nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh vốn định gọi cho cả Tần Hữu Sinh nữa, có điều nghĩ ngợi một lúc rồi lại thôi, cô không muốn trở thành kiểu bạn gái phiền phức, hồi trước học đại học là tại cô không hiểu chuyện, nên mới cho rằng bạn trai phải có trách nhiệm chăm sóc mình.

Tuy nhiên đến cha mẹ cũng chưa thể làm được như vậy, ngày trước cô lại đòi hỏi Tần Hữu Sinh làm thế, đúng là quá vô lý.

Ninh Nhiễm Thanh định ăn một bữa rồi bắt taxi về thành phố A, không có tiền để trả cũng chẳng sao, có thể về đến cổng khu chung cư rồi gọi Trương Tiểu Trì mang tiền xuống trả.

Huyện Vân nổi tiếng với đồ ăn vặt, mà Ninh Nhiễm Thanh là người luôn đối xử tốt với bản thân mình, cô bèn bắt taxi tới phố đồ ăn.

Giờ trong túi cô còn sáu mươi hai đồng sáu xu, Ninh Nhiễm Thanh bèn gọi cho mình một đồng hồ đồ ăn vặt mà cô chưa ăn bao giờ với tư tưởng đã ăn thì ăn cho trót.

Bánh nướng dầu hành, bánh gừng, bánh quẩy, bánh bao cuốn, bánh bao canh, xiu mại gạch cua... có thể ném thử tất cả những thứ này chỉ với sáu mươi hai đồng sáu xu – thực sự khiến người ta thỏa mãn.

Song khi ra khỏi phố đồ ăn, chuyện bắt taxi không đơn giản như cô nghĩ, chín giờ tối, taxi ở vùng ngoại thành đã ít sẵn, mãi mới bắt được một chiếc thì người ta lại không chịu đi thành phố A.

Đúng lúc ấy thì Tần Hữu Sinh gọi tới, anh tưởng cô đã về nhà từ lâu rồi.

“Anh có thắng vụ kiện kia không?” Cô ngồi ở bên đường hỏi anh.

“Thắng chứ...”

“Giỏi quá đi.”

“Em thì sao, đang ở nhà đúng không... đang làm gì thế?”

“Em á?” Ninh Nhiễm Thanh nhìn qua bên đường, “Em đang hóng gió.”

Cô thấy mình đứng là đồ vẽ chuyện, cuối cùng vẫn phải bảo anh lái xe tới đón.

Tần Hữu Sinh dặn cô tìm nơi nào đó an toàn để đợi anh, thế là cô bèn chọn quán sữa đậu nành Vĩnh Hòa.

Trời đêm đầy sao, giữa chốn xa lạ, và một người bạn trai chắc chắn tới...

Khi Ninh Nhiễm Thanh ngất máy, khóe miệng không khỏi cong lên, cảm thấy bản thân còn hạnh phúc hơn cả lúc lấy hết tiền trong ví ra để mua đồ ăn vặt.

Hạnh phúc tới mức muốn trao thân gửi phận.

Quả nhiên khi phụ nữ thấy hạnh phúc thì đầu óc sẽ có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Type: linhnguyen_87

Buổi tối ở huyện Vân không rực rỡ đèn đuốc như ở thành phố A, nếu ở thành phố A thì giờ này là lúc đèn hoa lồng lầy, màn đêm không ngủ, nơi phồn hoa nhộn nhịp.

Số tiền trong ví của Ninh Nhiễm Thanh chẳng đủ để mua một cốc sữa đậu nành, giờ quán lại vắng khách, cô cứ ngồi thế này đúng là xấu hổ.

Di động sắp hết điện, Ninh Nhiễm Thanh mặt dày hỏi cô bé phục vụ có thể sạc hộ cơ chút điện không, cô bé vui vẻ đồng ý. Sau khi sạc điện cô tiếp tục ngồi bên bàn, thi thoảng đưa mắt nhìn hết người này đến người khác tình cờ bước ngang qua quán.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ tại lần cô bỏ nhà ra đi hồi nhỏ, khi ấy Ninh Bối Bối vừa chuyển đến nhà, cô chạy đi hỏi cha có phải ông chỉ cần Ninh Bối Bối không cần cô nữa không, ông bèn ôm cô: “Cha yêu Thanh Thanh nhất.”

Cô lại đi hỏi chị gái, chị liền nói với cô: “Chị chỉ có một cô em gái là em thôi.”

Tuy nhiên họ vẫn đối xử tốt với Ninh Bối Bối, dù là cha hay chị gái, cô ích kỉ ngang ngược chỉ muốn họ yêu mình cô mà thôi.

Cô bảo chị gái đừng nói chuyện với Ninh Bối Bối, nhưng chị vẫn nói chuyện với Ninh Bối Bối.

Vì thế mà cô bỏ nhà ra đi, đó đúng là một hành động ngây thơ ngu ngốc, cô ôm con rùa đen nuôi trong nhà mà không mang tiền theo, cuối cùng khi chị gái tìm thấy cô, cô đã đói là cả người. . .

Ninh Nhiễm Thanh lau nước mắt đã chảy ra khỏi khóe mắt cô tự bao giờ, khóe môi không khỏi cong lên.

Lần đầu tiên cô gặp anh là ở Lệ Giang, dịp nghỉ hè năm ấy có rất nhiều bạn cùng lớp của cô đi thực tập rồi đi du lịch với nhau, cô là người duy nhất lạc loài, lạc loài không đáng sợ, đáng sợ là cô cảm thấy hụt hẫng và buồn bã, thế nên cô cũng sắp xếp hành lý rồi đi du lịch một mình.

Sau đó cô gặp anh – Tần Hữu Sinh.

Khi cô và anh hết lần này đến lần khác cứ mãi tình cờ gặp nhau, cô phát hiện ra anh dùng máy ảnh chụp trộm cô, cô yêu cầu anh xóa ảnh, anh còn ngụy biện nói cô chắn mắt phong cảnh mà anh muốn chụp.

“À phải rồi, em cũng đi một mình à?”

“Liên quan gì đến anh?”

“Tôi thấy em rất đáng yêu, muốn kết bạn với em.”

“Xin lỗi, tôi thấy anh rất đáng ghét.”

“Hay là em thử nhìn tôi thêm mấy lần xem sao?”

“...”

Ôi cái người miệng ngọt như mía này, ngày trước cô có nghĩ nát óc cũng không ngờ được rằng, anh còn có một thân phận khác là giảng viên thỉnh giảng môn Luật.

Ninh Nhiễm Thanh chờ tới mức mệt mỏi, tay phải gõ nhẹ lên bàn, cộc cộc cộc.

Cô cũng không biết mình đã gõ bao nhiêu lần, cho tới khi cô bé phục vụ gọi cô: “Chị ơi, di động của chị đổ chuông...” Ninh Nhiễm Thanh vội đứng lên, nhận lấy di động cô bé đưa cho rồi ấn nút nhận điện, giọng nói trầm ấm của Tần Hữu Sinh liền truyền tới từ đầu bên kia, lãng đãng rơi vào đầu đó trong cô, rất mềm mại, rất ấm áp.

“Anh đang đứng ở quán sữa đậu nành Vinh Hòa, Nhiễm Thanh, em ở đâu?”

“Em cũng đang ở quán sữa đậu nành Vinh Hòa...” Ninh Nhiễm Thanh vừa nói vừa nhìn khắp xung quanh, cô bé phục vụ chợt nói chen vào: “Chỗ chúng tôi có mấy quán sữa đậu nành Vinh Hòa cơ, nào, để tôi chỉ cho anh ấy.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa di động cho cô bé phục vụ, cô bé liền nói một hồi với Tần Hữu Sinh, cuối cùng cũng chỉ dẫn xong địa điểm cụ thể cho anh, khi cô bé đưa trả di động cho Ninh Nhiễm Thanh thì nói thêm mấy câu: “Wow, bạn trai chị đấy à, giọng hay quá đi.”

Ninh Nhiễm Thanh cắn môi, lại đưa di động kê bên tai, Tần Hữu Sinh vẫn chưa ngắt máy, cô khẽ “alo” một tiếng, giọng nói của anh lại vang lên: “Ồ yên đó đừng đi đâu cả, anh đến ngay đây.”

“Vâng, vậy em ngắt máy nhé...”

Tần Hữu Sinh: “Ngắt đi.”

Sau khi Ninh Nhiễm Thanh ngắt máy, cô bé phục vụ bèn bắt chuyện với cô, buổi tối cửa hàng vắng khách, hai người trò chuyện với nhau câu được câu chăng, chưa tới mười phút thì cô bé bỗng đưa tay chỉ ra ngoài nói với cô: “Ngoài kia có một anh siêu đẹp trai, liệu có phải bạn trai chị không?”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu thấy Tần Hữu Sinh đã đẩy cửa bước vào, hắn là anh vừa xong việc ở tòa thì vội tới đây ngay vì trên người vẫn mặc nguyên âu phục. Trong khoảnh khắc anh bước vào, vóc dáng mạnh mẽ cao lớn, phong thái nổi bật xuất chúng và khuôn mặt vương ý cười xua tan băng giá khiến cây cỏ này nham, như thể mang tới cho cô sự ấm áp đông đầy cả một thế kỷ.

Ninh Nhiễm Thanh nở nụ cười, vẫy tay với anh: “Hi, thầy Tần.”

“Wow, hai người còn là tình yêu thầy trò nữa chứ!” Cô bé kia lại kinh ngạc.

Tần Hữu Sinh thờ phào bước tới bên Ninh Nhiễm Thanh, một tay thoải mái ôm lấy eo cô, mỉm cười với cô bé phục vụ, tâm trạng vốn căng thẳng cũng được thả lỏng, anh bèn nói đùa một câu: “Nữ sinh thời nay đều rất ghê gớm, thầy giáo cũng không đỡ nổi...”

Câu này đúng là...

Ninh Nhiễm Thanh néo vào lưng anh một cái, anh lại thân nhiên ôm cô vào lòng, sau đó hỏi: “Còn quên thứ gì không?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Không ạ...”

“Ừ, thế đi thôi.”

“Khoan đã, mua chút gì đó rồi hẵng đi chứ?” Ninh Nhiễm Thanh nhỏ giọng nói.

Tần Hữu Sinh bật cười, gọi hai suất đồ ăn mang về rồi ra ngoài.

Ninh Nhiễm Thanh lên xe, thấy anh quay đầu xe thì hỏi: “Đi đâu thế?”

“Về Thành phố A.” Tần Hữu Sinh bật nhạc trong xe, chọn một bài hát mà cô thích nhất, đang định hỏi cô gặp chuyện gì, thì Ninh Nhiễm Thanh vừa nhìn ra ngoài cửa xe, vừa nói: “Một lát, em không muốn về...”

Tần Hữu Sinh: “...”

Ninh Nhiễm Thanh lại buông một câu: “Bây giờ chị gái và Tiểu Tri cũng ngủ rồi, em về sẽ đánh thức họ mất.”

Một lý do rất tốt rất chính đáng, Ninh Nhiễm Thanh nắm chặt bàn tay đang đồ mồ hôi.

Tần Hữu Sinh quay sang nhìn cô gái ngồi bên mình, là một người đàn ông, anh có bản năng suy tưởng mơ màng, là một luật sư, anh có trực giác nhạy bén hẳn tiếp; là người yêu của cô, anh khao khát chuyện đó xảy ra hơn bất kỳ ai.

“Thế này đi, chúng ta tìm một khách sạn ở tạm, sau đó sáng mai quay về” Tần Hữu Sinh đề nghị, nghe vừa ngay thẳng lại vừa đứng đắn.

Ninh Nhiễm Thanh đỏ mặt nhìn về phía trước: “Em muốn ở khách sạn năm sao.”

“Được.” Tần Hữu Sinh mỉm cười, mở công cụ chỉ đường, “Anh chưa đến đây bao giờ, nhưng nghe nói nơi này là địa điểm du lịch, nên hẳn có khách sạn năm sao.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Tiền của em để làm tiền phúng viếng hết rồi...”

“Hết bao nhiêu?”

“Sáu trăm...”

Tần Hữu Sinh rất muốn cười: “Em không quen cũng chẳng thân... Trước khi đi em phải gọi điện xác nhận đã chứ.”

“Em gọi rồi mà, song không ai nghe máy.” Ninh Nhiễm Thanh thấy mình thật là xui xẻo, “Em cũng không biết viếng bao nhiêu thì vừa, nên mới viếng hết toàn bộ tiền em mang đi, anh nghĩ văn phòng có thanh toán cho em không?”

“Kiểu chi phí phát sinh vì nhân viên quá ngốc nghếch này vốn không đáng để thanh toán.” Tần Hữu Sinh tra xong địa chỉ khách sạn, vừa lái xe vừa nói: “Nhưng nếu văn phòng không thanh toán, bạn trai sẽ thanh toán cho em.”

“Không cần.” Ninh Nhiễm Thanh nhắm mắt nghỉ ngơi với nụ cười ngọt ngào trên môi.

Khách sạn tốt nhất huyện Vân nằm ở trung tâm của huyện Vân, phong cách thiết kế theo lối phục hưng cổ điển đã trở thành kiến trúc đặc trưng của vùng đất này, bước qua cửa chính nguy nga lộng lẫy tới quây lể tân, nhân viên lễ tân hỏi Tần Hữu Sinh muốn thuê loại phòng gì bằng tiếng phổ thông chuẩn nhất.

Tần Hữu Sinh quay sang nhìn cô gái đang im lặng đứng cạnh anh, điềm tĩnh ung dung nói: “Phòng giường lớn nhé.”

“Được ạ.” Nhân viên lễ tân nhận chứng minh thư của Tần Hữu Sinh để làm thủ tục đăng ký thuê phòng.

Sau khi đăng ký rồi nhận thẻ phòng, Ninh Nhiễm Thanh níu tay Tần Hữu Sinh đi theo nhân viên phục vụ mặc đồng phục chỉnh tề đi lên tầng sáu của khách sạn, vừa mở cửa phòng đi vào cô liền buông tay anh ra, bước tới sofa ngồi xuống.

Tần Hữu Sinh treo áo vest lên giá áo, vừa tháo cà vạt vừa hỏi: “Tắm rửa trước đã nhé?”

Ninh Nhiễm Thanh hơi hoảng, tròn mắt nhìn anh: “Không tắm đâu.”

Tần Hữu Sinh chợt thấy không biết nên làm sao, chẳng lẽ khi này cô vẫn im lặng không phải là ngầm thừa nhận, mà vì cô vẫn chưa phản ứng kịp? Anh nâng khóe môi mỉm cười: “Ừ, vậy anh tắm trước.”

Sau khi Tần Hữu Sinh đi vào phòng tắm, bên trong nhanh chóng vang lên tiếng nước chảy, Ninh Nhiễm Thanh bật ti vi xem phim hoạt hình trong sáng

một lúc, cơ mà không chịu được lại phải tắt ti vi đi.

Thôi thôi rồi, chương trình thiếu nhi trong sáng cũng không xua tan được những hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi đang nhảy nhót trong đầu cô.

Cô bực bội đứng lên đi vào phòng trong, “Phòng giường lớn” đúng là có một chiếc giường lớn, thiết kế theo phong cách phục cổ châu Âu, trên tường còn treo vài bức tranh sơn dầu theo trường phái ấn tượng.

Vào lúc thế này có một người bạn thân tư vấn cho cô một chút thì tốt biết mấy... Ninh Nhiễm Thanh nhanh chóng nhớ đến Vương Trân.

Giờ đang là 11 giờ đêm, khi cô gọi điện tới thì giọng Vương Trân khá lơ mơ, song khi nghe xong một nửa cô nàng tỉnh táo ngay tức thì.

“Giờ cậu vẫn đang ở huyện Vân, luật sư Tần cũng ở đó với cậu, sau đó hai người ở khách sạn?” Vương Trân cân nhắc từng chữ, lặp lại những điểm quan trọng nhất.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn ngọn núi bao quanh nơi này ngoài cửa sổ, gật gật đầu.

“Nhiễm Thanh, thực ra tớ rất bất ngờ là cậu và luật sư Tần còn chưa tiến tới bước đó...” Vương Trân háng giọng, “Đừng hoảng, tới lúc đó cậu nhắm mắt lại là được.”

“Sao phải nhắm mắt?”

“Nhắm mắt lại chính là giao quyền chủ động cho luật sư Tần chứ còn gì nữa.” Vương Trân chia sẻ kinh nghiệm của bản thân, “Thế này nhé, Nhiễm Thanh, cứ bình tĩnh, thực ra giao lưu thân thể cũng giống như tình yêu, phải từ từ tuần tự.”

“Từ từ tuần tự thế nào cơ?” Đúng lúc ấy tiếng mở cửa phòng tắm truyền ra, cô chột dạ ngất máy luôn, sau đó quăng di động ở đầu giường.

Tần Hữu Sinh vừa bước tới vừa lau tóc, đôi mắt sáng như ánh sao trời, ánh sao sẽ rơi xuống mặt hồ, còn đôi mắt ấy in dấu vào trái tim Ninh Nhiễm Thanh.

Cô đứng dậy ra khỏi giường: “Em cũng đi tắm đã.”

Ninh Nhiễm Thanh lê mề trong phòng tắm nửa tiếng rồi mới ra, khi ấy Tần Hữu Sinh đã tựa đầu vào giường, cả căn phòng chỉ có chiếc đèn ngủ là sáng, dưới ánh đèn, anh đang nhàn nhã lướt mạng trên di động.

Tần Hữu Sinh đọc báo mạng nửa tiếng đồng hồ, tâm lý không ổn định đúng là hạ thấp hiệu suất làm việc, anh cố ép bản thân đọc từng chữ từng chữ, cơ mà những chữ ấy vẫn chẳng thể đi vào đầu anh.

Ninh Nhiễm Thanh bước ra, anh mỉm cười gọi cô gái mặc áo choàng tắm màu trắng tới bên mình, dưới ánh đèn êm dịu, hai má trắng nõn tỏa ra ánh nước trong suốt, lại thêm một chút ửng hồng khiến cô càng đáng yêu và quyến rũ.

Tần Hữu Sinh thực sự rung động, anh nâng mặt cô, đặt lên đó một nụ hôn rồi kéo cô lên giường.

Ninh Nhiễm Thanh than nhẹ: “Ui...”

Tần Hữu Sinh chống người dậy nhìn cô: “Sao thế?”

“Anh đè lên tóc em rồi...”

Anh buông tay ra, vuốt vuốt mái tóc của cô gái nằm dưới mình, lại tiếp tục hôn cô, hai người đều mặc đồ ngủ, thân thể liên tục cọ sát qua lớp đồ ngủ, nhiệt độ nóng bỏng dần tăng cao, khi đang định làm tới thì chuông điện thoại reo vang.

Điện thoại của hai người đều đặt chuông mặc định, Ninh Nhiễm Thanh chớp chớp mắt: “Của anh à?”

“Không phải, của em.”

“À.” Ninh Nhiễm Thanh đưa tay lấy di động, màn hình nhấp nháy hiển thị số điện thoại bàn nhà chị gái.

Ninh Nhiễm Thanh đẩy Tần Hữu Sinh vẫn đang nằm trên người mình ra: “Để em nghe điện thoại đã.”

Anh nghiêng người để cô ấn nút nhận điện.

“Alo... chị à... dạ, em đi công tác bên ngoài... Ở khách sạn ạ...” Ninh Nhiễm Thanh cầm di động, thoáng nhìn Tần Hữu Sinh gần như không mặc gì đang nằm cạnh cô, “Vâng, một mình...”

Có một số chuyện thực sự không thể bị gián đoạn, chỉ vì một cuộc điện thoại mà một buổi tối tốt đẹp đột ngột biến thành một buổi thảo luận nằm, song được ôm người thương trong lòng, dù chỉ nằm thảo luận thì Tần Hữu Sinh cũng vẫn vui vẻ.

“Thầy Tần, ngày trước thầy đã có chưa?”

“Có gì?”

“Bạn gái ấy.”

“Có chứ.”

“Ài?”

“Right hand.”

“Ghê quá đi.”

“Đàn ông đều như thế cả.”

Nam nữ nhân viên văn phòng đều cực kì tinh ý, nếu ai hôm sau đi làm mà vẫn mặc quần áo của chiều hôm qua, thì luôn bị người khác nhận ra một cách dễ dàng. Khi Tần Hữu Sinh trở lại phòng làm việc, trợ lý A Thẩm sắp xếp công việc hôm nay của anh xong, liền hỏi: “Luật sư Tần, tối qua có vui không?”

Tần Hữu Sinh ôm trán, vui vẻ đáp: “Cũng tạm tạm.”

Ban đầu Tần Hữu Sinh còn có thể cười vui mà trả lời câu hỏi của người khác, cho dù nhóm trợ lý sấm soi anh hơn bình thường, anh cũng mặc kệ bọn họ, tuy nhiên nếu ai cũng thắc mắc tại sao anh còn mặc quần áo chiều qua, Tần Hữu Sinh thực sự thấy hơi khó chịu.

Anh đi tới văn phòng đối diện, hỏi Giang Chi đang làm việc: “Cậu có thấy bây giờ mọi người đều hóng chuyện thái quá không?”

Giang Hành Chi ngẩng đầu, thoáng nhìn Tần Hữu Sinh: “Hôm qua chắc vui lắm ha.”

Tần Hữu Sinh: “...Tôi đúng là một người đàn ông khiến người người đổ kị.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Type: linhnguyen_87

Buổi tối ở huyện Vân không rực rỡ đèn đuốc như ở thành phố A, nếu ở thành phố A thì giờ này là lúc đèn hoa lồng lẩy, màn đêm không ngủ, nơi phồn hoa nhộn nhịp.

Số tiền trong ví của Ninh Nhiễm Thanh chẳng đủ để mua một cốc sữa đậu nành, giờ quán lại vắng khách, cô cứ ngồi thế này đúng là xấu hổ.

Di động sắp hết điện, Ninh Nhiễm Thanh mặt dày hỏi cô bé phục vụ có thể sạc hộ cơ chứ điện không, cô bé vui vẻ đồng ý. Sau khi sạc điện cô tiếp tục ngồi bên bàn, thì thoảng đưa mắt nhìn hết người này đến người khác tình cờ bước ngang qua quán.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ tại lần cô bỏ nhà ra đi hồi nhỏ, khi ấy Ninh Bối Bối vừa chuyển đến nhà, cô chạy đi hỏi cha có phải ông chỉ cần Ninh Bối Bối không cần cô nữa không, ông bèn ôm cô: “Cha yêu Thanh Thanh nhất.”

Cô lại đi hỏi chị gái, chị liền nói với cô: “Chị chỉ có một cô em gái là em thôi.”

Tuy nhiên họ vẫn đối xử tốt với Ninh Bối Bối, dù là cha hay chị gái, cô ích kỉ ngang ngược chỉ muốn họ yêu mình cô mà thôi.

Cô bảo chị gái đừng nói chuyện với Ninh Bối Bối, nhưng chị vẫn nói chuyện với Ninh Bối Bối.

Vì thế mà cô bỏ nhà ra đi, đó đúng là một hành động ngây thơ ngu ngốc, cô ôm con rùa đen nuôi trong nhà mà không mang tiền theo, cuối cùng khi chị gái tìm thấy cô, cô đã đói là cả người...

Ninh Nhiễm Thanh lau nước mắt đã chảy ra khỏi khóe mắt cô tự bao giờ, khóe môi không khỏi cong lên.

Lần đầu tiên cô gặp anh là ở Lệ Giang, dịp nghỉ hè năm ấy có rất nhiều bạn cùng lớp của cô đi thực tập rồi đi du lịch với nhau, cô là người duy nhất lạc loài, lạc loài không đáng sợ, đáng sợ là cô cảm thấy hụt hẫng và buồn bã, thế nên cô cũng sắp xếp hành lý rồi đi du lịch một mình.

Sau đó cô gặp anh – Tần Hữu Sinh.

Khi cô và anh hết lần này đến lần khác cứ mãi tình cờ gặp nhau, cô phát hiện ra anh dùng máy ảnh chụp trộm cô, cô yêu cầu anh xóa ảnh, anh còn ngụy biện nói cô chắn mắt phong cảnh mà anh muốn chụp.

“À phải rồi, em cũng đi một mình à?”

“Liên quan gì đến anh?”

“Tôi thấy em rất đáng yêu, muốn kết bạn với em.”

“Xin lỗi, tôi thấy anh rất đáng ghét.”

“Hay là em thử nhìn tôi thêm mấy lần xem sao?”

“...”

Ồi cái người miệng ngọt như mía này, ngày trước cô có nghĩ nát óc cũng không ngờ được rằng, anh còn có một thân phận khác là giảng viên thỉnh giảng môn Luật.

Ninh Nhiễm Thanh chờ tới mức mệt mỏi, tay phải gõ nhẹ lên bàn, cộc cộc cộc.

Cô cũng không biết mình đã gõ bao nhiêu lần, cho tới khi cô bé phục vụ gọi cô: “Chị ơi, di động của chị đồ chuông...” Ninh Nhiễm Thanh vội đứng lên, nhận lấy di động cô bé đưa cho rồi ấn nút nhận điện, giọng nói trầm ấm của Tần Hữu Sinh liền truyền tới từ đầu bên kia, lãng đãng rơi vào đầu đó trong cô, rất mềm mại, rất ấm áp.

“Anh đang đứng ở quán sữa đậu nành Vinh Hòa, Nhiễm Thanh, em ở đâu?”

“Em cũng đang ở quán sữa đậu nành Vinh Hòa...” Ninh Nhiễm Thanh vừa nói vừa nhìn khắp xung quanh, cô bé phục vụ chợt nói chen vào: “Chỗ chúng tôi có mấy quán sữa đậu nành Vinh Hòa cơ, nào, để tôi chỉ cho anh ấy.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa di động cho cô bé phục vụ, cô bé liền nói một hồi với Tần Hữu Sinh, cuối cùng cũng chỉ dẫn xong địa điểm cụ thể cho anh, khi cô bé đưa trả di động cho Ninh Nhiễm Thanh thì nói thêm mấy câu: “Wow, bạn trai chị đấy à, giọng hay quá đi.”

Ninh Nhiễm Thanh cắn môi, lại đưa di động kê bên tai, Tần Hữu Sinh vẫn chưa ngắt máy, cô khẽ “alo” một tiếng, giọng nói của anh lại vang lên: “Ồ yên đó đừng đi đâu cả, anh đến ngay đây.”

“Vâng, vậy em ngắt máy nhé...”

Tần Hữu Sinh: “Ngắt đi.”

Sau khi Ninh Nhiễm Thanh ngắt máy, cô bé phục vụ bèn bắt chuyện với cô, buổi tối cửa hàng vắng khách, hai người trò chuyện với nhau câu được câu chăng, chưa tới mười phút thì cô bé bỗng đưa tay chỉ ra ngoài nói với cô: “Ngoài kia có một anh siêu đẹp trai, liệu có phải bạn trai chị không?”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu thấy Tần Hữu Sinh đã đẩy cửa bước vào, hẳn là anh vừa xong việc ở tòa thì vội tới đây ngay vì trên người vẫn mặc nguyên âu phục. Trong khoảnh khắc anh bước vào, vóc dáng mạnh mẽ cao lớn, phong thái nổi bật xuất chúng và khuôn mặt vương ý cười xua tan băng giá khiến cây cỏ này mầm, như thể mạng tới cho cô sự ấm áp đông đầy cả một thế kỷ.

Ninh Nhiễm Thanh nở nụ cười, vẫy tay với anh: “Hi, thầy Tần.”

“Wow, hai người còn là tình yêu thầy trò nữa chứ!” Cô bé kia lại kinh ngạc.

Tần Hữu Sinh thờ phào bước tới bên Ninh Nhiễm Thanh, một tay thoải mái ôm lấy eo cô, mỉm cười với cô bé phục vụ, tâm trạng vốn căng thẳng cũng được thả lỏng, anh bèn nói đùa một câu: “Nữ sinh thời nay đều rất ghê gớm, thầy giáo cũng không đỡ nổi...”

Câu này đúng là...

Ninh Nhiễm Thanh néo vào lưng anh một cái, anh lại thân nhiên ôm cô vào lòng, sau đó hỏi: “Còn quên thứ gì không?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Không ạ...”

“Ừ, thế đi thôi.”

“Khoan đã, mua chút gì đó rồi hẵng đi chứ?” Ninh Nhiễm Thanh nhỏ giọng nói.

Tần Hữu Sinh bật cười, gọi hai suất đồ ăn mang về rồi ra ngoài.

Ninh Nhiễm Thanh lên xe, thấy anh quay đầu xe thì hỏi: “Đi đâu thế?”

“Về Thành phố A.” Tần Hữu Sinh bật nhạc trong xe, chọn một bài hát mà cô thích nhất, đang định hỏi cô gặp chuyện gì, thì Ninh Nhiễm Thanh vừa nhìn ra ngoài cửa xe, vừa nói: “Một lát, em không muốn về...”

Tần Hữu Sinh: “...”

Ninh Nhiễm Thanh lại buông một câu: “Bây giờ chị gái và Tiểu Tri cũng ngủ rồi, em về sẽ đánh thức họ mất.”

Một lý do rất tốt rất chính đáng, Ninh Nhiễm Thanh nắm chặt bàn tay đang đồ mồ hôi.

Tần Hữu Sinh quay sang nhìn cô gái ngồi bên mình, là một người đàn ông, anh có bản năng suy tưởng mơ màng, là một luật sư, anh có trực giác nhạy bén hẳn tiếp; là người yêu của cô, anh khao khát chuyện đó xảy ra hơn bất kỳ ai.

“Thế này đi, chúng ta tìm một khách sạn ở tạm, sau đó sáng mai quay về” Tần Hữu Sinh đề nghị, nghe vừa ngay thẳng lại vừa đứng đắn.

Ninh Nhiễm Thanh đỏ mặt nhìn về phía trước: “Em muốn ở khách sạn năm sao.”

“Được.” Tần Hữu Sinh mỉm cười, mở công cụ chỉ đường, “Anh chưa đến đây bao giờ, nhưng nghe nói nơi này là địa điểm du lịch, nên hẳn có khách sạn năm sao.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Tiền của em để làm tiền phúng viếng hết rồi...”

“Hết bao nhiêu?”

“Sáu trăm...”

Tần Hữu Sinh rất muốn cười: “Em không quen cũng chẳng thân... Trước khi đi em phải gọi điện xác nhận đã chứ.”

“Em gọi rồi mà, song không ai nghe máy.” Ninh Nhiễm Thanh thấy mình thật là xui xẻo, “Em cũng không biết viếng bao nhiêu thì vừa, nên mới viếng hết toàn bộ tiền em mang đi, anh nghĩ văn phòng có thanh toán cho em không?”

“Kiểu chi phí phát sinh vì nhân viên quá ngốc nghếch này vốn không đáng để thanh toán.” Tần Hữu Sinh tra xong địa chỉ khách sạn, vừa lái xe vừa nói: “Nhưng nếu văn phòng không thanh toán, bạn trai sẽ thanh toán cho em.”

“Không cần.” Ninh Nhiễm Thanh nhắm mắt nghỉ ngơi với nụ cười ngọt ngào trên môi.

Khách sạn tốt nhất huyện Vân nằm ở trung tâm của huyện Vân, phong cách thiết kế theo lối phục hưng cổ điển đã trở thành kiến trúc đặc trưng của vùng đất này, bước qua cửa chính nguy nga lộng lẫy tới quầy lễ tân, nhân viên lễ tân hỏi Tần Hữu Sinh muốn thuê loại phòng gì bằng tiếng phổ thông chuẩn nhất.

Tần Hữu Sinh quay sang nhìn cô gái đang im lặng đứng cạnh anh, điềm tĩnh ung dung nói: “Phòng giường lớn nhé.”

“Được ạ.” Nhân viên lễ tân nhận chứng minh thư của Tần Hữu Sinh để làm thủ tục đăng ký thuê phòng.

Sau khi đăng ký rồi nhận thẻ phòng, Ninh Nhiễm Thanh nắm tay Tần Hữu Sinh đi theo nhân viên phục vụ mặc đồng phục chỉnh tề đi lên tầng sáu của khách sạn, vừa mở cửa phòng đi vào cô liền buông tay anh ra, bước tới sofa ngồi xuống.

Tần Hữu Sinh treo áo vest lên giá áo, vừa tháo cà vạt vừa hỏi: “Tắm rửa trước đã nhé?”

Ninh Nhiễm Thanh hơi hoảng, tròn mắt nhìn anh: “Không tắm đâu.”

Tần Hữu Sinh chợt thấy không biết nên làm sao, chẳng lẽ khi này cô vẫn im lặng không phải là ngầm thừa nhận, mà vì cô vẫn chưa phản ứng kịp? Anh nâng khóe môi mỉm cười: “Ừ, vậy anh tắm trước.”

Sau khi Tần Hữu Sinh đi vào phòng tắm, bên trong nhanh chóng vang lên tiếng nước chảy, Ninh Nhiễm Thanh bật ti vi xem phim hoạt hình trong sáng một lúc, cơ mà không chịu được lại phải tắt ti vi đi.

Thôi thôi rồi, chương trình thiếu nhi trong sáng cũng không xua tan được những hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi đang nhảy nhót trong đầu cô.

Cô bực bội đứng lên đi vào phòng trong, “Phòng giường lớn” đúng là có một chiếc giường lớn, thiết kế theo phong cách phục cổ châu Âu, trên tường còn treo vài bức tranh sơn dầu theo trường phái ấn tượng.

Vào lúc thế này có một người bạn thân tư vấn cho cô một chút thì tốt biết mấy... Ninh Nhiễm Thanh nhanh chóng nhớ đến Vương Trân.

Giờ đang là 11 giờ đêm, khi cô gọi điện tới thì giọng Vương Trân khá lơ mơ, song khi nghe xong một nửa cô nàng tỉnh táo ngay tức thì.

“Giờ cậu vẫn đang ở huyện Vân, luật sư Tần cũng ở đó với cậu, sau đó hai người ở khách sạn?” Vương Trân cân nhắc từng chữ, lặp lại những điểm quan trọng nhất.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn ngọn núi bao quanh nơi này ngoài cửa sổ, gật gật đầu.

“Nhiễm Thanh, thực ra tớ rất bất ngờ là cậu và luật sư Tần còn chưa tiến tới bước đó...” Vương Trân háng giọng, “Đừng hoảng, tới lúc đó cậu nhắm mắt lại là được.”

“Sao phải nhắm mắt?”

“Nhắm mắt lại chính là giao quyền chủ động cho luật sư Tần chứ còn gì nữa.” Vương Trân chia sẻ kinh nghiệm của bản thân, “Thế này nhé, Nhiễm Thanh, cứ bình tĩnh, thực ra giao lưu thân thể cũng giống như tình yêu, phải từ từ tuần tự.”

“Từ từ tuần tự thế nào cơ?” Đúng lúc ấy tiếng mở cửa phòng tắm truyền ra, cô chột dạ ngất máy luôn, sau đó quăng di động ở đầu giường.

Tần Hữu Sinh vừa bước tới vừa lau tóc, đôi mắt sáng như ánh sao trời, ánh sao sẽ rơi xuống mặt hồ, còn đôi mắt ấy in dấu vào trái tim Ninh Nhiễm Thanh.

Cô đứng dậy ra khỏi giường: “Em cũng đi tắm đã.”

Ninh Nhiễm Thanh lẻ mề trong phòng tắm nửa tiếng rồi mới ra, khi ấy Tần Hữu Sinh đã tựa đầu vào giường, cả căn phòng chỉ có chiếc đèn ngủ là sáng, dưới ánh đèn, anh đang nhàn nhã lướt mạng trên di động.

Tần Hữu Sinh đọc báo mạng nửa tiếng đồng hồ, tâm lý không ổn định đúng là hạ thấp hiệu suất làm việc, anh cố ép bản thân đọc từng chữ từng chữ, cơ mà những chữ ấy vẫn chẳng thể đi vào đầu anh.

Ninh Nhiễm Thanh bước ra, anh mỉm cười gọi cô gái mặc áo choàng tắm màu trắng tới bên mình, dưới ánh đèn êm dịu, hai má trắng nõn tỏa ra ánh nước trong suốt, lại thêm một chút ửng hồng khiến cô càng đáng yêu và quyến rũ.

Tần Hữu Sinh thực sự rung động, anh nâng mặt cô, đặt lên đó một nụ hôn rồi kéo cô lên giường.

Ninh Nhiễm Thanh than nhẹ: “Ui...”

Tần Hữu Sinh chống người dậy nhìn cô: “Sao thế?”

“Anh đè lên tóc em rồi...”

Anh buông tay ra, vuốt vuốt mái tóc của cô gái nằm dưới mình, lại tiếp tục hôn cô, hai người đều mặc đồ ngủ, thân thể liên tục cọ sát qua lớp đồ ngủ, nhiệt độ nóng bỏng dần tăng cao, khi đang định làm tới thì chuông điện thoại reo vang.

Điện thoại của hai người đều đặt chuông mặc định, Ninh Nhiễm Thanh chớp chớp mắt: “Của anh à?”

“Không phải, của em.”

“À.” Ninh Nhiễm Thanh đưa tay lấy di động, màn hình nhấp nháy hiển thị số điện thoại bàn nhà chị gái.

Ninh Nhiễm Thanh đẩy Tần Hữu Sinh vẫn đang nằm trên người mình ra: “Để em nghe điện thoại đã.”

Anh nghiêng người để cô ấn nút nhận điện.

“Alo... chị à... dạ, em đi công tác bên ngoài... Ồ khách sạn ạ...” Ninh Nhiễm Thanh cảm di động, thoáng nhìn Tần Hữu Sinh gần như không mặc gì đang nằm cạnh cô, “Vâng, một mình...”

Có một số chuyện thực sự không thể bị gián đoạn, chỉ vì một cuộc điện thoại mà một buổi tối tốt đẹp đột ngột biến thành một buổi thảo luận nằm, song được ôm người thương trong lòng, dù chỉ nằm thảo luận thì Tần Hữu Sinh cũng vẫn vui vẻ.

“Thầy Tần, ngày trước thầy đã có chưa?”

“Có gì?”

“Bạn gái ấy.”

“Có chứ.”

“Ài?”

“Right hand.”

“Ghê quá đi.”

“Đàn ông đều như thế cả.”

Nam nữ nhân viên văn phòng đều cực kì tinh ý, nếu ai hôm sau đi làm mà vẫn mặc quần áo của chiều hôm qua, thì luôn bị người khác nhận ra một cách dễ dàng. Khi Tần Hữu Sinh trở lại phòng làm việc, trợ lý A Thẩm sắp xếp công việc hôm nay của anh xong, liền hỏi: “Luật sư Tần, tối qua có vui không?”

Tần Hữu Sinh ôm trán, vui vẻ đáp: “Cũng tạm tạm.”

Ban đầu Tần Hữu Sinh còn có thể cười vui mà trả lời câu hỏi của người khác, cho dù nhóm trợ lý sấm soi anh hơn bình thường, anh cũng mặc kệ bọn họ, tuy nhiên nếu ai cũng thắc mắc tại sao anh còn mặc quần áo chiều qua, Tần Hữu Sinh thực sự thấy hơi khó chịu.

Anh đi tới văn phòng đối diện, hỏi Giang Chi đang làm việc: “Cậu có thấy bây giờ mọi người đều hóng chuyện thái quá không?”

Giang Hành Chi ngẩng đầu, thoáng nhìn Tần Hữu Sinh: “Hôm qua chắc vui lắm ha.”

Tần Hữu Sinh: “...Tôi đúng là một người đàn ông khiến người người đổ kị.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Type: Fox

Ninh Nhiễm Thanh vừa xuống xe thì đã cảm nhận được gió lớn tới mức nào, vào thu, từng đợt hơi lạnh vương theo làn gió thổi tới khiến chiếc váy hè của cô dính sát vào đùi, lỗ chân lông trên tay chân lộ ra ngoài của cô đều se cả lại, nổi cả da gà.

Thời tiết mùa thu là như vậy đây, nóng lạnh thất thường, buổi sáng còn hơn ba mươi độ, đến buổi tối nhiệt độ giảm sâu ngay.

Ninh Nhiễm Thanh bước ra khỏi xe, liền thấy lưng mình ấm áp, hóa ra Tần Hữu Sinh cũng vừa xuống xe, anh đã lấy áo khoác của anh để khoác lên vai cô.

“Đi thôi.” Giữa từng hồi gió lạnh, giọng nói của Tần Hữu Sinh dịu dàng mà êm ái, còn mang theo một chút ấm áp, sau đó anh kéo cô đi về phía Ninh Bối Bối đang đứng cách không xa.

Trương Tiểu Tri gõ vào cửa kính xong thì vội chạy về bên cạnh Ninh Bối Bối, sau đó nhìn Ninh Nhiễm Thanh và người đàn ông đứng cạnh cô với vẻ khó chịu: “Đi Bối Bối tới đây, cháu không biết bao giờ đi mới về, thế nên cháu với đi Bối Bối bèn xuống dưới đón dì.”

Trương Tiểu Tri giải thích tại sao mình lại xuất hiện dưới nhà, rồi nhân đó mà ngẩng đầu liếc nhìn Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh nở một nụ cười hiền hòa với cu cậu.

Trương Tiểu Tri vội dời mắt đi nơi khác, vờ như không nhìn thấy.

“Ồ, xin chân thành cảm ơn.” Ninh Nhiễm Thanh thoáng liếc Ninh Bối Bối, lần cuối cô gặp cô gái đứng trước mặt mình là nửa năm trước đây, khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc dài, đường nét tinh xảo xinh đẹp, thoát nhìn thì không thấy có gì thay đổi, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy kì lạ.

Ninh Bối Bối khẽ cười, nói với Tần Hữu Sinh: “Chào anh, em là em gái của chị Nhiễm Thanh.”

“Em gái cùng cha khác mẹ.” Ninh Nhiễm Thanh bổ sung thêm.

Ninh Bối Bối vẫn cười với vẻ chẳng hề bận tâm, nhắc lại một lần nữa: “Đúng thế, em là em gái cùng cha khác mẹ của chị ấy.”

Tần Hữu Sinh vẫn nhớ lời cảnh cáo khi nãy của Ninh Nhiễm Thanh, khẽ thờ dãi: “Nhiễm Thanh, em không giới thiệu anh à?”

“Tần Hữu Sinh, bạn trai của chị.” Ninh Nhiễm Thanh kéo tay Tần Hữu Sinh, ánh mắt chuyển từ người Ninh Bối Bối xuống đỉnh đầu Trương Tiểu Tri: “Ê...”

Trương Tiểu Tri đành phải quay ra nói: “Chào chú ạ.”

Tần Hữu Sinh hơi cúi người: “Tiểu Tri đúng không, chào cháu.”

“Tần tiên sinh làm nghề gì vậy?” Ninh Bối Bối

Tần Hữu Sinh lại đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Không giới thiệu thêm chút nữa sao?”

“Anh ấy là luật sư của căn phòng luật sư Dịch Hòa, trước kia là thầy giáo của chị, ban đầu bọn chị là tình yêu thầy trò.” Nói tới đây, cô nhìn Ninh Bối Bối, “Còn muốn biết gì nữa không?”

Khuôn mặt Ninh Bối Bối chợt lộ vẻ bối rối: “Tò mò thôi mà.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nói với Tần Hữu Sinh, “Anh về trước đi, ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp lại.” Tần Hữu Sinh thoáng gật đầu, trước khi đi còn không quên dặn dò, “Ngày mai nhiệt độ giảm, nhớ mặc nhiều một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, tới khi anh rời đi, cô sầm mặt, lời đôi xăng đan để bằng đi vào trong khu nhà, Trương Tiểu Tri lò dò chạy theo sau.

“Chú ấy là bạn trai của dì thật sao?”

“Chú ấy là luật sư nổi tiếng thật à?”

“Tại sao chú ấy vừa là luật sư lại vừa là thầy giáo, mà sao dì lại yêu thầy giáo?” Về đến nhà, Trương Tiểu Tri liền liên thoáng hỏi mười vạn câu hỏi vì sao với Ninh Nhiễm Thanh, không ngừng không nghỉ.

Ninh Nhiễm Thanh tựa trên sofa bật ti vi, mãi mới trả lời một câu: “Chú ấy là giảng viên thỉnh giảng của đại học thôi được chứ, không giống như thầy cô tiểu học của cháu, ok?” Nếu đã bại lộ rồi thì Ninh Nhiễm Thanh cũng chẳng buồn giấu giếm quan hệ giữa cô và Tần Hữu Sinh nữa, chỉ là Trương Tiểu Tri còn phiền phức hơn cô tưởng nhiều.

“Khiếp quá đi mất, thế hiệu trưởng không phê bình dì à?”

“Tại sao phải phê bình dì, hiệu trưởng trường dì còn chút phúc ấy chứ.” Ninh Nhiễm Thanh vừa ăn táo vừa nói, đưa mắt nhìn Ninh Bối Bối đứng gần đó: “Còn em nữa, đến đây làm gì?”

“Đến chơi mấy hôm thôi mà!” Ninh Bối Bối buông thõng tay, nhìn quanh nhà, cười với Ninh Nhiễm Thanh: “Sao nào, định đuổi em ra ngoài à?”

Ninh Nhiễm Thanh đặt quả táo xuống: “Ừ đây, chị muốn đuổi em đi đây, thế em có đi không hả?”

“Đây cũng chẳng phải nhà chị, dựa vào đâu mà em phải đi, lúc này chị cả gọi điện bảo em ở lại thêm mấy ngày nữa đó.” Ninh Bối Bối mĩa mai lại, sau đó nói với Trương Tiểu Tri, “Tiểu Tri, đi ngủ phòng nào?”

“Xin lỗi nhé, mẹ đã dặn cháu rồi.” Cậu nhóc rút cổ, đi đến trước mặt Ninh Bối Bối, “Dì Bối Bối, đi đi theo cháu.”

“Haha...” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục cắn một miếng táo nữa, chân trái đá về phía trước theo thói quen, chẳng may đụng trúng vào bàn uống nước, con đầu nhúc nhập tức men theo dây thần kinh tủy đi từ mũi chân, cô chỉ thấy móng chân cũng lỏng cả ra, đau tới ứa nước mắt bên ôm chân ngồi trên sofa, cúi đầu thối thối ngón chân cái cho đỡ đau, rồi lại chợt nhớ tới chuyện gì đó, tức tối giậm chân một phát, thế là lại chạm phải chỗ đau.

Tới lúc đỡ đau, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy đi tới phòng ngủ cho khách, Ninh Bối Bối đang ngồi xỏm trên nền phòng sắp xếp hành lý, cô nhìn chiếc vali hành lý cỡ lớn trên nền nhà, bật cười thành tiếng, khoanh tay tựa vào cánh cửa: “Ồ có vài ngày thôi mà phải mang theo lắm quần áo thế cơ à, định bán hàng rong chắc.”

Ninh Bối Bối treo quần áo vào tủ, như thể không nghe thấy Ninh Nhiễm Thanh nói gì, cúi đầu hỏi Trương Tiểu Tri: “Tiểu Tri, mấy giờ thì chị cả về nhà?”

Trương Tiểu Tri ngó đồng hồ điện tử trên cổ tay: “Chắc khoảng nửa tiếng nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh lườm cậu nhóc, xụ mặt đi về phòng lát sau cu cậu mở cửa phòng, thò đầu vào nói với cô: “Thanh Thanh...”

“Phản đồ!” Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa lại, để mặc cu cậu đứng ngoài cửa.

Ninh Tuấn Tuấn còn chưa về đến nhà, Ninh Nhiễm Thanh đã tắm rửa xong lên giường nằm ngủ, chẳng buồn xem bộ phim truyền hình tâm lý xã hội mà cô hay coi chung với Trương Tiểu Tri.

Ninh Nhiễm Thanh tắt đèn kéo rèm cửa sổ, cả căn phòng lập tức tối đen như mực, cũng trở nên cực kỳ yên lặng, yên lặng tới mức có thể nghe rõ mồn một mọi tiếng động ở bên ngoài.

Ví dụ như tiếng trò chuyện của Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Tri, léo nha léo nhéo phiền chết đi được.

Lại ví dụ như Ninh Tuấn Tuấn vừa về nhà, còn nấu bữa khuya cho Ninh Bối Bối, trái chần đemput ga gối...

Ninh Nhiễm Thanh lẫn lộn trở mình trong chăn, sắp sửa cuộn mình thành cái kén, cô vừa roi nước mắt vừa nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, cho tới khi giọng của Trương Tiểu Tri lại truyền từ ngoài cửa vào trong phòng.

“Thanh Thanh, dì có muốn ăn bữa khuya không?”

“Không ăn!” Ninh Nhiễm Thanh nghẹn ngào đáp, sau đó cắn môi không nói gì nữa, lát sau thì Trương Tiểu Tri ngoài cửa cũng đã bỏ đi.

Không biết đã qua bao lâu, lâu tới mức Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Tri đều đã ăn xong bữa khuya rồi đi về phòng, sau đó Ninh Tuấn Tuấn rửa sạch bát đĩa, tắt đèn trở lại phòng ngủ, cô mới giặt một tờ khăn giấy trên đầu giường, lau lau sống mũi cay xè, hít vào mấy hơi lãnh lẽo.

Đúng lúc ấy, cửa phòng truyền lại tiếng vịn tay cầm, Ninh Nhiễm Thanh vội co người lại trong chăn, nhắm mắt vờ như đã ngủ say, song lỗ tai giấu trong chăn thì vẫn lành rõ cao.

“Nhiễm Thanh...” Ninh Tuấn Tuấn ngồi xuống mép giường cô, dịu dàng hỏi: “Ngủ chưa?”

“...Ngủ rồi.” Ninh Nhiễm Thanh rầu rĩ đáp.

“Vẫn đang giận sao?” Ninh Tuấn Tuấn kéo chăn cô xuống thấp một chút, xoa trán cô, “Ngủ như thế không sợ ngạt thở à?”

Ninh Nhiễm Thanh không đáp, quay mặt đi.

“Nhiễm Thanh, dù sao đi nữa thì Bối Bối cũng là người thân của chúng ta, con bé lặn lội đường xa tới thành phố A, là chị cả sao chị có thể không tiếp đón được?” Ninh Tuấn Tuấn bắt đầu phân tích lý lẽ cho Ninh Nhiễm Thanh, “Thanh Thanh, quãng thời gian này em hãy nể mặt chị mà chung sống hòa bình với Bối Bối, được không?”

Ninh Nhiễm Thanh mở mắt ra, sau đó ngồi bật dậy: “Chị, chúng ta mới là chị em cùng mẹ cùng cha, khi cha và Hồng Tú Mỹ sinh ra Ninh Bối Bối thì mẹ vẫn còn sống, chị có hiểu không, khi ấy mẹ chưa mất, cho nên Ninh Bối Bối vốn là con gái riêng của cha, cha đã phản bội mẹ, chẳng lẽ chị cũng muốn phản bội mẹ ư?”

“Nhiễm Thanh, chúng ta mang phận làm con, có một số chuyện chúng ta không thể quyết định được, nếu đã xảy ra thì chúng ta buộc phải chấp nhận, Bối Bối cũng là con gái của cha, con bé cũng giống em, đều là em gái của chị...”

Ninh Nhiễm Thanh không đáp, cô lại nằm xuống giường tựa đầu lên gối mà rơi nước mắt.

“Nhiễm Thanh...”

“Thôi, em biết rồi, chỉ cần nó không động đến em thì em sẽ không cãi nhau với nó.” Một lát sau, Ninh Nhiễm Thanh lên tiếng.

“Gia đình hòa thuận mọi sự yên vui, nếu người một nhà có thể chung sống hòa thuận với nhau thì sao cứ phải cãi nhau cho bằng được?” Trước khi đi, Ninh Tuấn Tuấn lau nước mắt trên khóe mắt cô, “Được rồi, đừng khóc nữa, ngày mai còn phải đi làm đây.”

Sau khi Ninh Tuấn Tuấn về phòng, Ninh Nhiễm Thanh ôm gối khóc thêm một lúc nữa rồi mới thôi, lúc cô đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn cô gái với đôi mắt sưng đỏ trong gương, cô khẽ nhếch môi tự giễu mình.

Cô và Ninh Bối Bối đã mâu thuẫn với nhau hơn mười năm nay, nếu có thể cư xử hòa thuận với nhau thì đã cư xử hòa thuận lâu rồi. “Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”, cô biến thành một đứa con gái xấu tính thì cũng không thể thiếu công của Ninh Bối Bối.

Ngày hôm sau, khi Ninh Nhiễm Thanh rửa mặt xong rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô dán ba chữ: “Ninh Nhiễm Thanh” thật lớn lên tất cả đồ trang điểm và đồ dưỡng da của mình, sau đó mở cửa phòng ngủ cho khách.

Ninh Bối Bối đang ngồi chat trước laptop, mặc một bộ đồ ngủ thiếu nữ khá dễ thương.

Ninh Nhiễm Thanh gõ gõ lên mặt cửa: “Chị phải nói trước cho em biết, nếu chị phát hiện em dám dùng đồ của chị, chị sẽ đích thân giúp em thu dọn hành lý rồi tống em về nhà.”

Ninh Bối Bối quay đầu lại: “Yên tâm đi, đồ của chị em cũng chẳng thèm.”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ hừ một tiếng: “Ai biết đâu đấy, có vài kẻ sinh ra đã mọc thêm tay thứ ba rồi.”

Ninh Bối Bối nghiêng răng nghiêng lợi: “Ninh Nhiễm Thanh, chị đừng có quá đáng như thế, em không ở nhà của chị, đây là nhà của chị cả.”

“Em không cần nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại điều này với chị” Ninh Nhiễm Thanh đứng thẳng người, “Dù đây không phải nhà chị, nhưng nếu chị thực sự muốn đuổi em ra ngoài thì cũng đơn giản thôi.”

Nói xong, Ninh Nhiễm Thanh liền chuẩn bị ra khỏi nhà, tên phản đồ Trương Tiểu Tri đang ngồi trong phòng ăn ăn bữa sáng quay ra nhìn cô, tỏ vẻ lưỡng lự nửa muốn nói nửa không, ngập ngừng một lúc cậu nhóc mới lên tiếng: “...Di hai ới, di chưa ăn sáng mà đã đi rồi à?”

Khi nào cu cậu này thấy sợ cô thì sẽ gọi cô là di hai, còn không thì gọi là “Thanh Thanh”. Ninh Nhiễm Thanh hơi nâng mí mắt: “Không ăn.”

Trương Tiểu Tri lặng lẽ quay đầu đi, quả nhiên không nói gì thêm nữa.

Lúc ngồi trên bus, Ninh Nhiễm Thanh lại thấy hơi hối hận, cô thầm mắng bản thân, cô giận dữ Tiểu Tri làm gì cơ chứ, cậu nhóc này cùng lắm thì chỉ là

một kẻ: “Gió chiều nào xoay chiều ấy” thôi mà.

Vì chưa ăn sáng nên khi làm việc Ninh Nhiễm Thanh ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, cô gõ văn bản trên máy vi tính một lúc thì tay chân đã nhũn cả ra, vào nhà vệ sinh xem thử thì thấy mình đã “đến tháng”.

Công lực của Ninh Bối Bối thật là thâm hậu, đến “bạn thân” của cô cũng đến vì bị chọc tức.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trong toilet nhắn tin cho Vương Trân, lát sau Vương Trân hồi âm lại cho cô: “Đã chuyển tin nhắn tới luật sư Tần, khỏi cần cảm ơn.”

Ninh Nhiễm Thanh cắn răng, phải nhin!

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Type: Fox

Ninh Nhiễm Thanh vừa xuống xe thì đã cảm nhận được gió lớn tới mức nào, vào thu, từng đợt hơi lạnh vương theo làn gió thổi tới khiến chiếc váy hè của cô dính sát vào đùi, lỗ chân lông trên tay chân lộ ra ngoài của cô đều se cả lại, nổi cả da gà.

Thời tiết mùa thu là như vậy đấy, nóng lạnh thất thường, buổi sáng còn hơn ba mươi độ, đến buổi tối nhiệt độ giảm sâu ngay.

Ninh Nhiễm Thanh bước ra khỏi xe, liền thấy lưng mình ảm áp, hóa ra Tần Hữu Sinh cũng vừa xuống xe, anh đã lấy áo khoác của anh để khoác lên vai cô.

“Đi thôi.” Giữa từng hồi gió lạnh, giọng nói của Tần Hữu Sinh dịu dàng mà êm ái, còn mang theo một chút ảm áp, sau đó anh kéo cô đi về phía Ninh Bối Bối đang đứng cách không xa.

Trương Tiểu Tri gõ vào cửa kính xong thì vội chạy về bên cạnh Ninh Bối Bối, sau đó nhìn Ninh Nhiễm Thanh và người đàn ông đứng cạnh cô với vẻ khó chịu: “Đi Bối Bối tới đây, cháu không biết bao giờ đi mới về, thế nên cháu vội đi Bối Bối bên xuống dưới đón đi.”

Trương Tiểu Tri giải thích tại sao mình lại xuất hiện dưới nhà, rồi nhân đó mà ngẩng đầu liếc nhìn Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh nở một nụ cười hiền hòa với cu cậu.

Trương Tiểu Tri vội dời mắt đi nơi khác, vờ như không nhìn thấy.

“Ồ, xin chân thành cảm ơn.” Ninh Nhiễm Thanh thoáng liếc Ninh Bối Bối, lần cuối cô gặp cô gái đứng trước mặt mình là nửa năm trước đây, khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc dài, đường nét tinh xảo xinh đẹp, thoạt nhìn thì không thấy có gì thay đổi, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy kì lạ.

Ninh Bối Bối khẽ cười, nói với Tần Hữu Sinh: “Chào anh, em là em gái của chị Nhiễm Thanh.”

“Em gái cùng cha khác mẹ.” Ninh Nhiễm Thanh bổ sung thêm

Ninh Bối Bối vẫn cười với vẻ chẳng hề bận tâm, nhắc lại một lần nữa: “Đúng thế, em là em gái cùng cha khác mẹ của chị ấy.”

Tần Hữu Sinh vẫn nhớ lời cảnh cáo khi nãy của Ninh Nhiễm Thanh, khẽ thờ dãi: “Nhiễm Thanh, em không giới thiệu anh à?”

“Tần Hữu Sinh, bạn trai của chị.” Ninh Nhiễm Thanh kéo tay Tần Hữu Sinh, ánh mắt chuyển từ người Ninh Bối Bối xuống đỉnh đầu Trương Tiểu Tri: “Ê...”

Trương Tiểu Tri đành phải quay ra nói: “Chào chú ạ.”

Tần Hữu Sinh hơi cúi người: “Tiểu Tri đứng không, chào cháu.”

“Tần tiên sinh làm nghề gì vậy?” Ninh Bối Bối

Tần Hữu Sinh lại đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Không giới thiệu thêm chút nữa sao?”

“Anh ấy là luật sư của căn phòng luật sư Dịch Hòa, trước kia là thầy giáo của chị, ban đầu bọn chị là tình yêu thầy trò.” Nói tới đây, cô nhìn Ninh Bối Bối, “Còn muốn biết gì nữa không?”

Khuôn mặt Ninh Bối Bối chợt lộ vẻ bối rối: “Tò mò thôi mà.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nói với Tần Hữu Sinh, “Anh về trước đi, ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp lại.” Tần Hữu Sinh thoáng gật đầu, trước khi đi còn không quên dặn dò, “Ngày mai nhiệt độ giảm, nhớ mặc nhiều một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, tới khi anh rời đi, cô sầm mặt, lời đôi xăng đan đế bằng đi vào trong khu nhà, Trương Tiểu Trì lò dò chạy theo sau.

“Chú ấy là bạn trai của dì thật sao?”

“Chú ấy là luật sư nổi tiếng thật à?”

“Tại sao chú ấy vừa là luật sư lại vừa là thầy giáo, mà sao dì lại yêu thầy giáo?” Về đến nhà, Trương Tiểu Trì liền liến thoắng hỏi mườì vạn câu hỏi vì sao với Ninh Nhiễm Thanh, không ngừng không nghỉ.

Ninh Nhiễm Thanh tựa trên sofa bật ti vi, mãi mới trả lời một câu: “Chú ấy là giảng viên thỉnh giảng của đại học thôi được chứ, không giống như thầy cô tiểu học của cháu, ok?” Nếu đã bại lộ rồi thì Ninh Nhiễm Thanh cũng chẳng buồn giấu giếm quan hệ giữa cô và Tần Hữu Sinh nữa, chỉ là Trương Tiểu Trì còn phiền phức hơn cô tưởng nhiều.

“Khiếp quá đi mất, thế hiệu trưởng không phê bình dì ạ?”

“Tại sao phải phê bình dì, hiệu trưởng trường dì còn chút phúc ấy chứ.” Ninh Nhiễm Thanh vừa ăn táo vừa nói, đưa mắt nhìn Ninh Bối Bối đứng gần đó: “Còn em nữa, đến đây làm gì?”

“Đến chơi mấy hôm thôi mà!” Ninh Bối Bối buông thông tay, nhìn quanh nhà, cười với Ninh Nhiễm Thanh: “Sao nào, định đuổi em ra ngoài à?”

Ninh Nhiễm Thanh đặt quả táo xuống: “Ừ đấy, chị muốn đuổi em đi đấy, thế em có đi không hả?”

“Đây cũng chẳng phải nhà chị, dựa vào đâu mà em phải đi, lúc này chị cả gọi điện bảo em ở lại thêm mấy ngày nữa đó.” Ninh Bối bối mĩa mai lại, sau đó nói với Trương Tiểu Trì, “Tiểu Trì, đi ngủ phòng nào?”

“Xin lỗi nhé, mẹ đã dặn cháu rồi.” Cậu nhóc rụt cổ, đi đến trước mặt Ninh Bối Bối, “Dì Bối Bối, đi đi theo cháu.”

“Haha...” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục cắn một miếng táo nữa, chân trái đá về phía trước theo thói quen, chẳng may đụng trúng vào bàn uống nước, con đầu nhúc nhích lập tức men theo dây thần kinh tủy đi từ mũi chân, cô chỉ thấy móng chân cũng lỏng cả ra, đau tới ứa nước mắt bèn ôm chân ngồi trên sofa, cúi đầu thối thối ngón chân cái cho đỡ đau, rồi lại chợt nhớ tới chuyện gì đó, tức tối giậm chân một phát, thế là lại chạm phải chỗ đau.

Tới lúc đỡ đau, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy đi tới phòng ngủ cho khách, Ninh Bối Bối đang ngồi xỏm trên nền phòng sắp xếp hành lý, cô nhìn chiếc vali hành lý cỡ lớn trên nền nhà, bật cười thành tiếng, khoanh tay tựa vào cánh cửa: “Ồ có vài ngày thôi mà phải mang theo lăm quần áo thế cơ à, định bán hàng rong chắc.”

Ninh Bối Bối treo quần áo vào tủ, như thể không nghe thấy Ninh Nhiễm Thanh nói gì, cúi đầu hỏi Trương Tiểu Trì: “Tiểu Trì, mấy giờ thì chị cả về nhà?”

Trương Tiểu Trì ngó đồng hồ điện tử trên cổ tay: “Chắc khoảng nửa tiếng nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh lườm cậu nhóc, xụ mặt đi về phòng lát sau cu cậu mở cửa phòng, thò đầu vào nói với cô: “Thanh Thanh...”

“Phản đồ!” Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa lại, để mặc cu cậu đứng ngoài cửa.

Ninh Tuấn Tuấn còn chưa về đến nhà, Ninh Nhiễm Thanh đã tắm rửa xong lên giường nằm ngủ, chẳng buồn xem bộ phim truyền hình tâm lý xã hội mà cô hay coi chung với Trương Tiểu Trì.

Ninh Nhiễm Thanh tắt đèn kéo rèm cửa sổ, cả căn phòng lập tức tối đen như mực, cũng trở nên cực kì yên lặng, yên lặng tới mức có thể nghe rõ mồn một mọi tiếng động ở bên ngoài.

Ví dụ như tiếng trò chuyện của Ninh Bối và Trương Tiểu Trì, léo nha léo nhéo phiến chết đi được.

Lại ví dụ như Ninh Tuấn Tuấn vừa về nhà, còn nấu bữa khuya cho Ninh Bối Bối, trái chần đemput ga gỏi...

Ninh Nhiễm Thanh lăn lộn trở mình trong chăn, sắp sửa cuộn mình thành cái kén, cô vừa rơi nước mắt vừa nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, cho tới khi giọng của Trương Tiểu Trì lại truyền từ ngoài cửa vào trong phòng.

“Thanh Thanh, dì có muốn ăn bữa khuya không?”

“Không ăn!” Ninh Nhiễm Thanh ghen ngào đáp, sau đó cắn môi không nói gì nữa, lát sau thì Trương Tiểu Trì ngoài cửa cũng đã bỏ đi.

Không biết đã qua bao lâu, lâu tới mức Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Trì đều đã ăn xong bữa khuya rồi đi về phòng, sau đó Ninh Tuấn Tuấn rửa sạch

bát đĩa, tắt đèn trở lại phòng ngủ, cô mới giặt một tờ khăn giấy trên đầu giường, lau lau sống mũi cay xè, hít vào mấy hơi lạnh lẽo.

Đúng lúc ấy, cửa phòng truyền lại tiếng vịn tay cầm, Ninh Nhiễm Thanh vội co người lại trong chăn, nhắm mắt vờ như đã ngủ say, song lỗ tai giấu trong chăn thì vẫn lành rõ cao.

“Nhiễm Thanh...” Ninh Tuân Tuân ngồi xuống mép giường cô, dịu dàng hỏi: “Ngủ chưa?”

“...Ngủ rồi.” Ninh Nhiễm Thanh rầu rĩ đáp.

“Vẫn đang giận sao?” Ninh Tuân Tuân kéo chăn cô xuống thấp một chút, xoa trán cô, “Ngủ như thế không sợ ngạt thở à?”

Ninh Nhiễm Thanh không đáp, quay mặt đi.

“Nhiễm Thanh, dù sao đi nữa thì Bối Bối cũng là người thân của chúng ta, con bé lạc lối đường xa tới thành phố A, là chị cả sao chị có thể không tiếp đón được?” Ninh Tuân Tuân bắt đầu phân tích lý lẽ cho Ninh Nhiễm Thanh, “Thanh Thanh, quãng thời gian này em hãy nể mặt chị mà chung sống hòa bình với Bối Bối, được không?”

Ninh Nhiễm Thanh mở mắt ra, sau đó ngồi bật dậy: “Chị, chúng ta mới là chị em cùng mẹ cùng cha, khi cha và Hồng Tú Mỹ sinh ra Ninh Bối Bối thì mẹ vẫn còn sống, chị có hiểu không, khi ấy mẹ chưa mất, cho nên Ninh Bối Bối vốn là con gái riêng của cha, cha đã phản bội mẹ, chẳng lẽ chị cũng muốn phản bội mẹ ư?”

“Nhiễm Thanh, chúng ta mang phận làm con, có một số chuyện chúng ta không thể quyết định được, nếu đã xảy ra thì chúng ta buộc phải chấp nhận, Bối Bối cũng là con gái của cha, con bé cũng giống em, đều là em gái của chị...”

Ninh Nhiễm Thanh không đáp, cô lại nằm xuống giường tựa đầu lên gối mà rơi nước mắt.

“Nhiễm Thanh...”

“Thôi, em biết rồi, chỉ cần nó không động đến em thì em sẽ không cãi nhau với nó.” Một lát sau, Ninh Nhiễm Thanh lên tiếng.

“Gia đình hòa thuận mọi sự yên vui, nếu người một nhà có thể chung sống hòa thuận với nhau thì sao cứ phải cãi nhau cho bằng được?” Trước khi đi, Ninh Tuân Tuân lau nước mắt trên khóe mắt cô, “Được rồi, đừng khóc nữa, ngày mai còn phải đi làm đây.”

Sau khi Ninh Tuân Tuân về phòng, Ninh Nhiễm Thanh ôm gối khóc thêm một lúc nữa rồi mới thôi, lúc cô đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn cô gái với đôi mắt sưng đỏ trong gương, cô khẽ nhếch môi tự giễu mình.

Cô và Ninh Bối Bối đã mâu thuẫn với nhau hơn mười năm nay, nếu có thể cư xử hòa thuận với nhau thì đã cư xử hòa thuận lâu rồi. “Đi với bụi mặc áo cà sa, đi mới mà mặc áo giấy”, cô biến thành một đứa con gái xấu tính thì cũng không thể thiếu công của Ninh Bối Bối.

Ngày hôm sau, khi Ninh Nhiễm Thanh rửa mặt xong rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô dán ba chữ: “Ninh Nhiễm Thanh” thật lớn lên tất cả đồ trang điểm và đồ dưỡng da của mình, sau đó mở cửa phòng ngủ cho khách.

Ninh Bối Bối đang ngồi chat trước laptop, mặc một bộ đồ ngủ thiếu nữ khá dễ thương.

Ninh Nhiễm Thanh gõ gõ lên mặt cửa: “Chị phải nói trước cho em biết, nếu chị phát hiện em dám dùng đồ của chị, chị sẽ đích thân giúp em thu dọn hành lý rồi tống em về nhà.”

Ninh Bối Bối quay đầu lại: “Yên tâm đi, đồ của chị em cũng chẳng thèm”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ hừ một tiếng: “Ai biết đâu đấy, có vài kẻ sinh ra đã mọc thêm tay thứ ba rồi.”

Ninh Bối Bối nghiêng răng nghiêng lợi: “Ninh Nhiễm Thanh, chị đừng có quá đáng như thế, em không ở nhà của chị, đây là nhà của chị cả.”

“Em không cần nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại điều này với chị” Ninh Nhiễm Thanh đứng thẳng người, “Dù đây không phải nhà chị, nhưng nếu chị thực sự muốn đuổi em ra ngoài thì cũng đơn giản thôi.”

Nói xong, Ninh Nhiễm Thanh liền chuẩn bị ra khỏi nhà, tên phản đồ Trương Tiểu Tri đang ngồi trong phòng ăn bữa sáng quay ra nhìn cô, tỏ vẻ lưỡng lự nửa muốn nói nửa không, ngập ngừng một lúc cậu nhóc mới lên tiếng: “...Di hai ới, di chưa ăn sáng mà đã đi rồi à?”

Khi nào cu cậu này thấy sợ cô thì sẽ gọi cô là di hai, còn không thì gọi là “Thanh Thanh”. Ninh Nhiễm Thanh hơi nâng mí mắt: “Không ăn.”

Trương Tiểu Tri lặng lẽ quay đầu đi, quả nhiên không nói gì thêm nữa.

Lúc ngồi trên bus, Ninh Nhiễm Thanh lại thấy hơi hối hận, cô thầm mắng bản thân, cô giận dữ Tiểu Tri làm gì cơ chứ, cậu nhóc này cùng lắm thì chỉ là một kẻ: “Gió chiều nào xoay chiều ấy” thôi mà.

Vì chưa ăn sáng nên khi làm việc Ninh Nhiễm Thanh ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, cô gõ văn bản trên máy vi tính một lúc thì tay chân đã nhũn cả ra, vào nhà vệ sinh xem thử thì thấy mình đã “đến tháng”.

Công lực của Ninh Bối Bối thật là thâm hậu, đến “bạn thân” của cô cũng đến vì bị chọc tức.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trong toilet nhắn tin cho Vương Trân, lát sau Vương Trân hồi âm lại cho cô: “Đã chuyển tin nhắn tới luật sư Tàn, khỏi cần cảm ơn.”

Ninh Nhiễm Thanh cắn răng, phải nhin!

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chiều tối gần tới giờ tan tầm, Ninh Nhiễm Thanh nhận được điện thoại của cha cô, trước đây cha luôn gọi cho chị gái rồi lại bảo chị gái đưa điện thoại cho cô, hôm nay ông lại gọi thẳng tới, khiến Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy khá bất ngờ.

Cô ra ngoài hành lang của văn phòng để nghe máy.

Trong điện thoại, ông Ninh Uy Phong cười vui vẻ, hỏi han tình hình thực tập của cô, còn nói vừa gửi một khoản tiền cho cô, bảo cô thích gì thì mua nấy, đừng tiết kiệm.

Không phải cha đã phá sản rồi sao, Cô hỏi.

Bây giờ cha con đang góp vốn mở công ty với một chút nữa, lợi nhuận cũng khá. Giọng của ông Ninh Uy Phong mang theo ý cười, lát sau mới vào chủ đề chính: À đúng rồi, Bối Bối đang ở đó đúng không.

Ninh Nhiễm Thanh: Cha bảo nó về ngay đi.

Nhiễm Thanh...

Ninh Nhiễm Thanh ngắt máy luôn.

Ông Ninh Uy Phong có ba cô con gái, ngày trước có một thầy phong thủy tới tính bát tự (*) cho nhà cô, trong ba cô con gái nhà họ Ninh, bát tự của cô và ông Ninh Uy Phong là không hợp nhau nhất.

(*) Giờ ngày tháng năm sinh quyết định vận mệnh con người.

Ninh Nhiễm Thanh lại chẳng thấy đúng, gì mà bát tự không hợp, vốn là tam quan không hợp. (*) Tuy Trương Tiểu Tri là đồ ba phải gió chiều nào theo chiều ấy, nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn lo lắng cậu bé sẽ bị tẩy não hoàn toàn, cho nên vừa hết giờ là cô về ngay, khi Tàn Hữu Sinh gọi điện cho cô, cô đã về gần đến nhà rồi.

(*) Tam quan theo khái niệm cũ ở Trung Quốc là chỉ Thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan. Theo khái niệm mới ở Trung Quốc năm 200, tam quan là chỉ sự nghiệp quan, công tác quan, thành tích quan.

Tàn Hữu Sinh nói ngày mai anh phải sang Nhật với vai trò luật sư cố vấn cho tập đoàn Sâm Giang, đàm phán một thương vụ mua lại, trong những ngày này cô phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.

Ninh Nhiễm Thanh bảo anh cứ chuyên tâm công tác.

Trong nhà, Ninh Bối Bối đang nấu bữa tối, Ninh Tuấn Tuấn vẫn chưa tan ca, Trương Tiểu Tri vừa đi học thêm về thì đang làm bài tập trong phòng của mình.

Ninh Nhiễm Thanh đi vào phòng bếp ngó qua một thoáng rồi gọi điện đặt đồ ăn ngoài luôn.

Ninh Bối Bối khá bức bối, Ninh Nhiễm Thanh chị có bị bệnh không đấy.

Ninh Nhiễm Thanh lượn một vòng trong bếp rồi đi ra ngoài.

Ninh Nhiễm Thanh gọi một suất pizza chín miếng, thêm cánh gà nướng và salad hoa quả, khi đồ ăn được giao tới nơi thì Ninh Bối Bối cũng đã dọn món ăn trên bàn, hai bên đối chọi, Ninh Nhiễm Thanh ung dung đưa mắt nhìn Trương Tiểu Tri bước ra khỏi phòng.

Trương Tiểu Tri tội nghiệp cảm thấy mấy hôm nay mình khổ sở vô cùng, lằng lằng chọn lựa trong bụng, sau đó nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Thanh Thanh, cháu ăn một miếng pizza của dì được không?”

Ninh Nhiễm Thanh nâng mắt, hài lòng gật đầu: “Mau đi rửa tay.”

Ninh Bối Bối hậm hực nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Chị có bệnh hả?”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ nhún vai, có điều cô đã hả hê quá sớm, bởi vì sau khi ăn một miếng pizza, Trương Tiểu Tri còn ăn thêm nửa bát cơm do Ninh Bối Bối nấu.

Có lẽ vì lòng thâm ái này, ăn xong cậu nhóc liền bật một chương trình giải trí, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Di hai ơi, chương trình ‘Bóc mẽ giới giải trí’ di thích nhất bắt đầu chiếu rồi đây này.”

Ninh Nhiễm Thanh khinh bỉ nhất là kiểu nịnh bợ đầy lộ liễu của cu cậu, song cô vẫn cứ đưa mắt liếc qua.

Khách mời của chương trình ‘Bóc mẽ giới giải trí’ kỳ này là tiểu hoa đán mới nổi Cốc Vũ, chính là sao nữ có scandal hẹn hò với đại gia Cố Đông Minh. Người dẫn chương trình hỏi về mối quan hệ giữa Cố Đông Minh và Cốc Vũ, Cốc Vũ trả lời úp úp mở mở: “Cố tiên sinh là người mà tôi rất ngưỡng mộ.”

Ninh Nhiễm Thanh cười khẩy, hôm nay cô tìm được tin tức về Cốc Vũ và Cố Đông Minh, vừa gõ ba chữ “Cố Đông Minh” vào thanh tìm kiếm, thì phía dưới lập tức hiện ra “Cố Đông Minh và Giang XX”, “Cố Đông Minh và Trần XX”, “Cố Đông Minh và Cốc XX”...

Cố Đông Minh là cổ đông lớn nhất của Giai trí Tân Tinh, dường như tất thấy nữ minh tinh từng dính tới anh ta đều có thể trở nên nổi tiếng.

Người dẫn chương trình lại hỏi tiếp: “Nghe nói Cố tiên sinh có một cô con gái riêng, xin hỏi Cốc tiểu thư có biết chuyện này không?”

Cốc Vũ đột nhiên tỏ vẻ bối rối: “Xin lỗi, tôi cũng không rõ lắm, tôi nghĩ đó là tin đồn không xác thực, tôi cũng không biết Cố tiên sinh lại như vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh đuổi chân lên bàn uống nước, cầm điều khiển ti vi bật sang kênh khác: “Chán phèo!”

“Ninh Nhiễm Thanh, chị có bệnh à, chị không xem thì cũng phải để tui em xem chứ!” Ninh Bối Bối tức tối nói.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng người qua, nhìn Ninh Bối Bối mà nói ra từng chữ, nét mặt đầy khiêu khích: “Em đổi câu khác đi được không, lải nhải lải nhải có bệnh suốt cả ngày, biết chị có bệnh thì đi luôn đi!”

Ninh Bối Bối im lặng không đáp, đứng lên quay về phòng.

Ninh Nhiễm Thanh toàn thắng, đang định nói chuyện với Trương Tiểu Tri thì cậu nhóc quay lại nói với cô: “Di hai, di quá đáng quá.”

“Cháu về phòng làm bài tập cho đi!” Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi tinh thể lỏng, giọng nói rất trầm có điều âm cuối lại lộ ra mấy phần giận dữ.

Trương Tiểu Tri lặng lẽ bò xuống sofa, đi dép lê vào rồi quay về phòng.

Cả phòng khách chỉ còn lại mình cô, Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên sofa tiếp tục chuyển kênh liên tục, sau khi chuyển tới chuyển lui hết một lượt các kênh, rốt cục thì dừng ở một chương trình xem mắt nhàm chán.

Trước đây, Trương Tiểu Tri luôn xem chương trình này cùng với cô, giờ không có cậu nhóc ở bên bàn luận cùng, cô cảm thấy rất tẻ nhạt vô vị.

Ninh Nhiễm Thanh chỉnh âm lượng to lên, phòng khách lập tức trở nên sôi động, để chứng tỏ rằng hiện giờ mình rất vui vẻ, cô lại pha cho mình một cốc sữa, sau đó ngồi xem chương trình xem mắt cho tới khi Ninh Tuấn Tuấn về nhà.

“Nhiễm Thanh, Tiểu Tri và Bối Bối đâu rồi?” Ninh Tuấn Tuấn mua đồ ăn khuya về, vào phòng bếp thấy pizza và salad còn thừa, nhăn mặt hỏi, “Nhiễm Thanh, em gọi đồ ăn bên ngoài à?”

Âm lượng ti vi rất lớn, Ninh Nhiễm Thanh không nghe được Ninh Tuấn Tuấn nói gì, cô ngồi trên sofa âm ừ mấy tiếng, coi như đáp lại câu hỏi của Ninh Tuấn Tuấn.

Đúng lúc ấy, Ninh Bối Bối ra khỏi phòng, chỉ vào đồ ăn mình nấu trên bàn: “Chị ơi, em nấu suốt một buổi chiều đấy, thế mà em nấu sắp xong thì chị ấy lại gọi đồ ăn bên ngoài.”

Ninh Tuấn Tuấn vỗ vỗ lên vai Ninh Bối Bối, bước tới trước mặt Ninh Nhiễm Thanh, điều chỉnh âm lượng ti vi nhỏ đi một chút: “Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh tắt ti vi, quay đầu nhìn Ninh Tuấn Tuấn: “Sao thế chị?”

Ninh Tuấn Tuấn vốn đã mệt mỏi vì chuyện ở cửa hàng, về đến nhà lại còn phải giải quyết chuyện này, không khỏi nặng lời hơn bình thường: “Nhiễm Thanh nếu Bối Bối đã nấu cơm rồi thì đồ ăn bên ngoài làm gì nữa, chị đã dặn em ăn ít đồ ăn bên ngoài rồi cơ mà?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Muốn ăn thì ăn thôi, em tiêu tiền của em mà.”

Những lời này của Ninh Nhiễm Thanh khiến Ninh Tuấn Tuấn thấy rất giận, sắc mặt tối sầm, tuy nhiên cũng không trách mắng nữa.

Ninh Nhiễm Thanh thong thả đứng lên từ sofa, đi tới trước mặt Ninh Bối Bối: “Em đừng có mách lẻo nữa được không, đúng là thói xấu sửa hoài không hết, cũng lớn thế này rồi, em không thấy mắc ói à?”

Ninh Bối Bối nhếch môi: “Chị thì khác gì đâu, từ bé đến lớn lúc nào cũng ích kỉ ngang ngạnh, Ninh Nhiễm Thanh chị coi mọi người như mẹ chị đấy à!”

Mẹ chị... Ninh Nhiễm Thanh chợt thấy trái tim mình như vừa bị đâm một dao, cô đưa tay tát cho Ninh Bối Bối một cái thật mạnh: “Đừng có nhắc đến chữ mẹ với chị.”

Ninh Bối Bối loạng choạng lui về sau mấy bước, về mặt nhìn cô với vẻ khó tin.

“Nhiễm Thanh!” Ninh Tuấn Tuấn hét lên với cô, “Em có thôi đi không hả!”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang: “Chị...”

Ninh Tuấn Tuấn buồn khổ nói: “Nhiễm Thanh, chị đã dặn em đừng gây rối nữa cơ mà, tranh cãi từ nhỏ tới lớn, em có thể ngoan ngoãn một chút được không!”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu nhìn nền nhà, sau đó vênh mặt nói: “Sao em phải ngoan ngoãn...”

Cuộc chiến giữa cô và Ninh Bối Bối, tại sao phải ngừng lại...

Ninh Nhiễm Thanh trở lại phòng mình, lần này Ninh Tuấn Tuấn không vào phòng tìm cô nữa, mà tới phòng của Bối Bối. Ninh Nhiễm Thanh hiểu rằng hôm nay cô đã khiến chị gái cảm thấy thất vọng.

Rất nhiều tình yêu trên thế gian này đều dễ dàng mờ phai, mờ phai dần dần theo từng nỗi thất vọng chồng chất. Trong nhiều năm qua, cô vẫn luôn phí hoài tình yêu của chị gái và cha dành cho cô. Trước đây, cô còn nhỏ tuổi, họ còn thấy có thể thông cảm được, mỗi khi cô giận dỗi họ đều cố gắng bao dung cho cô, nhưng giờ họ thấy rõ ràng cô phải hiểu chuyện rồi, nếu Ninh Bối Bối đã thành người nhà, thì phải coi nhau như người thân vậy.

Chỉ là, cô thực sự không thể làm được...

Nhiều khi, chịu lùi một bước có thể lấy được sự quan tâm và chú ý, mà suốt bao nhiêu năm qua, Ninh Nhiễm Thanh vẫn không học được cách làm một người biết “lùi bước”.

Ninh Nhiễm Thanh nằm trên giường một lúc, sau đó tới gõ cửa phòng chị gái, Ninh Tuấn Tuấn tưởng Ninh Nhiễm Thanh chủ động nhận lỗi với chị, nét mặt cũng dịu đi.

“Chị, em sang chỉ để hỏi chị một câu thôi, bao giờ Ninh Bối Bối đi?” Ninh Nhiễm Thanh đứng ở cửa hỏi.

Ninh Tuấn Tuấn thoáng sững sốt, im lặng một lúc rồi đáp: “Con bé định tìm việc ở thành phố A...”

“Ồ, em hiểu rồi.” Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa lại rồi đi về phòng.

Việc Châu Yến rời khỏi văn phòng luật sư Vạn Chính đã không còn là bí mật, sau khi giải quyết xong toàn bộ công việc trong tay, Châu Yến cũng phải bay sang Mỹ, lúc dọn dẹp hồ sơ cho Châu Yến, Ninh Nhiễm Thanh ngập ngừng hỏi: “Cô ơi, cô đã ra tòa tranh tụng bao nhiêu lần rồi ạ?”

Châu Yến trầm tư suy nghĩ một lúc, “Không nhớ rõ nữa, nhưng cô vẫn nhớ lần đầu tiên bào chữa trước tòa, cô còn nói lắp.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang: “Sao có thể thế được?”

“Thật đấy.” Châu Yến nhìn ra ngoài cửa sổ, “Khi đó, cô cũng sần sần tuổi em, sùng sùng sộ sộ chẳng biết gì hết, chỉ có lý luận suông, trong suốt phiên tòa chỉ đọc bản thảo đã viết sẵn, khi thẩm phán gõ búa thì cô mới ngẩng ra, sao mới đến đây đã kết thúc rồi?”

“Ha ha...” Ninh Nhiễm Thanh bật cười, trong suy nghĩ của cô, Châu Yến là một người nghiêm nghị cứng nhắc, chưa bao giờ tán gẫu vui vẻ với cô thế này, Ninh Nhiễm Thanh thấy rất vui, không ngờ công việc mà Châu Yến theo đuổi lâu như vậy, lại phải buông bỏ vì hôn nhân xa với chồng.

“À, phải rồi, Tiểu Ninh à, sau này em kết hôn với luật sư Tần thì đừng quên gửi thiệp mời cho cô nhé, tới lúc đó cô và chồng cô sẽ về nước dự lễ cưới của em.” Châu Yến chuyển đề tài sang cô và Tần Hữu Sinh.

Ninh Nhiễm Thanh cười: “Nếu sau này, em và thầy Tần có thể kết hôn một cách suôn sẻ, vậy cô giáo cũng được xem như là người làm chứng rồi.”

“Luật sư Tần thực sự rất tốt, trong giới luật sư mà nói, cô coi trọng nhất anh ấy và luật sư Giang, nam luật sư có thể sống nghiêm túc kỉ luật như họ không phải chuyện đơn giản.”

Ninh Nhiễm Thanh thưa: “Em hiểu rồi ạ.”

Vì phải sang Mỹ nên Châu Yến gần như không nhận công việc mới, vụ án cuối cùng Châu Yến xử lý trước khi ra nước ngoài chính là vụ án giành quyền

nuôi con của Cố Đông Minh.

Mấy hôm nay Ninh Nhiễm Thanh vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh với Ninh Tuân Tuân, Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Tri, khổ cái là một chẳng thể địch trăm, thế nên vào kì nghỉ Quốc Khánh, cô sắp xếp hành lý dự định đi du lịch.

Tần Hữu Sinh còn đang ở Nhật Bản, Ninh Nhiễm Thanh không kể với anh chuyện phiền phức của mình, khi tới ga tàu hỏa, cô nhắn tin cho anh: “Thầy Tần, chúng ta ở chung đi.”

Ninh Nhiễm Thanh gửi tin nhắn xong, khi ngẩng đầu lên, bỗng thấy Trương Tiểu Tri không biết mọc từ đâu ra nhe răng cười với cô: “Thanh Thanh, dẫn cháu đi với.”

Trương Tiểu Tri đã cao hơn 1 mét 2, khi Ninh Nhiễm Thanh dẫn cậu nhóc lên tàu, nhân viên trên tàu nhắc nhở cô lát nữa nhớ mua thêm vé.

Ninh Nhiễm Thanh mua ghế nằm ở chuyến tàu thường, bốn người một gian, khi cô dẫn Trương Tiểu Tri đi tìm gian của mình thì nói với cậu bé: “Lát nữa lúc phải mua vé bù thì cháu vào nhà vệ sinh tránh một hồi nhé.”

Trương Tiểu Tri mắt húng: “Cháu không thích lên kút thậm thụt đâu, cháu muốn quang minh chính đại cơ.”

Ninh Nhiễm Thanh cất hành lý, quay ra nói với cậu nhóc: “Giờ tàu chưa chạy, cháu có thể xuống xe một cách quang minh chính đại.”

“Cùng lắm thì khi nào lớn cháu kiếm tiền trả cho đi.” Dứt lời cu cậu không thèm để ý đến cô nữa, đúng lúc ấy, một bé gái xinh xắn ở giường đối diện nói với cậu nhóc: “Anh ơi, chúng mình cùng chơi cò tí phú nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh ngoái đầu nhìn lại, bấy giờ mới phát hiện hai mẹ con trông rất nổi bật đang ngồi ở giường đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Chiều tối gần tới giờ tan tầm, Ninh Nhiễm Thanh nhận được điện thoại của cha cô, trước đây cha luôn gọi cho chị gái rồi lại bảo chị gái đưa điện thoại cho cô, hôm nay ông lại gọi thẳng tới, khiến Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy khá bất ngờ.

Cô ra ngoài hành lang của văn phòng để nghe máy.

Trong điện thoại, ông Ninh Uy Phong cười vui vẻ, hỏi han tình hình thực tập của cô, còn nói vừa gửi một khoản tiền cho cô, bảo cô thích gì thì mua nấy, đừng tiết kiệm.

Không phải cha đã phá sản rồi sao, Cô hỏi.

Bây giờ cha con đang góp vốn mở công ty với một chút nữa, lợi nhuận cũng khá. Giọng của ông Ninh Uy Phong mang theo ý cười, lát sau mới vào chủ đề chính: À đúng rồi, Bối Bối đang ở đó đúng không.

Ninh Nhiễm Thanh: Cha bảo nó về ngay đi.

Nhiễm Thanh...

Ninh Nhiễm Thanh ngắt máy luôn.

Ông Ninh Uy Phong có ba cô con gái, ngày trước có một thầy phong thủy tới tính bát tự (*) cho nhà cô, trong ba cô con gái nhà họ Ninh, bát tự của cô và ông Ninh Uy Phong là không hợp nhau nhất.

(*) Giờ ngày tháng năm sinh quyết định vận mệnh con người.

Ninh Nhiễm Thanh lại chẳng thấy đúng, gì mà bát tự không hợp, vốn là tam quan không hợp. (*) Tuy Trương Tiểu Tri là đồ ba phải gió chiều nào theo chiều ấy, nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn lo lắng cậu bé sẽ bị tẩy não hoàn toàn, cho nên vừa hết giờ là cô về ngay, khi Tần Hữu Sinh gọi điện cho cô, cô đã về gần đến nhà rồi.

(*) Tam quan theo khái niệm cũ ở Trung Quốc là chỉ Thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan. Theo khái niệm mới ở Trung Quốc năm 200, tam quan là chỉ sự nghiệp quan, công tác quan, thành tích quan.

Tần Hữu Sinh nói ngày mai anh phải sang Nhật với vai trò luật sư cố vấn cho tập đoàn Sâm Giang, đàm phán một thương vụ mua lại, trong những ngày này cô phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.

Ninh Nhiễm Thanh bảo anh cứ chuyên tâm công tác.

Trong nhà, Ninh Bối Bối đang nấu bữa tối, Ninh Tuấn Tuấn vẫn chưa tan ca, Trương Tiểu Tri vừa đi học thêm về thì đang làm bài tập trong phòng của mình.

Ninh Nhiễm Thanh đi vào phòng bếp ngó qua một thoáng rồi gọi điện đặt đồ ăn ngoài luôn.

Ninh Bối Bối khá bức bối, Ninh Nhiễm Thanh chị có bị bệnh không đấy.

Ninh Nhiễm Thanh lượn một vòng trong bếp rồi đi ra ngoài.

Ninh Nhiễm Thanh gọi một suất pizza chín miếng, thêm cánh gà nướng và salad hoa quả, khi đồ ăn được giao tới nơi thì Ninh Bối Bối cũng đã dọn món ăn trên bàn, hai bên đối chọi, Ninh Nhiễm Thanh ung dung đưa mắt nhìn Trương Tiểu Tri bước ra khỏi phòng.

Trương Tiểu Tri tội nghiệp cảm thấy mấy hôm nay mình khổ sở vô cùng, lảng lảng chọn lựa trong bụng, sau đó nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Thanh Thanh, cháu ăn một miếng pizza của dì được không?”

Ninh Nhiễm Thanh nâng mắt, hài lòng gật đầu: “Mau đi rửa tay.”

Ninh Bối Bối hậm hực nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Chị có bệnh hả?”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ nhún vai, có điều cô đã hã hê quá sớm, bởi vì sau khi ăn một miếng pizza, Trương Tiểu Tri còn ăn thêm nửa bát cơm do Ninh Bối Bối nấu.

Có lẽ vì lòng thâm ái này, ăn xong cậu nhóc liền bật một chương trình giải trí, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Dì hai ơi, chương trình ‘Bóc mẽ giới giải trí’ dì thích nhất bắt đầu chiếu rồi đây này.”

Ninh Nhiễm Thanh khinh bỉ nhất là kiểu nịnh bợ đầy lộ liễu của cu cậu, song cô vẫn cứ đưa mắt liếc qua.

Khách mời của chương trình ‘Bóc mẽ giới giải trí’ kỳ này là tiểu hoa đán mới nổi Cốc Vũ, chính là sao nữ có scandal hẹn hò với đại gia Cố Đông Minh. Người dẫn chương trình hỏi về mối quan hệ giữa Cố Đông Minh và Cốc Vũ, Cốc Vũ trả lời úp úp mở mở: “Cố tiên sinh là người mà tôi rất ngưỡng mộ.”

Ninh Nhiễm Thanh cười khẩy, hôm nay cô tìm được tin tức về Cốc Vũ và Cố Đông Minh, vừa gõ ba chữ “Cố Đông Minh” vào thanh tìm kiếm, thì phía dưới lập tức hiện ra “Cố Đông Minh và Giang XX”, “Cố Đông Minh và Trần XX”, “Cố Đông Minh và Cốc XX”...

Cố Đông Minh là cổ đông lớn nhất của Giai trí Tân Tinh, dường như tất thảy nữ minh tinh từng dính tới anh ta đều có thể trở nên nổi tiếng.

Người dẫn chương trình lại hỏi tiếp: “Nghe nói Cố tiên sinh có một cô con gái riêng, xin hỏi Cốc tiểu thư có biết chuyện này không?”

Cốc Vũ đột nhiên tỏ vẻ bối rối: “Xin lỗi, tôi cũng không rõ lắm, tôi nghĩ đó là tin đồn không xác thực, tôi cũng không biết Cố tiên sinh lại như vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh duỗi chân lên bàn uống nước, cầm điều khiển ti vi bật sang kênh khác: “Chán phèo!”

“Ninh Nhiễm Thanh, chị có bệnh à, chị không xem thì cũng phải để tụi em xem chứ!” Ninh Bối Bối tức tối nói.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng người qua, nhìn Ninh Bối Bối mà nói ra từng chữ, nét mặt đầy khiêu khích: “Em đổi câu khác đi được không, lải nhải lải nhải có bệnh suốt cả ngày, biết chị có bệnh thì đi luôn đi!”

Ninh Bối Bối im lặng không đáp, đứng lên quay về phòng.

Ninh Nhiễm Thanh toàn thắng, đang định nói chuyện với Trương Tiểu Tri thì cậu nhóc quay lại nói với cô: “Dì hai, dì quá đáng quá.”

“Cháu về phòng làm bài tập cho dì!” Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi tinh thể lỏng, giọng nói rất trầm có điều âm cuối lại lộ ra mấy phần giận dữ.

Trương Tiểu Tri lặng lẽ bò xuống sofa, đi dép lê vào rồi quay về phòng.

Cả phòng khách chỉ còn lại mình cô, Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên sofa tiếp tục chuyển kênh liên tục, sau khi chuyển tới chuyển lui hết một lượt các kênh, rốt cục thì dừng ở một chương trình xem mắt nhảm chán.

Trước đây, Trương Tiểu Tri luôn xem chương trình này cùng với cô, giờ không có cậu nhóc ở bên bàn luận cùng, cô cảm thấy rất tẻ nhạt vô vị.

Ninh Nhiễm Thanh chỉnh âm lượng to lên, phòng khách lập tức trở nên sôi động, để chứng tỏ rằng hiện giờ mình rất vui vẻ, cô lại pha cho mình một cốc sữa, sau đó ngồi xem chương trình xem mắt cho tới khi Ninh Tuấn Tuấn về nhà.

“Nhiễm Thanh, Tiểu Tri và Bối Bối đâu rồi?” Ninh Tuấn Tuấn mua đồ ăn khuya về, vào phòng bếp thấy pizza và salad còn thừa, nhăn mặt hỏi, “Nhiễm

Thanh, em gọi đồ ăn bên ngoài à?”

Âm lượng ti vi rất lớn, Ninh Nhiễm Thanh không nghe được Ninh Tuấn Tuấn nói gì, cô ngồi trên sofa âm ừ mấy tiếng, coi như đáp lại câu hỏi của Ninh Tuấn Tuấn.

Đúng lúc ấy, Ninh Bối Bối ra khỏi phòng, chỉ vào đồ ăn mình nấu trên bàn: “Chị ơi, em nấu suốt một buổi chiều đây, thế mà em nấu sắp xong thì chị ấy lại gọi đồ ăn bên ngoài.”

Ninh Tuấn Tuấn vỗ vỗ lên vai Ninh Bối Bối, bước tới trước mặt Ninh Nhiễm Thanh, điều chỉnh âm lượng ti vi nhỏ đi một chút: “Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh tắt ti vi, quay đầu nhìn Ninh Tuấn Tuấn: “Sao thế chị?”

Ninh Tuấn Tuấn vốn đã mệt mỏi vì chuyện ở cửa hàng, về đến nhà lại còn phải giải quyết chuyện này, không khỏi nặng lời hơn bình thường: “Nhiễm Thanh nếu Bối Bối đã nấu cơm rồi thì đồ ăn bên ngoài làm gì nữa, chị đã dặn em ăn ít đồ ăn bên ngoài rồi cơ mà?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Muốn ăn thì ăn thôi, em tiêu tiền của em mà.”

Những lời này của Ninh Nhiễm Thanh khiến Ninh Tuấn Tuấn thấy rất giận, sắc mặt tối sầm, tuy nhiên cũng không trách mắng nữa.

Ninh Nhiễm Thanh thông thả đứng lên từ sofa, đi tới trước mặt Ninh Bối Bối: “Em đừng có mách lẻo nữa được không, đúng là thói xấu sửa hoài không hết, cũng lớn thế này rồi, em không thấy mắc ói à?”

Ninh Bối Bối nhếch môi: “Chị thì khác gì đâu, từ bé đến lớn lúc nào cũng ích kỉ ngang ngạnh, Ninh Nhiễm Thanh chị coi mọi người như mẹ chị đấy à!”

Mẹ chị... Ninh Nhiễm Thanh chợt thấy trái tim mình như vừa bị đâm một dao, cô đưa tay tát cho Ninh Bối Bối một cái thật mạnh: “Đừng có nhắc đến chữ mẹ với chị!”

Ninh Bối Bối loạng choạng lui về sau mấy bước, về mặt nhìn cô với vẻ khó tin.

“Nhiễm Thanh!” Ninh Tuấn Tuấn hét lên với cô, “Em có thôi đi không hả!”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang: “Chị...”

Ninh Tuấn Tuấn buồn khổ nói: “Nhiễm Thanh, chị đã dặn em đừng gây rối nữa cơ mà, tranh cãi từ nhỏ tới lớn, em có thể ngoan ngoãn một chút được không!”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu nhìn nền nhà, sau đó vênh mặt nói: “Sao em phải ngoan ngoãn...”

Cuộc chiến giữa cô và Ninh Bối Bối, tại sao phải ngừng lại...

Ninh Nhiễm Thanh trở lại phòng mình, lần này Ninh Tuấn Tuấn không vào phòng tìm cô nữa, mà tới phòng của Bối Bối. Ninh Nhiễm Thanh hiểu rằng hôm nay cô đã khiến chị gái cảm thấy thất vọng.

Rất nhiều tình yêu trên thế gian này đều dễ dàng mờ phai, mờ phai dần dần theo từng nỗi thất vọng chồng chất. Trong nhiều năm qua, cô vẫn luôn phí hoài tình yêu của chị gái và cha dành cho cô. Trước đây, cô còn nhỏ tuổi, họ còn thấy có thể thông cảm được, mỗi khi cô giận dữ họ đều cố gắng bao dung cho cô, nhưng giờ họ thấy rõ ràng cô phải hiểu chuyện rồi, nếu Ninh Bối Bối đã thành người nhà, thì phải coi nhau như người thân vậy.

Chỉ là, cô thực sự không thể làm được...

Nhiều khi, chịu lui một bước có thể lấy được sự quan tâm và chú ý, mà suốt bao nhiêu năm qua, Ninh Nhiễm Thanh vẫn không học được cách làm một người biết “lui bước”.

Ninh Nhiễm Thanh nằm trên giường một lúc, sau đó tới gõ cửa phòng chị gái, Ninh Tuấn Tuấn tưởng Ninh Nhiễm Thanh chủ động nhận lỗi với chị, nét mặt cũng dịu đi.

“Chị, em sang chỉ để hỏi chị một câu thôi, bao giờ Ninh Bối Bối đi?” Ninh Nhiễm Thanh đứng ở cửa hỏi.

Ninh Tuấn Tuấn thoáng sững sốt, im lặng một lúc rồi đáp: “Con bé định tìm việc ở thành phố A...”

“Ồ, em hiểu rồi.” Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa lại rồi đi về phòng.

Việc Châu Yến rời khỏi văn phòng luật sư Vạn Chính đã không còn là bí mật, sau khi giải quyết xong toàn bộ công việc trong tay, Châu Yến cũng phải bay sang Mỹ, lúc dọn dẹp hồ sơ cho Châu Yến, Ninh Nhiễm Thanh ngập ngừng hỏi: “Cô ơi, cô đã ra tòa tranh tụng bao nhiêu lần rồi ạ?”

Châu Yến trầm tư suy nghĩ một lúc, “Không nhớ rõ nữa, nhưng cô vẫn nhớ lần đầu tiên bào chữa trước tòa, cô còn nói lắp.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang: “Sao có thể thế được?”

“Thật đấy.” Châu Yến nhìn ra ngoài cửa sổ, “Khi đó, cô cũng sần sần tuổi em, sừng sừng sộ sộ chẳng biết gì hết, chỉ có lý luận suông, trong suốt phiên tòa chỉ đọc bản thảo đã viết sẵn, khi thẩm phán gõ búa thì cô mới ngáy ra, sao mới đến đây đã kết thúc rồi?”

“Ha ha...” Ninh Nhiễm Thanh bật cười, trong suy nghĩ của cô, Châu Yến là một người nghiêm nghị cứng nhắc, chưa bao giờ tán gẫu vui vẻ với cô thế này, Ninh Nhiễm Thanh thấy rất vui, không ngờ công việc mà Châu Yến theo đuổi lâu như vậy, lại phải buông bỏ vì hôn nhân xa với chồng.

“À, phải rồi, Tiểu Ninh à, sau này em kết hôn với luật sư Tần thì đừng quên gửi thiệp mời cho cô nhé, tới lúc đó cô và chồng cô sẽ về nước dự lễ cưới của em.” Châu Yến chuyển đề tài sang cô và Tần Hữu Sinh.

Ninh Nhiễm Thanh cười: “Nếu sau này, em và thầy Tần có thể kết hôn một cách suôn sẻ, vậy cô giáo cũng được xem như là người làm chứng rồi.”

“Luật sư Tần thực sự rất tốt, trong giới luật sư mà nói, cô coi trọng nhất anh ấy và luật sư Giang, nam luật sư có thể sống nghiêm túc kỉ luật như họ không phải chuyện đơn giản.”

Ninh Nhiễm Thanh thưa: “Em hiểu rồi ạ.”

Vì phải sang Mỹ nên Châu Yến gần như không nhận công việc mới, vụ án cuối cùng Châu Yến xử lý trước khi ra nước ngoài chính là vụ án giành quyền nuôi con của Cố Đông Minh.

Mấy hôm nay Ninh Nhiễm Thanh vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh với Ninh Tuấn Tuấn, Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Trì, khổ cái là một chẳng thể địch trăm, thế nên vào kì nghỉ Quốc Khánh, cô sắp xếp hành lý dự định đi du lịch.

Tần Hữu Sinh còn đang ở Nhật Bản, Ninh Nhiễm Thanh không kể với anh chuyện phiền phức của mình, khi tới ga tàu hỏa, cô nhắn tin cho anh: “Thầy Tần, chúng ta ở chung đi.”

Ninh Nhiễm Thanh gửi tin nhắn xong, khi ngẩng đầu lên, bỗng thấy Trương Tiểu Trì không biết mọc từ đâu ra nhe răng cười với cô: “Thanh Thanh, dẫn cháu đi với.”

Trương Tiểu Trì đã cao hơn 1 mét 2, khi Ninh Nhiễm Thanh dẫn cậu nhóc lên tàu, nhân viên trên tàu nhắc nhở cô lát nữa nhớ mua thêm vé.

Ninh Nhiễm Thanh mua ghế nằm ở chuyến tàu thường, bốn người một gian, khi cô dẫn Trương Tiểu Trì đi tìm gian của mình thì nói với cậu bé: “Lát nữa lúc phải mua vé bù thì cháu vào nhà vệ sinh tránh một hồi nhé.”

Trương Tiểu Trì mắt lúng: “Cháu không thích lén lút thậm thụt đâu, cháu muốn quang minh chính đại cơ.”

Ninh Nhiễm Thanh cất hành lý, quay ra nói với cậu nhóc: “Giờ tàu chưa chạy, cháu có thể xuống xe một cách quang minh chính đại.”

“Cùng lắm thì khi nào lớn cháu kiếm tiền trả cho đi.” Dứt lời cu cậu không thèm để ý đến cô nữa, đúng lúc ấy, một bé gái xinh xắn ở giường đối diện nói với cậu nhóc: “Anh ơi, chúng mình cùng chơi cờ ti phú nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh ngoái đầu nhìn lại, bấy giờ mới phát hiện hai mẹ con trông rất nổi bật đang ngồi ở giường đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Phòng bao được ngăn ra bởi một tấm bình phong sơn thủy bằng gốm, trong phòng đốt hương thơm ngát, gian ngoài có một giai nhân đang gảy tỳ bà, khi thì tha thiết ồn ào như mưa rơi trên lá chuối, khi thì lãnh lút mềm mại như suối nước đing đang, nước suối được dẫn vào nhà hàng, trong vắt chậm chậm men theo ống ngọc chạy vào hồ cá nhỏ trong phòng bao, kêu róc rách.

Tần Hữu Sinh bỏ qua những lo lắng trong lòng, bình tĩnh lại, tiếp tục nghe Cố Đông Minh nói chuyện điện thoại.

Cố Đông Minh đã tắt loa ngoài đi, khi nghe điện thì luôn im lặng, rất lâu sau đó mới nói một câu: “Rốt cuộc mấy người có biết làm việc không hả?”

Tần Hữu Sinh nhũn mảy lấy đi động gọi cho Ninh Nhiễm Thanh, song lại không có ai nghe máy.

Là luật sư, chỉ cần có chút thông tin thì đầu óc anh sẽ tự phân tích rồi tổng hợp thành suy luận.

Nhiễm Thanh tới thành phố Thanh, trọng điểm quan tâm của Cố Đông Minh dạo gần đây cũng ở thành phố Thanh. Nhiễm Thanh về thành phố A còn chưa gọi điện thoại cho anh... Dù hơi trùng hợp có điều không thể phủ nhận trường hợp này chỉ vì sự trùng hợp.

Cố Đông Minh nhanh chóng ngắt máy, đứng dậy xin lỗi: “Đột nhiên có chút việc gấp, tôi xin phép về trước...” “Dứt lời, Cố Minh Đông đưa tay cầm lấy

áo khoác rồi mặc vào.

Trợ lý của anh ta cũng lập tức ra nói với Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi: “Khi này hai vị luật sư cũng chưa uống được bao nhiêu, chỉ bằng chúng ta tới nơi khác uống rượu tiếp?”

“Không cần đâu.” Tần Hữu Sinh từ chối lời mời của vị trợ lý kia, khi Cố Đông Minh đã ra khỏi phòng, anh cũng đứng dậy bước tới Cố Đông Minh, nếu bỏ qua sự u ám lạnh lùng trong mắt Tần Hữu Sinh, thì cả người anh vẫn toát lên phong thái ôn hòa như gió thanh nhã tựa trắng.

Có điều Cố Minh Đông hiểu rằng, người đàn ông tên Tần Hữu Sinh này chỉ có bề ngoài ôn hòa mà thôi.

“Luật sư Tần, có việc gì không?” Cố Đông Minh dừng bước, nhẵn nại hỏi.

Tần Hữu Sinh mỉm cười, im lặng một thoáng rồi mới nói: “Tổng giám đốc Cố, tôi bắt buộc phải nhắc anh một lần, sử dụng bạo lực uy hiếp hay bất kỳ phương pháp nào để bắt cóc người khác đều là hành vi trái với pháp luật.

Cố Đông Minh hơi ngẩng người, cũng không có ý định giấu diếm Tần Hữu Sinh: “Xin lỗi, là cấp dưới của tôi phạm sai lầm, bây giờ tôi sẽ đi giải quyết chuyện này.”

Tạm thời thì Tần Hữu Sinh vẫn chưa thể khẳng định giọng nói kia là của Ninh Nhiễm Thanh, anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi cũng Tổng giám đốc Cố đến đó.”

Cố Đông Minh nở nụ cười: “Chuyện này đâu dám phiền tới luật sư Tần?”

Tần Hữu Sinh quay đi, như thể không hiểu ý của Cố Minh Đông, anh nói luôn: “Tổng giám đốc Cố, đi thôi.”

Khi bị lôi vào xe, ban đầu Ninh Nhiễm Thanh mớ mớ, sau đó bắt đầu thuyết phục, thuyết phục không được thì chuyển sang nêu từng điều luật cho mấy người đàn ông mặc vest nghe, từ “Tội bắt cóc” đến “Tội giam giữ bất hợp pháp”, ấy mà cũng chẳng mấy hiệu quả.

Xe đi thẳng tới một biệt thự ở trên núi, khi Ninh Nhiễm Thanh lại bị “mời” vào cùng với Hứa Trùng, một người đàn ông mặc vest bắt đầu cảm thấy đau cánh tay cô, Ninh Nhiễm Thanh liền trừng mắt nhìn người đàn ông: “Nhớ đấy, tội cố ý gây thương tích.”

“Tôi nghĩ hai vị đã hiểu lầm rồi, ông chủ của chúng tôi chỉ muốn mời hai người tới đây nói chuyện một lúc.” Người đàn ông đứng đầu giải thích.

Ninh Nhiễm Thanh hừ một tiếng đầy khinh bỉ, “Nói nói cái đầu anh ấy, mấy anh giết người xong thì cũng nguy hiểm lắm vậy vì muốn tốt cho nạn nhân, giúp người ta chết sớm siêu sinh sớm ấy hả?”

Người đàn ông mặc vest không nguy hiểm nữa, rót ba cốc nước đặt lên bàn, trông đúng như đang đón khách tới chơi.

Lúc này Đồng Đồng còn nằm khóc trong lòng Hứa Trùng, giờ đã khóc tới ngủ thiếp đi, Hứa Trùng ngẩng đầu nói với người đàn ông mặc vest: “Các anh thả cô gái này đi, người mà Tổng giám đốc Cố của mấy người muốn gặp là tôi, không liên quan tới cô ấy.”

Người đàn ông mặc vest cũng rất hối hận vì đã dẫn “bà Phật” này lên xe: “Cô ơi, khi này đã mạo phạm đến cô, bây giờ chúng tôi sẽ đưa cô về.”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ ngợi một lúc: “Thế anh trả điện thoại cho tôi trước đã...”

Người đàn ông mặc vest liếc nhìn cô, rồi trả chiếc di động trắng cho Ninh Nhiễm Thanh, thế là hành động đầu tiên từ khi nhận lại di động của Ninh Nhiễm Thanh chính là chụp một đồng ảnh với cánh tay bị siết đỏ, sau đó gọi điện thoại cho Tần Hữu Sinh, ngắt máy xong cô mới nói: “Tôi không đi đâu hết, tôi phải chờ cảnh sát và luật sư của tôi tới rồi mới đi.”

Tần Hữu Sinh ngồi cùng một chiếc xe với Cố Đông Minh, sau khi xong cuộc điện thoại của Ninh Nhiễm Thanh, đầu tiên anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc Cố, tôi muốn biết tại sao bạn gái của tôi cũng bị người của anh ‘Mời’ đi?”

Cố Đông Minh đâu có biết tại sao bạn gái của Tần Hữu Sinh lại đi với Hứa Trùng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe: “Tôi nghĩ đây chỉ là một sự hiểu lầm.”

Tần Hữu Sinh không đáp lại anh ta, anh không chấp nhận “sự hiểu lầm” này.

“Ngoài ra tôi còn muốn hỏi luật sư Tần, làm thế nào để giành lại quyền nuôi con gái ngoài giá thú?” Cố Đông Minh hờ hững hỏi.

“Con gái ngoài giá thú?” Tần Hữu Sinh nhìn thẳng về phía trước, “Có thể tham khảo phương pháp giải quyết trường hợp giành quyền nuôi con gái riêng, đầu tiên nên thỏa thuận với mẹ đứa bé, nếu không thể thỏa thuận được thì phải xin tòa án xác nhận quan hệ huyết thống giữa anh và đứa bé.”

Cố Đông Minh nói: “Nếu mẹ đứa bé kết hôn rồi thì sao?”

Tần Hữu Sinh thoáng ngạc nhiên, sau đó thông dong đáp: “Tổng giám đốc Cố, anh có chắc đứa bé ấy là con của anh không, tốt nhất đừng bao giờ là ‘Một sự hiểu lầm’.”

Cố Đông Minh im lặng một lát rồi lạnh lùng đáp lại: “Không thể làm được.”

Ngoài trời bỗng đổ mưa rào, Tần Hữu Sinh xem giờ, đã hơn chín giờ tối, mưa rền gió dữ nhuộm ánh đèn hai bên đường thành màu vàng nhạt, gió thổi bay nước mưa cũng thổi vụn ánh đèn phía trước, con đường mờ mịt mông lung...

Trên con đường núi với tầm nhìn cực ngắn như vậy, một chiếc xe màu đen chạy men theo con đường ấy, lát sau một chiếc Hummer ngang tàng cũng theo sau mà chạy lên núi.

Cuối cùng chiếc xe đằng trước cũng dừng trước một ngôi biệt thự.

Người lái xe lấy ra hai chiếc ô, Cố Đông Minh và Tần Hữu Sinh mỗi người che một chiếc đi vào biệt thự, hai người đứng trước cửa chính, ánh mắt mỗi người rơi trên người cô gái đang ngồi trên sofa.

Lúc tiếng đồ xe vừa vang lên ngoài cửa, mắt Ninh Nhiễm Thanh đã sáng lên rồi, cô quay đầu nhìn chằm chằm ra cửa chính.

Khi cửa chính phòng tiếp khách được mở ra, gió đêm lạnh lẽo đi cùng cơn mưa tầm tã ngoài trời ào ào thổi vào trong, không khí lạnh bắt người ớn lạnh, giữa màn mưa gió mênh mang, hai người đàn ông cao lớn bước vào phòng.

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hữu Sinh ngay tức thì vội đứng lên nhào vào ngực anh, sau mấy tiếng sụt sịt nức nở không biết để làm chi, cô nói: “Bọn họ giam giữ em bất hợp pháp...”

Tần Hữu Sinh gấp ô lại, xoa đầu vỗ về cô: “Em đừng sợ, là bất cóc thật sao?”

Ninh Nhiễm Thanh duỗi cánh tay mình cho anh xem: “Anh nhìn đi, bằng chứng đó.”

Trên cánh tay trắng mịn đúng là có một vết màu đỏ, Tần Hữu Sinh nhìn nó rồi hỏi cô: “Ai làm?”

Nhiễm Thanh chỉ vào một người đàn ông mặc vest, “Chính là anh ta”.

Người đàn ông mặc vest quay đầu nhìn đi nơi khác.

Ở một chỗ khác, Hứa Trùng ôm Đổng Đổng đứng dậy, lạnh nhạt đối mặt với Cố Đông Minh, “Cố tiên sinh có thể giải thích nguyên do của mọi việc xảy ra tối nay không?”

Cố Đông Minh cười lạnh, “Hứa Trùng, cô mới là người cần giải thích cho tôi rốt cuộc đứa bé này là như thế nào?”

“Đúng là nực cười, tôi lấy chồng sinh con mà còn phải giải thích cho Cố tiên sinh nữa à?”

Tình huống này thật là éo le... nhưng mà rất đáng hóng hớt.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Cố Đông Minh và Hứa Trùng đối mặt với nhau, chợt hiểu ra gì đó, nhớ đến chuyện dạo trước Cố Đông Minh có con rơi, bắt đầu động não phân tích.

Cô nhỏ giọng hỏi Tần Hữu Sinh, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Hữu Sinh nhướn mày, “Em nghĩ thế nào?”

“Dù cô có nói sao thì tôi vẫn muốn dẫn con bé đi xét nghiệm AND.” Cố Đông Minh đề xuất yêu cầu với Hứa Trùng.

“Anh vốn không có quyền làm thế.” Hứa Trùng giận dữ nhìn Cố Đông Minh, sau đó quay ra nhìn Ninh Nhiễm Thanh như muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, Ninh Nhiễm Thanh khẽ ngậm miệng, kéo góc áo Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh ho nhẹ, “Giám định huyết thống đúng là dựa trên nguyên tắc tự nguyện.”

Cố Đông Minh lại cười khẩy, “Hứa Trùng, cô bị thần kinh à, mắt mũi đứa bé này giống y hệt tôi, cô lấy ai thì lấy, tôi không ngăn cản cô, tuy nhiên cô dẫn theo con tôi mà lấy người đàn ông khác, gọi kẻ đó là cha, cô quá là...”

Khi một người phần nộ đến cùng cực thì dung lượng não sẽ nhỏ đi, dẫn đến từ ngữ thiếu thốn, Ninh Nhiễm Thanh nghĩ thầm, nhìn bộ dạng phát điên này của Cố Đông Minh thì chắc là đang tức giận đến tột cùng rồi, con thịnh nộ như sắp sửa phá thùng tràn nhà.

Lúc người đàn ông giận dữ thì sẽ trở nên hung tàn như một con báo.

Lời mắng nhiếc của Cố Đông Minh đã đánh thức Đổng Đổng trong lòng Hứa Trùng.

Đổng Đổng mơ màng tỉnh giấc, đầu tiên là đưa mắt nhìn mẹ say đó nhìn Cố Đông Minh, chớp chớp mắt: “Mẹ, đây là đâu thế ạ?”

Ninh Nhiễm Thanh thờ đầu nhìn ngắm, so sánh mặt mũi của Đổng Đổng và Cố Đông Minh, thảo luận với Tần Hữu Sinh: “Cũng có giống lắm đâu...”

“Cố Đông Minh, anh thật là vô lý.” Hứa Trùng lạnh lùng nói với Cố Đông Minh, vì ánh đèn quá sáng nên cả người Hứa Trùng chìm vào một màu trắng lóa, dưới ánh đèn, không ai thấy rõ mặt của Hứa Trùng, nhưng vẫn có thể nhận ra sự tức giận trong giọng nói của cô ta.

Ngoài trời gió mưa lát phát, trong nhà lửa giận cháy bùng bùng.

Đồng Đồng được mẹ ôm vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngoãn ngoãn nằm trong lòng mẹ ngáp, “Mẹ ơi, ở đây là đâu thế...”

Ánh mặt Cổ Đông Minh dừng lại trên khuôn mặt Đồng Đồng, lạnh lùng nói: “Đây là nhà của cha, cũng là nhà của con.”

“Cổ Đông Minh, anh nói cái quái gì với con của tôi thế.” Hứa Trùng quát lên.

“Nói dối, rõ ràng cha cháu đang ở thành phố Thanh.” Đồng Đồng liếc nhìn Cổ Đông Minh, khịt mũi một cái: “Mẹ ơi, chú ấy là người xấu, chúng ta mau đi thôi.”

Ngoài trời mưa lớn thế này, đi đâu được bây giờ.

“Hứa Trùng, cô đang trả thù tôi đúng không?” Cổ Đông Minh nhìn chăm chăm vào Hứa Trùng với vẻ ngoan độc, trong mắt ngậm nhen lên một ngọn lửa.

“Cổ tiên sinh, tôi nghi ngờ anh bị bệnh hoang tưởng.” Ninh Nhiễm Thanh coi tình thế hiện tại, thì thầm với Tần Hữu Sinh: “Có khi bị hoang tưởng thật...”

Cái giọng thì thầm của Ninh Nhiễm Thanh cũng chả nhỏ bé gì cho cam.

“Nói nhỏ thôi.” Tần Hữu Sinh cốc đầu cô, “Là một luật sư, đôi khi đừng nói ra miệng suy đoán của mình.”

Giang Hành Chi cảm thấy mình rảnh quá nên về chuyện ra mà làm, dừng xe tắt máy ở ngoài ngôi biệt thự, gạt cần nước cũng dừng lại, anh ta quay đầu nhìn ngôi biệt thự sáng rực rỡ rồi bước xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Phòng bao được ngăn ra bởi một tấm bình phong sơn thủy bằng gốm, trong phòng đốt hương thơm ngát, gian ngoài có một giai nhân đang gảy tỳ bà, khi thì tha thiết ồn ào như mưa rơi trên lá chuối, khi thì lãnh lút mềm mại như suối nước đing đang, nước suối được dẫn vào nhà hàng, trong vắt chậm chậm men theo ống ngọc chạy vào hồ cá nhỏ trong phòng bao, kêu róc rách.

Tần Hữu Sinh bỏ qua những lo lắng trong lòng, bình tĩnh lại, tiếp tục nghe Cổ Đông Minh nói chuyện điện thoại.

Cổ Đông Minh đã tắt loa ngoài đi, khi nghe điện thì luôn im lặng, rất lâu sau đó mới nói một câu: “Rốt cuộc mấy người có biết làm việc không hả?”

Tần Hữu Sinh nhủ mảy may lấy di động gọi cho Ninh Nhiễm Thanh, song lại không có ai nghe máy.

Là luật sư, chỉ cần có chút thông tin thì đầu óc anh sẽ tự phân tích rồi tổng hợp thành suy luận.

Nhiễm Thanh tới thành phố Thanh, trọng điểm quan tâm của Cổ Đông Minh dạo gần đây cũng ở thành phố Thanh. Nhiễm Thanh về thành phố A còn chưa gọi điện thoại cho anh... Dù hơi trùng hợp có điều không thể phủ nhận trường hợp này chỉ vì sự trùng hợp.

Cổ Đông Minh nhanh chóng ngắt máy, đứng dậy xin lỗi: “Đột nhiên có chút việc gấp, tôi xin phép về trước...” “Dứt lời, Cổ Minh Đông đưa tay cảm lấy áo khoác rồi mặc vào.

Trợ lý của anh ta cũng lập tức ra nói với Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi: “Khi nãy hai vị luật sư cũng chưa uống được bao nhiêu, chi bằng chúng ta tới nơi khác uống rượu tiếp?”

“Không cần đâu.” Tần Hữu Sinh từ chối lời mời của vị trợ lý kia, khi Cổ Đông Minh đã ra khỏi phòng, anh cũng đứng dậy bước tới Cổ Đông Minh, nếu bỏ qua sự ảm lạnh lùng trong mắt Tần Hữu Sinh, thì cả người anh vẫn toát lên phong thái ôn hòa như gió thanh nhã tựa trăng.

Có điều Cổ Minh Đông hiểu rằng, người đàn ông tên Tần Hữu Sinh này chỉ có bề ngoài ôn hòa mà thôi.

“Luật sư Tần, có việc gì không?” Cổ Đông Minh dừng bước, nhẵn nại hỏi.

Tần Hữu Sinh mỉm cười, im lặng một thoáng rồi mới nói: “Tổng giám đốc Cổ, tôi bắt buộc phải nhắc anh một lần, sử dụng bạo lực uy hiếp hay bất kỳ phương pháp nào để bắt cóc người khác đều là hành vi trái với pháp luật.

Cổ Đôn Minh hơi ngây người, cũng không có ý định giấu diếm Tần Hữu Sinh: “Xin lỗi, là cấp dưới của tôi phạm sai lầm, bây giờ tôi sẽ đi giải quyết chuyện này.”

Tạm thời thì Tần Hữu Sinh vẫn chưa thể khẳng định giọng nói kia là của Ninh Nhiễm Thanh, anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi cũng Tổng giám đốc Cổ đến đó.”

Cổ Đông Minh nở nụ cười: “Chuyện này đâu dám phiền tới luật sư Tần?”

Tần Hữu Sinh quay đi, như thể không hiểu ý của Cổ Minh Đông, anh nói luôn: “Tổng giám đốc Cổ, đi thôi.”

Khi bị lôi vào xe, ban đầu Ninh Nhiễm Thanh nằng nặc, sau đó bắt đầu thuyết phục, thuyết phục không được thì chuyển sang nêu từng điều luật cho mấy người đàn ông mặc vest nghe, từ “Tôi bắt cóc” đến “Tôi giam giữ bất hợp pháp”, ấy mà cũng chẳng mấy hiệu quả.

Xe đi thẳng tới một biệt thự ở trên núi, khi Ninh Nhiễm Thanh lại bị “mời” vào cùng với Hứa Trùng, một người đàn ông mặc vest bắt cần làm đau cánh tay cô, Ninh Nhiễm Thanh liền trừng mắt nhìn người đàn ông: “Nhớ đấy, tôi có ý gây thương tích.”

“Tôi nghĩ hai vị đã hiểu lầm rồi, ông chủ của chúng tôi chỉ muốn mời hai người tới đây nói chuyện một lúc.” Người đàn ông đứng đầu giải thích.

Ninh Nhiễm Thanh hừ một tiếng đầy khinh bỉ, “Nói nói cái đầu anh ấy, mấy anh giết người xong thì cũng ngụy biện làm vậy vì muốn tốt cho nạn nhân, giúp người ta chết sớm siêu sinh sớm ấy hả?”

Người đàn ông mặc vest không ngụy biện nữa, rót ba cốc nước đặt lên bàn, trông đúng như đang đón khách tới chơi.

Lúc này Đồng Đồng còn nằm khóc trong lòng Hứa Trùng, giờ đã khóc tới ngủ thiếp đi, Hứa Trùng ngẩng đầu nói với người đàn ông mặc vest: “Các anh thả cô gái này đi, người mà Tổng giám đốc Cổ của mấy người muốn gặp là tôi, không liên quan tới cô ấy.”

Người đàn ông mặc vest cũng rất hối hận vì đã dẫn “bà Phật” này lên xe: “Cô ơi, khi này đã mạo phạm đến cô, bây giờ chúng tôi sẽ đưa cô về.”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ ngợi một lúc: “Thế anh trả điện thoại cho tôi trước đã...”

Người đàn ông mặc vest liếc nhìn cô, rồi trả chiếc di động trắng cho Ninh Nhiễm Thanh, thế là hành động đầu tiên từ khi nhận lại di động của Ninh Nhiễm Thanh chính là chụp một đồng ảnh với cánh tay bị siết đỏ, sau đó gọi điện thoại cho Tần Hữu Sinh, ngắt máy xong cô mới nói: “Tôi không đi đâu hết, tôi phải chờ cảnh sát và luật sư của tôi tới rồi mới đi.”

Tần Hữu Sinh ngồi cùng một chiếc xe với Cổ Đông Minh, sau khi xong cuộc điện thoại của Ninh Nhiễm Thanh, đầu tiên anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc Cổ, tôi muốn biết tại sao bạn gái của tôi cũng bị người của anh “Mời” đi?”

Cổ Đông Minh đâu có biết tại sao bạn gái của Tần Hữu Sinh lại đi với Hứa Trùng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe: “Tôi nghĩ đây chỉ là một sự hiểu lầm.”

Tần Hữu Sinh không đáp lại anh ta, anh không chấp nhận “sự hiểu lầm” này.

“Ngoài ra tôi còn muốn hỏi luật sư Tần, làm thế nào để giành lại quyền nuôi con gái ngoài giá thú?” Cổ Đông Minh hờ hững hỏi.

“Con gái ngoài giá thú?” Tần Hữu Sinh nhìn thẳng về phía trước, “Có thể tham khảo phương pháp giải quyết trường hợp giành quyền nuôi con gái riêng, đầu tiên nên thỏa thuận với mẹ đứa bé, nếu không thể thỏa thuận được thì phải xin tòa án xác nhận quan hệ huyết thống giữa anh và đứa bé.”

Cổ Đông Minh nói: “Nếu mẹ đứa bé kết hôn rồi thì sao?”

Tần Hữu Sinh thoáng ngạc nhiên, sau đó thông dong đáp: “Tổng giám đốc Cổ, anh có chắc đứa bé ấy là con của anh không, tốt nhất đừng bao giờ là ‘Một sự hiểu lầm’.”

Cổ Đông Minh im lặng một lát rồi lạnh lùng đáp lại: “Không thể làm được.”

Ngoài trời bỗng đổ mưa rào, Tần Hữu Sinh xem giờ, đã hơn chín giờ tối, mưa rền gió dữ nhuộm ánh đèn hai bên đường thành màu vàng nhạt, gió thổi bay nước mưa cũng thổi vụn ánh đèn phía trước, con đường mờ mịt mông lung...

Trên con đường núi với tầm nhìn cực ngắn như vậy, một chiếc xe màu đen chạy men theo con đường ấy, lát sau một chiếc Hummer ngang tàng cũng theo sau mà chạy lên núi.

Cuối cùng chiếc xe đang trước cũng dừng trước một ngôi biệt thự.

Người lái xe lấy ra hai chiếc ô, Cổ Đông Minh và Tần Hữu Sinh mỗi người che một chiếc đi vào biệt thự, hai người đứng trước cửa chính, ánh mắt mỗi người rơi trên người cô gái đang ngồi trên sofa.

Lúc tiếng đỗ xe vừa vang lên ngoài cửa, mắt Ninh Nhiễm Thanh đã sáng lên rồi, cô quay đầu nhìn chằm chằm ra cửa chính.

Khi cửa chính phòng tiếp khách được mở ra, gió đêm lạnh lẽo đi cùng cơn mưa tầm tã ngoài trời ào ào thổi vào trong, không khí lạnh bất ngờ ủa tới, giữa màn mưa gió mạnh mẽ, hai người đàn ông cao lớn bước vào phòng.

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hữu Sinh ngay tức thì vội đứng lên nhào vào ngực anh, sau mấy tiếng sục sục nước nở không biết để làm chi, cô nói: “Bọn họ

giảm giữ em bất hợp pháp...”

Tần Hữu Sinh gấp ô lại, xoa đầu vỗ về cô: “Em đừng sợ, là bất cóc thật sao?”

Ninh Nhiễm Thanh duỗi cánh tay mình cho anh xem: “Anh nhìn đi, bằng chứng đó.”

Trên cánh tay trắng mịn đúng là có một vết màu đỏ, Tần Hữu Sinh nhìn nó rồi hỏi cô: “Ai làm?”

Nhiễm Thanh chỉ vào một người đàn ông mặc vest, “Chính là anh ta”.

Người đàn ông mặc vest quay đầu nhìn đi nơi khác.

Ở một chỗ khác, Hứa Trùng ôm Đồng Đồng đứng dậy, lạnh nhạt đối mặt với Cố Đông Minh, “Cố tiên sinh có thể giải thích nguyên do của mọi việc xảy ra tối nay không?”

Cố Đông Minh cười lạnh, “Hứa Trùng, cô mới là người cần giải thích cho tôi rốt cuộc đứa bé này là như thế nào?”

“Đúng là nực cười, tôi lấy chồng sinh con mà còn phải giải thích cho Cố tiên sinh nữa à?”

Tình huống này thật là éo le... nhưng mà rất đáng hóng hớt.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Cố Đông Minh và Hứa Trùng đối mặt với nhau, chợt hiểu ra gì đó, nhớ đến chuyện dạo trước Cố Đông Minh có con rơi, bắt đầu động não phân tích.

Cô nhỏ giọng hỏi Tần Hữu Sinh, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Hữu Sinh nhướn mày, “Em nghĩ thế nào?”

“Dù cô có nói sao thì tôi vẫn muốn dẫn con bé đi xét nghiệm AND.” Cố Đông Minh đề xuất yêu cầu với Hứa Trùng.

“Anh vốn không có quyền làm thế.” Hứa Trùng giận dữ nhìn Cố Đông Minh, sau đó quay ra nhìn Ninh Nhiễm Thanh như muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, Ninh Nhiễm Thanh khẽ ngậm ngùi, kéo góc áo Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh ho nhẹ, “Giám định huyết thống đúng là dựa trên nguyên tắc tự nguyện.”

Cố Đông Minh lại cười khẩy, “Hứa Trùng, cô bị thần kinh à, mắt mũi đứa bé này giống y hệt tôi, cô lấy ai thì lấy, tôi không ngăn cản cô, tuy nhiên cô dẫn theo con tôi mà lấy người đàn ông khác, gọi kẻ đó là cha, cô quá là...”

Khi một người phần nộ đến cùng cực thì dung lượng não sẽ nhỏ đi, dẫn đến từ ngữ thiếu thốn, Ninh Nhiễm Thanh nghĩ thầm, nhìn bộ dạng phát điên này của Cố Đông Minh thì chắc là đang tức giận đến tột cùng rồi, con thịnh nộ như sắp sửa phá thùng tràn nhà.

Lúc người đàn ông giận dữ thì sẽ trở nên hung tàn như một con báo.

Lời mắng nhiếc của Cố Đông Minh đã đánh thức Đồng Đồng trong lòng Hứa Trùng.

Đồng Đồng mơ màng tỉnh giấc, đầu tiên là đưa mắt nhìn mẹ say đó nhìn Cố Đông Minh, chớp chớp mắt: “Mẹ, đây là đâu thế ạ?”

Ninh Nhiễm Thanh thò đầu nhìn ngắm, so sánh mặt mũi của Đồng Đồng và Cố Đông Minh, thảo luận với Tần Hữu Sinh: “Cũng có giống lắm đâu...”

“Cố Đông Minh, anh thật là vô lý.” Hứa Trùng lạnh lùng nói với Cố Đông Minh, vì ánh đèn quá sáng nên cả người Hứa Trùng chìm vào một màu trắng lóa, dưới ánh đèn, không ai thấy rõ mặt của Hứa Trùng, nhưng vẫn có thể nhận ra sự tức giận trong giọng nói của cô ta.

Ngoài trời gió mưa lát phất, trong nhà lửa giận cháy bùng bùng.

Đồng Đồng được mẹ ôm vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngoãn ngoãn nằm trong lòng mẹ ngập, “Mẹ ơi, ở đây là đâu thế...”

Ánh mặt Cố Đông Minh dừng lại trên khuôn mặt Đồng Đồng, lạnh lùng nói: “Đây là nhà của cha, cũng là nhà của con.”

“Cố Đông Minh, anh nói cái quái gì với con của tôi thế.” Hứa Trùng quát lên.

“Nói dối, rõ ràng cha cháu đang ở thành phố Thanh.” Đồng Đồng liếc nhìn Cố Đông Minh, khịt mũi một cái: “Mẹ ơi, chú ấy là người xấu, chúng ta mau đi thôi.”

Ngoài trời mưa lớn thế này, đi đâu được bây giờ.

“Hứa Trùng, cô đang trả thù tôi đúng không?” Cố Đông Minh nhìn chằm chằm vào Hứa Trùng với vẻ ngoan độc, trong mắt ngấm nhen lên một ngọn lửa.

“Cố tiên sinh, tôi nghi ngờ anh bị bệnh hoang tưởng.” Ninh Nhiễm Thanh coi tình thế hiện tại, thì thầm với Tần Hữu Sinh: “Có khi bị hoang tưởng thật...”

Cái giọng thì thầm của Ninh Nhiễm Thanh cũng chả nhỏ bé gì cho cam.

“Nói nhỏ thôi.” Tần Hữu Sinh cốc đầu cô, “Là một luật sư, đôi khi đừng nói ra miệng suy đoán của mình.”

Giang Hành Chi cảm thấy mình rảnh quá nên vẽ chuyện ra mà làm, dừng xe tắt máy ở ngoài ngôi biệt thự, gạt cần nước cũng dừng lại, anh ta quay đầu nhìn ngôi biệt thự sáng rực rỡ rồi bước xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Type: Xuân Lý

Với Tần Hữu Sinh, lần thăm hỏi này là một hành động tới trước thời hạn; Với Ninh Tuân Tuân là không kịp trở tay; Với Trương Tiểu Tri là mưu đồ bất chính; Với Ninh Nhiễm Thanh là khiến cưỡng ép buộc.

Ninh Tuân Tuân tươi cười dẫn mọi người vào nhà, Tần Hữu Sinh bèn đưa ra quà tặng đã được chuẩn bị cẩn thận, chỉ một chiếc chân giò hun khói cỡ truyền đã ghê gớm lắm rồi, đằng này còn có đủ loại thực phẩm chức năng, mỹ phẩm dưỡng da và thuốc bồi bổ sức khỏe cho cả Tiểu Tri, tất cả quà tặng đều đựng trong hộp lớn, hay tay Ninh Tuân Tuân không ôm hết được, đành bảo Ninh Nhiễm Thanh đặt chiếc chân giò hun khói lên bàn ăn trước.

Ninh Nhiễm Thanh cắt chân giò xong thì đi ra, Ninh Tuân Tuân cười lờm cô, giọng nói có chút trách móc: “Nhiễm Thanh, có bạn tới chơi thì phải cho chị biết sớm chứ, em nhìn xem, nhà loạn thế này thì biết dọn dẹp kiểu gì bây giờ.”

“Rõ là rất sạch mà.” Ninh Nhiễm Thanh ngó quanh nhà một lượt, nhìn Tần Hữu Sinh nói: “Vội lại em không biết anh ấy sẽ tới thật mà...”

Tần Hữu Sinh, “Là tại em suy nghĩ chưa thấu đáo, đã làm phiền mọi người.”

“Đâu có đâu có.” Ninh Tuân Tuân mời Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi ngồi xuống, sau đó đi vào bếp pha trà, Ninh Nhiễm Thanh vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tần Hữu Sinh, lén lút đánh anh mấy cái.

Ninh Tuân Tuân mau chóng pha trà xong, nói với em gái: “Nhiễm Thanh, mau giới thiệu đi chứ.”

“Vâng.” Nhiễm Thanh nín lấy tay Tần Hữu Sinh. “Đây là... bạn trai của em, ngồi cạnh anh ấy là luật sư Giang, mà hình như chị cũng biết rồi.”

“Em có họ Tần, hiện giờ đan làm việc trong cùng một văn phòng luật sư với Hành Chi.” Tần Hữu Sinh không mong Ninh Nhiễm Thanh có thể giới thiệu về mình, bắt đầu tự giới thiệu, tuy trong lòng căng thẳng như lần đầu tiên biện hộ trước tòa, cơ mà sắc mặt vẫn thản nhiên như không, vừa biết Giang Hành Chi có quen người nhà họ Ninh, bèn dựa vào cái cột này mà leo lên.

“Ồ, hóa ra là đồng nghiệp của Hành Chi, thế mọi người đều là đồng nghiệp rồi.” Ninh Tuân Tuân cười đưa mắt nhìn Tần Hữu Sinh: “Luật sư Tần uống trà đi.”

Tần Hữu Sinh nhận lên chén trà xanh từ tay Ninh Tuân Tuân, nụ cười trên mặt còn thanh nhã hơn cả chén trà, toát lên phong thái cáo quý lịch thiệp trời sinh: “Thật có lỗi vì muộn thế này mới tới chào chị.”

Muộn thế này mới tới... có nghĩa là, hai người đã ở bên nhau một thời gian rồi?

Má Ninh Nhiễm Thanh nóng bừng, cúi đầu uống trà, không may bị nước trà làm phồng đầu lưỡi, cô cố nín không thốt ra tiếng, lẳng lặng đặt chén trà lên bàn.

Ninh Tuân Tuân nhìn Ninh Nhiễm Thanh với vẻ trách móc, “Nếu đã quen nhau từ lâu thì sao không sớm dẫn về cho chị gặp mặt.”

“Không trách cô ấy được, trước đây Nhiễm Thanh vẫn còn đan khảo sát em.” Tần Hữu Sinh nói, ý là tình cảm của hai người đã tới giai đoạn chín muồi.

Tần Hữu Sinh phớt lờ mọi ám hiệu của Ninh Nhiễm Thanh, nét mặt vẫn ảm áp như gió xuân, Ninh Tuân Tuân hỏi gì thì anh đáp nấy, trong khi đó Ninh Nhiễm Thanh càng nghe lại càng xấu hổ, cô ở bên Tần Hữu Sinh lâu như vậy mà không biết cha mẹ anh đều ở nước ngoài.

“Bác trai làm nghề gì vậy?”

Nghề chính là sản xuất thuốc sinh học, mấy năm gần đây cũng kinh doanh thêm ngành thông tin truyền thông.” Tần Hữu Sinh trả lời khá qua loa, cũng không có ý định nói nhiều về tình hình cha mẹ ở nước ngoài.

“Luật sư Tần có hứng thú thừa kế sự nghiệp của cha mình không?”

Tần Hữu Sinh thoáng sững sốt, Ninh Nhiễm Thanh cười nói với chị mình: “Ồi chị ơi, chị điều tra hết gia sản nhà thầy Tần rồi đấy.”

Ninh Tuấn Tuấn thở dài, đứa em gái này nào có hay nổi lo trong lòng chị.

Ninh Nhiễm Thanh thì lại thấy tò mò với việc tại sao chị gái cô quen biết Giang Hành Chi, cô tươi cười nhìn Giang Hành Chi: “Chị ơi, sao chị lại quen luật sư Giang?”

Sự trùng hợp dù ít dù nhiều vẫn luôn khiến người ta vui vẻ, Ninh Tuấn Tuấn nhìn Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh bằng ánh mắt chan chứa ý cười: “Hồi còn bé em còn từng gọi cậu ấy là anh Tiểu Giang đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Giang Hành Chi với vẻ khó tin: “Sao có thể thế được.”

Giang Hành Chi uống một ngụm trà, đặt chén trà xuống rồi nói: “Nhiễm Thanh thay đổi nhiều quá, em cũng không nhận ra.”

“Hồi ấy còn quá nhỏ, không nhận ra là chuyện thường mà.” Ninh Tuấn Tuấn nói với Ninh Nhiễm Thanh, “Lúc em mới đi thực tập, chị vốn định nhờ Tiểu Giang giúp em vào Dịch Hòa, Tiểu Giang cũng đã hứa với chị, đợi em vượt qua vòng thi viết trước rồi tới vòng phỏng vấn thì sẽ chú ý quan tâm tới em, khi ấy chị đâu biết luật sư Tần cũng ở Dịch Hòa.”

Ninh Tuấn Tuấn thấy rất hài lòng về Tần Hữu Sinh, chị ngăn đầu xem giờ: “Chị phải ra ngoài mua chút thức ăn, trưa nhất định phải ăn cơm ở đây đây nhé, Thanh Thanh, em tiếp đón luật sư Tần và luật sư Giang đi.”

Ninh Nhiễm Thanh thưa “Vâng” một tiếng, không ngờ cô và Giang Hành Chi lại có dây mơ rễ má với nhau, nhưng cô cực kì nghi ngờ câu “khi phỏng vấn sẽ chú ý quan tâm” của Giang Hành Chi, có lẽ khi ấy anh ta chỉ nói một câu khách sáo với chị cô mà thôi.

Đúng lúc ấy, Ninh Bối Bối bước ra khỏi phòng, cô nàng đã thay một bộ váy màu vàng nhạt, kiểu tóc thoát nhìn như tùy ý buộc lên, song thực ra được vấn rất tỉ mỉ, trông thoải mái nhẹ nhàng lại khiến người ta cảm thấy mát mẻ, ít nhất thì cũng đẹp hơn bộ quần áo thể thao màu xanh lá mạ của Ninh Nhiễm Thanh.

Trước ý đồ xấu xa của Ninh Bối Bối, Ninh Nhiễm Thanh tỏ ra khinh bỉ, nhớ lại ngày xưa mình cũng chẳng hơn gì nó, mỗi lần Ninh Bối Bối dẫn bạn về nhà, kiểu gì nó cũng phải xuất hiện lần át Ninh Bối Bối một phen, khi ấy Ninh Bối Bối chưa có nhiều quần áo đẹp như cô, cho nên mỗi lần bạn nó ra về, Ninh Bối Bối lại bắt đầu khóc lóc mách lẻo với Hòm Tú Mỹ.

Ninh Tuấn Tuấn vẫn chưa ra ngoài, kéo Ninh Bối Bối tới trước mặt Giang Hành Chi: “Con bé chính là Bối Bối, bây giờ cũng lớn rồi.”

“Ồ, hóa ra là Bối Bối, đúng là càng lớn càng xinh.” Giang Hành Chi khen ngợi.

Ninh Bối Bối phấn khởi hỏi: “Anh Tiểu Giang vẫn còn nhớ em sao?”

Giang Hành Chi mỉm cười: “Hồi nhỏ Bối Bối rất đáng yêu.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng nâng mi mắt, ngồi dịch lại gần người Tần Hữu Sinh, cô thay đổi nhiều đến thế cơ à?

Cô lớn hơn Ninh Bối Bối hai tuổi, theo lý thuyết thì phải để lại ấn tượng sâu đậm hơn Ninh Bối Bối chứ nhỉ, thế mà Giang Hành Chi chỉ nhớ Ninh Bối Bối chứ không hề nhớ cô?

Cũng phải nói, hồi nhỏ Ninh Nhiễm Thanh cực kì xinh đẹp, lúc đó câu nói mà cô nghe nhiều nhất chính là “Hồi bé đẹp lớn lên xấu, hồi bé xấu lớn lên đẹp”, vì rất sợ bản thân càng lớn càng xấu, cô mới có thêm thói quen chốc chốc lại soi gương.

May mà cô lớn lên theo hình mẫu cũ, còn Ninh Bối Bối thì khác, con gái mười tám tuổi sẽ thay đổi, chính là ví dụ điển hình của kiểu “Ngày bé chẳng ra sao, lớn lên khác hoàn toàn”.

Ninh Tuấn Tuấn mua thức ăn về nhà, buổi trưa nấu một bữa cơm phong phú, trên bàn cơm, Ninh Tuấn Tuấn còn lấy ra rượu Hoa Quế mà chị đặc chế năm ngoái, để đãi khách, chị vốn định ủ bình rượu này cho cha mình, hôm nay lại mở ra trước thời hạn.

Rượu ngon món ăn ngon, Ninh Nhiễm Thanh nói với Tần Hữu Sinh: “Chị em nấu ăn rất giỏi.”

“Thực ra cả nhà em đều biết nấu cơm, chỉ có Nhiễm Thanh là không biết thôi.” Ninh Bối Bối ngồi đối diện với Trương Tiểu Tri, nói đùa. Câu này vào tai Ninh Nhiễm Thanh lại khiến cô khá khó chịu, cô cười ha ha mấy tiếng, cố gắng nhẫn nhịn.

“Tiếc quá, sao ngày xưa em không chịu khó học một chút.” Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, anh mắt không giấu nổi sự yêu chiều: “Nhưng bây giờ học cũng không kịp nữa rồi, cho nên cứ vậy đi thôi.”

Khóe môi Ninh Nhiễm Thanh cong lên, vui vẻ vô cùng.

“Vậy luật sư Tần có biết nấu cơm không?” Ninh Tuấn Tuấn hỏi.

Tần Hữu Sinh nào biết nấu cơm, nghĩ ngợi một lúc rồi uyển chuyển nói: “Khi em học ở Anh với Hành Chi thì người nấu cơm đa phần là em.”

Giang Hành Chi cười thâm trong bụng, mấy việc như hâm nóng thức ăn bằng lò vi sóng, phết bơ lên bánh mì cũng được tính là nấu cơm?

“Ồ, cũng khá đấy.” Ninh Tuấn Tuấn thực sự rất quý Tần Hữu Sinh, trừ chuyện cha mẹ định cư ở nước ngoài, song lại nghĩ Tần Hữu Sinh sẽ làm việc ở thành phố A, chị lại thấy yên tâm hơn chút.

Sau bữa cơm, Ninh Tuấn Tuấn nhiệt tình lấy ra một cuốn album ảnh cho hai vị luật sư xem, vì Ninh Nhiễm Thanh không tin hồi nhỏ cô đã từng gặp Giang Hành Chi nên chị bèn lấy ra một bức ảnh cũ cho ba người coi.

Trong ảnh có bốn người, Ninh Tuấn Tuấn đã là thiếu nữ duyên dáng xinh đẹp, Giang Hành Chi thì khoảng tám chín tuổi, Ninh Nhiễm Thanh năm tuổi bện tóc hai bên, ôm một con búp bê đứng ở chính giữa; Đứng cạnh cô là Ninh Bối Bối, đội một chiếc mũ len màu xanh, không nhìn kỹ còn tưởng là bé trai.

Ninh Nhiễm Thanh thực sự chẳng còn ấn tượng gì về thời bốn, năm tuổi, cô nhìn Giang Hành Chi trong ảnh. “Không ngờ hồi bé anh lại đáng yêu như vậy?”

“Thế à?” Giang Hành Chi tỏ vẻ thờ ơ, “Hóa ra hồi bé trông cô thế này.”

Ninh Nhiễm Thanh biết Giang Hành Chi chẳng nói được câu nào hay ho, quay sang hỏi Tần Hữu Sinh: “Bé gái dễ thương như vậy lại trở thành bạn gái của anh, anh có phải thấy hạnh phúc không?”

“Có, đương nhiên có rồi.” Tần Hữu Sinh vuốt ve mái tóc Ninh Nhiễm Thanh, ánh mắt dõi khỏi bức ảnh nọ, “Tiếc là không được gặp em sớm hơn.”

Khi Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi rời nhà Ninh Tuấn Tuấn thì đã là hai giờ chiều, vào ngày nghỉ các tuyến đường ở thành phố A không đông đúc, huống chi là con phố sầm uất nhất thành phố A.

Khi xe của Tần Hữu Sinh bị kẹt ở đường Chí Ninh, anh lơ đãng nói chuyện với Giang Hành Chi: “Không ngờ cậu lại quen biết gia đình Nhiễm Thanh.”

“Hồi tôi còn nhỏ, cha tôi làm việc ở thành phố Thanh nửa năm, ông ấy và bác Ninh là bạn cũ nên từng dẫn tôi tới nhà bác Ninh chơi.”

“Ồ, tiếc là cậu chẳng còn nhớ gì về cô ấy, nếu không cậu có thể kể lại cho tôi đáng về của cô ấy ngày còn bé rồi.”

Giọng nói của Tần Hữu Sinh có vương chút tiếc nuối, khi nhắc tới Ninh Nhiễm Thanh thì khóe môi hơi cong lên, như thể chỉ cần nhắc tới tên cô là đủ để anh cảm thấy vui vẻ.

Giang Hành Chi nhếch môi: “Cho dù có nhớ tôi cũng chẳng rảnh mà kể cho cậu, cứ nhắc tới hai người là lại thấy sến sẩm mất rồi.”

“Thật sao, cuộc đời hạnh phúc chính là như vậy đấy.” Tần Hữu Sinh tựa người vào lưng ghế, thờ dãi nói.

Thực ra Giang Hành Chi nói anh ta không nhớ gì về Ninh Nhiễm Thanh thì là nói dối, thậm chí anh ta vẫn nhớ được đáng về của Ninh Nhiễm Thanh vào lần đầu tiên anh ta gặp cô. Bé gái trắng trẻo mặc một bộ váy trẻ em màu hồng phấn, vì giận dỗi mà chưa buộc tóc đã chạy ra ngoài ngồi trước cửa nhà, tóc mái mềm mại dính lên cái trán ướt mồ hôi, đôi mắt đen láy còn vương nước mắt long lanh như hai quả nho đen thấm nước, trong veo lấp lánh... Đáng về tui thân khiến người ta chỉ muốn ôm vào lòng mà dỗ dành an ủi.

Bất cứ thứ gì xinh đẹp trên thế gian này đều sẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người, ấn tượng của Giang Hành Chi về Ninh Nhiễm Thanh không chỉ là hồi nhỏ trông cô rất xinh đẹp đáng yêu, mà còn cả cái miệng đanh đá của cô.

Giang Hành Chi nhớ lại lần bắt chuyện đầu tiên trong cuộc đời mình: “Chào em gái, anh tên là Giang Hành Chi, em gọi anh là anh Tiểu Giang cũng được.”

“Ai là em gái anh chứ, anh là anh trai gì của tôi, tôi chẳng thèm có anh trai, đàn ông đều là đồ lừa đảo, cút đi...”

Mỗi lần thất bại đều là một lần tổn thương, kể từ đó, Giang Hành Chi hoàn toàn miễn dịch với mấy em gái xinh đẹp đáng yêu.

Trở lại với thực tại, Giang Hành Chi cười nói với Tần Hữu Sinh: “Trông bộ dạng này của cậu trông thật đáng khinh, tớ nghĩ cậu là một M. (1)

(1) M viết tắt của Masochism: Người thích bị hành hạ, ngược đãi, nhận đau đớn từ người tình.

(2)

Tần Hữu Sinh đương nhiên hiểu từ “M” này có nghĩa là gì, với mấy câu bông đùa chẳng làm hại tới ai như vậy, anh vẫn luôn đáp lại một cách ôn hòa: “Vậy à, tình yêu vốn là thứ tình cảm đặc biệt nhất trên thế gian này, là số trời đã định, khi chưa gặp thì hoài nghi ái ngại, khi gặp rồi thì lại như tự nhiên phải thế.”

Tình yêu cũng phân chi tốt xấu, thứ mà Tần Hữu Sinh nhắc tới là tình yêu tốt đẹp, vì xuất hiện đúng lúc đúng người mà mọi thứ đều hoàn hảo, song cũng có những tình yêu lâm lạc ngay từ đầu với thứ tự rồi tung, người ra kẻ vào đánh tìm bữa một chỗ để ngồi xuống, cũng có người đổi từ chỗ này sang chỗ khác cuối cùng khi sắp rời khỏi khán đài mới nhận ra, vị trí đầu tiên mới hợp với mình nhất, thế nhưng biết sao được khi thời gian đã trôi đi mà năm tháng thì không đợi ai bao giờ.

Thực ra năm tháng đổi thay không hề đáng sợ, đáng sợ nhất là thời gian dần trôi mà người xưa chẳng còn ở chốn cũ.

Ninh Nhiễm Thanh gặp lại Hứa Trùng ở bệnh viện nhân dân, Ninh Bối Bối đột nhiên bị cảm sốt, phải truyền dịch ở bệnh viện, Ninh Tuân Tuân bèn gọi điện báo cô mang áo khoác tới Bệnh viện cho Ninh Bối Bối.

Ninh Nhiễm Thanh vốn chẳng muốn mang áo khoác cho Ninh Bối Bối, song lại không muốn thấy vẻ thất vọng trong mắt chị gái, nên đành tìm một chiếc áo khoác đen xấu nhất trong tủ quần áo để mang cho Ninh Bối Bối.

Trong phòng truyền dịch của bệnh viện, Hứa Trùng cũng đang truyền dịch, Đồng Đồng đang ngồi bên mẹ, thỉnh thoảng kiễng chân xem mẹ còn sốt không. Trong ký ức thời năm tuổi của Ninh Nhiễm Thanh, cô chỉ nhớ được vài hình ảnh vụn vặt khi mẹ bị ốm, cô và Ninh Tuân Tuân ngồi bên giường bệnh, vì rất sợ một ngày nào đó khi ngủ dậy mẹ đã không còn, nên hàng ngày việc đầu tiên khi cô thức giấc chính là đưa tay đặt dưới mũi bà Tần Thẩm Lam, chỉ khi cảm nhận được hơi thở ấm áp của mẹ, cô mới thôi căng thẳng sợ hãi.

Ninh Nhiễm Thanh đưa áo khoác cho Ninh Bối Bối, Ninh Bối Bối đang truyền dịch, liếc cô một cái rồi đành mặt nói: “Biết ngay chị chẳng có gì tốt đẹp mà, mang cho em cái xấu nhất.”

“Thích mặc thì mặc, không mặc thì thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang chỗ Hứa Trùng, mặt Hứa Trùng tái nhợt, đang ngồi tựa lên một chiếc ghế màu xanh lam.”

“Sao lại bị ốm thế?”

“Mấy bữa nay ngủ không ngon giấc, vài hôm trước còn bị dính mưa một lần.” Hứa Trùng tự trách nói.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ ra thời tiết mấy hôm nay đúng là rất ẩm ương, trước khi đi thì xoa xoa đầu Đồng Đồng: “Đồng Đồng, chăm sóc mẹ cho tốt nhé.” Đồng Đồng gật đầu thật mạnh, Ninh Nhiễm Thanh nhìn mà lòng chua xót, nghĩ thầm sau này mình và Tần Hữu Sinh nhất định phải sinh một cô con gái mới được.

Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi phòng truyền dịch, bên ngoài có rất nhiều người cầm hộp cơm đi qua đi lại, xem đồng hồ thì đã tới giờ cơm, cô hít sâu một hơi, vẫn đi về phía Ninh Bối Bối.

Ninh Bối Bối đang cầm di động nghe điện thoại, không biết nói chuyện gì mà giọng điệu của cô nàng vừa kinh ngạc lại phần khích.

Ninh Nhiễm Thanh khoanh tay đứng sau Ninh Bối Bối, cho tới khi Ninh Bối Bối che miệng bật thốt lên: “Trời ơi, mẹ nói gì cơ? Nhiễm Thanh không phải con ruột của cha...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Type: Xuân Lý

Với Tần Hữu Sinh, lần thăm hỏi này là một hành động tới trước thời hạn; Với Ninh Tuân Tuân là không kịp trở tay; Với Trương Tiểu Tri là mưu đồ bất chính; Với Ninh Nhiễm Thanh là khiến cường ép buộc.

Ninh Tuân Tuân tươi cười dẫn mọi người vào nhà, Tần Hữu Sinh bèn đưa ra quà tặng đã được chuẩn bị cẩn thận, chỉ một chiếc chân giò hun khói cổ truyền đã ghê gớm lắm rồi, đằng này còn có đủ loại thực phẩm chức năng, mỹ phẩm dưỡng da và thuốc bồi bổ sức khỏe cho cả Tiểu Tri, tất cả quà tặng đều đựng trong hộp lớn, hay tay Ninh Tuân Tuân không ôm hết được, đành bảo Ninh Nhiễm Thanh đặt chiếc chân giò hun khói lên bàn ăn trước.

Ninh Nhiễm Thanh cắt chân giò xong thì đi ra, Ninh Tuân Tuân cười lườm cô, giọng nói có chút trách móc: “Nhiễm Thanh, có bạn tới chơi thì phải cho chị biết sớm chứ, em nhìn xem, nhà loạn thế này thì biết dọn dẹp kiểu gì bây giờ.”

“Rõ là rất sạch mà.” Ninh Nhiễm Thanh ngoác quanh nhà một lượt, nhìn Tần Hữu Sinh nói: “Vội lại em không biết anh ấy sẽ tới thật mà...”

Tần Hữu Sinh, “Là tại em suy nghĩ chưa thấu đáo, đã làm phiền mọi người.”

“Đâu có đâu có.” Ninh Tuân Tuân mời Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi ngồi xuống, sau đó đi vào bếp pha trà, Ninh Nhiễm Thanh vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tần Hữu Sinh, lén lút đánh anh mấy cái.

Ninh Tuân Tuân mau chóng pha trà xong, nói với em gái: “Nhiễm Thanh, mau giới thiệu đi chứ.”

“Vâng.” Nhiễm Thanh nín lấy tay Tần Hữu Sinh. “Đây là... bạn trai của em, ngồi cạnh anh ấy là luật sư Giang, mà hình như chị cũng biết rồi.”

“Em có họ Tần, hiện giờ đan làm việc trong cùng một văn phòng luật sư với Hành Chi.” Tần Hữu Sinh không mong Ninh Nhiễm Thanh có thể giới thiệu về mình, bắt đầu tự giới thiệu, tuy trong lòng căng thẳng như lần đầu tiên biện hộ trước tòa, cơ mà sắc mặt vẫn thản nhiên như không, vừa biết Giang Hành Chi có quen người nhà họ Ninh, bèn dựa vào cái cột này mà leo lên.

“Ồ, hóa ra là đồng nghiệp của Hành Chi, thế mọi người đều là đồng nghiệp rồi.” Ninh Tuân Tuân cười đưa mắt nhìn Tần Hữu Sinh: “Luật sư Tần uống trà đi.”

Tần Hữu Sinh nhận lên chén trà xanh từ tay Ninh Tuân Tuân, nụ cười trên mặt còn thanh nhã hơn cả chén trà, toát lên phong thái cáo quý lịch thiệp trời sinh: “Thật có lỗi vì muộn thế này mới tới chào chị.”

Muộn thế này mới tới... có nghĩa là, hai người đã ở bên nhau một thời gian rồi?

Má Ninh Nhiễm Thanh nóng bừng, cúi đầu uống trà, không may bị nước trà làm phồng đầu lưỡi, cô cố nhịn không thốt ra tiếng, lẳng lặng đặt chén trà lên bàn.

Ninh Tuân Tuân nhìn Ninh Nhiễm Thanh với vẻ trách móc, “Nếu đã quen nhau từ lâu thì sao không sớm dẫn về cho chị gặp mặt.”

“Không trách cô ấy được, trước đây Nhiễm Thanh vẫn còn đan khảo sát em.” Tần Hữu Sinh nói, ý là tình cảm của hai người đã tới giai đoạn chín muồi.

Tần Hữu Sinh phớt lờ mọi ám hiệu của Ninh Nhiễm Thanh, nét mặt vẫn ảm áp như gió xuân, Ninh Tuân Tuân hỏi gì thì anh đáp nấy, trong khi đó Ninh Nhiễm Thanh càng nghe lại càng xấu hổ, cô ở bên Tần Hữu Sinh lâu như vậy mà không biết cha mẹ anh đều ở nước ngoài.

“Bác trai làm nghề gì vậy?”

Nghề chính là sản xuất thuốc sinh học, mấy năm gần đây cũng kinh doanh thêm ngành thông tin truyền thông.” Tần Hữu Sinh trả lời khá qua loa, cũng không có ý định nói nhiều về tình hình cha mẹ ở nước ngoài.

“Luật sư Tần có hứng thú thừa kế sự nghiệp của cha mình không?”

Tần Hữu Sinh thoáng sùng sốt, Ninh Nhiễm Thanh cười nói với chị mình: “Ồi chị ơi, chị điều tra hết gia sản nhà thầy Tần rồi đấy.”

Ninh Tuân Tuân thờ dãi, đưa em gái này nào có hay nổi lo trong lòng chị.

Ninh Nhiễm Thanh thì lại thấy tò mò với việc tại sao chị gái cô quen biết Giang Hành Chi, cô tươi cười nhìn Giang Hành Chi: “Chị ơi, sao chị lại quen luật sư Giang?”

Sự trùng hợp dù ít dù nhiều vẫn luôn khiến người ta vui vẻ, Ninh Tuân Tuân nhìn Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh bằng ánh mắt chan chứa ý cười: “Hồi còn bé em còn từng gọi cậu ấy là anh Tiểu Giang đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Giang Hành Chi với vẻ khó tin: “Sao có thể thế được.”

Giang Hành Chi uống một ngụm trà, đặt chén trà xuống rồi nói: “Nhiễm Thanh thay đổi nhiều quá, em cũng không nhận ra.”

“Hồi ấy còn quá nhỏ, không nhận ra là chuyện thường mà.” Ninh Tuân Tuân nói với Ninh Nhiễm Thanh, “Lúc em mới đi thực tập, chị vốn định nhờ Tiểu Giang giúp em vào Dịch Hòa, Tiểu Giang cũng đã hứa với chị, đợi em vượt qua vòng thi viết trước rồi tới vòng phỏng vấn thì sẽ chú ý quan tâm tới em, khi ấy chị đâu biết luật sư Tần cũng ở Dịch Hòa.”

Ninh Tuân Tuân thấy rất hài lòng về Tần Hữu Sinh, chị ngắt đầu xem giờ: “Chị phải ra ngoài mua chút thức ăn, trưa nhất định phải ăn cơm ở đây đây nhé, Thanh Thanh, em tiếp đón luật sư Tần và luật sư Giang đi.”

Ninh Nhiễm Thanh thưa “Vâng” một tiếng, không ngờ cô và Giang Hành Chi lại có dây mơ rễ má với nhau, nhưng cô cực kì nghi ngờ câu “khi phỏng vấn sẽ chú ý quan tâm” của Giang Hành Chi, có lẽ khi ấy anh ta chỉ nói một câu khách sáo với chị cô mà thôi.

Đúng lúc ấy, Ninh Bối Bối bước ra khỏi phòng, cô nàng đã thay một bộ váy màu vàng nhạt, kiểu tóc thoát nhìn như tùy ý buộc lên, song thực ra được vấn rất tỉ mỉ, trông thoải mái nhẹ nhàng lại khiến người ta cảm thấy mát mẻ, ít nhất thì cũng đẹp hơn bộ quần áo thể thao màu xanh lá mạ của Ninh Nhiễm Thanh.

Trước ý đồ xấu xa của Ninh Bối Bối, Ninh Nhiễm Thanh tỏ ra khinh bỉ, nhớ lại ngày xưa mình cũng chẳng hơn gì nó, mỗi lần Ninh Bối Bối dẫn bạn về nhà, kiểu gì nó cũng phải xuất hiện lần át Ninh Bối Bối một phen, khi ấy Ninh Bối Bối chưa có nhiều quần áo đẹp như cô, cho nên mỗi lần bạn nó ra về, Ninh Bối Bối lại bắt đầu khóc lóc mách lẻo với Hòm Tú Mỹ.

Ninh Tuân Tuân vẫn chưa ra ngoài, kéo Ninh Bối Bối tới trước mặt Giang Hành Chi: “Con bé chính là Bối Bối, bây giờ cũng lớn rồi.”

“Ồ, hóa ra là Bối Bối, đúng là càng lớn càng xinh.” Giang Hành Chi khen ngợi.

Ninh Bối Bối phấn khởi hỏi: “Anh Tiểu Giang vẫn còn nhớ em sao?”

Giang Hành Chi mỉm cười: “Hồi nhỏ Bối Bối rất đáng yêu.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng nâng mi mắt, ngồi dịch lại gần người Tần Hữu Sinh, cô thay đổi nhiều đến thế cơ à?

Cô lớn hơn Ninh Bối Bối hai tuổi, theo lý thuyết thì phải để lại ấn tượng sâu đậm hơn Ninh Bối Bối chứ nhỉ, thế mà Giang Hành Chi chỉ nhớ Ninh Bối Bối chứ không hề nhớ cô?

Cũng phải nói, hồi nhỏ Ninh Nhiễm Thanh cực kì xinh đẹp, lúc đó câu nói mà cô nghe nhiều nhất chính là “Hồi bé đẹp lớn lên xấu, hồi bé xấu lớn lên đẹp”, vì rất sợ bản thân càng lớn càng xấu, cô mới có thêm thói quen chốc chốc lại soi gương.

May mà cô lớn lên theo hình mẫu cũ, còn Ninh Bối Bối thì khác, con gái mười tám tuổi sẽ thay đổi, chính là ví dụ điển hình của kiểu “Ngày bé chẳng ra sao, lớn lên khác hoàn toàn”.

Ninh Tuấn Tuấn mua thức ăn về nhà, buổi trưa nấu một bữa cơm phong phú, trên bàn cơm, Ninh Tuấn Tuấn còn lấy ra rượu Hoa Quế mà chị đặc chế năm ngoái, để đãi khách, chị vốn định ủ bình rượu này cho cha mình, hôm nay lại mở ra trước thời hạn.

Rượu ngon món ăn ngon, Ninh Nhiễm Thanh nói với Tần Hữu Sinh: “Chị em nấu ăn rất giỏi.”

“Thực ra cả nhà em đều biết nấu cơm, chỉ có Nhiễm Thanh là không biết thôi.” Ninh Bối Bối ngồi đối diện với Trương Tiểu Tri, nói đùa. Câu này vào tai Ninh Nhiễm Thanh lại khiến cô khá khó chịu, cô cười ha ha mấy tiếng, cố gắng nhẫn nhịn.

“Tiếc quá, sao ngày xưa em không chịu khó học một chút.” Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, anh mắt không giấu nổi sự yêu chiều: “Nhưng bây giờ học cũng không kịp nữa rồi, cho nên cứ vậy đi thôi.”

Khỏe môi Ninh Nhiễm Thanh cong lên, vui vẻ vô cùng.

“Vậy luật sư Tần có biết nấu cơm không?” Ninh Tuấn Tuấn hỏi.

Tần Hữu Sinh nào biết nấu cơm, nghĩ ngợi một lúc rồi uyển chuyển nói: “Khi em học ở Anh với Hành Chi thì người nấu cơm đa phần là em.”

Giang Hành Chi cười thâm trong bụng, mấy việc như hâm nóng thức ăn bằng lò vi sóng, phết bơ lên bánh mì cũng được tính là nấu cơm?

“Ồ, cũng khá đấy.” Ninh Tuấn Tuấn thực sự rất quý Tần Hữu Sinh, trừ chuyện cha mẹ định cư ở nước ngoài, song lại nghĩ Tần Hữu Sinh sẽ làm việc ở thành phố A, chị lại thấy yên tâm hơn chút.

Sau bữa cơm, Ninh Tuấn Tuấn nhiệt tình lấy ra một cuốn album ảnh cho hai vị luật sư xem, vì Ninh Nhiễm Thanh không tin hồi nhỏ cô đã từng gặp Giang Hành Chi nên chị bèn lấy ra một bức ảnh cũ cho ba người coi.

Trong ảnh có bốn người, Ninh Tuấn Tuấn đã là thiếu nữ duyên dáng xinh đẹp, Giang Hành Chi thì khoảng tám chín tuổi, Ninh Nhiễm Thanh năm tuổi bện tóc hai bên, ôm một con búp bê đứng ở chính giữa; Đứng cạnh cô là Ninh Bối Bối, đội một chiếc mũ len màu xanh, không nhìn kỹ còn tưởng là bé trai.

Ninh Nhiễm Thanh thực sự chẳng còn ấn tượng gì về thời bốn, năm tuổi, cô nhìn Giang Hành Chi trong ảnh. “Không ngờ hồi bé anh lại đáng yêu như vậy?”

“Thế à?” Giang Hành Chi tỏ vẻ thờ ơ, “Hóa ra hồi bé trông cô thế này.”

Ninh Nhiễm Thanh biết Giang Hành Chi chẳng nói được câu nào hay ho, quay sang hỏi Tần Hữu Sinh: “Bé gái dễ thương như vậy lại trở thành bạn gái của anh, anh có phải thấy hạnh phúc không?”

“Có, đương nhiên có rồi.” Tần Hữu Sinh vuốt ve mái tóc Ninh Nhiễm Thanh, ánh mắt dõi khỏi bức ảnh nọ, “Tiếc là không được gặp em sớm hơn.”

Khi Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi rời nhà Ninh Tuấn Tuấn thì đã là hai giờ chiều, vào ngày nghỉ các tuyến đường ở thành phố A kkkhông đâu không tắc, hướng chỉ là con phố sầm uất nhất thành phố A.

Khi xe của Tần Hữu Sinh bị kẹt ở đường Chí Ninh, anh lơ đãng nói chuyện với Giang Hành Chi: “Không ngờ cậu lại quen biết gia đình Nhiễm Thanh.”

“Hồi tôi còn nhỏ, cha tôi làm việc ở thành phố Thanh nửa năm, ông ấy và bác Ninh là bạn cũ nên từng dẫn tôi tới nhà bác Ninh chơi.”

“Ồ, tiếc là cậu chẳng còn nhớ gì về cô ấy, nếu không cậu có thể kể lại cho tôi đáng về của cô ấy ngày còn bé rồi.”

Giọng nói của Tần Hữu Sinh có vương chút tiếc nuối, khi nhắc tới Ninh Nhiễm Thanh thì khỏe môi hơi cong lên, như thể chỉ cần nhắc tới tên cô là đủ để anh cảm thấy vui vẻ.

Giang Hành Chi nhết môi: “Cho dù có nhớ tôi cũng chẳng rành mà kể cho cậu, cứ nhắc tới hai người là lại thấy sến sẩm mất ối.”

“Thật sao, cuộc đời hạnh phúc chính là như vậy đấy.” Tần Hữu Sinh tựa người vào lưng ghế, thờ dãi nói.

Thực ra Giang Hành Chi nói anh ta không nhớ gì về Ninh Nhiễm Thanh thì là nói dối, thậm chí anh ta vẫn nhớ được đáng về của Ninh Nhiễm Thanh vào

lầu đầu tiên anh ta gặp cô. Bé gái trắng trẻo mặc một bộ váy trẻ em màu hồng phấn, vì giận dỗi mà chưa buộc tóc đã chạy ra ngoài ngòai trước cửa nhà, tóc mái mềm mại dính lên cái trán ướt mồ hôi, đôi mắt đen láy còn vương nước mắt long lanh như hai quả nho đen thẫm nước, trong veo lấp lánh... Đáng về tủi thân khiến người ta chỉ muốn ôm vào lòng mà dỗ dành an ủi.

Bất cứ thứ gì xinh đẹp trên thế gian này đều sẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người, ấn tượng của Giang Hành Chi về Ninh Nhiễm Thanh không chỉ là hài nhỏ trông cô rất xinh đẹp đáng yêu, mà còn cả cái miệng đánh đá của cô.

Giang Hành Chi nhớ lại lần bắt chuyện đầu tiên trong cuộc đời mình: “Chào em gái, anh tên là Giang Hành Chi, em gọi anh là anh Tiểu Giang cũng được.”

“Ai là em gái anh chứ, anh là anh trai gì của tôi, tôi chẳng thèm có anh trai, đàn ông đều là đồ lừa đảo, cút đi...”

Mỗi lần thất bại đều là một lần tổn thương, kể từ đó, Giang Hành Chi hoàn toàn miễn dịch với mấy em gái xinh đẹp đáng yêu.

Trở lại với thực tại, Giang Hành Chi cười nói với Tần Hữu Sinh: “Trông bộ dạng này của cậu trông thật đáng khinh, tớ nghi cậu là một M. (1)

(1) M viết tắt của Masochism: Người thích bị hành hạ, ngược đãi, nhận đau đớn từ người tình.

(2)

Tần Hữu Sinh đương nhiên hiểu từ “M” này có nghĩa là gì, với mấy câu bông đùa chẳng làm hại tới ai như vậy, anh vẫn luôn đáp lại một cách ôn hòa: “Vây à, tình yêu vốn là thứ tình cảm đặc biệt nhất trên thế gian này, là số trời đã định, khi chưa gặp thì hoài nghi ái ngại, khi gặp rồi thì lại như tự nhiên phải thế.”

Tình yêu cũng phân chi tốt xấu, thứ mà Tần Hữu Sinh nhắc tới là tình yêu tốt đẹp, vì xuất hiện đúng lúc đúng người mà mọi thứ đều hoàn hảo, song cũng có những tình yêu làm lạc ngay từ đầu với thứ tự rối tung, người ra kẻ vào đành tìm bù một chỗ để ngồi xuống, cũng có người đổi từ chỗ này sang chỗ khác cuối cùng khi sắp rời khỏi khán đài mới nhận ra, vị trí đầu tiên mới hợp với mình nhất, thế nhưng biết sao được khi thời gian đã trôi đi mà năm tháng thì không đợi ai bao giờ.

Thực ra năm tháng đổi thay không hề đáng sợ, đáng sợ nhất là thời gian dần trôi mà người xưa chẳng còn ở chốn cũ.

Ninh Nhiễm Thanh gặp lại Hứa Trùng ở bệnh viện nhân dân, Ninh Bối Bối đột nhiên bị cảm sốt, phải truyền dịch ở bệnh viện, Ninh Tuấn Tuấn bèn gọi điện báo cô mang áo khoác tới Bệnh viện cho Ninh Bối Bối.

Ninh Nhiễm Thanh vốn chẳng muốn mang áo khoác cho Ninh Bối Bối, song lại không muốn thấy vẻ thất vọng trong mắt chị gái, nên đành tìm một chiếc áo khoác đen xấu nhất trong tủ quần áo để mang cho Ninh Bối Bối.

Trong phòng truyền dịch của bệnh viện, Hứa Trùng cũng đang truyền dịch, Đồng Đồng đang ngồi bên mẹ, thỉnh thoảng kiễng chân xem mẹ còn sốt không. Trong ký ức thời năm tuổi của Ninh Nhiễm Thanh, cô chỉ nhớ được vài hình ảnh vụn vặt khi mẹ bị ốm, cô và Ninh Tuấn Tuấn ngồi bên giường bệnh, vì rất sợ một ngày nào đó khi ngủ dậy mẹ đã không còn, nên hàng ngày việc đầu tiên khi cô thức giấc chính là đưa tay đặt dưới mũi bà Tần Thẩm Lam, chỉ khi cảm nhận được hơi thở ấm áp của mẹ, cô mới thôi căng thẳng sợ hãi.

Ninh Nhiễm Thanh đưa áo khoác cho Ninh Bối Bối, Ninh Bối Bối đang truyền dịch, liếc cô một cái rồi đành mặt nói: “Biết ngay chị chẳng có gì tốt đẹp mà, mang cho em cái xấu nhất.”

“Thích mặc thì mặc, không mặc thì thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang chỗ Hứa Trùng, mặt Hứa Trùng tái nhợt, đang ngồi tựa lên một chiếc ghế màu xanh lam.”

“Sao lại bị ốm thế?”

“Mấy bữa nay ngủ không ngon giấc, vài hôm trước còn bị dính mưa một lần.” Hứa Trùng tự trách nói.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ ra thời tiết mấy hôm nay đúng là rất ẩm ương, trước khi đi thì xoa xoa đầu Đồng Đồng: “Đồng Đồng, chăm sóc mẹ cho tốt nhé.” Đồng Đồng gật đầu thật mạnh, Ninh Nhiễm Thanh nhìn mà lòng chua xót, nghĩ thầm sau này mình và Tần Hữu Sinh nhất định phải sinh một cô con gái mới được.

Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi phòng truyền dịch, bên ngoài có rất nhiều người cầm hộp cơm đi qua đi lại, xem đồng hồ thì đã tới giờ cơm, cô hít sâu một hơi, vẫn đi về phía Ninh Bối Bối.

Ninh Bối Bối đang cầm di động nghe điện thoại, không biết nói chuyện gì mà giọng điệu của cô nàng vừa kinh ngạc lại phản kích.

Ninh Nhiễm Thanh khoanh tay đứng sau Ninh Bối Bối, cho tới khi Ninh Bối Bối che miệng bật thốt lên: “Trời ơi, mẹ nói gì cơ? Nhiễm Thanh không phải con ruột của cha...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Type: Dandelion

Trước khi hòa giải ngoài tổ tụng, Ninh Nhiễm Thanh hẹn gặp Hứa Trùng.

Hiện giờ Hứa Trùng đang ở một khu nhà ở phố cổ, nhà trong khu đều khá cũ kỹ, bức tường vốn có màu xanh lam đã ngả màu xanh xám sau nhiều năm dài nắng dầm mưa, những sắc màu xa xưa đại diện cho bao tháng năm đã lùi vào dĩ vãng.

Khung cảnh xung quanh khu nhà lại rất đẹp, khu nhà này vốn là một khu phòng ký túc của các giảng viên Đại học A, người mẹ mới qua đời của Hứa Trùng chính là một vị giảng viên kinh tế học nổi tiếng của Đại học A, cách đây không lâu bà mắc bệnh ung thư rồi tạ thế ở bệnh viện, mấy hôm trước Hứa Trùng trở lại thành phố A chính là để tổ chức tang lễ cho mẹ.

Kết quả là gặp Cố Đông Minh tới dự lễ tang.

Oan gia ngõ hẹp, thị phi năm cũ, ân oán khó buông.

Giờ đang là đợt oi bức mùa thu, buổi trưa ánh nắng gay gắt chói chang, bước dưới bóng ngõ đồng Pháp sum suê cành lá nên Ninh Nhiễm Thanh cũng không thấy quá nóng bức, vì tán cây dày đã ngăn lại ánh nắng, thấp thoáng tia sáng lọt qua kẽ lá, chiếu trên mặt đất lập lòe hư ảo.

Ninh Nhiễm Thanh đi theo địa chỉ đi trước mà tìm tới nhà Hứa Trùng, cô ấn chuông cửa, lát sau, một giọng nói lạnh lút truyền ra từ bên trong: “Xin hỏi ai đây ạ?” Người đang nói trong nhà chính là bé Đồng Đồng.

Ninh Nhiễm Thanh bóp mũi: “Ta là sói xám đây, mau mau mở cửa ra.”

Một lúc sau, có tiếng bước chân chạy vào trong phòng truyền ra, sau đó không còn tiếng động nào vang lên nữa.

Ninh Nhiễm Thanh ảo não, đập đập vào cửa chống trộm, “Đồng Đồng, chị Nhiễm Thanh đây mà, Đồng Đồng ơi...”

Tiếc là Đồng Đồng đã chạy về phòng từ lâu, không nghe thấy tiếng gọi của cô.

Ninh Nhiễm Thanh đành phải gọi điện cho Hứa Trùng, Hứa Trùng đang trên đường về nhà, khi này Hứa Trùng tới nhà cậu một chuyến, vì ngoài trời rất nóng trẻ con dễ bị cảm nắng nên không dẫn Đồng Đồng đi cùng.

Ninh Nhiễm Thanh chơi vượt một cấp trò chơi trên di động thì Hứa Trùng về tới nhà, cô ta mặc áo phông màu xám và quần bò, hồn hển chạy lên cầu thang.

“Nhiễm Thanh, đã bắt em chờ lâu rồi...”

Ninh Nhiễm Thanh cất di động vào túi xách, em vừa mới tới thôi mà.”

Hứa Trùng mua một ít hoa quả về nhà, cô ta lấy chìa khóa mở cửa vào, gọi hai tiếng “Đồng Đồng”, lát sau, một gian phòng đóng chặt cửa mới mở ra, Đồng Đồng chạy ra khỏi phòng: “Mẹ ơi, lúc này người xấu lại tới nữa rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh bật cười, thầm nghĩ có lẽ trước đó Cố Đông Minh cũng từng tới đây, mà trong tiềm thức Đồng Đồng đã coi anh ta là người xấu như “Sói xám lớn”, thế nên khi này Đồng Đồng mới không chịu mở cửa cho cô.

Hứa Trùng vào bếp rót nước, Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống sofa, đây là một căn nhà nhỏ rất gọn gàng sạch sẽ, bức tường bên trái chiếc sofa có treo một bức ảnh của mẹ Hứa Trùng, khuôn mặt bà hiền lành phúc hậu. Trong phòng khách có một chiếc quạt đứng, tiếng cánh quạt kêu “kèn kẹt” truyền tới cùng tiếng gió thổi vù vù.

Hôm nay Đồng Đồng mặc một chiếc áo ba lỗ in hình chữ cái và một chiếc quần đùi màu hồng, tay chân lộ ra ngoài mềm mại trắng nõn. Trời rất nóng, cô bé toát chút mồ hôi, một ít tóc rối rũ ra khỏi đám tóc đuôi ngựa dính lên cần cổ trắng tinh của cô bé.

Đồng Đồng ghé mặt vào trước quạt, vừa hứng gió vừa trò chuyện với Ninh Nhiễm Thanh, bày tỏ nỗi phiền muộn trong lòng mình, rằng cô bé rất nhớ bạn bè ở trường mầm non và cũng không biết tới khi nào mình mới được gặp lại bạn bè.

Đồng Đồng còn nhắc tới cha cô bé, mấy hôm trước cha nói với cô bé rằng cha cũng sẽ đến thành phố A, vậy mà tới giờ cha vẫn chưa đến.

Cha trong lời của Đồng Đồng, có lẽ chính là người đàn ông làm nghề phân phối.

Những chuyện này là tất cả nỗi phiền muộn của một đứa bé, Ninh Nhiễm Thanh thầm nghĩ, chắc chắn Hứa Trùng chưa kể cho Đồng Đồng nỗi phiền muộn của mình, vẫn bao bọc cô bé trong một thế giới giản đơn.

Gió từ quạt điện thổi vù vù khiến tóc trên trán Đồng Đồng bay ra đằng sau, Ninh Nhiễm Thanh sợ cô bé nhiễm lạnh, vội kéo cô bé lại gần mình. Đúng lúc ấy Hứa Trùng bụng hai cốc nước đi ra, cô nhận lấy cốc nước rồi nói cảm ơn.

Buổi chiều Đồng Đồng về phòng ngủ trưa, Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên sofa trò chuyện với Hứa Trùng.

Hứa Trùng nói với cô, Đồng Đồng đúng là con gái của Cố Đông Minh, Cố Đông Minh còn đặc biệt tới bệnh viện nhi đồng thành phố Thanh lấy máu từ cuống rốn Đồng Đồng lưu giữ ở đó để đi xét nghiệm DNA, giờ đã có kết quả xét nghiệm DNA, anh ta ắt sẽ đòi lại Đồng Đồng.

Nói đến đây, Hứa Trùng nở nụ cười mỉa mai: “Năm ấy chị thật ngốc, tại sao phải sinh ra Đồng Đồng cơ chứ...”

Lúc trước Ninh Nhiễm Thanh cũng thấy Hứa Trùng ngu ngốc, còn cảm thấy hành vi của Hứa Trùng quá vô trách nhiệm, tuy nhiên bé Đồng Đồng đáng yêu đã khiến cô ta thay đổi góc nhìn, vì Hứa Trùng thực sự đã dạy dỗ Đồng Đồng rất tốt, sự ngây thơ và hoạt bát trên người cô bé chính là kết quả từ lòng yêu thương che chở của một người mẹ.

Trước kia, những vụ án con rơi tương tự thế này luôn là phía nữ đòi phí nuôi dưỡng từ phía nam, làm gì có chuyện tranh giành quyền nuôi con.

Hứa Trùng nói với cô, cô ta không muốn có bất cứ can hệ gì với Cố Đông Minh, cũng không muốn Cố Đông Minh làm ảnh hưởng tới cuộc sống của mình, quan hệ giữa Đồng Đồng và Lâm Dật rất tốt, nên dù là trên phương diện pháp luật hay trên phương diện cuộc sống, cha của Đồng Đồng chỉ có Lâm Dật mà thôi.

Lâm Dật chính là người chồng ở thành phố Thanh của Hứa Trùng.

Ninh Nhiễm Thanh hỏi một số chuyện về Hứa Trùng và Cố Đông Minh, khi nhắc tới Cố Đông Minh, giọng điệu của Hứa Trùng khá hờ hững, trong sự hờ hững còn thấp thoáng cả chút mỉa mai, như đang châm chọc chính bản thân mình.

Thực ra câu chuyện thế này, Ninh Nhiễm Thanh cũng có thể đoán được phần nào, với sự nổi danh trắng hoa của Cố Đông Minh, tám mươi phần trăm chính là chuyện về một tên đàn ông bội tình bạc nghĩa, chẳng qua nữ chính trong câu chuyện này kiên quyết hơn bình thường, lấy một người đàn ông khác.

Cách bài trí trong căn phòng khách nhỏ này đơn giản trang nhã, rèm cửa sổ màu vàng nhạt được thêu từng đóa từng đóa hoa mộc miên quây quần bên nhau, màu hoa đáng yêu lại tinh tế, những tia nắng chiều xuyên qua rèm cửa, chiếu vào bề gỗ dưới song cửa sổ khiến từng đường gân trên bề gỗ đều trở nên rõ nét.

Hứa Trùng vẫn còn bị cảm, khi kể chuyện thì giọng nói hơi khàn, đôi lúc lại ho khan mấy tiếng.

Cố Đông Minh từng là học trò của mẹ Hứa Trùng, khi anh ta học đại học năm thứ ba thì đã theo đuổi Hứa Trùng học năm thứ nhất, sau đó anh ta ra nước ngoài học Quản trị kinh doanh, đi chưa được một năm, Cố Đông Minh nói lời chia tay với Hứa Trùng qua điện thoại.

Nhờ một người bạn của Cố Đông Minh mà Hứa Trùng biết được, sau khi ra nước ngoài thì Cố Đông Minh đã trải qua hai mối tình, hiện giờ anh ta đang ở chung với một người đẹp du học ngành Sinh vật.

Hứa Trùng luôn biết Cố Đông Minh là một người đàn ông trắng hoa, nhưng điều này cũng không thể phủ nhận sự thật rằng Hứa Trùng từng yêu anh ta. Tình yêu sẽ khiến con người ta tổn thương, bất kể là ai và bất kể thân phận, cũng bất kể thời gian hay địa điểm.

Sau khi tốt nghiệp, Hứa Trùng làm việc ở một công ty Kế toán, lúc đi theo thầy hướng dẫn tới kiểm toán công ty thuộc gia tộc của Cố Đông Minh, trong bữa tiệc rượu, tình nhân cũ lại gặp nhau, hôm đó Cố Đông Minh đứng ra làm chủ trì bữa tiệc, uống rất nhiều rượu. Mùa đông năm ấy thành phố A có một trận tuyết lớn nhất suốt năm mươi năm qua, ngoài trời gió tuyết mênh mang, trong phòng linh đình ấm cúng.

Khi bữa tiệc kết thúc, Cố Đông Minh đứng trước mặt Hứa Trùng, “Tranh Tử, để anh đưa em về.”

Kể tới đây, Hứa Trùng thờ dãi: “Lẽ ra khi đó chị không nên ôm lấy tâm lý cầu may.”

Thế nào là cầu may? Tưởng rằng “Lãng tử quay đầu còn quý hơn vàng”, lòng vẫn ôm ấp hy vọng với người đàn ông này, vẫn nhớ mãi không quên mối tình xưa cũ với anh ta.

Sau đó, Hứa Trùng và Cố Đông Minh ở chung với nhau một thời gian, trong quãng thời gian đó Hứa Trùng mang thai, Cố Đông Minh đưa Hứa Trùng đi phá thai một lần, sau khi phá thai, Cố Đông Minh chăm sóc Hứa Trùng suốt một tháng, một tháng sau, tạp chí giải trí đăng tin Cố Đông Minh ôm hôn một ngôi sao nữ nào đó trước cổng khách sạn.

Trắng hoa là một loại thói quen sinh hoạt của đàn ông, cũng là một thói xấu đến chết cũng không thể thay đổi.

Trái tim đã nguội lạnh một lần, con người ta cũng trở nên lạnh lùng cứng rắn, Hứa Trùng rời xa Cố Đông Minh, còn về sau tại sao Hứa Trùng lại sinh ra Đồng Đồng, Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy điều này đã chẳng còn liên quan tới Cố Đông Minh nữa.

Chỉ cần lúc trước Hứa Trùng có một thoáng suy nghĩ dùng đứa bé để tiếp cận Cố Đông Minh, thì cô ta đã không bỏ lại tất cả mà rời xa thành phố A, vào giờ phút này cũng sẽ không kiên quyết nói là, cô ta không muốn Đồng Đồng và Cố Đông Minh có bất cứ quan hệ gì trên phương diện pháp luật.

Ninh Nhiễm Thanh vừa nghe vừa sắp xếp tư duy, một tia sáng xuyên qua kẽ hở của rèm cửa sổ chiếu vào phòng, men theo kim phút của chiếc đồng hồ

cũ trên tường, tia sáng nhỏ nhỏ này phản chiếu từ chân trái của bàn uống nước sang một chiếc bình hoa pha lê màu xanh đậm trên kệ ti vi, ánh nắng lan khắp thân bình, khiến nó tỏa sáng rực rỡ.

“Năm ấy chị vừa đại đột vừa sai lầm, song giờ không thể phạm sai lầm nữa.” Hứa Trùng nói.

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lát, “Dù trên phương diện đạo đức hay trên phương diện pháp luật, Cố Đông Minh đều không hề có ưu thế, trừ khi anh ta có thể đưa ra giấy chứng nhận bản thân bị vô sinh.”

Hứa Trùng mỉm cười nhìn Ninh Nhiễm Thanh, “Chị cứ tưởng em sẽ khuyên chị giống như cậu chị vậy, thậm chí bảo chị lấy một khoản phí nuôi dưỡng từ chỗ Cố Đông Minh.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng ngần người, “Nếu chị thiếu tiền thì đúng là có thể...”

Hứa Trùng lắc đầu, “Không thiếu, bao nhiêu tiền cũng không thể cướp Đồng Đồng khỏi vòng tay chị.”

Khi Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi nhà Hứa Trùng, mặt trời đã gần xuống núi, mấy hôm nay cô không muốn về nhà chị gái theo bản năng, cho nên ngày nào cũng cố gắng đi sớm về muộn, dù có về cũng luôn tránh mặt Ninh Bối Bối.

Tối qua có lúc cô gặp phải Ninh Bối Bối trong nhà vệ sinh, Ninh Bối Bối vô tình nhìn thấy ba chữ “Ninh Nhiễm Thanh” dán trên sữa rửa mặt và dầu gội đầu của cô, bật cười rồi bỏ đi.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn thấy một thoáng khinh thường, và cả sự thương hại trong mắt của Ninh Bối Bối.

Bởi vì khinh thường nên mới có thương hại, thực ra hai bên đối đầu nhau, không ai có thể giữ thế thượng phong mãi mãi. Chỉ là Ninh Nhiễm Thanh không ngờ mình tranh chấp với Ninh Bối Bối lâu như vậy, cô vốn coi mình là người thắng, kết quả lại phát hiện bản thân còn chẳng có tư cách thi đấu.

Sau khi về nhà chị gái, Ninh Nhiễm Thanh vào phòng lên mạng ngay, vừa nghĩ cách phải nói với chị gái chuyện mình muốn chuyển ra ngoài thế nào, vừa nghĩ đến vụ án của Hứa Trùng và Cố Đông Minh.

Tại sao Cố Đông Minh lại khẳng khái đòi quyền nuôi dưỡng đứa bé?

Dựa vào đâu mà Cố Đông Minh đòi quyền nuôi dưỡng con gái?

Luật sư của Cố Đông Minh sẽ vin vào điểm nào để giúp anh ta giành quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng?

Khi Ninh Nhiễm Thanh đau đầu nhồi người trên bàn thì Trương Tiểu Trì gõ cửa vào phòng, cầm một miếng dưa vàng đã cắt gọn, “Thanh Thanh ăn dưa vàng đi.”

“Cảm ơn nhé.” Nhiễm Thanh nhận lấy miếng dưa vàng, cắn một miếng, rất ngọt.

“Sao mấy hôm nay đi không ra xem tivi?” Trương Tiểu Trì do dự một lát rồi cất tiếng hỏi.

Lúc trước Ninh Nhiễm Thanh luôn phải cướp điều khiển ti vi... cô cười, “Không ai tranh giành điều khiển ti vi với cháu thì cháu không vui à?”

“Cũng không phải không vui, cháu muốn xem ti vi với di thôi.” Trương Tiểu Trì ngồi xuống trước mặt cô.

Ninh Nhiễm Thanh quay đi, tiếp tục nhìn vào màn hình laptop, “Di bận lắm, không có thời gian xem ti vi với cháu.”

“Thanh Thanh...”

“Di không có thời gian thật mà...”

“Mấy hôm nay cháu cũng ít nói chuyện với di Bối Bối...” Cậu nhóc mở to đôi mắt tròn xoe nhìn cô.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy trái tim như bị ai đó bóp chặt, lại như bị ong mật đốt một phát, là một loại đau đớn lướt qua trong chớp mắt.

“Cháu không cần làm thế, cho dù ngày nào cháu cũng trò chuyện với di Bối Bối thì di cũng không có thời gian xem ti vi với cháu.”

Sau khi cậu nhóc ừ rừ ra khỏi phòng, Ninh Nhiễm Thanh day day cái trán nhức mỏi, nhân lúc nước mắt chưa rơi, cô cố bình tĩnh lại rồi gọi điện cho Tần Hữu Sinh.

Cô muốn biết thêm chút thông tin từ phía Tần Hữu Sinh về vị luật sư mà Cố Đông Minh mới mời.

Vì Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi đều từ chối giải quyết vụ án này nên Cố Đông Minh tìm tới một nữ luật sư, Ninh Nhiễm Thanh chỉ biết vị luật sư được Cố Đông Minh mời chính là một nữ luật sư sinh đẹp rất nổi danh trong ngành, tên là Lư Hi La, nghe nói nổi tiếng là mạnh mẽ quyết đoán.

Trong điện thoại Tần Hữu Sinh phân tích qua cho cô về tính cách, phong cách làm việc và cả một số thói quen của Lư Hi La khi bào chữa trước tòa.

Cuối cùng Tần Hữu Sinh còn kể cho cô một tin “bên lề” về Lưu Hi La và Giang Hành Chi.

“Thực ra trước kia cô ta cũng từng làm việc ở Dịch Hòa, lý do rời đi là vì tỏ tình với Hành Chi nhưng bị cậu ấy từ chối, là một phụ nữ rất kiêu ngạo.”

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy Tần Hữu Sinh chẳng hiểu gì về phụ nữ, “Nếu em là cô ta, tỏ tình mà bị từ chối thì em cũng sẽ rời khỏi Dịch Hòa.”

“Thế à?” Tần Hữu Sinh cười, “Anh mới chỉ nghiên cứu một phụ nữ thôi, đúng là không hiểu mấy về phụ nữ.”

Ninh Nhiễm Thanh chợt sinh lòng hiếu kỳ với một vấn đề, hỏi Tần Hữu Sinh: “Tại sao luật sư Giang vẫn chưa yêu ai?”

Tần Hữu Sinh cười khế, vui vẻ nói: “Cậu ấy nói cậu ấy vẫn yêu thầm một người, có điều chúng ta chưa gặp người đó bao giờ, thế nên cũng không biết cậu ấy nói thật hay nói dối, có lẽ đó chỉ là cái cớ mà thôi, nếu không sẽ có rất nhiều người tò mò hỏi han cậu ấy.”

Một người đàn ông ưu tú như vậy mà không có bạn gái, lại chưa yêu ai bao giờ, quả là chuyện khiến người ta sinh lòng hiếu kỳ.

“Còn anh thì sao, ngày trước anh cũng dùng cái cớ đó à?” Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới cô bạn gái cũ Right hand của Tần Hữu Sinh, cười hỏi, “Hay là anh nói với người khác, bạn gái của anh chính là Right hand?”

“Sao thế được.” Tần Hữu Sinh bật cười trầm âm, “Lúc đó anh nói thẳng cho họ biết tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh, từ đó họ không bao giờ hỏi nữa.”

“Tiêu chuẩn cao tới mức nào vậy, khiến người ta đều sợ đến thế.” Ninh Nhiễm Thanh rất muốn biết việc này.

“Rất cao, khi đó bọn họ đều nói thế gian này không có cô gái nào như vậy...” Nói tới đây, anh chợt im lặng, Ninh Nhiễm Thanh càng tò mò hơn, đứng lúc ấy di động truyền tới mấy tiếng còi xe, hóa ra Tần Hữu Sinh đang lái xe.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn kiên nhẫn chờ, cho tới khi giọng của Tần Hữu Sinh lại vang lên: “May mà anh vẫn tìm được cô gái như thế, em thấy có may mắn không.”

Thế gian này có những người khiến bạn đau khổ và buồn bã, có những người khiến bạn hạnh phúc và cảm động. Khi ngắt máy, Ninh Nhiễm Thanh chợt thấy gặp được Tần Hữu Sinh là may mắn của cô.

Ninh Tuấn Tuấn về nhà, Ninh Nhiễm Thanh bèn nói chuyện chuyện ra ngoài ở với chị gái, để chị mình đồng ý cô bịa ra một cái cớ rõ hay: “Hữu Sinh bị gãy chân, em muốn qua chăm sóc anh ấy, cha mẹ anh ấy đều ở nước ngoài, đúng là đáng thương lắm.”

Ninh Tuấn Tuấn: “Đanh yên đang lành sao tự nhiên lại gãy chân?”

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lát, “Lúc đi cầu thang bước hụt chân, bất cẩn nên ngã thôi.”

“Ôi, sao lại bất cẩn như thế chứ.”

Khi Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi phòng Ninh Tuấn Tuấn, Ninh Bối Bối đang tựa lưng ở ngoài nhìn cô, “Chị với chị cả đang nói chuyện gì thế?”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ninh Bối Bối, “Liên quan quái gì đến em!”

Ninh Bối Bối cười “Ha ha” hai tiếng rồi quay người đi về phòng.

Thời gian và địa điểm hòa giải ngoài tổ tụng, luật sư Lưu không hề thương lượng mà gọi điện thẳng cho Minh Nhiễm Thanh để thông báo, cô ngắt máy xong bèn tìm Châu Yến vân: “Úc hiệp người ta quá đáng, dựa vào đâu mà bọn họ được quyền quyết định mọi thứ!! Đúng là cái đồ chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng!!”

Châu Yến không khỏi lờm cô, “Lát nữa tới đó không được nói chuyện như thế.”

Ninh Nhiễm Thanh bĩu môi, “Em biết rồi.”

Lưu Hi La chọn một khách sạn nghỉ dưỡng làm địa điểm hòa giải ngoài tổ tụng, mà khách sạn này cũng thuộc sở hữu của Cổ Đông Minh.

Khi Ninh Nhiễm Thanh và Hứa Trường lên xe tới khách sạn, cô nói cho Hứa Trường biết mấy vấn đề mà Lưu Hi La có thể hỏi Hứa Trường, bao gồm cả Lâm Dật có đối xử tốt với Đồng Đồng hay không, tình hình giáo viên ở trường mầm non của Đồng Đồng.

Xe dừng lại trước khách sạn nghỉ dưỡng, khi xuống xe Ninh Nhiễm Thanh thở dài: “Chị nghĩ Cổ Đông Minh còn tình cảm với chị không?”

Hứa Trường quay đầu đối mặt với cô: “Sao có thể thế được, anh ta chỉ sợ mất thể diện thôi.”

Khách sạn nghỉ dưỡng có tầm nhìn hướng biển, trời xanh mây trắng cảnh đẹp hữu tình, đi qua hành lang màu trắng là một tòa khách sạn màu trắng.

Lúc ấy, thứ nổi bật nhất ở đây chính là một bể bơi ngoài trời được lát gạch trắng, dưới ánh nắng chói chang nước bể bơi trong veo thanh khiết, sóng nước rục rờ lấp lánh. Giữa bể nước trong, một người phụ nữ mặc bikini đang bơi lội, tư thái uyển chuyển quyến rũ.

Nhân viên khách sạn dẫn Ninh Nhiễm Thanh và Hứa Trùng tới một góc trong sảnh lớn của khách sạn, lát sau một phụ nữ xinh đẹp khoác áo tắm từ bên ngoài bước vào, nói một câu: “Sorry, không ngờ hai người lại đến sớm như vậy, chờ chút nhé, tôi đi thay quần áo tiện thể gọi Đồng Minh xuống đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Type: Dandelion

Trước khi hòa giải ngoài tổ tụng, Ninh Nhiễm Thanh hẹn gặp Hứa Trùng.

Hiện giờ Hứa Trùng đang ở một khu nhà ở phố cổ, nhà trong khu đều khá cũ kỹ, bức tường vốn có màu xanh lam đã ngả màu xanh xám sau nhiều năm dãi nắng dầm mưa, những sắc màu xa xưa đại diện cho bao tháng năm đã lùi vào dĩ vãng.

Khung cảnh xung quanh khu nhà lại rất đẹp, khu nhà này vốn là một khu phòng ký túc của các giảng viên Đại học A, người mẹ mới qua đời của Hứa Trùng chính là một vị giảng viên kinh tế học nổi tiếng của Đại học A, cách đây không lâu bà mắc bệnh ung thư rồi tạ thế ở bệnh viện, mấy hôm trước Hứa Trùng trở lại thành phố A chính là để tổ chức tang lễ cho mẹ.

Kết quả là gặp Cố Đông Minh tới dự lễ tang.

Oan gia ngõ hẹp, thị phi năm cũ, ân oán khó buông.

Giờ đang là đợt oi bức mùa thu, buổi trưa ánh nắng gay gắt chói chang, bước dưới bóng ngò đồng Pháp sum suê cành lá nên Ninh Nhiễm Thanh cũng không thấy quá nóng bức, vì tán cây dày đã ngăn lại ánh nắng, thấp thoáng tia sáng lọt qua kẽ lá, chiếu trên mặt đất lập lòe hư ảo.

Ninh Nhiễm Thanh đi theo địa chỉ đi trước mà tìm tới nhà Hứa Trùng, cô ấn chuông cửa, lát sau, một giọng nói lạnh lót truyền ra từ bên trong: “Xin hỏi ai đấy ạ?” Người đang nói trong nhà chính là bé Đồng Đồng.

Ninh Nhiễm Thanh bóp mũi: “Ta là sói xám đây, mau mau mở cửa ra.”

Một lúc sau, có tiếng bước chân chạy vào trong phòng truyền ra, sau đó không còn tiếng động nào vang lên nữa.

Ninh Nhiễm Thanh ảo não, đập đập vào cửa chống trộm, “Đồng Đồng, chị Nhiễm Thanh đây mà, Đồng Đồng ơi...”

Tiếc là Đồng Đồng đã chạy về phòng từ lâu, không nghe thấy tiếng gọi của cô.

Ninh Nhiễm Thanh đành phải gọi điện cho Hứa Trùng, Hứa Trùng đang trên đường về nhà, khi này Hứa Trùng tới nhà cậu một chuyến, vì ngoài trời rất nóng trẻ con dễ bị cảm nắng nên không dẫn Đồng Đồng đi cùng.

Ninh Nhiễm Thanh chơi vượt một cấp trò chơi trên di động thì Hứa Trùng về tới nhà, cô ta mặc áo phông màu xám và quần bò, hồn hển chạy lên cầu thang.

“Nhiễm Thanh, đã bắt em chờ lâu rồi...”

Ninh Nhiễm Thanh cất di động vào túi xách, em vừa mới tới thôi mà.”

Hứa Trùng mua một ít hoa quả về nhà, cô ta lấy chìa khóa mở cửa vào, gọi hai tiếng “Đồng Đồng”, lát sau, một gian phòng đóng chặt cửa mới mở ra, Đồng Đồng chạy ra khỏi phòng: “Mẹ ơi, lúc này người xấu lại tới nữa rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh bật cười, thầm nghĩ có lẽ trước đó Cố Đông Minh cũng từng tới đây, mà trong tiềm thức Đồng Đồng đã coi anh ta là người xấu như “Sói xám lớn”, thế nên khi này Đồng Đồng mới không chịu mở cửa cho cô.

Hứa Trùng vào bếp rót nước, Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống sofa, đây là một căn nhà nhỏ rất gọn gàng sạch sẽ, bức tường bên trái chiếc sofa có treo một bức ảnh của mẹ Hứa Trùng, khuôn mặt bà hiền lành phúc hậu. Trong phòng khách có một chiếc quạt đứng, tiếng cánh quạt kêu “kèn kẹt” truyền tới cùng tiếng gió thổi vù vù.

Hôm nay Đồng Đồng mặc một chiếc áo ba lỗ in hình chữ cái và một chiếc quần đùi màu hồng, tay chân lộ ra ngoài mềm mại trắng nõn. Trời rất nóng, cô bé toát chút mồ hôi, một ít tóc rối rũ ra khỏi đám tóc đuôi ngựa dính lên cằm cổ trắng tinh của cô bé.

Đồng Đồng ghé mặt vào trước quạt, vừa hứng gió vừa trò chuyện với Ninh Nhiễm Thanh, bày tỏ nỗi phiền muộn trong lòng mình, rằng cô bé rất nhớ bạn bè ở trường mầm non và cũng không biết tới khi nào mình mới được gặp lại bạn bè.

Đồng Đồng còn nhắc tới cha cô bé, mấy hôm trước cha nói với cô bé rằng cha cũng sẽ đến thành phố A, vậy mà tới giờ cha vẫn chưa đến.

Cha trong lời của Đồng Đồng, có lẽ chính là người đàn ông làm nghề phân phối.

Những chuyện này là tất cả nỗi phiền muộn của một đứa bé, Ninh Nhiễm Thanh trầm nghĩ, chắc chắn Hứa Trùng chưa kể cho Đồng Đồng nỗi phiền muộn của mình, vẫn bao bọc cô bé trong một thế giới giản đơn.

Gió từ quạt điện thổi vù vù khiến tóc trên trán Đồng Đồng bay ra đằng sau, Ninh Nhiễm Thanh sợ cô bé nhiễm lạnh, vội kéo cô bé lại gần mình. Đúng lúc ấy Hứa Trùng bung hai cốc nước đi ra, cô nhận lấy cốc nước rồi nói cảm ơn.

Buổi chiều Đồng Đồng về phòng ngủ trưa, Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên sofa trò chuyện với Hứa Trùng.

Hứa Trùng nói với cô, Đồng Đồng đúng là con gái của Cố Đông Minh, Cố Đông Minh còn đặc biệt tới bệnh viện nhi đồng thành phố Thanh lấy máu từ cuống rốn Đồng Đồng lưu giữ ở đó để đi xét nghiệm DNA, giờ đã có kết quả xét nghiệm DNA, anh ta ắt sẽ đòi lại Đồng Đồng.

Nói đến đây, Hứa Trùng nở nụ cười mỉa mai: “Năm ấy chị thật ngốc, tại sao phải sinh ra Đồng Đồng cơ chứ...”

Lúc trước Ninh Nhiễm Thanh cũng thấy Hứa Trùng ngu ngốc, còn cảm thấy hành vi của Hứa Trùng quá vô trách nhiệm, tuy nhiên bé Đồng Đồng đáng yêu đã khiến cô ta thay đổi góc nhìn, vì Hứa Trùng thực sự đã dạy dỗ Đồng Đồng rất tốt, sự ngây thơ và hoạt bát trên người cô bé chính là kết quả từ lòng yêu thương che chở của một người mẹ.

Trước kia, những vụ án con rơi tương tự thế này luôn là phía nữ đòi phí nuôi dưỡng từ phía nam, làm gì có chuyện tranh giành quyền nuôi con.

Hứa Trùng nói với cô, cô ta không muốn có bất cứ can hệ gì với Cố Đông Minh, cũng không muốn Cố Đông Minh làm ảnh hưởng tới cuộc sống của mình, quan hệ giữa Đồng Đồng và Lâm Dật rất tốt, nên dù là trên phương diện pháp luật hay trên phương diện cuộc sống, cha của Đồng Đồng chỉ có Lâm Dật mà thôi.

Lâm Dật chính là người chồng ở thành phố Thanh của Hứa Trùng.

Ninh Nhiễm Thanh hỏi một số chuyện về Hứa Trùng và Cố Đông Minh, khi nhắc tới Cố Đông Minh, giọng điệu của Hứa Trùng khá hồ hững, trong sự hồ hững còn thấp thoáng cả chút mỉa mai, như đang châm chọc chính bản thân mình.

Thực ra câu chuyện thế này, Ninh Nhiễm Thanh cũng có thể đoán được phần nào, với sự nổi danh trắng hoa của Cố Đông Minh, tám mươi phần trăm chính là chuyện về một tên đàn ông bội tình bạc nghĩa, chẳng qua nữ chính trong câu chuyện này kiên quyết hơn bình thường, lấy một người đàn ông khác.

Cách bài trí trong căn phòng khách nhỏ này đơn giản trang nhã, rèm cửa sổ màu vàng nhạt được thêu từng đóa từng đóa hoa mộc miên quây quần bên nhau, màu hoa đáng yêu lại tinh tế, những tia nắng chiều xuyên qua rèm cửa, chiếu vào bộ ghế dưới song cửa sổ khiến từng đường gân trên bộ ghế đều trở nên rõ nét.

Hứa Trùng vẫn còn bị cảm, khi kể chuyện thì giọng nói hơi khàn, đôi lúc lại ho khan mấy tiếng.

Cố Đông Minh từng là học trò của mẹ Hứa Trùng, khi anh ta học đại học năm thứ ba thì đã theo đuổi Hứa Trùng học năm thứ nhất, sau đó anh ta ra nước ngoài học Quản trị kinh doanh, đi chưa được một năm, Cố Đông Minh nói lời chia tay với Hứa Trùng qua điện thoại.

Nhờ một người bạn của Cố Đông Minh mà Hứa Trùng biết được, sau khi ra nước ngoài thì Cố Đông Minh đã trải qua hai mối tình, hiện giờ anh ta đang ở chung với một người đẹp du học ngành Sinh vật.

Hứa Trùng luôn biết Cố Đông Minh là một người đàn ông trắng hoa, nhưng điều này cũng không thể phủ nhận sự thật rằng Hứa Trùng từng yêu anh ta. Tình yêu sẽ khiến con người ta tổn thương, bất kể là ai và bất kể thân phận, cũng bất kể thời gian hay địa điểm.

Sau khi tốt nghiệp, Hứa Trùng làm việc ở một công ty Kế toán, lúc đi theo thầy hướng dẫn tới kiểm toán công ty thuộc gia tộc của Cố Đông Minh, trong bữa tiệc rượu, tình nhân cũ lại gặp nhau, hôm đó Cố Đông Minh đứng ra làm chủ trì bữa tiệc, uống rất nhiều rượu. Mùa đông năm ấy thành phố A có một trận tuyết lớn nhất suốt năm mươi năm qua, ngoài trời gió tuyết mênh mang, trong phòng linh đình ấm cúng.

Khi bữa tiệc kết thúc, Cố Đông Minh đứng trước mặt Hứa Trùng, “Tranh Từ, để anh đưa em về.”

Kể tới đây, Hứa Trùng thờ dãi: “Lẽ ra khi đó chị không nên ôm lấy tâm lý cầu may.”

Thế nào là cầu may? Tưởng rằng “Lãng từ quay đầu còn quý hơn vàng”, lòng vẫn ôm ấp hy vọng với người đàn ông này, vẫn nhớ mãi không quên mối tình xưa cũ với anh ta.

Sau đó, Hứa Trùng và Cố Đông Minh ở chung với nhau một thời gian, trong quãng thời gian đó Hứa Trùng mang thai, Cố Đông Minh đưa Hứa Trùng đi phá thai một lần, sau khi phá thai, Cố Đông Minh chăm sóc Hứa Trùng suốt một tháng, một tháng sau, tạp chí giải trí đăng tin Cố Đông Minh ôm hôn một ngôi sao nữ nào đó trước cổng khách sạn.

Trăng hoa là một loại thói quen sinh hoạt của đàn ông, cũng là một thói xấu đến chết cũng không thể thay đổi.

Trái tim đã nguội lạnh một lần, con người ta cũng trở nên lạnh lùng cứng rắn, Hứa Trùng rời xa Cố Đông Minh, còn về sau tại sao Hứa Trùng lại sinh ra Đồng Đồng, Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy điều này đã chẳng còn liên quan tới Cố Đông Minh nữa.

Chỉ cần lúc trước Hứa Trùng có một thoáng suy nghĩ dùng đứa bé để tiếp cận Cố Đông Minh, thì cô ta đã không bỏ lại tất cả mà rời xa thành phố A, vào giờ phút này cũng sẽ không kiên quyết nói là, cô ta không muốn Đồng Đồng và Cố Đông Minh có bất cứ quan hệ gì trên phương diện pháp luật.

Ninh Nhiễm Thanh vừa nghe vừa sắp xếp tư duy, một tia sáng xuyên qua kẽ hở của rèm cửa sổ chiếu vào phòng, men theo kim phút của chiếc đồng hồ cũ trên tường, tia sáng nhỏ nhỏ này phản chiếu từ chân trái của bàn uống nước sang một chiếc bình hoa pha lê màu xanh đậm trên kệ ti vi, ánh nắng lan khắp thân bình, khiến nó tỏa sáng rực rỡ.

“Năm ấy chị vừa đại đột vừa sai lầm, song giờ không thể phạm sai lầm nữa.” Hứa Trùng nói.

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lát, “Dù trên phương diện đạo đức hay trên phương diện pháp luật, Cố Đông Minh đều không hề có ưu thế, trừ khi anh ta có thể đưa ra giấy chứng nhận bản thân bị vô sinh.”

Hứa Trùng mỉm cười nhìn Ninh Nhiễm Thanh, “Chị cứ tưởng em sẽ khuyên chị giống như cậu chị vậy, thậm chí bảo chị lấy một khoản phí nuôi dưỡng từ chỗ Cố Đông Minh.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng ngần ngừ, “Nếu chị thiếu tiền thì đúng là có thể...”

Hứa Trùng lắc đầu, “Không thiếu, bao nhiêu tiền cũng không thể cướp Đồng Đồng khỏi vòng tay chị.”

Khi Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi nhà Hứa Trùng, mặt trời đã gần xuống núi, mấy hôm nay cô không muốn về nhà chị gái theo bản năng, cho nên ngày nào cũng cố gắng đi sớm về muộn, dù có về cũng luôn tránh mặt Ninh Bối Bối.

Tối qua có lúc cô gặp phải Ninh Bối Bối trong nhà vệ sinh, Ninh Bối Bối vô tình nhìn thấy ba chữ “Ninh Nhiễm Thanh” dán trên sữa rửa mặt và dầu gội đầu của cô, bật cười rồi bỏ đi.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn thấy một thoáng khinh thường, và cả sự thương hại trong mắt của Ninh Bối Bối.

Bởi vì khinh thường nên mới có thương hại, thực ra hai bên đối đầu nhau, không ai có thể giữ thể thượng phong mãi mãi. Chỉ là Ninh Nhiễm Thanh không ngờ mình tranh chấp với Ninh Bối Bối lâu như vậy, cô vốn coi mình là người thắng, kết quả lại phát hiện bản thân còn chẳng có tư cách thi đấu.

Sau khi về nhà chị gái, Ninh Nhiễm Thanh vào phòng lên mạng ngay, vừa nghĩ cách phải nói với chị gái chuyện mình muốn chuyển ra ngoài thế nào, vừa nghĩ đến vụ án của Hứa Trùng và Cố Đông Minh.

Tại sao Cố Đông Minh lại khẳng khái đòi quyền nuôi dưỡng đứa bé?

Dựa vào đâu mà Cố Đông Minh đòi quyền nuôi dưỡng con gái?

Luật sư của Cố Đông Minh sẽ vin vào điểm nào để giúp anh ta giành quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng?

Khi Ninh Nhiễm Thanh đau đầu nhào người trên bàn thì Trương Tiểu Tri gõ cửa vào phòng, cầm một miếng dưa vàng đã cắt gọn, “Thanh Thanh ăn dưa vàng đi.”

“Cảm ơn nhé.” Nhiễm Thanh nhận lấy miếng dưa vàng, cắn một miếng, rất ngọt.

“Sao mấy hôm nay đi không ra xem tivi?” Trương Tiểu Tri do dự một lát rồi cất tiếng hỏi.

Lúc trước Ninh Nhiễm Thanh luôn phải cướp điều khiển ti vi... cô cười, “Không ai tranh giành điều khiển ti vi với cháu thì cháu không vui à?”

“Cũng không phải không vui, cháu muốn xem ti vi với di thôi.” Trương Tiểu Tri ngồi xuống trước mặt cô.

Ninh Nhiễm Thanh quay đi, tiếp tục nhìn vào màn hình laptop, “Di bận lắm, không có thời gian xem ti vi với cháu.”

“Thanh Thanh...”

“Di không có thời gian thật mà...”

“Mấy hôm nay cháu cũng ít nói chuyện với di Bối Bối...” Cậu nhóc mở to đôi mắt tròn xoe nhìn cô.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy trái tim như bị ai đó bóp chặt, lại như bị ong mật đốt một phát, là một loại đau đớn lướt qua trong chớp mắt.

“Cháu không cần làm thế, cho dù ngày nào cháu cũng trò chuyện với di Bối Bối thì di cũng không có thời gian xem ti vi với cháu.”

Sau khi cậu nhóc ừ rừ ra khỏi phòng, Ninh Nhiễm Thanh day day cái trán nhức mỏi, nhân lúc nước mắt chưa rơi, cô cố bình tĩnh lại rồi gọi điện cho Tần Hữu Sinh.

Cô muốn biết thêm chút thông tin từ phía Tần Hữu Sinh về vị luật sư mà Cố Đông Minh mới mời.

Vì Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi đều từ chối giải quyết vụ án này nên Cố Đông Minh tìm tới một nữ luật sư, Ninh Nhiễm Thanh chỉ biết vị luật sư được Cố Đông Minh mời chính là một nữ luật sư sinh đẹp rất nổi danh trong ngành, tên là Lư Hi La, nghe nói nổi tiếng là mạnh mẽ quyết đoán.

Trong điện thoại Tần Hữu Sinh phân tích qua cho cô về tính cách, phong cách làm việc và cả một số thói quen của Lư Hi La khi bào chữa trước tòa.

Cuối cùng Tần Hữu Sinh còn kể cho cô một tin “bên lề” về Lư Hi La và Giang Hành Chi.

“Thực ra trước kia cô ta cũng từng làm việc ở Dịch Hòa, lý do rời đi là vì tỏ tình với Hành Chi nhưng bị cậu ấy từ chối, là một phụ nữ rất kiêu ngạo.”

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy Tần Hữu Sinh chẳng hiểu gì về phụ nữ, “Nếu em là cô ta, tỏ tình mà bị từ chối thì em cũng sẽ rời khỏi Dịch Hòa.”

“Thế à?” Tần Hữu Sinh cười, “Anh mới chỉ nghiên cứu một phụ nữ thôi, đúng là không hiểu mấy về phụ nữ.”

Ninh Nhiễm Thanh chợt sinh lòng hiếu kỳ với một vấn đề, hỏi Tần Hữu Sinh: “Tại sao luật sư Giang vẫn chưa yêu ai?”

Tần Hữu Sinh cười khẽ, vui vẻ nói: “Cậu ấy nói cậu ấy vẫn yêu thầm một người, có điều chúng ta chưa gặp người đó bao giờ, thế nên cũng không biết cậu ấy nói thật hay nói dối, có lẽ đó chỉ là cái cớ mà thôi, nếu không sẽ có rất nhiều người tò mò hỏi han cậu ấy.”

Một người đàn ông ưu tú như vậy mà không có bạn gái, lại chưa yêu ai bao giờ, quả là chuyện khiến người ta sinh lòng hiếu kỳ.

“Còn anh thì sao, ngày trước anh cũng dùng cái cớ đó à?” Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới cô bạn gái cũ Right hand của Tần Hữu Sinh, cười hỏi, “Hay là anh nói với người khác, bạn gái của anh chính là Right hand?”

“Sao thể được.” Tần Hữu Sinh bật cười trầm ấm, “Lúc đó anh nói thẳng cho họ biết tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh, từ đó họ không bao giờ hỏi nữa.”

“Tiêu chuẩn cao tới mức nào vậy, khiến người ta đều sợ đến thế.” Ninh Nhiễm Thanh rất muốn biết việc này.

“Rất cao, khi đó bọn họ đều nói thế gian này không có cô gái nào như vậy...” Nói tới đây, anh chợt im lặng, Ninh Nhiễm Thanh càng tò mò hơn, đứng lúc ấy đi động truyền tới mấy tiếng còi xe, hóa ra Tần Hữu Sinh đang lái xe.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn kiên nhẫn chờ, cho tới khi giọng của Tần Hữu Sinh lại vang lên: “May mà anh vẫn tìm được cô gái như thế, em thấy có may mắn không?”

Thế gian này có những người khiến bạn đau khổ và buồn bã, có những người khiến bạn hạnh phúc và cảm động. Khi ngắt máy, Ninh Nhiễm Thanh chợt thấy gặp được Tần Hữu Sinh là may mắn của cô.

Ninh Tuấn Tuấn về nhà, Ninh Nhiễm Thanh bèn nói chuyện chuyện ra ngoài ở với chị gái, để chị mình đồng ý cô bịa ra một cái cớ rõ hay: “Hữu Sinh bị gãy chân, em muốn qua chăm sóc anh ấy, cha mẹ anh ấy đều ở nước ngoài, đúng là đáng thương lắm.”

Ninh Tuấn Tuấn: “Đanh yên đang lành sao tự nhiên lại gãy chân?”

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lát, “Lúc đi cầu thang bước hụt chân, bất cẩn nên ngã thôi.”

“Ôi, sao lại bất cẩn như thế chứ.”

Khi Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi phòng Ninh Tuấn Tuấn, Ninh Bối Bối đang tựa lưng ở ngoài nhìn cô, “Chị với chị cả đang nói chuyện gì thế?”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ninh Bối Bối, “Liên quan quái gì đến em!”

Ninh Bối Bối cười “Ha ha” hai tiếng rồi quay người đi về phòng.

Thời gian và địa điểm hòa giải ngoài tổ tụng, luật sư Lư không hề thương lượng mà gọi điện thẳng cho Minh Nhiễm Thanh để thông báo, cô ngắt máy xong bèn tìm Châu Yến than vãn: “Úc hiếp người ta quá đáng, dựa vào đâu mà bọn họ được quyền quyết định mọi thứ!! Đúng là cái đồ chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng!!”

Châu Yến không khỏi lườm cô, “Lát nữa tới đó không được nói chuyện như thế.”

Ninh Nhiễm Thanh bĩu môi, “Em biết rồi.”

Lư Hi La chọn một khách sạn nghỉ dưỡng làm địa điểm hòa giải ngoài tổ tụng, mà khách sạn này cũng thuộc sở hữu của Cố Đông Minh.

Khi Ninh Nhiễm Thanh và Hứa Trùng lên xe tới khách sạn, cô nói cho Hứa Trùng biết mấy vấn đề mà Lư Hi La có thể hỏi Hứa Trùng bao gồm cả Lâm Dật có đối xử tốt với Đồng Đồng hay không, tình hình giáo viên ở trường mầm non của Đồng Đồng.

Xe dừng lại trước khách sạn nghỉ dưỡng, khi xuống xe Ninh Nhiễm Thanh thở dài: “Chị nghĩ Cố Đông Minh còn tình cảm với chị không?”

Hứa Trùng quay đầu đối mặt với cô: “Sao có thể thế được, anh ta chỉ sợ mất thể diện thôi.”

Khách sạn nghỉ dưỡng có tầm nhìn hướng biển, trời xanh mây trắng cảnh đẹp hữu tình, đi qua hành lang màu trắng là một tòa khách sạn màu trắng.

Lúc ấy, thứ nổi bật nhất ở đây chính là một bể bơi ngoài trời được lát gạch trắng, dưới ánh nắng chói chang nước bể bơi trong veo thanh khiết, sóng nước rục rờ lấp lánh. Giữa bể nước trong, một người phụ nữ mặc bikini đang bơi lội, tư thái uyển chuyển quyến rũ.

Nhân viên khách sạn dẫn Ninh Nhiễm Thanh và Hứa Trùng tới một góc trong sảnh lớn của khách sạn, lát sau một phụ nữ xinh đẹp khoác áo tắm từ bên ngoài bước vào, nói một câu: “Sorry, không ngờ hai người lại đến sớm như vậy, chờ chút nhé, tôi đi thay quần áo tiện thể gọi Đông Minh xuống đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

“Ninh Nhiễm Thanh...” Giang Hành Chi lại đá vào giày Ninh Nhiễm Thanh một cái nữa, hồi lâu, cô gái ngồi trên vali hành lý mới ngơ ngác ngẩng đầu, một môi nói với anh ta: “Anh đến rồi đây à...”

Giang Hành Chi liếc nhìn cô rồi mở cửa nhà ra luôn, sau đó đưa chiếc chìa khóa dự bị của mình cho cô: “Cô cầm chìa này đi.”

Ninh Nhiễm Thanh thực sự không hiểu tại sao mình lại ngủ quên, chiều tối nay khi về nhà, cô đã thấy đầu mình đau nhức, choáng váng như bị thiếu ngủ, khi này cô ngồi ở cửa nhà Tần Hữu Sinh chớp mắt một lúc, chớp mắt mà cô đã ngủ quên, cho tới khi bị đánh thức bởi phương pháp “Không thân thiện” của người trước mặt.

Ninh Nhiễm Thanh cố gượng dậy, liếc nhìn chiếc chìa khóa màu trắng bạc trong lòng bàn tay Giang Hành Chi, đưa tay cầm lấy, thế nhưng lại cảm hụt.

Cô đang đùa đấy à? Ánh mắt Giang Hành Chi chuyển từ chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay lên khuôn mặt Ninh Nhiễm Thanh, hỏi cô: “Cô uống rượu sao?”

“Không mà...” Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, định thần nhìn kỹ, mới cảm lấy được chiếc chìa khóa trong tay anh ta.

Chỉ là khi đầu ngón tay cô chạm tới, Giang Hành Chi liền thấy lòng bàn tay của mình nóng rực lên, anh ta cúi đầu nhìn kỹ khuôn mặt Ninh Nhiễm Thanh, cô gái trước mặt có hai má đỏ ửng, đôi mắt cũng đỏ quạch, trông không khác chi một chú thỏ đàn độn ngốc nghếch.

Ninh Nhiễm Thanh lẳng lặng kéo vali hành lý đi vào nhà của Tần Hữu Sinh, song khi cô ngồi xuống bệ cửa thay giày thì bỗng “Bịch” một tiếng, cô ngã lăn ra đất.

Giang Hành Chi quay lại nhìn cô gái đang nằm trên đất, ngồi xổm xuống sờ lên trán cô, bị sốt sao?

Anh ta lại một lần nữa khẳng định rằng bản thân đang lo chuyện không đâu, nếu anh ta cứ thế bỏ đi thì tám phần là khi có chuyện anh ta sẽ phải phụ trách, thế là nhúm mày kéo Ninh Nhiễm Thanh vào lòng mình, rồi theo bản năng lại thấy hành động này quá thân mật, bèn chuyển sang vác cô lên vai.

Ninh Nhiễm Thanh bị vác như vậy thực sự rất khó chịu, muốn nôn nhưng vẫn ôm miệng nín nhịn, cho tới khi ra khỏi thang máy xuống tầng, cô mới ngồi xổm trước thùng rác khu nhà nôn hết mật xanh mật vàng.

Giang Hành Chi cào cào đầu, quay lại xe tìm khăn giấy, sau khi đưa Ninh Nhiễm Thanh tới bệnh viện một cách suôn sẻ, lại xếp hàng, lấy số, rồi đợi bác sĩ đo nhiệt độ, kiểm tra đường huyết như thường lệ...

Ninh Nhiễm Thanh còn đương ngơ ngác thì đã bị tiêm một mũi, cô ôm cánh tay của mình, tỉnh táo hơn một chút, nhìn Giang Hành Chi bằng ánh mắt đỏ ửng.

Đã đo được nhiệt độ cơ thể, bốn mươi một độ năm, cô ừ ừ nín chặt lấy tay Giang Hành Chi: “Không tiêm đâu, không tiêm đâu...”

Giang Hành Chi đâu có nghe theo cô, đề nghị luôn với bác sĩ: “Tiêm một mũi hạ sốt trước đã, khi nào đỡ sốt thì truyền dịch.”

Từ nhỏ Ninh Nhiễm Thanh đã có tâm lý kháng cự gay gắt với tiêm, cho nên để không phải vào bệnh viện cô luôn cố gắng giữ gìn sức khỏe, không ngờ hôm nay lại xui xẻo mắc bệnh, người đi tiêm cùng cô cũng không phải chị gái Ninh Tuấn Tuấn dịu dàng hiền hậu, hay là thầy Tần luôn nhẹ nhàng an ủi, mà là Giang Hành Chi suốt ngày châm chọc mỉa mai cô.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy ông trời thật khéo trêu người.

Cô nói với bác sĩ mình chỉ uống thuốc chứ không tiêm. Trương Tiểu Tri nói rất đúng, trên thế gian này, lời nói của trẻ con và người ốm luôn có giá trị thấp nhất. Giang Hành Chi quệt thề roẹt roẹt – thanh toán xong tiền thuốc men và phí truyền dịch cho cô, đầu tiên y tá sẽ tiêm cho cô một mũi hạ sốt, sau đó

dẫn cô tới phòng truyền dịch để tiến hành truyền dịch vào tĩnh mạch.

Đúng là thời thế thay đổi mà, không lâu trước cô còn ở bệnh viện cười nhạo Ninh Nhiễm Thanh, thế nhưng chẳng mấy chốc đã tới phiên cô.

Nữ y tá tiêm cho Ninh Nhiễm Thanh vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, vừa lấy một miếng bông thấm cồn sát trùng xoa xoa lên chỗ lấy ven, vừa nói chuyện với cô: “Nửa tháng nay có nhiều người bị cảm cúm sốt lắm đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng thiết nói gì nữa, còn được xoa lên mu bàn tay cô nhanh chóng bốc hơi, từng thoáng mát lạnh dường như đang thấm vào lỗ chân lông cô, thực sự là lạnh thấu tâm can, Ninh Nhiễm Thanh siết chặt lòng bàn tay nhắm chặt mắt lại.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng một chút.” Y tá cũng ngại nhất là gặp phải bệnh nhân như Ninh Nhiễm Thanh, mạch máu còn nhỏ hơn cả lỗ kim

Ninh Nhiễm Thanh không thể thả lỏng nổi, y tá đành nói với Giang Hành Chi đang đứng cạnh cô: “Anh mau cầm lấy tay bạn gái anh đi.”

“Cô ấy không phải...” Giang Hành Chi nhìn Ninh Nhiễm Thanh, thấy cô đã toát mồ hôi lạnh, anh ta không nói nữa mà bước lại gần cô, “Đau như bị muỗi đốt thôi mà, đừng sợ tới mức ấy chứ?”

Muỗi đốt? Ninh Nhiễm Thanh cười lạnh.

Lần lấy ven thứ nhất thất bại, lấy ven lần thứ hai thất bại, lấy ven lần thứ ba... Y tá phải chọc kim truyền vào trong mạch máu day day một lúc thì mới tạm thành công, đợi mạch máu thông, y tá cố định kim truyền cho Ninh Nhiễm Thanh xong thì than thở với Giang Hành Chi: “Ven của bạn gái anh nhỏ xíu ả...”

Suốt quá trình, đầu của Ninh Nhiễm Thanh luôn được Giang Hành Chi ôm lấy, khi anh ta buông tay ra, gương mặt xinh đẹp của cô đã nhòe nhoẹt từ bao giờ, nước mắt từng hàng ào ạt chảy xuống.

“Ninh Nhiễm Thanh, rốt cuộc cô bao nhiêu tuổi rồi hả?” Giang Hành Chi chỉnh lại áo vest của mình, đưa một tờ khăn giấy cho cô, “Được rồi được rồi, một vừa hai phải thôi chứ, mau lau nước mắt đi...”

Ninh Nhiễm Thanh đưa bàn tay trái đang truyền dịch tới trước mặt Giang Hành Chi: “Muỗi nhà anh đốt được thế này cơ à.”

Giang Hành Chi ho nhẹ, ánh mắt chuyển tới bàn tay trái của Ninh Nhiễm Thanh, đúng là sưng lên như bánh bao, trong khi bàn tay còn lại của cô – từng ngón tay mảnh dẻ thon thả, làn da trắng mịn, mu bàn tay còn có năm cái nốt bé bé xinh xinh.

Giang Hành Chi chợt nhớ tới một câu nói trong cuốn sách cổ của ông nội mà anh ta đọc từ rất lâu rồi – “Tay tựa chồi non, da tựa ngọc tuyết”; anh ta bức bối nói rộng cổ áo sơ mi, trong đầu bỗng dung xuất hiện một hình ảnh: Có lẽ là vào mùa đông Ninh Nhiễm Thanh học đại học năm thứ ba, anh ta lái xe từ trung tâm thành phố ngang qua một tòa nhà, cả đường tắc nghẽn, khi anh ta hạ cửa kính xe xuống để hút thuốc thì thấy cô và Tần Hữu Sinh đi tới từ một con đường khác, giữa màn mưa bụi lất phất, Tần Hữu Sinh cầm ô, cô đội một chiếc mũ bê rê màu đỏ dưa hấu, tay xỏ trong túi áo rộng màu đen của Tần Hữu Sinh, không biết đang nói gì mà cả hai người đều vui vẻ tươi cười, nét mặt hạnh phúc...

Tình yêu như thế chắc chắn không hợp với Giang Hành Chi, anh ta cần một người phụ nữ thông minh, độc lập, kiên cường, tốt nhất là trầm tính một chút. Thế nhưng anh ta không thể phủ nhận một điều, đó là anh ta đồ kị cũng xem thường.

Sau đó có lần anh ta đi công tác ở Nhật Bản, Tần Hữu Sinh gọi điện sang bảo anh ta mua kem dưỡng tay của một hãng mỹ phẩm nào đó, nói là trong nước hết hàng, mà Nhiễm Thanh chỉ dùng loại đó.

Làm anh em tốt của Tần Hữu Sinh, anh ta cảm râm mấy câu: “Hữu Sinh, sao cậu phải làm khổ bản thân như bảo mẫu thế chứ.”

Khi ấy Tần Hữu Sinh đã trả lời thế này – Hành Chi, tôi thực sự cam tâm tình nguyện.

Cam tâm tình nguyện? Giang Hành Chi quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô đang nhắm mắt tựa lưng vào ghế, anh ta cởi áo vest của mình rồi khoác lên người cô.

Ninh Nhiễm Thanh truyền dịch xong thì đã tới mười hai giờ đêm, xe của Giang Hành Chi đỗ ở cổng sau bệnh viện, Ninh Nhiễm Thanh khoác áo vest của anh ta đứng đợi ở cổng bệnh viện, khi anh ta lái xe tới cổng chính thì cô ngồi luôn vào ghế phụ.

Đêm đã khuya đường phố vắng ngắt, người đi đường hầu như là người sinh hoạt giải trí về đêm, hoặc là nhân viên vệ sinh quét dọn đường phố. Ninh Nhiễm Thanh buồn ngủ tới mức không mở nổi mắt, cuối cùng đành tựa đầu ngủ luôn.

Giang Hành Chi tập trung lái xe, lát sau di động của cô sáng lên, lẳng lặng nhấp nháy giữa khoang xe tối om

Giang Hành Chi gọi Ninh Nhiễm Thanh dậy nghe điện thoại, gọi mấy tiếng cô vẫn không tỉnh, anh ta đành lấy di động từ trong túi xách của Ninh Nhiễm Thanh ra, thoáng thấy ba chữ Tần Hữu Sinh, anh ta ấn nút nghe điện.

“Hữu Sinh à, là tôi đây.” Giang Hành Chi vừa lái xe vừa nghe điện thoại, hơi giảm tốc độ xe, “Đúng là có chyt chuyện, nhưng giờ thì ổn rồi.”

“... Trước đó chắc là bỏ nhà ra đi, kéo hành lý tới nhà cậu tìm cậu, không biết cậu ra nước ngoài rồi, gọi điện cho A Thắm, tôi có chìa khóa nhà cậu mà, lúc đưa chìa khóa tới cho cô ấy, cô ấy đã sốt rồi...”

Giang Hành Chi kể rất tỉ mỉ, tỉ mỉ tới mức chính anh ta cũng thấy thừa thãi.

Tần Hữu Sinh gọi cho Ninh Nhiễm Thanh từ sân bay San Francisco, khi chuông chờ kêu ba hồi mà vẫn chưa có ai nghe điện, anh mới nhớ ra sự chênh lệch múi giờ, thăm nghĩ chắc cô đã ngủ rồi, đang định ngắt máy thì một giọng nam quen thuộc vang lên từ trong điện thoại.

Mười hai giờ đêm, di động của bạn gái, người anh em tốt nhất... Suy nghĩ đầu tiên của Tần Hữu Sinh không phải là loại chuyện vớ vẩn cũ mèm kia, mà là không lẽ Nhiễm Thanh gặp phải rắc rối rồi.

Ngắt máy, ngoài sân bay đã có xe riêng tới đón anh, Tần Hữu Sinh đưa vali hành lý cho một người đàn ông gốc Hoa vừa xuống xe, sau đó ngồi lên chiếc xe màu đen này.

Buổi sáng Ninh Nhiễm Thanh bị đồng hồ báo thức gọi dậy, đầu không còn đau nữa nhưng cả người vẫn uể oải như mất hết sức lực, cô gọi điện cho Châu Yên xin nghỉ nửa ngày, nằm trên giường lớn của Tần Hữu Sinh ngủ tiếp, gia trải giường sạch sẽ gối chăn mềm mại, cô nằm trong chăn thoải mái trở mình.

Khi Tần Hữu Sinh gọi điện về thì Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa rời giường, cô nằm trên gối kể lại chuyện mình sốt cao cho Tần Hữu Sinh nghe, kể xong còn nói thêm một câu: “Anh cũng không ở bên em...”

Tần Hữu Sinh giải thích nguyên nhân, tim của cha anh có vấn đề, giờ anh đang ở một bệnh viện tại San Francisco.

Ôm sốt và bệnh tim, Ninh Nhiễm Thanh vẫn biết chuyện nào quan trọng hơn chuyện nào, cô lo lắng hỏi: “Sao rồi ạ?”

“Vấn ổn, lúc anh tới thì đã qua cơn nguy hiểm rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh thở phào, cũng không hỏi bao giờ Tần Hữu Sinh trở lại, song Tần Hữu Sinh lại chủ động nói với cô thứ hai anh sẽ bay về nước.

“Thế cha anh không sao chứ?”

“Ông ấy còn có những người con trai khác mà.” Tần Hữu Sinh cười đáp.

Dù sao đây cũng là chuyện gia đình của Tần Hữu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh không tiện phát biểu nhiều, đang định ngắt máy thì giọng nói trầm ấm dịu dàng của anh lại vang lên, tín hiệu bỗng hơi ngắt quãng, Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi giường, đi dép rồi ra khỏi phòng.

Trong điện thoại Tần Hữu Sinh nói với cô, trong tủ lạnh có những gì ăn được, trong ngăn kéo tủ ti vi có một tờ tiền mặt, cả mật mã của laptop trên bàn là bao nhiêu...

“Mới có một ngày, vậy mà em đã thấy nhớ anh rồi.”

“Anh cũng vậy.”

Buổi trưa trước khi đi làm, Ninh Nhiễm Thanh nấu một nồi cháo nhỏ ở nhà Tần Hữu Sinh, lần đầu tiên nấu cơm mà ăn vẫn tạm được, cô chưa ăn gì suốt mười mấy tiếng, sau khi tạm lấp đầy bụng liền thấy người khỏe khoắn hơn nhiều.

Vụ án giành quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng của Hứa Trùng và Cố Đông Minh không thể hòa giải được, mà phía Cố Đông Minh lại không muốn hòa giải, đương nhiên phải đưa vụ án ra trước tòa.

Để tìm ra chứng cứ bất lợi của Cố Đông Minh, mấy hôm nay Ninh Nhiễm Thanh đã dành thời gian lên mạng xem tin tức về anh ta, ví dụ như vụ tai tiếng của anh ta và những ngôi sao nữ gì gì đó.

Cố Đông Minh có một trang tieba (1), được rất nhiều người quan tâm, hiện tại trên tieba chia làm mấy phe phái, ủng hộ Hứa Trùng, ủng hộ Cốc X, ủng hộ Trần XX, còn có phe ủng hộ Lưu Hi La đang giúp Cố Đông Minh trang tụng.

(1) Trang diễn đàn lớn của Trung Quốc, tại đây người ta có thể lập nhiều chủ đề khác nhau. Trên tieba có những diễn đàn dành cho người hâm mộ với người nổi tiếng, với những thứ mình yêu thích như sách, phim, game,... Mỗi người nổi tiếng có một diễn đàn riêng, người hâm mộ sẽ vào đó để giao lưu với nhau về thân tượng của mình, về những thứ mình yêu thích.

Cô tải về các bức ảnh chụp Cố Đông Minh thân mật với phụ nữ, cho vào một tệp tài liệu.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho Tần Hữu Sinh: “Em nghĩ chắc chắn Đồng Đồng phải được giao cho Hứa Trùng, nếu cuối cùng tòa án giao Đồng Đồng cho Cố Đông Minh, em sẽ không bao giờ tin tưởng vào pháp luật nữa, em phải chuyển nghề sang bán cái trắng mất thôi.”

“Dù là vụ án gì đi chăng nữa, chừng nào chưa có phán quyết thì cũng không thể nói chắc chắn thắng được, huống chi phiên tòa còn chưa diễn ra.” Tần Hữu Sinh dạy bảo xong, còn nhắc cô mấy điểm cần lưu ý, “Nếu Lưu Hi La dám đưa vụ việc ra tố tụng trước tòa, đương nhiên trong tay cô ta phải có con át chủ bài mà em không biết, Nhiễm Thanh, nếu em muốn thắng vụ kiện này thì nhất định phải biết con át chủ bài của Lưu Hi La là gì.”

Con át chủ bài của Lưu Hi La là gì, Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lát: “Cố Đông Minh quá giàu?”

“Vụ kiện này chắc chắn sẽ nhận được sự quan tâm của dư luận xã hội, dù Cố Đông Minh có tiền có quyền tới đâu thì tòa án cũng phải suy xét đến khuyh hướng dư luận.” Tần Hữu Sinh nói.

Sau khi ngắt máy Ninh Nhiễm Thanh nghĩ ngợi: Rốt cuộc con át chủ bài trong tay Lưu Hi La là gì?

Tám giờ tối Tần Hữu Sinh trở về thành phố A, Ninh Nhiễm Thanh không tới sân bay đón anh, mà đến tung tâm thương mại mua một bộ váy ngủ gọi cảm, tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm chờ Tần Hữu Sinh từ sớm.

8 giờ 40 phút, Ninh Nhiễm Thanh nghe thấy tiếng mở khóa, cô tắt hết đèn trong nhà đi, nhẹ nhàng đi tới gần cửa, khi cửa chống trộm được mở ra, không đợi Tần Hữu Sinh bật đèn, cô đã nhảy lên người anh, hai tay vắt qua cổ anh: “Hữu Sinh, em rất nhớ anh.”

Sau đó Ninh Nhiễm Thanh liền cảm thấy cánh tay ôm cô của Tần Hữu Sinh cứng đờ.

Tiếp theo đèn ngoài cửa đột nhiên sáng lên, cô thấy mấy người đang đứng ngoài cửa... Sao vẫn còn người khác thế này!!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

“Ninh Nhiễm Thanh...” Giang Hành Chi lại đá vào gáy Ninh Nhiễm Thanh một cái nữa, hồi lâu, cô gãi ngồi trên vali hành lý mới ngo ngắc ngắc đầu, một mồm nói với anh ta: “Anh đến rồi đấy à...”

Giang Hành Chi liếc nhìn cô rồi mở cửa nhà ra luôn, sau đó đưa chiếc chìa khóa dự bị của mình cho cô: “Cô cầm chìa này đi.”

Ninh Nhiễm Thanh thực sự không hiểu tại sao mình lại ngủ quên, chiều tối nay khi về nhà, cô đã thấy đầu mình đau nhức, choáng váng như bị thiếu ngủ, khi nãy cô ngồi ở cửa nhà Tần Hữu Sinh chớp mắt một lúc, chớp mắt mà cô đã ngủ quên, cho tới khi bị đánh thức bởi phương pháp “Không thân thiện” của người trước mặt.

Ninh Nhiễm Thanh cố gượng dậy, liếc nhìn chiếc chìa khóa màu trắng bạc trong lòng bàn tay Giang Hành Chi, đưa tay cầm lấy, thế nhưng lại cảm hụt.

Cô đang đùa đấy à? Ánh mắt Giang Hành Chi chuyển từ chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay lên khuôn mặt Ninh Nhiễm Thanh, hỏi cô: “Cô uống rượu sao?”

“Không mà...” Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, định thần nhìn kỹ, mới cảm lấy được chiếc chìa khóa trong tay anh ta.

Chỉ là khi đầu ngón tay cô chạm tới, Giang Hành Chi liền thấy lòng bàn tay của mình nóng rực lên, anh ta cúi đầu nhìn kỹ khuôn mặt Ninh Nhiễm Thanh, cô gái trước mắt có hai má đỏ ửng, đôi mắt cũng đỏ quạch, trông không khác chi một chú thỏ đàn độn gốc ghéech.

Ninh Nhiễm Thanh lẳng lặng kéo vali hành lý đi vào nhà của Tần Hữu Sinh, song khi cô ngồi xuống bệ cửa thay giày thì bỗng “Bịch” một tiếng, cô ngã lún ra đất.

Giang Hành Chi quay lại nhìn cô gái đang nằm trên đất, ngồi xổm xuống sờ lên trán cô, bị sốt sao?

Anh ta lại một lần nữa khẳng định rằng bản thân đang lo chuyện không đâu, nếu anh ta cứ thế bỏ đi thì tám phần là khi có chuyện anh ta sẽ phải phụ trách, thế là nhú mảy kéo Ninh Nhiễm Thanh vào lòng mình, rồi theo bản năng lại thấy hành động này quá thân mật, bèn chuyển sang vác cô lên vai.

Ninh Nhiễm Thanh bị vác như vậy thực sự rất khó chịu, muốn nôn nhưng vẫn ôm miệng nín nhịn, cho tới khi ra khỏi thang máy xuống tầng, cô mới ngồi xổm trước thùng rác khu nhà nôn hết mật xanh mật vàng.

Giang Hành Chi cào cào đầu, quay lại xe tìm khăn giấy, sau khi đưa Ninh Nhiễm Thanh tới bệnh viện một cách suôn sẻ, lại xếp hàng, lấy số, rồi đợi bác sĩ đo nhiệt độ, kiểm tra đường huyết như thường lệ...

Ninh Nhiễm Thanh còn đương ngo ngắc thì đã bị tiêm một mũi, cô ôm cánh tay của mình, tỉnh táo hơn một chút, nhìn Giang Hành Chi bằng ánh mắt đỏ ửng.

Đã đo được nhiệt độ cơ thể, bốn mươi một độ năm, cô ừ ừ nín chặt lấy tay Giang Hành Chi: “Không tiêm đâu, không tiêm đâu...”

Giang Hành Chi đâu có nghe theo cô, đề nghị luôn với bác sĩ: “Tiêm một mũi hạ sốt trước đã, khi nào đỡ sốt thì truyền dịch.”

Từ nhỏ Ninh Nhiễm Thanh đã có tâm lý kháng cự gay gắt với tiêm, cho nên để không phải vào bệnh viện cô luôn cố gắng giữ gìn sức khỏe, không ngờ hôm nay lại xui xẻo mắc bệnh, người đi tiêm cùng cô cũng không phải chị gái Ninh Tuấn Tuấn dịu dàng hiền hậu, hay là thầy Tần luôn nhẹ nhàng an ủi, mà là Giang Hành Chi suốt ngày châm chọc mỉa mai cô.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy ông trời thật khéo trêu người.

Cô nói với bác sĩ mình chỉ uống thuốc chứ không tiêm. Trương Tiểu Tri nói rất đúng, trên thế gian này, lời nói của trẻ con và người ốm luôn có giá trị thấp nhất. Giang Hành Chi quệt thẻ roẹt roẹt – thanh toán xong tiền thuốc men và phí truyền dịch cho cô, đầu tiên y tá sẽ tiêm cho cô một mũi hạ sốt, sau đó dẫn cô tới phòng truyền dịch để tiến hành truyền dịch vào tĩnh mạch.

Đúng là thời thế thay đổi mà, không lâu trước cô còn ở bệnh viện cười nhạo Ninh Bối Bối, thế nhưng chẳng mấy chốc đã tới phiên cô.

Nữ y tá tiêm cho Ninh Nhiễm Thanh vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, vừa lấy một miếng bông thấm cồn sát trùng xoa xoa lên chỗ lấy ven, vừa nói chuyện với cô: “Nửa tháng nay có nhiều người bị cảm cúm sốt lắm đây.”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng thiết nói gì nữa, còn được xoa lên mu bàn tay cô nhanh chóng bốc hơi, từng thoáng mát lạnh dường như đang thấm vào lỗ chân lông cô, thực sự là lạnh thấu tâm can, Ninh Nhiễm Thanh siết chặt lòng bàn tay nhắm chặt mắt lại.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng một chút.” Y tá cũng ngại nhất là gặp phải bệnh nhân như Ninh Nhiễm Thanh, mạch máu còn nhỏ hơn cả lỗ kim.

Ninh Nhiễm Thanh không thể thả lỏng nổi, y tá đành nói với Giang Hành Chi đang đứng cạnh cô: “Anh mau cầm lấy tay bạn gái anh đi.”

“Cô ấy không phải...” Giang Hành Chi nhìn Ninh Nhiễm Thanh, thấy cô đã toát mồ hôi lạnh, anh ta không nói nữa mà bước lại gần cô, “Đau như bị muỗi đốt thôi mà, đừng sợ tới mức ấy chứ?”

Muỗi đốt? Ninh Nhiễm Thanh cười lạnh.

Lần lấy ven thứ nhất thất bại, lấy ven lần thứ hai thất bại, lấy ven lần thứ ba... Y tá phải chọc kim truyền vào trong mạch máu day day một lúc thì mới tạm thành công, đợi mạch máu thông, y tá cố định kim truyền cho Ninh Nhiễm Thanh xong thì than thở với Giang Hành Chi: “Ven của bạn gái anh nhỏ xíu à...”

Suốt quá trình, đầu của Ninh Nhiễm Thanh luôn được Giang Hành Chi ôm lấy, khi anh ta buông tay ra, gương mặt xinh đẹp của cô đã nhòe nhoẹt từ bao giờ, nước mắt từng hàng ào ạt chảy xuống.

“Ninh Nhiễm Thanh, rốt cuộc cô bao nhiêu tuổi rồi hả?” Giang Hành Chi chỉnh lại áo vest của mình, đưa một tờ khăn giấy cho cô, “Được rồi được rồi, một vừa hai phải thôi chứ, mau lau nước mắt đi...”

Ninh Nhiễm Thanh đưa bàn tay trái đang truyền dịch tới trước mặt Giang Hành Chi: “Muỗi nhà anh đốt được thế này cơ à.”

Giang Hành Chi ho nhẹ, ánh mắt chuyển tới bàn tay trái của Ninh Nhiễm Thanh, đúng là sưng lên như bánh bao, trong khi bàn tay còn lại của cô – từng ngón tay mảnh dẻ thon thả, làn da trắng mịn, mu bàn tay còn có năm cái nốt bé bé xinh xinh.

Giang Hành Chi chợt nhớ tới một câu nói trong cuốn sách cổ của ông nội mà anh ta đọc từ rất lâu rồi – “Tay tựa chồi non, da tựa ngọc tuyết”; anh ta bức bối nói rộng cổ áo sơ mi, trong đầu bỗng dung xuất hiện một hình ảnh: Có lẽ là vào mùa đông Ninh Nhiễm Thanh học đại học năm thứ ba, anh ta lái xe từ trung tâm thành phố ngang qua một tòa nhà, cả đường tắc nghẽn, khi anh ta hạ cửa kính xe xuống để hút thuốc thì thấy cô và Tần Hữu Sinh đi tới từ một con đường khác, giữa màn mưa bụi lất phất, Tần Hữu Sinh cầm ô, cô đội một chiếc mũ bê rê màu đỏ dưa hấu, tay xỏ trong túi áo rộng màu đen của Tần Hữu Sinh, không biết đang nói gì mà cả hai người đều vui vẻ tươi cười, nét mặt hạnh phúc...

Tình yêu như thế chắc chắn không hợp với Giang Hành Chi, anh ta cần một người phụ nữ thông minh, độc lập, kiên cường, tốt nhất là trầm tính một chút. Thế nhưng anh ta không thể phủ nhận một điều, đó là anh ta đồ kị cũng xem thường.

Sau đó có lần anh ta đi công tác ở Nhật Bản, Tần Hữu Sinh gọi điện sang bảo anh ta mua kem dưỡng tay của một hãng mỹ phẩm nào đó, nói là trong nước hết hàng, mà Nhiễm Thanh chỉ dùng loại đó.

Làm anh em tốt của Tần Hữu Sinh, anh ta cảm rằm mấy câu: “Hữu Sinh, sao cậu phải làm khổ bản thân như bảo mẫu thế chứ.”

Khi ấy Tần Hữu Sinh đã trả lời thế này – Hành Chi, tôi thực sự cam tâm tình nguyện.

Cam tâm tình nguyện? Giang Hành Chi quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô đang nhắm mắt tựa lưng vào ghế, anh ta cởi áo vest của mình rồi khoác lên người cô.

Ninh Nhiễm Thanh truyền dịch xong thì đã tới mười hai giờ đêm, xe của Giang Hành Chi đỗ ở cổng sau bệnh viện, Ninh Nhiễm Thanh khoác áo vest của anh ta đứng đợi ở cổng bệnh viện, khi anh ta lái xe tới cổng chính thì cô ngồi luôn vào ghế phụ.

Đêm đã khuya đường phố vắng ngắt, người đi đường hầu như là người sinh hoạt giải trí về đêm, hoặc là nhân viên vệ sinh quét dọn đường phố. Ninh Nhiễm Thanh buồn ngủ tới mức không mở nổi mắt, cuối cùng đành tựa đầu ngủ luôn.

Giang Hành Chi tập trung lái xe, lát sau di động của cô sáng lên, lẳng lặng nhấp nháy giữa khoang xe tối om.

Giang Hành Chi gọi Ninh Nhiễm Thanh dậy nghe điện thoại, gọi mấy tiếng cô vẫn không tỉnh, anh ta đành lấy di động từ trong túi xách của Ninh Nhiễm Thanh ra, thoáng thấy ba chữ Tần Hữu Sinh, anh ta ấn nút nghe điện.

“Hữu Sinh à, là tôi đây.” Giang Hành Chi vừa lái xe vừa nghe điện thoại, hơi giảm tốc độ xe, “Đúng là có chyt chuyện, nhưng giờ thì ổn rồi.”

“... Trước đó chắc là bỏ nhà ra đi, kéo hành lý tới nhà cậu tìm cậu, không biết cậu ra nước ngoài rồi, gọi điện cho A Thắm, tôi có chìa khóa nhà cậu mà, lúc đưa chìa khóa tới cho cô ấy, cô ấy đã sốt rồi...”

Giang Hành Chi kể rất tỉ mỉ, tỉ mỉ tới mức chính anh ta cũng thấy thừa thãi.

Tần Hữu Sinh gọi cho Ninh Nhiễm Thanh từ sân bay San Francisco, khi chuông chờ kêu ba hồi mà vẫn chưa có ai nghe điện, anh mới nhớ ra sự chênh lệch múi giờ, thâm nghĩ chắc cô đã ngủ rồi, đang định ngắt máy thì một giọng nam quen thuộc vang lên từ trong điện thoại.

Mười hai giờ đêm, di động của bạn gái, người anh em tốt nhất... Suy nghĩ đầu tiên của Tần Hữu Sinh không phải là loại chuyện vớ vẩn cũ mèm kia, mà là không lẽ Nhiễm Thanh gặp phải rắc rối rồi.

Ngắt máy, ngoài sân bay đã có xe riêng tới đón anh, Tần Hữu Sinh đưa vali hành lý cho một người đàn ông gốc Hoa vừa xuống xe, sau đó ngồi lên chiếc xe màu đen này.

Buổi sáng Ninh Nhiễm Thanh bị đồng hồ báo thức gọi dậy, đầu không còn đau nữa nhưng cả người vẫn uể oải như mất hết sức lực, cô gọi điện cho Châu Yên xin nghỉ nửa ngày, nằm trên giường lớn của Tần Hữu Sinh ngủ tiếp, gia trải giường sạch sẽ gối chăn mềm mại, cô nằm trong chăn thoải mái trở mình.

Khi Tần Hữu Sinh gọi điện về thì Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa rời giường, cô nằm trên gối kể lại chuyện mình sốt cao cho Tần Hữu Sinh nghe, kể xong còn nói thêm một câu: “Anh cũng không ở bên em...”

Tần Hữu Sinh giải thích nguyên nhân, tim của cha anh có vấn đề, giờ anh đang ở một bệnh viện tại San Francisco.

Ôm sốt và bệnh tim, Ninh Nhiễm Thanh vẫn biết chuyện nào quan trọng hơn chuyện nào, cô lo lắng hỏi: “Sao rồi ạ?”

“Vẫn ổn, lúc anh tới thì đã qua cơn nguy hiểm rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh thở phào, cũng không hỏi bao giờ Tần Hữu Sinh trở lại, song Tần Hữu Sinh lại chủ động nói với cô thứ hai anh sẽ bay về nước.

“Thế cha anh không sao chứ?”

“Ông ấy còn có những người con trai khác mà.” Tần Hữu Sinh cười đáp.

Dù sao đây cũng là chuyện gia đình của Tần Hữu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh không tiện phát biểu nhiều, đang định ngắt máy thì giọng nói trầm ấm dịu dàng của anh lại vang lên, tín hiệu bỗng hơi ngắt quãng, Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi giường, đi dép rồi ra khỏi phòng.

Trong điện thoại Tần Hữu Sinh nói với cô, trong tủ lạnh có những gì ăn được, trong ngăn kéo tủ ti vi có một tờ tiền mặt, cả mật mã của laptop trên bàn là bao nhiêu...

“Mới có một ngày, vậy mà em đã thấy nhớ anh rồi.”

“Anh cũng vậy.”

Buổi trưa trước khi đi làm, Ninh Nhiễm Thanh nấu một nồi cháo nhỏ ở nhà Tần Hữu Sinh, lần đầu tiên nấu cơm mà ăn vẫn tạm được, cô chưa ăn gì suốt mười mấy tiếng, sau khi tạm lấp đầy bụng liền thấy người khỏe khoắn hơn nhiều.

Vụ án giành quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng của Hứa Trùng và Cố Đông Minh không thể hòa giải được, mà phía Cố Đông Minh lại không muốn hòa giải, đương nhiên phải đưa vụ án ra trước tòa.

Để tìm ra chứng cứ bất lợi của Cố Đông Minh, mấy hôm nay Ninh Nhiễm Thanh đã dành thời gian lên mạng xem tin tức về anh ta, ví dụ như vụ tai tiếng của anh ta và những ngôi sao nữ gì gì đó.

Cố Đông Minh có một trang tieba (1), được rất nhiều người quan tâm, hiện tại trên tieba chia làm mấy phe phái, ủng hộ Hứa Trùng, ủng hộ Cốc X, ủng hộ Trần XX, còn có phe ủng hộ Lưu Hi La đang giúp Cố Đông Minh trang tụng.

(1) Trang diễn đàn lớn của Trung Quốc, tại đây người ta có thể lập nhiều chủ đề khác nhau. Trên tieba có những diễn đàn dành cho người hâm mộ với người nổi tiếng, với những thứ mình yêu thích như sách, phim, game,... Mỗi người nổi tiếng có một diễn đàn riêng, người hâm mộ sẽ vào đó để giao lưu với nhau về thần tượng của mình, về những thứ mình yêu thích.

Cô tải về các bức ảnh chụp Cố Đông Minh thân mật với phụ nữ, cho vào một tệp tài liệu.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho Tần Hữu Sinh: “Em nghĩ chắc chắn Đồng Đồng phải được giao cho Hứa Trùng, nếu cuối cùng tòa án giao Đồng Đồng cho Cố Đông Minh, em sẽ không bao giờ tin tưởng vào pháp luật nữa, em phải chuyển nghề sang bán cái trắng mất thôi.”

“Dù là vụ án gì đi chăng nữa, chừng nào chưa có phán quyết thì cũng không thể nói chắc chắn thắng được, huống chi phiên tòa còn chưa diễn ra.” Tần

Hữu Sinh dạy bảo xong, còn nhắc cô mấy điểm cần lưu ý, “Nếu Lưu Hi La dám đưa vụ việc ra tố tụng trước tòa, đương nhiên trong tay cô ta phải có con át chủ bài mà em không biết, Nhiệm Thanh, nếu em muốn thắng vụ kiện này thì nhất định phải biết con át chủ bài của Lưu Hi La là gì.”

Con át chủ bài của Lưu Hi La là gì, Ninh Nhiệm Thanh ngẫm nghĩ một lát: “Cố Đông Minh quá giàu?”

“Vụ kiện này chắc chắn sẽ nhận được sự quan tâm của dư luận xã hội, dù Cố Đông Minh có tiền có quyền tới đâu thì tòa án cũng phải suy xét đến khuynh hướng dư luận.” Tần Hữu Sinh nói.

Sau khi ngắt máy Ninh Nhiệm Thanh nghĩ ngợi: Rốt cuộc con át chủ bài trong tay Lưu Hi La là gì?

Tám giờ tối Tần Hữu Sinh trở về thành phố A, Ninh Nhiệm Thanh không tới sân bay đón anh, mà đến tung tâm thương mại mua một bộ váy ngủ gọi cảm, tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm chờ Tần Hữu Sinh từ sớm.

8 giờ 40 phút, Ninh Nhiệm Thanh nghe thấy tiếng mở khóa, cô tắt hết đèn trong nhà đi, nhẹ nhàng đi tới gần cửa, khi cửa chống trộm được mở ra, không đợi Tần Hữu Sinh bật đèn, cô đã nhảy lên người anh, hai tay vắt qua cổ anh: “Hữu Sinh, em rất nhớ anh.”

Sau đó Ninh Nhiệm Thanh liền cảm thấy cánh tay ôm cô của Tần Hữu Sinh cứng đờ.

Tiếp theo đèn ngoài cửa đột nhiên sáng lên, cô thấy mấy người đang đứng ngoài cửa... Sao vẫn còn người khác thế này!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Type: Linh Linh

Cố Đông Minh vẫn luôn hoài niệm quãng thời gian ngọt ngào mà anh ta và Hứa Trùng ở bên nhau, năm tháng dịu dàng tựa như con đường rợp bóng cây mà anh ta từng đạp xe đưa Hứa Trùng đi qua, thoáng hiện lên. Khi ấy anh ta luôn đạp xe rất nhanh, Hứa Trùng ngồi sau xe níu chặt lấy áo anh ta, mặt đất rải rác từng vạt nắng nhỏ nơi ánh mặt trời chiếu qua khe lá.

Quãng thời gian ấy, giản đơn, thư thái, hạnh phúc.

Hứa Trùng là một cô gái biết quan tâm chăm sóc người khác, lại hay cười, chỉ cần anh ta gặp phải chuyện gì không vui, cô đều sẽ day huyệt thái dương cho anh ta, sau khi Hứa Trùng rời đi, anh ta không bao giờ tìm được một phụ nữ có thể khiến anh ta thoải mái như vậy. Tuy nhiên cũng chỉ là thoải mái mà thôi, đó không là tình yêu thề non hẹn biển gì hết, Cố Đông Minh trời sinh đã bạc tình, cũng từng gặp quá nhiều ly biệt chia xa, mâu thuẫn cãi vã, anh ta không hề chừa mong hay kỳ vọng vào hôn nhân và tình yêu. Sự ra đi của Hứa Trùng đối với Cố Đông Minh mà nói, thì chỉ tạo ra chút “hụt hẫng” trong sinh hoạt mà thôi, Cố Đông Minh biết rõ mình sẽ không lấy cô, cho nên chia tay là điều tất yếu, chỉ là việc Hứa Trùng chủ động ra đi lại nằm ngoài dự đoán của anh ta.

Hứa Trùng để lại cho Cố Đông Minh một lá thư chia tay, là thư chia tay ấy giờ vẫn nằm trong ngăn bàn của anh ta, chữ Hứa Trùng rất đẹp, đáng chữ đoan chính nét chữ mềm mại. Mà qua nhiều năm như vậy, Cố Đông Minh vẫn khôngỡ vứt lá thư ấy đi, thỉnh thoảng lại mở ra xem một chút, khi vui vẻ thì sẽ vẽ theo nét bút của Hứa Trùng vô vị tới nực cười.

Thực ra Cố Đông Minh vẫn luôn nhớ tới Hứa Trùng, đó là một nỗi nhớ mơ hồ thoáng qua, không đầu thấu tâm can, có điều đáng vẽ của cô luôn khắc ghi trong lòng anh ta. Đôi khi mệt mỏi vì những việc trong cuộc sống thì anh ta sẽ chợt nghĩ thế này, nếu Hứa Trùng vẫn ở bên mình thì tốt biết bao.

Hứa Trùng đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của Cố Đông Minh, cho tới khi bà Trương qua đời, bà Trương là cô giáo của anh ta cũng là mẹ của Hứa Trùng, Cố Đông Minh tới dự tang lễ của bà, qua năm năm anh ta lại gặp Hứa Trùng một lần nữa. Trong tang lễ Hứa Trùng mặc một bộ váy đen tiếp khách, làn da tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ còn môi hơi hé, song vẫn kiên cường xử lý mọi chuyện trong tang lễ của bà Trương một cách ôn hòa. Cố Đông Minh phải thừa nhận rằng trong giây phút ấy, anh ta rất thương Hứa Trùng mà lòng cũng ngập tràn nhớ nhung, nhớ lại tình yêu và những tháng ngày anh ta cùng Hứa Trùng ở bên nhau.

Khi Hứa Trùng gặp Cố Đông Minh, sau một thoáng kinh ngạc thì vẻ mặt cô lại bình thản hờ hững như trước, đôi mắt tĩnh lặng như nước song trong ấy không hề có ánh sáng, mà là một mặt nước hoàn toàn phẳng lặng.

Cố Đông Minh cúi người trước di ảnh của cô giáo ba lần rồi đi ra, khi anh ta còn chưa ra ngoài thì một cô bé đã đi từ bên ngoài chạy vào, bắt chợt va vào người anh ta.

Cô bé ngẩng đầu, anh ta cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Cô bé ấy gọi Hứa Trùng là mẹ, Hứa Trùng kéo cô bé ra sau lưng mình, tiếp đó một phần sự thật như tảng băng chìm trong làn nước... từ từ nổi lên.

Tất cả đều là ý trời, trong khoảnh khắc ấy Cố Đông Minh chợt thấy sự sắp xếp này của ông trời không tồi, anh ta không thích mấy chuyện gương vỡ lại lành, tuy nhiên nếu người ấy là Hứa Trùng thì anh ta vẫn có thể chấp nhận được. Cố Đông Minh tìm Hứa Trùng nói ra suy nghĩ của mình, Hứa Trùng thân nhiên nói với anh ta là anh ta đã nghĩ nhiều rồi.

Cố Đông Minh ngồi ở vị trí dành cho nguyên cáo, nhìn về phía Hứa Trùng ngồi ở vị trí dành cho bị cáo, không phải vì anh ta đã nghĩ quá nhiều, mà vì cô đã giấu kín quá nhiều điều.

Lưu Hi La đứng lên nói với Chánh án: “Theo như tôi biết, Lâm Dật là một người đồng tính nam, anh ta không những ở chung với bạn trai, mà sinh hoạt riêng tư cũng khá hỗn loạn, tôi không kỳ thị người đồng tính, tuy nhiên mọi người đều biết, giới đó hỗn loạn tới mức nào không cần tôi miêu tả nhiều nữa.”

Lưu Hi La biện luận cho Cố Đông Minh từ bốn phương diện: Thứ nhất, Đồng Đồng đúng là con gái của Cố Đông Minh, cô ta có kết quả xét nghiệm DNA; Thứ hai, điều kiện kinh tế của Cố Đông Minh tốt hơn Hứa Trùng và Lâm Dật rất nhiều, anh ta có thể cung cấp cho Đồng Đồng hoàn cảnh sinh hoạt và học tập cực tốt; Thứ ba, năm xưa khi Hứa Trùng rời đi, Cố Đông Minh không hề biết Hứa Trùng đã mang thai, trong suốt sự việc này anh ta là người bị hại; Thứ tư, người cha hiện tại của Đồng Đồng là người đồng tính, sẽ gây ảnh hưởng tới tâm lý và sức khỏe của Đồng Đồng.

Đôi khi tranh tụng không phải là cuộc đấu của kiến thức chuyên môn, cũng không phải điều luật của ai mạnh mẽ uy lực hơn ai, mà là độ xem vị luật sự nào có da mặt dày hơn, chắc chắn da mặt của Châu Yến không thể dày bằng Lưu Hi La. Châu Yến đưa ra phản bác từ những phương diện sau: Thứ nhất, Đồng Đồng và Cố Đông Minh không có quan hệ pháp luật thực chất, trước đó anh ta và Hứa Trùng không hề đăng ký kết hôn cũng không phải vợ chồng hợp pháp, bởi vậy Đồng Đồng không có bất cứ quan hệ gì với anh ta; Thứ hai, từ nhỏ Đồng Đồng đã sống với Hứa Trùng và Lâm Dật, gia đình đầm ấm, tâm lý và thân thể đều khỏe mạnh, Cố Đông Minh không thể phá hoại một gia đình hạnh phúc chỉ vì sự ích kỷ của mình; Thứ ba, thành phần gia đình Cố Đông Minh quá phức tạp, mà anh ta lại liên tục có tai tiếng, liệu anh ta có thể trở thành một người cha tốt hay không thì còn phải xem xét...

Sau đó Lưu Hi La đưa ra một bức ảnh, ảnh chụp tại quán bar tối tăm, một nhóm gay đang tụ tập, trong đó có Lâm Dật.

Cho dù Lâm Dật trông không hề phù hợp những người còn lại trong ảnh, dù vậy cũng không thể phủ nhận mức độ tác động thị giác của bức ảnh này, nó cũng chứng thực cho điều Lưu Hi La vừa nói, giới gay vừa bản vừa loạn.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn Lâm Dật ngồi cách đây không xa, anh ta đứng nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên màn chiếu với vẻ khó tin, khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt u ám buồn bã.

Chánh án hỏi Lâm Dật chuyện này có thật không, Lâm Dật im lặng không đáp, rất lâu sau anh ta mới gật đầu.

Một người nữa cũng tái mặt là Hứa Trùng, hết hi vọng rồi ư? Giờ phút này dù là Hứa Trùng hay Lâm Dật, danh dự của bọn họ đều đã bị Cố Đông Minh và Lưu Hi La giẫm nát dưới chân.

Trước đó Châu Yến từng nói một câu thế này, cô ta hi vọng không phải dùng phương thức tố tụng để giải quyết những vụ án pháp luật về vấn đề tình cảm, vốn là hai con người cùng chung nhịp thở, sao cứ khẳng khái phân định thắng thua trước tòa.

Tuy nhiên đâu phải ai cũng hiểu lý lẽ cuộc sống, bởi vì không phải ai cũng là con người.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu nhìn Tần Hữu Sinh ngồi ở khu dự thính, vì vụ án không thẩm tra công khai nên khu ghế dự thính rất vắng vẻ, ở đó ngoài Tần Hữu Sinh thì cũng chỉ có cậu của Hứa Trùng, nét mặt ông lo lắng, xoa xoa hai bàn tay vào nhau.

Còn một người nữa – là một phụ nữ trung niên quý phái, đang kiêu căng nhìn về phía khu thẩm phán, Ninh Nhiễm Thanh đoán ra bà ta chính là mẹ của Cố Đông Minh.

Không thể phủ nhận một điều là, xã hội này chính là một quần thể ức hiếp kẻ yếu.

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hữu Sinh gật đầu với cô, cho cô một ánh mắt động viên, cô lại quay sang nhìn Châu Yến, sau khi nhận được sự đồng ý của Châu Yến, cô đứng lên từ ghế bảo chữa.

“Chánh án, phía tôi cũng có một số ảnh, chỉ là những bức ảnh tôi lấy từ album trong nhà Hứa tiểu thư, được sự cho phép của Hứa tiểu thư nên đưa ra cho mọi người xem thử.” Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Lưu Hi La, dùng ánh mắt đề mắng thẳng vào mặt cô ta: Tôi khinh!

Ninh Nhiễm Thanh đã tập hợp tất cả ảnh gia đình của ba người thành một file Flash, khi kích vào file, từng bức ảnh sẽ lần lượt hiện lên.

Trong đó có ảnh gia đình từ năm Đồng Đồng một tuổi cho tới năm tuổi, ảnh cả nhà đi dã ngoại, ảnh Đồng Đồng biểu diễn ở sân khấu trường mầm non...

“Dù khuynh hướng tình dục của Lâm tiên sinh có thế nào đi chăng nữa, thì tôi vẫn phải khẳng định rằng hôn nhân của Hứa tiểu thư và Lâm tiên sinh là hôn nhân hợp pháp, vì không có điều luật nào quy định rằng người đồng tính không thể kết hôn, hôn nhân có rất nhiều hình thức, sự gắn kết của Hứa tiểu thư và Lâm tiên sinh chỉ là một trong số đó mà thôi, và lại đời sống hôn nhân của họ còn hạnh phúc hơn rất nhiều đôi vợ chồng khác.” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Cố Đông Minh, nét mặt trào phúng nói tiếp, “Ngoài ra Đồng Đồng ra đời sau khi hai người họ đã kết hôn, dù có quan hệ huyết thống với Đồng Đồng hay không thì quan hệ cha con giữa Lâm tiên sinh và Đồng Đồng là không thể thay đổi, huống chi tình cảm cha con của họ cực kì thân thiết.”

Ninh Nhiễm Thanh lại kích vào bức ảnh đầu tiên trong laptop, đây là một bức ảnh chụp khi Đồng Đồng vừa ra đời, trong ảnh một nhà ba người ôm nhau trong bệnh viện.

Cố Đông Minh nhìn mà đồng tử co rút.

Sau đó lần lượt là ảnh đầy tháng, ảnh tròn một tuổi, lần đầu tiên Đồng Đồng tập đi, cùng với rất nhiều ảnh sinh nhật, Đồng Đồng đội mũ sinh nhật thổi nến trên bánh gato.

Những hình ảnh này vừa ấm áp vừa ngập tràn yêu thương, hoàn toàn có thể nhận ra đây là một gia đình tràn đầy hạnh phúc qua những bức ảnh này.

“Đây chính là hình ảnh thu nhỏ đời sống sinh hoạt của gia đình Hứa tiểu thư, những bức ảnh như thế này trong album ở nhà Hứa tiểu thư vẫn còn rất nhiều, ngày nào cô ấy và Lâm tiên sinh cũng nghiêm túc ghi lại từng bước trưởng thành của Đồng Đồng... Cho nên việc luật sư Lưu nói Lâm tiên sinh sẽ có tác động xấu tới Đồng Đồng là không hề chính xác, trái lại Đồng Đồng ngây thơ đáng yêu và thông minh, chỉ một gia đình đầm ấm hạnh phúc mới có thể nuôi dưỡng ra một đứa trẻ như vậy”.

Dứt lời Ninh Nhiễm Thanh kích chuột vào một bức ảnh, đây là bức ảnh cười ngượng ở thảo nguyên, cô biếc mon mon, trời xanh mây trắng, một nhà ba người đều tươi cười rục rờ.

Cố Đông Minh thoáng nhìn, anh ta thấy gai mắt...

“Tuy Lâm tiên sinh không phải cha ruột của Đồng Đồng, song anh ấy có điểm nào không xứng làm cha, thậm chí anh ấy còn làm tốt hơn rất nhiều người cha khác, không lẽ vì khuynh hướng tình dục khác biệt của Lâm tiên sinh mà người ta cướp đoạt quyền làm cha của anh ấy ư, giao quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng cho một người đàn ông cô bé không hề quen biết?”

Chánh án hỏi Lâm Dật: “Anh phát hiện ra bản thân có khuynh hướng đồng tính từ bao giờ?”

Sắc mặt của Lâm Dật bình thản hơn, hoàn toàn không còn sự bối rối và khốn quẫn như khi bị Lưu Hi La vạch trần việc bản thân đồng tính, anh ta nhìn Hứa Trùng một lúc rồi nói: “Tôi đã biết từ rất lâu rồi, ban đầu tôi cũng không chấp nhận nỗi bản thân mình, tôi đã tới gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý, song họ đều không thể chữa khỏi “Bệnh” cho tôi, bởi vì tôi bị bẩm sinh...”

Chánh án quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô háng giọng, đồng dạng nói: “Người đồng tính bẩm sinh, vì khuynh hướng tình dục với người bình thường mà trở thành quái nhân trong mắt chúng ta, vì khác biệt, thậm chí còn bị luật sư chỉ trích rằng không có quyền làm cha, tôi cảm thấy điều này thật nực cười, chúng ta sống giữa xã hội này, ai cam đoan tâm lý bản thân hoàn toàn khỏe mạnh, trầm cảm, u uất, tự kỷ, thậm chí bệnh sợ hãi giao tiếp thông thường? Lâm Dật là một người đồng tính bẩm sinh, theo tỉ lệ mà nói thì anh ấy đúng là một bộ phận nhỏ giữa số đông, vì là bộ phận nhỏ mà bị kỳ thị ư? Trên phương diện xã hội họ đã bị kỳ thị, hiện tại đến pháp luật cũng nghi ngờ họ sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nói một hồi, chân nhũn ra, cô vịn vào ghế bảo chữa rồi ngồi xuống. Châu Yến cho cô một ánh mắt động viên, cô quay đầu nhìn về phía khu dự thính, Tần Hữu Sinh nhìn cô bằng ánh mắt ngậm cười, sau đó nháy mắt với cô.

Ninh Nhiễm Thanh xiết chặt tay, lòng bàn tay đã đầm mồ hôi...

Đây là lần đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh biện hộ trước tòa, với cô mà nói, phiên tòa này vừa dài đằng đẵng vừa có ý nghĩa sâu sắc, cuối cùng khi búa gõ xuống, Chánh án nói: “Tôi xin tuyên bố kết thúc phiên tòa, toàn án sẽ tiến hành xem xét bản án, sau đó đưa ra phán quyết.”

Cũng không ai biết kết quả là gì, Tần Hữu Sinh nói với cô: “Dù kết quả có ra sao, Nhiễm Thanh, em đã làm rất tốt.”

Sau phiên toàn, một vị thư ký đi ra từ cửa sau, Ninh Nhiễm Thanh thấy hơi quen quen, cô cố nhớ lại, hóa ra là Kiểm soát viên của vụ án Liêu Sơ Thu, chẳng bao lâu mà đường đường Kiểm sát viên đã biến thành thư ký của tòa án sơ cấp.

Tần Hữu Sinh nói với cô: “Muốn sinh tồn trong ngành này thì nhất định em phải có tài năng thực sự, nếu không chắc chắn sẽ bị người ta đạp xuống.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Thế em phải làm sao mới được?”

Tần Hữu Sinh nhìn cô nghiêm nghị nói: “Thực ra anh hi vọng em sẽ không theo nghề luật sư.”

“Hừ.”

Cố Đông Minh và Lưu Hi La rời khỏi tòa án trước, khi rời đi Cố Đông Minh đưa mắt nhìn Hứa Trùng, còn Hứa Trùng chẳng buồn để ý tới anh ra. Hứa Trùng và Lâm Dật nắm tay nhau, như thể họ là hai người thân yêu nhất của nhau trên thế gian này.

Họ không ở bên nhau vì tình yêu thì đã sao, họ còn sống hạnh phúc hơn những người bình thường nhiều lắm.

Tay chân Ninh Nhiễm Thanh mềm nẫu, ôm tay Tần Hữu Sinh mới có thể ra khỏi tòa án, cô lại phải thừa nhận tố chất tâm lý của mình khá kém cỏi, xuống bậc thềm tòa án cô hỏi anh: “Biểu hiện của em trước tòa khi nãy, anh chấm cho em bao nhiêu điểm?”

Tần Hữu Sinh khẽ mỉm cười, “Em tự thấy sao?”

“Em thấy em nói thừa hơi nhiều còn chưa đủ súc tích mà khi mới bắt đầu biện luận thì giọng em hơi run, cho nên em chấm cho mình năm điểm rưỡi trên thang điểm mười.”

Tần Hữu Sinh: “Anh cho em chín điểm.”

“Cao thế cơ ả?”

Tần Hữu Sinh gật đầu, “Nhiễm Thanh, em giỏi hơn anh tưởng.”

Ninh Nhiễm Thanh đắc ý những trong lòng vẫn rất lo lắng, “Anh nghĩ liệu Đồng Đồng có bị cướp đi không?”

“Chẳng phải một vị luật sư nổi tiếng trong tương lai đã nói rồi ư, nếu Đồng Đồng thực sự bị Cố Đông Minh cướp đi, cô ấy sẽ rời khỏi ngành tư pháp, chuyện đáng tiếc như vậy không thể biến thành sự thật được, phải không nào?”

Ninh Nhiễm Thanh rên hừ hừ, nửa người tựa trên người Tần Hữu Sinh, “Nếu một ngày nào đó em có thể trở thành luật sư nổi tiếng, thì cũng là nhờ thầy Tần dày công chỉ bảo.”

Tần Hữu Sinh đưa mắt nhìn ra xa, không đáp lại, như đã lâm vào trầm tư.

Chẳng mấy chốc mà tới cuối thu, trời chuyển lạnh gió thì hiu hắt, mấy hôm nay Ninh Nhiễm Thanh đã phải mặc áo khoác lông cừu, đi kèm với boots da dê cao cổ, trong sự hoạt bát lại có nét đáng yêu. Ở phiên tòa tuyên án, kết quả giống như Tần Hữu Sinh nói với cô, trước khi Đồng Đồng đến tuổi trưởng thành, cô bé sẽ sống cùng Lâm Dật và Hứa Trùng, Cố Đông Minh có quyền thăm nom, tuy nhiên nhất định phải có sự đồng ý của Hứa Trùng thì anh ta mới được thăm nom.

Thế mà không ngờ, ngay sau đó là mùa chia ky.

Đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh tiễn Hứa Trùng và Lâm Dật về thành phố Thanh, sau đó lại tiễn Châu Yến lên máy bay, trước khi lên máy bay Châu Yến động viên cô: “Nhiễm Thanh, cố gắng lên nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh gần như sắp khóc, ôm lấy Châu Yến, “Cô ơi, em không muốn xa cô.”

Châu Yến dờ khóc dờ cười, “Cô bé ngốc, em còn có luật sư Tần mà?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ lại thấy cũng đúng, lau nước mắt đi, “Cô ơi, chắc chắn em sẽ sang Mỹ thăm cô.”

“Đúng rồi, sau này em còn phải sang Mỹ ra mắt cha mẹ chồng nữa chứ.”

Ninh Nhiễm Thanh cười hi hi, “Chuyện này nói sau ả.”

Không ai có thể nói trước được điều gì, có quá nhiều biến số, giống như Ninh Nhiễm Thanh tưởng rằng Hứa Trùng và Lâm Dật sẽ ở bên Đồng Đồng cả đời; Cô và thầy Tần luôn mãi êm đẹp suôn sẻ...

Khi tin buồn của Hứa Trùng và Lâm Dật truyền tới, bầu trời thành phố A đã lãng đăng tuyết rơi, Cố Đông Minh đích thân tới thành phố Thanh đón Đồng Đồng về, hôm ấy Tần Hữu Sinh đã rời đi, Ninh Nhiễm Thanh vốn không định tiễn anh, rồi sau đó lại chạy qua mấy tuyến phố mới bắt được một chiếc taxi đi thẳng tới sân bay.

Nhưng cô đến vẫn muộn, cô ngồi thẩn thờ một lúc, khi đang định ra về thì thấy Cố Đông Minh bế Đồng Đồng đi qua cổng kiểm tra an ninh, còn có hai – người nhân viên đang đi theo sau anh ta.

Đồng Đồng khóc nháo không ngừng trên vai Cố Đông Minh, Ninh Nhiễm Thanh cũng lặng lẽ rơi lệ, cuối cùng cô cũng hiểu được thế nào là --- Gió vô định, người vô thường, nhân sinh như bèo giạt, tụ tán nơi xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Type: Linh Linh

Cố Đông Minh vẫn luôn hoài niệm quãng thời gian ngọt ngào mà anh ta và Hứa Trùng ở bên nhau, năm tháng dịu dàng tựa như con đường rợp bóng cây mà anh ta từng đạp xe đưa Hứa Trùng đi qua, thoáng hiện lên. Khi ấy anh ta luôn đạp xe rất nhanh, Hứa Trùng ngồi sau xe níu chặt lấy áo anh ta, mặt đất rải rác từng vạt nắng nho nhỏ nơi ánh mặt trời chiếu qua khe lá.

Quãng thời gian ấy, giản đơn, thư thái, hạnh phúc.

Hứa Trùng là một cô gái biết quan tâm chăm sóc người khác, lại hay cười, chỉ cần anh ta gặp phải chuyện gì không vui, cô đều sẽ day huyệt thái dương

cho anh ta, sau khi Hứa Trùng rời đi, anh ta không bao giờ tìm được một phụ nữ có thể khiến anh ta thoải mái như vậy. Tuy nhiên cũng chỉ là thoải mái mà thôi, đó không là tình yêu thể non hẹn biển gì hết, Cố Đông Minh trời sinh đã bạc tình, cũng từng gặp quá nhiều ly biệt chia xa, mâu thuẫn cãi vã, anh ta không hề chười mong hay kỳ vọng vào hôn nhân và tình yêu. Sự ra đi của Hứa Trùng đối với Cố Đông Minh mà nói, thì chỉ tạo ra chút “hụt hẫng” trong sinh hoạt mà thôi, Cố Đông Minh biết rõ mình sẽ không lấy cô, cho nên chia tay là điều tất yếu, chỉ là việc Hứa Trùng chủ động ra đi lại nằm ngoài dự đoán của anh ta.

Hứa Trùng để lại cho Cố Đông Minh một lá thư chia tay, là thư chia tay ấy giờ vẫn nằm trong ngăn bàn của anh ta, chữ Hứa Trùng rất đẹp, dáng chữ đoan chính nét chữ mềm mại. Mà qua nhiều năm như vậy, Cố Đông Minh vẫn không nỡ vứt lá thư ấy đi, thỉnh thoảng lại mở ra xem một chút, khi vui vẻ thì sẽ vẽ theo nét bút của Hứa Trùng vô vị tới mực cười.

Thực ra Cố Đông Minh vẫn luôn nhớ tới Hứa Trùng, đó là một nỗi nhớ mơ hồ thoáng qua, không đau thấu tâm can, có điều đáng về của cô luôn khắc ghi trong lòng anh ta. Đôi khi mệt mỏi vì những việc trong cuộc sống thì anh ra sẽ chợt nghĩ thế này, nếu Hứa Trùng vẫn ở bên mình thì tốt biết bao.

Hứa Trùng đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của Cố Đông Minh, cho tới khi bà Trương qua đời, bà Trương là cô giáo của anh ta cũng là mẹ của Hứa Trùng, Cố Đông Minh tới dự tang lễ của bà, qua năm năm anh ta lại gặp Hứa Trùng một lần nữa. Trong tang lễ Hứa Trùng mặc một bộ váy đen tiếp khách, làn da tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ còn môi hơi hé, song vẫn kiên cường xử lý mọi chuyện trong tang lễ của bà Trương một cách ôn hòa. Cố Đông Minh phải thừa nhận rằng trong giây phút ấy, anh ta rất thương Hứa Trùng mà lòng cũng ngập tràn nhớ nhung, nhớ lại tình yêu và những tháng ngày anh ta cũng Hứa Trùng ở bên nhau.

Khi Hứa Trùng gặp Cố Đông Minh, sau một thoáng kinh ngạc thì vẻ mặt cô lại bình thản hờ hững như trước, đôi mắt tĩnh lặng như nước song trong ấy không hề có ánh sáng, mà là một mặt nước hoàn toàn phẳng lặng.

Cố Đông Minh cúi người trước di ảnh của cô giáo ba lần rồi đi ra, khi anh ta còn chưa ra ngoài thì một cô bé đã đi từ bên ngoài chạy vào, bắt chợt và vào người anh ta.

Cô bé ngẩng đầu, anh ta cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Cô bé ấy gọi Hứa Trùng là mẹ, Hứa Trùng kéo cô bé ra sau lưng mình, tiếp đó một phần sự thật như tảng băng chìm trong làn nước... từ từ nổi lên.

Tất cả đều là ý trời, trong khoảnh khắc ấy Cố Đông Minh chợt thấy sự sắp xếp này của ông trời không tồi, anh ta không thích mấy chuyện gương vỡ lại lành, tuy nhiên nếu người ấy là Hứa Trùng thì anh ta vẫn có thể chấp nhận được. Cố Đông Minh tìm Hứa Trùng nói ra suy nghĩ của mình, Hứa Trùng thân nhiên nói với anh ta là anh ta đã nghĩ nhiều rồi.

Cố Đông Minh ngồi ở vị trí dành cho nguyên cáo, nhìn về phía Hứa Trùng ngồi ở vị trí dành cho bị cáo, không phải vì anh ta đã nghĩ quá nhiều, mà vì cô đã giấu kín quá nhiều điều.

Lưu Hi La đứng lên nói với Chánh án: “Theo như tôi biết, Lâm Dật là một người đồng tính nam, anh ta không những ở chung với bạn trai, mà sinh hoạt riêng tư cũng khá hỗn loạn, tôi không kỳ thị người đồng tính, tuy nhiên mọi người đều biết, giới đó hỗn loạn tới mức nào không cần tôi miêu tả nhiều nữa.”

Lưu Hi La biện luận cho Cố Đông Minh từ bốn phương diện: Thứ nhất, Đồng Đồng đúng là con gái của Cố Đông Minh, cô ta có kết quả xét nghiệm DNA; Thứ hai, điều kiện kinh tế của Cố Đông Minh tốt hơn Hứa Trùng và Lâm Dật rất nhiều, anh ta có thể cung cấp cho Đồng Đồng hoàn cảnh sinh hoạt và học tập cực tốt; Thứ ba, năm xưa khi Hứa Trùng rời đi, Cố Đông Minh không hề biết Hứa Trùng đã mang thai, trong suốt sự việc này anh ta là người bị hại; Thứ tư, người cha hiện tại của Đồng Đồng là người đồng tính, sẽ gây ảnh hưởng tới tâm lý và sức khỏe của Đồng Đồng.

Đôi khi tranh tụng không phải là cuộc đấu của kiến thức chuyên môn, cũng không phải điều luật của ai mạnh mẽ uy lực hơn ai, mà là độ xem vị luật sự nào có da mặt dày hơn, chắc chắn da mặt của Châu Yến không thể dày bằng Lưu Hi La. Châu Yến đưa ra phản bác từ những phương diện sau: Thứ nhất, Đồng Đồng và Cố Đông Minh không có quan hệ pháp luật thực chất, trước đó anh ta và Hứa Trùng không hề đăng ký kết hôn cũng không phải vợ chồng hợp pháp, bởi vậy Đồng Đồng không có bất cứ quan hệ gì với anh ta; Thứ hai, từ nhỏ Đồng Đồng đã sống với Hứa Trùng và Lâm Dật, gia đình đầm ấm, tâm lý và thân thể đều khỏe mạnh, Cố Đông Minh không thể phá hoại một gia đình hạnh phúc chỉ vì sự ích kỷ của mình; Thứ ba, thành phần gia đình Cố Đông Minh quá phức tạp, mà anh ta lại liên tục có tai tiếng, liệu anh ta có thể trở thành một người cha tốt hay không thì còn phải xem xét...

Sau đó Lưu Hi La đưa ra một bức ảnh, ảnh chụp tại quán bar tối tăm, một nhóm gay đang tụ tập, trong đó có Lâm Dật.

Cho dù Lâm Dật trông không hề phù hợp những người còn lại trong ảnh, dù vậy cũng không thể phủ nhận mức độ tác động thị giác của bức ảnh này, nó cũng chứng thực cho điều Lưu Hi La vừa nói, giới gay vừa bản vừa loạn.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn Lâm Dật ngồi cách đây không xa, anh ta đứng nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên màn chiếu với vẻ khó tin, khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt u ám buồn bã.

Chánh án hỏi Lâm Dật chuyện này có thật không, Lâm Dật im lặng không đáp, rất lâu sau anh ta mới gật đầu.

Một người nữa cũng tái mặt là Hứa Trùng, hết hi vọng rồi ư? Giờ phút này dù là Hứa Trùng hay Lâm Dật, danh dự của bọn họ đều đã bị Cố Đông Minh và Lưu Hi La giẫm nát dưới chân.

Trước đó Châu Yến từng nói một câu thế này, cô ta hi vọng không phải dùng phương thức tố tụng để giải quyết những vụ án pháp luật về vấn đề tình cảm, vốn là hai con người cùng chung nhịp thở, sao cứ khẳng khẳng phân định thắng thua trước tòa.

Tuy nhiên đâu phải ai cũng hiểu lý lẽ cuộc sống, bởi vì không phải ai cũng là con người.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu nhìn Tần Hữu Sinh ngồi ở khu dự thính, vì vụ án không thẩm tra công khai nên khu ghế dự thính rất vắng vẻ, ở đó ngoài Tần Hữu Sinh thì cũng chỉ có cậu của Hứa Trùng, nét mặt ông lo lắng, xoa xoa hai bàn tay vào nhau.

Còn một người nữa – là một phụ nữ trung niên quý phái, đang kiêu căng nhìn về phía khu thẩm phán, Ninh Nhiễm Thanh đoán ra bà ta chính là mẹ của Cố Đông Minh.

Không thể phụ nhận một điều là, xã hội này chính là một quần thể ức hiếp kẻ yếu.

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hữu Sinh gạt đầu với cô, cho cô một ánh mắt động viên, cô lại quay sang nhìn Châu Yến, sau khi nhận được sự đồng ý của Châu Yến, cô đứng lên từ ghế bảo chữa.

“Chánh án, phía tôi cũng có một số ảnh, chỉ là những bức ảnh tôi lấy từ album trong nhà Hứa tiểu thư, được sự cho phép của Hứa tiểu thư nên đưa ra cho mọi người xem thử.” Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Lưu Hi La, dùng ánh mắt để mắng thẳng vào mặt cô ta: Tôi khinh!

Ninh Nhiễm Thanh đã tập hợp tất cả ảnh gia đình của ba người thành một file Flash, khi kích vào file, từng bức ảnh sẽ lần lượt hiện lên.

Trong đó có ảnh gia đình từ năm Đồng Đồng một tuổi cho tới năm tuổi, ảnh cả nhà đi dã ngoại, ảnh Đồng Đồng biểu diễn ở sân khấu trường mầm non...

“Dù khuynh hướng tình dục của Lâm tiên sinh có thể nào đi chăng nữa, thì tôi vẫn phải khẳng định rằng hôn nhân của Hứa tiểu thư và Lâm tiên sinh là hôn nhân hợp pháp, vì không có điều luật nào quy định rằng người đồng tính không thể kết hôn, hôn nhân có rất nhiều hình thức, sự gắn kết của Hứa tiểu thư và Lâm tiên sinh chỉ là một trong số đó mà thôi, và lại đời sống hôn nhân của họ còn hạnh phúc hơn rất nhiều đôi vợ chồng khác.” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Cố Đông Minh, nét mặt trào phúng nói tiếp, “Ngoài ra Đồng Đồng ra đời sau khi hai người họ đã kết hôn, dù có quan hệ huyết thống với Đồng Đồng hay không thì quan hệ cha con giữa Lâm tiên sinh và Đồng Đồng là không thể thay đổi, huống chi tình cảm cha con của họ cực kì thân thiết.”

Ninh Nhiễm Thanh lại kích vào bức ảnh đầu tiên trong laptop, đây là một bức ảnh chụp khi Đồng Đồng vừa ra đời, trong ảnh một nhà ba người ôm nhau trong bệnh viện.

Cố Đông Minh nhìn mà đồng từ co rút.

Sau đó lần lượt là ảnh đầy tháng, ảnh tròn một tuổi, lần đầu tiên Đồng Đồng tập đi, cùng với rất nhiều ảnh sinh nhật, Đồng Đồng đội mũ sinh nhật thổi nến trên bánh gato.

Những hình ảnh này vừa ám áp vừa nhập trần yêu thương, hoàn toàn có thể nhận ra đây là một gia đình tràn đầy hạnh phúc qua những bức ảnh này.

“Đây chính là hình ảnh thu nhỏ đời sống sinh hoạt của gia đình Hứa tiểu thư, những bức ảnh như thế này trong album ở nhà Hứa tiểu thư vẫn còn rất nhiều, ngày nào cô ấy và Lâm tiên sinh cũng nghiêm túc ghi lại từng bước trưởng thành của Đồng Đồng... Cho nên việc luật sư Lưu nói Lâm tiên sinh sẽ có tác động xấu tới Đồng Đồng là không hề chính xác, trái lại Đồng Đồng ngây thơ đáng yêu và thông minh, chỉ một gia đình đầm ấm hạnh phúc mới có thể nuôi dưỡng ra một đứa trẻ như vậy”.

Dứt lời Ninh Nhiễm Thanh kích chuột vào một bức ảnh, đây là bức ảnh cười đùa ở thảo nguyên, cỏ biếc mơn mớn, trời xanh mây trắng, một nhà ba người đều tươi cười rục rờ.

Cố Đông Minh thoáng nhìn, anh ta thấy gai mắt...

“Tuy Lâm tiên sinh không phải cha ruột của Đồng Đồng, song anh ấy có điểm nào không xứng làm cha, thậm chí anh ấy còn làm tốt hơn rất nhiều người cha khác, không lẽ vì khuynh hướng tình dục khác biệt của Lâm tiên sinh mà người ta cướp đoạt quyền làm cha của anh ấy ư, giao quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng cho một người đàn ông cô bé không hề quen biết?”

Chánh án hỏi Lâm Dật: “Anh phát hiện ra bản thân có khuynh hướng đồng tính từ bao giờ?”

Sắc mặt của Lâm Dật bình thản hơn, hoàn toàn không còn sự bối rối và khốn quẫn như khi bị Lưu Hi La vạch trần việc bản thân đồng tính, anh ta nhìn Hứa Trùng một lúc rồi nói: “Tôi đã biết từ rất lâu rồi, ban đầu tôi cũng không chấp nhận nổi bản thân mình, tôi đã tới gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý, song họ đều không thể chữa khỏi ‘Bệnh’ cho tôi, bởi vì tôi bị bẩm sinh...”

Chánh án quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô háng giọng, dong dạc nói: “Người đồng tính bẩm sinh, vì khuynh hướng tình dục với người bình thường mà trở thành quái nhân trong mắt chúng ta, vì khác biệt, thậm chí còn bị luật sư chỉ trích rằng không có quyền làm cha, tôi cảm thấy điều này thật nhục cười, chúng ta sống giữa xã hội này, ai cam đoan tâm lý bản thân hoàn toàn khỏe mạnh, trầm cảm, u uất, tự kỷ, thậm chí bệnh sợ hãi giao tiếp thông thường? Lâm Dật là một người đồng tính bẩm sinh, theo ti lệ mà nói thì anh ấy đúng là một bộ phận nhỏ giữa số đông, vì là bộ phận nhỏ mà bị kỳ thị ư? Trên phương diện xã hội họ đã bị kỳ thị, hiện tại đến pháp luật cũng nghi ngờ họ sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nói một hơi, chân nhũn ra, cô vịn vào ghế bảo chữa rồi ngồi xuống, Châu Yến cho cô một ánh mắt động viên, cô quay đầu nhìn về phía khu dự thính, Tần Hữu Sinh nhìn cô bằng ánh mắt ngậm cười, sau đó nháy mắt với cô.

Ninh Nhiễm Thanh xiết chặt tay, lòng bàn tay đã đầm mồ hôi...

Đây là lần đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh biện hộ trước tòa, với cô mà nói, phiên tòa này vừa dài đằng đẵng vừa có ý nghĩa sâu sắc, cuối cùng khi búa gõ xuống, Chánh án nói: “Tôi xin tuyên bố kết thúc phiên tòa, toàn án sẽ tiến hành xem xét bản án, sau đó đưa ra phán quyết.”

Cũng không ai biết kết quả là gì, Tần Hữu Sinh nói với cô: “Dù kết quả có ra sao, Nhiễm Thanh, em đã làm rất tốt.”

Sau phiên toàn, một vị thư ký đi ra từ cửa sau, Ninh Nhiễm Thanh thấy hơi quen quen, cô cố nhớ lại, hóa ra là Kiểm soát viên của vụ án Liêu Sơ Thu, chẳng bao lâu mà đường đường Kiểm sát viên đã biến thành thư ký của tòa án sơ cấp.

Tần Hữu Sinh nói với cô: “Muốn sinh tồn trong ngành này thì nhất định em phải có tài năng thực sự, nếu không chắc chắn sẽ bị người ta đạp xuống.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Thế em phải làm sao mới được?”

Tần Hữu Sinh nhìn cô nghiêm nghị nói: “Thực ra anh hi vọng em sẽ không theo nghề luật sư.”

“Hừ.”

Cố Đông Minh và Lưu Hi La rời khỏi tòa án trước, khi rời đi Cố Đông Minh đưa mắt nhìn Hứa Trùng, còn Hứa Trùng chẳng buồn để ý tới anh ra. Hứa Trùng và Lâm Dật nắm tay nhau, như thể họ là hai người thân yêu nhất của nhau trên thế gian này.

Họ không ở bên nhau vì tình yêu thì đã sao, họ còn sống hạnh phúc hơn những người bình thường nhiều lắm.

Tay chân Ninh Nhiễm Thanh mềm nẫu, ôm tay Tần Hữu Sinh mới có thể ra khỏi tòa án, cô lại phải thừa nhận tố chất tâm lý của mình khá kém cỏi, xuống bậc thềm tòa án cô hỏi anh: “Biểu hiện của em trước tòa khi này, anh chấm cho em bao nhiêu điểm?”

Tần Hữu Sinh khẽ mỉm cười, “Em tự thấy sao?”

“Em thấy em nói thừa hơi nhiều còn chưa đủ súc tích mà khi mới bắt đầu biện luận thì giọng em hơi run, cho nên em chấm cho mình năm điểm rưỡi trên thang điểm mười.”

Tần Hữu Sinh: “Anh cho em chín điểm.”

“Cao thế cơ à?”

Tần Hữu Sinh gật đầu, “Nhiễm Thanh, em giỏi hơn anh tưởng.”

Ninh Nhiễm Thanh đắc ý những trong lòng vẫn rất lo lắng, “Anh nghĩ liệu Đồng Đồng có bị cướp đi không?”

“Chẳng phải một vị luật sư nổi tiếng trong tương lai đã nói rồi ư, nếu Đồng Đồng thực sự bị Cố Đông Minh cưới đi, cô ấy sẽ rời khỏi ngành tư pháp, chuyện đáng tiếc như vậy không thể biến thành sự thật được, phải không nào?”

Ninh Nhiễm Thanh rên hừ hừ, nửa người tựa trên người Tần Hữu Sinh, “Nếu một ngày nào đó em có thể trở thành luật sư nổi tiếng, thì cũng là nhờ thầy Tần dày công chỉ bảo.”

Tần Hữu Sinh đưa mắt nhìn ra xa, không đáp lại, như đã lâm vào trầm tư.

Chẳng mấy chốc mà tới cuối thu, trời chuyển lạnh gió thì hiu hắt, mấy hôm nay Ninh Nhiễm Thanh đã phải mặc áo khoác lông cừu, đi kèm với boots da dê cao cổ, trong sự hoạt bát lại có nét đáng yêu. Ở phiên tòa tuyên án, kết quả giống như Tần Hữu Sinh nói với cô, trước khi Đồng Đồng đến tuổi trưởng thành, cô bé sẽ sống cùng Lâm Dật và Hứa Trùng. Cố Đông Minh có quyền thăm nom, tuy nhiên nhất định phải có sự đồng ý của Hứa Trùng thì anh ta mới được thăm nom.

Thế mà không ngờ, ngay sau đó là mùa chia ly.

Đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh tiễn Hứa Trùng và Lâm Dật về thành phố Thanh, sau đó lại tiễn Châu Yến lên máy bay, trước khi lên máy bay Châu Yến động viên cô: “Nhiễm Thanh, cố gắng lên nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh gần như sắp khóc, ôm lấy Châu Yến, “Cô ơi, em không muốn xa cô.”

Châu Yến dờ khóc dờ cười, “Cô bé ngốc, em còn có luật sư Tần mà?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ lại thấy cũng đúng, lau nước mắt đi, “Cô ơi, chắc chắn em sẽ sang Mỹ thăm cô.”

“Đúng rồi, sau này em còn phải sang Mỹ ra mắt cha mẹ chồng nữa chứ.”

Ninh Nhiễm Thanh cười hi hi, “Chuyện này nói sau ạ.”

Không ai có thể nói trước được điều gì, có quá nhiều biến số, giống như Ninh Nhiễm Thanh tưởng rằng Hứa Trùng và Lâm Dật sẽ ở bên Đồng Đồng cả đời; Cô và thầy Tần luôn mãi êm đẹp suôn sẻ...

Khi tin buồn của Hứa Trùng và Lâm Dật truyền tới, bầu trời thành phố A đã lắng đọng tuyết rơi, Cố Đông Minh đích thân tới thành phố Thanh đón Đồng Đồng về, hôm ấy Tần Hữu Sinh đã rời đi, Ninh Nhiễm Thanh vốn không định tiễn anh, rồi sau đó lại chạy qua mấy tuyến phố mới bắt được một chiếc taxi đi thẳng tới sân bay.

Nhưng cô đến vẫn muộn, cô ngồi thẫn thờ một lúc, khi đang định ra về thì thấy Cố Đông Minh bế Đồng Đồng đi qua cổng kiểm tra an ninh, còn có hai – người nhân viên đang đi theo sau anh ta.

Đồng Đồng khóc nháo không ngừng trên vai Cố Đông Minh, Ninh Nhiễm Thanh cũng lặng lẽ rơi lệ, cuối cùng cô cũng hiểu được thế nào là --- Gió vô định, người vô thường, nhân sinh như bèo giạt, tụ tán nơi xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Type: Fox

Tình yêu khiến con người ta đau khổ, là vì chúng ta không ngờ được rằng sẽ có một ngày nó chọt ra đi không một lời từ biệt.

“Tổng giám đốc Cố.” Ninh Nhiễm Thanh vẫn không hề sợ sệt mà đứng trước mặt Cố Đông Minh, vì mới khóc nên mắt cô cũng vừa đỏ vừa sưng y như mắt Đồng Đồng, giọng nói còn hơi nức nở, nhưng nét mặt lại mĩa mai, trong mắt chứa đầy sự trào phúng: “Tổng giám đốc Cố, anh làm vậy không sợ bị báo úng à?”

“Tránh ra.” Cố Đông Minh lạnh lùng nhìn cô, sắc mặt cực kì u ám, hai người đàn ông đi sau anh ta đã bước tới trước mặt Ninh Nhiễm Thanh, hiển nhiên là có ý: Nếu cô còn không mau biến đi thì sẽ bị lôi ra ngoài bất cứ lúc nào.

Đúng lúc ấy một bóng dáng lịch lãm đi xuống từ quán Starbucks trên tầng hai, người đàn ông đẹp trai cao lớn ấy từng người tại cửa thang máy, sau đó vội vàng đi về phía Ninh Nhiễm Thanh.

Giang Hành Chi cảm thấy hôm nay mình thật xui xẻo, anh ta vừa tiễn Tần Hữu Sinh lên máy bay thì đã gặp ngay một phụ nữ nói rằng cô ta là bạn học tiểu học của anh ta, người phụ nữ này trang điểm cầu kì lại mặc toàn hàng hiệu, anh ta thực sự không nhớ ra trong quá khứ mình từng có một cô bạn tiểu học như vậy.

Thế nhưng người phụ nữ tên Trương Nghiên Nghiên này lại tỏ vẻ hào hứng khi gặp bạn cũ, kéo anh lên quán Starbuck trên tầng hai nói muốn ôn lại kỷ niệm xưa, trong thời gian uống một ly cà phê, người phụ nữ này lải nhải liên tục, nói rằng ngày xưa cô ta ngồi trước Giang Hành Chi, cô ta còn là tổ trưởng tổ thảo luận số 4 của lớp Hai, còn từng mượn vở chép bài tập của Giang Hành Chi...

Tuy nhiên Giang Hành Chi chẳng nhớ gì hết.

“À phải rồi, ngày xưa tôi còn viết thư tình cho cậu đấy.” Trương Nghiên Nghiên cười tươi tắn, “Nhưng tôi đã kết hôn rồi, bây giờ cũng sống rất hạnh phúc, chồng tôi vừa giỏi kiếm tiền vừa thương yêu tôi, cậu thì sao, có ở bên cô bé mà cậu thích ngày xưa không?”

Cuối cùng Giang Hành Chi cũng nhớ ra một chút, hình như ngày trước có một nữ sinh đầu to ngồi trước mặt anh ta, nữ sinh kia nói siêu nhiều, quả nhiên là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

“Tôi nhớ ra rồi, cô bé ấy là Ninh gì đó đúng không... Tôi vẫn nhớ ngày xưa cậu từng viết tên cô ấy lên giấy nháp...”

Giang Hành Chi quá bội phục, trí nhớ của cô bạn học cũ này thực sự siêu việt.

Trương Nghiên Nghiên rõ ràng là muốn ôn chuyện với bạn cũ, song Giang Hành Chi không hề muốn nhắc lại những chuyện này, mà anh ta từng viết tên của người ấy lên giấy nháp thật à? Giang Hành Chi hoài nghi câu nói này. Có những ký ức đã quá xưa cũ, xưa cũ y như mấy bộ phim hoạt hình anh ta từng xem hồi còn nhỏ, có lẽ bây giờ nhớ lại thì vẫn nhận ra nhân vật trong các bộ phim ấy, chỉ là đã quên bằng tình tiết cụ thể ra sao mất rồi.

Giang Hành Chi tìm bừa một lý do để ra về, sau khi từ biệt Trương Nghiên Nghiên liền đi xuống từ quán Starbucks trên tầng hai, anh ta thoáng liếc xuống phía dưới, nhìn thấy Ninh Nhiễm Thanh đang đứng đối diện với Cố Đông Minh.

Giang Hành Minh mím môi đi về phía Ninh Nhiễm Thanh.

“Tổng giám đốc Cố.” Giang Hành Chi chào Cố Đông Minh.

“Luật sư Giang, với hành vi khi nãy của Ninh tiểu thư tôi có thể kiện cô ta vì tội cố tình gây rối đúng không.” Đôi mắt Cố Đông Minh tỏa ra ý lạnh, “Ninh Tiểu Thư, tôi khuyên cô đừng cố ý vi phạm pháp luật, nếu cô còn xen vào chuyện không liên quan đến mình, cho dù có luật sư Tần, cô cũng đừng mong...”

Về giận dữ của Cố Đông Minh quá đáng sợ, Đồng Đồng được bế trong ngực anh ta lại sợ hãi khóc òa, giẫy giụa muốn thoát khỏi anh ta, nhưng vẫn bị Cố Đông Minh ôm chặt, dù Đồng Đồng khóc lóc vùng vẫy thế nào thì anh ta vẫn không bị lay chuyển.

“Tổng giám đốc Cố, tuy Ninh tiểu thư hay lo chuyện bao đồng khiến người ta bức bối, có điều vẫn chưa thể tính là vi phạm pháp luật.” Dứt lời Giang Hành Chi kéo Ninh Nhiễm Thanh sang một bên, để Cố Đông Minh đi.

Ninh Nhiễm Thanh bị Giang Hành Chi giữ chặt, Cố Đông Minh bế Đồng Đồng đang khóc nức nở đi về phía lối ra sân bay, Đồng Đồng nằm nhào trên vai Cố Đông Minh cắn mạnh một cái, anh ta cũng chỉ sưng người một thoáng rồi lại bế Đồng đi tiếp.

Khi Cố Đông Minh đã hoàn toàn đi khỏi tầm mắt, Ninh Nhiễm Thanh hất tay Giang Hành Chi ra, “Anh mới là người lo chuyện bao đồng ấy.”

“Đúng rồi...” Giang Hành Chi kéo dài giọng, hờ hững nói: “Đúng là tôi đang lo lắng chuyện bao đồng.”

Khóe mắt Ninh Nhiễm Thanh vốn đã ửng đỏ, trong một thoáng ấy, sự buồn bã đau khổ cay đắng lại bao phủ lấy cô, mắt đau nhức mũi cay cay, nhưng vẫn cố ném mấy tiếng nức nở, xin lỗi Giang Hành Chi: “Xin lỗi...”

Một câu “Xin lỗi” như sắp khóc, Giang Hành Chi có bức bối tới đâu cũng không thể phát giận được, ngược lại lúc ấy anh ta lại thấy hơi bối rối hơi thương xót, lại như mình vừa làm việc xấu.

“Sao cô không tới đây sớm hơn chút, Hữu Sinh bay từ nửa tiếng trước rồi.” Giang Hành Chi lạnh lùng nói, song giọng đã dịu đi rất nhiều, thậm chí còn mang theo cả sự bất đắc dĩ xoa dịu tình thế.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu đi, cố nén giọt nước mắt sắp chảy ra: “Tôi chỉ tới xem thử...”

Cô không muốn tới tiền anh, cô chỉ tới xem thử thôi.

“Ồ.” Giang Hành Chi cố ý quay đi vờ như không thấy đáng về sắp khóc của Ninh Nhiễm Thanh, “Thế đã xem xong chưa? Tiện xe tôi đưa cô đi một quãng.”

Trên xe Giang Hành Chi hỏi Ninh Nhiễm Thanh đi đâu, cô nhất thời không trả lời được, anh ta lại nói: “Hữu Sinh đã đưa sơ yếu lý lịch của cô cho tôi, qua đợt này là cô có thể đi làm rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn không đáp lại, quay đầu ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lát sau mới nhận ra Giang Hành Chi đang nói chuyện với mình, bèn nhìn anh ta, “Anh vừa nói gì cơ...”

Giang Hành Chi hít vào một hơi, cố gắng để giọng nói của mình nghe hòa nhã một chút: “Tôi nói cô có thể tới Dịch Hòa làm việc rồi.”

“À.” Ninh Nhiễm Thanh nói, “Nhưng tôi không muốn tới Dịch Hòa.”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ đến chuyện của Hứa Trùng, Hứa Trùng và Lâm Dật qua đời trên cùng một chiếc xe, hôm ấy Hứa Trùng làm ca đêm, Lâm Dật đi đón cô ta, trên đường về xảy ra tai nạn giao thông, người lái xe gây tai nạn đã tự tử... .

Cô không tin đây chỉ đơn giản là một vụ tai nạn giao thông, “Chắc chắn Cố Đông Minh là chủ mưu.”

Giang Hành Chi biết Ninh Nhiễm Thanh đang nói tới chuyện gì, mắt nhìn thẳng về phía trước: “Ninh Nhiễm Thanh, một người làm ngành tư pháp như cô không nên nói ra những điều như vậy, cô có bằng chứng không, để bắt giữ một người thì cảnh sát cần thu thập bằng chứng, không có bằng chứng thì không thể bắt giữ anh ta, không có bằng chứng thì Tòa án không thể phán anh ta có tội, cô không có quyền buộc tội người khác một cách tùy tiện như thế.”

Ninh Nhiễm Thanh nghẹn lời.

Giang Hành Chi nhìn biển báo giao thông yêu cầu giảm tốc độ, nói tiếp: “Chuyện này không liên quan tới Cố Đông Minh.”

Khi này Ninh Nhiễm Thanh đúng là tức đến mờ mắt, gờ nghĩ kỹ lại, nếu Cố Đông Minh thực sự là chủ mưu thì dù có ngốc đến mấy anh ta cũng chẳng ra tay vào giai đoạn mẫn cảm này.

“Tại sao không muốn vào Dịch Hòa?” Giang Hành Chi chuyển đề tài.

Lý do Ninh Nhiễm Thanh không muốn vào Dịch Hòa rất đơn giản, Tần Hữu Sinh đi rồi thì cô vào Dịch Hòa làm gì nữa, nghĩ vậy cô lại lau một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Giang Hành Chi đành mở hộp đựng đồ dùng trong xe, rút mấy tờ giấy đưa cho cô, “Nếu không chịu được xa cách thì sao không cùng ra nước ngoài.”

“Cảm ơn.” Cô nhận lấy giấy sụt sịt nước mũi, “Nhưng người thân của tôi đều ở đây mà...”

Giang Hành Chi không chỉ trích cô, anh ta biết quan hệ giữa Ninh Nhiễm Thanh, bác Ninh và Ninh Bối Bối không tốt, dù là vậy, sự ỷ lại của cô với người thân vẫn vô cùng mạnh mẽ.

“Có phải không quay về đâu.” Giang Hành Chi đã ra khỏi đường vào sân bay, sau khi giảm tốc độ anh ta đề nghị, “Hay là đưa cô về nhà chị gái nhé?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, “Cứ về nhà thầy Tàn trước.”

Tàn Hữu Sinh để lại một bộ chìa khóa nhà, một tấm thẻ tín dụng, và một lần thanh toán phí sinh hoạt trong khu chung cư trong vòng ba năm.

Ninh Nhiễm Thanh quay lại nhà của anh, vì không có việc gì để làm nên cô lại bò lên giường ngủ, ôm chăn ngủ một lát lại thấy khó chịu trong người, vì cô ngủ được mùi hương mà anh lưu lại trong chăn, mùi hương trong trẻo lãng đãng như trà xanh.

Ninh Nhiễm Thanh lại leo ra khỏi giường đi vào nhà vệ sinh, mở tất cả sữa tắm, dầu gội đầu, kem đánh răng... của anh, cuối cùng cũng tìm được mùi hương như thể từ một chậu nước cạo râu.

Cô đặt chai nước cạo râu mới mở nắp chưa lâu về giá thủy tinh, ra khỏi nhà vệ sinh.

Nhớ nhưng như liều thuốc đắng, không biết trốn tránh vào đâu, mới chia xa chưa đầy hai mươi tư tiếng mà cô đã bắt đầu nhớ anh, ba năm tiếp theo cô phải sống thế nào đây?

Vương Trân gọi điện thoại tới hẹn cô cùng đi ăn tối, Ninh Nhiễm Thanh cầm thẻ tín dụng Tàn Hữu Sinh cho cô đi ra khỏi nhà.

Cô muốn mời Vương Trân ăn ở nhà hàng kiểu Pháp đắt nhất thành phố A, Vương Trân ôm vai cô cười tíu tít, “Thầy Tàn không ở đây, cậu tự do rồi.”

“Đúng thế, thật tuyệt vì không bị ai quản lý nữa.” Ninh Nhiễm Thanh quay ra cười với Vương Trân, giơ tấm thẻ trên tay lên, “Cậu nghĩ nếu tớ tiêu hết tiền trong thẻ của anh ấy, liệu anh ấy có tức điên mà quay về đây không?”

Vương Trân: “Chuyện này...”

Ninh Nhiễm Thanh nhún vai: “Tớ đùa thôi, hôm nay tớ cũng định ăn ngon một chút.”

Tại nhà hàng xoay ở tầng năm mươi, khi Ninh Nhiễm Thanh gọi món xong thì Tàn Hữu Sinh gọi điện về.

Cô do dự một chút rồi ấn nút nghe điện, giọng nói hồ hởi, ngọt ngào.

“Vẫn còn giận à?” Tàn Hữu Sinh hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh: “Đúng, đang quẹt thẻ của anh để nguội giận đây.”

Tàn Hữu Sinh bật cười, đi theo hai người đàn ông gốc Hoa tới đón anh ra khỏi sân bay, nhìn lên bầu trời tối đen như sắp sấm sập xuống, cảnh vật bên ngoài bị bao trùm trong màu xám đen u ám khiến người ta thấy mờ mịt mông lung, anh hỏi cô: “Chỗ anh sắp mưa rồi, chỗ em thì sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi tí tách, cô nói dối: “Trời đầy sao.”

“Ừm, thế thì chắc là dự báo thời tiết lừa anh rồi.” Tàn Hữu Sinh nói, “Anh vừa xem dự báo thời tiết thành phố A, ban đêm có mưa, em nhớ đắp chăn cẩn thận.”

Trước khi anh đi, Ninh Nhiễm Thanh từng đề nghị chia tay, cô không chấp nhận yêu xa, song Tàn Hữu Sinh không đồng ý mà bảo là sẽ cho cô thời gian để suy nghĩ lại.

Khi Ninh Nhiễm Thanh cúp máy, cô khẽ mỉm cười nói với Vương Trân: “Cậu còn muốn ăn gì nữa không?”

“Tớ thấy đủ rồi.” Vương Trân chống cằm nhìn cô, “Nhiễm Thanh, chắc chắn luật sư Tàn có lý do bất khả kháng, đừng giận anh ấy nữa, nếu anh ấy bỏ đi thật thì sao.”

“Mọi người ai cũng nói giúp anh ấy.” Ninh Nhiễm Thanh dùng dao xắt bò bít tết, “Nếu tớ giận thật thì đã không nghe điện thoại của anh ấy rồi, tớ chỉ giận bản thân mình quá vô dụng... Cậu không biết đâu, lúc mới biết anh ấy phải về San Francisco, tớ thấy cả bầu trời như sụp đổ...”

Vương Trân nắm lấy tay cô, “Cậu thử nghĩ đến ngu ru lan chức nữ xem sao.”

Ninh Nhiễm Thanh bật cười, đúng lúc ấy có người vỗ vỗ vào vai cô, Ninh Nhiễm Thanh quay đầu, hóa ra là Cố Đông Minh.

Trái ngược với hình tượng áo vest chín chu vào buổi sáng, lúc này Cố Đông Minh ăn mặc giản dị hơn nhiều, vẻ mặt vẫn lạnh lùng vô cảm ánh mắt lại có sự cầu xin.

“Ninh tiểu thư, Đồng Đồng ngồi ở đó, cô khuyên Đồng Đồng ăn chút gì đó được không?” Cố Đông Minh nói với giọng thỉnh cầu, im lặng một lúc rồi nói tiếp, “Tôi sẽ hậu tạ một số tiền lớn.”

“Được thôi, năm triệu.” Ninh Nhiễm Thanh lạnh nhạt đáp.

“Được...” Cố Đông Minh đồng ý.

Vương Trần kinh hãi đánh rơi cả đĩa trong tay, sau đó vội vã nhặt lên quay đi, cô nàng muốn tiến cử bản thân quá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Type: Fox

Tình yêu khiến con người ta đau khổ, là vì chúng ta không ngờ được rằng sẽ có một ngày nó chọt ra đi không một lời từ biệt.

“Tổng giám đốc Cố.” Ninh Nhiễm Thanh vẫn không hề sợ sệt mà đứng trước mặt Cố Đông Minh, vì mới khóc nên mắt cô cũng vừa đỏ vừa sưng y như mắt Đồng Đồng, giọng nói còn hơi nức nở, nhưng nét mặt lại mĩa mai, trong mắt chứa đầy sự trào phúng: “Tổng giám đốc Cố, anh làm vậy không sợ bị báo ứng à?”

“Tránh ra.” Cố Đông Minh lạnh lùng nhìn cô, sắc mặt cực kì u ám, hai người đàn ông đi sau anh ta đã bước tới trước mặt Ninh Nhiễm Thanh, hiển nhiên là có ý: Nếu cô còn không mau biến đi thì sẽ bị lôi ra ngoài bất cứ lúc nào.

Đúng lúc ấy một bóng dáng lịch lãm đi xuống từ quán Starbucks trên tầng hai, người đàn ông đẹp trai cao lớn ấy từng người tại cửa thang máy, sau đó vội vàng đi về phía Ninh Nhiễm Thanh.

Giang Hành Chi cảm thấy hôm nay mình thật xui xẻo, anh ta vừa tiễn Tần Hữu Sinh lên máy bay thì đã gặp ngay một phụ nữ nói rằng cô ta là bạn học tiểu học của anh ta, người phụ nữ này trang điểm cầu kì lại mặc toàn hàng hiệu, anh ta thực sự không nhớ ra trong quá khứ mình từng có một cô bạn tiểu học như vậy.

Thế nhưng người phụ nữ tên Trương Nghiên Nghiên này lại tỏ vẻ hào hứng khi gặp bạn cũ, kéo anh lên quán Starbuck trên tầng hai nói muốn ôn lại kỷ niệm xưa, trong thời gian uống một ly cà phê, người phụ nữ này lải nhải liên tục, nói rằng ngày xưa cô ta ngồi trước Giang Hành Chi, cô ta còn là tổ trưởng tổ thảo luận số 4 của lớp Hai, còn từng mượn vở chép bài tập của Giang Hành Chi...

Tuy nhiên Giang Hành Chi chẳng nhớ gì hết.

“À phải rồi, ngày xưa tôi còn viết thư tình cho cậu đấy.” Trương Nghiên Nghiên cười tươi tắn, “Nhưng tôi đã kết hôn rồi, bây giờ cũng sống rất hạnh phúc, chồng tôi vừa giỏi kiếm tiền vừa thương yêu tôi, cậu thì sao, có ở bên cô bé mà cậu thích ngày xưa không?”

Cuối cùng Giang Hành Chi cũng nhớ ra một chút, hình như ngày trước có một nữ sinh đầu to ngồi trước mặt anh ta, nữ sinh kia nói siêu nhiều, quả nhiên là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

“Tôi nhớ ra rồi, cô bé ấy là Ninh gì đó đúng không... Tôi vẫn nhớ ngày xưa cậu từng viết tên cô ấy lên giấy nháp...”

Giang Hành Chi quá bội phục, trí nhớ của cô bạn học cũ này thực sự siêu việt.

Trương Nghiên Nghiên rõ ràng là muốn ôn chuyện với bạn cũ, song Giang Hành Chi không hề muốn nhắc lại những chuyện này, mà anh ta từng viết tên của người ấy lên giấy nháp thật à? Giang Hành Chi hoài nghi câu nói này. Có những ký ức đã quá xưa cũ, xưa cũ y như mấy bộ phim hoạt hình anh ta từng xem hồi còn nhỏ, có lẽ bây giờ nhớ lại thì vẫn nhận ra nhân vật trong các bộ phim ấy, chỉ là đã quên bằng tình tiết cụ thể ra sao mất rồi.

Giang Hành Chi tìm bừa một lý do để ra về, sau khi từ biệt Trương Nghiên Nghiên liền đi xuống từ quán Starbucks trên tầng hai, anh ta thoáng liếc xuống phía dưới, nhìn thấy Ninh Nhiễm Thanh đang đứng đối diện với Cố Đông Minh.

Giang Hành Minh mím môi đi về phía Ninh Nhiễm Thanh.

“Tổng giám đốc Cố.” Giang Hành Chi chào Cố Đông Minh.

“Luật sư Giang, với hành vi khi nãy của Ninh tiểu thư tôi có thể kiện cô ta vì tội cố tình gây rối đúng không.” Đôi mắt Cố Đông Minh tỏa ra ý lạnh, “Ninh Tiểu Thư, tôi khuyên cô đừng cố ý vi phạm pháp luật, nếu cô còn xen vào chuyện không liên quan đến mình, cho dù có luật sư Tần, cô cũng đừng mong...”

Về giận dữ của Cố Đông Minh quá đáng sợ, Đồng Đồng được bế trong ngực anh ta lại sợ hãi khóc òa, giữa giữa muốn thoát khỏi anh ta, nhưng vẫn bị Cố Đông Minh ôm chặt, dù Đồng Đồng khóc lóc vùng vẫy thế nào thì anh ta vẫn không bị lay chuyển.

“Tổng giám đốc Cố, tuy Ninh tiểu thư hay lo chuyện bao đồng khiến người ta bức bối, có điều vẫn chưa thể tính là vi phạm pháp luật.” Dứt lời Giang Hành Chi kéo Ninh Nhiễm Thanh sang một bên, đề Cố Đông Minh đi.

Ninh Nhiễm Thanh bị Giang Hành Chi giữ chặt, Cố Đông Minh bế Đồng Đồng đang khóc nức nở đi về phía lối ra sân bay, Đồng Đồng nằm nhoài trên vai Cố Đông Minh cắn mạnh một cái, anh ta cũng chỉ sưng người một thoáng rồi lại bế Đồng đi tiếp.

Khi Cố Đông Minh đã hoàn toàn đi khỏi tầm mắt, Ninh Nhiễm Thanh hất tay Giang Hành Chi ra, “Anh mới là người lo chuyện bao đồng ấy.”

“Đúng rồi...” Giang Hành Chi kéo dài giọng, hờ hững nói: “Đúng là tôi đang lo lắng chuyện bao đồng.”

Khóe mắt Ninh Nhiễm Thanh vốn đã ửng đỏ, trong một thoáng ấy, sự buồn bã đau khổ cay đắng lại bao phủ lấy cô, mắt đau nhức mũi cay cay, nhưng vẫn cố ném mấy tiếng nức nở, xin lỗi Giang Hành Chi: “Xin lỗi...”

Một câu “Xin lỗi” như sắp khóc, Giang Hành Chi có bức bối tới đâu cũng không thể phát giận được, ngược lại lúc ấy anh ta lại thấy hơi bối rối hơi thương xót, lại như mình vừa làm việc xấu.

“Sao cô không tới đây sớm hơn chút, Hữu Sinh bay từ nửa tiếng trước rồi.” Giang Hành Chi lạnh lùng nói, song giọng đã dịu đi rất nhiều, thậm chí còn mang theo cả sự bất đắc dĩ xoa dịu tình thế.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu đi, cố nén giọt nước mắt sắp chảy ra: “Tôi chỉ tới xem thử...”

Cô không muốn tới tiền anh, cô chỉ tới xem thử thôi.

“Ồ.” Giang Hành Chi cố ý quay đi vờ như không thấy đáng về sắp khóc của Ninh Nhiễm Thanh, “Thế đã xem xong chưa? Tiện xe tôi đưa cô đi một quãng.”

Trên xe Giang Hành Chi hỏi Ninh Nhiễm Thanh đi đâu, cô nhất thời không trả lời được, anh ta lại nói: “Hữu Sinh đã đưa sơ yếu lý lịch của cô cho tôi, qua đợt này là cô có thể đi làm rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn không đáp lại, quay đầu ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lát sau mới nhận ra Giang Hành Chi đang nói chuyện với mình, bèn nhìn anh ta, “Anh vừa nói gì cơ...”

Giang Hành Chi hít vào một hơi, cố gắng để giọng nói của mình nghe hòa nhã một chút: “Tôi nói cô có thể tới Dịch Hòa làm việc rồi.”

“À.” Ninh Nhiễm Thanh nói, “Nhưng tôi không muốn tới Dịch Hòa.”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ đến chuyện của Hứa Trùng, Hứa Trùng và Lâm Dật qua đời trên cùng một chiếc xe, hôm ấy Hứa Trùng làm ca đêm, Lâm Dật đi đón cô ta, trên đường về xảy ra tai nạn giao thông, người lái xe gây tai nạn đã tự thú...

Cô không tin đây chỉ đơn giản là một vụ tai nạn giao thông, “Chắc chắn Cố Đông Minh là chủ mưu.”

Giang Hành Chi biết Ninh Nhiễm Thanh đang nói tới chuyện gì, mắt nhìn thẳng về phía trước: “Ninh Nhiễm Thanh, một người làm ngành tư pháp như cô không nên nói ra những điều như vậy, cô có bằng chứng không, để bắt giữ một người thì cảnh sát cần thu thập bằng chứng, không có bằng chứng thì không thể bắt giữ anh ta, không có bằng chứng thì Tòa án không thể phán anh ta có tội, cô không có quyền buộc tội người khác một cách tùy tiện như thế.”

Ninh Nhiễm Thanh nghẹn lời.

Giang Hành Chi nhìn biển báo giao thông yêu cầu giảm tốc độ, nói tiếp: “Chuyện này không liên quan tới Cố Đông Minh.”

Khi này Ninh Nhiễm Thanh đúng là tức đến mờ mắt, giờ nghĩ kỹ lại, nếu Cố Đông Minh thực sự là chủ mưu thì dù có ngốc đến mấy anh ta cũng chẳng ra tay vào giai đoạn mẫn cảm này.

“Tại sao không muốn vào Dịch Hòa?” Giang Hành Chi chuyển đề tài.

Lý do Ninh Nhiễm Thanh không muốn vào Dịch Hòa rất đơn giản, Tần Hữu Sinh đi rồi thì cô vào Dịch Hòa làm gì nữa, nghĩ vậy cô lại lau một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Giang Hành Chi đành mở hộp đựng đồ dùng trong xe, rút mấy tờ giấy đưa cho cô, “Nếu không chịu được xa cách thì sao không cùng ra nước ngoài.”

“Cảm ơn.” Cô nhận lấy giấy sụt sịt nước mũi, “Nhưng người thân của tôi đều ở đây mà...”

Giang Hành Chi không chỉ trích cô, anh ta biết quan hệ giữa Ninh Nhiễm Thanh, bác Ninh và Ninh Bối Bối không tốt, dù là vậy, sự ỷ lại của cô với người thân vẫn vô cùng mạnh mẽ.

“Có phải không quay về đâu.” Giang Hành Chi đã ra khỏi đường vào sân bay, sau khi giảm tốc độ anh ta đề nghị, “Hay là đưa cô về nhà chị gái nhé?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, “Cứ về nhà thầy Tần trước.”

Tần Hữu Sinh để lại một bộ chìa khóa nhà, một tấm thẻ tín dụng, và một lần thanh toán phí sinh hoạt trong khu chung cư trong vòng ba năm.

Ninh Nhiễm Thanh quay lại nhà của anh, vì không có việc gì để làm nên cô lại bò lên giường ngủ, ôm chăn ngủ một lát lại thấy khó chịu trong người, vì cô ngủ được mùi hương mà anh lưu lại trong chăn, mùi hương trong trẻo lãng đãng như trà xanh.

Ninh Nhiễm Thanh lại leo ra khỏi giường đi vào nhà vệ sinh, mở tất cả sữa tắm, dầu gội đầu, kem đánh răng... của anh, cuối cùng cũng tìm được mùi hương như thể từ một chậu nước cạo râu.

Cô đặt chai nước cạo râu mới mở nắp chưa lâu về giá thủy tinh, ra khỏi nhà vệ sinh.

Nhớ nhưng như liều thuốc đắng, không biết trốn tránh vào đâu, mới chia xa chưa đầy hai mươi tư tiếng mà cô đã bắt đầu nhớ anh, ba năm tiếp theo cô phải sống thế nào đây?

Vương Trân gọi điện thoại tới hẹn cô cùng đi ăn tối, Ninh Nhiễm Thanh cầm thẻ tín dụng Tần Hữu Sinh cho cô đi ra khỏi nhà.

Cô muốn mời Vương Trân ăn ở nhà hàng kiểu Pháp đắt nhất thành phố A, Vương Trân ôm vai cô cười tí mắt, “Thầy Tần không ở đây, cậu tự do rồi.”

“Đúng thế, thật tuyệt vì không bị ai quản lý nữa.” Ninh Nhiễm Thanh quay ra cười với Vương Trân, giơ tấm thẻ trên tay lên, “Cậu nghĩ nếu tớ tiêu hết tiền trong thẻ của anh ấy, liệu anh ấy có tức điên mà quay về đây không?”

Vương Trân: “Chuyện này...”

Ninh Nhiễm Thanh nhún vai: “Tớ đùa thôi, hôm nay tớ cũng định ăn ngon một chút.”

Tại nhà hàng xoay ở tầng năm mươi, khi Ninh Nhiễm Thanh gọi món xong thì Tần Hữu Sinh gọi điện về.

Cô do dự một chút rồi ấn nút nghe điện, giọng nói hồ hởi, ngọt ngào.

“Vẫn còn giận à?” Tần Hữu Sinh hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh: “Đúng, đang quẹt thẻ của anh để nguôi giận đây.”

Tần Hữu Sinh bật cười, đi theo hai người đàn ông gốc Hoa tới đón anh ra khỏi sân bay, nhìn lên bầu trời tối đen như sắp sấm sập xuống, cảnh vật bên ngoài bị bao trùm trong màu xám đen u ám khiến người ta thấy mờ mịt mông lung, anh hỏi cô: “Chỗ anh sắp mưa rồi, chỗ em thì sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi tí tách, cô nói dối: “Trời đầy sao.”

“Ừm, thế thì chắc là dự báo thời tiết lừa anh rồi.” Tần Hữu Sinh nói, “Anh vừa xem dự báo thời tiết thành phố A, ban đêm có mưa, em nhớ đắp chăn cẩn thận.”

Trước khi anh đi, Ninh Nhiễm Thanh từng đề nghị chia tay, cô không chấp nhận yêu xa, song Tần Hữu Sinh không đồng ý mà bảo là sẽ cho cô thời gian để suy nghĩ lại.

Khi Ninh Nhiễm Thanh cúp máy, cô khẽ mỉm cười nói với Vương Trân: “Cậu còn muốn ăn gì nữa không?”

“Tớ thấy đủ rồi.” Vương Trân chống cằm nhìn cô, “Nhiễm Thanh, chắc chắn luật sư Tần có lý do bất khả kháng, đừng giận anh ấy nữa, nếu anh ấy bỏ đi thật thì sao.”

“Mọi người ai cũng nói giúp anh ấy.” Ninh Nhiễm Thanh dùng dao xắt bò bít tết, “Nếu tớ giận thật thì đã không nghe điện thoại của anh ấy rồi, tớ chỉ giận bản thân mình quá vô dụng... Cậu không biết đâu, lúc mới biết anh ấy phải về San Francisco, tớ thấy cả bầu trời như sụp đổ...”

Vương Trân nắm lấy tay cô, “Cậu thử nghĩ đến ngưi lan chức nữ xem sao.”

Ninh Nhiễm Thanh bật cười, đúng lúc ấy có người vỗ vỗ vào vai cô, Ninh Nhiễm Thanh quay đầu, hóa ra là Cố Đông Minh.

Trái ngược với hình tượng áo vest chín chu vào buổi sáng, lúc này Cố Đông Minh ăn mặc giản dị hơn nhiều, vẻ mặt vẫn lạnh lùng vô cảm ánh mắt lại có sự cầu xin.

“Ninh tiểu thư, Đồng Đồng ngồi ở đó, cô khuyên Đồng Đồng ăn chút gì đó được không?” Cố Đông Minh nói với giọng thỉnh cầu, im lặng một lúc rồi nói tiếp, “Tôi sẽ hậu tạ một số tiền lớn.”

“Được thôi, năm triệu.” Ninh Nhiễm Thanh lạnh nhạt đáp.

“Được...” Cố Đông Minh đồng ý.

Vương Trân kinh hãi đánh rơi cả đĩa trong tay, sau đó vội vã chạy lên quay đi, cô nàng muốn tiến cử bản thân quá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

Type: Thùy Miên

Ninh Nhiễm Thanh không thể hiểu nổi Giang Hành Chi làm vậy là có ý gì, lẽ nào Tần Hữu Sinh đã nhờ cậy anh ta?

Cuối cùng nhân viên nam cô chọn và nhân viên nữ của Giang Hành Chi được đổi chéo cho nhau, cộng với nhân viên nữ mà ông chủ Hoàng tự chọn cho mình, cả bảy sáu người cùng đi vào một gian phòng bao tên là “Thượng Thiện Nhục Thủy”.

Đúng là học đòi làm sang.

Bước lên một tấm thảm dày êm ái vào phòng, thứ đầu tiên mà người ta nhìn thấy là một bức rèm che với từng chuỗi pha lê rủ xuống, phân cách ghế ngồi của ba người, như vậy vừa đảm bảo có khoảng cách mà lại không ảnh hưởng tới việc trò chuyện, gian phòng bao chia làm gian trong gian ngoài, trong phòng có hai cô gái xinh đẹp mặc sườn xám đang pha trà rót nước.

Ninh Nhiễm Thanh “chặc chặc” mấy tiếng, nói với Giang Hành Chi: “Đàn ông các anh đúng là biết hưởng thụ.”

Đuôi mắt Giang Hành Chi khẽ nâng lên, “Nơi này không dành riêng cho khách hàng nam, cô cũng đi vào đấy thôi?”

Cô bĩu môi, khóe môi cong lên, “Nếu tôi không ở đây, có khi hoạt động ban đêm còn phong phú hơn ấy chứ.”

Ông chủ Hoàng vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai người, bèn cười híp mắt, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Luật sư Tiểu Ninh hiểu lầm đàn ông chúng tôi rồi, đàn ông kiếm tiền quá mệt mỏi, thì thoảng cũng phải xả hơi chút chứ.”

Ninh Nhiễm Thanh đã thấy có vấn đề, vội hỏi ông chủ Hoàng: “Ngày trước Tần Hữu Sinh cũng thường xuyên đi xả hơi với anh sao?”

Ông chủ Hoàng không biết đáp thế nào, quay sang nhìn Giang Hành Chi, anh ta cũng chột đầu đầu, “Khi nào về cô gọi điện hỏi thử xem.”

Ninh Nhiễm Thanh cười ngại ngùng, nói với ông chủ Hoàng và Giang Hành Chi: “Yêu cầu của từng người không giống nhau, yêu cầu của tôi với anh ấy khá cao, nên quản lý cũng nghiêm ngặt hơn, chứ thực ra tôi cũng thông cảm với các anh.”

Ông chủ Hoàng sững sốt, bật cười, “Không ngờ luật sư Tiểu Ninh lại là một người thẳng thắn như vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh cười tí mắt nhìn Giang Hành Chi, làm một động tác “Mời”: “Luật sư Giang, anh ngồi xuống trước đi.”

Giang Hành Chi tỏ vẻ khó chịu.

Ba người, Giang Hành Chi ngồi giữa, ông chủ Hoàng ngồi bên trái, còn Ninh Nhiễm Thanh ngồi bên phải gần cửa sổ nhất. Bảy giờ tấm rèm cửa sổ theo phong cách hoàng cung đã rủ xuống sàn nhà, dưới bệ cửa sổ có một chiếc bàn tròn tinh xảo đáng yêu, trên bàn có một bình gốm thời Đường cắm hoa Uất kim hương.

Cô nhân viên xinh đẹp đi tới để Ninh Nhiễm Thanh chọn liệu pháp tinh dầu, Ninh Nhiễm Thanh chọn tinh dầu hoa hồng giúp lưu thông máu, sau đó quan tâm hỏi Giang Hành Chi: “Luật sư Giang, anh chọn gì thế?”

Anh chàng đẹp trai mà Ninh Nhiễm Thanh vừa chọn ở phòng khách vội nói: “Luật sư Giang có hay đau nhức ở đâu không, ví dụ như mỏi cổ, đau dạ dày...vv?”

“Không.” Giang Hành Chi đáp ngay.

Ninh Nhiễm Thanh kéo rèm che ra, nói với nhân viên nam nọ: “Anh ta quá khó tính, có chữa được không...”

Nhân viên nam: “Bệnh này...”

Giang Hành Chi liếc xéo cô, anh ta đã giận tới mức nói không nên lời, vì có ông chủ Hoàng ở đây nên không tiện trách mắng, đành trừng mắt nhìn cô.

Nhân viên nam kia nhận ra vị khách của mình đúng là rất khó tính, vội vàng giới thiệu loại dược liệu mới nhất, Giang Hành Chi gật đầu đồng ý, xoay sang thấy Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang lơ đãu sang nhìn mình, không khỏi nói: “Sao cô vẫn chưa quay đi?”

Cô thì thầm hỏi Giang Hành Chi: “Rửa chân xong là có thể về rồi đúng không?”

Giang Hành Chi bỗng thấy mềm lòng, đưa mắt thoáng nhìn cô, đối diện với đôi mắt đen láy đáng yêu của cô tự dưng thấy buồn bực trong lòng.

Lát sau Giang Hành Chi khẽ gật đầu.

Người nhân viên lấy một chiếc khăn trắng sạch sẽ đắp lên cho Ninh Nhiễm Thanh, trước khi mát xa thì rửa chân cho cô, Ninh Nhiễm Thanh lớn thế này rồi mà chưa bao giờ để người ta rửa chân cho cô, cộng thêm tính sợ đau sợ ngứa, cô nhân viên vừa bắt đầu mát xa thì cô đã không chịu được rồi: “Tôi không cần mát xa.”

“Luật sư Tiểu Ninh, vừa bắt đầu thì hãy cố chịu, thấy quen rồi là thoải mái ngay thôi.” Ông chủ Hoàng ngồi ở cách xa nhất lên tiếng.

Ninh Nhiễm Thanh không đáp, nghiêng đầu thoáng nhìn Giang Hành Chi, anh ta vẫn im lặng, vững như Thái Sơn, hẳn là đã quen rồi.

Đầu tiên là mát xa chân sau đó là lưng, trong lúc đó ông chủ Hoàng vẫn nói chuyện kinh doanh với Giang Hành Chi, ông ta giới thiệu hai vụ làm ăn siêu lợi nhuận cho Giang Hành Chi, nhưng Giang Hành Chi đều từ chối, nói anh ta không có hứng thú.

“Luật sư Giang ơi, có tiền thì mọi người cùng hưởng lợi, dự án Ngọc Lý này coi như tôi là đứng ra chịu trách nhiệm đi, anh làm người hợp tác góp vốn với tôi.”

Giang Hành Chi vẫn tỏ vẻ không mấy hứng thú, nói ra vài câu khách sáo cho xong chuyện.

Khác với bọn họ, Ninh Nhiễm Thanh thấy khá tê nhột, cô cũng từ từ quen với việc mát xa ở lòng bàn chân, cô nhân viên nữ khen bàn chân của cô khá đẹp, hỏi cô đi cỡ giày bao nhiêu.

Ninh Nhiễm Thanh ngại ngần đỏ mặt nói ra cỡ giày của mình, sau đó lấy di động nhắn một tin cho Tần Hữu Sinh, trước tin gửi một báo cáo nhỏ: “Luật sư Giang dẫn em đi gặp ông chủ Hoàng gì đó, ông chủ Hoàng mời em và luật sư Giang đến một hội quán để mát xa chân, còn đưa cho em một nhân viên nam...”

Ninh Nhiễm Thanh gửi tin nhắn đi, cười tí mắt nhìn chăm chăm vào màn hình di động, đợi điện thoại gọi về của Tần Hữu Sinh. Một lát sau di động của cô vẫn không đổ chuông, mà di động của Giang Hành Chi lại reo lên.

Giang Hành Chi lấy di động ra thoáng nhìn tên người gọi đến, hoài nghi đưa mắt liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh đang nhắm mắt nằm yên, rồi nhận điện thoại.

“Ừ... cô ấy cũng đi cùng... đi với ông chủ Hoàng... nói chuyện về vài vụ làm ăn... cũng tạm, dù sao cậu cũng nói rồi, không thể yêu cầu quá cao...”

Ninh Nhiễm Thanh âm thầm hừ hừ vì bất mãn, cô đưa tay kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài đêm đã về khuya, bầu trời không trăng tựa như bị mực đen bao phủ, đến chút ánh sao nho nhỏ cũng không có, những bóng cây trong khu nhà đóng cửa như ma quỷ bay múa.

Ngoài trời gió lớn dần, cô cũng thấy nhớ thầy Tần.

Ra khỏi hội quán mát xa, ông chủ Hoàng còn nhiệt tình hỏi Giang Hành Chi có muốn tới hộp đêm của ông ta uống vài ly không, Giang Hành Chi thoáng nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Thôi để lần sau.”

Thương nhớ dày vò tâm can, Ninh Nhiễm Thanh vừa nghĩ đến Tần Hữu Sinh một chút mà lên xe đã thấy buồn bã âu sầu, cô tựa đầu lên cửa kính, nhìn những tấm biển quảng cáo không ngừng lùi về sau, dời mắt đi nơi khác, cô hỏi Giang Hành Chi với vẻ nhàm chán: “Sao anh không hợp tác với ông chủ Hoàng, dự án Ngọc Lý đó có vẻ hấp dẫn đấy.”

“Trên thế gian này nào có ai cho không ai thứ gì, ông chủ Hoàng tìm ai góp chung vốn cũng được, sao phải tìm một luật sư?” Giang Hành Chi hỏi ngược lại cô.

“Vi trên người anh có thứ mà anh ta cần?” Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lát, “Anh có thể làm trung gian cho ông ta đúng không?”

Cũng không phải quá ngốc, Giang Hành Chi mỉm môi: “Nhớ đấy, thế giới ngoài kia luôn đặt hai chữ ‘Lợi ích’ lên trên tất cả.”

Ninh Nhiễm Thanh buồn bã nhìn ra ngoài cửa xe, từng chiếc từng chiếc xe lướt qua tầm mắt, cô rầu rĩ nói: “Thầy Tần cũng từng nói như vậy, anh ấy còn bảo tôi đừng tin tưởng người khác một cách tùy tiện, chỉ có thể tin tưởng anh ấy...”

Giang Hành Chi im lặng tiếp tục lái xe, dường như giữa anh ta và cô ngoại trừ Tần Hữu Sinh thì chẳng còn gì liên quan, có lẽ vẫn có một quãng ký ức, có điều cô đã quên từ lâu rồi.

Vụ án của Hứa Trừng và Lâm Dật đã được tòa án thành phố Thanh thẩm tra, vốn là xử lý như các vụ tai nạn giao thông, tuy nhiên nghe nói cấp trên tác động xuống, mời chuyên viên điều tra sâu hơn mới phát hiện ra là một vụ cố ý mưu sát.

Hung thủ chính là một người bạn trai mà Lâm Dật từng qua lại trước khi anh ta kết hôn với Hứa Trừng.

Vương Trần cảm khái, người yêu cũ thật đáng sợ.

Ninh Nhiễm Thanh mua một ít đồ chơi đến thăm Đồng Đồng, biệt thự nhà họ Cố có cả đàn người phục vụ, trong phòng khách có thêm một chiếc piano màu trắng mới tinh. Ngày trước trên tàu hỏa, Đồng Đồng từng nói với Trương Tiểu Trì rằng ước nguyện trong ngày sinh nhật năm nay của cô bé chính là một chiếc piano của riêng mình.

Nên người ta mới có câu đôi khi phương thức mà ông trời hoàn thành tâm nguyện cho bạn thực sự quá tàn khốc.

Ninh Nhiễm Thanh mang hai suất vịt nướng về nhà chị gái, cuối tuần trong nhà chỉ có một mình Trương Tiểu Tri, cô cố ý châm chọc: “Hôm nay cháu không đi dự tiệc sinh nhật của bạn học à, chẳng lẽ cậu nhóc kia quên mời cháu?”

Cậu nhóc hừ đáp: “Cháu ăn xong bánh gato rồi mới về.”

Ninh Nhiễm Thanh đặt hai hộp vịt nướng ở trước mắt cậu nhóc, “Thế có thể ăn thêm chút vịt nướng nữa không?”

Trương Tiểu Tri nâng mắt nhìn cô, “Đi không ở bên chú luật sư kia à?”

“Anh ấy đi ra nước ngoài rồi.” Ninh Nhiễm Thanh thay giày đi vào nhà, đứng trước cửa phòng ăn nhìn bát mì trên bàn, “Ăn mì rồi à?”

Trương Tiểu Tri cúi gằm vì xấu hổ: “Ừ đấy, dù sao đi cũng không ở nhà.”

Cô xoa đầu cu cậu với vẻ áy náy, lại ngó quanh nhà lần nữa, hôm nay Ninh Tuấn Tuấn đi làm cả ngày nên không có nhà, vậy Ninh Bối Bối thì sao?

“Nó đâu rồi?”

“Tìm được việc, làm thư ký ở một công ty.” Trương Tiểu Tri rót một cốc nước cho cô: “Uống đi.”

Ninh Nhiễm Thanh nhận lấy cốc nước: “Cảm ơn nhé.”

“Đi trở nên khách sáo từ bao giờ thế.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Xin lỗi, Tiểu Tri... đi...”

Trương Tiểu Tri vội đưa ra yêu cầu: “Về nhà ở được không?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Đi sẽ thường xuyên về thăm cháu.”

Hiển nhiên là Trương Tiểu Tri không hài lòng với câu trả lời này, giận dỗi ngồi trên sofa, có một cuốn bút ký hàng tháng của cậu nhóc đặt trên bàn uống nước, Ninh Nhiễm Thanh tình mắt nhận ra mấy chữ “Đi hai”.

Cô nhanh tay hơn Trương Tiểu Tri cầm lấy cuốn bút ký ấy, sau đó mau chóng chạy về phòng mình, khóa trái cửa mặc kệ Trương Tiểu Tri ở ngoài giận dữ la mắng.

Cô tựa lưng lên mặt cửa ra trang đầu tiên, quả nhiên trang bút ký này viết về cô, tên đầu đề là ---Đi hai nhà tôi.

“Mình có một đi hai, đi ấy có một đôi mắt to long lanh và một mái tóc đen dài óng ả... (lược bỏ hai trăm chữ miêu tả ngoại hình), đi ấy là một luật sư nổi tiếng, tuy đi ấy luôn nhận mình vẫn chỉ là luật sư thực tập, nhưng mình nghĩ đi ấy sẽ trở thành một luật sư nổi tiếng, bởi vì đi ấy cãi nhau siêu giỏi... Đi ấy có rất nhiều ưu điểm, mà cũng có rất nhiều khuyết điểm, cơ mà mình vẫn rất yêu quý đi ấy, vì đi ấy không chỉ là đi hai của mình mà còn là bạn của mình nữa...”

Quá xúc động! Ninh Nhiễm Thanh xoa nhẹ khóe mắt ẩm ướt của mình, mở cửa phòng nói với cu cậu Tiểu Tri đang tức tối: “Tiểu Tri, cháu cũng là bạn thân nhất của đi.”

Trương Tiểu Tri thẹn thùng hỏi cô: “Thế sao đi không chuyển về nhà.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn quanh phòng khách, trên sofa còn có vết tích sinh hoạt của Ninh Bối Bối, cô ngoan tuyệt đáp: “Vì người yêu quan trọng hơn bạn bè một chút.”

Trương Tiểu Tri liên tục mắng cô trọng sắc khinh bạn, Ninh Nhiễm Thanh chỉ cười cho qua.

Buổi tối cô dẫn cậu nhóc đi ăn ở nhà hàng Hải Đê Lao*, hai người đều thích ăn cay, cho thêm rất nhiều ớt vào đĩa thức ăn.

* Tên một chuỗi nhà hàng ở Trung Quốc.

Lần cạ chén cuối cùng khiến quan hệ của hai người lại tốt đẹp như xưa.

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh đưa Trương Tiểu Tri về nhà chị gái, đi qua một chiếc xe đỗ ven đường phố khu chung cư, Trương Tiểu Tri kể cho cô một số chuyện thú vị ở lớp của cậu nhóc, cô chăm chú nghe, song đáy lòng như có một lỗ hổng, vì cô nghĩ đến thầy Tần.

“Đi ơi, xe của bạn trai đi kia.” Bỗng nhiên Trương Tiểu Tri chỉ vào một chiếc xe màu rêu vang cahcs đây không xa.

“Không thể nào.” Ninh Nhiễm Thanh nói nhưng cô vẫn ngẩng đầu nhìn chiếc xe đó, dáng xe rất quen thuộc, biển số giống y hệt... Thế này là xuyên không ư?

Một chiếc đèn bị hỏng trên đầu cô bỗng như được truyền cảm ứng, đột ngột sáng lên; Gió đêm thổi vù vù, bầu không khí với mùi phong độ lãng đãng khắp nơi.

Khi người đàn ông mặc áo khoác dạ màu đen ra khỏi xe, Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy thế giới của mình như quỵên thành một tấm lưới mềm mại, có chút ẩm ướt có chút dập dính, còn có chút thiết tha rung động.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Type: Thùy Miên

Ninh Nhiễm Thanh không thể hiểu nổi Giang Hành Chi làm vậy là có ý gì, lẽ nào Tần Hữu Sinh đã nhờ cậy anh ta?

Cuối cùng nhân viên nam cô chọn và nhân viên nữ của Giang Hành Chi được đổi chéo cho nhau, cộng với nhân viên nữ mà ông chủ Hoàng tự chọn cho mình, cả bảy sáu người cùng đi vào một gian phòng bao tên là “Thượng Thiện Nhục Thủy”.

Đúng là học đòi làm sang.

Bước lên một tấm thảm dày êm ái vào phòng, thứ đầu tiên mà người ta nhìn thấy là một bức rèm che với từng chuỗi pha lê rủ xuống, phân cách ghế ngồi của ba người, như vậy vừa đảm bảo có khoảng cách mà lại không ảnh hưởng tới việc trò chuyện, gian phòng bao chia làm gian trong gian ngoài, trong phòng có hai cô gái xinh đẹp mặc sườn xám đang pha trà rót nước.

Ninh Nhiễm Thanh “chặc chặc” mấy tiếng, nói với Giang Hành Chi: “Đàn ông các anh đúng là biết hưởng thụ.”

Đuôi mắt Giang Hành Chi khẽ nâng lên, “Nơi này không dành riêng cho khách hàng nam, cô cũng đi vào đấy thôi?”

Cô bĩu môi, khoe môi cong lên, “Nếu tôi không ở đây, có khi hoạt động ban đêm còn phong phú hơn ấy chứ.”

Ông chủ Hoàng vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai người, bèn cười híp mắt, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Luật sư Tiểu Ninh hiểu lầm đàn ông chúng tôi rồi, đàn ông kiếm tiền quá mệt mỏi, thi thoảng cũng phải xả hơi chút chứ.”

Ninh Nhiễm Thanh đã thấy có vấn đề, vội hỏi ông chủ Hoàng: “Ngày trước Tần Hữu Sinh cũng thường xuyên đi xả hơi với anh sao?”

Ông chủ Hoàng không biết đáp thế nào, quay sang nhìn Giang Hành Chi, anh ta cũng chột đầu đầu, “Khi nào về cô gọi điện hỏi thử xem.”

Ninh Nhiễm Thanh cười ngại ngùng, nói với ông chủ Hoàng và Giang Hành Chi: “Yêu cầu của từng người không giống nhau, yêu cầu của tôi với anh ấy khá cao, nên quản lý cũng nghiêm ngặt hơn, chứ thực ra tôi cũng thông cảm với các anh.”

Ông chủ Hoàng sững sốt, bật cười, “Không ngờ luật sư Tiểu Ninh lại là một người thẳng thắn như vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh cười tít mắt nhìn Giang Hành Chi, làm một động tác “Mời”: “Luật sư Giang, anh ngồi xuống trước đi.”

Giang Hành Chi tỏ vẻ khó chịu.

Ba người, Giang Hành Chi ngồi giữa, ông chủ Hoàng ngồi bên trái, còn Ninh Nhiễm Thanh ngồi bên phải gần cửa sổ nhất. Bấy giờ tấm rèm cửa sổ theo phong cách hoàng cung đã rủ xuống sàn nhà, dưới bệ cửa sổ có một chiếc bàn tròn tinh xảo đáng yêu, trên bàn có một bình gốm thời Đường cắm hoa Uất kim hương.

Cô nhân viên xinh đẹp đi tới để Ninh Nhiễm Thanh chọn liệu pháp tinh dầu, Ninh Nhiễm Thanh chọn tinh dầu hoa hồng giúp lưu thông máu, sau đó quan tâm hỏi Giang Hành Chi: “Luật sư Giang, anh chọn gì thế?”

Anh chàng đẹp trai mà Ninh Nhiễm Thanh vừa chọn ở phòng khách vội nói: “Luật sư Giang có hay đau nhức ở đâu không, ví dụ như mỏi cổ, đau dạ dày...vv?”

“Không.” Giang Hành Chi đáp ngay.

Ninh Nhiễm Thanh kéo rèm che ra, nói với nhân viên nam nọ: “Anh ta quá khó tính, có chữa được không...?”

Nhân viên nam: “Bệnh này...”

Giang Hành Chi liếc xéo cô, anh ta đã giận tới mức nói không nên lời, vì có ông chủ Hoàng ở đây nên không tiện trách mắng, đành trừng mắt nhìn cô.

Nhân viên nam kia nhận ra vị khách của mình đúng là rất khó tính, vội vàng giới thiệu loại được liệu mới nhất, Giang Hành Chi gật đầu đồng ý, xoay sang thấy Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang ló đầu sang nhìn mình, không khỏi nói: “Sao cô vẫn chưa quay đi?”

Cô thì thăm hỏi Giang Hành Chi: “Rửa chân xong là có thể về rồi đúng không?”

Giang Hành Chi bỗng thấy mềm lòng, đưa mắt thoáng nhìn cô, đối diện với đôi mắt đen láy đáng yêu của cô tự dưng thấy buồn bực trong lòng.

Lát sau Giang Hành Chi khẽ gật đầu.

Người nhân viên lấy một chiếc khăn trắng sạch sẽ đắp lên cho Ninh Nhiễm Thanh, trước khi mát xa thì rửa chân cho cô, Ninh Nhiễm Thanh lớn thế này rồi mà chưa bao giờ để người ta rửa chân cho cô, cộng thêm tính sợ đau sợ ngứa, cô nhân viên vừa bắt đầu mát xa thì cô đã không chịu được rồi: “Tôi không cần mát xa.”

“Luật sư Tiểu Ninh, vừa bắt đầu thì hãy cố chịu, thấy quen rồi là thoải mái ngay thôi.” Ông chủ Hoàng ngồi ở cách xa nhất lên tiếng.

Ninh Nhiễm Thanh không đáp, nghiêng đầu thoáng nhìn Giang Hành Chi, anh ta vẫn im lặng, vững như Thái Sơn, hẳn là đã quen rồi.

Đầu tiên là mát xa chân sau đó là lưng, trong lúc đó ông chủ Hoàng vẫn nói chuyện kinh doanh với Giang Hành Chi, ông ta giới thiệu hai vụ làm ăn siêu lợi nhuận cho Giang Hành Chi, nhưng Giang Hành Chi đều từ chối, nói anh ta không có hứng thú.

“Luật sư Giang ơi, có tiền thì mọi người cùng hưởng lợi, dự án Ngọc Lý này coi như tôi là đứng ra chịu trách nhiệm đi, anh làm người hợp tác góp vốn với tôi.”

Giang Hành Chi vẫn tỏ vẻ không mấy hứng thú, nói ra vài câu khách sáo cho xong chuyện.

Khác với bọn họ, Ninh Nhiễm Thanh thấy khá tệ nhạt, cô cũng từ từ quen với việc mát xa ở lòng bàn chân, cô nhân viên nữ khen bàn chân của cô khá đẹp, hỏi cô đi cỡ giày bao nhiêu.

Ninh Nhiễm Thanh ngai ngừng đồ mắt nói ra cỡ giày của mình, sau đó lấy di động nhắn một tin cho Tần Hữu Sinh, trước tin gửi một báo cáo nhỏ: “Luật sư Giang dẫn em đi gặp ông chủ Hoàng gì đó, ông chủ Hoàng mời em và luật sư Giang đến một hội quán để mát xa chân, còn đưa cho em một nhân viên nam...”

Ninh Nhiễm Thanh gửi tin nhắn đi, cười tí mắt nhìn chăm chăm vào màn hình di động, đợi điện thoại gọi về của Tần Hữu Sinh. Một lát sau di động của cô vẫn không đổ chuông, mà di động của Giang Hành Chi lại reo lên.

Giang Hành Chi lấy di động ra thoáng nhìn tên người gọi đến, hoài nghi đưa mắt liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh đang nhắm mắt nằm yên, rồi nhận điện thoại.

“Ừ... cô ấy cũng đi cùng... đi với ông chủ Hoàng... nói chuyện về vài vụ làm ăn... cũng tạm, dù sao cậu cũng nói rồi, không thể yêu cầu quá cao...”

Ninh Nhiễm Thanh âm thầm hừ hừ vì bất mãn, cô đưa tay kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài đêm đã về khuya, bầu trời không trăng tựa như bị mực đen bao phủ, đến chút ánh sao nhỏ cũng không có, những bóng cây trong khu nhà đóng cửa như ma quỷ bay múa.

Ngoài trời gió lớn dần, cô cũng thấy nhớ thầy Tần.

Ra khỏi hội quán mát xa, ông chủ Hoàng còn nhiệt tình hỏi Giang Hành Chi có muốn tới hộp đêm của ông ta uống vài ly không, Giang Hành Chi thoáng nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Thôi để lần sau.”

Thương nhớ dày vò tâm can, Ninh Nhiễm Thanh vừa nghĩ đến Tần Hữu Sinh một chút mà lên xe đã thấy buồn bã âu sầu, cô tựa đầu lên cửa kính, nhìn những tấm biển quảng cáo không ngừng lùi về sau, dời mắt đi nơi khác, cô hỏi Giang Hành Chi với vẻ nhàm chán: “Sao anh không hợp tác với ông chủ Hoàng, dự án Ngọc Lý đó có vẻ hấp dẫn đấy.”

“Trên thế gian này nào có ai cho không ai thứ gì, ông chủ Hoàng tìm ai góp chung vốn cũng được, sao phải tìm một luật sư?” Giang Hành Chi hỏi ngược lại cô.

“Vì trên người anh có thứ mà anh ta cần?” Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lát, “Anh có thể làm trung gian cho ông ta đúng không?”

Cũng không phải quá ngốc, Giang Hành Chi mỉm cười: “Nhớ đấy, thế giới ngoài kia luôn đặt hai chữ ‘Lợi ích’ lên trên tất cả.”

Ninh Nhiễm Thanh buồn bã nhìn ra ngoài cửa xe, từng chiếc từng chiếc xe lướt qua tầm mắt, cô rầu rĩ nói: “Thầy Tần cũng từng nói như vậy, anh ấy còn bảo tôi đừng tin tưởng người khác một cách tùy tiện, chỉ có thể tin tưởng anh ấy...”

Giang Hành Chi im lặng tiếp tục lái xe, dường như giữa anh ta và cô ngoại trừ Tần Hữu Sinh thì chẳng còn gì liên quan, có lẽ vẫn có một quãng ký ức, có điều cô đã quên từ lâu rồi.

Vụ án của Hứa Trùng và Lâm Dật đã được tòa án thành phố Thanh thẩm tra, vốn là xử lý như các vụ tai nạn giao thông, tuy nhiên nghe nói cấp trên tác

động xuống, mời chuyên viên điều tra sâu hơn mới phát hiện ra là một vụ cố ý mưu sát.

Hung thủ chính là một người bạn trai mà Lâm Dật từng qua lại trước khi anh ta kết hôn với Hứa Trùng.

Vương Trần cảm khái, người yêu cũ thật đáng sợ.

Ninh Nhiễm Thanh mua một ít đồ chơi đến thăm Đồng Đồng, biệt thự nhà họ Cố có cả đàn người phục vụ, trong phòng khách có thêm một chiếc piano màu trắng mới tinh. Ngày trước trên tàu hỏa, Đồng Đồng từng nói với Trương Tiểu Tri rằng ước nguyện trong ngày sinh nhật năm nay của cô bé chính là một chiếc piano của riêng mình.

Nên người ta mới có câu đôi khi phương thức mà ông trời hoàn thành tâm nguyện cho bạn thực sự quá tàn khốc.

Ninh Nhiễm Thanh mang hai suất vịt nước về nhà chị gái, cuối tuần trong nhà chỉ có một mình Trương Tiểu Tri, cô cố ý châm chọc: “Hôm nay cháu không đi dự tiệc sinh nhật của bạn học à, chẳng lẽ cậu nhóc kia quên mời cháu?”

Cậu nhóc hừ đáp: “Cháu ăn xong bánh gato rồi mới về.”

Ninh Nhiễm Thanh đặt hai hộp vịt nướng ở trước mắt cậu nhóc, “Thế có thể ăn thêm chút vịt nướng nữa không?”

Trương Tiểu Tri nâng mắt nhìn cô, “Đi không ở bên chú luật sư kia à?”

“Anh ấy đi ra nước ngoài rồi.” Ninh Nhiễm Thanh thay giày đi vào nhà, đứng trước cửa phòng ăn nhìn bát mì trên bàn, “Ăn mì rồi à?”

Trương Tiểu Tri cúi gằm vì xấu hổ: “Ừ đây, dù sao đi cũng không ở nhà.”

Cô xoa đầu cu cậu với vẻ áy náy, lại ngoác quanh nhà lần nữa, hôm nay Ninh Tuấn Tuấn đi làm cả ngày nên không có nhà, vậy Ninh Bối Bối thì sao?

“Nó đâu rồi?”

“Tìm được việc, làm thư ký ở một công ty.” Trương Tiểu Tri rót một cốc nước cho cô: “Uống đi.”

Ninh Nhiễm Thanh nhận lấy cốc nước: “Cảm ơn nhé.”

“Đi trở nên khách sáo từ bao giờ thế.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Xin lỗi, Tiểu Tri... đi...”

Trương Tiểu Tri vội đưa ra yêu cầu: “Về nhà ở được không?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Đi sẽ thường xuyên về thăm cháu.”

Hiển nhiên là Trương Tiểu Tri không hài lòng với câu trả lời này, giận dỗi ngồi trên sofa, có một cuốn bút ký hàng tháng của cậu nhóc đặt trên bàn uống nước, Ninh Nhiễm Thanh tình mắt nhận ra mấy chữ “Đi hai”.

Cô nhanh tay hơn Trương Tiểu Tri cầm lấy cuốn bút ký ấy, sau đó mau chóng chạy về phòng mình, khóa trái cửa mặc kệ Trương Tiểu Tri ở ngoài giận dữ la mắng.

Cô tựa lưng lên mặt cửa ra trang đầu tiên, quả nhiên trang bút ký này viết về cô, tên đầu đề là ---Đi hai nhà tôi.

“Mình có một đi hai, đi ấy có một đôi mắt to long lanh và một mái tóc đen dài óng ả... (lược bỏ hai trăm chữ miêu tả ngoại hình), đi ấy là một luật sư nổi tiếng, tuy đi ấy luôn nhận mình vẫn chỉ là luật sư thực tập, nhưng mình nghĩ đi ấy sẽ trở thành một luật sư nổi tiếng, bởi vì đi ấy cãi nhau siêu giỏi... Đi ấy có rất nhiều ưu điểm, mà cũng có rất nhiều khuyết điểm, cơ mà mình vẫn rất yêu quý đi ấy, vì đi ấy không chỉ là đi hai của mình mà còn là bạn của mình nữa...”

Quá xúc động! Ninh Nhiễm Thanh xoa nhẹ khoe mắt ẩm ướt của mình, mở cửa phòng nói với cu cậu Tiểu Tri đang tức tối: “Tiểu Tri, cháu cũng là bạn thân nhất của đi.”

Trương Tiểu Tri thẹn thùng hỏi cô: “Thế sao đi không chuyển về nhà.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn quanh phòng khách, trên sofa còn có vết tích sinh hoạt của Ninh Bối Bối, cô ngoan tuyệt đáp: “Vi người yêu quan trọng hơn bạn bè một chút.”

Trương Tiểu Tri liên tục mắng cô trọng sắc khinh bạn, Ninh Nhiễm Thanh chỉ cười cho qua.

Buổi tối cô dẫn cậu nhóc đi ăn ở nhà hàng Hải Đê Lao*, hai người đều thích ăn cay, cho thêm rất nhiều ớt vào đĩa thức ăn.

* Tên một chuỗi nhà hàng ở Trung Quốc.

Lần cận chén cuối cùng khiến quan hệ của hai người lại tốt đẹp như xưa.

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh đưa Trương Tiểu Tri về nhà chị gái, đi qua một chiếc xe đỗ ven đường phố khu chung cư, Trương Tiểu Tri kể cho cô một số chuyện thú vị ở lớp của cậu nhóc, cô chăm chú nghe, song đáy lòng như có một lỗ hổng, vì cô nghĩ đến thầy Tần.

“Dì ơi, xe của bạn trai đi kìa.” Bỗng nhiên Trương Tiểu Tri chỉ vào một chiếc xe màu rượu vang cahcs đây không xa.

“Không thể nào.” Ninh Nhiễm Thanh nói nhưng cô vẫn ngẩng đầu nhìn chiếc xe đó, dáng xe rất quen thuộc, biển số giống y hệt... Thế này là xuyên không ư?

Một chiếc đèn bị hỏng trên đầu cô bỗng như được truyền cảm ứng, đột ngột sáng lên; Gió đêm thổi vù vù, bầu không khí với mùi phong độ lãng đãng khắp nơi.

Khi người đàn ông mặc áo khoác dạ màu đen ra khỏi xe, Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy thế giới của mình như quỵên thành một tấm lưới mềm mại, có chút ẩm ướt có chút đập dính, còn có chút thiết tha rung động.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Type: Thanh Hà

Trong giây phút nhìn thấy Tần Hữu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh thoáng sửng sốt, sau đó không khỏi mỉm cười, cuối cùng hai tay che miệng, mắt rom róm không nói nên lời.

Cô trầm nghĩ, có lẽ đây chính là tâm trạng khi yêu, trải qua đủ mọi cung bậc cảm xúc.

Ở cách không xa, Tần Hữu Sinh cũng khẽ mỉm cười, bóng dáng kiên nghị của anh đứng dưới đèn đường, hàng mày hơi nhướn lên, tóc đen như mực, làn da trắng dường như được bao phủ bởi ánh đèn vàng nhạt, từ sống mũi cao thẳng tới khóe miệng hơi cong lên, đường nét hoàn mỹ tới mức khó tin.

“Kẻ thứ ba” Trương Tiểu Tri rầu rĩ nhìn Ninh Nhiễm Thanh, lại nhìn Tần Hữu Sinh, hừ khẽ một tiếng: “Hai người làm gì thế này, đóng phim truyền hình chác?”

Ninh Nhiễm Thanh vỗ đầu ku cậu một cái, đi về phía Tần Hữu Sinh.

Cả người Tần Hữu Sinh chìm trong quảng sáng, anh đưa tay về phía cô, nét mặt ôn hòa như nước: “Lại đây nào, cô bé, ôm một cái.”

“Sao anh lại... quay về?” Ninh Nhiễm Thanh thì thầm hỏi anh.

“Bỗng dung thấy rất nhớ em, cho nên bay về đây thăm em.”

“Vậy anh định thăm bao lâu?”

Tần Hữu Sinh nói với vẻ tiếc nuối: “Ngày kia còn có một hội nghị mà anh nhất định phải tham dự.”

Cho nên tính ra còn chưa đầy hai mươi tư tiếng, tuy nhiên Ninh Nhiễm Thanh vẫn thấy vô cùng thỏa mãn, cô chớp chớp đôi mắt sáng long lanh nhìn anh nói: “Thế hai mươi tư tiếng này đều cho em ư?”

“Em nghĩ sao? Nếu thấy anh quá phiền...” Tần Hữu Sinh nói chậm từng chữ, “Em có thể gọi thêm người tới cho vui.”

Ninh Nhiễm Thanh vui vẻ thở dài.

Trương Tiểu Tri đứng gần đó đang nhìn chăm chăm vào cô và Tần Hữu Sinh, một lát sau bực bội phát phát tay với cô: “Đi đi, đi đi!”

Tên nhóc Tiểu Tri này cuối cùng cũng tỉnh ý hơn rồi, khi Tần Hữu Sinh quay người mở cửa xe cho cô, Ninh Nhiễm Thanh chạy tới trước mặt cu cậu: “Vay đi về trước đây, đừng quên giao hẹn của dì cháu mình nhé, không được kể chuyện dì cháu mình gặp nhau cho ai biết, chị gái cũng không được.”

Trương Tiểu Tri nhìn Ninh Nhiễm Thanh, giọng hơi mất kiên nhẫn: “Biết rồi!”

Ninh Nhiễm Thanh quay người tung tăng chạy về phía xe của Tần Hữu Sinh, khi Tần Hữu Sinh lái xe ra khỏi con phố của khu chung cư hòa vào đường lớn, cô mở hé cửa sổ xe, cô muốn nói gì đó với anh mà lại không biết nói gì, chỉ thấy giây phút này thật tuyệt, cô quay sang nhìn Tần Hữu Sinh, anh cũng quay sang nhìn cô, hai người nhìn nhau nở nụ cười, sau đó lại quay đầu.

Trong xe rất tĩnh lặng, Tần Hữu Sinh bật một chương trình phát thanh, chương trình đang phát một khúc hát dân gian Pháp, êm dịu nhẹ nhàng, nghe rất hay.

Xe đi thẳng từ phía Bắc thành phố đến khu Bích Quế Viên phía Nam, lúc Tần Hữu Sinh quét thẻ vào khu chung cư, người bảo vệ lộ đầu ra hỏi anh với vẻ kích động: “Luật sư Tần anh đã về rồi đấy à?”

Tần Hữu Sinh khẽ đáp “Ừm” một tiếng, quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô vẫn ngồi yên trên ghế phụ, cũng không nói câu nào, “Hôm nay im lặng khác thường” Tần Hữu Sinh nói.

Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa xe, vênh mặt nói: “Đó là vì quá lâu không gặp anh, chúng ta đã trở nên xa lạ rồi.”

Tần Hữu Sinh khẽ cười, sau khi thuận thực quay xe vào bãi đỗ, anh nghiêng người về phía Ninh Nhiễm Thanh, lẳng lặng nhìn cô, giữa khoang xe tối tăm, đôi mắt anh vừa đen vừa sáng.

Trái tim Ninh Nhiễm Thanh chợt lổn nhịp, “lạch cạch” một tiếng – Tần Hữu Sinh đã tháo dây an toàn cho cô, bầu không khí như có mạch nước ngầm tuôn chảy, những cảm xúc khác lạ đang lặng lẽ sinh sôi.

Tần Hữu Sinh đưa tay vỗ nhẹ lên má cô, bàn tay anh ấm áp, khô ráo, hơi ấm rập rờn... Ninh Nhiễm Thanh nhìn anh, để mặc anh nâng khuôn mặt cô lên, sau đó tựa vào ngực càng gần cô, cho tới khi anh đặt nụ hôn lên môi cô.

Hơi thở ấm áp của anh lan tỏa lên chóp mũi cô, uồn uồn ngứa ngứa, tư thế này khiến hai người áp sát vào nhau, cô có thể nghe hơi thở ngày càng dồn dập của anh, anh cũng có thể nghe thấy tiếng trái tim cô loạn nhịp, có những chuyện chờ thêm một giây đều là sự giằng co.

“Lên nhà đã?” Tần Hữu Sinh kim nén, khàn khàn hỏi cô.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, trên môi còn lưu lại dấu vết của anh, cô đưa tay chạm vào, đầu ngón tay hơi nóng lên.

Thang máy đi lên tầng thứ hai mươi mốt, Ninh Nhiễm Thanh tựa vào người Tần Hữu Sinh nhìn con số trên màn hình thang máy liên tục thay đổi, tới khi cửa thang máy mở, bàn tay anh đặt trên eo cô nhẹ nhàng xiết chặt, anh ôm cô bước vào, tới khi thang máy đi lên thẳng lên tầng nhà, ra khỏi phạm vi của camera giám sát, Tần Hữu Sinh liền bế Ninh Nhiễm Thanh lên.

Chìa khóa nằm trong túi xách của cô, mà Ninh Nhiễm Thanh nằm trong ngực Tần Hữu Sinh lấy chìa khóa, tư thế nửa nằm nửa ngồi này thực sự không tiện để mở cửa, mở hai lần thì thất bại cả hai.

“Hu hu...” Ninh Nhiễm Thanh mất hết kiên nhẫn.

“Ôm chặt anh, để anh mở cửa.” Tần Hữu Sinh vỗ về lưng cô, sau đó anh phải dùng một tay để mở khóa, chỉ có thể bế cô bằng một tay, thế nên phải bảo Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt anh đã.

Ninh Nhiễm Thanh xoay người trong ngực anh, không chỉ hai tay khoác lên vai anh mà hai chân cũng quấn lên hông anh, thực ra cô có thể xuống dưới rồi mở cửa vào nhà, nhưng cô lại không muốn rời khỏi người anh.

Tiếng “lạch cạch” vang lên, cửa nhà được Tần Hữu Sinh mở ra, anh cất chìa khóa rồi vào phòng, đến giày cũng không thay mà đóng cửa luôn, bế Ninh Nhiễm Thanh vào phòng ngủ chính.

Anh đặt Ninh Nhiễm Thanh lên giường, với chiếc giường này anh cũng đã nhớ rất lâu, hướng chỉ là người nằm trên giường. Đã bao lâu rồi anh không gặp cô? Một tuần? Nửa tháng? Rõ ràng chưa quá nửa tháng vậy mà anh dường như sắp điên lên vì nhung nhớ tương tư. Thế nên hôm ấy khi ngắt điện thoại của Giang Hành Chi, có những ý nghĩ còn chưa thông qua đại não, anh đã bảo thư ký đặt vé bay về thành phố A.

Khi ấy thư ký nhìn anh với vẻ khó tin, dùng tiếng Anh hỏi anh: “Tần tiên sinh, anh có biết hội nghị tổ chức vào ba ngày sau quan trọng tới mức nào không?”

Anh không cần ai nhắc nhở hội nghị cổ đông ấy quan trọng tới mức nào, nguyện vọng của anh rất đơn giản cũng rất thẳng thắn, hội nghị anh sẽ tham gia song thành phố A anh cũng nhất định phải về, cuối cùng thư ký đành liên hệ cho anh một chiếc máy bay tư nhân. Đàn ông có tham vọng với tiền tài, địa vị... là vì có vài chuyện khi lâm vào thế lưỡng nan, những thứ đồ tục tĩu đầy hơi tiền ấy sẽ giúp anh “vẹn cả đôi đường”

Trên giường, trước tiên Tần Hữu Sinh cởi áo khoác của mình, rồi giúp cô cởi từng chiếc cúc trên áo khoác, Ninh Nhiễm Thanh mặc một chiếc áo khoác màu cam, bên trong là một chiếc áo len màu xám, cổ chữ V xẻ sâu để lộ xương quai xanh tinh tế đáng yêu của cô.

Ánh mắt của Tần Hữu Sinh lướt trên làn da mịn màng của cô, trên cằm cổ trắng nõn của cô còn đeo chiếc dây chuyền kim cương mà anh tặng, dưới ánh đèn thanh nhã, đôi mắt cô rực rỡ lấp lánh hơn cả ánh kim cương màu hồng nhạt.

Tần Hữu Sinh hôn lên xương quai xanh của cô.

Điều mà đàn ông muốn thấy nhất ở phụ nữ, không gì hơn đáng kể cô ấy nằm dưới người mình mà mơ màng đắm say, sống động như thế, xao lòng như thế. Vẻ đẹp của cô lúc này là trí mạng, dù cô có lấy đi hồn phách của anh, anh cũng chẳng hề ngần ngại.

Ngày hôm sau trước khi lên máy bay, Tần Hữu Sinh luôn ở trong nhà với Ninh Nhiễm Thanh, sáng sớm hai người ngủ bù tới trưa, bữa trưa thì gọi đồ ăn bên ngoài, sau đó hai người ôm nhau ngồi trên thảm lông dưới sofa, vừa xem điện ảnh bom tấn vừa bón đồ ăn cho nhau.

Vì thời gian gặp nhau quá ngắn ngủi, nên thời gian bên nhau cũng lảng động gấp bội, ánh nắng ngoài cửa sổ trong trẻo mà rực rỡ, mây trời trắng tinh tươi đẹp, mọi thứ đều tuyệt vời như tự nhiên phải vậy.

Hai giờ chiều Ninh Nhiễm Thanh tiễn Tần Hữu Sinh lên máy bay, khi tạm biệt cô tựa vào ngực anh, nói: “Lần sau tới lượt em sang thăm anh.”

Tần Hữu Sinh xoa đầu cô: “Hôn thêm một cái.”

Cô kiễng chân lên, bờ môi lướt nhẹ qua má anh, “Cố lên nhé, tuy em không biết tại sao anh phải về San Francisco quản lý công ty của cha anh, nhưng anh làm vậy chắc chắn có lý do của anh, em ủng hộ anh...”

Anh véo véo má cô: “Ở thành phố A phải chăm sóc tốt cho bản thân, cố gắng học hỏi Giang Hành Chi, đừng sợ cậu ta mắng, có việc gì cứ gọi điện cho anh, mà lần sau cậu ta còn dẫn em tới những nơi thế kia thì em nói thẳng với cậu ta là thầy Tần không cho em đi...”

Buổi chiều Ninh Nhiễm Thanh đi làm thì mới nhớ ra mình đã quên xin phép nghỉ, vội vàng xách túi chạy đến văn phòng Dịch Hòa, sau đó thấp tha thấp thỏm ngồi trên bàn làm việc bắt đầu công việc.

A Thảm đi tới nói với cô: “Cô ơi, sáng nay luật sư Giang tìm cô đấy.”

“Ừm.” Ninh Nhiễm Thanh đứng lên đi đến phòng làm việc của Giang Hành Chi, khi gõ cửa thì thoáng liếc phòng làm việc của Tần Hữu Sinh, không khỏi mỉm cười.

Cô gõ cửa vào phòng, giọng nói lạnh nhạt của Giang Hành Chi vang lên từ bên trong: “Vào đi.”

Hôm nay Giang Hành Chi rất bức bối, thực ra thì chẳng có ngày nào anh ta vui vẻ hết, thế nhưng khi nhìn thấy hai quả đấm thâm tím và dấu hồng nhạt mờ mờ trên cổ Ninh Nhiễm Thanh, anh ta thực sự tức giận.

“Cô ra ngoài trước đã!” Giang Hành Chi lạnh lùng nói với Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh chẳng hiểu ra làm sao, nhưng vẫn phục tùng mệnh lệnh mà đóng cửa rồi đi, nói với A Thảm đang ngó ngó nghiêng nghiêng: “Hôm nay luật sư Giang uống lộn thuốc rồi.”

A Thảm nhướn mày với cô, thì thầm: “Tính của luật sư Giang như vậy đó, cô cứ quen dần đi là vừa.”

Giang Hành Chi thực sự sắp sửa phát điên, anh ta không biết Tần Hữu Sinh đã quay về, cho nên anh ta thấy dấu ấn hồng nhạt trên cổ Ninh Nhiễm Thanh, lại nghĩ đến chuyện Ninh Nhiễm Thanh sáng nay không đi làm...

Suy luận đáng sợ này khiến Giang Hành Chi cực kỳ giận dữ.

Con giận này rất kỳ lạ, không biết là giận thay Tần Hữu Sinh hay là vì chính anh ta.

Mà anh ta có nên gọi điện cho Tần Hữu Sinh không? Chúc mừng anh rằng, trời vừa trở lạnh, Ninh Nhiễm Thanh đã cảm sùng cho anh?

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Type: Thanh Hà

Có những vấn đề lần đầu tiên gặp phải thì xử lý cũng khá khó khăn, hơn nữa bản thân vấn đề ấy lại cực kỳ nhạy cảm, ví dụ như vấn đề mà hiện tại Giang Hành Chi đang gặp phải – “Nếu bạn gái người anh em thân thiết của mình ngoại tình, vậy thì nên cho người anh em đó biết? Hay là lựa chọn che giấu?” Giang Hành Chi ngừng làm việc hít sâu một hơi, anh ta thấy tim gan phèo phối như lộn tung lên, như thể người ngoại tình không phải là bạn gái của người anh em, mà là bạn gái của chính mình...

Giang Hành Chi đau đầu xoa xoa huyết thái dương đang giật giật liên tục, sau đó quyết định lên mạng nghe chút ý kiến, bèn tìm một nick cũ không đăng bài đã nhiều năm trên diễn đàn, rồi lập một topic, nội dung là: “Nghĩ ngờ bạn gái của một người anh em ngoại tình, tôi có nên nói cho người anh em ấy biết không?”

Loáng một cái mà đã có một bình luận trả lời Giang Hành Chi: “Đối tượng ngoại tình chính là anh chứ gì? Anh em là để đỡ dao hộ mình, anh mau đi đâm cho anh em mình một dao đi.”

Giang Hành Chi bình tĩnh bỏ qua bình luận đó.

...

Ninh Nhiễm Thanh bị Giang Hành Chi cho ăn quả đắng, chán nản lên mạng dạo diễn đàn, nhìn thấy một topic vợ của anh em ngoại tình bèn húng chí kick vào xem, kết quả phát hiện ra phía dưới chỉ có một bình luận trả lời.

Chủ topic thật quá đáng thương, Ninh Nhiễm Thanh định giúp topic của anh ta sôi nổi lên một chút, bèn nghiêm túc hỏi: “Quan hệ giữa anh và người anh em đó ra sao?”

Giang Hành Chi thấy bình luận thứ hai đến từ tên nick “Thỏ lưu manh chít chít”, trả lời: “Cậu ta là người anh em thân thiết nhất của tôi.”

Ninh Nhiễm Thanh không ngờ chủ topic lại trả lời mình nhanh như vậy, ngẫm nghĩ một thoáng, cảm thấy chắc chắn chủ topic này cực kỳ cô đơn bèn chống cằm suy tư một lát, đúng lúc Vương Trân và A Thắm đi ngang qua, cô bèn hỏi hai người họ: “Hai người tới đây xem thử đi, gặp vấn đề này thì nên giải quyết thế nào?”

A Thắm xem qua topic này rồi nói: “Tôi nghĩ là không nên nói, tuy đôi khi che giấu là một kiểu xúc phạm, nhưng nếu người anh em của anh chấp nhận không biết thì sao, người xưa có câu ‘Dỡ một tòa miếu cũng không hủy một cuộc hôn nhân’, chính là như thế đó.”

“Cũng đúng.” Ninh Nhiễm Thanh múa tay trên bàn phím, gõ lại ý kiến của A Thắm, đang định kick xác nhận bình luận thì Vương Trân lại đưa ra ý kiến bất đồng.

“Tớ nghĩ nên nói cho người anh em kia biết, có khi người anh em nọ đang muốn chia tay mà chưa tìm được lý do ấy chứ, ngoài ra, nếu anh em của anh ta là người thật thà thì sao, người thật thà thì đáng bị lừa dối ư, Võ Đại Lang (*) chết như thế nào? Nếu có ai cho Võ Đại Lang biết sự thật sớm hơn một chút thì anh ta cũng không bị hạ độc mà chết đúng không?”

(*) Anh của Võ Tòng, chồng của Phan Kim Liên trong Thủy Hử truyện

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu0075, cảm thấy khó xử.

Đúng lúc đó Giang Hành Chi đi ra khỏi phòng làm việc, A Thắm cười hi hi gọi Giang Hành Chi lại đây, chỉ vào màn hình máy vi tính của Ninh Nhiễm Thanh, nhìn anh ta với vẻ xin được chỉ giáo: “Luật sư Giang, ở đây có một tên ngốc vừa lập topic, anh cho anh ta ý kiến đi?”

Giang Hành Chi liếc A Thắm bằng ánh mắt kỳ dị, không thèm nhìn Ninh Nhiễm Thanh mà nhìn thẳng vào cửa sổ đang mở trên máy tính của cô, sau đó anh ta bỗng dờ người ra.

Vì Giang Hành Chi vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, nên đương nhiên Vương Trân và A Thắm đều cho rằng anh ta đang ngẫm nghĩ, trong lòng càng trông ngóng được nghe quan điểm của anh ta, nhất là A Thắm đã không nhịn được mà hỏi: “Luật sư Giang, anh nghĩ sao?”

Giang Hành Chi không trả lời.

A Thắm và Vương Trân thoáng nhìn nhau, Ninh Nhiễm Thanh cũng nhìn Giang Hành Chi với vẻ khó hiểu, bèn nói: “Luật sư Giang, anh thử nói cao kiến của anh đi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Giang Hành Chi đã hoàn toàn nguội lạnh, “Lúc này đang là giờ làm việc hay là giờ nghỉ ngơi!?” Dứt lời liền quay người đi thẳng về phòng làm việc của mình.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn lên, đóng cửa sổ lại, trong lòng rầu rĩ, thật đúng là “Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.”

Hành động đầu tiên của Giang Hành Chi sau khi trở về phòng làm việc đó là xóa tài khoản của mình trên diễn đàn, tài khoản này anh sẽ không bao giờ dùng nữa. Còn cái tài khoản “Thỏ lưu manh chít chít” gì đó? Đúng là hợp với con người cô!

Hôm qua Tàn Hữu Sinh quay về còn cầm theo một cuốn sách cho Giang Hành Chi, thời hai người còn học đại học thì có đợt Giang Hành Chi luôn tìm cuốn sách này trên thư viện, nhưng vẫn không tìm được, lần này Tàn Hữu Sinh nhìn thấy nó ở một phòng tư liệu tại San Francisco, bèn mang về, tối qua bay về nước gặp Ninh Nhiễm Thanh thì cầm theo luôn.

Sách vẫn ở chỗ Ninh Nhiễm Thanh, hôm sau đi làm, cô mang sách tới văn phòng Giang Hành Chi, “Thầy Tàn đã trở về, anh ấy nhờ tôi đưa cuốn sách này cho anh.”

Cuốn sách này viết bằng tiếng Đức, Ninh Nhiễm Thanh đọc không hiểu nhưng khi nhận sách thì Giang Hành Chi tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên, nhướn mày hỏi cô: “Tàn Hữu Sinh đã quay về?”

“Đúng rồi.” Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, “Tôi ra ngoài làm việc đây.”

“Khoan đã.” Giang Hành Chi sắp phát điên rồi, lần đầu tiên anh ta hoài nghi IQ của mình có vấn đề, hôm qua lại vì chuyện như vậy mà lập topic, anh ta cố để bản thân bình tĩnh lại, một lần nữa cất tiếng thì giọng nói đã trở nên nghiêm túc vô cùng: “Lát nữa theo tôi đi gặp một khách hàng.”

Nghe nói vị khách hàng này là bạn học cấp hai của Giang Hành Chi, địa điểm gặp mặt là một hội quán trà đạo, trong phòng trà chỉ có một người phụ nữ đang ngồi trên chiếu pha trà, quay lưng lại với cửa, hương trà thoang thoảng.

Chỉ nhìn bóng lưng, người phụ nữ ấy mặc áo len cổ thấp màu đen khá bình thường, mái tóc đen dài dịu dàng buông trước ngực, Ninh Nhiễm Thanh tưởng rằng người phụ nữ này là thầy dạy trà đạo của hội quán trà, không ngờ cô ta chính là khách hàng mà Giang Hành Chi cần gặp, cũng là bạn học cấp hai của anh ta.

Người phụ nữ này có bóng lưng ưu mỹ tinh tế, nhất là khi cúi đầu pha trà để lộ cằm cổ trắng mịn... Ninh Nhiễm Thanh đoán rằng cô ta là một mỹ nhân, song khi cô ta quay đầu lại, cô thoáng kinh ngạc vì mặt cô ta lại đeo khẩu trang.

Giang Hành Chi vẫn bình thản như không, anh ta đi vào phòng, ngồi xuống chiếu rồi nói thẳng vào vấn đề: “Cậu là Tô Niệm hay Tô Khả?”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng ngồi cạnh Giang Hành Chi, mỉm cười với người phụ nữ. Cô ta đeo khẩu trang, Ninh Nhiễm Thanh không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng ngoài làn da trắng mịn, cô ta còn có đôi mắt tuyệt đẹp, đồng tử màu nâu tựa ngọc lưu ly, ánh mắt tĩnh lặng như nước, đôi mắt ấy như có sức hút khiến người ta mê muội.

“Tôi là Tô Niệm.” Người phụ nữ trả lời câu hỏi của Giang Hành Chi, giọng khàn khàn như thể bị cảm mấy ngày chưa khỏi.

Không lẽ cô ta đeo khẩu trang vì bị cảm? Ninh Nhiễm Thanh lại chăm chú quan sát người phụ nữ tên Tô Niệm này lần nữa.

“Tô Niệm không nên ngồi ở đây.” Giang Hành Chi lạnh nhạt nói.

“Tại sao Tô Niệm không nên ngồi ở đây? Vậy luật sư Giang thử nói xem Tô Niệm nên ngồi ở đâu?” Cô ta cúi đầu, nói xong lại nhẹ nhàng pha cho Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh mỗi người một chén trà.

Người phụ nữ này đúng là ... quá thu hút! Ninh Nhiễm Thanh ngoảnh đầu nhìn Giang Hành Chi, không ngờ anh ta lại có một người bạn cấp hai như vậy.

Nhưng Tô Khả trong lời của anh ta là ai?

Tô Niệm... Tô Khả... Chẳng lẽ họ là hai chị em?

“Cậu có thể tháo khẩu trang ra không?” Giang Hành Chi đưa ra yêu cầu, giọng điệu rất chân thành.

Tô Niệm đưa mắt nhìn Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh, lát sau, cô ta đưa tay tháo khẩu trang.

Ninh Nhiễm Thanh kinh ngạc tới mức nói không nên lời, rồi lại nghĩ bản thân nhìn người ta như vậy thì đúng là bất lịch sự, bèn vội cúi đầu.

----- Khuôn mặt Tô Niệm chẳng chút sọc.

“Là acid Sunfuric.” Tô Niệm hồ hững giải thích, giọng nói bình thản tới mức như đã không còn hi vọng gì.

Rốt cuộc là kẻ nào đã dùng acid sunfuric để hủy hoại khuôn mặt của một người phụ nữ? Ninh Nhiễm Thanh quả thực không thể tin nổi.

Bước ra khỏi phòng trà thì đã là buổi chiều, ngoài trời có mưa phùn, Giang Hành Chi đi tới bãi đỗ lấy xe, Ninh Nhiễm Thanh đứng ở đầu đường chờ anh ta, khi Giang Hành Chi lái xe ra thì cô ngồi lên xe luôn.

“Tô Niệm, Tô Khả là hai chị em sinh đôi, nhưng Tô Khả đã qua đời từ sáu năm trước, khi ấy chủ nhiệm lớp chúng tôi còn tổ chức lớp cùng tới chia buồn với gia đình cậu ta, à phải rồi, có lẽ cô không biết, còn có một Tô Niệm với khuôn mặt không bị hủy hoại vẫn đang sống khỏe mạnh trên đời, giờ đã kết hôn với bạn trai thanh mai trúc mã.”

Ninh Nhiễm Thanh há hốc miệng: “Khoan đã, tôi bị loạn rồi...”

Giang Hành Chi nhìn tình hình xe cộ phía trước: “Cho nên hiện tại có hai giả thiết: Giả thiết thứ nhất là Tô Khả không chết, cậu ta chính là Tô Khả, cậu ta nói mình là Tô Niệm. Giả thiết thứ hai cậu ta đúng là Tô Niệm, sau khi gặp tai nạn, khuôn mặt bị hủy hoại thì cậu ta đã trốn đi, còn Tô Khả không những chiếm lấy thân phận của Tô Niệm, mà còn kết hôn với bạn trai của Tô Niệm.”

Ninh Nhiễm Thanh sắp xếp lại mạch tư duy, “Tô Niệm và Tô Khả giống nhau lắm à, ý tôi là về tính cách, nếu Tô Khả thực sự đóng giả làm Tô Niệm, làm gì có chuyện bạn trai Tô Niệm không phát hiện ra?”

“Điều này thì phải hỏi người trong cuộc, ngoài ra sau khi Phó Cách Nhiên và người phụ nữ không biết là Tô Niệm hay Tô Khả kia kết hôn, họ đã cùng di cư ra nước ngoài.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Nước nào?”

Giang Hành Chi im lặng một thoáng, “Mỹ, San Francisco.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Type: Thủy Trang

Có một loại bối rối đến quá đột ngột khiến người ta không kịp đề phòng, đó là khi bỗng nhiên bị người khác phát hiện ra những rung cảm mà bản thân không muốn ai phát hiện, hơn nữa những rung cảm ấy đã xuất hiện trong tim anh ta tự bao giờ, lằng lằng bên rề này mằm, tới khi anh ta tỉnh táo lại thì ở một chốn nào đó sâu tận đáy lòng, cỏ cây đã xanh tốt như xuân thì tháng ba.

Trên thế gian này có những rung cảm quang minh chính đại, thuộc loại đôi bên cùng có tình, tốt đẹp mà vui sướng. Nhưng cũng có những rung cảm là bí mật độc nhất ẩn sâu tận đáy lòng, không thể công khai cũng không thể cho ai biết, tựa như ký hiệu khắc trên đá ngầm theo thủy triều lên xuống ngày đêm, chờ tới khi thời gian bào mòn tất cả.

Thực ra những rung cảm này cũng không tự nhiên mà đến, nó đã được gieo mầm từ rất lâu rồi, nhưng nó phải đợi suốt hai mươi năm mới có cơ hội nảy mầm. Đây là một phần tình cảm kỳ lạ biết bao, Giang Hành Chi thầm cười nhạo bản thân: Anh ta vẫn luôn kiêu căng ngạo mạn, cuối cùng lại bị ông trời sắp đặt cho một bí mật độc nhất chẳng mấy vế vang như thế, không khỏi khiến người đời thờ than lên tiếng: “Thôi thôi thôi, ai bảo mua dây buộc mình.”

Máy bay xuyên qua màn đêm, trong ánh sáng mờ mờ tối tối Giang Hành Chi bị Lại Thư Khiết bắt gặp, anh ta im lặng không nói gì, Lại Thư Khiết cũng không phá vỡ bầu không khí trầm lặng, có chút ẩn ý thoáng hiện trong ánh mắt đầy soi mói của cô ta.

Giang Hành Chi biết cô ta đang nghĩ gì, anh ta vẫn bình thản ung dung, thường như tâm tình không hề xao động.

Một lát sau, Lại Thư Khiết cất tiếng hỏi: “Thầy vẫn chưa ngủ à?”

“Đã ngủ nhưng rồi lại tỉnh, sau đó nhận ra mình đã biến thành gối đầu của người khác.” Giang Hành Chi đáp với giọng thản nhiên, không rõ cảm xúc, như thể đang nêu ra một sự thật mà thôi, chỉ là Lại Thư Khiết vẫn nhận ra có gì đó cứng chiều đầy bất đắc dĩ trong những lời nói ấy.

“Thầy quan tâm đến cô ta như vậy, tới khi đến San Francisco nhất định phải để luật sư Tần mời com chiêu đãi.” Lại Thư Khiết thăm dò Giang Hành Chi bằng cách nói đùa.

Giang Hành Chi tán thưởng phụ nữ thông minh, song tuyệt đối không phải phụ nữ ra vẻ thông minh, anh ta tựa lưng vào ghế, hành động thoải mái tùy ý, vai trái vẫn rất vững, tiếp tục làm gối đầu cho cô nàng ngồi bên trái anh ta.

“Em cũng vừa mới tỉnh, cảm thấy chuyến bay này không được vững lắm.” Lại Thư Khiết mỉm cười chuyển câu chuyện sang hướng khác, đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh đang tựa trên vai Giang Hành Chi mà ngủ say sưa: “Cô ta lại vẫn ngủ ngon.”

“Người suy nghĩ đơn giản, tư tưởng ngốc nghếch một chút thì đều sẽ ngủ ngon hơn bình thường.” Giang Hành Chi nói.

Lại Thư Khiết thấy hơi vô vị, lơ đãng liếc qua vai bên kia của Giang Hành Chi, khẽ mỉm cười sau đó lại trằm bịt mắt lên.

Khi buồn ngủ thì đúng là Ninh Nhiễm Thanh rất dễ ngủ quên, dù vai Giang Hành Chi hơi cứng nhưng cô còn mơ được một giây mơ ma quái đầy đủ từ đầu tới cuối. Cô mơ thấy mình và thầy Tần cùng vượt thời không tới một thế giới ma quái thần bí, cô và anh ngồi trên một chiếc chổi bay khắp nơi, bướm bướm vờn quanh hạnh phúc vô bờ, đột nhiên Giang Hành Chi cười chổi lau nhà bay tới, kêu lên: “Tôi đang lái động cơ sáu kỳ, hai người chỉ lái động cơ bốn kỳ, không sợ ngã xuống dưới sao?”

Thế là “Piu piu” một tiếng, chiếc chổi bay của cô và thầy Tần thực sự rơi xuống dưới.

Lúc Ninh Nhiễm Thanh tỉnh lại thì giọng nói tươi vui của tiếp viên hàng không cũng vang lên, cô xoa xoa cái cổ mỏi nhừ của mình. Bằng tiếng Anh siêu chuẩn mực, tiếp viên hàng không thông báo cho hành khách rằng còn nửa tiếng nữa là tới sân bay quốc tế San Francisco.

Ninh Nhiễm Thanh vui vẻ xoay xoay cổ, hỏi Giang Hành Chi và Lại Thư Khiết cũng đã tỉnh giấc: “Tôi qua hai người ngủ có ngon không?”

“Rất bình thường.” Giang Hành Chi vừa đáp vừa lật xem tạp chí trong tay.

“Thư Khiết thì sao?” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Lại Thư Khiết, thực ra cô chẳng quan tâm Lại Thư Khiết ngủ thế nào, nhưng suy cho cùng, nếu đã cùng nhau đi công tác thì vẫn phải giữ gìn quan hệ, bây giờ cô cũng không thể hành xử như thời đại học được.

“Tôi ấy à, ngủ rất ngon.” Lại Thư Khiết nâng cốc cà phê trong tay lên, “Cô có muốn uống một chút không?”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng có hứng thú uống cà phê gì đó, cô lắc đầu nói: “Khi nào xuống máy bay tôi sẽ ăn sau.”

Trước khi lên máy bay cô đã không kim lòng được báo cho Tần Hữu Sinh biết mình sắp đi công tác ở San Francisco, hôm qua mười một giờ hơn cô lên

máy bay ở thành phố A, tính thời gian và chênh lệch múi giờ, hẳn là tới sân bay San Francisco vào khoảng chín giờ sáng.

Ninh Nhiễm Thanh chợt nhớ ra cô vẫn chưa chụp ảnh để chứng minh với Trương Tiểu Tri rằng cô thực sự tới San Francisco công tác, bèn lấy ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số từ trong túi xách đưa cho Giang Hành Chi: “Giúp tôi chụp một bức ảnh được không?”

“Tự chụp đi.” Giang Hành Chi đang đọc tạp chí, nhúu mày từ chối.

“Nhưng tôi còn muốn tạo dáng nữa.” Ninh Nhiễm Thanh nói với giọng xin xỏ.

Giang Hành Chi đành cầm lấy chiếc máy ảnh màu hồng trong tay cô, trong màn hình máy ảnh anh ta nhìn thấy hai tay cô ôm lấy mặt, đôi mắt trong sáng đáng yêu chăm chú nhìn vào ống kính, đôi môi tựa cánh hồng hơi hé mở để lộ sáu chiếc răng trắng tinh...

Anh ta mau chóng chụp liền một lúc ba bức ảnh, sau đó trả máy ảnh cho Ninh Nhiễm Thanh, “Được rồi đây, cầm về đi.”

Ninh Nhiễm Thanh ngắm nghía nhan sắc “Chim sa cá lặn” của mình trong máy ảnh, hơi hơi không hài lòng với kỹ thuật chụp ảnh của Giang Hành Chi: “Anh chụp tôi xấu thế.”

“Cô có chắc không phải vì mặt mũi cô vốn là như vậy không?” Giang Hành Chi hỏi vặn lại, ánh mắt vẫn chăm chú đọc tạp chí “Luật sư kinh tế”, bận rộn như thể thời gian nói chuyện cũng chẳng có.

“Tôi chắc đấy.” Ninh Nhiễm Thanh tựa vào lưng ghế, tự chụp một bức sau đó đưa cho Giang Hành Chi xem, “Hiệu quả mà tôi muốn phải cỡ này này.”

Giang Hành Chi thờ liếc qua, cuối cùng khuôn mặt lạnh tanh cũng thoáng hiện ý cười: “Định làm poster tuyên truyền phim kinh dị đấy à?”

Ninh Nhiễm Thanh nâng mắt nhìn, cố gắng liên hợp với Lại Thư Khiết chen ép Giang Hành Chi, thế nhưng với chuyện này Lại Thư Khiết cũng chỉ cười khê: “Xin lỗi nhé, tôi cũng không thích chụp ảnh, không hiểu lắm...”

Ninh Khiết Thanh rất tinh ý, nhận ra ngay sự chế nhạo trong lời Lại Thư Khiết, như thể cô ta không thích chụp ảnh thì chính là người có đẳng cấp cao, phong cách âu hoá, còn cô chụp một bức kỷ niệm lần đầu tiên ra nước ngoài thì bỗng biến thành đồ quê mùa kỳ dị.

“Ồ, vậy à.” Ninh Nhiễm Thanh chán nản cất máy ảnh đi, hỏi Lại Thư Khiết, “Cô tự ti vì khuôn mặt mình không xinh đẹp à?”

Lại Thư Khiết không ngờ Ninh Nhiễm Thanh lại nói thẳng ra như vậy, cô ta sững sờ, trả lời với khuôn mặt đờ ra: “Đúng là tôi thấy mình chẳng mấy xinh đẹp, nên mới luôn ra sức bồi đắp cho tâm hồn của mình ngày càng phong phú.”

Ninh Nhiễm Thanh rất muốn đáp trả rằng: “Chẳng thấy gì cả.” Có điều nghĩ đi nghĩ lại cũng thôi, không ngờ người không muốn thôi lại chính là Lại Thư Khiết, cô ta bắt đầu nói tiếp: “Đâu phải ai sinh ra cũng đã xinh đẹp như cô.”

Giang Hành Chi ngồi giữa đã ngửi thấy mùi thuốc súng giữa hai cô gái.

“Ồ, cô đang ám chỉ tôi là bình hoa đúng không?” Ninh Nhiễm Thanh vạch trần lời mỉa mai của Lại Thư Khiết.

“Tôi đâu có ý đó.”

“Không sao, cứ coi như cô đang khen tôi đi.”

“...”

Giang Hành Chi hít sâu một hơi, gọi tiếp viên, chỉ vào Ninh Nhiễm Thanh mà nói: “Mang cho vị tiểu thư này một suất bánh mì jambông.”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng muốn ăn bánh mì jambông gì gì đó, vẫn bức bối đến khi xuống máy bay, mà Lại Thư Khiết cũng chẳng khá hơn, tuy miệng vẫn mỉm cười mà lòng không mấy vui vẻ.

Sau khi xuống máy bay làm xong thủ tục kiểm tra an ninh, Ninh Nhiễm Thanh bèn ngó nghiêng tìm người, khi cô đang nhìn về phía cửa ra thì một giọng nam quen thuộc truyền tới từ phía sau.

“Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại, quả nhiên Tần Hữu Sinh đang đứng trước phòng chờ cách đây không xa, anh mỉm cười rồi đi về phía cô, ung dung tuấn tú, tác phong lối lạc.

Ninh Nhiễm Thanh chỉ muốn lao vào lòng anh, rõ ràng chỉ có mười mấy tiếng ngồi trên máy bay vậy mà lại khiến cô có ảo giác mình đã vượt qua ngàn núi trăm sông, khi Tần Hữu Sinh bước tới, cô phụng phịu đưa hành lý trong tay cho anh, “Ngồi máy bay lâu làm em mệt quá.”

Tần Hữu Sinh xoa xoa đầu cô với vẻ yêu chiều, nói với Giang Hành Chi: “Hành Chi, tôi đã sắp xếp xong rồi, quãng thời gian này mấy người đều ở nhà tôi.”

Về sắp xếp của Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi chẳng có lý do gì để khurót từ. Hai anh em thân thiết cũng lâu rồi không gặp nhau, phương thức chào hỏi

rất đơn giản, chỉ là vỗ vai nhau mà thôi.

“Hi, luật sư Tần.” Lại Thư Khiết đứng cạnh Giang Hành Chi cũng cất tiếng chào.

Tần Hữu Sinh mỉm cười: “Tiểu Lại cũng tới đây à.”

Ninh Nhiễm Thanh không muốn Tần Hữu Sinh nói chuyện với Lại Thư Khiết, hai tay khoác lên cánh tay anh, mắt lộ vẻ khó chịu.

Tần Hữu Sinh là một người cực kỳ tinh ý, hơn nữa anh lại quá hiểu Ninh Nhiễm Thanh, thấy cô khó chịu anh vội mỉm cười, chuyển sang nói với Giang Hành Chi về vụ án lần này.

Tần Hữu Sinh có quen biết “Tô Niệm” và Phó Cảnh Nhiên ở đây, Hoa kiều ở San Francisco rất đông, nhà họ Tần và nhà họ Tô đều là thương gia Hoa kiều nổi tiếng, mà hai gia tộc lại đều là hội viên của Hiệp hội thương mại Hoa kiều, thế nên dù là trên phương diện kinh doanh hay những dịp hội thảo lễ tết thì hai nhà đều có giao thiệp.

“Nói thế thì tức là Tô Niệm ở đây không phải là Tô Niệm thật sự, mà là em ruột của Tô Niệm – Tô Khả?” Tần Hữu Sinh lái xe, nghe Ninh Nhiễm Thanh kể xong, hỏi Giang Hành Chi đang ngồi ở ghế sau.

“Thực ra tôi cũng chưa thể khẳng định được nên mới sang đây một chuyến.” Giang Hành Chi đáp.

“Hai người họ giống nhau lắm ư?”

Giang Hành Chi gật đầu, “Rất giống.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi ở ghế phụ quay đầu lại nói: “Không có cách nào phân biệt họ thật à, dù bề ngoài giống nhau, nhưng tính cách cũng phải có điểm khác nhau chứ?”

Ánh mắt Giang Hành Chi thoáng liếc cô, “Ngày xưa tôi tiếp xúc với bọn họ rất ít.”

“Không thể nào?” Vì có bạn trai ở bên nên Ninh Nhiễm Thanh cũng hoạt bát hẳn lên, mặt mày vui tươi, “Tô Niệm Tô Khả đều là đại mỹ nhân, hồi học cấp hai thì anh mới là một nhóc con miệng còn hôi sữa, sao có thể làm ngơ trước họ được.”

Nhóc con miệng còn hôi sữa? Giang Hành Chi hừ lạnh một tiếng, đang định cắt lời thì Ninh Nhiễm Thanh đã quay sang nói chuyện với Tần Hữu Sinh về việc khác, khoe môi hơi nâng lên của Giang Hành Chi từ từ hạ xuống.

Ninh Nhiễm Thanh cực kì tò mò về San Francisco, ngắm nghía suốt đường đi, cô cảm thấy ở đây có thật nhiều Hoa kiều, chợt nhớ tới một chuyện bên mạch với Tần Hữu Sinh: “Ban đầu luật sư Giang còn định không dẫn theo em tới đây vì thấy tiếng Anh của em không tốt.”

“Cậu ấy đùa em thôi, cậu ấy dẫn em tới đây cho anh còn gì?” Tần Hữu Sinh không khỏi cười khẽ đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu, vừa hay có thể thấy được nửa bên mặt của Giang Hành Chi, anh im lặng một thoáng rồi cất tiếng: “Quãng thời gian này đã làm phiền cậu rồi.”

Giang Hành Chi mỉm cười, “Không có gì.”

Trên xe Tần Hữu Sinh biết ba người còn chưa ăn sáng, anh gọi điện thoại về nhà dặn người giúp việc chuẩn bị sẵn, vừa gọi điện vừa hỏi ba người muốn ăn gì, nghiêm nhiên mang tư thái chủ nhà.

Nhà họ Tần có một ngôi biệt thự ở Bờ Biển Bắc – North Beach, San Francisco. North Beach nổi tiếng là khu nhà giàu ở San Francisco, khi Tần Hữu Sinh lái xe vào, dọc đường phong cảnh hữu tình, khác với những khu nhà với mật độ cực cao ở trung tâm thành phố, nhà cửa nơi này được xây trên dốc núi, có thể thấy được gần như toàn cảnh San Francisco.

Ninh Nhiễm Thanh ngắm nghía nhà cửa và cảnh vật suốt dọc đường, chợt nhớ đến một vấn đề nghiêm túc: “Thế thầy Tần ơi... người thân của anh cũng ở nhà à?”

Khuôn mặt Tần Hữu Sinh hiện ý cười thoải mái, khẽ hỏi, “Căng thẳng à?”

“Đâu có...” Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra ngoài cửa xe, tới khi Tần Hữu Sinh dừng xe bên ngoài một ngôi nhà màu trắng, cô mới lấy ra hai suất vịt nướng được đóng hộp cẩn thận, “Ừm, em có mang theo vịt nướng.” Trước khi sang Mỹ, Ninh Nhiễm Thanh thực sự không ngờ sẽ gặp được người thân của Tần Hữu Sinh, chợt nhớ mình còn mang theo hai suất vịt nướng, bèn lấy ra.

Tần Hữu Sinh không khỏi đưa tay nhéo má cô, “Đừng lo, họ không ở đây.”

Một người phụ nữ trung niên mặc áo len mỏng bước ra khỏi ngôi nhà màu trắng, nói với Tần Hữu Sinh bằng tiếng Quảng Đông trúc trắc: “Tần tiên sinh, bữa sáng đã được làm xong rồi.”

Bữa sáng theo phong cách Hongkong điển hình, cháo gạo lứt và bánh bao nhỏ, Ninh Nhiễm Thanh ăn rất ngon miệng, khi ăn bữa sáng xong thì Tần Hữu Sinh lên tầng sắp xếp phòng cho Giang Hành Chi và Lại Thư Khiết.

Ninh Nhiễm Thanh bị bỏ ở lại, cô giật giật góc áo anh: “Còn em thì sao?”

“Em còn cần sắp xếp nữa à?” Tần Hữu Sinh ôm lấy eo cô.

“Nhưng ngộ nhờ người nhà anh về thì sao?” Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang lo lắng vấn đề người nhà.

Tần Hữu Sinh nhìn cô, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Nhiễm Thanh, cha và dì không ở nhà cùng anh.”

Trong khách trên tầng hai có một bức ảnh rất lớn, trong ảnh đàn ông đều mặc âu phục chỉnh chu, phụ nữ đều mặc trang phục dạ hội lộng lẫy, Ninh Nhiễm Thanh xem bức ảnh với vẻ khá tò mò.

“Đây là ảnh lưu niệm chụp trong buổi tụ họp của Hiệp hội thương mại Hoa kiều năm ngoái.” Tần Hữu Sinh đứng cạnh cô giải thích, sau đó chỉ vào một đôi nam nữ ở bên trái bức ảnh: “Hai người họ chính là Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn Tô Khả trong bức ảnh, mắt ngọc mây ngài xinh đẹp vô song, còn người đàn ông đứng cạnh cô ta, Ninh Nhiễm Thanh không biết nên miêu tả anh ta thế nào, vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, khuôn mặt tuấn tú thanh nhã, nụ cười ấm áp tươi sáng như ánh nắng ngoài cửa sổ.

Cô nhớ tới một nhân vật trong phim hoạt hình mà cô xem hồi nhỏ - Tuxedo mặt nạ. Dù nhìn thế nào thì đôi nam nữ trong ảnh trông cũng rất xứng đôi, trong đầu cô chợt hiện lên khuôn mặt bị huỷ hoại của Tô Niệm, bỗng thấy lòng nặng trĩu.

Giang Hành Chi đã để hành lý vào phòng, anh ta đi tới cùng nhìn vào bức ảnh trên tường, “Trước đây Tô Niệm và Phó Cảnh Nhiên là một cặp đôi yêu nhau như hình với bóng, cực kì tình cảm.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang hỏi anh ta: “Nếu Tô Niệm không gạt anh, vậy tức là người đang ở bên Phó Cảnh Nhiên lúc này chính là Tô Khả?”

“Ý tôi là, làm gì có chuyện người bạn trai luôn ở cạnh Tô Niệm như hình với bóng lại không phân biệt được Tô Niệm và Tô Khả?” Giang Hành Chi hỏi Tần Hữu Sinh, “Nếu bên cạnh bạn gái cậu xuất hiện một người phụ nữ giống hệt cô ấy, liệu cậu có phân biệt được hai người họ không?”

Tần Hữu Sinh cười, liếc mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh rồi lại nhìn Phó Cảnh Nhiên trong ảnh, “Nếu người kia hợp ý tôi hơn, vậy cũng có thể làm bộ không phân biệt được.”

Ninh Nhiễm Thanh nổi điên, “Đàn ông các người đều là đồ khôn!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Type: Thùy Trang

Có một loại bối rối đến quá đột ngột khiến người ta không kịp đề phòng, đó là khi bỗng nhiên bị người khác phát hiện ra những rung cảm mà bản thân không muốn ai phát hiện, hơn nữa những rung cảm ấy đã xuất hiện trong tim anh ta tự bao giờ, lảng lạng bên rề này nọ, tới khi anh ta tỉnh táo lại thì ở một chốn nào đó sâu tận đáy lòng, cô cây đã xanh tốt như xuân thì tháng ba.

Trên thế gian này có những rung cảm quang minh chính đại, thuộc loại đôi bên cùng có tình, tốt đẹp mà vui sướng. Nhưng cũng có những rung cảm là bí mật độc nhất ẩn sâu tận đáy lòng, không thể công khai cũng không thể cho ai biết, tựa như ký hiệu khắc trên đá ngầm theo thủy triều lên xuống ngày đêm, chờ tới khi thời gian bào mòn tất cả.

Thực ra những rung cảm này cũng không tự nhiên mà đến, nó đã được gieo mầm từ rất lâu rồi, nhưng nó phải đợi suốt hai mươi năm mới có cơ hội để nảy mầm. Đây là một phần tình cảm kỳ lạ biết bao, Giang Hành Chi thầm cười nhạo bản thân: Anh ta vẫn luôn kiêu căng ngạo mạn, cuối cùng lại bị ông trời sắp đặt cho một bí mật độc nhất chẳng mấy vãng như thế, không khỏi khiến người đời thờ than lên tiếng: “Thôi thôi thôi, ai bảo mua dây buộc mình.”

Máy bay xuyên qua màn đêm, trong ánh sáng mờ mờ tối tối Giang Hành Chi bị Lại Thư Khiết bắt gặp, anh ta im lặng không nói gì, Lại Thư Khiết cũng không phá vỡ bầu không khí trầm lắng, có chút ân ý thoáng hiện trong ánh mắt đầy soi mói của cô ta.

Giang Hành Chi biết cô ta đang nghĩ gì, anh ta vẫn bình thân ung dung, thường như tâm tình không hề xao động.

Một lát sau, Lại Thư Khiết cất tiếng hỏi: “Thầy vẫn chưa ngủ à?”

“Đã ngủ nhưng rồi lại tỉnh, sau đó nhận ra mình đã biến thành gối đầu của người khác.” Giang Hành Chi đáp với giọng thản nhiên, không rõ cảm xúc, như thể đang nêu ra một sự thật mà thôi, chỉ là Lại Thư Khiết vẫn nhận ra có gì đó cung chiều đầy bất đắc dĩ trong những lời nói ấy.

“Thầy quan tâm đến cô ta như vậy, tới khi đến San Francisco nhất định phải để luật sư Tần mời com chiêu đãi.” Lại Thư Khiết thăm dò Giang Hành Chi

bằng cách nói đùa.

Giang Hành Chi tán thưởng phụ nữ thông minh, song tuyệt đối không phải phụ nữ ra vẻ thông minh, anh ta tựa lưng vào ghế, hành động thoải mái tùy ý, vai trái vẫn rất vững, tiếp tục làm gối đầu cho cô nàng ngồi bên trái anh ta.

“Em cũng vừa mới tỉnh, cảm thấy chuyến bay này không được vững lắm.” Lại Thư Khiết mỉm cười chuyển câu chuyện sang hướng khác, đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh đang tựa trên vai Giang Hành Chi mà ngủ say sưa: “Cô ta lại vẫn ngủ ngon.”

“Người suy nghĩ đơn giản, tư tưởng ngốc nghếch một chút thì đều sẽ ngủ ngon hơn bình thường.” Giang Hành Chi nói.

Lại Thư Khiết thấy hơi vô vị, lơ đãng liếc qua vai bên kia của Giang Hành Chi, khẽ mỉm cười sau đó lại trầm bịt mắt lên.

Khi buồn ngủ thì đúng là Ninh Nhiễm Thanh rất dễ ngủ quên, dù vai Giang Hành Chi hơi cứng nhưng cô còn mơ được một giấc mơ ma quái đầy đủ từ đầu tới cuối. Cô mơ thấy mình và thầy Tần cùng vượt thời không tới một thế giới ma quái thần bí, cô và anh ngồi trên một chiếc chổi bay khắp nơi, bướm bướm vờn quanh hạnh phúc vô bờ, đột nhiên Giang Hành Chi cười chổi lau nhà bay tới, kêu lên: “Tôi đang lái động cơ sáu kỳ, hai người chỉ lái động cơ bốn kỳ, không sợ ngã xuống dưới sao?”

Thế là “Piu piu” một tiếng, chiếc chổi bay của cô và thầy Tần thực sự rơi xuống dưới.

Lúc Ninh Nhiễm Thanh tỉnh lại thì giọng nói tươi vui của tiếp viên hàng không cũng vang lên, cô xoa xoa cái cổ mỏi nhừ của mình. Bằng tiếng Anh siêu chuẩn mực, tiếp viên hàng không thông báo cho hành khách rằng còn nửa tiếng nữa là tới sân bay quốc tế San Francisco.

Ninh Nhiễm Thanh vui vẻ xoay xoay cổ, hỏi Giang Hành Chi và Lại Thư Khiết cũng đã tỉnh giấc: “Tôi qua hai người ngủ có ngon không?”

“Rất bình thường.” Giang Hành Chi vừa đáp vừa lật xem tạp chí trong tay.

“Thư Khiết thì sao?” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Lại Thư Khiết, thực ra cô chẳng quan tâm Lại Thư Khiết ngủ thế nào, nhưng suy cho cùng, nếu đã cùng nhau đi công tác thì vẫn phải giữ gìn quan hệ, bây giờ cô cũng không thể hành xử như thời đại học được.

“Tôi ấy à, ngủ rất ngon.” Lại Thư Khiết nâng cốc cà phê trong tay lên, “Cô có muốn uống một chút không?”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng có hứng thú uống cà phê gì đó, cô lắc đầu nói: “Khi nào xuống máy bay tôi sẽ ăn sau.”

Trước khi lên máy bay cô đã không kim lòng được báo cho Tần Hữu Sinh biết mình sắp đi công tác ở San Francisco, hôm qua mười một giờ hơn cô lên máy bay ở thành phố A, tính thời gian và chênh lệch múi giờ, hẳn là tới sân bay San Francisco vào khoảng chín giờ sáng.

Ninh Nhiễm Thanh chợt nhớ ra cô vẫn chưa chụp ảnh để chứng minh với Trương Tiểu Tri rằng cô thực sự tới San Francisco công tác, bèn lấy ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số từ trong túi xách đưa cho Giang Hành Chi: “Giúp tôi chụp một bức ảnh được không?”

“Tự chụp đi.” Giang Hành Chi đang đọc tạp chí, nhú mảy từ chối.

“Nhưng tôi còn muốn tạo dáng nữa.” Ninh Nhiễm Thanh nói với giọng xin xỏ.

Giang Hành Chi đành cầm lấy chiếc máy ảnh màu hồng trong tay cô, trong màn hình máy ảnh anh ta nhìn thấy hai tay cô ôm lấy mặt, đôi mắt trong sáng đáng yêu chăm chú nhìn vào ống kính, đôi môi tựa cánh hồng hơi hé mở để lộ sáu chiếc răng trắng tinh...

Anh ta mau chóng chụp liền một lúc ba bức ảnh, sau đó trả máy ảnh cho Ninh Nhiễm Thanh, “Được rồi đấy, cảm về đi.”

Ninh Nhiễm Thanh ngắm nghía nhan sắc “Chim sa cá lặn” của mình trong máy ảnh, hơi hơi không hài lòng với kỹ thuật chụp ảnh của Giang Hành Chi: “Anh chụp tôi xấu thế.”

“Cô có chắc không phải vì mặt mũi cô vốn là như vậy không?” Giang Hành Chi hỏi vặn lại, ánh mắt vẫn chăm chú đọc tạp chí “Luật sư kinh tế”, bận rộn như thể thời gian nói chuyện cũng chẳng có.

“Tôi chắc đấy.” Ninh Nhiễm Thanh tựa vào lưng ghế, tự chụp một bức sau đó đưa cho Giang Hành Chi xem, “Hiệu quả mà tôi muốn phải cỡ này này.”

Giang Hành Chi thờ liếc qua, cuối cùng khuôn mặt lạnh tanh cũng thoáng hiện ý cười: “Định làm poster tuyên truyền phim kinh dị đấy à?”

Ninh Nhiễm Thanh nâng mắt nhìn, cố gắng liên hợp với Lại Thư Khiết chen ép Giang Hành Chi, thế nhưng với chuyện này Lại Thư Khiết cũng chỉ cười khê: “Xin lỗi nhé, tôi cũng không thích chụp ảnh, không hiểu lắm...”

Ninh Khiết Thanh rất tinh ý, nhận ra ngay sự chế nhạo trong lời Lại Thư Khiết, như thể cô ta không thích chụp ảnh thì chính là người có đẳng cấp cao, phong cách âu hoá, còn cô chụp một bức kỷ niệm lần đầu tiên ra nước ngoài thì bỗng biến thành đồ quê mùa kỳ dị.

“Ồ, vậy à.” Ninh Nhiễm Thanh chán nản cất máy ảnh đi, hỏi Lại Thư Khiết, “Cô tự ti vì khuôn mặt mình không xinh đẹp à?”

Lại Thư Khiết không ngờ Ninh Nhiễm Thanh lại nói thẳng ra như vậy, cô ta sững sờ, trả lời với khuôn mặt đờ ra: “Đúng là tôi thấy mình chẳng mấy xinh đẹp, nên mới luôn ra sức bồi đắp cho tâm hồn của mình ngày càng phong phú.”

Ninh Nhiễm Thanh rất muốn đáp trả rằng: “Chẳng thấy gì cả.” Có điều nghĩ đi nghĩ lại cũng thôi, không ngờ người không muốn thôi lại chính là Lại Thư Khiết, cô ta bắt đầu nói tiếp: “Đâu phải ai sinh ra cũng đã xinh đẹp như cô.”

Giang Hành Chi ngồi giữa đã ngửi thấy mùi thuốc súng giữa hai cô gái.

“Ồ, cô đang ám chỉ tôi là bình hoa đúng không?” Ninh Nhiễm Thanh vạch trần lời mỉa mai của Lại Thư Khiết.

“Tôi đâu có ý đó.”

“Không sao, cứ coi như cô đang khen tôi đi.”

“...”

Giang Hành Chi hít sâu một hơi, gọi tiếp viên, chỉ vào Ninh Nhiễm Thanh mà nói: “Mang cho vị tiểu thư này một suất bánh mì jambông.”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng muốn ăn bánh mì jambông gì gì đó, vẫn bực bội đến khi xuống máy bay, mà Lại Thư Khiết cũng chẳng khá hơn, tuy miệng vẫn mỉm cười mà lòng không mấy vui vẻ.

Sau khi xuống máy bay làm xong thủ tục kiểm tra an ninh, Ninh Nhiễm Thanh bèn ngoảnh nghiêng tìm người, khi cô đang nhìn về phía cửa ra thì một giọng nam quen thuộc truyền tới từ phía sau.

“Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại, quả nhiên Tần Hữu Sinh đang đứng trước phòng chờ cách đây không xa, anh mỉm cười rồi đi về phía cô, ung dung tuấn tú, tác phong lồi lạc.

Ninh Nhiễm Thanh chỉ muốn lao vào lòng anh, rõ ràng chỉ có mười mấy tiếng ngồi trên máy bay vậy mà lại khiến cô có ảo giác mình đã vượt qua ngàn núi trăm sông, khi Tần Hữu Sinh bước tới, cô phụng phịu đưa hành lý trong tay cho anh, “Ngồi máy bay lâu làm em mệt quá.”

Tần Hữu Sinh xoa xoa đầu cô với vẻ yêu chiều, nói với Giang Hành Chi: “Hành Chi, tôi đã sắp xếp xong rồi, quãng thời gian này mấy người đều ở nhà tôi.”

Về sắp xếp của Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi chẳng có lý do gì để khước từ. Hai anh em thân thiết cũng lâu rồi không gặp nhau, phương thức chào hỏi rất đơn giản, chỉ là vỗ vai nhau mà thôi.

“Hi, luật sư Tần.” Lại Thư Khiết đứng cạnh Giang Hành Chi cũng cất tiếng chào.

Tần Hữu Sinh mỉm cười: “Tiểu Lại cũng tới đây à.”

Ninh Nhiễm Thanh không muốn Tần Hữu Sinh nói chuyện với Lại Thư Khiết, hai tay khoác lên cánh tay anh, mặt lộ vẻ khó chịu.

Tần Hữu Sinh là một người cực kỳ tinh ý, hơn nữa anh lại quá hiểu Ninh Nhiễm Thanh, thấy cô khó chịu anh vội mỉm cười, chuyển sang nói với Giang Hành Chi về vụ án lần này.

Tần Hữu Sinh có quen biết “Tô Niệm” và Phó Cảnh Nhiên ở đây, Hoa kiều ở San Francisco rất đông, nhà họ Tần và nhà họ Tô đều là thương gia Hoa kiều nổi tiếng, mà hai gia tộc lại đều là hội viên của Hiệp hội thương mại Hoa kiều, thế nên dù là trên phương diện kinh doanh hay những dịp hội thảo lễ tết thì hai nhà đều có giao thiệp.

“Nói thế thì tức là Tô Niệm ở đây không phải là Tô Niệm thật sự, mà là em ruột của Tô Niệm – Tô Khả?” Tần Hữu Sinh lái xe, nghe Ninh Nhiễm Thanh kể xong, hỏi Giang Hành Chi đang ngồi ở ghế sau.

“Thực ra tôi cũng chưa thể khẳng định được nên mới sang đây một chuyến.” Giang Hành Chi đáp.

“Hai người họ giống nhau lắm ư?”

Giang Hành Chi gật đầu, “Rất giống.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi ở ghế phụ quay đầu lại nói: “Không có cách nào phân biệt họ thật à, dù bề ngoài giống nhau, nhưng tính cách cũng phải có điểm khác nhau chứ?”

Ánh mắt Giang Hành Chi thoáng liếc cô, “Ngày xưa tôi tiếp xúc với bọn họ rất ít.”

“Không thể nào?” Vì có bạn trai ở bên nên Ninh Nhiễm Thanh cũng hoạt bát hẳn lên, mặt mày vui tươi, “Tô Niệm Tô Khả đều là đại mỹ nhân, hội học cấp hai thì anh mới là một nhóc con miệng còn hôi sữa, sao có thể làm ngơ trước họ được.”

Nhóc con miệng còn hôi sữa? Giang Hành Chi hừ lạnh một tiếng, đang định cất lời thì Ninh Nhiễm Thanh đã quay sang nói chuyện với Tần Hữu Sinh về việc khác, khoe môi hơi nâng lên của Giang Hành Chi từ từ hạ xuống.

Ninh Nhiễm Thanh cực kì tò mò về San Francisco, ngắm nghía suốt đường đi, cô cảm thán ở đây có thật nhiều Hoa kiều, chợt nhớ tới một chuyện bèn mách với Tần Hữu Sinh: “Ban đầu luật sư Giang còn định không dẫn theo em tới đây vì thấy tiếng Anh của em không tốt.”

“Cậu ấy đùa em thôi, cậu ấy dẫn em tới đây cho anh còn gì?” Tần Hữu Sinh không khỏi cười khẽ đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu, vừa hay có thể thấy được nửa bên mặt của Giang Hành Chi, anh im lặng một thoáng rồi cất tiếng: “Quảng thời gian này đã làm phiền cậu rồi.”

Giang Hành Chi mỉm cười, “Không có gì.”

Trên xe Tần Hữu Sinh biết ba người còn chưa ăn sáng, anh gọi điện thoại về nhà dặn người giúp việc chuẩn bị sẵn, vừa gọi điện vừa hỏi ba người muốn ăn gì, nghiêm nhiên mang tư thái chủ nhà.

Nhà họ Tần có một ngôi biệt thự ở Bờ Biển Bắc – North Beach, San Francisco. North Beach nổi tiếng là khu nhà giàu ở San Francisco, khi Tần Hữu Sinh lái xe vào, dọc đường phong cảnh hữu tình, khác với những khu nhà với mật độ cực cao ở trung tâm thành phố, nhà cửa nơi này được xây trên dốc núi, có thể thấy được gần như toàn cảnh San Francisco.

Ninh Nhiễm Thanh ngắm nghía nhà cửa và cảnh vật suốt dọc đường, chợt nhớ đến một vấn đề nghiêm túc: “Thế thầy Tần ơi... người thân của anh cũng ở nhà à?”

Khuôn mặt Tần Hữu Sinh hiện ý cười thoải mái, khẽ hỏi, “Căng thẳng à?”

“Đâu có...” Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra ngoài cửa xe, tới khi Tần Hữu Sinh dừng xe bên ngoài một ngôi nhà màu trắng, cô mới lấy ra hai suất vịt nướng được đóng hộp cẩn thận, “Ừm, em có mang theo vịt nướng.” Trước khi sang Mỹ, Ninh Nhiễm Thanh thực sự không ngờ sẽ gặp được người thân của Tần Hữu Sinh, chợt nhớ mình còn mang theo hai suất vịt nướng, bèn lấy ra.

Tần Hữu Sinh không khỏi đưa tay nhéo má cô, “Đừng lo, họ không ở đây.”

Một người phụ nữ trung niên mặc áo len mỏng bước ra khỏi ngôi nhà màu trắng, nói với Tần Hữu Sinh bằng tiếng Quảng Đông trúc trắc: “Tần tiên sinh, bữa sáng đã được làm xong rồi.”

Bữa sáng theo phong cách Hongkong điển hình, cháo gạo lứt và bánh bao nhỏ, Ninh Nhiễm Thanh ăn rất ngon miệng, khi ăn bữa sáng xong thì Tần Hữu Sinh lên tầng sắp xếp phòng cho Giang Hành Chi và Lại Thư Khiết.

Ninh Nhiễm Thanh bị bỏ ở lại, cô giật giật góc áo anh: “Còn em thì sao?”

“Em còn cần sắp xếp nữa à?” Tần Hữu Sinh ôm lấy eo cô.

“Nhưng ngộ nhờ người nhà anh về thì sao?” Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang lo lắng vấn đề người nhà.

Tần Hữu Sinh nhìn cô, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Nhiễm Thanh, cha và di không ở nhà cùng anh.”

Trong khách trên tầng hai có một bức ảnh rất lớn, trong ảnh đàn ông đều mặc âu phục chín chu, phụ nữ đều mặc trang phục dạ hội lộng lẫy, Ninh Nhiễm Thanh xem bức ảnh với vẻ khá tò mò.

“Đây là ảnh lưu niệm chụp trong buổi tụ họp của Hiệp hội thương mại Hoa kiều năm ngoái.” Tần Hữu Sinh đứng cạnh cô giải thích, sau đó chỉ vào một đôi nam nữ ở bên trái bức ảnh: “Hai người họ chính là Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn Tô Khả trong bức ảnh, mắt ngọc mây ngài xinh đẹp vô song, còn người đàn ông đứng cạnh cô ta, Ninh Nhiễm Thanh không biết nên miêu tả anh ta thế nào, vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, khuôn mặt tuấn tú thanh nhã, nụ cười ấm áp tươi sáng như ánh nắng ngoài cửa sổ.

Cô nhớ tới một nhân vật trong phim hoạt hình mà cô xem hồi nhỏ - Tuxedo mặt nạ. Dù nhìn thế nào thì đôi nam nữ trong ảnh trông cũng rất xứng đôi, trong đầu cô chợt hiện lên khuôn mặt bị huỷ hoại của Tô Niệm, bỗng thấy lòng nặng trĩu.

Giang Hành Chi đã để hành lý vào phòng, anh ta đi tới cùng nhìn vào bức ảnh trên tường, “Trước đây Tô Niệm và Phó Cảnh Nhiên là một cặp đôi yêu nhau như hình với bóng, cực kì tình cảm.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang hỏi anh ta: “Nếu Tô Niệm không gạt anh, vậy tức là người đang ở bên Phó Cảnh Nhiên lúc này chính là Tô Khả?”

“Ý tôi là, làm gì có chuyện người bạn trai luôn ở cạnh Tô Niệm như hình với bóng lại không phân biệt được Tô Niệm và Tô Khả?” Giang Hành Chi hỏi Tần Hữu Sinh, “Nếu bên cạnh bạn gái cậu xuất hiện một người phụ nữ giống hệt cô ấy, liệu cậu có phân biệt được hai người họ không?”

Tần Hữu Sinh cười, liếc mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh rồi lại nhìn Phó Cảnh Nhiên trong ảnh, “Nếu người kia hợp ý tôi hơn, vậy cũng có thể làm bộ không phân biệt được.”

Ninh Nhiễm Thanh nổi điên, “Đàn ông các người đều là đồ khôn!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

Type: Jane Nguyen

Đàn ông có năng lực ưu tú và ngoại hình xuất sắc là kiểu toàn diện từ trong ra ngoài điển hình, sẽ luôn nhận được sự theo đuổi hâm mộ từ người khác phái. Từ khi đi học Tần Hữu Sinh đã thuộc kiểu nam sinh “nhận thư tình đến mỗi tay”, sau khi đi làm anh cũng luôn được phái nữ ưu ái. Thời đi học, việc được yêu thích thể hiện qua các loại thư tình ngây thơ và đủ kiểu thổ lộ của nữ sinh, sau khi đi làm, thư tình và thổ lộ đã biến thành đủ loại đủ kiểu tín hiệu mờ ám.

Ví dụ như một ánh mắt đầy ẩn ý, một câu đùa vui tán tỉnh, một ám hiệu đơn giản lộ liễu.

Khi Tần Hữu Sinh đi học ở Anh thì ở cùng nhà với con trai của một ông chủ tập đoàn truyền thông trong nước, thỉnh thoảng hai người cùng đi uống rượu, có lần cậu ấm này nói với anh một câu: “Chuyện ve vãn tán tỉnh giữa đàn ông và phụ nữ chính là trò chơi thú vị nhất trên thế gian này.”

Đây là quan niệm tình yêu của một cao thủ tình trường.

Khi ấy Tần Hữu Sinh cũng chẳng hiểu nhiều về tình yêu, anh chỉ biết mình nhất định phải chung thủy với tình yêu, nếu không gặp được người con gái mà anh cực kỳ yêu thích, cực kỳ vừa ý thì không nên trên vào làm gì, nếu có một ngày anh gặp được người mà đời này anh yêu nhất, tình sử trong quá khứ sẽ là nhân tố có hại ảnh hưởng tới hạnh phúc của anh.

Người phụ nữ của anh, anh muốn nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay, không bao giờ để cô ấy phải chịu mấy may thương tổn.

Còn ý đồ của Lại Thư Khiết với anh, Tần Hữu Sinh không ngốc, nhưng dù sao cô ta cũng từng là học trò mà anh hướng dẫn, có một số chuyện lờ đi được thì cứ lờ đi, để ý quá có khi lại khiến nó càng thêm mờ ám. Tuy người ta thường nói, một người đàn ông phong độ thì nhất định phải “hiều lòng” phụ nữ, song anh chỉ muốn “hiều lòng” người phụ nữ của mình mà thôi.

Tuy nhiên có những việc có lẽ anh giải quyết chưa thực sự ổn, nên mới khiến Lại Thư Khiết cho rằng sự im lặng của anh là một kiểu ngầm ưng thuận trá hình.

Dù là trong quãng thời gian anh đích thân hướng dẫn cô ta, hay là khi anh giao cô ta cho Hành Chi, anh thường xuyên nhận được tin nhắn của Lại Thư Khiết, về nội dung tin nhắn thì từ chúc mừng bình thường đến chuyện đùa giữa nam và nữ, cuối cùng trở thành anh là quan trọng nhất của em... , tới khi anh rời khỏi Dịch Hòa sang San Francisco, anh vẫn nhận được một số cuộc gọi và tin nhắn từ Lại Thư Khiết.

Anh không có chút hứng thú nào với trò chơi ái muội giữa nam và nữ này, thế nên điện thoại không nghe được thì không nghe, tin nhắn lờ đi thì lờ đi, anh hiểu rằng chuyện yêu xa giữa anh và Nhiễm Thanh tồn tại những nguy hiểm nhất định, anh có điên đầu mà làm ra những chuyện tăng tỷ lệ nguy hiểm cho chính mình.

Còn về Lại Thư Khiết, từng là thầy hướng dẫn của cô ta, anh phải khẳng định rằng Lại Thư Khiết là một hạt giống tốt của ngành tư pháp, tuy nhiên trong chuyện tình cảm nam nữ, cô ta lại không biết chừng mực, tám phần là vì thời đi học được nhiều nam sinh ái mộ, bị chiều hư rồi.

“À ừm... Em vẫn không tìm được máy sấy...” Lại Thư Khiết nói tiếp, chọn bừa một lý do, “Em tưởng lần này đi công tác sẽ ở khách sạn, nên không mang theo rất nhiều thứ.”

Lại Thư Khiết vừa tắm xong, trên người mặc váy ngủ màu trắng, tóc ướt đầm dính vào cổ nhìn Tần Hữu Sinh với vẻ bối rối.

“Em đợi một lát.” Tần Hữu Sinh không đưa máy sấy cho Lại Thư Khiết ngay, mà xuống bếp dưới nhà hâm nóng sữa cho Ninh Nhiễm Thanh trước.

Năm phút sau, khi anh bung một cốc sữa tòa hương nghi ngút lên tầng, Lại Thư Khiết đang tựa vào lan can gỗ nhìn anh: “Buổi tối luật sư Tần còn có thói quen uống sữa sao?”

“Không phải tôi, là Nhiễm Thanh.” Tần Hữu Sinh nói.

Tần Hữu Sinh bung sữa đi thẳng vào phòng cho người yêu, vì cốc sữa còn nóng nên anh đặt nó lên tủ đầu giường màu trắng ngà, sau đó cất tiếng hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Máy sấy em vừa dùng đâu rồi? Lại Thư Khiết Khả muốn mượn dùng một lúc.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi khoanh chân trên giường không trả lời Tần Hữu Sinh ngay, trước mặt cô có đặt một bộ bài Tarot vừa mua trên phố, cô nghe Tần Hữu Sinh nói vậy, bèn hất cằm chỉ vào phòng vệ sinh: “Em để trong tủ đồ ở phòng vệ sinh...”

Khi Tần Hữu Sinh định vào đó lấy máy sấy thì Ninh Nhiễm Thanh vừa xòe bài trong tay ra, vừa rì rầm nói: “Có nhất thiết phải đích thân đưa cho cô ta không?”

Tần Hữu Sinh dừng bước, khẽ bật cười nhìn cô, “Em tự nguyện đưa giúp anh à?”

“Thực ra em cũng không ngại để cô ta vào tham quan phòng anh.” Ninh Nhiễm Thanh bỗng đặt bài xuống, chớp chớp mắt nhìn anh rồi quay đầu gọi với ra ngoài, “Máy sấy ở trong phòng, cô cứ vào lấy đi!”

Ban đầu Tần Hữu Sinh hơi ngại ra, sau đó lắc đầu bật cười mấy tiếng, đưa cốc sữa trên tủ đầu giường cho Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh tạm thời không muốn uống, mắt nhìn thẳng ra cửa, cửa phòng vẫn mở nhưng mãi mà chưa có động tĩnh gì, một lúc lâu sau Lại Thư Khiết mới đi vào.

Bấy giờ cô mới nhận lấy cốc sữa trong tay anh, nhấp một ngụm: “Máy sấy ở ngay trong phòng vệ sinh.”

Phòng vệ sinh riêng trong phòng vẫn chưa được dọn lại, khi này anh và cô tắm chung, quần áo thay ra của hai người vẫn để trong đó, cô bảo Lại Thư Khiết cứ thế vào lấy máy sấy? Nghĩ tới đây, Tần Hữu Sinh đi vào trong lấy máy sấy cho Lại Thư Khiết rồi đưa cho cô ta: “Dùng xong không cần trả lại đâu.”

Ý của câu nói này quá rõ ràng, lát nữa lại tới thì có lẽ không tiện nữa rồi.

Lại Thư Khiết nhận lấy máy sấy, quay ra nhìn Ninh Nhiễm Thanh đang ngồi trên giường, lại nhìn Tần Hữu Sinh: “Xin lỗi, đã làm phiền hai người.”

“Không sao, chúng tôi còn chưa ngủ mà.” Ninh Nhiễm Thanh vẫn ngồi khoanh chân trên giường, tư thái như một nữ hoàng, đưa cốc sữa bò chỉ uống hết một nửa cho Tần Hữu Sinh.

“Không uống nữa à?” Anh hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Không uống được nữa.”

Tần Hữu Sinh thân nhiên uống hết nửa cốc sữa còn lại, đặt cốc thủy tinh lên tủ đầu giường, đợi sau khi Lại Thư Khiết ra khỏi phòng, anh bước tới khóa trái cửa.

Lại Thư Khiết đi ra khỏi phòng ngủ chính, tay cầm máy sấy đã trở nên trắng bệch, biết rõ làm vậy là tự rước lấy nhục mà tại sao cô ta vẫn “chưa thấy quan tài chưa rơi nước mắt”?

Từ nhỏ tới lớn luôn có rất nhiều nam sinh hâm mộ theo đuổi cô ta, nhưng cô ta chẳng thích ai cả, tới tận lúc gặp được Tần Hữu Sinh, sự chín chắn và phong độ, trí tuệ và tài hoa, sự bao dung và hài hước... của anh khiến Lại Thư Khiết hoàn toàn mê muội, kiêu đàn ông trẻ tuổi nhưng chín chắn như Tần Hữu Sinh, có sức quyến rũ trí mạng với cô ta.

Lại Thư Khiết vẫn nhớ cái ngày mà cô ta vượt qua vòng phỏng vấn đỗ vào Dịch Hòa, anh đưa tay về phía cô ta, tay của anh rất đẹp, cô ta chưa từng thấy tay của người đàn ông nào đẹp như anh, ngón tay dài mảnh, cốt cách thanh nhã, dưới ống tay áo vest được là phẳng lộ ra một đoạn tay áo sơ mi kẻ xám, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ giản dị mà sang trọng.

Cô bắt tay với anh, hơi ấm trong lòng bàn tay anh truyền tới từ ngón tay, ấm áp mà mạnh mẽ.

Lại Thư Khiết yêu Tần Hữu Sinh ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô ta thẳng thắn thừa nhận rằng mình thích vẻ ngoài xuất chúng, tài hoa hơn người, sự thông tuệ và sáng suốt của anh trên tòa án.

Cô ta từng theo anh đi tranh tụng trước tòa, anh đứng ở vị trí bào chữa, phong thái hiên ngang mà trầm tĩnh, mỗi câu nói đều chứa đầy sức mạnh, chưa đánh đã thắng. Trong công việc thường ngày, thái độ làm việc của anh nghiêm túc cẩn mẫn, với cấp dưới lại thân thiết hiền hòa, sẽ phân tích vụ án cho cô ta hiểu, lại đưa ra những quan điểm nhận xét độc đáo một cách uyển chuyển dễ hiểu.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, sao cô ta có thể không yêu đây?

Tần Hữu Sinh đúng là điểm nào cũng tốt, chỉ có mắt chọn bạn gái là hơi kém.

Sau khi về lại phòng, Lại Thư Khiết tiện tay quăng máy sấy đi, đi ra ban công phòng, quay đầu liền nhìn thấy Giang Hành Chi cũng đang hóng gió ngoài ban công.

Giang Hành Chi ngồi trên một chiếc ghế dựa đã cũ, đắp một chiếc chăn mỏng màu xanh nhạt trước người, đèn ban công nhỏ nhỏ tỏa ra ánh sáng dịu dịu, bao phủ lên người anh một quang sáng nhạt màu.

“Thư Khiết.” Giang Hành Chi bỗng ngẩng đầu nhìn Lại Thư Khiết, “Đừng để tôi phải hối hận vì đã dẫn em tới đây.”

Lại Thư Khiết mỉm cười nói: “Thầy ơi, em về phòng ngủ đây.”

Đêm hôm nay, thế nào cũng có người mất ngủ.

Ngày hôm sau Lại Thư Khiết không ăn sáng cùng mọi người, Giang Hành Chi gọi điện cho cô ta thì không ai bắt máy, tới trưa cô ta mới cùng một chàng trai tóc vàng mắt đen xuất hiện ở cổng biệt thự.

Lại Thư Khiết nói cô ta gặp anh chàng này ở khu cầu qua vịnh San Francisco – Oakland, hai người trò chuyện vài câu thì nhận ra anh ta cũng quen Tần Hữu Sinh, thế nên cùng nhau trở lại.

Chàng trai tóc vàng mắt đen nọ tên là Adair, tự giới thiệu là em trai cùng cha khác mẹ của Tần Hữu Sinh, sau khi đưa Lại Thư Khiết trở lại, anh ta không đợi Tần Hữu Sinh về mà rời đi ngay.

Ninh Nhiễm Thanh chơi cờ với Giang Hành Chi trong vườn, hỏi anh ta một số chuyện của Tần Hữu Sinh.

Về chuyện gia đình Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi quả thực biết nhiều hơn Ninh Nhiễm Thanh một chút, song có những chuyện nếu Tần Hữu Sinh đã không kể cho cô, một “Người ngoài” như anh ta càng không tiện nói ra.

“Tự cô hỏi không được à?” Giang Hành Chi đặt một quân cờ xuống, lập tức chặn kín đường lui của Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng ngẫm lại nước cờ của Giang Hành Chi, nhận thua, “Bội phục bội phục.”

“Quá khen quá khen.” Giang Hành Chi hồ hững nói, “Cô nghĩ sao về Tô Khả?”

Ninh Nhiễm Thanh nhắc một quân cờ lên: “Tôi khẳng định Tô Niệm ở đây chính là Tô Khả.”

Giang Hành Chi nâng mắt, ý bảo Ninh Nhiễm Thanh nói tiếp.

“Anh và Tô Khả là bạn học cấp hai đúng không, nhưng hôm qua lúc gặp nhau, cô ta giả vờ không nhận ra anh.” Ninh Nhiễm Thanh nhớ tại tình cảnh gặp nhau tối qua, “Tôi quan sát Tô Khả vài lần, lần nào cũng thấy tầm mắt cô ta lướt qua anh, cô ta đang giả vờ không nhận ra anh, nguyên nhân khiến cô ta sợ gặp bạn cũ như vậy chỉ có một mà thôi, đó chính là sợ anh nhận ra cô ta không phải Tô Niệm.”

Giang Hành Chi mím môi, nhếch môi cười nhạt.

“Đương nhiên cũng có thể là cô ta không nhận ra anh thật, vì mặt mũi anh trông quá bình thường.” Ninh Nhiễm Thanh nói đùa.

“...”

Giang Hành Chi không phải người chú trọng ngoại hình, nhưng anh ta cũng biết tướng mạo của bản thân không tồi, thế nên câu “Mặt mũi trông quá bình thường” của Ninh Nhiễm Thanh bỗng nhiên khiến anh ta sinh lòng nghi hoặc về ngoại hình của mình.

Cuối tuần trước khi đi dự tiệc từ thiện, anh ta còn cố ý tới Union Square để mua một bộ vest mới, sau khi chỉnh trang lại bản thân, anh ta nhũn mày tự hỏi.

Phụ nữ làm đẹp là vì người thương, còn anh ta làm đóm thể này là vì ai cơ chứ!?

Ninh Nhiễm Thanh và Lại Thư Khiết đều không mang theo lễ phục tới đây, nên trước bữa tiệc Ninh Nhiễm Thanh chủ động rủ Lại Thư Khiết đi dạo phố mua đồ, ngẫm nghĩ suốt một buổi tối, cô nghĩ tới một triết lý mà Vương Trần từng dạy cô: “Đừng để bản thân trở thành kẻ thù thực sự của tình địch.” Lúc trước cô xét nét Lại Thư Khiết, rõ là chẳng được lợi ích gì, trái lại còn khiến người ta cảm thấy mất chọn bạn gái của thầy Tần quá kém, lại tìm một cô gái nhỏ mọn so đo như vậy.

Lại Thư Khiết không thể chấp nhận nổi hành động “lấy lòng” bất ngờ này của Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh là người đơn giản thuộc kiểu muốn là làm, chỉ cần gặp Lại Thư Khiết là cô liền tươi cười chào hỏi, kết quả là càng khiến Lại Thư Khiết cho rằng cô đang đắc ý khoe mẽ.

Chuyện này đã chứng tỏ một điều, muốn làm bạn với tình địch thì không bao giờ được tươi cười vui vẻ, mà khóc sẽ hiệu quả hơn cười, nếu có một ngày Ninh Nhiễm Thanh khóc lóc trước mặt Lại Thư Khiết, rồi than vãn Tần Hữu Sinh đối xử tệ bạc với mình thế nào, may ra Lại Thư Khiết mới an ủi cô vài câu.

Dạ tiệc từ thiện Hoa Kiều được tổ chức tại khách sạn Fairmont ở Nob Hill, trang trí theo phong cách hoàng gia nguy nga tráng lệ, từ cổng chính vào thang máy đi thẳng lên sảnh lớn ở tầng sáu, điều đầu tiên mà người ta thấy chính là những bức tường nguy nga lộng lẫy, đèn chùm rực rỡ lấp lánh, nam nam nữ nữ trò chuyện tươi cười...

Ninh Nhiễm Thanh khoác tay Tần Hữu Sinh bước vào bữa “Thịnh yến” này, đi xung quanh chừng nửa vòng thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng mặc lễ phục màu đỏ sẫm, trông rất giống Tô Khả.

Thế nhưng khi cô đang thấy lạ là vì sao Phó Cảnh Nhiên không ở bên Tô Khả, thì Tần Hữu Sinh đã dẫn cô đi về phía một đôi nam nữ ăn vận thanh lịch, đôi nam nữ ấy chính là Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả.

Tô Khả đứng cạnh Phó Cảnh Nhiên đang mặc lễ phục màu đen, trong đầu Ninh Nhiễm Thanh bỗng xuất hiện một ý nghĩ, người mà cô thấy khi nãy là ai?

Tô Niệm đã bị hủy hoại khuôn mặt?

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Type: Jane Nguyen

Đàn ông có năng lực ưu tú và ngoại hình xuất sắc là kiểu toàn diện từ trong ra ngoài điển hình, sẽ luôn nhận được sự theo đuổi hâm mộ từ người khác phái. Từ khi đi học Tần Hữu Sinh đã thuộc kiểu nam sinh “nhận thư tình đến mỗi tay”, sau khi đi làm anh cũng luôn được phái nữ ưu ái. Thời đi học, việc được yêu thích thể hiện qua các loại thư tình ngây thơ và đủ kiểu thổ lộ của nữ sinh, sau khi đi làm, thư tình và thổ lộ đã biến thành đủ loại đủ kiểu tín hiệu mờ ám.

Ví dụ như một ánh mắt đầy ẩn ý, một câu đùa vui tán tỉnh, một ám hiệu đơn giản lộ liễu.

Khi Tần Hữu Sinh đi học ở Anh thì ở cùng nhà với con trai của một ông chủ tập đoàn truyền thông trong nước, thỉnh thoảng hai người cùng đi uống rượu, có lần cậu ấm này nói với anh một câu: “Chuyện ve vãn tán tỉnh giữa đàn ông và phụ nữ chính là trò chơi thú vị nhất trên thế gian này.”

Đây là quan niệm tình yêu của một cao thủ tình trường.

Khi ấy Tần Hữu Sinh cũng chẳng hiểu nhiều về tình yêu, anh chỉ biết mình nhất định phải chung thủy với tình yêu, nếu không gặp được người con gái mà anh cực kỳ yêu thích, cực kỳ vừa ý thì không nên trêu vào làm gì, nếu có một ngày anh gặp được người mà đời này anh yêu nhất, tình sử trong quá khứ sẽ là nhân tố có hại ảnh hưởng tới hạnh phúc của anh.

Người phụ nữ của anh, anh muốn nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay, không bao giờ để cô ấy phải chịu mây may thương tổn.

Còn ý đồ của Lại Thư Khiết với anh, Tần Hữu Sinh không ngờ, nhưng dù sao cô ta cũng từng là học trò mà anh hướng dẫn, có một số chuyện lờ đi được thì cứ lờ đi, để ý quá có khi lại khiến nó càng thêm mờ ám. Tuy người ta thường nói, một người đàn ông phong độ thì nhất định phải “hiều lòng” phụ nữ, song anh chỉ muốn “hiều lòng” người phụ nữ của mình mà thôi.

Tuy nhiên có những việc có lẽ anh giải quyết chưa thực sự ổn, nên mới khiến Lại Thư Khiết cho rằng sự im lặng của anh là một kiểu ngầm ưng thuận trá hình.

Dù là trong quãng thời gian anh đích thân hướng dẫn cô ta, hay là khi anh giao cô ta cho Hành Chi, anh thường xuyên nhận được tin nhắn của Lại Thư Khiết, về nội dung tin nhắn thì từ chúc mừng bình thường đến chuyện đùa giữa nam và nữ, cuối cùng trở thành anh là quan trọng nhất của em... , tới khi anh rời khỏi Dịch Hòa sang San Francisco, anh vẫn nhận được một số cuộc gọi và tin nhắn từ Lại Thư Khiết.

Anh không có chút hứng thú nào với trò chơi ái muội giữa nam và nữ này, thế nên điện thoại không nghe được thì không nghe, tin nhắn lờ đi thì lờ đi, anh hiểu rằng chuyện yêu xa giữa anh và Nhiễm Thanh tồn tại những nguy hiểm nhất định, anh có điên đầu mà làm ra những chuyện tăng tỷ lệ nguy hiểm cho chính mình.

Còn về Lại Thư Khiết, từng là thầy hướng dẫn của cô ta, anh phải khẳng định rằng Lại Thư Khiết là một hạt giống tốt của ngành tư pháp, tuy nhiên trong chuyện tình cảm nam nữ, cô ta lại không biết chừng mực, tám phần là vì thời đi học được nhiều nam sinh ái mộ, bị chiều hư rồi.

“À ừm... Em vẫn không tìm được máy sấy...” Lại Thư Khiết nói tiếp, chọn bừa một lý do, “Em tưởng lần này đi công tác sẽ ở khách sạn, nên không mang theo rất nhiều thứ.”

Lại Thư Khiết vừa tắm xong, trên người mặc váy ngủ màu trắng, tóc ướt đầm dính vào cổ nhìn Tần Hữu Sinh với vẻ bối rối.

“Em đợi một lát.” Tần Hữu Sinh không đưa máy sấy cho Lại Thư Khiết ngay, mà xuống bếp dưới nhà hâm nóng sữa cho Ninh Nhiễm Thanh trước.

Năm phút sau, khi anh bung một cốc sữa tỏa hương nghi ngút lên tầng, Lại Thư Khiết đang tựa vào lan can gỗ nhìn anh: “Buổi tối luật sư Tần còn có thói quen uống sữa sao?”

“Không phải tôi, là Nhiễm Thanh.” Tần Hữu Sinh nói.

Tần Hữu Sinh bung sữa đi thẳng vào phòng cho người yêu, vì cốc sữa còn nóng nên anh đặt nó lên tủ đầu giường màu trắng ngà, sau đó cất tiếng hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Máy sấy em vừa dùng đâu rồi? Lại Thư Khiết Khả muốn mượn dùng một lúc.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi khoanh chân trên giường không trả lời Tần Hữu Sinh ngay, trước mặt cô có đặt một bộ bài Tarot vừa mua trên phố, cô nghe Tần Hữu Sinh nói vậy, bèn hất cằm chỉ vào phòng vệ sinh: “Em để trong tủ đồ ở phòng vệ sinh...”

Khi Tần Hữu Sinh định vào đó lấy máy sấy thì Ninh Nhiễm Thanh vừa xòe bài trong tay ra, vừa rì rầm nói: “Có nhất thiết phải đích thân đưa cho cô ta không?”

Tần Hữu Sinh dừng bước, khẽ bật cười nhìn cô, “Em tự nguyện đưa giúp anh à?”

“Thực ra em cũng không ngại để cô ta vào tham quan phòng anh.” Ninh Nhiễm Thanh bỗng đặt bài xuống, chớp chớp mắt nhìn anh rồi quay đầu gọi với

ra ngoài, “Máy sấy ở trong phòng, cô cứ vào lấy đi!”

Ban đầu Tần Hữu Sinh hơi ngại ra, sau đó lắc đầu bật cười mấy tiếng, đưa cốc sữa trên tủ đầu giường cho Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh tạm thời không muốn uống, mắt nhìn thẳng ra cửa, cửa phòng vẫn mở nhưng mãi mà chưa có động tĩnh gì, một lúc lâu sau Lại Thư Khiết mới đi vào.

Bấy giờ cô mới nhận lấy cốc sữa trong tay anh, nhấp một ngụm: “Máy sấy ở ngay trong phòng vệ sinh.”

Phòng vệ sinh riêng trong phòng vẫn chưa được dọn lại, khi này anh và cô tắm chung, quần áo thay ra của hai người vẫn để trong đó, cô bảo Lại Thư Khiết cứ thế vào lấy máy sấy? Nghĩ tới đây, Tần Hữu Sinh đi vào trong lấy máy sấy cho Lại Thư Khiết rồi đưa cho cô ta: “Dùng xong không cần trả lại đâu.”

Ý của câu nói này quá rõ ràng, lát nữa lại tới thì có lẽ không tiện nữa rồi.

Lại Thư Khiết nhận lấy máy sấy, quay ra nhìn Ninh Nhiễm Thanh đang ngồi trên giường, lại nhìn Tần Hữu Sinh: “Xin lỗi, đã làm phiền hai người.”

“Không sao, chúng tôi còn chưa ngủ mà.” Ninh Nhiễm Thanh vẫn ngồi khoanh chân trên giường, tư thái như một nữ hoàng, đưa cốc sữa bò chỉ uống hết một nửa cho Tần Hữu Sinh.

“Không uống nữa à?” Anh hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Không uống được nữa.”

Tần Hữu Sinh thân nhiên uống hết nửa cốc sữa còn lại, đặt cốc thủy tinh lên tủ đầu giường, đợi sau khi Lại Thư Khiết ra khỏi phòng, anh bước tới khóa trái cửa.

Lại Thư Khiết đi ra khỏi phòng ngủ chính, tay cầm máy sấy đã trở nên trắng bệch, biết rõ làm vậy là tự rước lấy nhục mà tại sao cô ta vẫn “chưa thấy quan tài chưa rơi nước mắt”?

Từ nhỏ tới lớn luôn có rất nhiều nam sinh hâm mộ theo đuổi cô ta, nhưng cô ta chẳng thích ai cả, tới tận lúc gặp được Tần Hữu Sinh, sự chín chắn và phong độ, trí tuệ và tài hoa, sự bao dung và hài hước... của anh khiến Lại Thư Khiết hoàn toàn mê muội, kiểu đàn ông trẻ tuổi nhưng chín chắn như Tần Hữu Sinh, có sức quyến rũ trí mạng với cô ta.

Lại Thư Khiết vẫn nhớ cái ngày mà cô ta vượt qua vòng phỏng vấn đổ vào Dịch Hòa, anh đưa tay về phía cô ta, tay của anh rất đẹp, cô ta chưa từng thấy tay của người đàn ông nào đẹp như anh, ngón tay dài mảnh, cốt cách thanh nhã, dưới ống tay áo vest được là phẳng lộ ra một đoạn tay áo sơ mi kẻ xám, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ giản dị mà sang trọng.

Cô bắt tay với anh, hơi ấm trong lòng bàn tay anh truyền tới từ ngón tay, ấm áp mà mạnh mẽ.

Lại Thư Khiết yêu Tần Hữu Sinh ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô ta thẳng thắn thừa nhận rằng mình thích vẻ ngoài xuất chúng, tài hoa hơn người, sự thông tuệ và sáng suốt của anh trên tòa án.

Cô ta từng theo anh đi tranh tụng trước tòa, anh đứng ở vị trí bào chữa, phong thái hiên ngang mà trầm tĩnh, mỗi câu nói đều chứa đầy sức mạnh, chưa đánh đã thắng. Trong công việc thường ngày, thái độ làm việc của anh nghiêm túc cẩn mẫn, với cấp dưới lại thân thiết hiền hòa, sẽ phân tích vụ án cho cô ta hiểu, lại đưa ra những quan điểm nhận xét độc đáo một cách uyển chuyển dễ hiểu.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, sao cô ta có thể không yêu đây?

Tần Hữu Sinh đúng là điểm nào cũng tốt, chỉ có mắt chọn bạn gái là hơi kém.

Sau khi về lại phòng, Lại Thư Khiết tiện tay quăng máy sấy đi, đi ra ban công phòng, quay đầu liền nhìn thấy Giang Hành Chi cũng đang hóng gió ngoài ban công.

Giang Hành Chi ngồi trên một chiếc ghế dựa đã cũ, đắp một chiếc chăn mỏng màu xanh nhạt trước người, đèn ban công nho nhỏ tỏa ra ánh sáng dịu dịu, bao phủ lên người anh một quang sáng nhạt màu.

“Thư Khiết.” Giang Hành Chi bỗng ngẩng đầu nhìn Lại Thư Khiết, “Đừng để tôi phải hối hận vì đã dẫn em tới đây.”

Lại Thư Khiết mỉm cười nói: “Thầy ơi, em về phòng ngủ đây.”

Đêm hôm nay, thế nào cũng có người mất ngủ.

Ngày hôm sau Lại Thư Khiết không ăn sáng cùng mọi người, Giang Hành Chi gọi điện cho cô ta thì không ai bắt máy, tới trưa cô ta mới cùng một chàng trai tóc vàng mắt đen xuất hiện ở cổng biệt thự.

Lại Thư Khiết nói cô ta gặp anh chàng này ở khu cầu qua vịnh San Francisco – Oakland, hai người trò chuyện vài câu thì nhận ra anh ta cũng quen Tần Hữu Sinh, thế nên cùng nhau trở lại.

Chàng trai tóc vàng mắt đen nọ tên là Adair, tự giới thiệu là em trai cùng cha khác mẹ của Tần Hữu Sinh, sau khi đưa Lại Thư Khiết trở lại, anh ta không đợi Tần Hữu Sinh về mà rời đi ngay.

Ninh Nhiễm Thanh chơi cờ với Giang Hành Chi trong vườn, hỏi anh ta một số chuyện của Tần Hữu Sinh.

Về chuyện gia đình Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi quả thực biết nhiều hơn Ninh Nhiễm Thanh một chút, song có những chuyện nếu Tần Hữu Sinh đã không kể cho cô, một “Người ngoài” như anh ta càng không tiện nói ra.

“Tự cô hỏi không được à?” Giang Hành Chi đặt một quân cờ xuống, lập tức chặn kín đường lui của Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng ngẫm lại nước cờ của Giang Hành Chi, nhận thua, “Bội phục bội phục.”

“Quá khen quá khen.” Giang Hành Chi hồ hững nói, “Cô nghĩ sao về Tô Khả?”

Ninh Nhiễm Thanh nhắc một quân cờ lên: “Tôi khẳng định Tô Niệm ở đây chính là Tô Khả.”

Giang Hành Chi nâng mắt, ý bảo Ninh Nhiễm Thanh nói tiếp.

“Anh và Tô Khả là bạn học cấp hai đúng không, nhưng hôm qua lúc gặp nhau, cô ta giả vờ không nhận ra anh.” Ninh Nhiễm Thanh nhớ tại tình cảnh gặp nhau tối qua, “Tôi quan sát Tô Khả vài lần, lần nào cũng thấy tâm mắt cô ta lướt qua anh, cô ta đang giả vờ không nhận ra anh, nguyên nhân khiến cô ta sợ gặp bạn cũ như vậy chỉ có một mà thôi, đó chính là sợ anh nhận ra cô ta không phải Tô Niệm.”

Giang Hành Chi mím môi, nhếch môi cười nhạt.

“Đương nhiên cũng có thể là cô ta không nhận ra anh thật, vì mặt mũi anh trông quá bình thường.” Ninh Nhiễm Thanh nói đùa.

“...”

Giang Hành Chi không phải người chú trọng ngoại hình, nhưng anh ta cũng biết tướng mạo của bản thân không tồi, thế nên câu “Mặt mũi trông quá bình thường” của Ninh Nhiễm Thanh bỗng nhiên khiến anh ta sinh lòng nghi hoặc về ngoại hình của mình.

Cuối tuần trước khi đi dự tiệc từ thiện, anh ta còn cố ý tới Union Square để mua một bộ vest mới, sau khi chỉnh trang lại bản thân, anh ta nhũn mày tự hỏi

Phụ nữ làm đẹp là vì người thương, còn anh ta làm đom thể này là vì ai cơ chứ!?

Ninh Nhiễm Thanh và Lại Thư Khiết đều không mang theo lễ phục tới đây, nên trước bữa tiệc Ninh Nhiễm Thanh chủ động rủ Lại Thư Khiết đi dạo phố mua đồ, ngẫm nghĩ suốt một buổi tối, cô nghĩ tới một triết lý mà Vương Trần từng dạy cô: “Đừng để bản thân trở thành kẻ thù thực sự của tình địch.” Lúc trước cô xét nét Lại Thư Khiết, rõ là chẳng được lợi tích gì, trái lại còn khiến người ta cảm thấy mất chọn bạn gái của thầy Tần quá kém, lại tìm một cô gái nhỏ mọn so đo như vậy.

Lại Thư Khiết không thể chấp nhận nổi hành động “lấy lòng” bất ngờ này của Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh là người đơn giản thuộc kiểu muốn là làm, chỉ cần gặp Lại Thư Khiết là cô liền tươi cười chào hỏi, kết quả là càng khiến Lại Thư Khiết cho rằng cô đang đắc ý khoe mẽ.

Chuyện này đã chứng tỏ một điều, muốn làm bạn với tình địch thì không bao giờ được tươi cười vui vẻ, mà khóc sẽ hiệu quả hơn cười, nếu có một ngày Ninh Nhiễm Thanh khóc lóc trước mặt Lại Thư Khiết, rồi than vãn Tần Hữu Sinh đối xử tệ bạc với mình thế nào, may ra Lại Thư Khiết mới an ủi cô vài câu.

Dạ tiệc từ thiện Hoa Kiều được tổ chức tại khách sạn Fairmont ở Nob Hill, trang trí theo phong cách hoàng gia nguy nga tráng lệ, từ cổng chính vào thang máy đi thẳng lên sảnh lớn ở tầng sáu, điều đầu tiên mà người ta thấy chính là những bức tường nguy nga lộng lẫy, đèn chùm rực rỡ lấp lánh, nam nam nữ nữ trò chuyện tươi cười...

Ninh Nhiễm Thanh khoác tay Tần Hữu Sinh bước vào bữa “Thịnh yến” này, đi xung quanh chừng nửa vòng thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng mặc lễ phục màu đỏ sẫm, trông rất giống Tô Khả.

Thế nhưng khi cô đang thấy lạ là vì sao Phó Cảnh Nhiên không ở bên Tô Khả, thì Tần Hữu Sinh đã dẫn cô đi về phía một đôi nam nữ ăn vận thanh lịch, đôi nam nữ ấy chính là Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả.

Tô Khả đứng cạnh Phó Cảnh Nhiên đang mặc lễ phục màu đen, trong đầu Ninh Nhiễm Thanh bỗng xuất hiện một ý nghĩ, người mà cô thấy khi nãy là ai?

Tô Niệm đã bị hủy hoại khuôn mặt?

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Type: My Trần

Cảnh đêm Nob Hill ngoài khách sạn rực rỡ ánh sáng, đèn đuốc huy hoàng, là toàn cảnh thu nhỏ của San Francisco, nhưng ở sườn núi cách đây không xa lại u ám tối tăm, chẳng thể thấy đường chân trời, mờ mịt như bị mực đậm tô vẽ. Tại một đầu khác của San Francisco, không có ánh sao, đến một bóng mây cũng không thấy.

Phó Cảnh Nhiên ngồi trên đất, nhặt từng mảnh vỡ của chiếc vòng ngọc, còn Tô Khả - vợ Phó Cảnh Nhiên thì đứng sau anh ta, dờ dãn nhìn. Tiếng xe mô tô nổ máy truyền tới từ bãi đỗ xe, chàng trai mặc áo da mua chiếc vòng ngọc rồi quảng đi đã lái mô tô lao vút đi, trước khi đi, anh ta còn giơ ngón giữa với Phó Cảnh Nhiên.

Cùng một chiếc vòng ngọc, người này trân trọng, người kia khinh thường.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy vai hơi trĩu nặng, là Tần Hữu Sinh đưa tay ôm cô vào lòng, cô tựa vào ngực anh, nhìn Phó Cảnh Nhiên nhỏ giọng hỏi anh: “Nếu anh ta còn yêu Tô Niệm thì tại sao lại kết hôn với Tô Khả, nếu anh ta không còn yêu Tô Niệm thì giờ làm bộ làm tịch như vậy cho ai xem?”

Tần Hữu Sinh không trả lời câu hỏi của Ninh Nhiễm Thanh mà chỉ ôm cô chặt hơn, anh không biết nên giải thích với cô thế nào, để cô hiểu rằng trên thế gian này, không phải ai cũng có thể phân biệt rạch ròi như cô.

Đến thế giới cũng không còn thuần khiết, huống chi là tình yêu tồn tại trên thế giới này.

Bốn người trở lại nhà của Tần Hữu Sinh ở North Beach, thím Hà bưng lên bốn tách trà mới pha, Giang Hành Chi vừa bưng lên nhấp một ngụm thì di động anh ta đổ chuông.

Giang Hành Chi đứng lên nhận điện, giọng nói thanh lạnh như suối mát chốn núi sâu rừng thẳm, ánh đèn phòng khách sáng trong, bộ vest trên người Giang Hành Chi khiến anh ta trong càng phong độ lịch lãm, tuấn tú khôi ngô.

Người gọi điện tới là Tô Niệm, cô ta muốn gặp Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi đồng ý, vì khi nãy người lái xe nhà họ Tần đã ra về, nên sau khi ngắt cuộc gọi với Tô Niệm, anh ta mượn chìa khóa xe của Tần Hữu Sinh: “Tôi ra ngoài gặp cậu ta.”

Tần Hữu Sinh đứng lên: “Cậu không quen đường xá ở đây, có cần tôi đưa cậu đi không?”

“Không cần đâu.” Giang Hành Chi khéo léo từ chối ý tốt của Tần Hữu Sinh: “Ở một khách sạn ngay gần Nob Hill thôi, chúng ta vừa về từ chỗ đó xong.”

Tần Hữu Sinh biết Giang Hành Chi nhớ đường đi rất tốt, bèn đưa chìa khóa cho anh ta, khi Giang Hành Chi đang định ra khỏi cửa thì Lại Thư Khiết đứng dậy từ sofa: “Thầy ơi, em đi với thầy.”

“Không cần, em ở nhà đi.” Mắt Giang Hành Chi thoáng đảo qua, “Khi nào tôi về sẽ kể tỉ mỉ cho mọi người.”

Sau khi Giang Hành Chi ra khỏi nhà, Tần Hữu Sinh hỏi Ninh Nhiễm Thanh có buồn ngủ không, Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, cô chỉ thấy hơi đói.

Đồ ăn ở bữa tiệc từ thiện đêm nay rất tinh tế ngon miệng, song vì cô chỉ bận quan tâm đến Tô Niệm Tô Khả, nên nguyên cả buổi cũng chỉ ăn một chút bánh gato và hoa quả.

Người ăn ít không chỉ có mình Ninh Nhiễm Thanh, sau khi hỏi cả Lại Thư Khiết, Tần Hữu Sinh bèn nhờ thím Hà nấu bữa khuya.

Khi thím Hà bận rộn nấu bữa khuya trong bếp, Tần Hữu Sinh mở một túi hạnh nhân ra, bóc cho Ninh Nhiễm Thanh mấy hạt, sau đó mở kênh phim gia đình, kênh này đang chiếu một bộ phim rất cũ – The Sound Of Music.

Lại Thư Khiết hỏi Tần Hữu Sinh: “Thử dò kênh KCTV được không? Em đang theo dõi một bộ phim truyền hình ở kênh đó.”

“Tôi rất ít khi xem ti vi, nhưng chắc là sẽ có.” Tần Hữu Sinh giúp Lại Thư Khiết dò kênh, kênh này đang chiếu một bộ phim do đài truyền hình tự sản xuất.

Ninh Nhiễm Thanh cũng từng theo dõi phim này, đây là một bộ phim truyền hình về đề tài luật pháp, nữ chính là một cô gái vừa bước ra xã hội, có mơ ước, lý tưởng và hoài bão, nội dung phim chủ yếu nói về quá trình nỗ lực vươn lên của cô gái này qua từng vụ án mà cô ấy giúp đương sự tranh thắng tụng.

“Thầy Tần, sao ngày xưa thầy chọn nghề luật sư?” Lại Thư Khiết bỗng cất tiếng hỏi Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh tựa người vào sofa, trả lời câu hỏi của Lại Thư Khiết: “Hiện tại thì không nhớ được nguyên nhân nữa, thực ra ngày trước không nghĩ nhiều như bây giờ, nên có thể chỉ là nổi hứng nhất thời mà thôi.”

Lại Thư Khiết mỉm cười, kể lại một kỷ niệm vui của bản thân: “Em nhớ đến giờ học đầu tiên ở trường địa học trong nước, thầy giáo cũng hỏi em vấn đề này, khi ấy câu trả lời của em khiến cả lớp đều bật cười.”

Ninh Nhiễm Thanh khá tò mò: “Là gì thế?”

Lại Thư Khiết nhếch môi: “Vì chính nghĩa cho xã hội.”

“Đúng là rất buồn cười, sao cô lại nói ra miệng làm gì, nghĩ thầm trong bụng cũng được mà.” Ninh Nhiễm Thanh trêu chọc, nghĩ đến mấy câu mà cô nói với đám người Dịch Hòa vào lần đi nhầm phòng nọ, cũng thấy hơi tức cười.

“Cô thì sao?” Lại Thư Khiết hỏi ngược lại cô, “Tôi cũng thấy rất hiếu kỳ.”

Ninh Nhiễm Thanh ngậy người, thực ra cô cũng sắp quên lý do tại sao mình lại hứng lên mà đăng ký vào chuyên ngành này rồi, khi ấy cô luôn lo rằng ông Ninh Uy Phong sẽ bị bà Hồng Tú Mỹ lừa sạch sành sanh, nên cô mới chọn chuyên ngành pháp luật.

Suy nghĩ buồn cười biết bao, giờ nghĩ đến, thực ra bà Hồng Tú Mỹ rất tốt với cha cô, ít nhất thì khi cha cô kinh doanh thất bại, nhà họ Ninh phá sản, bà ta vẫn không hề rời bỏ ông, trái lại người luôn xử tệ với ông lại chính là cô. Khi chung sống một nhà, ngày nào cô cũng tỏ vẻ cáu gắt, không khiến ông Ninh Uy Phong tức giận tới mức cao huyết áp thì quyết không thôi.

“Thực ra tôi chọn nghề này cũng vì chính nghĩa cho xã hội.” Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu cười.

“Thực thì chính nghĩa cho nhân gian, xóa bỏ mâu thuẫn cho cuộc đời đúng không?” Tần Hữu Sinh nhắc lại chuyện đáng xấu hổ này của cô, tuy câu này anh không đích thân nghe thấy, nhưng sau đó được kha khá đồng nghiệp kể lại câu “Danh ngôn kinh điển” này của cô.

“Á á á á á... Đời này không bao giờ em muốn nghe lại câu nói ấy nữa.”

Tần Hữu Sinh xoa đầu động viên cô gái ngồi bên mình, ánh mắt không giấu nổi sự yêu chiều, sau đó anh ghé lại gần thì thầm bên tai cô một câu thân mật, khiến Ninh Nhiễm Thanh tươi cười ngay tức khắc.

Tần Hữu Sinh biết, đôi khi thân mật trước mặt người khác là một hành vi rất thiếu đạo đức, nhưng ít ra hành vi này có thể khiến người xung quanh hiểu rằng: Anh và cô rất yêu thương nhau, đời này vĩnh viễn không chia lìa...

Giang Hành Chi ra ngoài khoảng một tiếng đồng hồ, hơn mười giờ đêm thì về đến nhà. Sau khi vào nhà, anh ta đưa trả chìa khóa cho Tần Hữu Sinh trước, thoáng ngửi thấy mùi thức ăn, bèn đi về phía Tần Hữu Sinh với vẻ ngạc nhiên.

“Chúng tôi đang đợi cậu về cùng ăn khuya đây.” Tần Hữu Sinh nói.

Giang Hành Chi: “Cậu nhắc tôi mới thấy cũng đói thật.”

Trên bàn ăn trong phòng ăn, thím Hà làm một nồi lẩu kiểu Hongkong, thịt bò tươi và hải sản cùng với nước chấm được pha rất công phu, bữa khuya này có thể coi như bữa ăn ngon nhất của Ninh Nhiễm Thanh ở San Francisco.

Trên bàn ăn Lại Thư Khiết muốn Giang Hành Chi nói về chuyện gặp mặt Tô Niệm, Giang Hành Chi lại lạnh nhạt từ chối: “Lát nữa nói sau.”

Lát sau khi Lại Thư Khiết tắm rửa xong xuôi đi ra, cô ta đang định xuống tầng thì nhìn ra chiếc bàn đá ngoài vườn, đã thấy ba người ngồi quây quần trò chuyện ở đó, cô ta uể oải tựa vào tay vịn cầu thang, trái tim chìm trong cảm xúc thất bại chưa bao giờ có.

Thực ra Giang Hành Chi không có ý cô lập Lại Thư Khiết, Lại Thư Khiết không kịp xuất hiện chẳng qua là do cô ta muốn lên tầng tắm rửa trước thôi.

Ngoài vườn hoa có bật một chiếc đèn chiếu sáng, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên bàn đá màu trắng, Ninh Nhiễm Thanh chống cằm, nghiêm túc nghe Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi thảo luận về vụ án của Tô Niệm, nếu có chỗ nào chưa hiểu thì Tần Hữu Sinh sẽ giải thích cho cô, thậm chí Giang Hành Chi cũng sẽ giải thích cho cô đôi lời.

“Tô Niệm và Tô Khả cùng bị bắt cóc, Tô Khả trốn thoát được, còn Tô Niệm bị hủy hoại khuôn mặt, bị sát hại rồi giấu xác, còn Tô Khả - sau khi thoát ra thì đóng giả làm Tô Niệm, rồi người nhà tổ chức lễ tang cho Tô Khả...”

Giang Hành Chi: “Tô Niệm cũng nghi ngờ Tô Khả có liên quan tới vụ bắt cóc năm đó, vì khi ấy người hắt acid về phía Tô Niệm không phải ai khác mà chính là Tô Khả.”

“Chỉ nghi ngờ thôi sao?” Tần Hữu Sinh hỏi.

“Khi này tôi đi là để xem tài liệu mà Tô Niệm giao cho tôi, đúng là không có bằng chứng trực tiếp tố cáo Tô Khả tham dự vào vụ bắt cóc năm đó, còn hắt acid có thể là do lỡ tay mà thôi.”

“Lỡ tay?” Ninh Nhiễm Thanh không hiểu.

“Đúng là có thể do lỡ tay.” Tần Hữu Sinh giữ tay cô lại, nêu ra một giả thiết cho cô nghe, “Ví dụ như acid Sunfuric vốn do hung phạm bắt cóc lấy ra để đe dọa hai chị em, sau đó Tô Khả cướp được, cô ta định dùng Acid Sunfuric để đối phó hung thủ bắt cóc, song lại lỡ tay hắt vào mặt chị gái mình...”

Giang Hành Chi nói tiếp: “Còn về chuyện Tô Khả có thể thuận lợi thoát khỏi hung phạm bắt cóc, nhưng Tô Phạm lại bị chết mất xác, khi ấy chắc chắn là Tô Khả đạt thành một thỏa thuận nào đó với hung phạm bắt cóc.”

Ngón tay dài mảnh của Tần Hữu Sinh vẽ một vòng lên bàn đá: “Vụ này cần tranh tụng như thế nào, điểm đột phá để giải quyết vụ án nằm ở ngay đây.”

Chính là Tô Khả và hung phạm bắt cóc đã thỏa thuận miệng những gì.

Hung phạm bắt cóc muốn gì? – Tiền!

Tần Hữu Sinh ngẫm nghĩ một thoáng, nói với Giang Hành Chi: “Tôi có một người bạn làm kế toán, phụ trách hạng mục chuyển tiền cho nhà họ Tô, tôi có thể thăm dò tin tức từ chỗ anh ta, xem hàng năm công ty nhà họ Tô có khoản lưu động tài chính mờ ám nào không?”

“Cám ơn.” Giang Hành Chi nói.

Tần Hữu Sinh bật cười.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi bên đưa ra nghi vấn của bản thân.

“Tuy cha mẹ Tô Khả Tô Niệm đều không còn nữa, nhưng Phó Cảnh Nhiên có thể phân biệt Tô Niệm Tô Khả mà, tại sao Tô Niệm không gặp thẳng Phó Cảnh Nhiên ấy? Phó Cảnh Nhiên có thể làm chứng cho Tô Niệm mà?”

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy tư duy không theo kịp mọi người, nhìn Tần Hữu Sinh nói.

“Bởi chúng ta còn chưa biết Phó Cảnh Nhiên có vai trò gì trong chuyện này.” Tần Hữu Sinh đáp.

Phó Cảnh Nhiên có vai trò gì? Ninh Nhiễm Thanh thật sự không hiểu nổi, ở góc độ của một phụ nữ, cô cảm thấy Phó Cảnh Nhiên còn yêu Tô Niệm, về hạnh phúc khi nhắc tới kỷ niệm của anh ta và Tô Niệm, sự đau khổ khi ngồi trên đất nhật chiếu vòng lên...

Ban đêm đi ngủ Ninh Nhiễm Thanh nằm bên Tần Hữu Sinh, trần trọc mấy lần, cuối cùng bị Tần Hữu Sinh giữ lại ôm trong ngực.

“Em không ngủ được...”

“Anh biết.” Cảm anh kê lên đầu cô, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, “Thế anh kể cho em nghe những chuyện khác để em quên đi nhé, nếu em cứ nghĩ đến cái tên Phó Cảnh Nhiên kia mãi, anh sẽ ghen đấy.”

“Được ạ.” Ninh Nhiễm Thanh đồng ý.

Tần Hữu Sinh kể về San Francisco vào thế kỷ mười chín, hai mươi, như thể kể chuyện cổ tích. Anh kể rằng khi ấy nơi này mở khai thác vàng nổi tiếng của thế giới, từng hoàn thành vô số giấc mộng giàu sang, cũng phá nát lý tưởng thanh xuân của biết bao người.

Bến Ngự Phủ, Cầu Cồng Vàng, đảo Alcatraz... trong Vịnh San Francisco cũng đã xảy ra biết bao truyền kỳ, đến cả ông cụ người Hoa bán mì sợi trên phố cũng từng vung vẩy chồn giang hồ máu tanh.

“Rõ ràng anh chỉ hơn em bảy tuổi, nhưng em lại thấy như anh hơn em cả mấy chục tuổi.” Trước khi chìm vào giấc mộng, Ninh Nhiễm Thanh lẩm bẩm.

Tần Hữu Sinh hôn lên má cô gái nằm trong lòng, dịu dàng như hôn lên bông hoa tươi nhất thế gian.

Ngày hôm sau Lại Thư Khiết về thành phố A trước, để lại một tờ đơn xin từ chức ở phòng khách tầng một.

Khi xem đơn xin từ chức, Giang Hành Chi lơ đãng liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô lùi lại một bước theo bản năng, lùi tới bên người Tần Hữu Sinh: “Không phải tại tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Type: My Trần

Cảnh đêm Nob Hill ngoài khách sạn rực rỡ ánh sáng, đèn đuốc huy hoàng, là toàn cảnh thu nhỏ của San Francisco, nhưng ở sườn núi cách đây không xa lại u ám tối tăm, chẳng thể thấy đường chân trời, mờ mịt như bị mực đậm tô vẽ. Tại một đầu khác của San Francisco, không có ánh sao, đến một bóng mây cũng không thấy.

Phó Cảnh Nhiên ngồi trên đất, nhặt từng mảnh vỡ của chiếc vòng ngọc, còn Tô Khả - vợ Phó Cảnh Nhiên thì đứng sau anh ta, dờ dẫm nhìn. Tiếng xe mô tô nổ máy truyền tới từ bãi đỗ xe, chàng trai mặc áo da mua chiếc vòng ngọc rồi quăng đi đã lái mô tô lao vút đi, trước khi đi, anh ta còn giơ ngón giữa với Phó Cảnh Nhiên.

Cùng một chiếc vòng ngọc, người này trân trọng, người kia khinh thường.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy vai hơi trĩu nặng, là Tần Hữu Sinh đưa tay ôm cô vào lòng, cô tựa vào ngực anh, nhìn Phó Cảnh Nhiên nhỏ giọng hỏi anh: “Nếu anh ta còn yêu Tô Niệm thì tại sao lại kết hôn với Tô Khả, nếu anh ta không còn yêu Tô Niệm thì giờ làm bộ làm tịch như vậy cho ai xem?”

Tần Hữu Sinh không trả lời câu hỏi của Ninh Nhiễm Thanh mà chỉ ôm cô chặt hơn, anh không biết nên giải thích với cô thế nào, để cô hiểu rằng trên thế gian này, không phải ai cũng có thể phân biệt rạch ròi như cô.

Đến thế giới cũng không còn thuần khiết, huống chi là tình yêu tồn tại trên thế giới này.

Bốn người trở lại nhà của Tần Hữu Sinh ở North Beach, thím Hà bùng lên bốn tách trà mới pha, Giang Hành Chi vừa bùng lên nhấp một ngụm thì đi động anh ta đổ chuông.

Giang Hành Chi đứng lên nhận điện, giọng nói thanh lạnh như suối mát chốn núi sâu rừng thẳm, ánh đèn phòng khách sáng trong, bộ vest trên người Giang Hành Chi khiến anh ta trong càng phong độ lịch lãm, tuấn tú khôi ngô.

Người gọi điện tới là Tô Niệm, cô ta muốn gặp Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi đồng ý, vì khi này người lái xe nhà họ Tần đã ra về, nên sau khi ngắt cuộc gọi với Tô Niệm, anh ta mượn chìa khóa xe của Tần Hữu Sinh: “Tôi ra ngoài gặp cậu ta.”

Tần Hữu Sinh đứng lên: “Cậu không quen đường sá ở đây, có cần tôi đưa cậu đi không?”

“Không cần đâu.” Giang Hành Chi kéo léo từ chối ý tốt của Tần Hữu Sinh: “Ồ một khách sạn ngay gần Nob Hill thôi, chúng ta vừa về từ chỗ đó xong.”

Tần Hữu Sinh biết Giang Hành Chi nhớ đường đi rất tốt, bèn đưa chìa khóa cho anh ta, khi Giang Hành Chi đang định ra khỏi cửa thì Lại Thư Khiết đứng dậy từ sofa: “Thầy ơi, em đi với thầy.”

“Không cần, em ở nhà đi.” Mắt Giang Hành Chi thoáng đảo qua, “Khi nào tôi về sẽ kể tí mĩ cho mọi người.”

Sau khi Giang Hành Chi ra khỏi nhà, Tần Hữu Sinh hỏi Ninh Nhiễm Thanh có buồn ngủ không, Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, cô chỉ thấy hơi đói.

Đồ ăn ở bữa tiệc từ thiện đêm nay rất tinh tế ngon miệng, song vì cô chỉ bận quan tâm đến Tô Niệm Tô Khả, nên nguyên cả buổi cũng chỉ ăn một chút bánh gato và hoa quả.

Người ăn ít không chỉ có mình Ninh Nhiễm Thanh, sau khi hỏi cả Lại Thư Khiết, Tần Hữu Sinh bèn nhờ thím Hà nấu bữa khuya.

Khi thím Hà bận rộn nấu bữa khuya trong bếp, Tần Hữu Sinh mở một túi hạnh nhân ra, bóc cho Ninh Nhiễm Thanh mấy hạt, sau đó mở kênh phim gia đình, kênh này đang chiếu một bộ phim rất cũ – The Sound Of Music.

Lại Thư Khiết hỏi Tần Hữu Sinh: “Thử dò kênh KCTV được không? Em đang theo dõi một bộ phim truyền hình ở kênh đó.”

“Tôi rất ít khi xem ti vi, nhưng chắc là sẽ có.” Tần Hữu Sinh giúp Lại Thư Khiết dò kênh, kênh này đang chiếu một bộ phim do đài truyền hình tự sản xuất.

Ninh Nhiễm Thanh cũng từng theo dõi phim này, đây là một bộ phim truyền hình về đề tài luật pháp, nữ chính là một cô gái vừa bước ra xã hội, có mơ ước, lý tưởng và hoài bão, nội dung phim chủ yếu nói về quá trình nỗ lực vươn lên của cô gái này qua từng vụ án mà cô ấy giúp đương sự tranh thắng tụng.

“Thầy Tần, sao ngày xưa thầy chọn nghề luật sư?” Lại Thư Khiết bỗng cất tiếng hỏi Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh tựa người vào sofa, trả lời câu hỏi của Lại Thư Khiết: “Hiện tại thì không nhớ được nguyên nhân nữa, thực ra ngày trước không nghĩ nhiều như bây giờ, nên có thể chỉ là nổi hứng nhất thời mà thôi.”

Lại Thư Khiết mỉm cười, kể lại một kỷ niệm vui của bản thân: “Em nhớ đến giờ học đầu tiên ở trường địa học trong nước, thầy giáo cũng hỏi em vấn đề này, khi ấy câu trả lời của em khiến cả lớp đều bật cười.”

Ninh Nhiễm Thanh khá tò mò: “Là gì thế?”

Lại Thư Khiết nhếch môi: “Vì chính nghĩa cho xã hội.”

“Đúng là rất buồn cười, sao cô lại nói ra miệng làm gì, nghĩ thầm trong bụng cũng được mà.” Ninh Nhiễm Thanh trêu chọc, nghĩ đến mấy câu mà cô nói

với đám người Dịch Hòa vào lần đi nhằm phòng nọ, cũng thấy hơi tức cười.

“Cô thì sao?” Lại Thư Khiết hỏi ngược lại cô, “Tôi cũng thấy rất hiếm kỳ.”

Ninh Nhiễm Thanh ngậy người, thực ra cô cũng sắp quên lý do tại sao mình lại hứng lên mà đăng ký vào chuyên ngành này rồi, khi ấy cô luôn lo rằng ông Ninh Uy Phong sẽ bị bà Hồng Tú Mỹ lừa sạch sành sanh, nên cô mới chọn chuyên ngành pháp luật.

Suy nghĩ buồn cười biết bao, giờ nghĩ đến, thực ra bà Hồng Tú Mỹ rất tốt với cha cô, ít nhất thì khi cha cô kinh doanh thất bại, nhà họ Ninh phá sản, bà ta vẫn không hề rời bỏ ông, trái lại người luôn xử tệ với ông lại chính là cô. Khi chung sống một nhà, ngày nào cô cũng tỏ vẻ cáu gắt, không khiến ông Ninh Uy Phong tức giận tới mức cao huyết áp thì quyết không thôi.

“Thực ra tôi chọn nghề này cũng vì chính nghĩa cho xã hội.” Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu cười.

“Thực thì chính nghĩa cho nhân gian, xóa bỏ mâu thuẫn cho cuộc đời đúng không?” Tần Hữu Sinh nhắc lại chuyện đáng xấu hổ này của cô, tuy câu này anh không đích thân nghe thấy, nhưng sau đó được kha khá đồng nghiệp kể lại câu “Danh ngôn kinh điển” này của cô.

“Á á á á á... Đời này không bao giờ em muốn nghe lại câu nói ấy nữa.”

Tần Hữu Sinh xoa đầu động viên cô gái ngồi bên mình, ánh mắt không giấu nổi sự yêu chiều, sau đó anh ghé lại gần thì thầm bên tai cô một câu thân mật, khiến Ninh Nhiễm Thanh tươi cười ngay tắp lự.

Tần Hữu Sinh biết, đôi khi thân mật trước mặt người khác là một hành vi rất thiếu đạo đức, nhưng ít ra hành vi này có thể khiến người xung quanh hiểu rằng: Anh và cô rất yêu thương nhau, đời này vĩnh viễn không chia lìa...

Giang Hành Chi ra ngoài khoảng một tiếng đồng hồ, hơn mười giờ đêm thì về đến nhà. Sau khi vào nhà, anh ta đưa trả chìa khóa cho Tần Hữu Sinh trước, thoáng ngửi thấy mùi thức ăn, bèn đi về phía Tần Hữu Sinh với vẻ ngạc nhiên.

“Chúng tôi đang đợi cậu về cùng ăn khuya đây.” Tần Hữu Sinh nói.

Giang Hành Chi: “Cậu nhắc tôi mới thấy cũng đói thật.”

Trên bàn ăn trong phòng ăn, thím Hà làm một nồi lẩu kiểu Hongkong, thịt bò tươi và hải sản cùng với nước chấm được pha rất công phu, bữa khuya này có thể coi như bữa ăn ngon nhất của Ninh Nhiễm Thanh ở San Francisco.

Trên bàn ăn Lại Thư Khiết muốn Giang Hành Chi nói về chuyện gặp mặt Tô Niệm, Giang Hành Chi lại lạnh nhạt từ chối: “Lát nữa nói sau.”

Lát sau khi Lại Thư Khiết tắm rửa xong xuôi đi ra, cô ta đang định xuống tầng thì nhìn ra chiếc bàn đá ngoài vườn, đã thấy ba người ngồi quây quần trò chuyện ở đó, cô ta uể oải tựa vào tay vịn cầu thang, trái tim chìm trong cảm xúc thất bại chưa bao giờ có.

Thực ra Giang Hành Chi không có ý cô lập Lại Thư Khiết, Lại Thư Khiết không kịp xuất hiện chẳng qua là do cô ta muốn lên tầng tắm rửa trước thôi.

Ngoài vườn hoa có bật một chiếc đèn chiếu sáng, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên bàn đá màu trắng, Ninh Nhiễm Thanh chống cằm, nghiêm túc nghe Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi thảo luận về vụ án của Tô Niệm, nếu có chỗ nào chưa hiểu thì Tần Hữu Sinh sẽ giải thích cho cô, thậm chí Giang Hành Chi cũng sẽ giải thích cho cô đôi lời.

“Tô Niệm và Tô Khả cùng bị bắt cóc, Tô Khả trốn thoát được, còn Tô Niệm bị hủy hoại khuôn mặt, bị sát hại rồi giấu xác, còn Tô Khả - sau khi thoát ra thì đóng giả làm Tô Niệm, rồi người nhà tổ chức lễ tang cho Tô Khả...”

Giang Hành Chi: “Tô Niệm cũng nghi ngờ Tô Khả có liên quan tới vụ bắt cóc năm đó, vì khi ấy người hắt acid về phía Tô Niệm không phải ai khác mà chính là Tô Khả.”

“Chỉ nghi ngờ thôi sao?” Tần Hữu Sinh hỏi.

“Khi này tôi đi là để xem tài liệu mà Tô Niệm giao cho tôi, đúng là không có bằng chứng trực tiếp tố cáo Tô Khả tham dự vào vụ bắt cóc năm đó, còn hắt acid có thể là do lỡ tay mà thôi.”

“Lỡ tay?” Ninh Nhiễm Thanh không hiểu.

“Đúng là có thể do lỡ tay.” Tần Hữu Sinh giữ tay cô lại, nêu ra một giả thiết cho cô nghe, “Ví dụ như acid Sunfuric vốn do hung phạm bắt cóc lấy ra để đe dọa hai chị em, sau đó Tô Khả cướp được, cô ta định dùng Acid Sunfuric để đối phó hung thủ bắt cóc, song lại lỡ tay hắt vào mặt chị gái mình...”

Giang Hành Chi nói tiếp: “Còn về chuyện Tô Khả có thể thuận lợi thoát khỏi hung phạm bắt cóc, nhưng Tô Phạm lại bị chết mất xác, khi ấy chắc chắn là Tô Khả đạt thành một thỏa thuận nào đó với hung phạm bắt cóc.”

Ngón tay dài mảnh của Tần Hữu Sinh vẽ một vòng lên bàn đá: “Vụ này cần tranh tụng như thế nào, điểm đột phá để giải quyết vụ án nằm ở ngay đây.”

Chính là Tô Khả và hung phạm bắt cóc đã thỏa thuận miệng những gì.

Hung phạm bắt cóc muốn gì? – Tiền!

Tần Hữu Sinh ngẫm nghĩ một thoáng, nói với Giang Hành Chi: “Tôi có một người bạn làm kế toán, phụ trách hạng mục chuyển tiền cho nhà họ Tô, tôi có thể thăm dò tin tức từ chỗ anh ta, xem hàng năm công ty nhà họ Tô có khoản lưu động tài chính mờ ám nào không?”

“Cám ơn.” Giang Hành Chi nói.

Tần Hữu Sinh bật cười.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi bên đưa ra nghi vấn của bản thân.

“Tuy cha mẹ Tô Khả Tô Niệm đều không còn nữa, nhưng Phó Cảnh Nhiên có thể phân biệt Tô Niệm Tô Khả mà, tại sao Tô Niệm không gặp thẳng Phó Cảnh Nhiên ấy? Phó Cảnh Nhiên có thể làm chứng cho Tô Niệm mà?”

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy tư duy không theo kịp mọi người, nhìn Tần Hữu Sinh nói.

“Bởi chúng ta còn chưa biết Phó Cảnh Nhiên có vai trò gì trong chuyện này.” Tần Hữu Sinh đáp.

Phó Cảnh Nhiên có vai trò gì? Ninh Nhiễm Thanh thật sự không hiểu nổi, ở góc độ của một phụ nữ, cô cảm thấy Phó Cảnh Nhiên còn yêu Tô Niệm, về hạnh phúc khi nhắc tới kỷ niệm của anh ta và Tô Niệm, sự đau khổ khi ngồi trên đất nhặt chiếc vòng lên...

Ban đêm đi ngủ Ninh Nhiễm Thanh nằm bên Tần Hữu Sinh, trần trọc mấy lần, cuối cùng bị Tần Hữu Sinh giữ lại ôm trong ngực.

“Em không ngủ được...”

“Anh biết.” Cầm anh kê lên đầu cô, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, “Thế anh kể cho em nghe những chuyện khác để em quên đi nhé, nếu em cứ nghĩ đến cái tên Phó Cảnh Nhiên kia mãi, anh sẽ ghen đấy.”

“Được ạ.” Ninh Nhiễm Thanh đồng ý.

Tần Hữu Sinh kể về San Francisco vào thế kỷ mười chín, hai mươi, như thể kể chuyện cổ tích. Anh kể rằng khi ấy nơi này mở khai thác vàng nổi tiếng của thế giới, từng hoàn thành vô số giấc mộng giàu sang, cũng phá nát lý tưởng thanh xuân của biết bao người.

Bến Ngự Phủ, Cầu Cổng Vàng, đảo Alcatraz... trong Vịnh San Francisco cũng đã xảy ra biết bao truyền kỳ, đến cả ông cụ người Hoa bán mì sợi trên phố cũng từng vung vẩy chồn giăng hồ máu tanh.

“Rõ ràng anh chỉ hơn em bảy tuổi, nhưng em lại thấy như anh hơn em cả mấy chục tuổi.” Trước khi chìm vào giấc mộng, Ninh Nhiễm Thanh lẩm bẩm.

Tần Hữu Sinh hôn lên má cô gái nằm trong lòng, dịu dàng như hôn lên bông hoa tươi nhất thế gian.

Ngày hôm sau Lại Thư Khiết về thành phố A trước, để lại một tờ đơn xin từ chức ở phòng khách tầng một.

Khi xem đơn xin từ chức, Giang Hành Chi lơ đãng liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô lùi lại một bước theo bản năng, lùi tới bên người Tần Hữu Sinh: “Không phải tại tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Type: Fox

Ninh Nhiễm Thanh không biết giải thích thế nào với Tô Niệm, lắm khi trên thế gian này không có nhiều quan niệm đạo đức và đạo lý như vậy để mà phân bua giảng bài, một quốc gia bắt buộc phải gìn giữ được ranh giới đạo đức, bởi vậy mới có pháp luật.

Còn về câu hỏi của Tô Niệm – giống như rất nhiều con nợ chuyên ăn quýt tiền, mặc dù ai cũng có một lớp da mặt, song độ dày của lớp da ấy lại chẳng giống nhau.

Bên ngoài Tần Hữu Sinh đã mời Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả ngồi xuống, phòng bếp nằm sau phòng ăn, còn phải đi qua một khúc quanh, cách hai lớp cửa, có thể nghe được tiếng trò chuyện loáng thoáng bên ngoài, còn trong phòng bếp, sau một thoáng im lặng, chỉ còn tiếng “xèo xèo” vang lên từ chảo xào thức ăn. Sau phút ngắn ngủi, Tô Niệm vội vàng tắt bếp từ đi.

Ninh Nhiễm Thanh nói với Tô Niệm: “Cô cứ ở đây đã, tôi ra ngoài xem thử.”

Tô Niệm gật đầu với cô: “Tôi ở đây chờ cô.”

Ninh Nhiễm Thanh thực sự không thể hiểu nổi tại sao ông trời lại khéo trêu người như vậy, có những bi kịch từ lâu đã không thể phân rõ là do số phận trái ngang, hay là do lòng người độc ác.

Ninh Nhiễm Thanh bước ra khỏi phòng ăn, còn mặc tạp dề kẻ caro màu xanh của thím Hà trên người.

Một giây trước Tần Hữu Sinh còn trò chuyện cùng Phó Cảnh Nhiên, một giây sau anh ngẩng đầu nhìn về phía tạp dề trên người Ninh Nhiễm Thanh, nét mặt vui vẻ hẳn lên, khóe mắt thoáng hiện lên ý cười thư thái.

Nhưng Ninh Nhiễm Thanh lại chẳng thư thái chút nào, Tô Niệm còn đang ở trong bếp kia kìa.

Giang Hành Chi ở trên tầng hai đợi cơm, nghe được âm thanh dưới tầng thì cũng xuống ngay, khi đi trên cầu thang, nét mặt Giang Hành Chi hồ hững, anh ta và Ninh Nhiễm Thanh nhìn nhau một thoáng, cũng thầm cảm thấy chuyện này quá trùng hợp.

“Đang bận việc trong bếp à?” Tần Hữu Sinh hỏi Ninh Nhiễm Thanh, sau đó kéo cô ngồi xuống bên mình.

Ánh mắt Ninh Nhiễm Thanh đảo quanh một lúc: “Đang nấu bữa tối.”

Tần Hữu Sinh nói: “Vốn đã định mời Phó tiên sinh và Phó phu nhân dùng bữa tối ở nhà chúng ta rồi, bây giờ em thấy có nên mời bọn họ nữa không?”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng không đáp. Tuy Tần Hữu Sinh đang hỏi ý kiến cô, nhưng từ giọng điệu của anh cũng có thể nhận ra, trước khi về anh đã mời Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả cùng ăn cơm tối rồi, lúc này cô có phản đối cũng chẳng còn kịp nữa.

Ninh Nhiễm Thanh hối hận vì đã mời Tô Niệm về nhà mà chưa bàn trước với Tần Hữu Sinh, thế mới xảy ra cái chuyện chẳng ra sao này.

May mà cô còn một kẻ đồng lõa là Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi xuống cầu thang, dường như không hề ngại chạm mặt với Phó Cảnh nhiên và Tô Khả, bình tĩnh gật đầu chào Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả, sau đó ngồi xuống sofa, chẳng hề bận tâm tới việc Tô Niệm vẫn còn ở trong bếp.

Vậy tức là chỉ có cô lo lắng thôi hả?

Tần Hữu Sinh gọi thím Hà tới: “Thím Hà ơi, buổi tối thím làm thêm mấy món nữa nhé.”

Thím Hà chỉ vào Tô Niệm trong bếp, đang định cất tiếng thì Ninh Nhiễm Thanh ngồi vọt dậy, kéo tay thím Hà rồi nói với Tần Hữu Sinh: “Em vào với thím Hà.”

Khi Ninh Nhiễm Thanh một lần nữa trở lại phòng bếp, Tô Niệm vẫn đang bận rộn trong đó, lúc cô ấy đi vào, Tô Niệm quay đầu cười: “Nhiễm Thanh, nếu thử giúp tôi xem mùi vị của món canh này thế nào?”

Ninh Nhiễm Thanh áy náy nhìn Tô Niệm: “Xin lỗi, tôi không biết bọn họ sẽ tới.”

Tô Niệm đã bình tĩnh lại, hồ hững nói: “Tôi không sao, trên đời này luôn có rất nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng đúng là quá trùng hợp, ngày xưa tôi nấu cơm lần đầu là vì anh ta, hiện giờ đã nhiều năm tôi không nấu cơm, thế mà bữa cơm đầu tiên tôi nấu sau bao nhiêu năm vẫn là cho anh ta... Không biết khẩu vị của anh ta có thay đổi không?”

Trong giọng nói bình thản của Tô Niệm chứa đầy ý tự giễu, Ninh Nhiễm Thanh thổn thức trong lòng: Nghe nói khẩu vị của đàn ông cũng giống như tình cảm của anh ta, đều dễ thay đổi, dù người đàn ông ấy có chung thủy tới đâu, nếu ăn quá nhiều một mùi vị thì cũng sẽ ngán ngẫm, muốn đổi sang một kiểu khẩu vị khác.

Khi Ninh Nhiễm Thanh bước ra lần nữa, cô bụng đĩa thịt bò xào khoai tây Tô Niệm nấu đặt lên bàn cơm trong phòng ăn.

“Hóa ra Ninh tiểu Thư còn biết nấu cơm” Một giọng nữ khàn khàn vang lên, là Tô Khả cất tiếng.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Tô Khả với vẻ khá kinh ngạc, cuối cùng cô ta cũng lên tiếng nói chuyện, Ninh Nhiễm Thanh cũng mỉm cười với cô ta.

“Đúng vậy, mùi vị cũng không tồi đâu.” Ninh Nhiễm Thanh bê tất tệt các món mà Tô Niệm nấu xong ra ngoài, “Tôi vừa nấu sườn xào chua ngọt, thịt bò xào khoai tây, canh nấu cá...”

Tần Hữu Sinh thông minh biết nhường nào, sao có thể không hiểu ra “Bí mật trong phòng bếp” ngay tắp lự. Anh thản nhiên đưa mắt liếc nhìn Giang Hành Chi.

“Tôi xin phép một chút.” Giang Hành Chi đứng dậy đi vào bếp. Sau khi tới bếp, anh ta nói với Tô Niệm đang ở trong, “Chúng ta không thể cho bọn họ có thời gian để chuẩn bị, vậy nên tạm thời cậu không thể ra ngoài.”

“Tôi hiểu.” Tô Niệm khẽ đáp, giọng nói dịu dàng êm ái.

Giang Hành Chi cũng sinh lòng cảm khái, hai chị em nhà họ Tô, một người dung mạo bị hủy hoại, một người giọng nói bị hủy hoại, nếu chỉ vì đàn ông thì không khỏi có chút nực cười.

Để Tần Hữu Sinh biết chuyện gì đã xảy ra, Giang Hành Chi đứng trong bếp gửi cho Tần Hữu Sinh một tin nhắn, nội dung rất đơn giản: “Tô Niệm cũng ở bên trong.”

Ở phía ngoài, sau khi xem tin nhắn, Tần Hữu Sinh tiện tay đặt di động lên bàn trà: “Mấy hôm nay thời tiết San Francisco thật tồi tệ, mà thực ra thì San Francisco cũng chẳng có mấy ngày đẹp trời

Phó Cảnh Nhiên gạt đầu động tình, Tô Khả ngồi cạnh anh ta khẽ mỉm cười, xinh đẹp dị dạng.

Tần Hữu Sinh đứng lên: “Nếu com đã nấu xong rồi, vậy mời Phó Cảnh tiên sinh thử trước.”

Phòng ăn và phòng bếp cách nhau một khúc ngoặt, Ninh Nhiễm Thanh bụng từng món từng món do Tô Niệm nấu ra ngoài, trong chốc lát, bàn ăn đã tỏa hương thơm phức.

Phó Cảnh Nhiên khen Ninh Nhiễm Thanh tài sắc vẹn toàn với Tần Hữu Sinh mãi không thôi, da mặt Tần Hữu Sinh có dày tới đâu thì cũng khá ngượng ngùng, nhưng khoe miệng anh vẫn vương ý cười: “Cũng tạm tạm.”

Món cuối cùng mà Tô Niệm nấu là món bò bít tết sốt vang, trên nước sốt có rắc thêm vừng, trông ngừa ngon miệng vừa vui mắt.

Khi Ninh Nhiễm Thanh đặt món ăn cuối cùng xuống trước mặt Phó Cảnh Nhiên, Tần Hữu Sinh bèn kéo tay cô: “Em ngồi xuống ăn đi.”

“Vâng.” Ninh Nhiễm Thanh ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Tần Hữu Sinh.

Phó Cảnh Nhiên nhìn một bản thức ăn, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Không ngờ Ninh tiểu thư là người thành phố Thanh, vậy mà lại biết làm cả một bản đồ ăn thành phố S, đúng là hiếm thấy.”

Ninh Nhiễm Thanh nhoán miệng cười: “Phó tiên sinh ném thử trước đi, chẳng biết có hợp khẩu vị của anh không nữa.”

Một ngàn người đầu bếp, một ngàn kiểu khẩu vị, một người đàn ông có quá nhiều phương pháp để phân biệt hai người phụ nữ, Tô Khả có thể giả vờ mất trí nhớ, có thể tự làm hỏng giọng nói của mình, thế nhưng mùi vị của món ăn thì sao?

“Ninh tiểu thư có vài thói quen nấu ăn khá giống với một vị cố nhân của tôi.” Sau khi ném thử món ăn, Phó Cảnh Nhiên nói. Còn Tô Khả ngồi cạnh anh ta nghe được câu này thì mặt bỗng tái đi.

Ninh Nhiễm Thanh cười, hỏi: “Phó tiên sinh nói thử xem?”

“Lột vỏ cà, rắc vừng vào nước sốt, với lại còn cho nhiều gừng ít tỏi.” Trong mắt Phó Cảnh Nhiên hiện lên chút hoài niệm.

“Người có thói quen này rất nhiều.” Ninh Nhiễm Thanh nhìn Phó Cảnh Nhiên, nói: “Phó tiên sinh hiểu rõ thói quen nấu nướng của người ấy như vậy, tôi đoán rằng vị cố nhân đó chính là mẹ của Phó tiên sinh đúng không?”

Phó Cảnh Nhiên sững người chỉ đáp một câu: “Không phải.”

Những món ăn Tô Niệm nấu đều rất ngon, vừa đẹp mắt vừa ngon miệng, nhưng Ninh Nhiễm Thanh lại chẳng muốn ăn chút nào, người không muốn ăn còn có cả Tô Khả, còn người ăn ngon miệng ngất lại chính là Phó Cảnh Nhiên.

Có vẻ như tâm trạng của anh ta khá vui vẻ, cuối cùng còn uống rượu với Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi, tử lượng của Phó Cảnh Nhiên không cao, uống vài chén là cả khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo đã đỏ bừng, anh ta quay sang dịu dàng gọi tên “Tô Niệm”, dưới ánh đèn chum rục rở trong phòng ăn, đôi mắt anh ta vừa lấp lánh vừa lạnh lùng, tựa như nước sông óng ánh bóng trăng.

Sau bữa tối, Phó Cảnh Nhiên còn trò chuyện với Tần Hữu Sinh về chuyện kinh doanh trong phòng khách hồi lâu, bức “Thiên nga giữa hồ xuân” của Tô Niệm được đặt trên bàn uống nước trong phòng khách, bức tranh được cuộn lại, Ninh Nhiễm Thanh đi tới cầm bức tranh lên.

Trước đó Tần Hữu Sinh không chú ý tới bức tranh này, đến khi cô cầm lên anh mới nhìn thấy nói, bèn cất tiếng hỏi: “Em mua bức tranh này ở phố người Hoa à?”

Ninh Nhiễm Thanh gạt đầu.

“Ninh tiểu thư có thể mở ra xem không? Bản thân tôi cũng cực kỳ thích Quốc họa.” Phó Cảnh Nhiên nói.

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn Giang Hành Chi, Giang Hành Chi gạt đầu đồng ý.

Cô chậm chậm mở bức tranh, tranh thủy mặc thanh tao nhã nhặn, một con thiên nga điểm trên hồ xuân vô cùng sống động, cực kỳ đáng yêu.

Phó Cảnh Nhiên là người hiểu biết về hội họa, cảm khái ba tiếng liên tục: “Tranh đẹp!”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Nhiên, nếu như cô không hoa mắt, đôi mắt của Phó Cảnh Nhiên dường như thấp thoáng ánh lệ.

Khi Phó Cảnh Nhiên ra về, trời đã về khuya, đêm lạnh như nước, Tô Khả đứng cạnh Phó Cảnh Nhiên, cẩn thận giúp anh ta lên xe, mà Phó Cảnh Nhiên cũng nắm chặt tay Tô Khả.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả quả thực giống lời Tần Hữu Sinh từng nói --- “Khi họ đứng bên nhau, sẽ khiến người khác cảm thấy rằng họ yêu nhau tha thiết.”

Sau khi tiễn Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả ra về, Tô Niệm bước ra khỏi phòng bếp, cô ta chào Tần Hữu Sinh một tiếng, Tần Hữu Sinh áy náy nói: “Lúc trước không biết Tô tiểu thư cũng ở đây, xin lỗi cô.”

“Không sao.” Tô Niệm lắc đầu, “Anh ta tìm anh có chuyện gì vậy?”

Tần Hữu Sinh thành thật nói: “Cha tôi có bảy phần trăm cổ phần ở công ty của gia đình cô, về Đại hội cổ đông đổi tên Tô Thức thành Phó Thức diễn ra vào tuần sau, tôi sẽ tham gia với tư cách cổ đông.”

Tần Hữu Sinh vừa nói ra điều này, mục đích của Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả tới nhà thăm hỏi liền trở nên rõ ràng.

Tô Niệm im lặng một lúc: “Ngày trước cha cho tôi 40% cổ phần của Tô Thức, còn Tô Khả là 20%”

Tần Hữu Sinh nhắc nhở Tô Niệm: “Nhưng hiện giờ 40% của cô lại nằm trong tay Tô Khả, ngoài ra chắc chắn Phó Cảnh Nhiên cũng đã mua vào không ít cổ phần lẻ của Tô Thức. Cổ phần của hai vợ chồng họ gộp lại nhất định là trên 50%.”

“Vậy nên trong Đại hội cổ đông bắt buộc phải lấy lại về được 40% cổ phần kia.” Giang Hành Chi đưa mắt nhìn Tô Niệm, “Tôi đưa cậu về trước đã.”

Sau khi Giang Hành Chi ra ngoài để đưa Tô Niệm về, Tần Hữu Sinh ngồi trên sofa, kéo Ninh Nhiễm Thanh ngồi lên lòng mình: “Hôm nay mua được những gì rồi?”

“Còn tâm trí đâu mà mua sắm nữa.” Ninh Nhiễm Thanh tựa vào ngực Tần Hữu Sinh, hai tay ôm lấy thân hình hơi gầy nhưng vô cùng mạnh mẽ rắn chắc của anh, cảm nhận hương thơm quen thuộc từ bộ âu phục trên người anh, những buồn bực trong lòng cũng dần tan đi, nhưng khi cất tiếng, giọng cô vẫn khá ù ề yếu ớt, hơi khàn vì mệt mỏi.

“Thầy Tần, em bỗng thấy ghét cái nghề luật sư này vô cùng, Liêu Sơ Thu, rồi Hứa Trùng, giờ là Tô Niệm, những điều mà bọn họ phải trải qua khiến em rất buồn khổ, trước đây em luôn cho rằng trên thế gian này vẫn còn rất nhiều chuyện vui vẻ, hạnh phúc, nhưng tiếc là giờ em toàn gặp phải những chuyện đầy đau đớn, đầy bất đắc dĩ, cho dù tranh tụng thắng hay thua, thì luôn có những thứ mãi mãi không thể quay về như xưa...”

“Có phải em cảm thấy những chuyện ấy đều không mang lại năng lượng tích cực?” Tần Hữu Sinh vén một sợi tóc giúp cô gái trong ngực mình, cúi đầu hôn lên trán cô, “Nhiễm Thanh, làm một luật sư, em luôn phải đối mặt với những phần tăm tối nhất, xấu xí nhất của xã hội, nhưng vì thế gian này còn rất nhiều điều tốt đẹp, sau này rồi em cũng sẽ từ từ gặp được, khi ấy em sẽ cảm động trước điều ấm áp đó... Mà dù thế nào đi chăng nữa, em vẫn còn có anh, anh sẽ mãi là năng lượng tích cực của em.”

Tình yêu của Tần Hữu Sinh dịu dàng mà sâu lắng, tựa như nước suối nước ấm nơi núi thẳm rừng sâu. Ninh Nhiễm Thanh vui đầu vào ngực anh: “Anh bế em lên nhà đi.”

Đại hội cổ đông của Tô Thức được tiến hành tại phòng hội nghị cỡ lớn, tầng bốn mươi sáu thuộc tòa nhà Monsees – San Francisco, người tham dự hội nghị đều là cổ đông lớn nhỏ của Tô Thức. Trong phòng hội nghị, Phó Cảnh Nhiên mặc một bộ vest màu đen, ngồi ở ghế chủ tọa trên bàn hội nghị, ngồi cạnh anh ta là Tô Khả mặc váy màu ngà.

Hai người họ là Quốc vương và Hoàng hậu của chốn này.

Nội dung đại hội cổ đông rất đơn giản, chính là đổi tên Tô Thức thành Phó Thức, những năm gần đây Phó Cảnh Nhiên vẫn là Tổng giám đốc điều hành lớn nhất ở Tô Thức, hiện giờ anh ta lại là cổ đông nắm nhiều cổ phần nhất tại Tô Thức, Tô Thức đổi tên thành Phó Thức cũng không có gì lạ.

Khi bỏ phiếu tán thành hoặc phản đối, thì hầu như mọi người đều bỏ phiếu tán thành.

Tần Hữu Sinh tựa người vào ghế da, “cộc cộc cộc...” Ngón tay đẹp như ngọc gõ từng hồi từng hồi lên chiếc bàn hội nghị dài, như đang nhẩm tính thời gian.

Một giây, hai giây, ba giây... Cuối cùng của phòng hội nghị bị đẩy ra, Giang Hành Chi mặc một bộ vest tối màu đẩy cửa bước vào.

“Chào mọi người, tôi là Giang Hành Chi – luật sư nhận sự ủy thác từ Tô Niệm, hôm nay tôi tham dự đại hội cổ đông là để thay mặt cô Tô Niệm bác bỏ đề nghị đổi tên Tô Thức.” Giang Hành Chi nói với các cổ đông bằng Tiếng Anh.

Các cổ đông đều đồng loạt nhìn về phía “Tô Niệm” đang ngồi cạnh Phó Cảnh Nhiên, hai vợ chồng nhà này làm trò gì thế không biết.

Giang Hành Chi đột ngột bước vào, khuôn mặt Tô Khả hơi tái đi, còn Phó Cảnh Nhiên, nét mặt vẫn thanh nhả như ngọc, đáy mắt vẫn tĩnh lặng như nước, nhưng trong lòng sự bình thản ấy, lại ẩn giấu một vòng nước xoáy đang cuộn trào mãnh liệt.

Khi Giang Hành Chi nói rằng Tô Niệm hiện giờ không phải là Tô Niệm, mà Tô Khả cũng không từ vong, thì tất cả cổ đồng có mặt tại đây đều tròn mắt nhìn nhau, thì thầm bàn tán.

Thoạt nhìn người bình tĩnh nhất ở đây chỉ có Tàn Hữu Sinh và Phó Cảnh Nhiên.

Đúng lúc ấy, cánh cửa lớn của Phòng hội nghị lại mở ra một lần nữa, Ninh Nhiễm Thanh cùng Tô Niệm bước vào.

Tô Niệm không đeo khẩu trang, vết thương trên khuôn mặt Tô Niệm khiến các cổ đồng tại đây đều ồ lên, nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn cả lại là: Nửa khuôn mặt bên phải của người phụ nữ vừa bước vào giống hệt “Tô Niệm” đang ngồi bên Phó Cảnh Nhiên.

“Chào mọi người, tôi là Tô Niệm” Tô Niệm cất tiếng

Đúng lúc ấy, Tô Khả ngồi cạnh Phó Cảnh Nhiên đứng bật dậy, môi run run, không biết vì kích động hay vì sợ hãi.

“Không, tôi mới là Tô Niệm, người đó là em gái tôi – Tô Khả.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Type: Fox

Ninh Nhiễm Thanh không biết giải thích thế nào với Tô Niệm, lắm khi trên thế gian này không có nhiều quan niệm đạo đức và đạo lý như vậy để mà phân bua giảng bài, một quốc gia bắt buộc phải gìn giữ được ranh giới đạo đức, bởi vậy mới có pháp luật.

Còn về câu hỏi của Tô Niệm – giống như rất nhiều con nọ chuyên ăn quýt tiền, mặc dù ai cũng có một lớp da mặt, song độ dày của lớp da ấy lại chẳng giống nhau.

Bên ngoài Tàn Hữu Sinh đã mời Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả ngồi xuống, phòng bếp nằm sau phòng ăn, còn phải đi qua một khúc quanh, cách hai lớp cửa, có thể nghe được tiếng trò chuyện loáng thoáng bên ngoài, còn trong phòng bếp, sau một thoáng im lặng, chỉ còn tiếng “xèo xèo” vang lên từ chảo xào thức ăn. Sau phút ngẩn ngơ, Tô Niệm vội vàng tắt bếp từ đi.

Ninh Nhiễm Thanh nói với Tô Niệm: “Cô cứ ở đây đã, tôi ra ngoài xem thử.”

Tô Niệm gật đầu với cô: “Tôi ở đây chờ cô.”

Ninh Nhiễm Thanh thực sự không thể hiểu nổi tại sao ông trời lại khéo trêu người như vậy, có những bi kịch từ lâu đã không thể phân rõ là do số phận trái ngang, hay là do lòng người độc ác.

Ninh Nhiễm Thanh bước ra khỏi phòng ăn, còn mặc tạp dề kẻ caro màu xanh của thím Hà trên người.

Một giây trước Tàn Hữu Sinh còn trò chuyện cùng Phó Cảnh Nhiên, một giây sau anh ngẩng đầu nhìn về phía tạp dề trên người Ninh Nhiễm Thanh, nét mặt vui vẻ hằn lên, khóe mắt thoáng hiện lên ý cười thư thái.

Nhưng Ninh Nhiễm Thanh lại chẳng thư thái chút nào, Tô Niệm còn đang ở trong bếp kia kìa.

Giang Hành Chi ở trên tầng hai đợi cơm, nghe được âm thanh dưới tầng thì cũng xuống ngay, khi đi trên cầu thang, nét mặt Giang Hành Chi hờ hững, anh ta và Ninh Nhiễm Thanh nhìn nhau một thoáng, cũng thầm cảm thấy chuyện này quá trùng hợp.

“Đang bận việc trong bếp à?” Tàn Hữu Sinh hỏi Ninh Nhiễm Thanh, sau đó kéo cô ngồi xuống bên mình.

Ánh mắt Ninh Nhiễm Thanh đảo quanh một lúc: “Đang nấu bữa tối.”

Tàn Hữu Sinh nói: “Vốn đã định mời Phó tiên sinh và Phó phu nhân dùng bữa tối ở nhà chúng ta rồi, bây giờ em thấy có nên mời bọn họ nữa không?”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng không đáp. Tuy Tàn Hữu Sinh đang hỏi ý kiến cô, nhưng từ giọng điệu của anh cũng có thể nhận ra, trước khi về anh đã mời Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả cùng ăn cơm tối rồi, lúc này cô có phản đối cũng chẳng còn kịp nữa.

Ninh Nhiễm Thanh hối hận vì đã mời Tô Niệm về nhà mà chưa bàn trước với Tàn Hữu Sinh, thế mới xảy ra cái chuyện chẳng ra sao này.

May mà cô còn một kẻ đồng lõa là Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi xuống cầu thang, dường như không hề ngại chạm mặt với Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả, bình tĩnh gật đầu chào Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả, sau đó ngồi xuống sofa, chẳng hề bận tâm tới việc Tô Niệm vẫn còn ở trong bếp.

Vậy tức là chỉ có cô lo lắng thôi hả?

Tần Hữu Sinh gọi thím Hà tới: “Thím Hà ơi, buổi tối thím làm thêm mấy món nữa nhé.”

Thím Hà chỉ vào Tô Niệm trong bếp, đang định cất tiếng thì Ninh Nhiễm Thanh ngồi vật dậy, kéo tay thím Hà rồi nói với Tần Hữu Sinh: “Em vào với thím Hà.”

Khi Ninh Nhiễm Thanh một lần nữa trở lại phòng bếp, Tô Niệm vẫn đang bận rộn trong đó, lúc cô ấy đi vào, Tô Niệm quay đầu cười: “Nhiễm Thanh, nếu thử giúp tôi xem mùi vị của món canh này thế nào?”

Ninh Nhiễm Thanh áy náy nhìn Tô Niệm: “Xin lỗi, tôi không biết họ sẽ tới.”

Tô Niệm đã bình tĩnh lại, hờ hững nói: “Tôi không sao, trên đời này luôn có rất nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng đúng là quá trùng hợp, ngày xưa tôi nấu com lần đầu là vì anh ta, hiện giờ đã nhiều năm tôi không nấu com, thế mà bữa com đầu tiên tôi nấu sau bao nhiêu năm vẫn là cho anh ta... Không biết khẩu vị của anh ta có thay đổi không.”

Trong giọng nói bình thản của Tô Niệm chứa đầy ý tự giễu, Ninh Nhiễm Thanh thôn thức trong lòng: Nghe nói khẩu vị của đàn ông cũng giống như tình cảm của anh ta, đều dễ thay đổi, dù người đàn ông ấy có chung thủy tới đâu, nếu ăn quá nhiều một mùi vị thì cũng sẽ ngán ngẫm, muốn đổi sang một kiểu khẩu vị khác.

Khi Ninh Nhiễm Thanh bước ra lần nữa, cô bụng đĩa thịt bò xào khoai tây Tô Niệm nấu đặt lên bàn com trong phòng ăn.

“Hóa ra Ninh tiểu Thư còn biết nấu com.” Một giọng nữ khàn khàn vang lên, là Tô Khả cất tiếng.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Tô Khả với vẻ khá kinh ngạc, cuối cùng cô ta cũng lên tiếng nói chuyện, Ninh Nhiễm Thanh cũng mỉm cười với cô ta.

“Đúng vậy, mùi vị cũng không tồi đâu.” Ninh Nhiễm Thanh bê tất tệt các món mà Tô Niệm nấu xong ra ngoài, “Tôi vừa nấu sườn xào chua ngọt, thịt bò xào khoai tây, canh nấu cá...”

Tần Hữu Sinh thông minh biết nhường nào, sao có thể không hiểu ra “Bí mật trong phòng bếp” ngay tức khắc. Anh thần nhiên đưa mắt liếc nhìn Giang Hành Chi.

“Tôi xin phép một chút.” Giang Hành Chi đứng dậy đi vào bếp. Sau khi tới bếp, anh ta nói với Tô Niệm đang ở trong, “Chúng ta không thể cho bọn họ có thời gian để chuẩn bị, vậy nên tạm thời cậu không thể ra ngoài.”

“Tôi hiểu.” Tô Niệm khẽ đáp, giọng nói dì dàng êm ái.

Giang Hành Chi cũng sinh lòng cảm khái, hai chị em nhà họ Tô, một người dung mạo bị hủy hoại, một người giọng nói bị hủy hoại, nếu chỉ vì đàn ông thì không khỏi có chút nực cười.

Để Tần Hữu Sinh biết chuyện gì đã xảy ra, Giang Hành Chi đứng trong bếp gửi cho Tần Hữu Sinh một tin nhắn, nội dung rất đơn giản: “Tô Niệm cũng ở bên trong.”

Ở phía ngoài, sau khi xem tin nhắn, Tần Hữu Sinh tiện tay đặt di động lên bàn trà: “Mấy hôm nay thời tiết San Francisco thật tồi tệ, mà thực ra thì San Francisco cũng chẳng có mấy ngày đẹp trời

Phó Cảnh Nhiên gật đầu đồng tình, Tô Khả ngồi cạnh anh ta khẽ mỉm cười, xinh đẹp dị dạng.

Tần Hữu Sinh đứng lên: “Nếu com đã nấu xong rồi, vậy mời Phó Cảnh tiên sinh thử trước.”

Phòng ăn và phòng bếp cách nhau một khúc ngoặt, Ninh Nhiễm Thanh bụng từng món từng món do Tô Niệm nấu ra ngoài, trong chốc lát, bàn ăn đã tỏa hương thơm phức.

Phó Cảnh Nhiên khen Ninh Nhiễm Thanh tài sắc vẹn toàn với Tần Hữu Sinh mãi không thôi, da mặt Tần Hữu Sinh có dây tới đâu thì cũng khá ngượng ngùng, nhưng khóe miệng anh vẫn vương ý cười: “Cũng tạm tạm.”

Món cuối cùng mà Tô Niệm nấu là món bò bít tết sốt vang, trên nước sốt có rắc thêm vừng, trông ngửa ngon miệng vừa vui mắt.

Khi Ninh Nhiễm Thanh đặt món ăn cuối cùng xuống trước mặt Phó Cảnh Nhiên, Tần Hữu Sinh bèn kéo tay cô: “Em ngồi xuống ăn đi.”

“Vâng.” Ninh Nhiễm Thanh ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Tần Hữu Sinh.

Phó Cảnh Nhiên nhìn một bản thức ăn, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Không ngờ Ninh tiểu thư là người thành phố Thanh, vậy mà lại biết làm cả một bản đồ ăn thành phố S, đúng là hiếm thấy.”

Ninh Nhiễm Thanh nhoán miệng cười: “Phó tiên sinh ném thử trước đi, chẳng biết có hợp khẩu vị của anh không nữa.”

Một ngàn người đầu bếp, một ngàn kiểu khẩu vị, một người đàn ông có quá nhiều phương pháp để phân biệt hai người phụ nữ, Tô Khả có thể giả vờ mất trí nhớ, có thể tự làm hỏng giọng nói của mình, thế nhưng mùi vị của món ăn thì sao?

“Ninh tiểu thư có vài thói quen nấu ăn khá giống với một vị cố nhân của tôi.” Sau khi ném thử món ăn, Phó Cảnh Nhiên nói. Còn Tô Khả ngồi cạnh anh ta nghe được câu này thì mặt bỗng tái đi.

Ninh Nhiễm Thanh cười, hỏi: “Phó tiên sinh nói thử xem?”

“Lột vỏ cà, rắc vừng vào nước sốt, với lại còn cho nhiều gừng ít tỏi.” Trong mắt Phó Cảnh Nhiên hiện lên chút hoài niệm.

“Người có thói quen này rất nhiều.” Ninh Nhiễm Thanh nhìn Phó Cảnh Nhiên, nói: “Phó tiên sinh hiểu rõ thói quen nấu nướng của người ấy như vậy, tôi đoán rằng vị cố nhân đó chính là mẹ của Phó tiên sinh đúng không?”

Phó Cảnh Nhiên sững người chỉ đáp một câu: “Không phải.”

Những món ăn Tô Niệm nấu đều rất ngon, vừa đẹp mắt vừa ngon miệng, nhưng Ninh Nhiễm Thanh lại chẳng muốn ăn chút nào, người không muốn ăn còn có cả Tô Khả, còn người ăn ngon miệng ngắt lại chính là Phó Cảnh Nhiên.

Có vẻ như tâm trạng của anh ta khá vui vẻ, cuối cùng còn uống rượu với Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi, trữ lượng của Phó Cảnh Nhiên không cao, uống vài chén là cả khuôn mặt tuần tú trắng trẻo đã đỏ bừng, anh ta quay sang dịu dàng gọi tên “Tô Niệm”, dưới ánh đèn chum rục rờ trong phòng ăn, đôi mắt anh ta vừa lấp lánh vừa lạnh lùng, tựa như nước sông óng ánh bóng trăng.

Sau bữa tối, Phó Cảnh Nhiên còn trò chuyện với Tần Hữu Sinh về chuyện kinh doanh trong phòng khách hồi lâu, bức “Thiên nga giữa hồ xuân” của Tô Niệm được đặt trên bàn uống nước trong phòng khách, bức tranh được cuộn lại, Ninh Nhiễm Thanh đi tới cảm bức tranh lên.

Trước đó Tần Hữu Sinh không chú ý tới bức tranh này, đến khi cô cầm lên anh mới nhìn thấy nói, bèn cất tiếng hỏi: “Em mua bức tranh này ở phố người Hoa à?”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu.

“Ninh tiểu thư có thể mở ra xem không? Bản thân tôi cũng cực kỳ thích Quốc họa.” Phó Cảnh Nhiên nói.

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn Giang Hành Chi, Giang Hành Chi gật đầu đồng ý.

Cô chậm chậm mở bức tranh, tranh thủy mặc thanh tao nhã nhặn, một con thiên nga điểm trên hồ xuân vô cùng sống động, cực kỳ đáng yêu.

Phó Cảnh Nhiên là người hiểu biết về hội họa, cảm khái ba tiếng liên tục: “Tranh đẹp!”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Nhiên, nếu như cô không hoa mắt, đôi mắt của Phó Cảnh Nhiên dường như thấp thoáng ánh lệ.

Khi Phó Cảnh Nhiên ra về, trời đã về khuya, đêm lạnh như nước, Tô Khả đứng cạnh Phó Cảnh Nhiên, cẩn thận giúp anh ta lên xe, mà Phó Cảnh Nhiên cũng nắm chặt tay Tô Khả.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả quả thực giống hệt Tần Hữu Sinh từng nói --- “Khi họ đứng bên nhau, sẽ khiến người khác cảm thấy rằng họ yêu nhau tha thiết.”

Sau khi tiễn Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả ra về, Tô Niệm bước ra khỏi phòng bếp, cô ta chào Tần Hữu Sinh một tiếng, Tần Hữu Sinh áy náy nói: “Lúc trước không biết Tô tiểu thư cũng ở đây, xin lỗi cô.”

“Không sao.” Tô Niệm lắc đầu, “Anh ta tìm anh có chuyện gì vậy?”

Tần Hữu Sinh thành thật nói: “Cha tôi có bảy phần trăm cổ phần ở công ty của gia đình cô, về Đại hội cổ đông đổi tên Tô Thức thành Phó Thức diễn ra vào tuần sau, tôi sẽ tham gia với tư cách cổ đông.”

Tần Hữu Sinh vừa nói ra điều này, mục đích của Phó Cảnh Nhiên và Tô Khả tới nhà thăm hỏi liền trở nên rõ ràng.

Tô Niệm im lặng một lúc: “Ngày trước cha cho tôi 40% cổ phần của Tô Thức, còn Tô Khả là 20%”

Tần Hữu Sinh nhắc nhở Tô Niệm: “Nhưng hiện giờ 40% của cô lại nằm trong tay Tô Khả, ngoài ra chắc chắn Phó Cảnh Nhiên cũng đã mua vào không ít cổ phần là của Tô Thức. Cổ phần của hai vợ chồng họ gộp lại nhất định là trên 50%.”

“Vậy nên trong Đại hội cổ đông bắt buộc phải lấy lại về được 40% cổ phần kia.” Giang Hành Chi đưa mắt nhìn Tô Niệm, “Tôi đưa cậu về trước đã.”

Sau khi Giang Hành Chi ra ngoài để đưa Tô Niệm về, Tần Hữu Sinh ngồi trên sofa, kéo Ninh Nhiễm Thanh ngồi lên lòng mình: “Hôm nay mua được những gì rồi?”

“Còn tâm trí đâu mà mua sắm nữa.” Ninh Nhiễm Thanh tựa vào ngực Tần Hữu Sinh, hai tay ôm lấy thân hình hơi gầy nhưng vô cùng mạnh mẽ rắn chắc của anh, cảm nhận hương thơm quen thuộc từ bộ âu phục trên người anh, những buồn bực trong lòng cũng dần tan đi, nhưng khi cất tiếng, giọng cô vẫn khá ủ ê yếu ớt, hơi khàn vì mệt mỏi.

“Thầy Tần, em bỗng thấy ghét cái nghề luật sư này vô cùng, Liêu Sơ Thu, rồi Hứa Trùng, giờ là Tô Niệm, những điều mà bọn họ phải trải qua khiến em rất buồn khổ, trước đây em luôn cho rằng trên thế gian này vẫn còn rất nhiều chuyện vui vẻ, hạnh phúc, nhưng tiếc là giờ em toàn gặp phải những chuyện đầy đau đớn, đầy bất đắc dĩ, cho dù tranh tụng thắng hay tranh tụng thua, thì luôn có những thứ mãi mãi không thể quay về như xưa...”

“Có phải em cảm thấy những chuyện ấy đều không mang lại năng lượng tích cực?” Tần Hữu Sinh vén một sợi tóc giúp cô gái trong ngực mình, cúi đầu hôn lên trán cô, “Nhiễm Thanh, làm một luật sư, em luôn phải đối mặt với những phần tăm tối nhất, xấu xí nhất của xã hội, nhưng vì thế gian này còn rất nhiều điều tốt đẹp, sau này rồi em cũng sẽ từ từ gặp được, khi ấy em sẽ cảm động trước điều âm ập đó... Mà dù thế nào đi chăng nữa, em vẫn còn có anh, anh sẽ mãi là năng lượng tích cực của em”

Tình yêu của Tần Hữu Sinh dịu dàng mà sâu lắng, tựa như nước suối nước ấm nơi núi thẳm rừng sâu. Ninh Nhiễm Thanh vui đầu vào ngực anh: “Anh bế em lên nhà đi.”

Đại hội cổ đông của Tô Thức được tiến hành tại phòng hội nghị cỡ lớn, tầng bốn mươi sáu thuộc tòa nhà Monses – San Francisco, người tham dự hội nghị đều là cổ đông lớn nhỏ của Tô Thức. Trong phòng hội nghị, Phó Cảnh Nhiên mặc một bộ vest màu đen, ngồi ở ghế chủ tọa trên bàn hội nghị, ngồi cạnh anh ta là Tô Khả mặc váy màu ngà.

Hai người họ là Quốc vương và Hoàng hậu của chôn này.

Nội dung đại hội cổ đông rất đơn giản, chính là đổi tên Tô Thức thành Phó Thức, những năm gần đây Phó Cảnh Nhiên vẫn là Tổng giám đốc điều hành lớn nhất ở Tô Thức, hiện giờ anh ta lại là cổ đông nắm nhiều cổ phần nhất tại Tô Thức, Tô Thức đổi tên thành Phó Thức cũng không có gì lạ.

Khi bỏ phiếu tán thành hoặc phản đối, thì hầu như mọi người đều bỏ phiếu tán thành.

Tần Hữu Sinh tựa người vào ghế da, “cộc cộc cộc...” Ngón tay đẹp như ngọc gõ từng hồi từng hồi lên chiếc bàn hội nghị dài, như đang nhảm tính thời gian.

Một giây, hai giây, ba giây... Cuối cùng cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, Giang Hành Chi mặc một bộ vest tối màu đẩy cửa bước vào.

“Chào mọi người, tôi là Giang Hành Chi – luật sư nhận sự ủy thác từ Tô Niệm, hôm nay tôi tham dự đại hội cổ đông là để thay mặt cô Tô Niệm bác bỏ đề nghị đổi tên Tô Thức.” Giang Hành Chi nói với các cổ đông bằng Tiếng Anh.

Các cổ đông đều đồng loạt nhìn về phía “Tô Niệm” đang ngồi cạnh Phó Cảnh Nhiên, hai vợ chồng nhà này làm trò gì thế không biết.

Giang Hành Chi đột ngột bước vào, khuôn mặt Tô Khả hơi tái đi, còn Phó Cảnh Nhiên, nét mặt vẫn thanh nhã như ngọc, đáy mắt vẫn tĩnh lặng như nước, nhưng trong lòng sự bình thản ấy, lại ẩn giấu một vòng nước xoáy đang cuộn trào mãnh liệt.

Khi Giang Hành Chi nói rằng Tô Niệm hiện giờ không phải là Tô Niệm, mà Tô Khả cũng không tử vong, thì tất cả cổ đông có mặt tại đây đều tròn mắt nhìn nhau, thì thào bàn tán.

Thoạt nhìn người bình tĩnh nhất ở đây chỉ có Tần Hữu Sinh và Phó Cảnh Nhiên.

Đúng lúc ấy, cánh cửa lớn của Phòng hội nghị lại mở ra một lần nữa, Ninh Nhiễm Thanh cùng Tô Niệm bước vào.

Tô Niệm không đeo khẩu trang, vết thương trên khuôn mặt Tô Niệm khiến các cổ đông tại đây đều ồ lên, nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn cả lại là: Nửa khuôn mặt bên phải của người phụ nữ vừa bước vào giống hệt “Tô Niệm” đang ngồi bên Phó Cảnh Nhiên.

“Chào mọi người, tôi là Tô Niệm.” Tô Niệm cất tiếng.

Đúng lúc ấy, Tô Khả ngồi cạnh Phó Cảnh Nhiên đứng bật dậy, môi run run, không biết vì kích động hay vì sợ hãi.

“Không, tôi mới là Tô Niệm, người đó là em gái tôi – Tô Khả.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Khác với anh đèn lập lánh đủ mọi màu sắc ở quầy bar, ở lô ghé cách hai khúc cua, nơi Ninh Nhiễm Thanh ngồi là nơi tối tăm nhất quán bar, trong không khí mờ màng của quán bar thoang thoang hương rượu. Phó Cảnh Nhiên ngồi đối diện với cô, gương mặt mờ mờ không rõ, nhưng đôi mắt lại đen sâu thăm thẳm, thấp thoáng ánh lệ.

“Đúng thế, đáng đời tôi.” Phó Cảnh Nhiên tự giễu, rì rầm nói.

Ninh Nhiễm Thanh luôn thích xát muối vào vết thương của người khác, tuy nhiên chẳng rõ có phải vì Phó Cảnh Nhiên trước mặt cô đây đã mất hồn mất vía hay không, nhất thời Ninh Nhiễm Thanh không biết nên nói sao cho phải. Trong xã hội này, chẳng ai thông minh cao quý hơn ai, có khi hôm nay cô cười nhạo Phó Cảnh Nhiên, ngày mai cô cũng bị người ta cười nhạo lại ấy chứ.

Mà Phó Cảnh Nhiên nói anh ta đã nhận ra Tô Khả không phải Tô Niệm từ lâu rồi, vậy tức là ban đầu anh ta cũng không biết? Kết cục này có khác chi mấy bộ phim truyền hình cũ của thập niên 80, tạo hóa trêu ngươi?

Ninh Nhiễm Thanh không nói lên nhìn nhận của bản thân về việc này nữa. Có lẽ sợ cô lại gây rắc rối, Tần Hữu Sinh bảo người phục vụ mang một ít đồ ăn ra đây, như thế cô mãi ăn uống thì sẽ không nói chuyện ấy. Ninh Nhiễm Thanh tỏ vẻ khinh thường hành động này của anh.

Ở một góc sofa khác, có một đôi trai gái đang hôn nhau say đắm, bỗng một cô gái Tây bước tới tách đôi trai gái ấy ra, tát chàng trai mặc quần áo phong cách hip-hop kia một cái...

Ninh Nhiễm Thanh tròn mắt ra nhìn.

Kỳ thực trên thế gian này luôn chẳng thiếu những chuyện oái oăm như thế, nơi có người thì có giang hồ, nơi có đàn ông đàn bà thì sẽ có những chuyện éo le ngang trái, giang hồ trái khoáy, tình tay ba, tay tư, tay năm... Vì một người phụ nữ anh em mâu thuẫn, vì một người đàn ông, chị em thành thù.

Thế nên việc Tô Niệm không giải quyết chuyện này thông qua pháp luật, tuy Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng không thể phủ nhận Tô Niệm làm vậy là đúng, báo thù là một vùng bùn sâu, Tô Niệm đã thoát khỏi đó, buông bỏ mọi tình yêu hận thù trước đây rất đúng lúc.

Nhưng không phải ai cũng phóng khoáng được như Tô Niệm, ví dụ như Phó Cảnh Nhiên đang uống rượu quên sầu ở đây.

Phó Cảnh Nhiên kể chút chuyện về mình, Tô Niệm và Tô Khả, phần đầu vui tươi trong sáng, phần sau ngang trái éo le, kết cục hãy còn bỏ ngõ.

Phó Cảnh Nhiên thực lòng yêu Tô Niệm, tài hoa, tính cách, sự thông minh, đáng yêu, khéo léo... của cô ấy. Anh ta yêu cô gái này bằng cả tuổi thanh xuân của mình, tình yêu và thanh xuân của Phó Cảnh Nhiên đã hòa làm một, Tô Niệm chính là máu thịt trong thân thể Phó Cảnh Nhiên, anh ta và Tô Niệm yêu nhau hơn mười năm, nếu không có Tô Niệm, anh ta chỉ như cái xác không hồn.

Ninh Nhiễm Thanh tin tưởng những lời này, bởi nỗi đau trong mắt Phó Cảnh Nhiên là thật.

Tình yêu khiến người ta hạnh phúc, vui vẻ, thậm chí khiến mỗi ngày đều ngập tràn hi vọng, Phó Cảnh Nhiên nói rằng cuộc sống của anh ta vốn cô đơn quanh quẽ, chính Tô Niệm đã thắp sáng cho những năm tháng tuổi trẻ của anh ta, gặp được Tô Niệm, anh ta thực sự cho rằng mình và Tô Niệm sẽ mãi hạnh phúc như thế, kết hôn sinh con, tới khi con cháu đầy đàn, từ tuổi thanh xuân đẹp nhất đến khi tóc bạc da mồi, một đời không chia xa.

Đây đúng là ma lực của tình yêu, Ninh Nhiễm Thanh phải thừa nhận điều này.

Tiếc là anh ta đã quá ảo tưởng, Phó Cảnh Nhiên nói.

Tô Khả và Tô Niệm cùng gặp chuyện không may, ngày hôm ấy hai người muốn đi chụp ảnh, nên để cùng một kiểu tóc, mặc quần áo giống hệt nhau, Tô Niệm cười tí mắt hỏi anh ta: “Cảnh Nhiên, giờ anh còn phân biệt được hai bọn em không?”

Anh ta trả lời: “Đương nhiên là phân biệt được rồi.” A Niệm của anh ta quá dễ nhận ra, cô luôn vui vẻ hoạt bát, tươi cười rạng rỡ như thế đấy.

Trước khi ra ngoài, Tô Niệm bảo anh ta ở nhà, hai chị em lâu rồi không gặp nhau, anh ta là kỳ đà cản mũi.

Phó Cảnh Nhiên vui vẻ đồng ý.

Nhưng kết cục là hai người ra ngoài, lại chỉ có một người trở về, còn bị đưa vào phòng cấp cứu.

Anh ta hoảng hốt tới bệnh viện, nhìn cửa phòng cấp cứu đóng chặt, cả trái tim như chìm xuống đáy biển.

Một trong hai chị em nhà Tô vẫn đang được cấp cứu, người còn lại có lẽ đã gặp nạn, thân phận hai người tạm thời không thể xác định được. Phó Cảnh Nhiên thừa nhận bản thân ích kỷ, nhưng anh ta không thể không cầu xin ông trời, mong cho người may mắn kia chính là A Niệm của anh ta.

Có lẽ là “lòng thành” của anh ta đã khiến ông trời cảm động, việc đầu tiên “Tô Niệm” làm lúc tỉnh lại sau khi được cứu, chính là gắng sức ngồi dậy, cầm bút viết lên giấy: “Em gái tôi sao rồi?”

Mẹ Tô cha Tô vừa vội tới đều không thể trả lời câu hỏi này của “Tô Niệm”, nếu người nằm đây là Tô Niệm thì tức là Tô Khả đã gặp nạn. Còn anh ta đã sớm khóc đến nước mắt nhạt nhòa, cầm lấy tay “Tô Niệm”, liên tục hôn lên đó, cảm ơn trời đất, người tỉnh lại chính là A Niệm của anh ta.

Hoảng hốt và bị thương sẽ ảnh hưởng tới khả năng phán đoán, hoặc cũng có thể là khi người ta không muốn thừa nhận một sự thật nào đó, tiềm thức trong đại não đã giúp anh ta đưa ra quyết định.

Phó Cảnh Nhiên tin rằng người này chính là A Niệm của anh ta.

Vì gặp khủng hoảng nên dù đã tỉnh lại, “Tô Niệm” cũng không cất tiếng nói chuyện, thậm chí bài xích giao thiệp với thế giới bên ngoài, Phó Cảnh Nhiên tự nhủ rằng không sao, chỉ cần người anh ta yêu trở lại là được rồi.

Gần như mỗi giờ mỗi phút anh ta đều ở bên “Tô Niệm”, hằng ngày anh ta kể chuyện cổ tích cho cô, cùng cô xem phim điện ảnh cô yêu thích, thậm chí cùng vẽ tranh, cô không muốn vẽ tranh, anh ta vẽ cho cô xem; để cô sớm thoát khỏi ám ảnh tâm lý, anh ta còn kể cho cô rất nhiều chuyện về quãng thời gian hạnh phúc của họ trước đây.

Cuối cùng “Tô Niệm” cũng cất tiếng nói chuyện, câu nói đầu tiên là: “Cảnh Nhiên, em rất nhớ anh, anh có biết không?”

Anh ta kích động không tả, ôm lấy cô, nghẹn ngào nói: “Đồ ngốc, đương nhiên là anh biết rồi.”

Sau đó anh ta dẫn cô về San Francisco.

Khi con người ta không muốn đối mặt với sự thật thì đều lừa mình dối người, “Tô Niệm” ngày càng không giống A Niệm của anh ta, Phó Cảnh Nhiên tự nhủ cô ấy chính là Tô Niệm, vậy thì cô ấy quả thực là Tô Niệm.

Ý niệm là một thứ vô cùng mạnh mẽ, nó có thể giết người, cũng có thể lừa người.

Phó Cảnh Nhiên cảm thấy hạnh phúc của mình tựa như một tấm lưới hư ảo, đôi khi anh ta muốn thoát khỏi nó, song cuối cùng anh ta vẫn chọn tiếp tục mua dây buộc mình, anh ta không muốn bản thân chấp nhận sự thật rằng người gặp nạn năm ấy chính là A Niệm của anh ta.

Đâm la thì phải theo lao, Phó Cảnh Nhiên vẫn có thể tiếp tục bảo vệ A Niệm của anh ta. Anh ta thấy bản thân hèn nhát, đáng thương tới mức thảm hại.

A Niệm của anh ta thích vẽ tranh, nhưng “Tô Niệm” trong nhà chưa bao giờ cầm bút vẽ; A Niệm thích cà phê Lam Sơn tinh khiết, nhưng “Tô Niệm” trong nhà chưa bao giờ uống cà phê; A Niệm nấu cà thì phải lột vỏ, nhưng “Tô Niệm” trong nhà nói với anh ta, cà để lại vỏ thì mới có nhiều chất dinh dưỡng...

Có quá nhiều thói quen nhỏ từ từ lộ rõ, Phó Cảnh Nhiên tự nhủ rằng đừng bận tâm, cô ấy chính là A Niệm, anh ta chỉ cần cô ấy còn sống... Cho tới khi Phó Cảnh Nhiên phát hiện ra, có lẽ A Niệm của anh ta cũng chưa chết.

Phó Cảnh Nhiên bắt đầu đi tìm cô, thậm chí giăng bẫy, cho tới khi phát hiện ra bí mật của “Tô Niệm”, người phụ nữ ở bên anh ta, chăm sóc anh ta suốt năm năm, có lẽ cũng là người đã hãm hại A Niệm của anh ta.

Biết bao ngày đêm lẫn lộn, biết bao thị phi chẳng thể phân rõ, món nợ tình yêu này phải tính thế nào đây?

...

Nợ tình chẳng thể đong đếm, trong tình yêu có lẽ mọi người đều chịu tổn thương, đến Tô Khả cũng có thể kêu than rằng cô ta đã bị tổn thương trong chuyện tình này, song về mặt pháp luật, Tô Niệm mới là người bị hại.

Trên sân khấu quán bar có ca sĩ đang hát “Yesterday once more”, Ninh Nhiễm Thanh tựa vào vai Tần Hữu Sinh, nghe Phó Cảnh Nhiên kể xong, không biết là vì sự đau đớn khổ sở trên gương mặt anh ta hay là vì tiếng hát trên sân khấu quá xúc động u buồn, cô bỗng thấy buồn phiền.

Người đàn ông Phó Cảnh Nhiên này, vừa tuấn tú lịch thiệp, vừa tài hoa xuất chúng, lại nhu nhược khôn cùng như vậy đây.

Gần tới khuya, lái xe của Phó Cảnh Nhiên tới quán bar đón anh ta, Phó Cảnh Nhiên say khướt, lao đảo theo người lái xe ra khỏi quán bar, sau đó Tần Hữu Sinh thanh toán xong: “Chúng ta về thôi.”

Bên ngoài gió lạnh thổi tới từng cơn từng cơn, ra khỏi quán bar, Ninh Nhiễm Thanh co người trong chiếc áo khoác màu đen của Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi mặc âu phục vô cùng chỉnh chu đứng bên cạnh, gió thổi khiến bộ âu phục của anh ta kêu sà sạt.

Tiếng hát trong quán bar dường như vẫn quanh quẩn bên tai.

All my best memories

Come back clearly to me

Some can even make me cry

Just like before

It's yesterday once more...

Người lái xe của nhà họ Tần lái xe đến ven đường, Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh ngồi ở phía sau, Giang Hành Chi ngồi ở ghế kế bên ghế lái, trong xe rất ấm áp, Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới chuyện tam quan (*) không hợp trong quán bar, bèn cất tiếng hỏi: “Phó Cảnh Nhiên khiến Tô Khả có thai, hai người cho rằng việc này là đúng hay sai?”

(*) Tam quan theo khái niệm cũ ở Trung Quốc thường là chỉ thể giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan. Theo khái niệm tam quan mới ở Trung Quốc năm 2009, tam quan là chỉ sự nghiệp quan, công tác quan, thành tích quan.

Tần Hữu Sinh rất thông minh mà chọn cách giữ im lặng, muốn để Giang Hành Chi phát biểu ý kiến trước.

Giang Hành Chi cũng đâu có ngốc, lấy điện thoại ra bắt đầu chơi trò chơi.

Ninh Nhiễm Thanh bèn chỉ đích danh: “Luật sư Giang, anh nghĩ thế nào?”

Giang Hành Chi rời mắt khỏi màn hình di động, sao lại bắt anh ta trả lời trước chứ? Chẳng lẽ lời của anh ta còn có tác dụng “Thả con săn sắt bắt con cá rô”? Tuy nghĩ vậy nhưng Giang Hành Chi vẫn hắng giọng rồi nói: “Tuy Tô Khả đóng giả làm Tô Niệm, tuy nhiên trước đó bọn họ là vợ chồng, tại sao Phó Cảnh Nhiên không thể khiến Tô Khả có thai?”

“Phó Cảnh Nhiên nói anh ta đã nhận ra Tô Khả không phải là Tô Niệm từ lâu rồi.” Ninh Nhiễm Thanh tự nhiên quay sang nhìn Tần Hữu Sinh, “Đàn ông mấy người có thể tách biệt nửa người dưới và nửa người trên sao?”

“Nhiễm Thanh, em lại vợ đùa cả nắm rồi.” Tần Hữu Sinh ngẫm nghĩ, “Huống hồ chưa chắc Phó Cảnh Nhiên đã không có tình cảm với Tô Khả.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Như thế có khác chi công rắn cắn gà nhà.”

“Nhiễm Thanh, em đang bóp méo khái niệm đấy.”

“Không phải em bóp méo khái niệm, là đàn ông các anh vốn không có nguyên tắc, nói một đằng mà làm một nẻo.” Ninh Nhiễm Thanh nói, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, ngoài trời lại có tuyết rơi, bông tuyết giăng khắp trời.

Giang Hành Chi nằm cũng trúng đạn đành giữ im lặng, tiếp tục lấy di động ra xem, mở danh bạ ra coi mà lại chẳng muốn gọi cho ai cả.

“Bây giờ em đang nghi ngờ việc anh nói trước đây mình không có bạn gái là nói dối, tư tưởng ra sao thì hành động thế đó mà.” Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang tức giận, một câu chất vấn bắn ra như súng liên thanh, nói xong cô lại hỏi Giang Hành Chi: “Trước đây Tần Hữu Sinh chưa từng có bạn gái thật à?”

“Có rồi.” Giang Hành Chi hồ hững đáp.

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nhìn Tần Hữu Sinh ngồi cạnh mình với vẻ khó tin.

Tần Hữu Sinh lại nhìn Giang Hành Chi ngồi phía trước với vẻ khó tin, vỗ vỗ vai anh ta, “Người anh em, cậu giải thích rõ cho tôi.”

Giang Hành Chi quay đầu, đưa mắt nhìn đôi nam nữ đang giận dỗi phía sau anh, thêm mắm dặm muối, “Nhiều lắm nhé, ví dụ như Mary, Điềm Điềm, Tiểu Khê...”

Tần Hữu Sinh: “Hành Chi, cậu đừng hại tôi.”

Giang Hành Chi nhếch môi cười, khẽ nhún vai rồi quay người lại.

Tần Hữu Sinh dờ khóc dờ cười nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Nhiễm Thanh, anh đâu có biết mấy người đó là ai.”

Ninh Nhiễm Thanh đương nhiên biết Giang Hành Chi cố ý trêu cô, đùa giỡn như vậy khiến cơ buồn bực vì chuyện của Tô Niệm cũng biến mất, cô khoác tay Tần Hữu Sinh, chủ động làm hòa: “Thực ra khi nãy em nói đàn ông các anh đều là sinh vật sống theo nửa người dưới là không đúng, ví dụ như luật sư Giang đây không có bạn gái suốt bao nhiêu năm, dù thấy anh là người đàn ông tốt có phẩm hạnh, có nguyên tắc, có khái niệm trình tiết đáng hoàng...”

Giang Hành Chi cười lạnh: “Cảm ơn đã khen.”

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm ngẫm mẫm được Giang Hành Chi một lần, thầm vui vẻ trong bụng, cô vùi đầu vào ngực Tần Hữu Sinh, rì rầm đáp: “Đừng ngại, đừng ngại...”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Khác với ánh đèn lập lách đủ mọi màu sắc ở quầy bar, ở lô ghế cách hai khúc cua, nơi Ninh Nhiễm Thanh ngồi là nơi tối tăm nhất quán bar, trong không khí mờ màng của quán bar thoảng thoảng hương rượu. Phó Cảnh Nhiên ngồi đối diện với cô, gương mặt mờ mờ không rõ, nhưng đôi mắt lại đen sâu thăm thẳm, thấp thoáng ánh lệ.

“Đúng thế, đáng đời tôi.” Phó Cảnh Nhiên tự giễu, rì rầm nói.

Ninh Nhiễm Thanh luôn thích xát muối vào vết thương của người khác, tuy nhiên chẳng rõ có phải vì Phó Cảnh Nhiên trước mặt cô đây đã mất hồn mất vía hay không, nhất thời Ninh Nhiễm Thanh không biết nên nói sao cho phải. Trong xã hội này, chẳng ai thông minh cao quý hơn ai, có khi hôm nay cô cười nhạo Phó Cảnh Nhiên, ngày mai cô cũng bị người ta cười nhạo lại ấy chứ.

Mà Phó Cảnh Nhiên nói anh ta đã nhận ra Tô Khả không phải Tô Niệm từ lâu rồi, vậy tức là ban đầu anh ta cũng không biết? Kết cục này có khác chi mấy bộ phim truyền hình cũ của thập niên 80, tạo hóa trêu ngươi?

Ninh Nhiễm Thanh không nói lên nhìn nhận của bản thân về việc này nữa. Có lẽ sợ cô lại gây rắc rối, Tần Hữu Sinh bảo người phục vụ mang một ít đồ ăn ra đây, như thế cô mới ăn uống thì sẽ không nói chuyện ấy. Ninh Nhiễm Thanh tỏ vẻ khinh thường hành động này của anh.

Ở một góc sofa khác, có một đôi trai gái đang hôn nhau say đắm, bỗng một cô gái Tây bước tới tách đôi trai gái ấy ra, tát chàng trai mặc quần áo phong cách hiphop kia một cái...

Ninh Nhiễm Thanh tròn mắt ra nhìn.

Kỳ thực trên thế gian này luôn chẳng thiếu những chuyện oái oăm như thế, nơi có người thì có giang hồ, nơi có đàn ông đàn bà thì sẽ có những chuyện éo le ngang trái, giang hồ trái khoáy, tình tay ba, tay tư, tay năm... Vì một người phụ nữ anh em mâu thuẫn, vì một người đàn ông, chị em thành thù.

Thế nên việc Tô Niệm không giải quyết chuyện này thông qua pháp luật, tuy Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng không thể phủ nhận Tô Niệm làm vậy là đúng, báo thù là một vùng bùn sâu, Tô Niệm đã thoát khỏi đó, buông bỏ mọi tình yêu hận thù trước đây rất đúng lúc.

Nhưng không phải ai cũng phóng khoáng được như Tô Niệm, ví dụ như Phó Cảnh Nhiên đang uống rượu quên sầu ở đây.

Phó Cảnh Nhiên kể chút chuyện về mình, Tô Niệm và Tô Khả, phần đầu vui tươi trong sáng, phần sau ngang trái éo le, kết cục hãy còn bỏ ngõ.

Phó Cảnh Nhiên thực lòng yêu Tô Niệm, tài hoa, tính cách, sự thông minh, đáng yêu, khéo léo,... của cô ấy. Anh ta yêu cô gái này bằng cả tuổi thanh xuân của mình, tình yêu và thanh xuân của Phó Cảnh Nhiên đã hòa làm một, Tô Niệm chính là máu thịt trong thân thể Phó Cảnh Nhiên, anh ta và Tô Niệm yêu nhau hơn mười năm, nếu không có Tô Niệm, anh ta chỉ như cái xác không hồn.

Ninh Nhiễm Thanh tin tưởng những lời này, bởi nỗi đau trong mắt Phó Cảnh Nhiên là thật.

Tình yêu khiến người ta hạnh phúc, vui vẻ, thậm chí khiến mỗi ngày đều ngập tràn hi vọng, Phó Cảnh Nhiên nói rằng cuộc sống của anh ta vốn cô đơn quanh quẩn, chính Tô Niệm đã thắp sáng cho những năm tháng tuổi trẻ của anh ta, gặp được Tô Niệm, anh ta thực sự cho rằng mình và Tô Niệm sẽ mãi hạnh phúc như thế, kết hôn sinh con, tới khi con cháu đầy đàn, từ tuổi thanh xuân đẹp nhất đến khi tóc bạc da đồi, một đời không chia xa.

Đây đúng là ma lực của tình yêu, Ninh Nhiễm Thanh phải thừa nhận điều này.

Tiếc là anh ta đã quá ảo tưởng, Phó Cảnh Nhiên nói.

Tô Khả và Tô Niệm cùng gặp chuyện không may, ngày hôm ấy hai người muốn đi chụp ảnh, nên để cùng một kiểu tóc, mặc quần áo giống hệt nhau, Tô Niệm cười tí mắt hỏi anh ta: “Cảnh Nhiên, giờ anh còn phân biệt được hai bọn em không?”

Anh ta trả lời: “Đương nhiên là phân biệt được rồi.” A Niệm của anh ta quá dễ nhận ra, cô luôn vui vẻ hoạt bát, tươi cười rạng rỡ như thế đấy.

Trước khi ra ngoài, Tô Niệm bảo anh ta ở nhà, hai chị em lâu rồi không gặp nhau, anh ta là kỳ đà cản mũi.

Phó Cảnh Nhiên vui vẻ đồng ý.

Nhưng kết cục là hai người ra ngoài, lại chỉ có một người trở về, còn bị đưa vào phòng cấp cứu.

Anh ta hoảng hốt tới bệnh viện, nhìn cửa phòng cấp cứu đóng chặt, cả trái tim như chìm xuống đáy biển.

Một trong hai chị em nhà Tô vẫn đang được cấp cứu, người còn lại có lẽ đã gặp nạn, thân phận hai người tạm thời không thể xác định được. Phó Cảnh Nhiên thừa nhận bản thân ích kỷ, nhưng anh ta không thể không cầu xin ông trời, mong cho người may mắn kia chính là A Niệm của anh ta.

Có lẽ là “lòng thành” của anh ta đã khiến ông trời cảm động, việc đầu tiên “Tô Niệm” làm lúc tỉnh lại sau khi được cứu, chính là gắng sức ngồi dậy, cầm bút viết lên giấy: “Em gặp tôi sao rồi?”

Mẹ Tô cha Tô vừa vội tới đều không thể trả lời câu hỏi này của “Tô Niệm”, nếu người nằm đây là Tô Niệm thì tức là Tô Khả đã gặp nạn. Còn anh ta đã sớm khóc đến nước mắt nhạt nhòa, cầm lấy tay “Tô Niệm”, liên tục hôn lên đó, cảm ơn trời đất, người tỉnh lại chính là A Niệm của anh ta.

Hoảng hốt và bị thương sẽ ảnh hưởng tới khả năng phán đoán, hoặc cũng có thể là khi người ta không muốn thừa nhận một sự thật nào đó, tiềm thức trong đại não đã giúp anh ta đưa ra quyết định.

Phó Cảnh Nhiên tin rằng người này chính là A Niệm của anh ta.

Vì gặp khủng hoảng nên dù đã tỉnh lại, “Tô Niệm” cũng không cất tiếng nói chuyện, thậm chí bài xích giao thiệp với thế giới bên ngoài, Phó Cảnh Nhiên tự nhủ rằng không sao, chỉ cần người anh ta yêu trở lại là được rồi.

Gần như mỗi giờ mỗi phút anh ta đều ở bên “Tô Niệm”, hằng ngày anh ta kể chuyện cổ tích cho cô, cùng cô xem phim điện ảnh cô yêu thích, thậm chí cùng vẽ tranh, cô không muốn vẽ tranh, anh ta vẽ cho cô xem; để cô sớm thoát khỏi ám ảnh tâm lý, anh ta còn kể cho cô rất nhiều chuyện về quãng thời gian hạnh phúc của họ trước đây.

Cuối cùng “Tô Niệm” cũng cất tiếng nói chuyện, câu nói đầu tiên là: “Cảnh Nhiên, em rất nhớ anh, anh có biết không?”

Anh ta kích động không tả, ôm lấy cô, nghẹn ngào nói: “Đồ ngốc, đương nhiên là anh biết rồi.”

Sau đó anh ta dẫn cô về San Francisco.

Khi con người ta không muốn đối mặt với sự thật thì đều lừa mình dối người, “Tô Niệm” ngày càng không giống A Niệm của anh ta, Phó Cảnh Nhiên tự nhủ cô ấy chính là Tô Niệm, vậy thì cô ấy quả thực là Tô Niệm.

Ý niệm là một thứ vô cùng mạnh mẽ, nó có thể giết người, cũng có thể lừa người.

Phó Cảnh Nhiên cảm thấy hạnh phúc của mình tựa như một tấm lưới hư ảo, đôi khi anh ta muốn thoát khỏi nó, song cuối cùng anh ta vẫn chọn tiếp tục mua dây buộc mình, anh ta không muốn bản thân chấp nhận sự thật rằng người gặp nạn năm ấy chính là A Niệm của anh ta.

Đâm la thì phải theo lao, Phó Cảnh Nhiên vẫn có thể tiếp tục bảo vệ A Niệm của anh ta. Anh ta thấy bản thân hèn nhát, đáng thương tới mức thảm hại.

A Niệm của anh ta thích vẽ tranh, nhưng “Tô Niệm” trong nhà chưa bao giờ cầm bút vẽ; A Niệm thích cà phê Lam Sơn tinh khiết, nhưng “Tô Niệm” trong nhà chưa bao giờ uống cà phê; A Niệm nấu cà thì phải lột vỏ, nhưng “Tô Niệm” trong nhà nói với anh ta, cà để lại vỏ thì mới có nhiều chất dinh dưỡng...

Có quá nhiều thói quen nhỏ từ từ lộ rõ, Phó Cảnh Nhiên tự nhủ rằng đừng bận tâm, cô ấy chính là A Niệm, anh ta chỉ cần cô ấy còn sống... Cho tới khi Phó Cảnh Nhiên phát hiện ra, có lẽ A Niệm của anh ta cũng chưa chết.

Phó Cảnh Nhiên bắt đầu đi tìm cô, thậm chí gắng bầy, cho tới khi phát hiện ra bí mật của “Tô Niệm”, người phụ nữ ở bên anh ta, chăm sóc anh ta suốt năm năm, có lẽ cũng là người đã hãm hại A Niệm của anh ta.

Biết bao ngày đêm lẫn lộn, biết bao thị phi chẳng thể phân rõ, món nợ tình yêu này phải tính thế nào đây?

...

Nợ tình chẳng thể đóng đếm, trong tình yêu có lẽ mọi người đều chịu tổn thương, đến Tô Khả cũng có thể kêu than rằng cô ta đã bị tổn thương trong chuyện tình này, song về mặt pháp luật, Tô Niệm mới là người bị hại.

Trên sân khấu quán bar có ca sĩ đang hát “Yesterday once more”, Ninh Nhiễm Thanh tựa vào vai Tần Hữu Sinh, nghe Phó Cảnh Nhiên kể xong, không biết là vì sự đau đớn khổ sở trên gương mặt anh ta hay là vì tiếng hát trên sân khấu quá xúc động u buồn, cô bỗng thấy buồn phiền.

Người đàn ông Phó Cảnh Nhiên này, vừa tuấn tú lịch thiệp, vừa tài hoa xuất chúng, lại nhu nhược khôn cùng như vậy đây.

Gần tới khuya, lái xe của Phó Cảnh Nhiên tới quán bar đón anh ta, Phó Cảnh Nhiên say khướt, lao đảo theo người lái xe ra khỏi quán bar, sau đó Tần Hữu Sinh thanh toán xong: “Chúng ta về thôi.”

Bên ngoài gió lạnh thổi tới từng cơn từng cơn, ra khỏi quán bar, Ninh Nhiễm Thanh co người trong chiếc áo khoác màu đen của Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi mặc âu phục vô cùng chỉnh chu đứng bên cạnh, gió thổi khiến bộ âu phục của anh ta kêu sần sạt.

Tiếng hát trong quán bar dường như vẫn quanh quẩn bên tai.

All my best memories

Come back clearly to me

Some can even make me cry

Just like before

It's yesterday once more...

Người lái xe của nhà họ Tần lái xe đến ven đường, Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh ngồi ở phía sau, Giang Hành Chi ngồi ở ghế kế bên ghế lái, trong xe rất ấm áp, Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới chuyện tam quan (*) không hợp trong quán bar, bèn cất tiếng hỏi: “Phó Cảnh Nhiên khiến Tô Khả có thai, hai người cho rằng việc này là đúng hay sai?”

(*) Tam quan theo khái niệm cũ ở Trung Quốc thường là chỉ thể giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan. Theo khái niệm tam quan mới ở Trung Quốc năm 2009, tam quan là chỉ sự nghiệp quan, công tác quan, thành tích quan.

Tần Hữu Sinh rất thông minh mà chọn cách giữ im lặng, muốn để Giang Hành Chi phát biểu ý kiến trước.

Giang Hành Chi cũng đâu có ngốc, lấy điện thoại ra bắt đầu chơi trò chơi.

Ninh Nhiễm Thanh bèn chỉ đích danh: “Luật sư Giang, anh nghĩ thế nào?”

Giang Hành Chi rời mắt khỏi màn hình di động, sao lại bắt anh ta trả lời trước chứ? Chẳng lẽ lời của anh ta còn có tác dụng “Thả con săn sắt bắt con cá rô”? Tuy nghĩ vậy nhưng Giang Hành Chi vẫn hắng giọng rồi nói: “Tuy Tô Khả đóng giả làm Tô Niệm, tuy nhiên trước đó bọn họ là vợ chồng, tại sao Phó Cảnh Nhiên không thể khiến Tô Khả có thai?”

“Phó Cảnh Nhiên nói anh ta đã nhận ra Tô Khả không phải là Tô Niệm từ lâu rồi.” Ninh Nhiễm Thanh tự nhiên quay sang nhìn Tần Hữu Sinh, “Đàn ông mấy người có thể tách biệt nửa người dưới và nửa người trên sao?”

“Nhiễm Thanh, em lại vợ đùa cả nắm rồi.” Tần Hữu Sinh ngẫm nghĩ, “Huống hồ chưa chắc Phó Cảnh Nhiên đã không có tình cảm với Tô Khả.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Như thế có khác chi công rắn cắn gà nhà.”

“Nhiễm Thanh, em đang bóp méo khái niệm đấy.”

“Không phải em bóp méo khái niệm, là đàn ông các anh vốn không có nguyên tắc, nói một đằng mà làm một nẻo.” Ninh Nhiễm Thanh nói, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, ngoài trời lại có tuyết rơi, bông tuyết giăng khắp trời.

Giang Hành Chi nằm cũng trúng đạn đành giữ im lặng, tiếp tục lấy di động ra xem, mở danh bạ ra coi mà lại chẳng muốn gọi cho ai cả.

“Bây giờ em đang nghi ngờ việc anh nói trước đây mình không có bạn gái là nói dối, tư tưởng ra sao thì hành động thế đó mà.” Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang tức giận, một câu chát vẫn bắn ra như súng liên thanh, nói xong cô lại hỏi Giang Hành Chi: “Trước đây Tần Hữu Sinh chưa từng có bạn gái thật à?”

“Có rồi.” Giang Hành Chi hờ hững đáp.

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nhìn Tần Hữu Sinh ngồi cạnh mình với vẻ khó tin.

Tần Hữu Sinh lại nhìn Giang Hành Chi ngồi phía trước với vẻ khó tin, vỗ vỗ vai anh ta, “Người anh em, cậu giải thích rõ cho tôi.”

Giang Hành Chi quay đầu, đưa mắt nhìn đôi nam nữ đang giận dỗi phía sau anh, thêm mắm dặm muối, “Nhiều lắm nhé, ví dụ như Mary, Diễm Diễm, Tiểu Khê...”

Tần Hữu Sinh: “Hành Chi, cậu đừng hại tôi.”

Giang Hành Chi nhếch môi cười, khẽ nhún vai rồi quay người lại.

Tần Hữu Sinh dờ khóc dờ cười nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Nhiễm Thanh, anh đâu có biết mấy người đó là ai.”

Ninh Nhiễm Thanh đương nhiên biết Giang Hành Chi cố ý trêu cô, đùa giỡn như vậy khiến cơ buồn bực vì chuyện của Tô Niệm cũng biến mất, cô khoác tay Tần Hữu Sinh, chủ động làm hòa: “Thực ra khi này em nói đàn ông các anh đều là sinh vật sống theo nửa người dưới là không đúng, ví dụ như luật sư Giang đây không có bạn gái suốt bao nhiêu năm, dù thấy anh là người đàn ông tốt có phẩm hạnh, có nguyên tắc, có khái niệm trình tiết đàng hoàng...”

Giang Hành Chi cười lạnh: “Cảm ơn đã khen.”

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm ngẫm mẫm được Giang Hành Chi một lần, thầm vui vẻ trong bụng, cô vùi đầu vào ngực Tần Hữu Sinh, rì rầm đáp: “Đừng ngại, đừng ngại...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Type: Thanh Hà

Trước khi Ninh Nhiễm Thanh từ bệnh viện ra về, bác sỹ hẹn gặp Tô Niệm để nói về bệnh tình của Phó Cảnh Nhiên. Sau khi Tô Niệm ra ngoài, hai người ngồi trên ghế đá ở vườn hoa dưới tòa nhà khu nội trú, cùng uống hai cốc cà phê nóng.

Quá nửa công trình ở San Francisco đều được xây dựng theo kiểu kiến trúc Victoria, dù là nhà ở hay bệnh viện, từ một viên gạch một hòn đá, đến chiếc chuông lớn cổ xưa, trụ đứng hình tròn, các bức phù điêu trắng men hoa văn... Phong cách kiến trúc tinh tế mà trang nghiêm, bấy giờ nắng nhạt chiếu lên mái nhà, có sự ấm áp và yên tĩnh đầy khác lạ của ngày đông.

Bên hương cà phê thơm nồng, Ninh Nhiễm Thanh hỏi Tô Niệm: “Cô có dự tính gì cho tương lai không?”

“Dự tính cái gì được chứ, cứ thế mà sống thôi, công ty của cha nằm trong tay tôi, hơn một vạn người trông chờ vào tôi, dù rất muốn buông xuôi tất cả để đi đây đi đó, nhưng tôi vẫn phải gắng sức để bảo vệ công ty.” Nói xong Tô Niệm mỉm cười, ánh nắng mỏng manh phủ một lớp vàng óng ánh lên khuôn mặt cô ấy, đường nét kiên cường, nửa mặt bên tuyệt đẹp, “Mọi chuyện trên thế gian này đúng là có mất ắt có được.”

“Cổ lên.” Ninh Nhiễm Thanh chẳng biết nói gì với Tô Niệm, chỉ nói một câu cổ vũ đơn giản nhất thế này thôi.

Gần đó có một nhóm bạn nhỏ mặc quần áo bệnh nhân đang chơi trò chơi, tiếng cười nói giòn tan, ánh nắng trên cao như nhảy nhót theo bước chân đùa vui của các em, đáng yêu là thế, vui tươi là thế.

“Cô thì sao, khi nào mới được uống rượu mừng của cô và thầy Tần?” Tô Niệm cười tí mắt quay sang hỏi cô.

“Chuyện này á à, tôi không nóng vội.” Ninh Nhiễm Thanh tươi cười, nghĩ đến chàng trai mặc áo da luôn ở bên cạnh Tô Niệm mấy hôm trước, nháy mắt hỏi: “Tôi thấy anh chàng mặc áo da kia cũng được đấy...”

Tô Niệm lắc đầu: “Con người anh ấy đúng là rất tốt, có điều tạm thời tôi không muốn nói đến chuyện tình cảm, không có nhiều sức lực như vậy, hơn nữa dù sao tôi cũng phải nghĩ cho anh ấy, gia đình anh ấy sẽ không chấp nhận một phụ nữ với khuôn mặt bị hủy hoại.”

Tô Niệm khiến Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy vừa xót xa lại vừa bất lực, cô không biết thân phận của chàng trai mặc áo da kia, cũng không hỏi tiếp nữa, Tô Niệm không muốn nghĩ tới chuyện tình cảm, dù cô ấy không nói rõ, tuy nhiên Ninh Nhiễm Thanh biết Phó Cảnh Nhiên vẫn là một trong số các nguyên nhân chính.

Chỉ là biến số tình cảm thực sự quá nhiều, đôi khi gắng hết sức bình sinh cũng chỉ nhận được một kết cục “Không kết quả”, chỉ bằng cứ mặc mọi thứ diễn ra, nhân duyên là do trời định.

Vì bận việc nên Giang Hành Chi buộc phải lên đường về thành phố A. Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh ở trong phòng ngủ chính của Tần Hữu Sinh, cô ngồi xỏm trước vali hành lý để sắp xếp đồ đạc, còn Tần Hữu Sinh thì đứng tựa vào cánh cửa gỗ màu trắng nhìn cô gấp gọn quần áo.

Sự ly biệt dù mang ý nghĩa gì đi chăng nữa thì vẫn luôn khiến người ta buồn bã, Ninh Nhiễm Thanh sợ lên tiếng nói chuyện sẽ để lộ tâm tình của mình, nên đành lặng lẽ gấp gọn quần áo xếp vào trong vali.

Tần Hữu Sinh nhìn một lúc rồi nhắc cô đừng quên cầm theo giấy tờ cá nhân...

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu: “Em có phải trẻ con đâu.”

Tần Hữu Sinh khẽ cười, giọng nói chứa chút cảm khái: “Anh lại mong em chỉ là trẻ con, như vậy thì em có thể ở bên anh mãi mãi rồi”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn anh, đứng lên: “Thế bao giờ anh về nước thăm em...”

Còn chưa chia ly đã vội nghĩ tới những lần gặp sau – đây chính là tâm trạng của người đang yêu!

“Chuyện này à.” Tần Hữu Sinh ngắt nghĩ, “Tết âm lịch chắc sẽ về một chuyến.”

Ninh Nhiễm Thanh thử nhắm tính tháng ngày, nét mặt âu sầu bỗng vui vẻ hẳn lên, cô đưa tay về phía anh không nhéo gọi: “Thầy Tần ơi.”

Tần Hữu Sinh mỉm cười bước tới ôm lấy cô, hai người qua mấy vòng rồi cùng ngã xuống giường lớn êm ái.

Đêm trước giờ ly biệt, trước ngày rời xa San Francisco, vương lại những giây phút triền miên vô hạn.

Ngoài trời bóng đêm tĩnh lặng, gió lạnh từng cơn, tuyết lớn ào ào rơi xuống từ bầu trời màu lam sẫm, phủ kín nơi nơi chất chồng bên bệ cửa sổ màu nâu.

So với nhiệt độ lạnh lẽo ngoài trời, trong phòng tràn đầy hơi ấm, đến bầu không khí cũng dần trở nên ấm áp. Trên giường, đôi nam nữ đang gắng sức quấn lấy nhau đầm đìa mồ hôi.

Lần thân thiết này, khi kết thúc phần mở đầu thì đêm đã về khuya, tới lúc vào chủ đề chính, ngoài trời tuyết lớn đã thôi rơi.

Trên giường, lần nào Tần Hữu Sinh làm cũng đều quá mạnh quá nhanh, Ninh Nhiễm Thanh vốn không có sức để chống đỡ, hai chân dài thẳng thon thả quần chặt lấy hông anh, vì cảm xúc được đẩy lên cao trào, ngón chân trắng nõn cũng hơi cong lên, hai tay ôm chặt vai lưng hơi gầy nhưng vô cùng rắn rỏi của anh, cuối cùng khi cô liên tục được đưa lên đỉnh, sau lưng Tần Hữu Sinh cũng bị ngón tay cào nhiều vết...

Đã tới nửa đêm, đến sáng là phải ngồi xe ra sân bay quốc tế San Francisco, sáng sớm Ninh Nhiễm Thanh vẫn nằm trong ngực Tần Hữu Sinh, cảm nhận hơi thở nam tính trên người anh, chẳng muốn rời xa.

Cô thực sự không nỡ rời xa thầy Tần sớm như thế.

Ninh Nhiễm Thanh không nỡ, Tần Hữu Sinh cũng nào có cam tâm, anh hôn nhẹ lên trán, mũi, khóe môi... của cô, chỉ ước bản thân có thể ích kỷ một chút, dùng một sợi dây thừng trói cô lại bên mình.

Tuy trong lòng anh nghĩ là vậy, cơ mà lời nói ra miệng vẫn không như thế: “Sau khi quay lại nhớ cố gắng học hỏi Hành Chi, không nên hành xử vội vàng hấp tấp, lúc làm việc phải nghiêm túc cẩn thận, đừng chuốc lấy phiền phức cho bản thân, phải cố gắng phân định rạch ròi người này người khác, chuyện này chuyện kia...”

“Anh lại bắt đầu giảng đạo rồi.” Ninh Nhiễm Thanh lẩm bẩm, nằm trong ngực anh cắn một cái, sau đó thực sự để lại dấu răng không sâu không cạn trên ngực anh.

Da Tần Hữu Sinh khá trắng, dưới ánh đèn thanh nhã, dấu răng nho nhỏ của Ninh Nhiễm Thanh có màu hồng nhạt rất đáng yêu.

“Mèo hoang!” Anh nhẹ nhàng đánh cô một cái.

Ninh Nhiễm Thanh sung sía định đánh lại anh, nhúc nhích tới lui trong chăn tỏ ý kháng nghị, Tần Hữu Sinh vừa dung túng vừa cưng chiều, mặt vương ý cười, mắt đầy tình ý.

Thú vui chốn khuê phòng, chỉ là vẽ mây họa mị, chàng chàng thiếp thiếp, tình ý mặn nồng.

Sáng sớm Ninh Nhiễm Thanh bị Tần Hữu Sinh dựng dậy trong cơn mơ màng, cô vẫn không mở mắt ra được, anh kiên nhẫn mặc cho cô từng chiếc áo chiếc quần.

Kết quả là sau khi Tần Hữu Sinh giúp cô mặc quần áo xong xuôi, Ninh Nhiễm Thanh lại mệt mỏi nằm ý trên giường. Tần Hữu Sinh đánh răng rửa mặt xong đi ra, nhìn cô gái nằm trên giường với vẻ bất đắc dĩ.

Còn ở bên ngoài Giang Hành Chi đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, xuống dưới tầng ăn sáng.

Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh nói: “Nếu lỡ chuyến bay thì em cứ ở lại San Francisco với anh đi, anh thấy thế cũng tốt.”

“Còn lâu em mới ở lại chốn đất khách quê người này.” Ninh Nhiễm Thanh lăn lộn trên giường mấy vòng rồi bò dậy đánh răng rửa mặt.

Nam nữ yêu nhau, nếu một bên có lý trí và sức khống chế vô cùng yếu ớt thì chung quy vẫn phải có một bên mạnh mẽ hơn chút, giống như Tần Hữu Sinh, dù trong thâm tâm anh không tình nguyện tới cỡ nào chẳng nữa thì vẫn phải nhắc nhở Ninh Nhiễm Thanh đừng quên đồ hết lần này đến lần khác. Sau khi giục cô đánh răng rửa mặt, lại giục cô mau chóng xuống tầng ăn sáng.

Thế nhưng lúc đi ra khỏi phòng, cô nàng ương bướng này còn lẩm bẩm: “Chắc là anh muốn em đi càng nhanh càng tốt chứ gì?”

Tần Hữu Sinh thở dài, đúng là quá oan uổng.

Khi Ninh Nhiễm Thanh xuống nhà với Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi đã ăn sáng xong, đang ngồi trong phòng khách đợi họ, Ninh Nhiễm Thanh ăn không vô đành vào phòng ăn ăn qua loa một chút, mà Tần Hữu Sinh cũng không thấy đói, anh ngồi trong phòng khách trò chuyện với Giang Hành Chi về mấy việc lặt vặt.

Ví dụ như một số vụ án của Dịch Hòa, chuyện của San Francisco của anh, cùng cô bạn gái phiền phức đang ăn sáng nọ...

Trong lòng Giang Hành Chi ẩn giấu bí mật, giờ anh ta đã không phù hợp với vai trò dẫn dắt Ninh Nhiễm Thanh nữa, song câu từ chối vừa định thốt ra lại nuốt về trong bụng.

“Ừm, trong chuyện công việc, tôi sẽ cố gắng quan tâm hết sức có thể.”

Tần Hữu Sinh nói cảm ơn, Giang Hành Chi mỉm cười: “Đừng khách sáo.”

Ở sân bay San Francisco, Ninh Nhiễm Thanh quyến luyến tạm biệt Tần Hữu Sinh, kéo tay anh nói N điều không được phép, không được phép nhập nhằng mờ ám với nhân viên nữ, không được phép bao phòng ở quán bar vào ban đêm, không được phép chơi tình một đêm với khách hàng nữ...

Tần Hữu Sinh trịnh trọng gật đầu: “Em cũng vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Chỉ cần anh không làm thì chắc chắn em sẽ không làm”

Tần Hữu Sinh cười khẽ, quay sang Giang Hành Chi: “Người anh em, giám sát giúp tôi nhé.”

“Ừ” Giang Hành Chi lơ đãng liếc qua, nhìn về phía bảng đăng ký màu đỏ nhấp nháy gần đó: “Tôi phải đi đăng ký đây, khi nào cậu về nước chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Tần Hữu Sinh gật đầu, trước khi vào đăng ký anh ôm lấy Ninh Nhiễm Thanh, sau đó vỗ vai Giang Hành Chi.

Vé về được Tần Hữu Sinh mua hộ, khoang hạng nhất, không gian rộng rãi thoáng đãng hơn khoang phổ thông khi bay đến nhiều, đến nữ tiếp viên hàng không cũng xinh đẹp hơn một chút.

Việc đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh làm khi vào tới chỗ ngồi lại là --- bắt đầu ngủ bù.

Nhìn đi! Cô nàng này vừa anh anh em em không ngừng không nghỉ với bạn trai, vừa lên máy bay một cái là tiến vào trạng thái ngủ bù ngay và luôn. Giang Hành Chi á khẩu nhìn cô gái ngồi cạnh mình, chẳng lẽ ở bên anh ta thì không có chuyện để nói à?

“Không ngờ anh còn là con cháu cán bộ nữa.” Ninh Nhiễm Thanh chấp tay với Giang Hành Chi: “Thất lễ thất lễ.”

Giang Hành Chi quay mặt đi, không thèm để ý tới cô.

Đôi mắt màu hổ phách của Ninh Nhiễm Thanh chăm chú nhìn Giang Hành Chi, không biết tại sao anh ta lại tỏ thái độ bức bối như thế, kéo kéo áo anh ta: “Anh giận đấy à?”

Một lúc sau Giang Hành Chi mới đáp: “Không.”

Ninh Nhiễm Thanh nói: “Xin lỗi nhé.”

Giang Hành Chi tỏ vẻ khó hiểu: “Cô xin lỗi vì chuyện gì?”

“Tôi sợ anh tức giận, sẽ không viết đánh giá thực tập khen tôi.”

Giang Hành Chi bỗng bật cười: “Được rồi, đừng lo, tôi không giận đâu.” Khi đàn ông thích phụ nữ thì cực kỳ quan tâm đến hình tượng bản thân trong suy nghĩ của cô ấy. Về thân phận con cháu cán bộ này, từ nhỏ tới lớn Giang Hành Chi cũng chẳng hưởng thụ được bao nhiêu ưu đãi từ thân phận ấy, anh ta giành học bổng du học bằng chính thực lực của mình, đến khi về nước cũng không ở lại thành phố S – nơi có mạng lưới quan hệ rộng nhất của cha mẹ mà tới thành phố A tự thân phấn đấu, ông nội nói tính anh ta quá kiêu ngạo, đúng, kiêu ngạo tới mức không cho phép kẻ khác xỉ vả phán xét bất cứ điều gì về anh ta.

Lúc này anh ta đang đối mặt với cô gái mà anh ta thích, đương nhiên muốn cô ấy thấy ưu điểm trên người mình, chứ không phải hào quang trên thân thể của anh ta.

Trong chuyến bay khứ hồi này, vì không có Lại Thu Khiết nên Giang Hành Chi cũng thoải mái hơn nhiều, lúc ăn trưa còn kể cho Ninh Nhiễm Thanh mấy chuyện thú vị thời du học của mình.

Tuy trọng điểm mà Ninh Nhiễm Thanh quan tâm luôn là về người mà anh vô tình nhắc tới – Tần Hữu Sinh.

Vì thời tiết khá tệ, máy bay bị trễ giờ nên hơn mười giờ sáng hôm sau mới về tới thành phố A, sau khi xuống máy bay, Ninh Nhiễm Thanh đi lấy hành lý ký gửi, bắt một chiếc taxi rồi định tạm biệt Giang Hành Chi, không ngờ anh ta cũng lên xe cùng cô.

“Tôi đưa cô về.” Giang Hành Chi nói, im lặng một lát rồi nói tiếp: “Về nhà chị gái cô hay tới nhà Hữu Sinh?”

Hôm nay là thứ bảy, chắc chắn Trương Tiểu Tri đang ở nhà, Ninh Nhiễm Thanh định về nhà chị gái trước.

Giang Hành Chi đưa Ninh Nhiễm Thanh tới trước tòa chung cư của chị gái cô, giúp cô mang hành lý vào thang máy rồi ung dung ra về. Ninh Nhiễm Thanh nhìn theo bóng lưng rồi đi của Giang Hành Chi, một lần nữa cảm khái rằng, anh ta đúng là một người ngoài lạnh trong nóng.

Trong thang máy, Ninh Nhiễm Thanh cố nén hồi hộp, nghĩ xem nên làm thế nào để cho cậu nhóc Tiểu Tri một niềm vui bất ngờ, khi thang máy dừng ở tầng nhà của chị gái. Cô kéo vali lớn bé ra khỏi thang máy rồi đi tới cửa nhà chị gái, tươi cười đứng trước cửa chống trộm, sau đó ấn chuông.

Một lần, hai lần...

Trong nhà truyền ra tiếng bước chân, Ninh Nhiễm Thanh hít sâu một hơi, chờ tới khi cửa mở ra, cô giang rộng hai tay: “Chị gái và Tiểu Tri thân yêu, em đã về rồi đây!”

“Ha ha...” Có ai đó bật cười.

Ninh Nhiễm Thanh mở to mắt, người đàn ông trẻ mở cửa cho cô là ai?

Đúng lúc ấy Trương Tiểu Tri ra khỏi phòng, hớn hờ chạy đến trước mặt cô: “Dì hai, dì về rồi đấy à?”

Ninh Nhiễm Thanh vội kéo Trương Tiểu Tri tới trước mặt mình, nghiêm túc hỏi cậu nhóc: “Anh ta là ai?”

“À, chú ấy là...” Trương Tiểu Tri đang định nói thì người đàn ông nọ đã lịch thiệp đưa tay về phía Ninh Nhiễm Thanh, tự giới thiệu: “Xin lỗi, tôi quên giới thiệu, tôi là bạn trai của Bối Bối, tôi họ Hoàng...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Type: Thanh Hà

Trước khi Ninh Nhiễm Thanh từ bệnh viện ra về, bác sỹ hẹn gặp Tô Niệm để nói về bệnh tình của Phó Cảnh Nhiên. Sau khi Tô Niệm ra ngoài, hai người ngồi trên ghế đá ở vườn hoa dưới tòa nhà khu nội trú, cùng uống hai cốc cà phê nóng.

Quá nửa công trình ở San Francisco đều được xây dựng theo kiểu kiến trúc Victoria, dù là nhà ở hay bệnh viện, từ một viên gạch một hòn đá, đến chiếc chuông lớn cổ xưa, trụ đứng hình tròn, các bức phù điêu trắng men hoa văn... Phong cách kiến trúc tinh tế mà trang nghiêm, bấy giờ nắng nhân nhật chiếu lên mái nhà, có sự ấm áp và yên tĩnh đầy khác lạ của ngày đông.

Bên hương cà phê thơm nồng, Ninh Nhiễm Thanh hỏi Tô Niệm: “Cô có dự tính gì cho tương lai không?”

“Dự tính cái gì được chứ, cứ thế mà sống thôi, công ty của cha nằm trong tay tôi, hơn một vạn người trông chờ vào tôi, dù rất muốn buông xuôi tất cả để đi đây đi đó, nhưng tôi vẫn phải gắng sức để bảo vệ công ty.” Nói xong Tô Niệm mỉm cười, ánh nắng mỏng manh phủ một lớp vàng óng ánh lên khuôn mặt cô ấy, đường nét kiên cường, nửa mặt bên tuyệt đẹp, “Mọi chuyện trên thế gian này đúng là có mất ắt có được.”

“Cố lên.” Ninh Nhiễm Thanh chẳng biết nói gì với Tô Niệm, chỉ nói một câu cổ vũ đơn giản nhất thế này thôi.

Gần đó có một nhóm bạn nhỏ mặc quần áo bệnh nhân đang chơi trò chơi, tiếng cười nói giòn tan, ánh nắng trên cao như nhảy nhót theo bước chân đùa vui của các em, đáng yêu là thế, vui tươi là thế.

“Cô thì sao, khi nào mới được uống rượu mừng của cô và thầy Tần?” Tô Niệm cười tí mắt quay sang hỏi cô.

“Chuyện này ấy à, tôi không nóng vội.” Ninh Nhiễm Thanh tươi cười, nghĩ đến chàng trai mặc áo da luôn ở bên cạnh Tô Niệm mấy hôm trước, nháy mắt hỏi: “Tôi thấy anh chàng mặc áo da kia cũng được đấy...”

Tô Niệm lắc đầu: “Con người anh ấy đúng là rất tốt, có điều tạm thời tôi không muốn nói đến chuyện tình cảm, không có nhiều sức lực như vậy, hơn nữa dù sao tôi cũng phải nghĩ cho anh ấy, gia đình anh ấy sẽ không chấp nhận một phụ nữ với khuôn mặt bị hủy hoại.”

Tô Niệm khiến Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy vừa xót xa lại vừa bất lực, cô không biết thân phận của chàng trai mặc áo da kia, cũng không hỏi tiếp nữa, Tô Niệm không muốn nghĩ tới chuyện tình cảm, dù cô ấy không nói rõ, tuy nhiên Ninh Nhiễm Thanh biết Phó Cảnh Nhiên vẫn là một trong số các nguyên nhân chính.

Chỉ là biến số tình cảm thực sự quá nhiều, đôi khi gắng hết sức bình sinh cũng chỉ nhận được một kết cục “Không kết quả”, chỉ bằng cứ mặc mọi thứ diễn ra, nhân duyên là do trời định.

Vì bận việc nên Giang Hành Chi buộc phải lên đường về thành phố A. Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh ở trong phòng ngủ chính của Tần Hữu Sinh, cô ngồi xỏm trước vali hành lý để sắp xếp đồ đạc, còn Tần Hữu Sinh thì đứng tựa vào cánh cửa gỗ màu trắng nhìn cô gấp gọn quần áo.

Sự ly biệt dù mang ý nghĩa gì đi chăng nữa thì vẫn luôn khiến người ta buồn bã, Ninh Nhiễm Thanh sợ lên tiếng nói chuyện sẽ để lộ tâm tình của mình, nên đành lẳng lặng gấp gọn quần áo xếp vào trong vali.

Tần Hữu Sinh nhìn một lúc rồi nhắc cô đừng quên cầm theo giấy tờ cá nhân...

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu: “Em có phải trẻ con đâu.”

Tần Hữu Sinh khẽ cười, giọng nói chứa chút cảm khái: “Anh lại mong em chỉ là trẻ con, như vậy thì em có thể ở bên anh mãi mãi rồi”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn anh, đứng lên: “Thế bao giờ anh về nước thăm em...”

Còn chưa chia ly đã vội nghĩ tới những lần gặp sau – đây chính là tâm trạng của người đang yêu!

“Chuyện này à.” Tần Hữu Sinh ngẫm nghĩ, “Tết âm lịch chắc sẽ về một chuyến.”

Ninh Nhiễm Thanh thử nhắm tính tháng ngày, nét mặt âu sầu bỗng vui vẻ hẳn lên, cô đưa tay về phía anh nhõng nhẽo gọi: “Thầy Tần ơi.”

Tần Hữu Sinh mỉm cười bước tới ôm lấy cô, hai người qua mấy vòng rồi cùng ngã xuống giường lớn êm ái.

Đêm trước giờ ly biệt, trước ngày rời xa San Francisco, vương lại những giây phút triền miên vô hạn.

Ngoài trời bóng đêm tĩnh lặng, gió lạnh từng cơn, tuyết lớn ào ào rơi xuống từ bầu trời màu lam sẫm, phủ kín nơi nơi chất chồng bên bệ cửa sổ màu nâu.

So với nhiệt độ lạnh lẽo ngoài trời, trong phòng tràn đầy hơi ấm, đến bầu không khí cũng dần trở nên ấm áp. Trên giường, đôi nam nữ đang gắng sức quấn lấy nhau đắm đuối mô hôi.

Lần thân thiết này, khi kết thúc phần mở đầu thì đêm đã về khuya, tới lúc vào chủ đề chính, ngoài trời tuyết lớn đã thôi rơi.

Trên giường, lần nào Tần Hữu Sinh làm cũng đều quá mạnh quá nhanh, Ninh Nhiễm Thanh vốn không có sức để chống đỡ, hai chân dài thẳng thon thả quần chặt lấy hông anh, vì cảm xúc được đẩy lên cao trào, ngón chân trắng nõn cũng hơi cong lên, hai tay ôm chặt vai lưng hơi gầy nhưng vô cùng rắn rỏi của anh, cuối cùng khi cô liên tục được đưa lên đỉnh, sau lưng Tần Hữu Sinh cũng bị ngón tay cào nhiều vết...

Đã tới nửa đêm, đến sáng là phải ngồi xe ra sân bay quốc tế San Francisco, tảng sáng Ninh Nhiễm Thanh vẫn nằm trong ngực Tần Hữu Sinh, cảm nhận hơi thở nam tính trên người anh, chẳng muốn rời xa.

Cô thực sự không nỡ rời xa thầy Tần sớm như thế.

Ninh Nhiễm Thanh không nỡ, Tần Hữu Sinh cũng nào có cam tâm, anh hôn nhẹ lên trán, mũi, khoe môi... của cô, chỉ ước bản thân có thể ích kỷ một chút, dùng một sợi dây thừng trói cô lại bên mình.

Tuy trong lòng anh nghĩ là vậy, cơ mà lời nói ra miệng vẫn không như thế: “Sau khi quay lại nhớ cố gắng học hỏi Hành Chi, không nên hành xử vội vàng hấp tấp, lúc làm việc phải nghiêm túc cẩn thận, đừng chuốc lấy phiền phức cho bản thân, phải cố gắng phân định rạch ròi người này người khác, chuyện này chuyện kia...”

“Anh lại bắt đầu giảng đạo rồi.” Ninh Nhiễm Thanh lẩm bẩm, nằm trong ngực anh cắn một cái, sau đó thực sự để lại dấu răng không sâu không cạn trên ngực anh.

Da Tần Hữu Sinh khá trắng, dưới ánh đèn thanh nhã, dấu răng nho nhỏ của Ninh Nhiễm Thanh có màu hồng nhạt rất đáng yêu.

“Mèo hoang!” Anh nhẹ nhàng đánh cô một cái.

Ninh Nhiễm Thanh sung sía định đánh lại anh, nhúc nhích tới lui trong chốn tỏ ý kháng nghị, Tần Hữu Sinh vừa dung túng vừa cưng chiều, mặt vương ý cười, mắt đầy tình ý.

Thú vui chốn khuê phòng, chỉ là vẽ mây họa mị, chàng chàng thiếp thiếp, tình ý mặn nồng.

Sáng sớm Ninh Nhiễm Thanh bị Tần Hữu Sinh dựng dậy trong cơn mơ màng, cô vẫn không mở mắt ra được, anh kiên nhẫn mặc cho cô từng chiếc áo chiếc quần.

Kết quả là sau khi Tần Hữu Sinh giúp cô mặc quần áo xong xuôi, Ninh Nhiễm Thanh lại mệt mỏi nằm ý trên giường. Tần Hữu Sinh đánh răng rửa mặt xong đi ra, nhìn cô gái nằm trên giường với vẻ bất đắc dĩ.

Còn ở bên ngoài Giang Hành Chi đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, xuống dưới tầng ăn sáng.

Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh nói: “Nếu lỡ chuyến bay thì em cứ ở lại San Francisco với anh đi, anh thấy thế cũng tốt.”

“Còn lâu em mới ở lại chốn đất khách quê người này.” Ninh Nhiễm Thanh lăn lộn trên giường mấy vòng rồi bò dậy đánh răng rửa mặt.

Nam nữ yêu nhau, nếu một bên có lý trí và sức khống chế vô cùng yếu ớt thì chung quy vẫn phải có một bên mạnh mẽ hơn chút, giống như Tần Hữu Sinh, dù trong thâm tâm anh không tình nguyện tới cỡ nào chẳng nữa thì vẫn phải nhắc nhở Ninh Nhiễm Thanh đừng quên đồ hết lần này đến lần khác. Sau khi giục cô đánh răng rửa mặt, lại giục cô mau chóng xuống tầng ăn sáng.

Thế nhưng lúc đi ra khỏi phòng, cô nàng ương bướng này còn lẩm bẩm: “Chắc là anh muốn em đi càng nhanh càng tốt chứ gì?”

Tần Hữu Sinh thở dài, đúng là quá oan uổng.

Khi Ninh Nhiễm Thanh xuống nhà với Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi đã ăn sáng xong, đang ngồi trong phòng khách đợi họ, Ninh Nhiễm Thanh ăn không vô dành vào phòng ăn ăn qua loa một chút, mà Tần Hữu Sinh cũng không thấy đói, anh ngồi trong phòng khách trò chuyện với Giang Hành Chi về mấy việc lặt vặt.

Ví dụ như một số vụ án của Dịch Hòa, chuyện của San Francisco của anh, cùng cô bạn gái phiền phức đang ăn sáng nọ...

Trong lòng Giang Hành Chi ẩn giấu bí mật, giờ anh ta đã không phù hợp với vai trò dẫn dắt Ninh Nhiễm Thanh nữa, song câu từ chối vừa định thốt ra lại nuốt về trong bụng.

“Ừm, trong chuyện công việc, tôi sẽ cố gắng quan tâm hết sức có thể.”

Tần Hữu Sinh nói cảm ơn, Giang Hành Chi mỉm cười: “Đừng khách sáo.”

Ở sân bay San Francisco, Ninh Nhiễm Thanh quyến luyến tạm biệt Tần Hữu Sinh, kéo tay anh nói N điều không được phép, không được phép nhập nhằng mờ ám với nhân viên nữ, không được phép bao phòng ở quán bar vào ban đêm, không được phép chơi tình một đêm với khách hàng nữ...

Tần Hữu Sinh trịnh trọng gật đầu: “Em cũng vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Chỉ cần anh không làm thì chắc chắn em sẽ không làm.”

Tần Hữu Sinh cười khẽ, quay sang Giang Hành Chi: “Người anh em, giám sát giúp tôi nhé.”

“Ừ” Giang Hành Chi lơ đãng liếc qua, nhìn về phía bảng đăng ký màu đỏ nhấp nháy gần đó: “Tôi phải đi đăng ký đây, khi nào cậu về nước chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Tần Hữu Sinh gật đầu, trước khi vào đăng ký anh ôm lấy Ninh Nhiễm Thanh, sau đó vỗ vai Giang Hành Chi.

Vé về được Tần Hữu Sinh mua hộ, khoang hạng nhất, không gian rộng rãi thoáng đãng hơn khoang phổ thông khi bay đến nhiều, đến nữ tiếp viên hàng không cũng xinh đẹp hơn một chút.

Việc đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh làm khi vào tới chỗ ngồi lại là --- bắt đầu ngủ bù.

Nhìn đi! Cô nàng này vừa anh anh em em không ngừng không nghỉ với bạn trai, vừa lên máy bay một cái là tiến vào trạng thái ngủ bù ngay và luôn. Giang Hành Chi á khẩu nhìn cô gái ngồi cạnh mình, chẳng lẽ ở bên anh ta thì không có chuyện để nói à?

“Không ngờ anh còn là con cháu cán bộ nữa.” Ninh Nhiễm Thanh chấp tay với Giang Hành Chi: “Thất lễ thất lễ.”

Giang Hành Chi quay mặt đi, không thêm đề ý tới cô.

Đôi mắt màu hổ phách của Ninh Nhiễm Thanh chăm chú nhìn Giang Hành Chi, không biết tại sao anh ta lại tỏ thái độ bức bối như thế, kéo kéo áo anh ta: “Anh giận đấy à?”

Một lúc sau Giang Hành Chi mới đáp: “Không.”

Ninh Nhiễm Thanh nói: “Xin lỗi nhé.”

Giang Hành Chi tỏ vẻ khó hiểu: “Cô xin lỗi vì chuyện gì?”

“Tôi sợ anh tức giận, sẽ không viết đánh giá thực tập khen tôi.”

Giang Hành Chi bỗng bật cười: “Được rồi, đừng lo, tôi không giận đâu.” Khi đàn ông thích phụ nữ thì cực kỳ quan tâm đến hình tượng bản thân trong suy nghĩ của cô ấy. Về thân phận con cháu cán bộ này, từ nhỏ tới lớn Giang Hành Chi cũng chẳng hưởng thụ được bao nhiêu ưu đãi từ thân phận ấy, anh ta giành học bổng du học bằng chính thực lực của mình, đến khi về nước cũng không ở lại thành phố S – nơi có mạng lưới quan hệ rộng nhất của cha mẹ mà tới thành phố A tự thân phấn đấu, ông nội nói tính anh ta quá kiêu ngạo, đúng, kiêu ngạo tới mức không cho phép kẻ khác xỉ xỏ phán xét bất cứ điều gì về anh ta.

Lúc này anh ta đang đối mặt với cô gái mà anh ta thích, đương nhiên muốn cô ấy thấy ưu điểm trên người mình, chứ không phải hào quang trên thân thể của anh ta.

Trong chuyến bay khứ hồi này, vì không có Lại Thu Khiết nên Giang Hành Chi cũng thoải mái hơn nhiều, lúc ăn trưa còn kể cho Ninh Nhiễm Thanh mấy chuyện thú vị thời du học của mình.

Tuy trọng điểm mà Ninh Nhiễm Thanh quan tâm luôn là về người mà anh vô tình nhắc tới – Tần Hữu Sinh.

Vì thời tiết khá tệ, máy bay bị trễ giờ nên hơn mười giờ sáng hôm sau mới về tới thành phố A, sau khi xuống máy bay, Ninh Nhiễm Thanh đi lấy hành lý ký gửi, bắt một chiếc taxi rồi định tạm biệt Giang Hành Chi, không ngờ anh ta cũng lên xe cùng cô.

“Tôi đưa cô về.” Giang Hành Chi nói, im lặng một lát rồi nói tiếp: “Về nhà chị gái cô hay tới nhà Hữu Sinh?”

Hôm nay là thứ bảy, chắc chắn Trương Tiểu Trì đang ở nhà, Ninh Nhiễm Thanh định về nhà chị gái trước.

Giang Hành Chi đưa Ninh Nhiễm Thanh tới trước tòa chung cư của chị gái cô, giúp cô mang hành lý vào thang máy rồi ung dung ra về. Ninh Nhiễm Thanh nhìn theo bóng lưng rời đi của Giang Hành Chi, một lần nữa cảm khái rằng, anh ta đúng là một người ngoài lạnh trong nóng.

Trong thang máy, Ninh Nhiễm Thanh cố nén hồi hộp, nghĩ xem nên làm thế nào để cho cậu nhóc Tiểu Trì một niềm vui bất ngờ, khi thang máy dừng ở tầng nhà của chị gái. Cô kéo vali lớn bé ra khỏi thang máy rồi đi tới cửa nhà chị gái, tươi cười đứng trước cửa chống trộm, sau đó ấn chuông.

Một lần, hai lần...

Trong nhà truyền ra tiếng bước chân, Ninh Nhiễm Thanh hít sâu một hơi, chờ tới khi cửa mở ra, cô giang rộng hai tay: “Chị gái và Tiểu Trì thân yêu, em đã về rồi đây!”

“Ha ha...” Có ai đó bật cười.

Ninh Nhiễm Thanh mở to mắt, người đàn ông trẻ mở cửa cho cô là ai?

Đúng lúc ấy Trương Tiểu Trì ra khỏi phòng, hớn hờ chạy đến trước mặt cô: “Di hai, di về rồi đây à?”

Ninh Nhiễm Thanh vội kéo Trương Tiểu Trì tới trước mặt mình, nghiêm túc hỏi cậu nhóc: “Anh ta là ai?”

“À, chú ấy là...” Trương Tiểu Trì đang định nói thì người đàn ông nọ đã lịch thiệp đưa tay về phía Ninh Nhiễm Thanh, tự giới thiệu: “Xin lỗi, tôi quên giới thiệu, tôi là bạn trai của Bối Bối, tôi họ Hoàng...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Type: Nhục Ca

Người có đầu óc đều sẽ thấy lời đồn này quá vô căn cứ.

Tuy nói vậy song cũng đừng mong lời đồn này sẽ tự nhiên biến mất, nhất là ở chốn công sở thế này, chỉ có kẻ thêm dầu vào lửa chứ nào có người lờ chuyện ấy đi.

Ninh Nhiễm Thanh bàn bạc với Vương Trân: “Cậu nghĩ tớ có nên đứng ra thanh minh để lấy lại trong sạch cho bản thân không?”

“Cậu tưởng cậu là ngôi sao đấy à, còn định tổ chức họp báo bác bỏ tin đồn nữa chắc.” Vương Trân nâng mắt nhìn lên, “Các cụ chẳng từng nói, giấu đầu hở đuôi, nếu cậu đứng ra giải thích, chuyện vốn đã chẳng ra đầu vào đâu rồi sẽ càng tệ hại hơn thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh không thể hiểu nổi: “Nhưng tớ vốn không như thế mà... Bọn họ còn nói người bắt cá hai tay là tớ, thật quá đáng ghét, sao không phải thầy Tần cơ chứ?”

Vương Trân bỗng im lặng một cách khó hiểu.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Vương Trân: “Sao thế?”

“Nếu tớ không thân với cậu thì tớ cũng tin người bắt cá hai tay là cậu chứ không phải luật sư Tần.”

Ninh Nhiễm Thanh gục đầu trên bàn làm việc, đội chiếc mũ trên chiếc áo khoác liền mũ màu cam lên đầu, mặt mày ủ rũ tiếp tục làm bài: “Đồn đại linh tinh đã đành, đồn này đối tượng trong tin đồn còn là luật sư Giang, cậu không biết anh ta vô lý thế nào đâu, thà là A Thảm còn hơn.”

“Nếu là A Thảm thì có gì hay đâu mà đồn?” Vương Trân vỗ đầu Ninh Nhiễm Thanh, thực sự nghĩ ra một biện pháp, “Hay là cậu bàn với luật sư Giang thử xem, chuyện thế này dù có cần người đứng ra giải thích thì để phía nam giải thích vẫn cứ tốt hơn.”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ đến khuôn mặt lạnh tanh của Giang Hành Chi, lắc đầu nói: “Thôi kệ đi.”

Tin đồn “Cướp bạn gái” ở văn phòng luật sư âm thầm lan truyền cực nhanh, dù vậy mấy hôm sau mới thực sự tới tai Giang Hành Chi.

Nếu nhà vệ sinh nữ là địa điểm tuyệt hảo để nghe được tin mật, thì nhà vệ sinh nam cũng có hiệu quả tương tự. Khi A Thảm cảm di động do dự xem có nên báo cáo cho Tần Hữu Sinh ở San Francisco hay không, thì Giang Hành Chi đang ở trong phòng vệ sinh nhỏ chuẩn bị đi ra.

Kỳ thực gặp những vấn đề như thế này, thường thì người hóng chuyện lúc nào cũng tò mò đoán già đoán non, nhưng dù có đoán nát óc thì bọn họ cũng không chịu hỏi người trong cuộc chân tướng thật sự, ví dụ như A Thảm chẳng hạn.

Sau khi Tần Hữu Sinh bắt nấy, A Thảm dò hỏi: “Thầy ơi, dạo này thầy với cô có ổn không ạ?”

Tần Hữu Sinh nhảy cảm vô cùng, hỏi thẳng vào vấn đề: “Phía cậu có chuyện gì thế?”

Nếu Tần Hữu Sinh vô cùng nhạy cảm thì Giang Hành Chi lại cực kỳ miễn cảm, người giấu bí mật tông lòng lúc nào cũng nom nớp lo sợ, anh ta chỉ nghe A Thắm dò hỏi như vậy đã thăm đoán được việc gì sắp xảy ra.

Kết quả việc đó thực sự xảy ra.

“Đạo này công ty có một tin đồn, em cũng không biết là thật hay giả, nhưng em nghĩ thầy có quyền được biết.” A Thắm ngó nghiêng xung quanh nhỏ giọng nói, “Có người đồn là cô và luật sư Giang ‘ấy ấy’...”

‘Ấy ấy’... Giang Hành Chi nhắm mắt, “Đùng đùng” một tiếng, anh ta chợt thấy trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lần đầu tiên trong đời anh ta hoảng hốt tới không thể kiềm chế, dường như có một luồng máu nóng quán quanh trái tim rồi vọt thẳng lên đỉnh đầu anh ta, khuấy động sôi trào hết lần này tới lần khác.

To chuyện rồi to chuyện rồi!

Ngoài cửa A Thắm vẫn đang báo cáo tiếp: “... Em cũng không biết tin đồn này có từ bao giờ, các đồng nghiệp đã âm thầm bán tán từ rất lâu rồi... Em không biết cô đã biết chưa, song em thấy mấy hôm nay cô cũng không được vui...”

Giang Hành Chi hít sâu một hơi đẩy cửa phòng ngăn ra, A Thắm đứng ngoài hoảng hốt “Á” lên một tiếng, điện thoại trong tay rơi thẳng xuống đất, một tiếng “choang” đột ngột vang lên.

Giang Hành Chi bước ra khỏi phòng ngăn, ngạo mạn liếc nhìn chiếc di động rơi trên mặt đất của A Thắm: “Không cảm lên để báo cáo tiếp à?”

A Thắm cúi đầu không dám nhìn mặt luật sư Giang: “Luật sư Giang...”

Giang Hành Chi hừ lạnh: “Nếu văn phòng luật sư còn xuất hiện sự việc đồn đại lung tung thế này, mấy người cũng đừng ở lại đây làm luật sư nữa, tôi thấy nghề phóng viên giải trí hợp với mấy người hơn đây.”

Có những chuyện không biết thì không sao, biết rồi lại dẫn đến bức bối ức chế, thế nên người ta mới nói người không biết gì là vui vẻ nhất.

Giang Hành Chi quay lại văn phòng, ngồi trên ghế làm việc nhắm mắt nghỉ ngơi, ngón tay mảnh dài day day trán, thầm tự hỏi: Chẳng lẽ anh ta đã vô tình để lộ tâm tư của bản thân?

Giang Hành Chi mở cửa chớp bên trái phòng mình ra, từ đây có thể thấy được bóng lưng đang làm việc của Ninh Nhiễm Thanh. Mấy hôm gần đây trời trở lạnh, màu áo khoác mỗi ngày của cô dường như đã trở thành những màu sắc tươi đẹp nhất trong mắt anh ta.

Màu cam, vàng sáng, màu kaki, màu đen, xanh bạc hà...

Hạt mầm trong trái tim anh không ngừng lớn lên, tốc độ nhanh là thế, rõ ràng vẫn đang đông nhưng thế giới của anh lại như tháng tư đẹp nhất trong năm, gió xuân vi vút tình ý sinh sôi không biết từ bao giờ, Ninh Nhiễm Thanh đã gieo vào đáy lòng tựa những lùm cỏ xanh biếc của anh ta từng đóa hoa nhỏ nở đẹp rực rỡ.

Ninh Nhiễm Thanh cầm bản công hàm luật sư mà cô viết suốt mấy hôm nay tới cho Giang Hành Chi xem, khi gõ cửa đi vào thì Giang Hành Chi lại trở lại bàn làm việc.

“Tôi đã viết xong văn bản bảo chữa của phiên tòa lần này rồi, xin anh đọc thử.” Ninh Nhiễm Thanh bước tới trước mặt Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi không ngừng giải quyết công việc đang làm, cũng chẳng hề ngẩng đầu lên, chỉ lạnh nhạt nói: “Đặt xuống đi.”

“Vâng.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa quay người đi ra ngoài, Giang Hành Chi bèn đổi ý: “Cô ngồi xuống trước đã, lát tôi xem, chắc chắn sẽ có kha khá vấn đề, tôi chỉ ra sớm thì cô cũng sửa xong sớm.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Dứt lời Giang Hành Chi tiếp tục giải quyết việc của mình, đến năm phút sau anh ta mới bắt đầu xem văn bản bảo chữa của Ninh Nhiễm Thanh, không ngờ lại rất hợp lý rõ ràng, nội dung mạch lạc xúc tích.

“Hữu Sinh đã sửa giúp cô rồi à?”

“Ý anh là tôi viết cũng khá đúng không?” Ninh Nhiễm Thanh không khỏi mỉm cười, mắt mày cong cong, nghiêm nhiên cho là Giang Hành Chi đang khen ngợi mình.

“Đúng là tạm được, nhưng còn rất nhiều chi tiết nhỏ cần chú ý.” Giang Hành Chi vừa viết lên giấy ý kiến tham khảo của mình, vừa hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Cô nghĩ một luật sư phải làm thế nào để không bao giờ tranh tụng thua? Trở thành một luật sư luôn thắng kiện.”

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ: “Không bao giờ nhận những vụ án thiếu bằng chứng, chỉ nhận những vụ án có xác xuất thắng cao.”

“Cô tưởng mình đang mua thịt đấy à, còn kén cá chọn canh.”

“Sao lại không được kén chọn chứ.” Dứt lời Ninh Nhiễm Thanh ngẩng cao đầu, “Khi nào vào nghề, tôi sẽ không bao giờ tranh tụng cho đàn ông tồi.”

“Thế nào là đàn ông tồi?” Giang Hành Chi ngẩng đầu.

Ninh Nhiễm Thanh gập ngón tay để nêu ví dụ cho Giang Hành Chi: “Ví dụ như đàn ông ngoại tình bỏ vợ, đàn ông không chung thủy bắt cá hai tay, đàn ông trắng hoa đùa giỡn với tình cảm của người khác, đàn ông thần kinh đa nghi nhỏ mọn, đàn ông bạo lực đánh vợ đánh con...”

Giang Hành Chi bỗng thấy huyết thái dương của mình giật giật: “Cô cũng biết khá nhiều về một bộ phận đàn ông đấy nhì.”

Ninh Nhiễm Thanh tươi cười, nịnh bợ nói: “Đương nhiên trong xã hội này còn rất nhiều đàn ông tốt, ví dụ như luật sư Giang chẳng hạn.”

Giang Hành Chi thoáng sững người, chiếc bút trong tay quay một vòng trên đầu ngón tay, khi dừng lại thì đầu bút chỉ đúng về phía trái tim anh ta, anh ta đặt chiếc bút trong tay xuống, tựa vào ghế xoay đi thẳng vào vấn đề chính: “Cô đã biết tin đồn gần đây ở văn phòng chưa?”

Ninh Nhiễm Thanh không ngờ Giang Hành Chi sẽ hỏi chuyện này, bối rối cười: “Biết rồi.”

“Cô nghĩ thế nào?” Giang Hành Chi hỏi tiếp.

Chuyện này mà còn phải hỏi nữa à, Ninh Nhiễm Thanh nghĩ ngợi: “Tôi thấy bọn họ thật là vô vị.”

“Đúng là rất vô vị.” Giang Hành Chi khẽ mỉm cười, “Ra ngoài đi.”

Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi văn phòng, đuôi mắt thoáng lướt qua liền bắt gặp mấy người đang âm thầm quan sát cô, cô thầm hừ mấy tiếng rồi quay lại bàn tiếp tục làm việc.

Nếu không thể xóa bỏ lời đồn thì tâm lý phải coi thường nó!

Buổi chiều, Ninh Nhiễm Thanh nhận được vụ án mới mà Giang Hành Chi sắp xếp cho cô, người ủy thác là hội viên của “Hội Bích Nguyệt”.

Ninh Nhiễm Thanh hiểu biết hạn hẹp, đây là lần đầu tiên cô nghe được cái tên “Hội Bích Nguyệt” này, cuối cùng phải nhờ Vương Trân giảng giải cho mới rõ.

“Hội Bích Nguyệt” do một nhóm phụ nữ yêu thích ngọc bích thành lập, nhóm phụ nữ này đều là vợ cả của những người đàn ông giàu có ở thành phố A, nhân rồi nên cùng nhau xem biểu diễn thời trang, đánh bài, làm từ thiện, vv... Vì đều là người giàu có nên dù Hội Bích Nguyệt thành lập chưa lâu nhưng hoạt động cũng khá sôi nổi, nghe nói yêu cầu để trở thành hội viên rất khắt khe, đầu tiên là phải gia đình nhà chồng phải thật đẳng cấp, rồi muốn vào hội thì nhất định phải có người giới thiệu...

Trước khi hết giờ làm, Ninh Nhiễm Thanh đi gặp mấy người này ở khách sạn sang trọng nhất thành phố A, có bốn phụ nữ hẹn gặp cô, lần lượt là Vương phu nhân, Trần phu nhân, Tiền phu nhân, Khang phu nhân, tất cả đều là những vị phu nhân giàu có ăn mặc sang trọng, kiêu sa quý phái.

“Cô chính là học trò của luật sư Giang?” Một người phụ nữ khá trẻ tuổi hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Là tôi.”

“Có trẻ quá không nhì?” Chị ta vừa hỏi xong thì quay đầu hỏi một phụ nữ lớn tuổi hơn, không hề bận tâm Ninh Nhiễm Thanh sẽ nghe được lời mình nói.

“Chúng ta cứ tin tưởng vào luật sư Giang thôi.” Người phụ nữ lớn tuổi nói khẽ, sau đó nhìn Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu nói rõ mọi chuyện.

Trong vô vàn đàn ông phụ nữ trên thế gian này, luôn có những người lan tỏa hormone mạnh mẽ hơn người bình thường, theo cách nói bây giờ thì đàn ông như vậy được gọi là “Nam thần”, phụ nữ như vậy được gọi là “Nữ thần”, bọn họ là tia chớp là ánh sáng, chỉ một thoáng là có thể chém chúng sinh thành phong nền.

Thời cổ đại, phụ nữ như thế gọi dễ nghe chút thì là “Hong nhan họa thủy”, gọi khó nghe chút thì là “Hô ly tinh”. Không phải nói nhiều, phụ nữ như thế chắc chắn phải có khuôn mặt xinh đẹp và dáng người tuyệt mỹ, cô ta còn có thể quyến rũ mấy ông chủ cùng một lúc khiến bọn họ đều coi cô ta là “Hong nhan tri kỷ”, vậy thì ắt hẳn là đầu óc không tầm thường.

Loại người đầu óc kém cỏi như Ninh Nhiễm Thanh sợ nhất là phải giao thiệp với kiểu phụ nữ đầu óc không tầm thường này.

Cả ngày hôm nay Giang Hành Chi luôn đợi điện thoại của Tần Hữu Sinh, 24 giờ chờ đợi, 24 giờ chuẩn bị lời thoại trong đầu, cuối cùng tới khi tám xong nằm lên giường thì Tần Hữu Sinh gọi điện thoại về.

Tiếng chuông là loại “Reng reng reng” bình thường nhất, nhưng lại khiến tim Giang Hành Chi đập ầm ầm như đánh trống...

Sáng nay khi nhận được điện thoại của A Thắm, Tần Hữu Sinh đã thấy chuyện này khá kỳ lạ, Nhiễm Thanh và Hành Chi? Anh không thể tưởng tượng

nổi hai người này yêu nhau thì sẽ thế nào, nhưng trên đời nếu mọi thứ cứ xảy ra theo lẽ thường thì cũng không có những chuyện éo le ngang trái, nhất là chuyện tình cảm.

Trừ kỳ lạ ra thì Tần Hữu Sinh thấy nguy hiểm nhiều hơn, điều kiện của Hành Chi không tệ, mà cô bạn gái kia của mình ý chí không đủ kiên định, anh lại ở xa cô thế này.

“Ngủ rồi à?” Tần Hữu Sinh hỏi.

“Nếu ngủ rồi thì ai đang nói chuyện điện thoại với cậu?” Giang Hành Chi hỏi vặn lại, giọng điệu vẫn coi như bình tĩnh.

“Tôi chỉ hỏi thử xem có làm phiền cậu không thôi.” Tần Hữu Sinh cười khẽ mấy tiếng, “Mấy hôm nay biểu hiện của Nhiễm Thanh thế nào?”

“Tạm tạm.”

“Làm phiền cậu rồi.”

“Thế thì cậu mau về đây rồi tự đi mà hướng dẫn.” Giang Hành Chi đứng dậy kéo cửa kính ra, gió trên cao lập tức thổi tấp vào trong, mạnh tới mức bộ quần áo ở nhà của anh ta cũng kêu sột soạt, anh ta nhìn cảnh đêm thành phố A rực rỡ ánh đèn, hắng giọng: “Hôm nay cậu gọi điện về là để hỏi tội tôi đúng không?”

Ở chỗ Tần Hữu Sinh mới là tám giờ sáng, anh cũng đang mặc quần áo ở nhà giống như Giang Hành Chi. Sau một đêm thức trắng, nghĩ đi nghĩ lại chuyện A Thâm nói với mình, Tần Hữu Sinh vẫn quyết định gọi điện cho Giang Hành Chi.

“Có thật đâu mà phải hỏi tội.” Tần Hữu Sinh cười, im lặng một thoáng rồi anh nói tiếp với giọng hồ hững, mang theo một chút lạnh lẽo, “Có điều, tôi đang nghĩ liệu đây có phải kết quả của hành động cố ý từ một ai đó hay không?”

Cùng lúc ấy, buổi tối Ninh Nhiễm Thanh đi gặp vị “Hồng nhan họa thủy” trong lời của các hội viên Hội Bích Nguyệt, địa điểm hẹn là một hộp đêm cao cấp của ông chủ Hoàng.

Một người phụ nữ muốn trở thành “Họa thủy” mà chỉ có khuôn mặt xinh đẹp thôi chưa đủ, còn phải có thân phận đặc biệt và một quá khứ cực kỳ đau thương, thân phận của tiểu thư “Hồ ly tinh” Hạ Dạ vô cùng đặc biệt – Đệ nhất mỹ nhân thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Type: Nhục Ca

Người có đầu óc đều sẽ thấy lời đồn này quá vô căn cứ.

Tuy nói vậy song cũng đừng mong lời đồn này sẽ tự nhiên biến mất, nhất là ở chốn công sở thế này, chỉ có kẻ thêm dầu vào lửa chứ nào có người lờ chuyện ấy đi.

Ninh Nhiễm Thanh bàn bạc với Vương Trân: “Cậu nghĩ tớ có nên đứng ra thanh minh để lấy lại trong sạch cho bản thân không?”

“Cậu tưởng cậu là ngôi sao đấy à, còn định tổ chức họp báo bác bỏ tin đồn nữa chắc.” Vương Trân nâng mắt nhìn lên, “Các cụ chẳng từng nói, giấu đầu hở đuôi, nếu cậu đứng ra giải thích, chuyện vốn đã chẳng ra đâu vào đâu rồi sẽ càng tệ hại hơn thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh không thể hiểu nổi: “Nhưng tớ vốn không như thế mà... Bọn họ còn nói người bắt cá hai tay là tớ, thật quá đáng ghét, sao không phải thầy Tần cơ chứ?”

Vương Trân bỗng im lặng một cách khó hiểu.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Vương Trân: “Sao thế?”

“Nếu tớ không thân với cậu thì tớ cũng tin người bắt cá hai tay là cậu chứ không phải luật sư Tần.”

Ninh Nhiễm Thanh gục đầu trên bàn làm việc, đội chiếc mũ trên chiếc áo khoác liền mũ màu cam lên đầu, mặt mày ủ rũ tiếp tục làm bài: “Đồn đại linh tinh đã đành, đằng này đối tượng trong tin đồn còn là luật sư Giang, cậu không biết anh ta vô lý thế nào đâu, thà là A Thâm còn hơn.”

“Nếu là A Thâm thì có gì hay đâu mà đồn?” Vương Trân vỗ đầu Ninh Nhiễm Thanh, thực sự nghĩ ra một biện pháp, “Hay là cậu bàn với luật sư Giang thử xem, chuyện thế này dù có cần người đứng ra giải thích thì đề phía nam giải thích vẫn cứ tốt hơn.”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ đến khuôn mặt lạnh tanh của Giang Hành Chi, lắc đầu nói: “Thôi kệ đi.”

Tin đồn “Cướp bạn gái” ở văn phòng luật sư âm thầm lan truyền cực nhanh, dù vậy mấy hôm sau mới thực sự tới tai Giang Hành Chi.

Nếu nhà vệ sinh nữ là địa điểm tuyệt hảo để nghe được tin mật, thì nhà vệ sinh nam cũng có hiệu quả tương tự. Khi A Thảm cảm di động do dự xem có nên báo cáo cho Tần Hữu Sinh ở San Francisco hay không, thì Giang Hành Chi đang ở trong phòng vệ sinh nhỏ chuẩn bị đi ra.

Kỳ thực gặp những vấn đề như thế này, thường thì người hóng chuyện lúc nào cũng tò mò đoán già đoán non, nhưng dù có đoán nát óc thì bọn họ cũng không chịu hỏi người trong cuộc chân tướng thật sự, ví dụ như A Thảm chẳng hạn.

Sau khi Tần Hữu Sinh bắt máy, A Thảm dò hỏi: “Thầy ơi, dạo này thầy với cô có ổn không ạ?”

Tần Hữu Sinh nhảy cảm vô cùng, hỏi thẳng vào vấn đề: “Phía cậu có chuyện gì thế?”

Nếu Tần Hữu Sinh vô cùng nhạy cảm thì Giang Hành Chi lại cực kỳ mẫn cảm, người giấu bí mật tông lòng lúc nào cũng nom nớp lo sợ, anh ta chỉ nghe A Thảm dò hỏi như vậy đã thâm đoán được việc gì sắp xảy ra.

Kết quả việc đó thực sự xảy ra.

“Dạo này công ty có một tin đồn, em cũng không biết là thật hay giả, nhưng em nghĩ thầy có quyền được biết.” A Thảm ngó nghiêng xung quanh nhỏ giọng nói, “Có người đồn là cô và luật sư Giang ‘ây ấy’...”

‘Áy ấy’... Giang Hành Chi nhắm mắt, “Đùng đùng” một tiếng, anh ta chợt thấy trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lần đầu tiên trong đời anh ta hoảng hốt tới không thể kiềm chế, dường như có một luồng máu nóng quán quanh trái tim rồi vọt thẳng lên đỉnh đầu anh ta, khuấy động sôi trào hết lần này tới lần khác.

To chuyện rồi to chuyện rồi!

Ngoài cửa A Thảm vẫn đang báo cáo tiếp: “... Em cũng không biết tin đồn này có từ bao giờ, các đồng nghiệp đã âm thầm bán tán từ rất lâu rồi... Em không biết cô đã biết chưa, song em thấy mấy hôm nay cô cũng không được vui...”

Giang Hành Chi hít sâu một hơi đẩy cửa phòng ngăn ra, A Thảm đứng ngoài hoảng hốt “Á” lên một tiếng, điện thoại trong tay rơi thẳng xuống đất, một tiếng “choang” đột ngột vang lên.

Giang Hành Chi bước ra khỏi phòng ngăn, ngạo mạn liếc nhìn chiếc di động rơi trên mặt đất của A Thảm: “Không cảm lên để báo cáo tiếp à?”

A Thảm cúi đầu không dám nhìn mặt luật sư Giang: “Luật sư Giang...”

Giang Hành Chi hừ lạnh: “Nếu văn phòng luật sư còn xuất hiện sự việc đồn đại lung tung thế này, mấy người cũng đừng ở lại đây làm luật sư nữa, tôi thấy nghề phóng viên giải trí hợp với mấy người hơn đây.”

Có những chuyện không biết thì không sao, biết rồi lại dẫn đến bức bối ức chế, thế nên người ta mới nói người không biết gì là vui vẻ nhất.

Giang Hành Chi quay lại văn phòng, ngồi trên ghế làm việc nhắm mắt nghỉ ngơi, ngón tay mảnh dài day day trán, thầm tự hỏi: Chẳng lẽ anh ta đã vô tình để lộ tâm tư của bản thân?

Giang Hành Chi mở cửa chớp bên trái phòng mình ra, từ đây có thể thấy được bóng lưng đang làm việc của Ninh Nhiễm Thanh. Mấy hôm gần đây trời trở lạnh, màu áo khoác mỗi ngày của cô dường như đã trở thành những màu sắc tươi đẹp nhất trong mắt anh ta.

Màu cam, vàng sáng, màu kaki, màu đen, xanh bạc hà...

Hạt mầm trong trái tim anh không ngừng lớn lên, tốc độ nhanh là thế, rõ ràng vẫn đang đông nhưng thế giới của anh lại như thảng thốt đẹp nhất trong năm, gió xuân vì vút tình ý sinh sôi không biết từ bao giờ, Ninh Nhiễm Thanh đã gieo vào đáy lòng tựa những lùm cỏ xanh biếc của anh ta từng đóa hoa nhỏ nở đẹp rực rỡ.

Ninh Nhiễm Thanh cầm bản công hàm luật sư mà cô viết suốt mấy hôm nay tới cho Giang Hành Chi xem, khi gõ cửa đi vào thì Giang Hành Chi lại trở lại bàn làm việc.

“Tôi đã viết xong văn bản bào chữa của phiên tòa lần này rồi, xin anh đọc thử.” Ninh Nhiễm Thanh bước tới trước mặt Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi không ngừng giải quyết công việc đang làm, cũng chẳng hề ngẩng đầu lên, chỉ lạnh nhạt nói: “Đặt xuống đi.”

“Vâng.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa quay người đi ra ngoài, Giang Hành Chi bèn đổi ý: “Cô ngồi xuống trước đã, lát tôi xem, chắc chắn sẽ có kha khá vấn đề, tôi chỉ ra sớm thì cô cũng sửa xong sớm.”

Ninh Nhiễm Thanh: "..."

Dứt lời Giang Hành Chi tiếp tục giải quyết việc của mình, đến năm phút sau anh ta mới bắt đầu xem văn bản bào chữa của Ninh Nhiễm Thanh, không ngờ lại rất hợp lý rõ ràng, nội dung mạch lạc xúc tích.

"Hữu Sinh đã sửa giúp cô rồi à?"

"Ý anh là tôi viết cũng khá đúng không?" Ninh Nhiễm Thanh không khỏi mỉm cười, mắt mày cong cong, nghiêm nhiên cho là Giang Hành Chi đang khen ngợi mình.

"Đúng là tạm được, nhưng còn rất nhiều chi tiết nhỏ cần chú ý." Giang Hành Chi vừa viết lên giấy ý kiến tham khảo của mình, vừa hỏi Ninh Nhiễm Thanh: "Cô nghĩ một luật sư phải làm thế nào để không bao giờ tranh tụng thua? Trở thành một luật sư luôn thắng kiện?"

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ: "Không bao giờ nhận những vụ án thiếu bằng chứng, chỉ nhận những vụ án có xác xuất thắng cao."

"Cô tưởng mình đang mua thịt đấy à, còn kén cá chọn canh."

"Sao lại không được kén chọn chứ." Dứt lời Ninh Nhiễm Thanh ngẩng cao đầu, "Khi nào vào nghề, tôi sẽ không bao giờ tranh tụng cho đàn ông tồi."

"Thế nào là đàn ông tồi?" Giang Hành Chi ngẩng đầu.

Ninh Nhiễm Thanh gấp ngón tay để nêu ví dụ cho Giang Hành Chi: "Ví dụ như đàn ông ngoại tình bỏ vợ, đàn ông không chung thủy bắt cá hai tay, đàn ông trắng hoa đùa giỡn với tình cảm của người khác, đàn ông thần kinh đa nghi nhỏ mọn, đàn ông bạo lực đánh vợ đánh con..."

Giang Hành Chi bỗng thấy huyết thái dương của mình giật giật: "Cô cũng biết khá nhiều về một bộ phận đàn ông đấy nhì."

Ninh Nhiễm Thanh tươi cười, nịnh bợ nói: "Đương nhiên trong xã hội này còn rất nhiều đàn ông tốt, ví dụ như luật sư Giang chẳng hạn."

Giang Hành Chi thoáng sững người, chiếc bút trong tay quay một vòng trên đầu ngón tay, khi dừng lại thì đầu bút chỉ đúng về phía trái tim anh ta, anh ta đặt chiếc bút trong tay xuống, tựa vào ghế xoay đi thẳng vào vấn đề chính: "Cô đã biết tin đồn gần đây ở văn phòng chưa?"

Ninh Nhiễm Thanh không ngờ Giang Hành Chi sẽ hỏi chuyện này, bối rối cười: "Biết rồi."

"Cô nghĩ thế nào?" Giang Hành Chi hỏi tiếp.

Chuyện này mà còn phải hỏi nữa à, Ninh Nhiễm Thanh nghĩ ngợi: "Tôi thấy bọn họ thật là vô vị."

"Đúng là rất vô vị." Giang Hành Chi khẽ mỉm cười, "Ra ngoài đi."

Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi văn phòng, đuôi mắt thoáng lướt qua liền bắt gặp mấy người đang âm thầm quan sát cô, cô thầm hừ mấy tiếng rồi quay lại bàn tiếp tục làm việc.

Nếu không thể xóa bỏ lời đồn thì tâm lý phải coi thường nó!

Buổi chiều, Ninh Nhiễm Thanh nhận được vụ án mới mà Giang Hành Chi sắp xếp cho cô, người ủy thác là hội viên của "Hội Bích Nguyệt".

Ninh Nhiễm Thanh hiểu biết hạn hẹp, đây là lần đầu tiên cô nghe được cái tên "Hội Bích Nguyệt" này, cuối cùng phải nhờ Vương Trân giảng giải cho mới rõ.

"Hội Bích Nguyệt" do một nhóm phụ nữ yêu thích ngọc bích thành lập, nhóm phụ nữ này đều là vợ cả của những người đàn ông giàu có ở thành phố A, nhân rồi nên cùng nhau xem biểu diễn thời trang, đánh bài, làm từ thiện, vv... Vì đều là người giàu có nên dù Hội Bích Nguyệt thành lập chưa lâu nhưng hoạt động cũng khá sôi nổi, nghe nói yêu cầu để trở thành hội viên rất khắt khe, đầu tiên là phải gia đình nhà chồng phải thật đẳng cấp, rồi muốn vào hội thì nhất định phải có người giới thiệu...

Trước khi hết giờ làm, Ninh Nhiễm Thanh đi gặp mấy người này ở khách sạn sang trọng nhất thành phố A, có bốn phụ nữ hẹn gặp cô, lần lượt là Vương phu nhân, Trần phu nhân, Tiền phu nhân, Khang phu nhân, tất cả đều là những vị phu nhân giàu có ăn mặc sang trọng, kiêu sa quý phái.

"Cô chính là học trò của luật sư Giang?" Một người phụ nữ khá trẻ tuổi hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: "Là tôi."

"Có trẻ quá không nhì?" Chị ta vừa hỏi xong thì quay đầu hỏi một phụ nữ lớn tuổi hơn, không hề bận tâm Ninh Nhiễm Thanh sẽ nghe được lời mình nói.

"Chúng ta cứ tin tưởng vào luật sư Giang thôi." Người phụ nữ lớn tuổi nói khẽ, sau đó nhìn Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu nói rõ mọi chuyện.

Trong vô vàn đàn ông phụ nữ trên thế gian này, luôn có những người lan tỏa hormone mạnh mẽ hơn người bình thường, theo cách nói bây giờ thì đàn ông như vậy được gọi là "Nam thần", phụ nữ như vậy được gọi là "Nữ thần", bọn họ là tia chớp là ánh sáng, chỉ một thoáng là có thể chém chúng sinh thành phần phong nền.

Thời cổ đại, phụ nữ như thế gọi dễ nghe chút thì là “Hồng nhan họa thủy”, gọi khó nghe chút thì là “Hồ ly tinh”. Khỏi phải nói nhiều, phụ nữ như thế chắc chắn phải có khuôn mặt xinh đẹp và dáng người tuyệt mỹ, cô ta còn có thể quyến rũ mấy ông chủ cùng một lúc khiến bọn họ đều coi cô ta là “Hồng nhan tri kỷ”, vậy thì ắt hẳn là đầu óc không tầm thường.

Loại người đầu óc kém cỏi như Ninh Nhiễm Thanh sợ nhất là phải giao thiệp với kiểu phụ nữ đầu óc không tầm thường này.

Cả ngày hôm nay Giang Hành Chi luôn đợi điện thoại của Tần Hữu Sinh, 24 giờ chờ đợi, 24 giờ chuẩn bị lời thoại trong đầu, cuối cùng tới khi tám xong nằm lên giường thì Tần Hữu Sinh gọi điện thoại về.

Tiếng chuông là loại “Reng reng reng” bình thường nhất, nhưng lại khiến tim Giang Hành Chi đập ầm ầm như đánh trống...

Sáng nay khi nhận được điện thoại của A Thắm, Tần Hữu Sinh đã thấy chuyện này khá kỳ lạ, Nhiễm Thanh và Hành Chi? Anh không thể tưởng tượng nổi hai người này yêu nhau thì sẽ thế nào, nhưng trên đời nếu mọi thứ cứ xảy ra theo lẽ thường thì cũng không có những chuyện éo le ngang trái, nhất là chuyện tình cảm.

Trừ kỳ lạ ra thì Tần Hữu Sinh thấy nguy hiểm nhiều hơn, điều kiện của Hành Chi không tệ, mà cô bạn gái kia của mình ý chí không đủ kiên định, anh lại ở xa cô thế này.

“Ngủ rồi à?” Tần Hữu Sinh hỏi.

“Nếu ngủ rồi thì ai đang nói chuyện điện thoại với cậu?” Giang Hành Chi hỏi vặn lại, giọng điệu vẫn coi như bình tĩnh.

“Tôi chỉ hỏi thử xem có làm phiền cậu không thôi.” Tần Hữu Sinh cười khẽ mấy tiếng, “Mấy hôm nay biểu hiện của Nhiễm Thanh thế nào?”

“Tạm tạm.”

“Làm phiền cậu rồi.”

“Thế thì cậu mau về đây rồi tự đi mà hướng dẫn.” Giang Hành Chi đứng dậy kéo cửa kính ra, gió trên cao lập tức thổi tấp vào trong, mạnh tới mức bộ quần áo ở nhà của anh ta cũng kêu sột soạt, anh ta nhìn cảnh đêm thành phố A rực rỡ ánh đèn, hắng giọng: “Hôm nay cậu gọi điện về là để hỏi tôi tôi đúng không?”

Ở chỗ Tần Hữu Sinh mới là tám giờ sáng, anh cũng đang mặc quần áo ở nhà giống như Giang Hành Chi. Sau một đêm thức trắng, nghĩ đi nghĩ lại chuyện A Thắm nói với mình, Tần Hữu Sinh vẫn quyết định gọi điện cho Giang Hành Chi.

“Có thật đâu mà phải hỏi tôi.” Tần Hữu Sinh cười, im lặng một thoáng rồi anh nói tiếp với giọng hờ hững, mang theo một chút lạnh lẽo, “Có điều, tôi đang nghĩ liệu đây có phải kết quả của hành động cố ý từ một ai đó hay không?”

Cùng lúc ấy, buổi tối Ninh Nhiễm Thanh đi gặp vị “Hồng nhan họa thủy” trong lời của các hội viên Hội Bích Nguyệt, địa điểm hẹn là một hộp đêm cao cấp của ông chủ Hoàng.

Một người phụ nữ muốn trở thành “Họa thủy” mà chỉ có khuôn mặt xinh đẹp thôi chưa đủ, còn phải có thân phận đặc biệt và một quá khứ cực kỳ đau thương, thân phận của tiểu thư “Hồ ly tinh” Hạ Dạ vô cùng đặc biệt – Đệ nhất mỹ nhân thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52

Nếu lúc này có thể lên mạng, có lẽ Giang Hành Chi sẽ search câu hỏi thế này: Bị bạn thân bắt gặp bạn gái của cậu ấy đang nằm trên giường của tôi, tôi phải giải thích thế nào?

Đương nhiên, hiện giờ Tần Hữu Sinh còn chưa biết, bởi vì cửa phòng ngủ chính vẫn đóng, chỉ cần Ninh Nhiễm Thanh không đi ra thì chẳng sao cả, nhưng bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra, huống chi rất có thể Ninh Nhiễm Thanh sẽ tính lại bất chợt, nếu lúc đi ra quần áo còn xộc xệch...

Nội tâm Giang Hành Chi tựa như một nồi nước sôi, đang sôi lên sùng sục, anh ta cố giữ bình tĩnh, quay người đi rót cho Tần Hữu Sinh một cốc nước, sau đó bắt đầu cân nhắc một vấn đề, có nên nói rõ tình hình cho Tần Hữu Sinh hay không.

Thực ra về việc anh ta có nên thành thật cho Tần Hữu Sinh biết hay không, hoàn toàn quyết định bởi độ tin tưởng giữa anh ta và Tần Hữu Sinh.

Nếu là trước đây, khi chưa có tin đồn nọ, anh ta không cần giải thích thì Tần Hữu Sinh cũng sẽ tin tưởng anh ta, nhưng Tần Hữu Sinh lại mau chóng trở về từ San Francisco thế này, ngoài việc nhớ Ninh Nhiễm Thanh, thì cũng chứng tỏ rằng Tần Hữu Sinh đã bắt đầu nghi ngờ anh ta.

Thế nên hiện giờ Giang Hành Chi thực sự không biết Tần Hữu Sinh còn tin tưởng mình đến đâu, huống chi vì chột dạ nên anh ta như mất hết sức lực, hoàn toàn không thể ung dung trầm tĩnh, nói năng hùng hồn như trên tòa án nữa.

Đúng là buồn cười, anh ta bào chữa xóa bỏ tội danh cho nhiều người như vậy, thế mà giờ còn chưa định tội, anh ta đã hoảng hốt đến rối tung rối mù.

Ở một phía khác, sau chuyến bay mười mấy tiếng đồng hồ, Tần Hữu Sinh thấy khá mệt mỏi, anh ôm một cái gối, tựa vào sofa của Giang Hành Chi để nghỉ ngơi, chớp mắt được một lúc, anh lấy di động trong túi áo ra: “Tôi gọi điện cho Nhiễm Thanh lần nữa.”

Giang Hành Chi quay đầu lẳng lặng nhắm mắt lại, trái tim như đang bị hàng vạn con ngựa rầm rầm chạy qua, bàn tay đặt trên đầu gối đã run rẩy từ bao giờ, theo từng động tác gọi điện của Tần Hữu Sinh, thế giới của anh như bị đóng kín, bỗng chốc chìm vào bóng tối.

Chỉ một lúc nữa thôi là chuông điện thoại của Ninh Nhiễm Thanh sẽ vang lên từ trong phòng anh ta... Lúc ấy thì hay rồi!

Tìm Giang Hành Chi đập ầm ầm, một giây, hai giây, ba giây...

Cho tới khi Tần Hữu Sinh đặt di động xuống sofa với vẻ thất vọng: “Cô ấy tắt máy rồi.”

Trai tim của Giang Hành Chi lên lên xuống xuống, vì quá căng thẳng nên khuôn mặt tái nhợt, dường như không giấu nổi sự suy sụp.

Tần Hữu Sinh không bận tâm tới sự “khác thường” của Giang Hành Chi, tiếp tục gác chân lên một cách tao nhã, nhắm mắt mà ngủ.

Dáng vẻ ung dung thanh nhàn của Tần Hữu Sinh khiến Giang Hành Chi hoảng hốt, anh ta không khỏi nhắc nhở Tần Hữu Sinh: “Cậu không về nhà mình à?”

“Nghỉ ở chỗ cậu một lúc đã.” Tần Hữu Sinh nhắm mắt, nghĩ đến vấn đề yêu xa của mình và Nhiễm Thanh, bèn hỏi thử ý kiến của Giang Hành Chi: “Thực ra yêu xa có quá nhiều nguy cơ tiềm ẩn, cậu nghĩ tôi có nên kết hôn với Nhiễm Thanh trước không?”

Giang Hành Chi hồ hững đáp: “Kết hôn cũng tốt.”

“Không biết cô nhóc kia có chịu đồng ý không nữa.”

Tần Hữu Sinh mỉm cười đầy bất đắc dĩ, “Với những gì tôi biết về Nhiễm Thanh thì có khi cô ấy chỉ muốn yêu đương chứ không muốn kết hôn.”

Giang Hành Chi chẳng còn tâm trí đâu mà sắm vai nhà phân tích tình cảm cho Tần Hữu Sinh, anh ta nghĩ đi nghĩ lại, đang định lên tiếng thành thật nói rõ tình hình thì chuông cửa lại vang lên, tiếp đó là giọng nói khá to của cậu nhân viên giao đồ ăn: “Nhà hàng Quán Duyệt giao đồ ăn.”

Tần Hữu Sinh nhìn Giang Hành Chi, Giang Hành Chi đành ra mở cửa trước.

“Xin chào, đây là hai suất cơm mà anh đã gọi, xin hãy ký nhận vào đây.” So với khuôn mặt u ám của Giang Hành Chi, vẻ tươi cười rạng rỡ của cậu nhân viên giao đồ ăn càng thêm rực rỡ.

Giang Hành Chi trả tiền, khi cầm cơm quay lại thì Tần Hữu Sinh cũng cười với anh ta, “Tôi không tin suất cơm kia được chuẩn bị cho tôi.”

Giang Hành Chi nở một nụ cười nhạt thếch, đúng lúc ấy, có tiếng đóng cửa vang lên trong phòng ngủ, Ninh Nhiễm Thanh đã tỉnh dậy, vào nhà vệ sinh, mở vòi nước.

Tiếng nước chảy ào ào, như đang dội thẳng vào lòng Giang Hành Chi.

“Hóa ra là ‘Lầu vàng giấu người đẹp.’” Tần Hữu Sinh thoáng nhìn cánh cửa phòng ngủ chính, tỏ vẻ trên cợt: “Xem ra hôm nay tôi đã làm phiền cậu thật rồi.”

“Cậu hiểu lầm rồi.” Giang Hành Chi nói.

Tần Hữu Sinh cười mãi không thôi: “Dude, Don’t be shy!”

Giang Hành Chi mệt mỏi xua tay: “Cậu thực sự hiểu lầm rồi.”

Từ khi tỉnh lại tới giờ, tai Ninh Nhiễm Thanh cứ ù ù, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có rất nhiều âm thanh nhưng cũng nghe không rõ. Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương cào cào lại mái tóc rối tung của mình, hậu quả của việc say rượu đó là tới giờ đầu óc vẫn đau nhức vô cùng, bản thân trong gương trông vô cùng uể oải.

Ninh Nhiễm Thanh lại mở vòi nước ra, dùng hai tay hắt một ít nước lạnh lên mặt mình, nước lạnh như băng, giữa ngày đông như đâm vào da thịt.

Nhà vệ sinh của Giang Hành Chi quá gọn gàng sạch sẽ, Ninh Nhiễm Thanh không dám động chạm lung tung, sau khi rửa mặt xong thì giặt hai tờ khăn giấy để thấm nước, vì không có bìa giữ tóc nên quá nửa tóc mái của cô bị ướt, dính chặt vào trán.

...

Ở ngoài, Tàn Hữu Sinh biết mình đã làm phiền Giang Hành Chi, bèn tươi cười đứng lên từ sofa: Tôi về đây, lần này tôi sẽ ở lại thành phố A hai ngày, nên hôm nào chúng ta gặp sau nhé.

Nội tâm Giang Hành Chi đấu tranh dữ dội, biết hiện giờ lời giải thích của anh ta rất dư thừa, thôi thì đi tới đâu hay tới đó, anh ta đứng lên tiễn Tàn Hữu Sinh.

Tàn Hữu Sinh thực lòng mừng cho Giang Hành Chi, cả người như gió xuân ấm áp, cho tới khi ra đến bộ cửa thay giày, Tàn Hữu Sinh lơ đãng nhìn thấy một đôi giày cao gót màu đen, sau đó anh sững người.

Tại sao đôi giày anh đi mua cùng Nhiễm Thanh lại ở đây?

Là giày giống nhau? Hay cùng một người?

Tàn Hữu Sinh nhìn thấy đôi giày này, sao Giang Hành Chi lại không nhìn thấy, trong đầu anh ta rối như tơ vò, trong ngực từng luồng từng luồng không khí chông chéo như sắp bay ra khỏi đỉnh đầu. Tàn Hữu Sinh nhớ lại thái độ của Giang Hành Chi khi này, có một số chuyện anh không hy vọng nó xảy ra như mình nghĩ, nhưng cũng giống như những đề bài suy luận thời còn đi học, đáp án thực sự chỉ có một mà thôi.

Đôi giày này là của Nhiễm Thanh đúng không?" Tàn Hữu Sinh nói, giọng anh bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng của bản thân. Anh tự nhủ rằng phải thật bình tĩnh, nếu không tình bạn giữa anh và Giang Hành Chi thực sự sẽ chấm dứt tại đây.

Thế nhưng làm gì có người đàn ông nào gặp phải chuyện thế này mà còn giữ được bình tĩnh, nếu đúng là đã xảy ra chuyện thì anh trở thành thứ gì đây?

Người không lồ xanh Trung Quốc? Đúng là xanh từ ngọn tóc xanh đến tận đầu ngón chân.(*)

(*) Người Trung Quốc gọi người đàn ông bị vợ, bạn gái phản bội, ngoại tình là người bị đội mũ xanh, cụm từ bị đội mũ xanh trở nên khá nhạy cảm với đàn ông Trung Quốc, giống như cụm từ bị cấm sừng trong tiếng Việt vậy.

Tôi qua cô ấy ngủ ở chỗ cậu? Tàn Hữu Sinh lại cất tiếng, giọng nói nặng trĩu như nước lạnh giội xuống, để lộ từng chút từng chút hơi lạnh.

Giang Hành Chi mỉm cười, tự nhủ rằng không được chột da, chỉ cần không chột dạ là mọi chuyện sẽ ổn thôi, anh ta cố ám thị bản thân, giọng nói cũng cao lên: Ừm, cô ấy ngủ ở chỗ tôi, đang ở trong phòng, nhưng chuyện không như cậu nghĩ...

Tàn Hữu Sinh đối mặt với Giang Hành Chi: Giải thích đi, người anh em.

Đúng lúc ấy. Lạch cạch một tiếng, Ninh Nhiễm Thanh đi chân trần ló đầu ra, cô chưa thấy Tàn Hữu Sinh đứng sau Giang Hành Chi mà chỉ gọi chủ nhà: Luật sư Giang ơi, anh mang cho tôi đôi dép được không, sàn nhà hơi lạnh...

Giang Hành Chi hơi nghiêng người, để Ninh Nhiễm Thanh nhìn thấy Tàn Hữu Sinh đứng sau lưng anh ta.

Ninh Nhiễm Thanh cũng không mù, cô nhìn thấy Tàn Hữu Sinh ngay lập tức, đầu óc đã tỉnh táo lại bắt đầu hoạt động, dường như cô không hiểu tại sao sắc mặt của Tàn Hữu Sinh lại âm u như vậy.

Cô nhớ hôm qua còn giả sử với Vương Trân về nguyên nhân chia tay giữa mình và thầy Tàn, nếu có một ngày cô và anh chia tay, vậy nguyên nhân cũng nằm ở cô, thế nên tình huống hiện giờ chẳng lẽ là giả thiết trở thành sự thật?

Thầy Tàn... anh hiểu lầm rồi... Ninh Nhiễm Thanh chẳng bận tâm mình vẫn chưa đi dép, đi chân trần trên sàn nhà, lạch bạch chạy tới trước mặt Tàn Hữu Sinh, cuống cuống nói: Anh đừng nghĩ lung tung nhé, em với luật sư Giang không có gì đâu.

Tàn Hữu Sinh cố kiềm nén tâm tình phức tạp của bản thân, cúi đầu nhìn chân người yêu mình, chân trái cô đang giẫm trên chân phải, anh cúi người lấy ra một đôi dép từ tủ để giày cho cô: Đi vào rồi nói tiếp.

Sàn nhà lạnh, Ninh Nhiễm Thanh đi dép vào xong, người cũng đứng thẳng hơn, nhưng khi cô muốn lên tiếng giải thích thì bỗng nhận ra mình vốn chẳng nhớ gì cả.

Cô cố gắng nhớ lại, cô nhớ là mình theo Vương Trân tới hộp đêm gặp Hạ Dạ, sau đó cô về phòng bao chơi trò chơi, đồ xúc xắc, đồ chữ, cuối cùng là trò Nói thật hay Làm liều"... Cô biết mình được Giang Hành Chi đưa về nhà anh ta, nhưng lại quên lý do vì sao mình được đưa tới đây, quá trình trung gian thế nào?

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nhìn Giang Hành Chi, chân thành hỏi anh ta: Vậy... tại sao tôi lại ở nhà anh thế?

Hỏi thế này chẳng khác gì trả thù anh ta!

Giang Hành Chi vốn định cười khẩy, song nhìn ánh mắt ngờ ngác của Ninh Nhiễm Thanh, ước chừng cô đã quên thật rồi, thế nên bây giờ chỉ còn anh ta biết rõ sự tình thôi.

Trên sofa mỗi người ngồi một góc, Giang Hành Chi hít sâu một hơi kể lại mọi chuyện tối qua một cách chuẩn xác, rõ ràng, ngắn gọn, nhấn mạnh hai chi tiết quan trọng là khi đó anh ta không tìm thấy chìa khóa, và quả thực không tiện đưa Ninh Nhiễm Thanh về nhà chị gái, quá trình trần thuật đã bộc lộ

hoàn toàn khả năng biểu đạt của một luật sư như anh ta.

Thực ra trong giây phút Ninh Nhiễm Thanh chạy tới trước mặt anh, Tần Hữu Sinh đã biết hai người không có chuyện gì cả, nhưng có một số thứ không phải cứ nói không có thì tức là không tồn tại.

Cuối cùng Giang Hành Chi vẫn cứ để lộ sự chột dạ của anh ta, Tần Hữu Sinh thực sự thấy đau đầu, anh quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô đặt hai tay trên đầu gối, mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn anh: Thầy Tần... Anh tin đúng không..”

Bây giờ quyền quyết định nằm trong tay anh, hoặc là vạch trần mọi chuyện, mọi người cùng nói rõ ràng, anh cũng phải sắp xếp lại cho Nhiễm Thanh, hoặc là giả vờ hồ đồ hần... Tần Hữu Sinh bỗng bật cười, vì trước đó khuôn mặt quá lạnh lùng, cười như vậy khiến cả khuôn mặt như bừng sáng: Hóa ra là vậy, hiểu lắm đúng là...”

Giang Hành Chi cũng nhếch môi nở một nụ cười nhạt nhẽo, có những chuyện chẳng cần vạch trần thì cũng đã quá rõ rồi, anh ta biết Tần Hữu Sinh đang nghĩ gì, làm bạn bè nhiều năm như vậy, bọn họ không chỉ hiểu rõ thói quen và tính cách của nhau, đến lối suy nghĩ của người kia cũng có thể đoán được.

Sau khi Tần Hữu Sinh dẫn Ninh Nhiễm Thanh ra về, Giang Hành Chi ném suất cơm hai người vào thùng rác.

Trong xe taxi Tần Hữu Sinh im lặng, Ninh Nhiễm Thanh cố ý hỏi anh mấy câu, từ câu trả lời không mặn không nhạt của anh cũng có thể nhận ra anh đang tức giận.

Cuối tuần lại đẹp trời nên đường phố thành phố A ồn ã hơn bình thường rất nhiều, ngoài kia đâu đâu cũng thấy các cặp tình nhân, khuôn mặt ai nấy đều tươi cười vui vẻ. Ninh Nhiễm Thanh điều chỉnh tâm trạng của chính mình: Thầy Tần, anh tin em mà đúng không?

Tin. Tần Hữu Sinh lạnh lùng đáp.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu: Chuyện tôi qua đúng như lời luật sư Giang nói mà, em không mang theo chìa khóa nhà anh, anh ấy cũng không thể đưa em về nhà chị gái được, thế nên...

Người tài xế taxi ngồi phía trước vừa lái xe vừa vênh tai nghe ngóng, đúng là chuyện động trời.

Tần Hữu Sinh vẫn tỏ ra khá lạnh nhạt, anh nhìn thẳng về phía trước, lát sau mới nói: Nhiễm Thanh, chúng ta về nhà rồi hãy nói.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu, trong ký ức của cô thì Tần Hữu Sinh chẳng mấy khi tức giận, chứ đừng nói là giận cô, cho dù đột chia tay vào năm thứ ba ấy thì cũng là cô nổi giận với anh, thế nên đôi khi cô cũng tò mò Tần Hữu Sinh giận dữ thì sẽ thế nào. Hóa ra người thanh tao nhã nhặn như thầy Tần, một khi nổi giận thì sẽ thế này - lạnh lùng tới mức mỗi từ ngữ đều như biến thành một con dao sắc bén.

Suốt quãng đường trở về nhà, Ninh Nhiễm Thanh cũng không lên tiếng nữa, khi vào nhà thì đi thẳng tới sofa rồi ngồi xuống, đến ngẩng đầu lên cũng không chịu.

Tần Hữu Sinh đứng trước mặt Ninh Nhiễm Thanh: Giờ thì em có thể nói rồi.

Ninh Nhiễm Thanh: Em chẳng còn gì để nói nữa vì anh vốn không tin em.

Nhiễm Thanh, em vẫn chưa hiểu tại sao anh lại tức giận à? Tần Hữu Sinh nhìn thẳng vào Ninh Nhiễm Thanh, Nửa đêm say rượu đến bất tỉnh nhân sự, ha ha... em quá yên tâm với đàn ông hay vốn dĩ...”

Nửa câu sau sẽ gây tổn thương nặng nề, Tần Hữu Sinh cũng không nói tiếp, chỉ nhìn Ninh Nhiễm Thanh bằng ánh mắt lạnh lùng.

Ninh Nhiễm Thanh biết mình có lỗi, cô cũng không tìm được lý do để biện giải cho bản thân, nhưng nhiều khi phụ nữ bị oan uổng thì sẽ như một đứa trẻ, biết mình phạm sai lầm nhưng thái độ trách móc của người lớn vẫn sẽ khiến chúng thấy buồn bã.

Tách, tách, tách... từng giọt nước mắt của Ninh Nhiễm Thanh lăn dài, rơi thẳng xuống sàn gỗ, bắn thành những bọt nước nhỏ xíu.

Nhiễm Thanh, chúng ta...

Chúng ta chia tay? Ninh Nhiễm Thanh bỗng ngẩng đầu, nhìn Tần Hữu Sinh bằng ánh mắt dò lửng.

Tần Hữu Sinh nhìn thẳng vào mắt cô: Chúng ta kết hôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Nếu lúc này có thể lên mạng, có lẽ Giang Hành Chi sẽ search câu hỏi thế này: Bị bạn thân bắt gặp bạn gái của cậu ấy đang nằm trên giường của tôi, tôi phải giải thích thế nào?

Đương nhiên, hiện giờ Tần Hữu Sinh còn chưa biết, bởi vì cửa phòng ngủ chính vẫn đóng, chỉ cần Ninh Nhiễm Thanh không đi ra thì chẳng sao cả, nhưng bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra, huống chi rất có thể Ninh Nhiễm Thanh sẽ tỉnh lại bất chợt, nếu lúc đi ra quần áo còn xộc xệch...

Nội tâm Giang Hành Chi tựa như một nồi nước sôi, đang sôi lên sùng sục, anh ta cố giữ bình tĩnh, quay người đi rót cho Tần Hữu Sinh một cốc nước, sau đó bắt đầu cân nhắc một vấn đề, có nên nói rõ tình hình cho Tần Hữu Sinh hay không.

Thực ra về việc anh ta có nên thành thật cho Tần Hữu Sinh biết hay không, hoàn toàn quyết định bởi độ tin tưởng giữa anh ta và Tần Hữu Sinh.

Nếu là trước đây, khi chưa có tin đồn nọ, anh ta không cần giải thích thì Tần Hữu Sinh cũng sẽ tin tưởng anh ta, nhưng Tần Hữu Sinh lại mau chóng trở về từ San Francisco thế này, ngoài việc nhớ Ninh Nhiễm Thanh, thì cũng chứng tỏ rằng Tần Hữu Sinh đã bắt đầu nghi ngờ anh ta.

Thế nên hiện giờ Giang Hành Chi thực sự không biết Tần Hữu Sinh còn tin tưởng mình đến đâu, huống chi vì chột dạ nên anh ta như mất hết sức lực, hoàn toàn không thể ung dung trầm tĩnh, nói năng hùng hồn như trên tòa án nữa.

Đúng là buồn cười, anh ta bào chữa xóa bỏ tội danh cho nhiều người như vậy, thế mà giờ còn chưa định tội, anh ta đã hoảng hốt đến rối tung rối mù.

Ở một phía khác, sau chuyến bay mười mấy tiếng đồng hồ, Tần Hữu Sinh thấy khá mệt mỏi, anh ôm một cái gối, tựa vào sofa của Giang Hành Chi để nghỉ ngơi, chợp mắt được một lúc, anh lấy di động trong túi áo ra: “Tôi gọi điện cho Nhiễm Thanh lần nữa.”

Giang Hành Chi quay đầu lẳng lặng nhắm mắt lại, trái tim như đang bị hàng vạn con ngựa rầm rầm chạy qua, bàn tay đặt trên đầu gối đã run rẩy từ bao giờ, theo từng động tác gọi điện của Tần Hữu Sinh, thế giới của anh như bị đóng kín, bỗng chốc chìm vào bóng tối.

Chỉ một lúc nữa thôi là chuông điện thoại của Ninh Nhiễm Thanh sẽ vang lên từ trong phòng anh ta... Lúc ấy thì hay rồi!

Tìm Giang Hành Chi đập ầm ầm, một giây, hai giây, ba giây...

Cho tới khi Tần Hữu Sinh đặt di động xuống sofa với vẻ thất vọng: “Cô ấy tắt máy rồi.”

Trai tim của Giang Hành Chi lên lên xuống xuống, vì quá căng thẳng nên khuôn mặt tái nhợt, dường như không giấu nổi sự suy sụp.

Tần Hữu Sinh không bận tâm tới sự “khác thường” của Giang Hành Chi, tiếp tục gạc chân lên một cách tao nhã, nhắm mắt mà ngủ.

Dáng vẻ ung dung thanh nhàn của Tần Hữu Sinh khiến Giang Hành Chi hoảng hốt, anh ta không khỏi nhắc nhở Tần Hữu Sinh: “Cậu không về nhà mình à?”

“Nghỉ ở chỗ cậu một lúc đã.” Tần Hữu Sinh nhắm mắt, nghĩ đến vấn đề yêu xa của mình và Nhiễm Thanh, bèn hỏi thử ý kiến của Giang Hành Chi: “Thực ra yêu xa có quá nhiều nguy cơ tiềm ẩn, cậu nghĩ tôi có nên kết hôn với Nhiễm Thanh trước không?”

Giang Hành Chi hồ hững đáp: “Kết hôn cũng tốt.”

“Không biết cô nhóc kia có chịu đồng ý không nữa.”

Tần Hữu Sinh mỉm cười đầy bất đắc dĩ, “Với những gì tôi biết về Nhiễm Thanh thì có khi cô ấy chỉ muốn yêu đương chứ không muốn kết hôn.”

Giang Hành Chi chẳng còn tâm trí đâu mà sắm vai nhà phân tích tình cảm cho Tần Hữu Sinh, anh ta nghĩ đi nghĩ lại, đang định lên tiếng thành thật nói rõ tình hình thì chuông cửa lại vang lên, tiếp đó là giọng nói khá to của cậu nhân viên giao đồ ăn: “Nhà hàng Quán Duyệt giao đồ ăn.”

Tần Hữu Sinh nhìn Giang Hành Chi, Giang Hành Chi đành ra mở cửa trước.

“Xin chào, đây là hai suất cơm mà anh đã gọi, xin hãy ký nhận vào đây.” So với khuôn mặt u ám của Giang Hành Chi, vẻ tươi cười rạng rỡ của cậu nhân viên giao đồ ăn càng thêm rực rỡ.

Giang Hành Chi trả tiền, khi cầm com quay lại thì Tần Hữu Sinh cũng cười với anh ta, “Tôi không tin suất cơm kia được chuẩn bị cho tôi.”

Giang Hành Chi nở một nụ cười nhạt thếch, đúng lúc ấy, có tiếng đóng cửa vang lên trong phòng ngủ, Ninh Nhiễm Thanh đã tỉnh dậy, vào nhà vệ sinh, mở vòi nước.

Tiếng nước chảy ào ào, như đang dội thẳng vào lòng Giang Hành Chi.

“Hóa ra là “Lầu vàng giấu người đẹp.” Tần Hữu Sinh thoáng nhìn cánh cửa phòng ngủ chính, tỏ vẻ trêu chọc: “Xem ra hôm nay tôi đã làm phiền cậu thật rồi.”

“Cậu hiểu lầm rồi.” Giang Hành Chi nói.

Tần Hữu Sinh cười mãi không thôi: “Dude, Don’t be shy!”

Giang Hành Chi một môi xua tay: “Cậu thực sự hiểu lầm rồi.”

Từ khi tỉnh lại tới giờ, tai Ninh Nhiễm Thanh cứ ù đi, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có rất nhiều âm thanh nhưng cũng nghe không rõ. Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương cào cào lại mái tóc rối tung của mình, hậu quả của việc say rượu đó là tới giờ đầu óc vẫn đau nhức vô cùng, bản thân trong gương trông vô cùng uể oải.

Ninh Nhiễm Thanh lại mở vòi nước ra, dùng hai tay hắt một ít nước lạnh lên mặt mình, nước lạnh như băng, giữa ngày đông như đâm vào da thịt.

Nhà vệ sinh của Giang Hành Chi quá gọn gàng sạch sẽ, Ninh Nhiễm Thanh không dám động chạm lung tung, sau khi rửa mặt xong thì giặt hai tờ khăn giấy để thấm nước, vì không có bôm giữ tóc nên quá nửa tóc mái của cô bị ướt, dính chặt vào trán.

...

Ở ngoài, Tần Hữu Sinh biết mình đã làm phiền Giang Hành Chi, bèn tươi cười đứng lên từ sofa: Tôi về đây, lần này tôi sẽ ở lại thành phố A hai ngày, nên hôm nào chúng ta gặp sau nhé.

Nội tâm Giang Hành Chi đấu tranh dữ dội, biết hiện giờ lời giải thích của anh ta rất dư thừa, thôi thì đi tới đâu hay tới đó, anh ta đứng lên tiễn Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh thực lòng mừng cho Giang Hành Chi, cả người như gió xuân ấm áp, cho tới khi ra đến bộ cửa thay giày, Tần Hữu Sinh lơ đãng nhìn thấy một đôi giày cao gót màu đen, sau đó anh sững người.

Tại sao đôi giày anh đi mua cùng Nhiễm Thanh lại ở đây?

Là giày giống nhau? Hay cùng một người?

Tần Hữu Sinh nhìn thấy đôi giày này, sao Giang Hành Chi lại không nhìn thấy, trong đầu anh ta rối như tơ vò, trong ngực từng luồng từng luồng không khí chông chéo như sắp bay ra khỏi đỉnh đầu. Tần Hữu Sinh nhớ lại thái độ của Giang Hành Chi khi nãy, có một số chuyện anh không hy vọng nó xảy ra như mình nghĩ, nhưng cũng giống như những đề bài suy luận thời còn đi học, đáp án thực sự chỉ có một mà thôi.

Đôi giày này là của Nhiễm Thanh đúng không?” Tần Hữu Sinh nói, giọng anh bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng của bản thân. Anh tự nhủ rằng phải thật bình tĩnh, nếu không tình bạn giữa anh và Giang Hành Chi thực sự sẽ chấm dứt tại đây.

Thế nhưng làm gì có người đàn ông nào gặp phải chuyện thế này mà còn giữ được bình tĩnh, nếu đúng là đã xảy ra chuyện thì anh trở thành thứ gì đây?

Người không lồ xanh Trung Quốc? Đúng là xanh từ ngọn tóc xanh đến tận đầu ngón chân.(*)

(*) Người Trung Quốc gọi người đàn ông bị vợ, bạn gái phản bội, ngoại tình là người bị đội mũ xanh, cụm từ bị đội mũ xanh trở nên khá nhạy cảm với đàn ông Trung Quốc, giống như cụm từ bị cấm sừng trong tiếng Việt vậy.

Tối qua cô ấy ngủ ở chỗ cậu? Tần Hữu Sinh lại cất tiếng, giọng nói nặng trĩu như nước lạnh giọt xuống, để lộ từng chút từng chút hơi lạnh.

Giang Hành Chi mỉm cười, tự nhủ rằng không được chột da, chỉ cần không chột da là mọi chuyện sẽ ổn thôi, anh ta cố ám thị bản thân, giọng nói cũng cao lên: Ừm, cô ấy ngủ ở chỗ tôi, đang ở trong phòng, nhưng chuyện không như cậu nghĩ...

Tần Hữu Sinh đối mặt với Giang Hành Chi: Giải thích đi, người anh em.

Đúng lúc ấy. Lạch cạch một tiếng, Ninh Nhiễm Thanh đi chân trần ló đầu ra, cô chưa thấy Tần Hữu Sinh đứng sau Giang Hành Chi mà chỉ gọi chủ nhà: Luật sư Giang ơi, anh mang cho tôi đôi dép được không, sàn nhà hơi lạnh...

Giang Hành Chi hơi nghiêng người, để Ninh Nhiễm Thanh nhìn thấy Tần Hữu Sinh đứng sau lưng anh ta.

Ninh Nhiễm Thanh cũng không mù, cô nhìn thấy Tần Hữu Sinh ngay lập tức, đầu óc đã tỉnh táo lại bắt đầu hoạt động, dường như cô không hiểu tại sao sắc mặt của Tần Hữu Sinh lại âm u như vậy.

Cô nhớ hôm qua còn giả sử với Vương Trân về nguyên nhân chia tay giữa mình và thầy Tần, nếu có một ngày cô và anh chia tay, vậy nguyên nhân cũng nằm ở cô, thế nên tình huống hiện giờ chẳng lẽ là giả thiết trở thành sự thật?

Thầy Tần... anh hiểu lầm rồi... Ninh Nhiễm Thanh chẳng bận tâm mình vẫn chưa đi dép, đi chân trần trên sàn nhà, lạch bạch chạy tới trước mặt Tần Hữu Sinh, cuống cuống nói: Anh đừng nghĩ lung tung nhé, em với luật sư Giang không có gì đâu.

Tần Hữu Sinh cố kiềm nén tâm tình phức tạp của bản thân, cúi đầu nhìn chân người yêu mình, chân trái cô đang giẫm trên chân phải, anh cúi người lấy ra một đôi dép từ tủ để giày cho cô: Đi vào rồi nói tiếp.

Sàn nhà lạnh, Ninh Nhiễm Thanh đi dép vào xong, người cũng đứng thẳng hơn, nhưng khi cô muốn lên tiếng giải thích thì bỗng nhận ra mình vốn chẳng nhớ gì cả.

Cô cố gắng nhớ lại, cô nhớ là mình theo Vương Trân tới hộp đêm gặp Hạ Dạ, sau đó cô về phòng bao chơi trò chơi, đồ xúc xắc, đồ chữ, cuối cùng là trò Nói thật hay Làm liều"... Cô biết mình được Giang Hành Chi đưa về nhà anh ta, nhưng lại quên lý do vì sao mình được đưa tới đây, quá trình trung gian thế nào?

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nhìn Giang Hành Chi, chân thành hỏi anh ta: Vậy... tại sao tôi lại ở nhà anh thế?

Hỏi thế này chẳng khác gì trả thù anh ta!

Giang Hành Chi vốn định cười khẩy, song nhìn ánh mắt ngờ ngác của Ninh Nhiễm Thanh, ước chừng cô đã quên thật rồi, thế nên bây giờ chỉ còn anh ta biết rõ sự tình thôi.

Trên sofa mỗi người ngồi một góc, Giang Hành Chi hít sâu một hơi kể lại mọi chuyện tới qua một cách chuẩn xác, rõ ràng, ngắn gọn, nhấn mạnh hai chi tiết quan trọng là khi đồ anh ta không tìm thấy chìa khóa, và quả thực không tiện đưa Ninh Nhiễm Thanh về nhà chị gái, quá trình trần thuật đã bộc lộ hoàn toàn khả năng biểu đạt của một luật sư như anh ta.

Thực ra trong giây phút Ninh Nhiễm Thanh chạy tới trước mặt anh, Tần Hữu Sinh đã biết hai người không có chuyện gì cả, nhưng có một số thứ không phải cứ nói không có thì tức là không tồn tại.

Cuối cùng Giang Hành Chi vẫn cứ để lộ sự chột dạ của anh ta, Tần Hữu Sinh thực sự thấy đau đầu, anh quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh, cô đặt hai tay trên đầu gối, mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn anh: Thầy Tần... Anh tin đúng không..”

Bây giờ quyền quyết định nằm trong tay anh, hoặc là vạch trần mọi chuyện, mọi người cùng nói rõ ràng, anh cũng phải sắp xếp lại cho Nhiễm Thanh, hoặc là giả vờ hồ đồ hần...Tần Hữu Sinh bỗng bật cười, vì trước đó khuôn mặt quá lạnh lùng, cười như vậy khiến cả khuôn mặt như bùng sáng: Hóa ra là vậy, hiểu lắm đúng là...”

Giang Hành Chi cũng nhếch môi nở một nụ cười nhạt nhẽo, có những chuyện chẳng cần vạch trần thì cũng đã quá rõ rồi, anh ta biết Tần Hữu Sinh đang nghĩ gì, làm bạn bè nhiều năm như vậy, bọn họ không chỉ hiểu rõ thói quen và tính cách của nhau, đến lối suy nghĩ của người kia cũng có thể đoán được.

Sau khi Tần Hữu Sinh dẫn Ninh Nhiễm Thanh ra về, Giang Hành Chi ném suất cơm hai người vào thùng rác.

Trong xe taxi Tần Hữu Sinh im lặng, Ninh Nhiễm Thanh cố ý hỏi anh mấy câu, từ câu trả lời không mặn không nhạt của anh cũng có thể nhận ra anh đang tức giận.

Cuối tuần lại đẹp trời nên đường phố thành phố A ồn ã hơn bình thường rất nhiều, ngoài kia đâu đâu cũng thấy các cặp tình nhân, khuôn mặt ai nấy đều tươi cười vui vẻ. Ninh Nhiễm Thanh điều chỉnh tâm trạng của chính mình: Thầy Tần, anh tin em mà đúng không?

Tin. Tần Hữu Sinh lạnh lùng đáp.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu: Chuyện tới qua đúng như lời luật sư Giang nói mà, em không mang theo chìa khóa nhà anh, anh ấy cũng không thể đưa em về nhà chị gái được, thế nên...

Người tài xế taxi ngồi phía trước vừa lái xe vừa vênh tai nghe ngóng, đúng là chuyện động trời.

Tần Hữu Sinh vẫn tỏ ra khá lạnh nhạt, anh nhìn thẳng về phía trước, lát sau mới nói: Nhiễm Thanh, chúng ta về nhà rồi hãy nói.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu, trong ký ức của cô thì Tần Hữu Sinh chẳng mấy khi tức giận, chứ đừng nói là giận cô, cho dù đột chia tay vào năm thứ ba ấy thì cũng là cô nổi giận với anh, thế nên đôi khi cô cũng tò mò Tần Hữu Sinh giận dữ thì sẽ thế nào. Hóa ra người thanh tao nhã nhặn như thầy Tần, một khi nổi giận thì sẽ thế này - lạnh lùng tới mức mỗi từ ngữ đều như biến thành một con dao sắc bén.

Suốt quãng đường trở về nhà, Ninh Nhiễm Thanh cũng không lên tiếng nữa, khi vào nhà thì đi thẳng tới sofa rồi ngồi xuống, đến ngẩng đầu lên cũng không chịu.

Tần Hữu Sinh đứng trước mặt Ninh Nhiễm Thanh: Giờ thì em có thể nói rồi.

Ninh Nhiễm Thanh: Em chẳng còn gì để nói nữa vì anh vốn không tin em.

Nhiễm Thanh, em vẫn chưa hiểu tại sao anh lại tức giận à? Tần Hữu Sinh nhìn thẳng vào Ninh Nhiễm Thanh, Nửa đêm say rượu đến bất tỉnh nhân sự, ha ha... em quá yên tâm với đàn ông hay vốn dĩ...”

Nửa câu sau sẽ gây tổn thương nặng nề, Tần Hữu Sinh cũng không nói tiếp, chỉ nhìn Ninh Nhiễm Thanh bằng ánh mắt lạnh lùng.

Ninh Nhiễm Thanh biết mình có lỗi, cô cũng không tìm được lý do để biện giải cho bản thân, nhưng nhiều khi phụ nữ bị oan uổng thì sẽ như một đứa trẻ, biết mình phạm sai lầm nhưng thái độ trách móc của người lớn vẫn sẽ khiến chúng thấy buồn bã.

Tách, tách, tách...từng giọt nước mắt của Ninh Nhiễm Thanh lăn dài, rơi thẳng xuống sàn gỗ, bắn thành những bọt nước nhỏ xíu.

Nhiễm Thanh, chúng ta...

Chúng ta chia tay? Ninh Nhiễm Thanh bỗng ngẩng đầu, nhìn Tần Hữu Sinh bằng ánh mắt đờ lững.

Tần Hữu Sinh nhìn thẳng vào mắt cô: Chúng ta kết hôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Quy định của box Tiểu thuyết xuất bản

List truyện xuất bản hoàn + Ebook. Click.

Cần phụ TYPE Sách Truyện + Góp ẢNH Chụp sách để TYPE

[Hiện đại] Tình sinh ý động - Tùy Hâu Châu

Trang 16/20

[98 bài] Chuyển đến trang 1 ... 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 Theo dõi đề tài | Đánh dấu đề tài | In kết quả | Gởi e-mail Đề tài trước | Bài chưa đọc đầu tiên | Đề tài tiếp theo Tình sinh ý động - Tùy Hâu Châu 03.08.2017, 09:05 MÈU Tiểu Thần Thiên Ưng Bang Cẩm Thú Ngày tham gia: 25.01.2015, 15:32

Bài viết: 4005

Được thanks: 8175 lần

Điểm: 7.74

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Tình sinh ý động - Tùy Hâu Châu - Điểm: 12 Chương 53

Type: Thùy Miên

“Chúng ta kết hôn đi.”

“Anh đang cầu hôn em sao?” Khóe mắt Ninh Nhiễm Thanh càng đỏ hơn, cô nhìn Tần Hữu Sinh với vẻ khó tin, sao Tần Hữu Sinh có thể cầu hôn với cô bằng cái giọng đó?

Cô đúng là đã bị chiều hư, lúc ở bên bạn trai thì không thể chịu nổi một chút uất ức.

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ đến cảnh tượng Tần Hữu Sinh cầu hôn mình, dù không hoành tráng quy mô thì cũng phải chuẩn bị tí mĩ kim cương, nến, hoa tươi...vv

Nhưng giờ anh đang nói với cái giọng gì vậy, chỉ đơn giản là báo cho cô một tiếng? Sau đó, cô cứ thế kết hôn với anh?

“Ừm, Nhiễm Thanh...” Tần Hữu Sinh biết khi này bản thân đã quá đường đột, anh biết giận dữ sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của đại não, thế nên trước nay anh luôn cố gắng để bản thân thật bình tĩnh ôn hòa, dù là trong công việc hay trong tình yêu, chỉ tiếc rằng gần đây công việc khiến anh đau đầu, còn tình yêu lại khiến anh đau thấu tâm can.

Ninh Nhiễm Thanh là gì của anh? Là tâm can của anh, nếu không thực sự nổi giận thì sao anh nỡ trách cô như thế?

“Em không đồng ý.” Ninh Nhiễm Thanh sụt sịt, không giấu nổi sự buồn bã trong lòng, nước mắt rơi mãi không thôi, cô cũng không biết mình làm sao nữa, lẽ nào là quá đau khổ vì bị coi thường?

Sắc mặt Tần Hữu Sinh dịu đi, nhưng giọng vẫn khá gượng gạo: “Nhiễm Thanh, nếu em tạm thời chưa muốn kết hôn, vậy thì cùng anh sang San Francisco được không?”

Ninh Nhiễm Thanh lau nước mắt, đứng dậy khỏi sofa: “Rốt cuộc anh vẫn không tin tưởng em.”

Không phải anh không tin cô, mà là anh không tin chính mình. Tần Hữu Sinh thả lỏng tay, chân thành nói: “Nhiễm Thanh, trước đây anh tưởng rằng có thể giải quyết ổn thỏa chuyện yêu xa, nhưng thực tế là yêu xa có quá nhiều vấn đề, anh không thể phớt lờ sự tồn tại của chúng nữa, bởi vì chúng đã ảnh

hướng đến tình cảm của hai ta rồi, em không thấy thế sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nâng cằm, tuy đã lau nước mắt nhưng gương mặt cô vẫn có gì đó nhếch nhác thảm hại, trong sự nhếch nhác ấy lại có cả sự kiêu ngạo: “Đúng, giữa chúng ta luôn tồn tại vấn đề, vấn đề lớn nhất chính là bệnh đa nghi của anh.”

“Ninh Nhiễm Thanh...” Tần Hữu Sinh nhìn người yêu của mình, mũi đỏ hồng, mắt sáng long lanh, khóe mắt đỏ bừng... trông tội nghiệp biết bao, tội nghiệp như thể anh đang bắt nạt cô.

“Nếu anh không mắc bệnh đa nghi, không bận tâm em đang tiếp xúc với người đàn ông nào, cũng không hề quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của em, lẽ nào em lại mong muốn có một người bạn trai như vậy hay sao?”

Ninh Nhiễm Thanh kinh ngạc nhìn Tần Hữu Sinh, quá lâu rồi cô không cãi nhau với anh, lâu tới mức cô suýt nữa thì quên rằng lý do của lần chia tay đầu tiên chính là anh không hài lòng với mọi tác phong hành động của cô. Vì yêu nên khi qua lại anh luôn bao dung mọi thứ thuộc về cô, nhưng nếu có một ngày anh không còn yêu cô nữa, phải chăng tất cả khuyết điểm của cô đều sẽ biến thành những thiếu sót trí mạng.

“Thế nên bây giờ em chỉ có hai sự lựa chọn, một là kết hôn với anh, hai là cùng anh tới San Francisco?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi.

Tần Hữu Sinh bước về phía trước một bước: “Khi hai người ở bên nhau thì luôn cần có độ tự do, giá trị của độ tự do này không thể quá lớn cũng không thể quá nhỏ, Nhiễm Thanh, độ tự do trước đây của chúng ta quá lớn.”

Ninh Nhiễm Thanh vốn là người ương bướng cố chấp, hơn nữa giọng điệu không khoan nhượng của Tần Hữu Sinh khiến cô thấy bất lực vô cùng, sau đó cô bỗng hiểu ra, mọi hành vi kiêu căng ngạo mạn của cô đều được anh dung túng mà nên, bởi vậy tình yêu của bọn họ mới yếu ớt mong manh đến thế.

“Nếu em không đồng ý thì sao?” Ninh Nhiễm Thanh nhếch môi, “Em cảm thấy hiện giờ rất ổn, em không nỡ từ bỏ công việc luật sư thực tập này, mà tạm thời em cũng không muốn kết hôn với anh.”

Tần Hữu Sinh: “Nếu vậy thì chúng ta nên tiếp tục bình tĩnh suy ngẫm lại xem nên làm thế nào thì tốt hơn.”

“Làm thế nào thì tốt hơn, anh muốn chia tay ư?”

“Anh muốn kết hôn với em, không phải là chia tay.” Tần Hữu Sinh thấy vô cùng bất đắc dĩ, “Nhiễm Thanh, em đừng trẻ con như vậy nữa được không?”

“Người trẻ con không phải em!” Ninh Nhiễm Thanh nói to hơn, “Nói trắng ra là anh đang nghi ngờ em sẽ phản bội anh đúng không. Tần Hữu Sinh, anh có thể chê em ngu ngốc, nhưng anh không được nghi ngờ nhân cách của em.”

Tần Hữu Sinh chẳng thể giải thích điều gì.

“Nếu... Nếu anh thực sự không thể tin tưởng em như thế... Chúng ta hãy...” Ninh Nhiễm Thanh nghẹn ngào khóc mấy tiếng, nhìn thẳng về phía Tần Hữu Sinh, hít sâu mấy hơi, cuối cùng nói ra, “Chia tay đi...”

Tần Hữu Sinh ngẩng đầu lên, trong lòng cũng như lửa đốt, tình yêu mà anh luôn tự hào ấy quả thực quá yếu đuối mong manh, anh im lặng một thoáng, “Nhiễm Thanh, đừng hơi chút là đòi chia tay như vậy được không.”

Thất tình không đáng sợ, điều đáng sợ là lòng tự tôn bị tổn thương. Ninh Nhiễm Thanh bình tĩnh nói: “Anh tưởng em đang đùa chặc, được, bây giờ chúng ta chia tay đi, người nào muốn quay lại người ấy là cún con!”

Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh với vẻ khó tin, ánh mắt Ninh Nhiễm Thanh vô cùng cương quyết, cô quay người mở cửa định rời đi, Tần Hữu Sinh đương nhiên phải đuổi theo, nhưng mới đi được vài bước, Ninh Nhiễm Thanh lại quay đầu: “Người nào đuổi theo người ấy là cún con!”

Lòng tự tôn của Tần Hữu Sinh đã vỡ thành nhiều mảnh: “Thôi được rồi, anh là cún con, anh không muốn chia tay.”

Ninh Nhiễm Thanh dừng bước, vừa rơi nước mắt vừa hừ lạnh: “Cún con!”

Tần Hữu Sinh khẽ cười, ánh mắt chứa đầy sự bất đắc dĩ, sau khi bình tâm lại, anh mới lên tiếng: “Vây xin hỏi bạn gái của cún con, em có thể tha thứ cho những lời nóng giận mà cún con vừa nói khi nãy không?”

“Ai là bạn gái của cún con chứ.” Ninh Nhiễm Thanh nhìn Tần Hữu Sinh, “Thế khi nãy anh đã nói những lời nóng giận nào?”

Tần Hữu Sinh bước lên một bước, ôm Ninh Nhiễm Thanh, cầm đặt lên đầu cô, “Ngoài câu ‘Chúng ta kết hôn đi’ thì những câu khác đều là lời nóng giận.”

Tình nhân hợp hợp tan tan, có lẽ chính là như vậy, một giây trước còn cãi vã đòi chia tay, một giây sau đã ôm nhau thân mật, khi Tần Hữu Sinh còn chưa yêu ai, anh cứ tưởng rằng tình yêu là phải tâm linh tương thông, tư tưởng của hai người đều phải giống nhau, phải tin tưởng bao dung nhau; Nhưng khi tình yêu tới, nó vừa ngây ngô vừa khiến người ta đau đầu, lại sớm nắng chiều mưa thay đổi thất thường... Hơn nữa nó còn là một tên trộm, âm thầm trộm mất trái tim anh tự bao giờ.

Đã qua thời gian ăn trưa, hai người vừa cãi nhau xong, cuối cùng đành về nhà ăn mì thịt bò, mì do Tần Hữu Sinh nấu, nhà cũng chẳng có bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn, ngoài một miếng thịt bò đông lạnh trong tủ. Nhiễm Thanh ghét nhất là mì thịt bò, nhưng cũng ăn sạch bát mì, cãi nhau không chỉ làm

giảm tự tôn, mà còn làm mất thể lực nữa.

Buổi chiều, Ninh Nhiễm Thanh kéo Tần Hữu Sinh về nhà chị gái, đúng lúc Ninh Bối Bối cũng dẫn Hoàng Tử Tiêu về, bữa tối mọi người ngồi kín cả bàn. Ăn xong bữa tối, Hoàng Tử Tiêu đề nghị bốn người cùng ra ngoài hẹn hò xem phim.

Tần Hữu Sinh đồng ý, Ninh Bối Bối không cự tuyệt, Ninh Nhiễm Thanh chẳng quan tâm: “Thế nào cũng được.”

Phim do Ninh Bối Bối và Hoàng Tử Tiêu chọn – “Thỏa thuận chia tay”. Ninh Nhiễm Thanh không có hứng thú với kiểu văn nghệ thể này, cô tựa vào vai Tần Hữu Sinh, lẳng lặng nhìn màn hình.

Khi phim điện ảnh kết thúc, Ninh Bối Bối đã nằm trong ngực Hoàng Tử Tiêu lau nước mắt, khước mắt Ninh Nhiễm Thanh cũng hơi nhức nhối, trong thời gian chiếu phim, cô cũng đã hiểu ra rất nhiều chuyện: “Tình yêu của cô mong manh yếu ớt, là bởi vì cô là một nhánh cỏ dại kiêu căng ngạo mạn nhờ tình yêu của Tần Hữu Sinh, chứ không phải một cây gạo mạnh mẽ đứng ngang hàng với anh. Vấn đề khoảng cách nói lớn thì cũng không lớn, nói nhỏ thì cũng không nhỏ, nếu hiểu rõ vấn đề mà không giải quyết thì rồi cũng có ngày mọi chuyện đều trở nên tồi tệ, cũng giống như Châu Yển phải sang Mỹ vậy.

Ra khỏi rạp chiếu phim, ngoài trời khá lạnh, Tần Hữu Sinh kéo tay Ninh Nhiễm Thanh bỏ vào trong túi áo khoác của mình theo thói quen. Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy ấm áp, vì để xem một bộ phim điện ảnh cùng cô, khi này Tần Hữu Sinh đã bỏ qua ba cuộc điện thoại.

Hoàng Tử Tiêu ôm eo Ninh Bối Bối, cười hỏi: “Luật sư Tần, mãi anh mới về nước một chuyến, lần này định ở lại bao lâu.”

Anh chỉ có thể ở lại hai ngày, Tần Hữu Sinh chợt không nói nên lời, anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, không khỏi vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: “Được ngày nào hay ngày đó.”

Hoàng Tử Tiêu cũng thấy bầu không khí quá nhạt nhẽo, cúi đầu hỏi Ninh Bối Bối: “Đói chưa, ăn đêm không?”

Ninh Bối Bối gật đầu.

Hoàng Tử Tiêu: “Cùng đi chứ?”

Ninh Nhiễm Thanh luôn cảm thấy tên Hoàng Tử Tiêu này thích náo nhiệt thái quá, làm gì cũng thích mọi người cùng làm, chẳng lẽ sau này kết hôn cũng phải tổ chức kết hôn tập thể?

“Thôi, Nhiễm Thanh buồn ngủ rồi, chúng tôi về trước đây.” Tần Hữu Sinh từ chối ngay, dẫn Ninh Nhiễm Thanh đi bắt một chiếc taxi rồi ra về.

Ninh Nhiễm Thanh chưa từng nghiêm túc suy nghĩ bất kỳ chuyện gì thể này, ngẫm đi ngẫm lại mấy lần, đến mức ban đêm làm chuyện thân mật nhất với Tần Hữu Sinh, cô cũng hơi mất tập trung, cuối cùng dưới nỗ lực không ngừng của Tần Hữu Sinh, cô được đẩy lên cao trào, ôm chặt lấy lưng người yêu, khẽ than mấy tiếng. Hai người lên đỉnh gần như cùng một lúc, một cuộc hoan ái hoàn mỹ, khi kết thúc còn để lại cho người ta dư vị và xúc cảm khó quên.

Còn về chuyện kết hôn hay cùng ra nước ngoài, hai người đều tránh nhắc tới vấn đề gây mâu thuẫn này, chỉ ôm nhau thì thầm những lời tâm tình. Ninh Nhiễm Thanh biết rất rõ, tình yêu của cô và thầy Tần vẫn chưa thực sự hoàn hảo. Vậy thế nào mới là một tình yêu hoàn hảo, cô cũng không biết, thế nhưng cô biết tình yêu của mình không được như vậy.

Ninh Nhiễm Thanh nằm trong ngực Tần Hữu Sinh, dưới ánh sáng dịu dịu của đèn ngủ, đôi mắt trong veo của cô đẹp tựa sao sa: “Thầy Tần, chúng ta cũng thực hiện thỏa thuận chia tay được không?”

Tần Hữu Sinh sững người: “Nhiễm Thanh...”

“Anh nghe em nói đã.” Ninh Nhiễm Thanh mím môi, “Chúng ta thực hiện thỏa thuận chia tay trong một năm, trong khoảng thời gian này anh cứ lo liệu chuyện ở công ty của cha anh thật tốt, em cũng tập trung học tập, chúng ta cứ gầy vò nhau thế này quá một mối, anh không cần vì em mà đi đi về về, em cũng không ý lại vào sự chăm sóc của anh, học cách sống độc lập tự lo cho bản thân.”

Tần Hữu Sinh: “...”

Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt lấy anh: “Lần này em nói thật đấy.”

Tần Hữu Sinh: “Em nữ khiến chúng ta không gặp nhau suốt một năm trời?”

“Không nữ.” Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu hôn anh một cái, “Nhưng không nữ cũng phải chấp nhận, ai không làm được người ấy là cún con.”

“Vậy thì chúng ta đều là cún con.” Tần Hữu Sinh nói, “Hay là thế này đi, một tuần gọi video một lần?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Thế thì chia tay gì nữa?”

“Ai nói chia tay là phải cắt đứt mọi liên lạc.” Anh dịu dàng hôn lên trán cô, “Anh rất mong được nhìn thấy em của một năm sau, nhưng Nhiễm Thanh à, chúng ta đừng đối xử quá tàn nhẫn với bản thân.”

“Chỉ một năm thôi...”

Tần Hữu Sinh cúi đầu nhìn người mình yêu: “Anh không làm được.”

Cô vui đầu vào ngực anh: “Nhất định phải làm được, đây là lệnh vua đây.”

Anh cũng ôm chặt lấy cô, rồi lại hôn lên môi cô, nồng nàn triền miên.

Lần về nước này của Tần Hữu Sinh đúng là sai lầm, không những cầu hôn thất bại mà còn bị thực hiện thỏa thuận chia tay. Trước khi về San Francisco, anh chơi một trận bóng với Giang Hành Chi.

Trận bóng này, hai người đều dốc hết sức lực, hết cú đánh này đến cú đánh khác, phải đến hàng trăm cú phát bóng, cuối cùng hai người gần như ngã xuống cùng một lúc, nằm trên đất thờ hồng hộc.

“Tôi chia tay với Nhiễm Thanh rồi.” Tần Hữu Sinh đột nhiên lên tiếng.

Giang Hành Chi bật cười ha ha: “Thế nào, định bắt tôi trả nợ à?”

“Thỏa thuận chia tay thôi.”

Giang Hành Chi: “Tức là sao?”

“Nghe lạ lắm đúng không.” Tần Hữu Sinh nhìn trần nhà, “Nhiễm Thanh đề nghị, trong một năm ai lo việc người này, không gọi điện không về nước.”

“Ha ha.” Giang Hành Chi không nhịn được cười khẽ, “Cậu đồng ý rồi à?”

“Ừ, không hiểu sao lúc ấy lại đồng ý nữa, giờ thấy hơi hối hận, nhưng Nhiễm Thanh nói người nào không làm được người ấy chính là cún con.”

Giang Hành Chi cười càng hả hê hơn: “Cậu đâu có sợ làm cún con.”

“Nhưng tôi sợ... nếu tình yêu của tôi và cô ấy không trở nên chín chắn, rồi sẽ có ngày thực sự chia tay.” Dứt lời, Tần Hữu Sinh thở dài một hơi lạnh lùng nói, “Hành Chi, đừng thích Nhiễm Thanh...”

Giang Hành Chi: “...”

Tần Hữu Sinh lại nói thêm một câu: “Coi như tôi xin cậu.”

Phòng tập bóng lạng ngắt như tờ, nắng chiều lặng lẽ xuyên qua cửa kính vào trong phòng, chiếu lên sàn gỗ với những đường vân rõ nét, hai người đàn ông nằm song song trên sàn nhà, một người tuần tú nhả nhện, một người lạnh lùng trầm tĩnh, nhưng hai người đều đắm đuối mồ hôi, sau khi tập thể thao, trái tim vẫn đập thình thịch thình thịch.

Anh và Hành Chi là bạn bè thân thiết nhất, cùng đánh bóng với nhau vô số lần nhưng vẫn bất phân thắng bại; Cùng chê bai đồ ăn nước Anh, nhưng lại chẳng ai biết nấu ăn; Cùng chờ mong một tình yêu độc nhất vô nhị trong đời, nhưng lại cùng yêu một cô gái.

Một lúc lâu sau, Giang Hành Chi mỉm cười: “Hữu Sinh, cậu còn nhớ tôi từng nói tôi yêu thầm một cô bé rất nhiều năm không?”

Tần Hữu Sinh: “Nhớ.”

Giang Hành Chi: “Cô ấy chính là Nhiễm Thanh.”

Tần Hữu Sinh nằm trên sàn nhà ngẩn ngơ, đầu tiên anh vỗ nhẹ lên trán mình mấy lần, sau đó quay người đập vai Giang Hành Chi, thương xót nói: “Bad luck!”

Này thì mikilovely không thanks!

Truyện xuất bản được type và chia sẻ phi lợi nhuận với các bạn chưa có điều kiện tiếp cận sách, vui lòng không sao chép vì mục đích thương mại, nếu có hãy mua sách ủng hộ tác giả.

Tìm kiếm với từ khoá: 5 thành viên đã gởi lời cảm ơn MEU về bài viết trên: Hana93, Như Thanh, phuongpham2297, poohtran, yukinohana92 TUYÊN EDITOR cho diễn đàn! TUYÊN EDITOR đột mới!! 04.08.2017, 09:22 MEU Tiểu Thần Thiên Ưng Bang Cẩm Thú Ngày tham gia: 25.01.2015, 15:32

Bài viết: 4005

Được thanks: 8175 lần

Điểm: 7.74

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Tình sinh ý động - Tùy Hầu Châu - Điểm: 12 Chương 54

Type: Thùy Miên

Con người ta làm gì cũng nên để cho mình đường lui. Về việc Giang Hành Chi thích Ninh Nhiễm Thanh cần phải nói rõ, cũng không thể so đo mãi được. Phương thức xử lý của Tần Hữu Sinh hoàn toàn phù hợp với phong cách làm việc của anh.

“Bad luck” của Giang Hành Chi càng chứng thực cho “Good luck” của Tần Hữu Sinh, có thể tìm được một tình yêu độc nhất vô nhị giữa thế gian rộng lớn này đúng là rất may mắn. Là bạn thân của Giang Hành Chi, Tần Hữu Sinh thông cảm với anh ta, có điều cũng chỉ thông cảm mà thôi, tình yêu không giống bất kỳ thứ gì khác, không thể chia sẻ, phục chế, sao chép, anh có thể chia sẻ niềm vui của tình yêu, chứ không thể chia sẻ người con gái mà anh yêu thương.

“Còn để tôi hướng dẫn Nhiễm Thanh không?” Giang Hành Chi hỏi.

“Cho cô ấy quyết định đi.” Tần Hữu Sinh thở dài, “Trước đây tôi luôn cố gắng sắp xếp mọi chuyện của cô ấy thật ổn thỏa, tôi mong cô ấy trở nên chín chắn, lại không nỡ buông lỏng những ràng buộc, lúc trước tôi tưởng rằng tình yêu là che chở và trao đi, thực ra không phải vậy, những thứ đó đương nhiên rất quan trọng, song quan trọng nhất phải là tôn trọng và thỏa hiệp.”

“Ha ha, yêu đương khiến cậu biến thành chuyên gia tình ái mất rồi.” Giang Hành Chi chế giễu Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh chấp nhận sự chế giễu của anh ta: “Bao giờ cậu gặp được nửa kia của mình thì khi ấy tôi và Nhiễm Thanh cũng ‘tu thành chín quả’ rồi, sau đây tôi sẽ truyền dạy kinh nghiệm cho cậu.”

“Cậu tự tin quá đấy!” Giang Hành Chi nhẹ giọng nói, có những chuyện nói ra thì thoải mái một cách bất ngờ, anh ta mất đi một bí mật độc nhất vô nhị, nhưng may mà giữ được tình bạn này.

Tần Hữu Sinh phân bác Giang Hành Chi: “Cần phải giữ vững một cuộc tình, không tự tin chút thì đâu có được.”

“Đừng quên cậu đang thất tình đấy nhé.” Giang Hành Chi mỉm cười.

Lần bay về San Francisco này, Ninh Nhiễm Thanh ra sân bay tiễn Tần Hữu Sinh, để không khiến mọi người lúng túng thì Giang Hành Chi không tới sân bay.

Trong sân bay, Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh động viên lẫn nhau, hóa ra những lời động viên này còn khiến người ta đau lòng hơn cả những lời bịn rịn quyến luyến.

Cuối cùng khi vào đăng ký, Tần Hữu Sinh còn làm trái ước định, xoa đầu cô, sau đó ôm cô: “Nhiễm Thanh, anh sẽ... rất nhớ em.”

“Em cũng vậy.” Ninh Nhiễm Thanh gắng kìm nén những quyến luyến trong lòng, tươi tắn cười với anh.

“Ôm có tính là làm trái ước định không?” Tần Hữu Sinh vờ thoải mái hỏi cô.

Ai làm trái ước định thì người ấy chính là cún con, Ninh Nhiễm Thanh đỏ mặt, lí nhí kêu hai tiếng “gâu gâu”.

Trước giờ chưa một ai có thể khiến Tần Hữu Sinh cảm thấy ngọt ngào và hạnh phúc như vậy, khi đánh bóng, anh còn thảo luận với Giang Hành Chi về những ưu điểm của Ninh Nhiễm Thanh. Nhưng kỳ thực ưu điểm cũng đâu có quan trọng đến thế? Anh yêu cô, chỉ một nụ cười của cô thôi cũng đã khiến toàn bộ thế giới của anh ngập tràn ánh nắng.

Những ngày đầu chia xa là những ngày buồn khổ nhất của các cặp tình nhân, may mà hai người đều rất bận, Ninh Nhiễm Thanh bận rộn với vụ án về Hạ Dạ, còn Tần Hữu Sinh về San Francisco là bắt tay vào việc tiến hành điều chỉnh hoàn toàn định hướng của công ty.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn đi theo Giang Hành Chi học tập, ngoài chuyện công việc thì hai người gần như không có bất cứ giao lưu gì, còn về việc cô chia tay với thầy Tần, người nhận ra đầu tiên chính là Vương Trân.

“Sao dạo này anh nhà cậu ít gọi điện về thế?” Vương Trân dè dặt hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh vừa chỉnh sửa tài liệu trong tay, vừa trả lời: “Chia tay rồi.”

Vương Trân không tin, cảm phẫn nói: “Mọi hành vi hợp hợp tan tan đều là để khoe khoang tình cảm.”

Vương Trân và Chu Hạo là chia tay thật sự, còn Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh là thỏa thuận chia tay, cộng thêm hai vị luật sư nam ở Dịch Hòa cũng lần lượt tuyên bố mình bị bạn gái đá, một Văn phòng luật sư mà có tới bốn người thất tình cùng lúc.

Thực ra còn có một người nữa... là Giang Hành Chi.

Đương nhiên người biết Giang Hành Chi thất tình chỉ có mình anh ta, cùng với tình địch của anh ta, thế nên trong số những kẻ thất tình, không ai đau khổ bằng Giang Hành Chi.

Về vụ án của Hạ Dạ, những bằng chứng mà Hội Bích Nguyệt cung cấp không thể cấu thành tội lừa đảo, nhưng mấy người phụ nữ của Hội Bích Nguyệt cứ khẳng định đòi kiện Hạ Dạ tội lừa đảo.

Ninh Nhiễm Thanh cố gắng thuyết phục Vương phu nhân đang gọi điện tới: “Pháp luật sẽ không xét tội lừa đảo tình cảm, cùng lắm là tính vào tranh chấp dân sự, chúng tôi không thể truy cứu trách nhiệm hình sự với cô được, nếu tiền Vương tiên sinh dùng để mua xe cho Hạ Dạ là tài sản chung của hai vợ chồng anh chị, vậy đây là hành vi trao tặng, nếu chị không biết chuyện này thì có thể đòi lại tiền nhưng...”

Vương phu nhân nổi nóng: “Tôi không muốn nghe nhưng nhĩ gì hết... Thôi, luật sư Giang đâu rồi, tôi muốn nói chuyện với luật sư Giang.”

Ninh Nhiễm Thanh uể oải chuyển điện thoại cho Giang Hành Chi, là một người làm trong ngành pháp luật, không gì bức bối hơn việc bị nghi ngờ kiến thức chuyên môn.

Gần đây A Thắm luôn tỏ vẻ áy náy với Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu lên là có thể thấy nụ cười nịnh nọt của A Thắm “Không sao đâu, mấy vị phu nhân nhà giàu đều khó nhân như thế đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ nhún vai.

Điện thoại được chuyển cho Giang Hành Chi, Giang Hành Chi đang làm việc, anh ta thoáng nhìn Ninh Nhiễm Thanh ngồi bên ngoài rồi nhấc máy. Vương phu nhân bắt đầu lải nhải, đầu tiên là trách móc anh ta đã sắp xếp cho họ một người không làm được việc là Ninh Nhiễm Thanh, rồi mới bắt đầu kể lể chồng mình bị Hạ Dạ lừa bao nhiêu tiền.

Giang Hành Chi kiên nhẫn nghe hết, sau đó khẽ nhíu mày: “Về cơ bản thì với tình huống như vậy, pháp luật có thể bảo vệ quyền lợi của các chị, nhưng không có biện pháp nào giúp các chị ngăn chồng tặng quà cho tình nhân, nếu Vương phu nhân muốn ly hôn, tôi cũng có thể giúp chị liên hệ luật sư tư vấn hôn nhân giỏi nhất, giúp chị giành được lợi ích lớn nhất.”

Vương thái thái: “Anh nói gì vậy... Sao tôi phải ly hôn chứ...”

“Ừm, vậy nếu chị có nhu cầu thì cứ liên lạc với tôi.” Giang Hành Chi cúp máy luôn.

Đây là sự khác nhau giữa luật sư nổi tiếng và luật sư thực tập.

Hạ Dạ là đại mỹ nhân, mỹ nhân luôn khơi gợi ra vô số đề tài, thoát nhìn Hạ Dạ có quan hệ mờ ám với rất nhiều đại gia, nhưng Hội Bích Nguyệt chỉ chụp được những bức ảnh Hạ Dạ tán gẫu với những người đàn ông này.

“Phụ nữ xinh đẹp đúng là có ưu thế lớn, nói mấy câu thôi là được cả đồng tiền.” Một trợ lý nam nói.

“Đương nhiên rồi, không chiếm được thì mới đắt giá thế chứ, nếu chiếm được rồi thì không có cái giá ấy đâu.” Một nam luật sư khác rời mắt khỏi tờ báo, “Phải công nhận rằng cái cô Hạ tiểu thư này thông minh thật đấy.”

“Ai bảo đàn ông mấy người háo sắc quá làm chi.” Một nữ luật sư khác lên tiếng, chị ta là một phụ nữ ba mươi tám tuổi theo chủ nghĩa độc thân, luôn có thái độ thù địch với phái nam, “Nếu trong túi các anh có tiền thì có khi cũng muốn trò chuyện với Hạ Dạ ấy chứ.”

“Ha ha...”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn bức ảnh Hạ Dạ đặt trên bàn để máy tính, cô luôn cảm thấy Hạ Dạ trông khá quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi từng gặp cô ta ở đâu, đầu vàng mắt hoa, cô bèn đứng dậy tới phòng uống nước rót một cốc trà lại.

Lúc quay về, A Thắm cầm lấy ảnh Hạ Dạ: “Cô ơi, em phát hiện ra trông cô khá giống Hạ Dạ?”

Ninh Nhiễm Thanh nâng mắt nhìn lên: “Anh bảo tôi trông giống gái bồi rượu?”

A Thắm cuống lên: “Em chỉ muốn khen cô xinh đẹp quyến rũ như Hạ Dạ thôi mà, không có ý khác đâu.”

Ninh Nhiễm Thanh cười, ngồi xuống tiếp tục làm việc, cô chỉnh sửa xong hai văn kiện, sau đó lại nhìn Hạ Dạ trong ảnh, sau đó lấy gương từ trong ngăn kéo ra soi, rốt cuộc là giống ở đâu chứ?

Buổi trưa Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân cùng xuống ăn dưới tầng ăn đồ ăn nhanh, cô hỏi Vương Trân: “A Thắm bảo tớ giống Hạ Dạ.”

“Đúng là giống thật.” Vương Trân liếc mắt nhìn cô, “Nhất là cái mũi, trông đều như từng sang Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ ấy.”

Ninh Nhiễm Thanh nhún vai giọng điệu có chút kiêu căng: “Chắc điều vì quá xinh đẹp nên mới giống nhau thôi.”

Vương Trân cười tới mức suýt phun cơm ra ngoài.

Nếu Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh đã thực hiện thỏa thuận chia tay, vậy cô không thể ở trong nhà anh nữa, cô đành thu dọn toàn bộ đồ đạc chuyển về nhà chị gái, cậu nhóc Tiểu Tri siêu nhạy cảm lập tức hỏi có phải cô bị thất tình hay không, sau đó vội vàng chia sẻ đồ ăn vặt của mình cho cô, mong cô có thể “Mượn đồ ăn quên nỗi sầu.”

Tuy cậu nhóc Tiểu Tri có một trái tim lương thiện nhưng cũng là một cái loa phóng thanh, chẳng bao lâu sau cả nhà đều biết cô đang thất tình, nhất là Ninh Tuấn Tuấn, còn đặc biệt xin nghỉ một ngày để đi mua sắm ăn com với cô.

Ninh Nhiễm Thanh phải nhắc đi nhắc lại rằng: “Em không sao thật mà,”

Ninh Tuấn Tuấn không tin.

Trương Tiểu Tri càng nhặng nhặng bám theo cô: “Thanh Thanh, đi đừng trốn đi khóc một mình nhé, không có tên luật sư xấu xa kia thì đi vẫn còn người nhà cơ mà.”

Trong phòng khách, Ninh Nhiễm Thanh vừa vắt chân lên vừa đọc tạp chí luật pháp số mới nhất: “Đi cứ thích trốn đi khóc thảm đấy, cháu làm gì được nào.”

Trương Tiểu Tri tha thiết nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Đi hai oi...”

Ninh Nhiễm Thanh không thể chịu được ánh mắt này của cu cậu, như thể tương lai chẳng ai thêm lấy cô nữa, cô quay ra xoa đầu cậu nhóc, nói đùa: “Nếu không ai thêm lấy đi thì sau này lớn lên tiểu Tri lấy đi được không?”

Khuôn mặt xinh xắn của cu cậu đỏ lên: “Thế mà đi cũng đòi học pháp luật, luật pháp cấm chúng ta thông hôn mà.”

Ninh Nhiễm Thanh nằm trên sofa cười mãi không thôi, đúng lúc Ninh Bối Bối đi hẹn hò về, ngồi xôm trước cửa thay giày, không khỏi móm máy Ninh Nhiễm Thanh đang cười sặc sụa một câu: “Chẳng được ngày nào bình thường hết.”

Ninh Nhiễm Thanh không muốn cãi nhau với Ninh Bối Bối: “Sao hôm nay không dẫn anh người yêu nhà giàu của em tới chơi?”

“Không phải tại chị à.” Ninh Bối Bối bước tới trước mặt Ninh Nhiễm Thanh, “Cô hai nhà họ Ninh đang thất tình mà, cả nhà đều phải chú ý đến tâm trạng của chị, chị cả còn dặn em không được gọi điện thoại trước mặt chị, làm sao em dám dẫn Từ Tiêu đến đây?”

Ninh Nhiễm Thanh biết tại sao chị gái cô lại làm như vậy, là để tránh cô thấy buồn bã đây mà.

“Làm phiền em rồi.” Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy khỏi sofa quay về phòng, cậu nhóc Tiểu Tri đứng sau lưng cô, “Thanh Thanh, hay là chúng ta đi ăn đêm đi.”

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh dùng năm phút trong thời gian đi vệ sinh để nhớ đến thầy Tần, chia tay đã ba ngày rồi, không biết thầy Tần thế nào.

Mặt tường nhà vệ sinh và phòng Ninh Bối Bối chỉ cách nhau một bức tường, hai giờ đêm Ninh Bối Bối vẫn đang gọi điện thoại với Hoàng Từ Tiêu, giọng nũng nịu của con gái đã để lộ tâm trạng ngọt ngào của người đang yêu say đắm.

Sau nửa đêm trời đổ mưa lớn, buổi sáng mới tạnh, sau cơn mưa trời lại sáng, bầu không khí của cả thành phố đều trong lành hơn, nhưng con đường nhỏ dẫn ra đường lớn trong khu nhà chị gái cô đang tu sửa, mặt đường toàn vũng nước đọng.

Ninh Nhiễm Thanh đi đôi boot cao mới mua, cẩn thận bước từng bước ra khỏi khu nhà, không ngờ lại gặp được Hoàng Từ Tiêu đến đưa bữa sáng cho Ninh Bối Bối.

Hoàng Từ Tiêu kéo kính xe xuống vẫy tay với cô, Ninh Nhiễm Thanh phớt lờ đi thẳng về phía trước, cho tới khi Hoàng Từ Tiêu xuống xe đuổi theo: “Hi, chị hai.”

Ninh Nhiễm Thanh không dám nhận tiếng xưng hô này: “Tránh ra chút, tôi phải đi làm.”

“Ừm.” Hoàng Từ Tiêu giơ bữa sáng trên tay lên, “Tôi mua dư mấy suất, chị có muốn cầm một suất để mang tới văn phòng ăn không?”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng ưa cái kiểu mất la mầy lét này của Hoàng Từ Tiêu: “Thôi khỏi, tôi ăn sáng rồi.”

Các vụ án lừa đảo trong xã hội này ngày càng nhiều hơn, nhất là lừa đảo tình cảm, một buổi sáng thôi mà Ninh Nhiễm Thanh đã nhận được mấy cuộc điện thoại của các vị thân chủ đáng thương bị lừa gạt.

Ví dụ như: “Tôi quen cô ấy trong một lần đi xem mắt, cô ấy là một phụ nữ đã ly hôn, cô ấy hứa với tôi rằng chỉ cần tôi cung cấp tiền để con trai cô ấy học xong đại học thì cô ấy sẽ kết hôn với tôi, nhưng giờ con trai cô ấy đã học xong thạc sĩ rồi, cô ấy lại kết hôn với người khác.”

Lại ví dụ như: “Chúng tôi quen nhau qua mạng, gặp nhau ba lần, anh ta lừa mất bốn vạn năm ngàn tệ của tôi để đầu tư kinh doanh, liệu tôi có đòi lại được không?”

Tinh khí của Ninh Nhiễm Thanh không tốt, cơ mà Giang Hành Chi lại cứ phân công việc tiếp điện thoại cho cô, sau một ngày làm việc, cô mệt mỏi gục xuống bàn không nhắc nổi người lên.

Mấy hôm nay Dịch Hòa nhận rất nhiều vụ án, bảy giờ tối Giang Hành Chi mới ra khỏi phòng làm việc, khi anh đi ra thì Ninh Nhiễm Thanh đang gục xuống bàn nghỉ, anh ta đứng trước mặt cô ho khẽ mấy tiếng: “Mới có một ngày mà đã không chịu nổi rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh uể oải đáp: “Còn không cho nhân viên thời gian để thở à.”

Giang Hành Chi nhếch môi cười.

Sau một tuần bận rộn, cuối tuần Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Tri đi chơi Thiên Đường Khủng Long. Đến thứ hai, còn chưa đi vào Dịch Hòa, cô đã ngửi thấy mùi tám chuyện.

Giang Hành Chi từ chối nhận vụ Hội Bích Nguyệt kiện Hạ Dạ tội lừa đảo, nhưng lại nhận sự ủy thác của Hạ Dạ, ở Dịch Hòa có người nói rằng đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Bởi vì vụ kiện của Hạ Dạ rất khó thắng.

Vương Trần thở dài: “Đàn ông đều có máu anh hùng, nhưng gái bồi rượu kiện khách làng chơi tội cường hiếp, luật sư Giang biết tìm bằng chứng ở đâu bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Ninh Nhiễm Thanh muốn Giang Hành Chi cho phép cô tham gia vào vụ kiện của Hạ Dạ, nhưng anh ta không đồng ý mà giao vụ này cho một trợ lý khác, rồi lại chuyển vụ án tranh chấp điều trị trong tay trợ lý này cho cô.

Ninh Nhiễm Thanh tới phòng làm việc của Giang Hành Chi tìm anh ta, hỏi thẳng vào vấn đề: “Tại sao anh không cho tôi phụ trách vụ kiện của Hạ Dạ?”

Giang Hành Chi ngẩng đầu lên, không khỏi nhíu mày: “Cô ăn nói với cấp trên như thế đấy à?”

Bấy giờ Ninh Nhiễm Thanh mới nhớ ra mình đã chia tay theo thỏa thuận với Tần Hữu Sinh, thế nên hiện tại quan hệ giữa cô và Giang Hành Chi chỉ là cấp trên và cấp dưới đơn thuần.

“Xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý.” Ninh Nhiễm Thanh xin lỗi, “Nhưng vụ kiện của Hạ Dạ vẫn luôn do tôi phụ trách, sao tự dưng lại giao cho người khác.”

Gần đây Giang Hành Chi cũng rất nóng tính, anh ta vốn chẳng muốn trả lời câu hỏi của cô: “Tôi nghĩ tôi vốn không cần giải thích với cô bất cứ điều gì.”

Từ khi tốt nghiệp tới giờ, Ninh Nhiễm Thanh vẫn luôn sống xuôi chèo mát mái, dù sao cũng hơi ảo tưởng một chút, gần đây mới dần ngộ ra mình chẳng là cái thá gì cả. Buổi trưa cô than thở với Vương Trần, Vương Trần bèn chỉ bảo cho cô: “Giờ cậu gọi ngay cho luật sư Tần yêu cầu quay lại đi, luật sư Giang chắc chắn sẽ nể mặt luật sư Tần mà bớt khắt khe với cậu, còn không cấp trên bảo cậu làm gì thì cậu phải làm đấy, nào có ai dám hỏi tại sao như cậu.”

Lời này của Vương Trần đã khiến Ninh Nhiễm Thanh tỉnh ngộ, cô chống cằm thở dài: “Phải rồi, tớ bị Giang Hành Chi mắng là đáng đời.”

Gần đây Giang Hành Chi đối xử với Ninh Nhiễm Thanh rất khắt khe, không chỉ cô cảm nhận được mà cả Dịch Hòa đều phát hiện ra, lời đồn đại hoang đường dạo trước cũng tan thành mây khói, nhưng vẫn có người âm thầm bàn tán rằng Ninh Nhiễm Thanh vốn định bắt cả hai tay, cuối cùng lợi bất cập hại, mất cả chì lẫn chài.

Con người là động vật quần cư, sống trong một tập thể lớn, nếu muốn bên tai được yên tĩnh thì chỉ có làm người điếc hoặc cạo đầu đi tu.

Về nguyên nhân dẫn đến vụ tranh chấp trị liệu này, là một phòng khám tư nhân kê thuốc sai khiến bệnh tình của bệnh nhân nặng thêm. Đây là lần đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh xử lý vụ án như vậy, có quá nhiều điểm thắc mắc, nhưng mấy hôm nay Giang Hành Chi bận rộn không thấy tăm hơi, Ninh Nhiễm Thanh không hiểu chỗ nào thì đi hỏi trợ lý của Giang Hành Chi là Hà Minh, Hà Minh là người Đông Bắc, biết gì nói đấy không hề giấu giếm.

Buổi tối tăng ca, Ninh Nhiễm Thanh lại hỏi Hà Minh một vấn đề về việc kháng án, tuần này hầu như ngày nào Ninh Nhiễm Thanh cũng tăng ca, tới lúc để ý đến giờ giấc thì đã gần tám giờ tối.

Cô thu dọn đồ đạc, đang định đi về thì Giang Hành Chi mất tích cả ngày bỗng xuất hiện, Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu chào hỏi anh ta, Giang Hành Chi đứng lại bên cạnh cô, hỏi gần đây cô xử lý vụ án này thế nào rồi.

Ninh Nhiễm Thanh bèn nêu lại những vấn đề mà mình gặp phải cho Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi nghe xong, im lặng trầm ngâm một lát: “Đánh giá cấu thành sự cố điều trị có độ khó rất lớn, hơn nữa tiêu chuẩn khá cao, ngoài ra phương diện pháp luật tuy cứng nhắc nhưng cũng không phải không có kẽ hở, nếu không thể khởi tố vụ án này theo hướng sự cố điều trị, vậy đi theo hướng sức khỏe bị tổn hại như bình thường xem sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ một thoáng rồi vội lên mạng tìm tài liệu.

Giọng điệu của Giang Hành Chi thờ ơ lạnh nhạt, như thể thuận miệng nói ra song lại khiến Ninh Nhiễm Thanh tỉnh ngộ, nếu cô chọn khởi tố theo hướng sự cố điều trị, theo luật thì sẽ áp dụng các “Điều lệ xử lý sự cố điều trị” để xử lý vụ án; còn nếu khởi tố theo hướng yêu cầu bồi thường tổn hại sức khỏe như bình thường thì lại áp dụng “Các điều luật chung của luật dân sự”, không những bên giám định có thể dễ dàng tìm ra sai phạm của phía phòng khám mà còn có thể lấy được nhiều tiền bồi thường hơn.

Giang Hành Chi quay lại phòng làm việc để lấy tài liệu, khi đi ra thì Ninh Nhiễm Thanh đã cùng Vương Trần cũng vừa tăng ca ra về. Lúc đi ngang qua bàn làm việc của Ninh Nhiễm Thanh, Giang Hành Chi thoáng nhìn từng mẫu giấy nhòe dính trên máy tính của cô, không khỏi mỉm cười.

Hạ Dạ chờ Giang Hành Chi ở dưới tầng.

Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trần đi dạo một vòng ở trung tâm thương mại tầng sáu, khi ra khỏi tòa nhà Vũ Đạt thì vừa khéo nhìn thấy xe của Giang Hành Chi đi qua đường Thích Nghĩa phía sau Vũ Đạt, đại mỹ nhân Hạ Dạ ngồi trong xe.

Vương Trần hóng hớt nói: “Tớ còn không tin chứ, nhưng tận mắt thấy thế này thì chắc luật sư Giang và Hạ Dạ thực sự có quan hệ gì đó với nhau.”

Ninh Nhiễm Thanh cũng nhìn theo chiếc Hummer màu chong chóng rồi đi của Giang Hành Chi: “Sức quyến rũ của Hạ Dạ thật ghê gớm.”

Giang Hành Chi đưa Hạ Dạ đến dưới khu chung cư nhà cô ta, có một chiếc BMW màu xám đỗ trước bãi đậu xe của khu, Hạ Dạ nhìn chiếc BMW đó, lấy ra một điều thuốc lá cho nữ, nở một nụ cười nửa mai: “Tôi có thể hút một điều không?”

“Không” Giang Hành Chi từ chối.

“Sorry.” Hạ Dạ nói.

Giang Hành Chi hạ cửa kính xe xuống: “Đừng quên ước định giữa chúng ta, không phải tự nhiên mà tôi giúp cô.”

Lý do khiến anh giúp cô ta, đương nhiên cô ta biết rõ, Hạ Dạ quay sang nhìn Giang Hành Chi: “Thực ra tôi rất tò mò, rốt cuộc anh thích điểm gì ở nó?”

“Ai bảo tôi thích cô ấy.” Giọng Giang Hành Chi hơi lộ vẻ không vui.

Hạ Dạ cười, không đồng tình: “Từ khi biết trên thế gian này còn có sự tồn tại của một cô em gái, tôi vẫn luôn muốn gặp nó, là một người thế nào mới có thể khiến cha tôi vứt bỏ tôi và mẹ tôi, nhưng đôi khi có những chuyện không ai hiểu nổi nhân quả, có người xui xẻo thì ắt có người may mắn, nếu mọi chuyện xét theo quan hệ nhân quả thì lẽ ra nó phải là người sống khổ nhất chứ đúng không?”

Giang Hành Chi không thể trả lời được câu hỏi của Hạ Dạ, anh mỉm chặt môi.

“Tôi thực sự hâm mộ nó, từ nhỏ tới lớn đều sống trong nhung lụa, thuở nhỏ có người thân yêu thương, lớn lên lại có bạn trai che chở, giờ còn được một người thâm thương trộm nhớ vì nó mà móc tim móc phổi, anh nói xem, dựa vào đâu mà mọi thứ tốt trên đời đều thuộc về nó?” Hạ Dạ nhìn ra ngoài cửa xe, chiếc BMW vẫn đỗ cách họ không xa không hề tắt máy, ánh đèn pha như hòa vào ngọn lửa đang cháy hừng hực trong lòng cô ta.

“Cô xuống xe đi, tôi cũng không phải đối tượng phù hợp để cô trút bầu tâm sự.” Giang Hành Chi quay đầu, “Vi dù cô có nói thế nào chẳng nữa, tôi vẫn sẽ thiên vị cô ấy.”

Hạ Dạ gạt đầu tỏ ý đã hiểu, xuống xe bỏ đi, hương nước hoa thanh nhã trên người cô ta còn lãng đãng trong xe, Giang Hành Chi mở toàn bộ cửa kính xe ra để gió đêm lạnh lẽo thổi vào hòa tan mùi hương ấy, khi anh ta quay đầu xe, trên đường về thì nhận được điện thoại của Tần Hữu Sinh.

“Cô ấy có ổn không?” Tần Hữu Sinh hỏi.

“Ồn, sau khi chia tay đúng là ngoan ngoãn hơn hẳn.”

“Cậu nói xem, tôi cần bạn gái của mình ngoan ngoãn như vậy làm gì?” Tần Hữu Sinh không khỏi hỏi Giang Hành Chi, “Giờ phụ nữ đều muốn trở nên mạnh mẽ độc lập, nhưng nếu ai cũng độc lập thì cần gì đàn ông chúng ta nữa?”

“Vi trong lòng họ, độ tin cậy của đàn ông chúng ta đã xuống tới số âm, bọn họ đều thiếu cảm giác an toàn.” Giang Hành Chi nhớ đến câu nói của một vị luật sư, thấy rất có lý. Anh ta không nhịn được cười khẽ thành tiếng: “Luật sư Tần, cậu có thể chung thủy mãi mãi với tình yêu của mình không?”

Trên thế gian này, mỗi người có một quan niệm tình yêu khác nhau, “Nguyên tắc nhất tâm nhất nhân, bạch đầu bất tương ly” (*) là quan niệm về tình yêu của Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi vốn nghĩ thoáng hơn một chút, thế nhưng người khó tính soi mói với tình yêu như anh ta, cũng cứ đâm đầu vào...

(*) Nguyên người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng rời xa – Một câu thơ trong bài Bạch Đầu Ngâm của Trác Văn Quân.

Hạ Dạ lên tầng, một lát sau, một người đàn ông cao lớn bước xuống từ chiếc BMW cùng Hạ Dạ lên nhà, thang máy trong khu chung cư cao cấp đi thẳng lên từng căn hộ, mỗi căn hộ lại có hệ thống an ninh riêng, người đàn ông nọ có thể ra vào phòng, vuột ra khỏi thang máy, anh ta kéo Hạ Dạ vào ngực ngay tức thì.

“Dạ Nhi...” Người đàn ông nọ ghé vào bên tai Hạ Dạ, dịu dàng gọi tên cô ta.

Trên đời này có muôn vàn kiểu tình yêu, tình yêu giữa đàn ông và phụ nữ chẳng có gì khác ngoài dục vọng dẫn dắt cái cọ tranh chấp, cuối cùng đều chỉ cầu mong có một thành quả.

Tình yêu của Hạ Dạ chắc chắn không có bất cứ thành quả gì, bởi vì người cô ta yêu là Diên An.

“Tuần trước em mới bị người ta lãng nhục...” Hạ Dạ thì thầm, giọng nói yếu ớt. Bàn tay đặt trên eo Hạ Dạ của Diên An nổi gân xanh, anh ta biết chuyện này, Hạ Dạ làm âm lên như vậy, chẳng phải để cho anh ta biết hay sao.

Diên An vội vàng hôn Hạ Dạ một cách cuồng nhiệt.

Hạ Dạ đẩy Diên An ra: “Anh không chê em bẩn à?”

“Anh sẽ sai người giặt thẳng đó.” Dưới ánh sáng mờ ảo, đường nét trên khuôn mặt Diên An không rõ ràng, tuy nhiên vẫn có thể nhận ra đó là một khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa khô khan, nhất là đôi mắt kia, đen thẳm, tĩnh mịch, sắc bén,...

“À phải, em quên mất con trai anh cũng năm tuổi rồi.”

Hạ Dạ nhẹ nhàng ôm lấy eo Diên An, yêu kiều hỏi: “Anh ra ngoài ăn vụng, không sợ ở nhà con trai tìm cha sao?”

Hạ Dạ hâm mộ điều gì nhất ở Ninh Nhiễm Thanh? Đó là hâm mộ trên đời này có một người đàn ông xuất chúng nâng niu cô trong lòng bàn tay, yêu thương cô một cách quang minh chính đại, đương nhiên ngoài điểm này, Ninh Nhiễm Thanh còn có quá nhiều thứ để Hạ Dạ hâm mộ: ví dụ như một công việc đẳng hoàng; suy nghĩ trong sáng đơn thuần; có người thân yêu thương che chở cô vô điều kiện; dường như phiên muộn lớn nhất của cô là nghĩ xem làm thế nào để dấy vò bạn trai mình...

Ông trời đúng là quá bất công, đêm khuya Hạ Dạ nằm trong ngực Diên An kể về Ninh Nhiễm Thanh, cô ta bắt đầu câu chuyện: “Em kể cho anh nghe về một cô bé cực kỳ may mắn, cô ấy có một người bạn trai rất thương yêu...”

Trong bóng tối, Diên An lặng lẽ nhìn Hạ Dạ.

Hạ Dạ nhỏ giọng cười: “... Có lẽ là em không xứng với tình yêu như vậy.”

Cuối cùng Diên An giận dữ bỏ đi, phòng không bật đèn, Hạ Dạ vấp vào ghế ngã xuống, đầu gối đập thẳng vào nền nhà lát gạch, đau đớn vô cùng.

Chẳng bao lâu sau, thành phố A đón chào kỳ nghỉ lễ quan trọng nhất năm – Tết Nguyên Đán. Dịch Hòa nghỉ tám ngày, Ninh Nhiễm Thanh lĩnh được một ít tiền thưởng Tết và một ít quà tặng từ phòng tài vụ.

Vụ kiện của Hạ Dạ là vụ kiện cuối cùng trong năm mà Giang Hành Chi xử lý, bị cáo là một thương gia giàu có, khi mọi người đều tưởng rằng không có bất cứ kẽ hở nào để đảo ngược tình thế, Giang Hành Chi lại thắng kiện một cách ngoạn mục.

Mấy ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ, Ninh Nhiễm Thanh vốn chẳng còn việc gì cần giải quyết, ngày ngày tới văn phòng làm vài chuyện nhỏ nhặt, gửi bưu phẩm, sắp xếp tài liệu và nhận điện thoại...

Nhưng Hà Minh phải có quá nhiều việc phải làm, bận tới mất tới mũi, cuối cùng chẳng còn cách nào khác, anh ta đành giao cho Ninh Nhiễm Thanh một chuyện vặt – đích thân giao hai văn kiện cần ký tên cho Hạ Dạ.

Ninh Nhiễm Thanh đi taxi tới nhà của Hạ Dạ. Thói quen sinh hoạt của Hạ Dạ đảo lộn ngày đêm, hai giờ chiều, Hạ Dạ vừa thức giấc, cô ta mặc một bộ váy ngủ lụa màu trắng rộng thùng thình ra mở cửa cho Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh cư xử với Hạ Dạ rất lịch sự lễ độ, còn Hạ Dạ thì tỏ ra lười nhác và thờ ơ, cô ta bảo Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống sofa trước, rồi quay người đi rót cho cô một cốc nước nóng bùng ra.

“Nhà tôi không còn những thứ khác, Ninh tiểu thư thông cảm cho.”

“Cảm ơn.” Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười, đang định cầm cốc nước nóng trong tay cô ta thì “Choang” một tiếng, cốc nước trong tay Hạ Dạ rơi xuống đất vỡ tan, còn nước nóng trong cốc thì rót hết lên đùi Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh chỉ mặc một chiếc quần bò, nước nóng khiến cô nhảy dựng lên khỏi sofa: “Ồ...”

“Xin lỗi, tự nhiên tôi lại mất tập trung.” Hạ Dạ quay người đi lấy khăn cho Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh rút mấy tờ khăn giấy từ trên bàn uống nước để lau, ánh mắt vô tình lướt qua một bức ảnh đặt ở cạnh hộp khăn giấy, sau đó cô cũng người nhìn bức ảnh ấy.

Ba người trong ảnh là một gia đình ba người hạnh phúc, người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, người đàn ông cao ráo đẹp trai, người đang ôm một cô bé đội mũ thỏ con rất đáng yêu.

Tại sao bà Tần Thẩm Lam lại có mặt trong ảnh? Ninh Nhiễm Thanh không khỏi run run, cô ngẩng đầu lên, Hạ Dạ vừa bước ra từ phòng vệ sinh đã đứng trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô.

“Người phụ nữ trong ảnh chắc cô cũng không lạ gì, còn người đàn ông bên cạnh bà ta... Tôi nghĩ tôi nên giới thiệu với cô, vì nếu không có ông ấy thì cũng không có cô, con người ta sống trên đời này, tuy biết càng ít thì càng vui vẻ, nhưng cũng không thể vô tri tới mức không biết cha ruột của mình là ai, có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Ninh Nhiễm Thanh muốn Giang Hành Chi cho phép cô tham gia vào vụ kiện của Hạ Dạ, nhưng anh ta không đồng ý mà giao vụ này cho một trợ lý khác, rồi lại chuyển vụ án tranh chấp điều trị trong tay trợ lý này cho cô.

Ninh Nhiễm Thanh tới phòng làm việc của Giang Hành Chi tìm anh ta, hỏi thẳng vào vấn đề: “Tại sao anh không cho tôi phụ trách vụ kiện của Hạ Dạ?”

Giang Hành Chi ngẩng đầu lên, không khỏi nhú mày: “Cô ăn nói với cấp trên như thế đấy à?”

Bấy giờ Ninh Nhiễm Thanh mới nhớ ra mình đã chia tay theo thỏa thuận với Tần Hữu Sinh, thế nên hiện tại quan hệ giữa cô và Giang Hành Chi chỉ là cấp trên và cấp dưới đơn thuần.

“Xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý.” Ninh Nhiễm Thanh xin lỗi, “Nhưng vụ kiện của Hạ Dạ vẫn luôn do tôi phụ trách, sao tự dưng lại giao cho người khác.”

Gần đây Giang Hành Chi cũng rất nóng tính, anh ta vốn chẳng muốn trả lời câu hỏi của cô: “Tôi nghĩ tôi vốn không cần giải thích với cô bất cứ điều gì.”

Từ khi tốt nghiệp tới giờ, Ninh Nhiễm Thanh vẫn luôn sống xuôi chèo mát mái, dù sao cũng hơi ảo tưởng một chút, gần đây mới dần ngộ ra mình chẳng là cái thứ gì cả. Buổi trưa cô than thở với Vương Trân, Vương Trân bèn chỉ bảo cho cô: “Giờ cậu gọi ngay cho luật sư Tần yêu cầu quay lại đi, luật sư Giang chắc chắn sẽ nể mặt luật sư Tần mà bớt khắt khe với cậu, còn không cấp trên bảo cậu làm gì thì cậu phải làm đấy, nào có ai dám hỏi tại sao như cậu.”

Lời này của Vương Trân đã khiến Ninh Nhiễm Thanh tỉnh ngộ, cô chống cảm thờ dãi: “Phải rồi, tớ bị Giang Hành Chi mắng là đáng đời.”

Gần đây Giang Hành Chi đối xử với Ninh Nhiễm Thanh rất khắt khe, không chỉ cô cảm nhận được mà cả Dịch Hòa đều phát hiện ra, lời đồn đại hoang đường đạo trước cũng tan thành mây khói, nhưng vẫn có người âm thầm bàn tán rằng Ninh Nhiễm Thanh vốn định bắt cả hai tay, cuối cùng lợi bất cập hại, mất cả chì lẫn chài.

Con người là động vật quần cư, sống trong một tập thể lớn, nếu muốn bên tai được yên tĩnh thì chỉ có làm người điếc hoặc cạo đầu đi tu.

Về nguyên nhân dẫn đến vụ tranh chấp trị liệu này, là một phòng khám tư nhân kê thuốc sai khiến bệnh tình của bệnh nhân nặng thêm. Đây là lần đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh xử lý vụ án như vậy, có quá nhiều điểm thắc mắc, nhưng mấy hôm nay Giang Hành Chi bận rộn không thấy tăm hơi, Ninh Nhiễm Thanh không hiểu chỗ nào thì đi hỏi trợ lý của Giang Hành Chi là Hà Minh, Hà Minh là người Đông Bắc, biết gì nói đấy không hề giấu giếm.

Buổi tối tặng ca, Ninh Nhiễm Thanh lại hỏi Hà Minh một vấn đề về việc kháng án, tuần này hầu như ngày nào Ninh Nhiễm Thanh cũng tặng ca, tới lúc để ý đến giờ giấc thì đã gần tám giờ tối.

Cô thu dọn đồ đạc, đang định đi về thì Giang Hành Chi mất tích cả ngày bỗng xuất hiện, Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu chào hỏi anh ta, Giang Hành Chi đứng lại bên cạnh cô, hỏi gần đây cô xử lý vụ án này thế nào rồi.

Ninh Nhiễm Thanh bèn nêu lại những vấn đề mà mình gặp phải cho Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi nghe xong, im lặng trầm ngâm một lát: “Đánh giá cấu thành sự cố điều trị có độ khó rất lớn, hơn nữa tiêu chuẩn khá cao, ngoài ra phương diện pháp luật tuy cứng nhắc nhưng cũng không phải không có kẽ hở, nếu không thể khởi tố theo hướng sự cố điều trị, vậy đi theo hướng sức khỏe bị tổn hại như bình thường xem sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ một thoáng rồi vội lên mạng tìm tài liệu.

Giọng điệu của Giang Hành Chi thờ ơ lạnh nhạt, như thể thuận miệng nói ra song lại khiến Ninh Nhiễm Thanh tỉnh ngộ, nếu cô chọn khởi tố theo hướng sự cố điều trị, theo luật thì sẽ áp dụng các “Điều lệ xử lý sự cố điều trị” để xử lý vụ án; còn nếu khởi tố theo hướng yêu cầu bồi thường tổn hại sức khỏe như bình thường thì lại áp dụng “Các điều luật chung của luật dân sự”, không những bên giám định có thể dễ dàng tìm ra sai phạm của phía phòng khám, mà còn có thể lấy được nhiều tiền bồi thường hơn.

Giang Hành Chi quay lại phòng làm việc để lấy tài liệu, khi đi ra thì Ninh Nhiễm Thanh đã cùng Vương Trân cũng vừa tặng ca ra về. Lúc đi ngang qua bàn làm việc của Ninh Nhiễm Thanh, Giang Hành Chi thoáng nhìn từng mẩu giấy nhớ dính trên máy tính của cô, không khỏi mỉm cười.

Hạ Dạ chờ Giang Hành Chi ở dưới tầng.

Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân đi dạo một vòng ở trung tâm thương mại tầng sáu, khi ra khỏi tòa nhà Vũ Đạt thì vừa khéo nhìn thấy xe của Giang Hành Chi đi qua đường Thích Nghĩa phía sau Vũ Đạt, đại mỹ nhân Hạ Dạ ngồi trong xe.

Vương Trân hóng hót nói: “Tớ còn không tin chứ, nhưng tận mắt thấy thế này thì chắc luật sư Giang và Hạ Dạ thực sự có quan hệ gì đó với nhau.”

Ninh Nhiễm Thanh cũng nhìn theo chiếc Hummer màu chong ròi đi của Giang Hành Chi: “Sức quyến rũ của Hạ Dạ thật ghê gớm.”

Giang Hành Chi đưa Hạ Dạ đến dưới khu chung cư nhà cô ta, có một chiếc BMW màu xám đỗ trước bãi đậu xe của khu, Hạ Dạ nhìn chiếc BMW đó, lấy ra một điều thuốc lá cho nữ, nở một nụ cười mỉa mai: “Tôi có thể hút một điều không?”

“Không” Giang Hành Chi từ chối.

“Sorry.” Hạ Dạ nói.

Giang Hành Chi hạ cửa kính xe xuống: “Đừng quên ước định giữa chúng ta, không phải tự nhiên mà tôi giúp cô.”

Lý do khiến anh giúp cô ta, đương nhiên cô ta biết rõ, Hạ Dạ quay sang nhìn Giang Hành Chi: “Thực ra tôi rất tò mò, rốt cuộc anh thích điểm gì ở nó?”

“Ai bảo tôi thích cô ấy.” Giọng Giang Hành Chi hơi lộ vẻ không vui.

Hạ Dạ cười, không đồng tình: “Từ khi biết trên thế gian này còn có sự tồn tại của một cô em gái, tôi vẫn luôn muốn gặp nó, là một người thế nào mới có thể khiến cha tôi vứt bỏ tôi và mẹ tôi, nhưng đôi khi có những chuyện không ai hiểu nổi nhân quả, có người xui xẻo thì ắt có người may mắn, nếu mọi chuyện xét theo quan hệ nhân quả thì lẽ ra nó phải là người sống khổ nhất chứ đúng không?”

Giang Hành Chi không thể trả lời được câu hỏi của Hạ Dạ, anh mím chặt môi.

“Tôi thực sự hâm mộ nó, từ nhỏ tới lớn đều sống trong nhung lụa, thuở nhỏ có người thân yêu thương, lớn lên lại có bạn trai che chở, giờ còn được một người thâm thương trộm nhớ vì nó mà móc tim móc phổi, anh nói xem, dựa vào đâu mà mọi thứ tốt trên đời đều thuộc về nó?” Hạ Dạ nhìn ra ngoài cửa xe, chiếc BMW vẫn đỗ cách họ không xa không hề tắt máy, ánh đèn pha như hòa vào ngọn lửa đang cháy hừng hực trong lòng cô ta.

“Cô xuống xe đi, tôi cũng không phải đối tượng phù hợp để cô trút bầu tâm sự.” Giang Hành Chi quay đầu, “Vì dù cô có nói thế nào chẳng nữa, tôi vẫn sẽ thiên vị cô ấy.”

Hạ Dạ gạt đầu tỏ ý đã hiểu, xuống xe bỏ đi, hương nước hoa thanh nhã trên người cô ta còn lảng đãng trong xe, Giang Hành Chi mở toàn bộ cửa kính xe ra để gió đêm lạnh lẽo thổi vào hòa tan mùi hương ấy, khi anh ta quay đầu xe, trên đường về thì nhận được điện thoại của Tần Hữu Sinh.

“Cô ấy có ổn không?” Tần Hữu Sinh hỏi.

“Ồn, sau khi chia tay đúng là ngoan ngoãn hơn hẳn.”

“Cậu nói xem, tôi cần bạn gái của mình ngoan ngoãn như vậy làm gì?” Tần Hữu Sinh không khỏi hỏi Giang Hành Chi, “Giờ phụ nữ đều muốn trở nên mạnh mẽ độc lập, nhưng nếu ai cũng độc lập thì cần gì đàn ông chúng ta nữa?”

“Vì trong lòng họ, độ tin cậy của đàn ông chúng ta đã xuống tới số âm, bọn họ đều thiếu cảm giác an toàn.” Giang Hành Chi nhớ đến câu nói của một vị luật sư, thấy rất có lý. Anh ta không nhịn được cười khế thành tiếng: “Luật sư Tần, cậu có thể chung thủy mãi mãi với tình yêu của mình không?”

Trên thế gian này, mỗi người có một quan niệm tình yêu khác nhau, “Nguyên tắc nhất tâm nhất nhân, bạch đầu bất tương ly” (*) là quan niệm về tình yêu của Tần Hữu Sinh, Giang Hành Chi vốn nghĩ thoáng hơn một chút, thế nhưng người khó tính soi mói với tình yêu như anh ta, cũng cứ đâm đầu vào...

(*) Nguyên người lòng chỉ một, bạch đầu chẳng rời xa – Một câu thơ trong bài Bạch Đầu Ngâm của Trác Văn Quân.

Hạ Dạ lên tầng, một lát sau, một người đàn ông cao lớn bước xuống từ chiếc BMW cùng Hạ Dạ lên nhà, thang máy trong khu chung cư cao cấp đi thẳng lên từng căn hộ, mỗi căn hộ lại có hệ thống an ninh riêng, người đàn ông nọ có thể ra vào phòng, vuột ra khỏi thang máy, anh ta kéo Hạ Dạ vào ngực ngay tức thì.

“Dạ Nhi...” Người đàn ông nọ ghé vào bên tai Hạ Dạ, dịu dàng gọi tên cô ta.

Trên đời này có muôn vàn kiểu tình yêu, tình yêu giữa đàn ông và phụ nữ chẳng có gì khác ngoài dục vọng dẫn dắt cái cọ tranh chấp, cuối cùng đều chỉ cầu mong có một thành quả.

Tình yêu của Hạ Dạ chắc chắn không có bất cứ thành quả gì, bởi vì người cô ta yêu là Diên An.

“Tuần trước em mới bị người ta lãng nhục...” Hạ Dạ thì thầm, giọng nói yếu ớt. Bàn tay đặt trên eo Hạ Dạ của Diên An nổi gân xanh, anh ta biết chuyện này, Hạ Dạ làm ầm lên như vậy, chẳng phải để cho anh ta biết hay sao.

Diên An vội vàng hôn Hạ Dạ một cách cuồng nhiệt.

Hạ Dạ đẩy Diên An ra: “Anh không chê em bẩn à?”

“Anh sẽ sai người giặt thẳng đó.” Dưới ánh sáng mờ ảo, đường nét trên khuôn mặt Diên An không rõ ràng, tuy nhiên vẫn có thể nhận ra đó là một khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa khô ngô, nhất là đôi mắt kia, đen thẳm, tĩnh mịch, sắc bén,...

“À phải, em quên mất con trai anh cũng năm tuổi rồi.”

Hạ Dạ nhẹ nhàng ôm lấy eo Diên An, yêu kiều hỏi: “Anh ra ngoài ăn vụng, không sợ ở nhà con trai tìm cha sao?”

Hạ Dạ hâm mộ điều gì nhất ở Ninh Nhiễm Thanh? Đó là hâm mộ trên đời này có một người đàn ông xuất chúng nâng niu cô trong lòng bàn tay, yêu thương cô một cách quang minh chính đại, đương nhiên ngoài điểm này, Ninh Nhiễm Thanh còn có quá nhiều thứ để Hạ Dạ hâm mộ: ví dụ như một công việc đẳng hoàng; suy nghĩ trong sáng đơn thuần; có người thân yêu thương che chở cô vô điều kiện; dường như phiền muộn lớn nhất của cô là nghĩ xem làm thế nào để dây vô bạn trai mình...

Ông trời đúng là quá bất công, đêm khuya Hạ Dạ nằm trong ngực Diên An kể về Ninh Nhiễm Thanh, cô ta bắt đầu câu chuyện: “Em kể cho anh nghe về một cô bé cực kỳ may mắn, cô ấy có một người bạn trai rất thương yêu...”

Trong bóng tối, Diên An lặng lẽ nhìn Hạ Dạ.

Hạ Dạ nhỏ giọng cười: “... Có lẽ là em không xứng với tình yêu như vậy.”

Cuối cùng Diên An giận dữ bỏ đi, phòng không bật đèn, Hạ Dạ vấp vào ghế ngã xuống, đầu gối đập thẳng vào nền nhà lát gạch, đau đớn vô cùng.

Chẳng bao lâu sau, thành phố A đón chào kỳ nghỉ lễ quan trọng nhất năm – Tết Nguyên Đán. Dịch Hòa nghỉ tám ngày, Ninh Nhiễm Thanh lĩnh được một ít tiền thưởng Tết và một ít quà tặng từ phòng tài vụ.

Vụ kiện của Hạ Dạ là vụ kiện cuối cùng trong năm mà Giang Hành Chi xử lý, bị cáo là một thương gia giàu có, khi mọi người đều tưởng rằng không có bất cứ kẻ hở nào để đảo ngược tình thế, Giang Hành Chi lại thắng kiện một cách ngoạn mục.

Mấy ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ, Ninh Nhiễm Thanh vốn chẳng còn việc gì cần giải quyết, ngày ngày tới văn phòng làm vài chuyện nhỏ nhặt, gửi bưu phẩm, sắp xếp tài liệu và nhận điện thoại...

Nhưng Hà Minh phải có quá nhiều việc phải làm, bận tới mất tới mũi, cuối cùng chẳng còn cách nào khác, anh ta đành giao cho Ninh Nhiễm Thanh một chuyện vặt – đích thân giao hai văn kiện cần ký tên cho Hạ Dạ.

Ninh Nhiễm Thanh đi taxi tới nhà của Hạ Dạ. Thói quen sinh hoạt của Hạ Dạ đảo lộn ngày đêm, hai giờ chiều, Hạ Dạ vừa thức giấc, cô ta mặc một bộ váy ngủ lụa màu trắng rộng thùng thình ra mở cửa cho Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh cư xử với Hạ Dạ rất lịch sự lễ độ, còn Hạ Dạ thì tỏ ra lười nhác và thờ ơ, cô ta bảo Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống sofa trước, rồi quay người đi rót cho cô một cốc nước nóng bụng ra.

“Nhà tôi không còn những thứ khác, Ninh tiểu thư thông cảm cho.”

“Cảm ơn.” Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười, đang định cầm cốc nước nóng trong tay cô ta thì “Choang” một tiếng, cốc nước trong tay Hạ Dạ rơi xuống đất vỡ tan, còn nước nóng trong cốc thì rót hết lên đùi Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh chỉ mặc một chiếc quần bò, nước nóng khiến cô nhảy dựng lên khỏi sofa: “Ồ...”

“Xin lỗi, tự nhiên tôi lại mất tập trung.” Hạ Dạ quay người đi lấy khăn cho Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh rút mấy tờ khăn giấy từ trên bàn uống nước để lau, ánh mắt vô tình lướt qua một bức ảnh đặt ở cạnh hộp khăn giấy, sau đó cô cũng nhìn bức ảnh ấy.

Ba người trong ảnh là một gia đình ba người hạnh phúc, người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, người đàn ông cao ráo đẹp trai, người đang ôm một cô bé đội mũ thỏ con rất đáng yêu.

Tại sao bà Tần Thẩm Lam lại có mặt trong ảnh? Ninh Nhiễm Thanh không khỏi run run, cô ngẩng đầu lên, Hạ Dạ vừa bước ra từ phòng vệ sinh đã đứng trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô.

“Người phụ nữ trong ảnh chắc cô cũng không lạ gì, còn người đàn ông bên cạnh bà ta... Tôi nghĩ tôi nên giới thiệu với cô, vì nếu không có ông ấy thì cũng không có cô, con người ta sống trên đời này, tuy biết càng ít thì càng vui vẻ, nhưng cũng không thể vô tri tới mức không biết cha ruột của mình là ai, có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Type: Linh Linh

“Trông em rất giống bạn gái cũ của tôi.”

“Ồ, hóa ra anh còn có một cô bạn gái cũ.”

Phía sau chiếc xe màu rươi vang là vô số nhà tầng cao cao đèn hoa lộng lẫy, những tấm bảng quảng cáo trên các tòa nhà hòa quyện đan cài về lên muôn vàn màu sắc, điểm tô cho khung cảnh phồn hoa rực rỡ nơi phố phường, màu Champagne vẫn đỏ ven đường không di chuyển. Ánh đèn đường óng ánh chiếu lên khuôn mặt tuần tú của anh, rực rỡ là thế, ấm áp là thế, như một hình ảnh được vẽ ra từ chuyện cổ tích.

Có một người yêu thương cô như vậy, đời này cô còn cầu mong gì hơn thế?

Cô là trời là đất, anh mãi mãi nâng niu che chở cô trong lòng bàn tay, anh tựa như một thiên thần trong thế giới của cô, nhưng lại chưa từng khiến cô phải ngẩng đầu ngưỡng vọng, mà luôn cố gắng nuông chiều cô, dù cô làm gì chẳng nữa thì anh vẫn bao dung cô, dù khi yêu cô luôn muốn chiếm thế thượng phong thì anh cũng sẽ tự đặt mình ở thế hạ phong.

Có một người bạn trai tốt như vậy đúng là phúc ba đời của cô.

“Liệu tôi có thể cùng tiểu thư đi một đoạn đường hay không tại hạ thực sự muốn làm quen với tiểu thư, chúng ta kết bạn nhé?” Tần Hữu Sinh lại lên tiếng, ý cười trên mặt vẫn không giảm, ánh đèn chiếu vào trong mắt anh, khiến đôi mắt sâu thẳm của anh tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ như ánh ngân hà.

Ninh Nhiễm Thanh đã sớm rơi nước mắt, cô nghẹn ngào hỏi: “Trông tôi giống bạn gái anh thật à?”

“Thật chứ, giống như chị em vậy, mà cô ấy cũng mít ướt y hệt cô.” Tần Hữu Sinh dịu dàng nói, trên cao là màn đêm u tối như một lớp nhung đen, không có một gợn mây, có điều vì là ngày lễ nên cả thành phố được giăng đèn kết hoa, xa xa pháo hoa nở bùng trong chớp mắt, đèn hoa rực rỡ suốt đêm không ngủ, tươi đẹp lộng lẫy.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa lên xe, Tần Hữu Sinh thoáng nhìn tình hình giao thông trên đường, cuối cùng cũng thấy nóng ruột: “Honey, em nghĩ mà xem, điều kiện của tôi rất tốt.”

Cuối cùng Ninh Nhiễm Thanh phải ngừng khóc rồi bật cười, khi đang định đi vòng qua đầu xe thì Tần Hữu Sinh lại xuống xem mở cửa xe ở vị trí ghế phụ cho cô: “Mời ngồi, công chúa của anh.”

Tần Hữu Sinh và Ninh Nhiễm Thanh đứng rất gần nhau, khi anh nói: “Công chúa của anh”, khóe môi ấm áp của anh gần như lướt qua má trái cô, Ninh Nhiễm Thanh bỗng đỏ mặt cúi đầu ngò lên xe.

Trong xe có bật đèn và điều hòa, ánh sáng màu vàng nhạt khiến lòng người ấm áp, Tần Hữu Sinh cũng ngồi lên xe, lẳng lặng nhìn cô: “Nhiễm Thanh, anh rất nhớ em.”

“Anh... Sao anh biết em... không về nhà.” Ninh Nhiễm Thanh lí nhí hỏi.

“Nếu đến chuyện này mà cũng không biết thì anh có còn xứng làm bạn trai của em không... À, bạn trai cũ.” Tần Hữu Sinh nghiêm túc đáp, gương mặt tuần tú như chìm vào trong ánh sáng rực rỡ, giọng nói ung dung bình thản mà lại chứa sức nặng không ai dám khinh thường, như thế đã vượt qua ngàn núi trăm sông chỉ để tới đây gặp cô.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu im lặng.

Tần Hữu Sinh cũng không muốn nói tiếp đề tài này, dù sắp phải đối mặt với điều gì, đêm nay cũng vẫn là đêm giao thừa của anh và cô, bỏ cái cũ đón cái mới, cũng là một lần “Bỏ cái cũ đón cái mới” của anh và cô.

Xe lẳng lặng lướt qua những con phố rực rỡ đèn hoa, cuối cùng vòng qua tuyến đường chính, lên thẳng đường trên cao rồi chạy tới một khu biệt thự mới khánh thành, Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra ngoài, ngạc nhiên hỏi: “Thầy Tần ơi, chúng ta định đi tới đâu?”

“Một lúc nữa là đến rồi.” Tần Hữu Sinh mỉm cười, xe ra khỏi đường trên cao, đi qua một con đường xung quanh trồng rau củ sạch, cuối cùng dừng lại trước một ngôi biệt thự mới tuyệt đẹp.

Tần Hữu Sinh nghiêng người tháo dây an toàn cho Ninh Nhiễm Thanh, sau đó nắm tay cô cùng xuống xe vào biệt thự, đèn phòng khách được bật lên, ánh sáng rực rỡ, toàn bộ vật dụng trong nhà đều mới tinh, sàn nhà sáng bóng tới mức soi gương cũng được.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn đồ đạc trang trí bên trong ngôi biệt thự với vẻ khó tin: “Thầy Tần ...”

“Nhiễm Thanh, thực ra hôm ấy anh cầu hôn em cũng không phải chưa chuẩn bị gì hết, chỗ anh là căn hộ hai phòng ngủ, không hợp làm nhà ở của bọn mình trong tương lai, thế nên anh mới mua nơi này, phong cách trang trí hoàn toàn dựa theo sở thích của em..”

Tần Hữu Sinh ôm Ninh Nhiễm Thanh dịu dàng nói: “Sau đó lời của em đã khiến anh tỉnh ngộ, thực ra trước giờ anh luôn tự cho là đúng, anh tưởng rằng

mình đã cho em một niềm vui bất ngờ, không ngờ cuối cùng lại khiến em cảm thấy áp lực. Liệu em có thể tha thứ cho anh được không?”

Ninh Nhiễm Thanh ôm Tần Hữu Sinh, mỗi câu nói của anh đều chạm tới tận đáy lòng cô: “Thầy Tần, tại sao anh lại tốt với em như vậy...”

“Anh chỉ có một người bạn gái, đời này cũng chỉ có một người vợ, anh không tốt với cô ấy thì tốt với ai, đúng không nào?” Một tay Tần Hữu Sinh ôm lấy vai Ninh Nhiễm Thanh, đôi mắt đen sâu thẳm thẳm dường như có thể nhìn thấu trái tim cô.

“Trước đây em đúng là quá hư hỏng...” Ninh Nhiễm Thanh cảm động vô cùng, nước mắt rơi trên áo măng tô lông cừu của anh, khiến chiếc áo măng tô màu đen của anh chỗ đậm màu chỗ nhạt màu.

Ninh Nhiễm Thanh thích nhất là dáng vẻ của Tần Hữu Sinh những khi anh mặc áo măng tô, dáng người cao lớn mạnh mẽ, phong thái lại ung dung tao nhã, dù lúc này anh đang mặc một chiếc tạp dề quảng cáo do siêu thị tặng thì trông vẫn xuất chúng hơn người, còn có thêm một chút âm áp của cuộc sống thường ngày.

Tần Hữu Sinh ở trong bếp nghiên cứu cách làm món thịt bò bít tết, Ninh Nhiễm Thanh ở trong phòng ăn sànp xếp bát đĩa và rưới vang đỏ, bận rộn song trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Cô tưởng mình sẽ phải đón giao thừa trong cô độc, giờ quay đầu nhìn Tần Hữu Sinh đang bận rộn nấu ăn trong bếp: “Thầy Tần, rốt cuộc làm thế nào mà anh biết em không về thành phố Thanh.”

“Chị gái em gọi điện cho anh, bảo anh chăm sóc em cho tốt, còn nói tính em khó chiều, mong anh đừng chấp nhậ với em.” Tần Hữu Sinh tươi cười quay đầu nói, “May là có cuộc gọi này của chị gái em, nếu không em định giấu tất cả mọi người, rồi đón Tết một mình hay sao?”

“Thế anh có cho chị gái em biết... sự thật không?” Trẻ con nói dối đều sợ lời nói dối của mình bị vạch trần.

“Đương nhiên là anh...” Tần Hữu Sinh ngừng lại, nhìn cô với ánh mắt sáng ngời, “Bạn trai nên đứng về phía bạn gái trong mọi trường hợp, đúng không?”

Ninh Nhiễm Thanh nở nụ cười an tâm, nụ cười của cô rực rỡ tới mức Tần Hữu Sinh cũng phải hoa mắt.

Nét cười trên khuôn mặt anh hơi nhạt đi: “Nhưng lần sau không được làm vậy nữa.”

Cô đưa tay lên “ok” với anh, “Em sẽ không làm vậy nữa đâu.”

Cô im lặng một thoáng rồi nói tiếp: “Vậy chuyện thỏa thuận chia tay của chúng ta...”

Tần Hữu Sinh nghiêng người qua cánh cửa kéo màu trắng, ngờ vực hỏi: “Em đã nói với chị gái em là bọn mình quay lại rồi cơ mà?”

Ninh Nhiễm Thanh kêu hừ hừ, cô lại bị Tần Hữu Sinh đặt bẫy rồi, cơ mà đáy lòng vẫn ngọt ngào đến khó tin. Hóa ra thực sự yêu một người chính là khi yêu chẳng quan trọng ai là người chiếm thế thượng phong, ai là người ở thế hạ phong.

Khi món bò bít tết phi lê của Tần Hữu Sinh ra lò, thì một nửa trông khá ổn, còn một nửa bị cháy khét, anh cho cô phần ngon hơn: “Tại hạ bất tài, mong mỹ nhân nể mặt.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn: “Được.”

Sau đó anh lại làm ra hai bát súp ngô đặc, màu sắc rất đáng yêu, trông ngon miệng hơn món bò bít tết như hê kia nhiều, mùi vị cũng thơm ngon đúng vị.

Tần Hữu Sinh đứng lên mở nắp rưới đỏ, đổ cho mình và cô mỗi người một chút, sau đó nâng ly: “Nhiễm Thanh, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới, thầy Tần.”

Từ nhỏ tới lớn, Ninh Nhiễm Thanh luôn có được những thứ tốt nhất trên đời, cho tới khi gặp Tần Hữu Sinh dù có một người bạn trai tuyệt vời như vậy, cô cũng không biết cách quý trọng, giống như đồ chơi của cô ngày bé, cô vứt con búp bê mình thích nhất vào phòng đồ đồ, cuối cùng lại khóc nhè vì không tìm được nó.

Rượu vang đỏ ngấm chậm nhưng lại tác dụng mạnh, ăn cơm xong cô khiêu vũ với anh, bước chân hơi chậm, mỗi lần lồi nhịp đều giẫm lên chân anh. Ánh sáng từ đèn chùm kiểu Pháp trong phòng khách lấp lánh lãng mạn, bản nhạc du dương là bản Liebestraum của Franz Liszt, một lúc lâu sau cô mới từ từ đuôi kịp tiết tấu, hai tay cô ôm lấy hông anh, vùi đầu vào ngực anh, tai phải nghe thấy tiếng nhạc êm ái tuyệt vời, tai trái lặng nghe tiếng nhịp tim mạnh mẽ rõ nét của anh.

...

Nửa đêm, quảng trường thành phố A bắt đầu bắn pháo hoa, ngoài ban công phòng ngủ có hai người đang ngồi trên ghế dựa, Ninh Nhiễm Thanh nằm trong lòng Tần Hữu Sinh, trên người đắp một chiếc chăn lông kiêu Anh rất dày.

“Đừng” một tiếng, pháo hoa trên quảng trường nở bùng trong chớp mắt, bầu trời âm u tĩnh mịch bỗng được tô điểm thêm từng vầng vàng màu sắc lộng lẫy, cả bầu trời như bừng sáng.

Ninh Nhiễm Thanh nằm trong ngực Tần Hữu Sinh cười tít mắt cảm khái: “Đẹp quá.” Từ nhỏ cô đã thích những thứ đẹp đẽ, ví dụ như pháo hoa rực rỡ sắc màu, hoa lửa liên tục bay lên hạ xuống như sao sa, trong ánh sáng lan tỏa mà cảm nhận được sự ngán ngùi của cái đẹp.

Nằm trong ngực người mình yêu nhất ngắm pháo hoa rợp trời, Ninh Nhiễm Thanh thực sự thấy thỏa mãn và hạnh phúc, cô ngẩng đầu nhìn Tần Hữu Sinh, anh cũng cúi đầu nhìn cô, sau đó chậm chậm hôn lên môi cô.

“Thầy Tần, có lẽ em không phải con ruột của cha em.” Ninh Nhiễm Thanh chợt lên tiếng, trong giọng chứa đầy hụt hẫng âu sầu.

“Đồ ngốc, mọi chuyện không vui đều để sang năm sau anh cùng em đối mặt giải quyết được không?” Giọng nói của anh ấm áp dịu dàng, như dệt lên một tấm lưới, đem đến cho người ta cảm giác an toàn.

Đêm nay vừa ngọt ngào vừa khiến lòng người sau đắng, nhất là dưới khung cảnh pháo hoa muôn sắc muôn màu, triền miên và quyến luyến.

Đêm khuya Tần Hữu Sinh bế Ninh Nhiễm Thanh về phòng, tuy tối nay cô mệt mỏi khôn tả song lại rất muốn trò chuyện, cô kể cho anh mọi chuyện về Hạ Dạ, và bí mật mà cô nghe Ninh Bối Bối nói ra đạo trước.

“Trước đây em cứ nghĩ rằng mình được nhặt về, tuy nhiên hình như sự thật còn tồi tệ hơn em tưởng.” Giọng của Ninh Nhiễm Thanh mệt mỏi và đầy bi thương.

Tần Hữu Sinh cúi đầu hôn lên trán cô: “Đây đâu phải lỗi của em, bọn họ chỉ đang trút giận lên em thôi.”

“Anh nói như thế em là người vô tội nhất ấy.” Ninh Nhiễm Thanh thấy lòng mình đau đớn, ngoài miệng vẫn cười ha ha.

“Đương nhiên, đời này anh sẽ mãi là luật sư bào chữa của em, luôn đứng về phía em, bảo vệ quyền lợi cho em.”

“Thật à?”

“Ai nói dối em làm gì?” anh xoa đầu cô, “Nhiễm Thanh, anh cũng kể cho em nghe một chuyện.”

Đêm nay Hạ Dạ cũng đón giao thừa một mình, gần tới sáng, Diên An say khướt xông vào trong phòng ngủ của cô ta, lập tức đè lên thân thể mềm mại mát mẻ của cô ta.

Hạ Dạ chợt lên tiếng hỏi: “Diên An, anh có yêu em không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Type: Linh Linh

Diên An và Hạ Dạ quen nhau trong một buổi họp các câu lạc bộ ở đại học, nữ theo đuổi nam, trước giờ Hạ Dạ không phải cô bé hoạt bát, nhưng để thu hút sự chú ý của Diên An, khi mọi người tụ tập ăn uống, cô nâng cốc uống mà chẳng hề ngại ngùng, buổi tối khi đốt lửa trại, cô chủ động mời anh khiêu vũ.

Dù là trước hay sau khi tình yêu bắt đầu, cô vẫn luôn là người trả giá nhiều hơn. Nhiều khi cô tưởng rằng anh chỉ là một người đàn ông không biết cách biểu đạt, anh thật lòng yêu cô, bởi vì anh cần cô như thế. Một câu an ủi này đã làm bạn với Hạ Dạ rất nhiều ngày đêm, cũng đối gát cô suốt bao tháng ngày.

Buổi tối ngày anh kết hôn, cô ngồi một mình trong nhà xem lại từng bức ảnh chụp chung của anh và cô, khóc mãi không thôi, nhưng liệu anh có thấy đau lòng không?

Cô có thai, cô đi tìm anh đòi tiền: “Cho em năm nghìn đi.”

Anh hỏi: “Đề làm gì?”

“Phá thai.”

Nhiều lúc cô tự hỏi mình, giữa cô và anh có tình yêu đúng không, tình yêu mà cô một mực theo đuổi rồi sẽ đơm hoa kết trái? Thực ra đáp án của những câu hỏi này đã quá rõ ràng, cô thậm chí mất bản thân thật ngốc, tại sao phải làm khổ mình như vậy? Lẽ nào cô vẫn còn ôm hi vọng với anh?

Tối tận lúc này, cô đã thông cảm cho dã tâm của anh, thông cảm cho những nỗi khổ anh phải chịu trong gia tộc, thậm chí còn trở thành gái bồi rượi trong hộp đêm chỉ vì muốn giúp anh có được thông tin chuẩn xác nhất.

Từng màn kịch đêm ly ly hợp hợp, để cô hiểu rõ hai chữ “ái tình”, cô chỉ không muốn hiểu rõ con người anh, anh là người cô yêu, dù ngã đến máu chảy đầm đìa, cô cũng quý để đi hết con đường gai góc ấy.

Nếu không có thứ để so sánh, có lẽ cô sẽ vẫn tiếp tục như vậy. Nhưng ông trời lại cho cô gặp được một tình yêu tuyệt đẹp. Bởi vậy người ta mới nói duyên phận là thứ rất thú vị, cô căm ghét Ninh Nhiễm Thanh, nhưng Ninh Nhiễm Thanh lại vô hình chung kéo cô ra khỏi bùn lầy.

Cô âm thầm tìm hiểu về Ninh Nhiễm Thanh, tìm hiểu mọi thứ trên người Ninh Nhiễm Thanh, bao gồm cả tình yêu của cô ấy.

Tại sao thế gian lại có một tình yêu khiến người ta hăm mộ như đòng này, so với tình yêu của Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh, cô và Diên An còn được tính là tình yêu sao?

Trong đêm giao thừa, Hạ Dạ nghiêm túc nói lời chia tay với Diên An, Diên An hờ hững hỏi lý do, Hạ Dạ lau nước mắt trên khóe mi: “Vì tôi nghĩ mình xứng đáng có một tình yêu tốt đẹp hơn.”

Diên An lặng lẽ nhìn Hạ Dạ.

Hạ Dạ cúi đầu: “Diên An, tôi đã ba mươi tuổi rồi, đời này tôi chỉ mong có một gia đình.”

Diên An bực bội ngồi trên giường hút một điếu thuốc cuối cùng lên tiếng nói với Hạ Dạ bằng giọng hơi khàn “Có yêu cầu gì thì cứ nói với lão Vương, sau này tìm một người đàn ông thương em mà lấy, gắng sống cho thật tốt.”

Ngon đèn cuối cùng trong lòng Hạ Dạ cũng tắt ngấm, cô ta vẫn đang chờ mong điều gì đây? Mong Diên An sẽ quay đầu lại nói với cô ta: “Anh sẽ lấy em, chỉ cần em cho anh thêm một thời gian nữa.”

Cô ta đã chờ lâu như vậy cơ mà?

“Được, nếu có yêu cầu gì tôi sẽ nói với lão Vương, giờ thì anh đi được rồi đấy.”

Diên An mặc áo khoác, đôi chân dài đứng trước mặt Hạ Dạ: “Anh biết em cực kỳ căm ghét Ninh Nhiễm Thanh, anh có thể giúp em giết chết cô ta.”

Diên An quả thực có đủ khả năng làm như vậy, dựng hiện trường giả là sở trường của anh ta, nếu anh ta không nói ra, Hạ Dạ cũng quên mất chuyên ngành anh ta học thời đại học. Hạ Dạ nhìn Diên An của hiện tại, chỉ thấy anh ta quá xa lạ, cô siết chặt tay: “Chuyện của tôi không cần anh nhúng tay vào.”

Cảm xúc của Hạ Dạ về Ninh Nhiễm Thanh vô cùng mâu thuẫn, cô ta và Ninh Nhiễm Thanh có cùng huyết thống, nhưng cha cô ta lại vì Ninh Nhiễm Thanh mà vứt bỏ cô ta, một người phiêu bạt khốn cùng, một người thuận buồm xuôi gió. Đến tình yêu của Ninh Nhiễm Thanh cũng tốt đẹp hơn tình yêu của cô ta. Nhưng Ninh Nhiễm Thanh cũng đâu có lỗi, cô chỉ may mắn hơn Hạ Dạ thôi, may mắn cũng là sai ư?

Sau khi Diên An rời đi, Hạ Dạ ngồi trong phòng khách uống rượu suốt đêm, cuối cùng cô ta gọi điện cho Giang Hành Chi.

Trong đêm giao thừa, Giang Hành Chi ăn cơm tất niên rồi báo cáo cho cha mẹ tình hình công tác nửa cuối năm, sau đó về thẳng phòng mình để nghỉ ngơi. Nhưng cha mẹ anh đâu muốn nghe anh báo cáo công tác của anh, nhiều lần hỏi lăng sang chuyện tình cảm của anh.

Giang Hành Chi không thể cho cha mẹ biết về mối tình đơn phương đầy thất bại của anh ta, thế là cha mẹ anh ta bắt đầu liệt kê mọi thông tin về con gái của mọi người mà họ quen, lúc này họ lại đang nói đến con gái của bác Ninh “Cha biết Ninh Uy Phong có cô con gái tên Ninh Nhiễm Thanh, hồi trước trông rất xinh xắn, Hành Chi à, hay là cha xin số điện thoại giúp con rồi hai đứa gặp mặt thử xem? Cha nhớ hồi nhỏ con quý con bé lắm, lúc nào cũng thích nói chuyện với người ta, mà sao giờ con còn không theo đuổi con gái giỏi bằng hồi bé thế hả?”

Giang Hành Chi uể oải đi lên nhà về phòng, cho tới khi nhận được điện thoại của Hạ Dạ.

“Luật sư Giang, Ninh Nhiễm Thanh đã biết hết rồi...”

Cô ấy biết hết rồi!?

Sáng hôm sau, mẹ Giang lên tầng gọi con trai xuống nhà ăn một mì trường thọ đầu năm, vì không thấy con đâu nên bắt đầu than phiền với cha Giang: “Tôi cũng không tin con nhà mình chưa có người yêu, không thì sao cứ đi biệt biệt như thế.”

Cha Giang đặt quân cờ trong tay xuống: “Nói cũng có lý!”

Nếu sống trên đời mà chúng ta có thể điều khiển được trái tim mình, để nó biết khi nào thì nên buông bỏ, vậy tình cảm cũng sẽ được phân định rạch ròi. Nhưng với một kẻ yêu nhầm một người không nên yêu, thì đây chỉ là một ước vọng xa vời mà thôi.

Mùng một đầu năm, giao thông thành phố A tắc nghẽn nghiêm trọng, Ninh Nhiễm Thanh hỏi Tần Hữu Sinh ở lại mấy ngày, anh nói là một tuần.

Ninh Nhiễm Thanh rất thỏa mãn, mừng một đầu năm hai người đều nằm lì trên giường, trong biệt thự đã hết đồ ăn, cuối cùng Tần Hữu Sinh phải tới một cửa hàng tiện lợi hai tư giờ ở gần đó để mua hai bát mì, pha mì xong rồi bụng tới trước mặt cô.

Tình yêu luôn có ma lực mãnh liệt như thế đấy, hai người ở bên nhau, chỉ ước có thể dính vào nhau như keo với sơn, dạo trước Ninh Nhiễm Thanh muốn kiểm chế sức ảnh hưởng của hai người với nhau bằng thỏa thuận chia tay, giờ ngẫm lại đùng là nằm mơ giữa ban ngày.

Nếu thực sự mạnh mẽ thì sợ gì không thể độc lập? Sao cô có thể đổ hết tội lỗi lên đầu Tần Hữu Sinh.

Buổi sáng Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho ông Ninh Uy Phong và Ninh Tuấn Tuấn, ông Ninh Uy Phong nhận được điện thoại của cô, dù vẫn cười vui vẻ song cô vẫn nhận được sự hụt hẫng trong giọng nói của ông.

Ninh Nhiễm Thanh tựa trên người Tần Hữu Sinh: “Thầy Tần, anh kiên cường hơn em, em rất tự hào vì anh.”

Tối qua, Tần Hữu Sinh đã kể cho Ninh Nhiễm Thanh về chuyện của mình ở San Francisco, từ nhỏ anh đã tới San Francisco, hồi ấy mẹ của anh lên một chiếc thuyền lớn vượt biển tới San Francisco để tìm người yêu.

Có rất nhiều chuyện, Tần Hữu Sinh đều chỉ nhắc đến một cách qua loa, ngược lại những câu nói lơ đãng ấy lại khắc ghi vào lòng Ninh Nhiễm Thanh.

“Tự hào gì chứ, ai cũng có dục vọng của riêng mình, Nhiễm Thanh, anh không quang minh chính trực như em nghĩ đâu.” Năm ngón tay của Tần Hữu Sinh nhẹ nhàng luồn qua mái tóc mềm mại của cô, “Người đàn ông của em cũng rất hiếu thắng, để chứng minh bản thân không hề thua kém đám con trai của người không cần anh ta, chấp nhận để bạn gái ở lại đây, em còn thấy tự hào vì một người đàn ông như vậy hay không?”

Ninh Nhiễm Thanh quần lấy Tần Hữu Sinh như bạch tuộc: “Em mặc kệ, gả chớ thì cứ theo chớ thôi.”

Hai người đùa nhau trên giường, cho tới khi di động của Ninh Nhiễm Thanh đổ chuông, Tần Hữu Sinh đưa cho Ninh Nhiễm Thanh chiếc di động đang nhấp nháy báo cuộc gọi từ “Giang Hành Chỉ”, nói: “Nghe máy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Type: Linh Linh

Diên An và Hạ Dạ quen nhau trong một buổi họp các câu lạc bộ ở đại học, nữ theo đuổi nam, trước giờ Hạ Dạ không phải cô bé hoạt bát, nhưng để thu hút sự chú ý của Diên An, khi mọi người tụ tập ăn uống, cô nâng cốc uống mà chẳng hề ngại ngùng, buổi tối khi đốt lửa trại, cô chủ động mời anh khiêu vũ.

Dù là trước hay sau khi tình yêu bắt đầu, cô vẫn luôn là người trả giá nhiều hơn. Nhiều khi cô tưởng rằng anh chỉ là một người đàn ông không biết cách biểu đạt, anh thật lòng yêu cô, bởi vì anh cần cô như thế. Một câu an ủi này đã làm bạn với Hạ Dạ rất nhiều ngày đêm, cũng đối gát cô suốt bao tháng ngày.

Buổi tối ngày anh kết hôn, cô ngồi một mình trong nhà xem lại từng bức ảnh chụp chung của anh và cô, khóc mãi không thôi, nhưng liệu anh có thấy đau lòng không?

Cô có thai, cô đi tìm anh đòi tiền: “Cho em năm nghìn đi.”

Anh hỏi: “Đề làm gì?”

“Phá thai.”

Nhiều lúc cô tự hỏi mình, giữa cô và anh có tình yêu đúng không, tình yêu mà cô một mực theo đuổi rồi sẽ đem hoa kết trái? Thực ra đáp án của những câu hỏi này đã quá rõ ràng, cô thậm chí bản thân thật ngốc, tại sao phải làm khổ mình như vậy? Lẽ nào cô vẫn còn ôm hi vọng với anh?

Tối tận lúc này, cô đã thông cảm cho dã tâm của anh, thông cảm cho những nỗi khổ anh phải chịu trong gia tộc, thậm chí còn trở thành gái bồi rượi trong hộp đêm chỉ vì muốn giúp anh có được thông tin chuẩn xác nhất.

Từng màn kịch đêm ly ly hợp hợp, để cô hiểu rõ hai chữ “ái tình”, cô chỉ không muốn hiểu rõ con người anh, anh là người cô yêu, dù ngã đến máu chảy đầm đìa, cô cũng quý để đi hết con đường gai góc ấy.

Nếu không có thứ để so sánh, có lẽ cô sẽ vẫn tiếp tục như vậy. Nhưng ông trời lại cho cô gặp được một tình yêu tuyệt đẹp. Bởi vậy người ta mới nói duyên phận là thứ rất thú vị, cô căm ghét Ninh Nhiễm Thanh, nhưng Ninh Nhiễm Thanh lại vô hình chung kéo cô ra khỏi bùn lầy.

Cô âm thầm tìm hiểu về Ninh Nhiễm Thanh, tìm hiểu mọi thứ trên người Ninh Nhiễm Thanh, bao gồm cả tình yêu của cô ấy.

Tại sao thế gian lại có một tình yêu khiến người ta hâm mộ như ông này, so với tình yêu của Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh, cô và Diên An còn

được tình là tình yêu sao?

Trong đêm giao thừa, Hạ Dạ nghiêm túc nói lời chia tay với Diên An, Diên An hồ hững hỏi lý do, Hạ Dạ lau nước mắt trên khóe mi: “Vì tôi nghĩ mình xứng đáng có một tình yêu tốt đẹp hơn.”

Diên An lặng lẽ nhìn Hạ Dạ.

Hạ Dạ cúi đầu: “Diên An, tôi đã ba mươi tuổi rồi, đời này tôi chỉ mong có một gia đình.”

Diên An bực bội ngồi trên giường hút một điếu thuốc cuối cùng lên tiếng nói với Hạ Dạ bằng giọng hơi khàn “Có yêu cầu gì thì cứ nói với lão Vương, sau này tìm một người đàn ông thương em mà lấy, gắng sống cho thật tốt.”

Ngon đèn cuối cùng trong lòng Hạ Dạ cũng tắt ngấm, cô ta vẫn đang chờ mong điều gì đây? Mong Diên An sẽ quay đầu lại nói với cô ta: “Anh sẽ lấy em, chỉ cần em cho anh thêm một thời gian nữa.”

Cô ta đã chờ lâu như vậy cơ mà?

“Được, nếu có yêu cầu gì tôi sẽ nói với lão Vương, giờ thì anh đi được rồi đây.”

Diên An mặc áo khoác, đôi chân dài đứng trước mặt Hạ Dạ: “Anh biết em cực kỳ căm ghét Ninh Nhiễm Thanh, anh có thể giúp em giết chết cô ta.”

Diên An quả thực có đủ khả năng làm như vậy, dựng hiện trường giả là sở trường của anh ta, nếu anh ta không nói ra, Hạ Dạ cũng quên mất chuyên ngành anh ta học thời đại học. Hạ Dạ nhìn Diên An của hiện tại, chỉ thấy anh ta quá xa lạ, cô siết chặt tay: “Chuyện của tôi không cần anh nhúng tay vào.”

Cảm xúc của Hạ Dạ về Ninh Nhiễm Thanh vô cùng mâu thuẫn, cô ta và Ninh Nhiễm Thanh có cùng huyết thống, nhưng cha cô ta lại vì Ninh Nhiễm Thanh mà vứt bỏ cô ta, một người phiêu bạt khốn cùng, một người thuận buồm xuôi gió. Đến tình yêu của Ninh Nhiễm Thanh cũng tốt đẹp hơn tình yêu của cô ta. Nhưng Ninh Nhiễm Thanh cũng đâu có lỗi, cô chỉ may mắn hơn Hạ Dạ thôi, may mắn cũng là sai ư?

Sau khi Diên An rời đi, Hạ Dạ ngồi trong phòng khách uống rượu suốt đêm, cuối cùng cô ta gọi điện cho Giang Hành Chi.

Trong đêm giao thừa, Giang Hành Chi ăn cơm tất niên rồi báo cáo cho cha mẹ tình hình công tác nửa cuối năm, sau đó về thẳng phòng mình để nghỉ ngơi. Nhưng cha mẹ anh đâu muốn nghe anh báo cáo công tác của anh, nhiều lần hỏi lăng sang chuyện tình cảm của anh.

Giang Hành Chi không thể cho cha mẹ biết về mối tình đơn phương đầy thất bại của anh ta, thế là cha mẹ anh ta bắt đầu liệt kê mọi thông tin về con gái của mọi người mà họ quen, lúc này họ lại đang nói đến con gái của bác Ninh “Cha biết Ninh Uy Phong có cô con gái tên Ninh Nhiễm Thanh, hồi trước trông rất xinh xắn, Hành Chi à, hay là cha xin số điện thoại giúp con rồi hai đứa gặp mặt thử xem? Cha nhớ hồi nhỏ con quý con bé lắm, lúc nào cũng thích nói chuyện với người ta, mà sao giờ con còn không theo đuổi con gái giỏi bằng hồi bé thế hả?”

Giang Hành Chi uể oải đi lên nhà về phòng, cho tới khi nhận được điện thoại của Hạ Dạ.

“Luật sư Giang, Ninh Nhiễm Thanh đã biết hết rồi...”

Cô ấy biết hết rồi?!

Sáng hôm sau, mẹ Giang lên tầng gọi con trai xuống nhà ăn một mì trường thọ đầu năm, vì không thấy con đâu nên bắt đầu than phiền với cha Giang: “Tôi cũng không tin con nhà mình chưa có người yêu, không thì sao cứ đi biệt biệt như thế.”

Cha Giang đặt quân cờ trong tay xuống: “Nói cũng có lý!”

Nếu sống trên đời mà chúng ta có thể điều khiển được trái tim mình, để nó biết khi nào thì nên buông bỏ, vậy tình cảm cũng sẽ được phân định rạch ròi. Nhưng với một kẻ yêu nhằm một người không nên yêu, thì đây chỉ là một ước vọng xa vời mà thôi.

Mùng một đầu năm, giao thông thành phố A tắc nghẽn nghiêm trọng, Ninh Nhiễm Thanh hỏi Tần Hữu Sinh ở lại mấy ngày, anh nói là một tuần.

Ninh Nhiễm Thanh rất thỏa mãn, mùng một đầu năm hai người đều nằm lý trên giường, trong biệt thự đã hết đồ ăn, cuối cùng Tần Hữu Sinh phải tới một cửa hàng tiện lợi hai tư giờ ở gần đó để mua hai bát mì, pha mì xong rồi bung tới trước mặt cô.

Tình yêu luôn có ma lực mãnh liệt như thế đấy, hai người ở bên nhau, chỉ ước có thể dính vào nhau như keo với sơn, dạo trước Ninh Nhiễm Thanh muốn kiểm chế sức ảnh hưởng của hai người với nhau bằng thỏa thuận chia tay, giờ ngấm lại đứn là nằm mơ giữa ban ngày.

Nếu thực sự mạnh mẽ thì sợ gì không thể độc lập? Sao cô có thể đổ hết tội lỗi lên đầu Tần Hữu Sinh.

Buổi sáng Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho ông Ninh Uy Phong và Ninh Tuấn Tuấn, ông Ninh Uy Phong nhận được điện thoại của cô, dù vẫn cười vui vẻ song cô vẫn nhận được sự hụt hẫng trong giọng nói của ông.

Ninh Nhiễm Thanh tựa trên người Tần Hữu Sinh: “Thầy Tần, anh kiên cường hơn em, em rất tự hào vì anh.”

Tối qua, Tần Hữu Sinh đã kể cho Ninh Nhiễm Thanh về chuyện của mình ở San Francisco, từ nhỏ anh đã tới San Francisco, hồi ấy mẹ của anh lên một chiếc thuyền lớn vượt biển tới San Francisco để tìm người yêu.

Có rất nhiều chuyện, Tần Hữu Sinh đều chỉ nhắc đến một cách qua loa, ngược lại những câu nói lơ đãng ấy lại khắc ghi vào lòng Ninh Nhiễm Thanh.

“Tự hào gì chứ, ai cũng có dục vọng của riêng mình, Nhiễm Thanh, anh không quang minh chính trực như em nghĩ đâu.” Năm ngón tay của Tần Hữu Sinh nhẹ nhàng lướt qua mái tóc mềm mại của cô, “Người đàn ông của em cũng rất hiểu thấu, để chứng minh bản thân không hề thua kém đám con trai của người không cần anh ta, chấp nhận để bạn gái ở lại đây, em còn thấy tự hào vì một người đàn ông như vậy hay không?”

Ninh Nhiễm Thanh quần lấy Tần Hữu Sinh như bạch tuộc: “Em mặc kệ, gả chớ thì cứ theo chớ thôi.”

Hai người đùa nhau trên giường, cho tới khi di động của Ninh Nhiễm Thanh đổ chuông, Tần Hữu Sinh đưa cho Ninh Nhiễm Thanh chiếc di động đang nhấp nháy báo cuộc gọi từ “Giang Hành Chi”, nói: “Nghe máy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Thế gian này tồn tại quá nhiều nguy hiểm bất ngờ, ví dụ như đi trên đường quốc lộ thì rơi vào đường thoát nước, ăn cơm thì nổ bình ga, nếu xui xẻo hơn một chút thì chậu hoa rơi xuống cũng có thể đập trúng đầu thành người thực vật. Khi đèn chùm trong nhà vệ sinh nữ rơi xuống, Ninh Nhiễm Thanh kéo Vương Trân cùng lui về phía sau theo bản năng, chiếc đèn chùm màu rượu vang rơi xuống trước mặt cô và Vương Trân, vỡ tan thành nhiều mảnh, khiến hai người sợ hãi kêu thất thanh.

Suýt nữa thì chiếc đèn kia không phải rơi trên mặt đất mà rơi xuống đầu cô và Vương Trân.

Khi Tần Hữu Sinh chạy tới thì mặt anh đã tái xanh, mặc kệ các mảnh vỡ rơi đầy mặt đất, anh vội bước tới chỗ Ninh Nhiễm Thanh, Giang Hành Chi đi ngay đằng sau cũng đỡ Vương Trân lên, hỏi xem Vương Trân có bị thương không.

Vương Trân chỉ quá hoảng sợ chứ cũng không bị thương, nhưng Ninh Nhiễm Thanh thì bị thương nhẹ, mảnh vỡ thủy tinh bắn ra cắt vào tay cô, nhưng cô vẫn chưa kịp hoàn hồn, cho tới khi Tần Hữu Sinh nâng cổ tay cô lên, cô mới biết mình bị thương, nhìn máu tươi chảy tong tong từ tay mình, bệnh say máu nhẹ khiến chân cô bỗng mềm nhũn.

Tần Hữu Sinh nâng cổ tay Ninh Nhiễm Thanh, từng giọt máu chảy qua đầu ngón tay anh rơi xuống mặt đất, mặt đất loang lổ máu khiến người ta thấy mà kinh hãi, làm sao cũng không ngừng chảy. Lần này anh thực sự phát hoảng, đến mí mắt cũng hơi run run, nhưng ngoài mặt anh vẫn bình tĩnh nói với Giang Hành Chi: “Cậu kiểm tra hiện trường xem sao, tôi phải đưa Nhiễm Thanh đi băng bó.”

Ninh Nhiễm Thanh rất sợ hãi, song vì có Tần Hữu Sinh ở bên nên nỗi sợ cũng từ từ biến mất, cô lại sợ a quá lo lắng, bèn nhỏ giọng nói: “Em cũng không... đau lắm.”

Vốn là một buổi liên hoan văn phòng, vì tai nạn bất ngờ này mà tất cả rối lên. Đầu tiên Giang Hành Chi báo cảnh sát, sau đó hỏi chuyện nhân viên nhà hàng xoay. Thoạt nhìn thì việc đèn chùm đột ngột rơi xuống chỉ là một tai nạn bất ngờ, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng có kẻ cố tình lợi dụng tai nạn bất ngờ để phạm tội... Sự mất cảm của một luật sư khiến Giang Hành Chi đau đầu day day trán, anh ta nhìn những vết máu loang lổ trên đất, xiết chặt tay, đâm nhẹ lên mặt tường một cái.

Quản lý nhà hàng đã tới, trước mặt các vị luật sư, người khéo ăn khéo nói như anh ta còn chưa lên tiếng đã bị khí thế của các luật sư áp đảo, anh ta hết nhận lỗi rồi lại xin lỗi, nhưng làm sao các luật sư đây có thể dễ dàng chấp nhận.

“Nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không chúng tôi hoàn toàn có thể kiện anh vì tội cố ý giết người chưa đạt.” Một nữ luật sư lên tiếng.

Quản lý nhà hàng cũng biết hiện giờ ai đang là người điều hành Dịch Hòa, bèn nói với Giang Hành Chi: “Luật sư Giang, đây chắc chắn chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn thôi.”

A Thảm rất ngứa mắt với người quản lý này, bèn nói: “Anh đừng nói với chúng tôi mấy câu này, nếu không có lời giải thích hợp lý thì anh đi mà nói với thẩm phán ấy.”

Quản lý nọ cười nịnh nọt, nhìn Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi rời mắt đi nơi khác, anh chẳng còn tâm trí đâu mà nói chuyện nữa.

Dọc đường tới bệnh viện, Ninh Nhiễm Thanh luôn ra vẻ trấn tĩnh, giả vờ đừng cảm, tuy nhiên tới khi bác sỹ khâu cho cô thì không ổn rồi.

Nửa tiếng sau Tần Hữu Sinh cùng cô ra khỏi phòng cấp cứu, mặt Ninh Nhiễm Thanh đã tái nhợt, cổ tay quần gạc trắng. Cô ngồi trên ghế dài của bệnh viện nhìn Tần Hữu Sinh, con mắt ướt sượt như hai quả nho màu đen, mi mắt rũ xuống thành một cái bóng, yếu đuối đáng thương khôn tả.

Một tiếng trước cô gái này còn cười đùa vui vẻ trên bàn ăn, vậy mà giờ lại ủ rũ như một nhánh cỏ héo úa, cô cúi đầu, mái tóc đuôi ngựa cũng rối tung lên, xõa trên bờ vai.

Tần Hữu Sinh trông cũng chẳng khá hơn là bao, áo vest áo sơ mi đã bị tay người yêu vò nhăn nhúm hết cả, mà trên đó còn loang lổ vết máu.

May mà chỉ là cổ tay, nếu cô không tránh kịp... Tần Hữu Sinh nghĩ mà sợ, anh đưa tay捏o mũi cô, giọng nói vừa dịu dàng vừa trầm ấm: “Lại chảy nước mũi rồi...”

“Đầu mà...” Ninh Nhiễm Thanh cố ý khịt mũi, tiếng “sụt sịt” vang lên.

Tần Hữu Sinh nhìn cô, khẽ mỉm cười: “Được rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Cổ tay Ninh Nhiễm Thanh quần gạc, lúc về Trương Tiểu Trì nhìn thấy, cậu nhóc vội ép hỏi cô tại sao lại cắt tay tự sát.

Đạo gần đây giờ vàng chiếu quá nhiều phim khuôn sáo dở hơi, khiến tư duy bạn nhỏ Tiểu Trì cũng trở nên kỳ cục khác thường, Ninh Nhiễm Thanh xoa đầu cậu nhóc “Đi không sao, gặp tai nạn bất ngờ thôi.”

Cô kể lại đầu đuôi vụ việc đèn chùm trong nhà vệ sinh nữ của nhà hàng xoay cho cu cậu nghe, nghe xong cậu nhóc nhú mồm, như có Conan nhập vào: “Sao tự dựng đèn chùm lại rơi xuống, Thanh Thanh, đi có đắc tội ai không đấy?”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu: “Đi đắc tội nhiều người như thế, sao mà nhớ hết được...”

Giang Hành Chi đưa kết quả giám định hiện trường cho Tần Hữu Sinh xem, móc sắt bị gãy khiến đèn chùm rơi xuống, hai tiếng đồng hồ trước khi vụ việc xảy ra, vì có nữ khách hàng phản ánh là đèn chùm trong nhà vệ sinh có vấn đề, vậy nên nhà hàng mới mời nhân viên bảo trì tới.

“Nhưng nhân viên bảo trì là nhân viên làm việc theo giờ mời từ bên ngoài, không phải nhân viên của nhà hàng.” Nói tới đây Giang Hành Chi im lặng một hồi, nhìn Tần Hữu Sinh: “Cậu nghĩ sao?”

“Tôi mong đây chỉ là một sự việc ngẫu nhiên thôi.” Tần Hữu Sinh day trán, tựa lưng vào ghế, “Có điều đèn chùm vừa được bảo trì lại rơi xuống, xác suất của việc này quá thấp.”

Giang Hành Chi vỗ vai Tần Hữu Sinh: “Tôi thấy cậu lo lắng hơi quá rồi, thế giới này luôn có đủ thứ chuyện bất ngờ xảy ra, cũng may mà bạn gái của cậu không xui xẻo lắm.”

“Còn nếu chuyện này do ai đó sắp xếp thì kẻ đứng đằng sau cũng khá đáng sợ đấy.” Tần Hữu Sinh nói.

Giang Hành Chi bỗng hỏi anh: “Cậu có quen Đỗ Tuyết Vinh không? Chính là vợ của Diên An.”

Tần Hữu Sinh lắc đầu, giọng nói càng thêm nghiêm nghị, đôi mắt anh như sâu hơn: “Không quen, nhưng rồi sẽ quen nhanh thôi.”

Viện kiểm sát khởi tố Hạ Dạ với tội danh mua bán ma túy.

Nhưng Hạ Dạ nói cô ta chỉ xách đồ giúp một cụ già, tuy vậy trong video quay lại khu vực cửa toa tàu, người ta cũng thấy Hạ Dạ và cụ già không quen biết nhau, hơn nữa trong lời khai của Hạ Dạ quả thực tồn tại những vấn đề rất lớn.

“Vậy phải làm sao?” Ninh Nhiễm Thanh gãi đầu hỏi Tần Hữu Sinh.

Trong nhà, Tần Hữu Sinh nửa ngồi nửa quỳ để thay thuốc cho Ninh Nhiễm Thanh, động tác rất nhẹ: “Vào năm 2010 anh có nhận một vụ án gần giống thế này, một phụ nữ trẻ nhận vận chuyển ma túy cho kẻ khác vì 8000 tệ tiền công, giấu gần 1000g ma túy trong hộp chocolate được đóng gói cẩn thận.”

“Sau đó thì sao?” Ninh Nhiễm Thanh bị cuốn vào câu chuyện.

“Tranh tụng trắng, song cô ta vẫn phải chịu hình phạt thích đáng.”

“Anh không thể đánh mất nguyên tắc vì tiền tài được.” Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu nói.

Cô gái nhỏ dịu dàng yêu kiều khiến Tần Hữu Sinh không kim lòng được mà đặt một nụ hôn lên trán cô: “Cổ tay còn đau không?”

Ninh Nhiễm Thanh đưa cổ tay mình tới trước mặt Tần Hữu Sinh: “Vẫn còn đau, anh thổi cho em đi.”

Tần Hữu Sinh cúi đầu, thổi nhẹ lên vết thương của Ninh Nhiễm Thanh, trong thoáng chốc, hơi thở tê tê truyền từ vết thương đến đầu ngón tay cô.

Buổi tối thân mật, Ninh Nhiễm Thanh chủ động hôn Tần Hữu Sinh, không ngờ hôn quá vội, va vào khóe môi anh, hai người đều kêu thành tiếng.

“Hữu Sinh, bao giờ giải quyết xong vụ án của Hạ Dạ, anh cầu hôn em nhé.” Ninh Nhiễm Thanh nằm trong ngực anh tím tím cười: “Chắc chắn em sẽ

đồng ý.”

Tần Hữu Sinh cầm lấy tay cô, mút nhẹ ngón áp út của cô, sau đó cắn nhẹ lên từng đầu ngón tay: “Thật không?”

“Không tin à? Thế anh cứ thử xem.” Ninh Nhiễm Thanh nghiêm túc nói, “Anh dám thử không?”

Nội tâm Tần Hữu Sinh ngập tràn niềm vui và hạnh phúc, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng có thể cùng người con gái trong ngực kết hôn sinh con thành một gia đình, khuôn mặt đã chứa đầy ý cười: “Đương nhiên là anh dám rồi, có điều em cũng không được nuốt lời, nhất định phải đồng ý đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên đùi Tần Hữu Sinh, hai chân cong lên: “Nếu anh cầu hôn quá qua loa thì em cũng không phải một phụ nữ dễ dãi.”

Tần Hữu Sinh đặt lên trán cô một nụ hôn đầy tình yêu: “Làm sao anh nỡ để em phải chịu thiệt.”

Mỗi lời của người yêu đều là một lời tâm tình, Ninh Nhiễm Thanh vừa cảm động lại vừa thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng miệng vẫn hừ lạnh: “Phải như thế chứ.”

Vụ án của Hạ Dạ còn chưa kết thúc, Tần Hữu Sinh đã mời vệ sĩ riêng đến bảo vệ cho Ninh Nhiễm Thanh, thậm chí để cô dừng công việc trợ lý, cho cô ở nhà an tâm chờ anh cầu hôn.

Ninh Bối Bối có ý kiến khá lớn với Ninh Nhiễm Thanh: “Lúc em gọi điện thoại thì chị đừng xem tivi nữa được không?”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nói: “Em về phòng gọi không được hả, ngày nào em cũng bắt chị nghe, ‘tình yêu bé nhỏ ời anh nhớ em lắm’ mà được à?”

Ninh Bối Bối bật cười: “Nhiễm Thanh, chị lại thất tình rồi à?”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng buồn nói với cô nàng, cô cầm một cuốn tạp chí trang sức gior về phía Ninh Bối Bối: “Ngược lại hoàn toàn.”

“Chúc mừng nhé.” Ninh Bối Bối bĩu môi, im lặng một lúc rồi nói, “Nhiễm Thanh, lần trước chị không cùng chị Tuấn Tuấn về nhà đón tết, có phải chị đã biết gì đó rồi không?”

“Biết gì cơ?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi.

Ninh Bối Bối nhìn chăm chăm vào cô, đành tiếp tục nhẫn nhịn, từ nhỏ tới lớn cô nàng luôn bị Ninh Nhiễm Thanh coi thường, thế mà mãi mới có một cơ hội để lên mặt, cô nàng lại không được nói ra, cũng không dám nói ra... Vừa nghĩ vậy, Ninh Bối Bối càng thấy khó chịu hơn.

Hai vụ án của Hạ Dạ khiến cô ta thành nhân vật được thảo luận nhiều nhất gần đây, hai luật sư nổi tiếng thành luật sư bào chữa của cô ta. Khi có rất nhiều thảo luận về vụ án thì ảnh của Hạ Dạ được chia sẻ trên mạng một cách điên cuồng, đến cậu nhóc Tiểu Trì chỉ thường lên các diễn đàn của học sinh tiểu học cũng biết về vụ án của Hạ Dạ. Có lần tan học về, cu cậu nhắc tới vụ án của Hạ Dạ với Ninh Nhiễm Thanh: “Mẹ của Vô Kỵ nói đúng, tuyệt đối không được thích phụ nữ xinh đẹp.”

“Thế sau này cháu lấy một cô vợ xấu xí đi.” Ninh Nhiễm Thanh nói.

“Là đàn ông ngốc thì đừng bao giờ thích phụ nữ xinh đẹp.” Trương Tiểu Trì sửa lại câu nói của mình một lần nữa rồi hỏi cô: “Dì hai, dì có biết Hạ Dạ không?”

Ninh Nhiễm Thanh bỗng thấy chột dạ, Ninh Tuấn Tuấn ngồi cạnh cô đan áo len, nghe tới hai chữ Hạ Dạ thì hơi ngáy ra, đan nhầm hai mũi, sau đó mới nói: “Tiểu Trì, co có thể nói chuyện với Thanh Thanh về vấn đề học tập được không?”

Trương Tiểu Trì bĩu môi: “Được thôi, dì hai, dì biết tổ tiên sống trên cạn của loài cá voi là gì không?”

Ninh Nhiễm Thanh không tập trung, Trương Tiểu Trì liếc cô một cái: “Hay là cháu hỏi câu hỏi đơn giản hơn nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh bỗng lên tiếng: “Chị ơi, em với chị có cùng tổ tiên không?”

Ninh Tuấn Tuấn ngừng việc trong tay: “Thanh Thanh, em đang nói lung tung gì thế?”

“Chúng ta đều tiến hóa từ loài vượn Ramidus.” Trương Tiểu Trì giành nói trước, sau đó cậu nhóc cười ha ha làm động tác đấm ngực của tình tình.

Ở văn phòng luật sư Dịch Hòa, Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi phân tích hồ sơ tài liệu lấy từ phía cảnh sát, Giang Hành Chi đứng dậy khỏi sofa: “Hạ Dạ có tiền sử hút ma túy, cậu tin cô ta thực sự không liên quan đến vụ án ma túy này?”

Đầu ngón tay Tần Hữu Sinh hơi cong lên, đặt lên bàn làm việc bóng sáng tới mức có thể soi gương được, xem lại video trên tàu hỏa một lần nữa rồi nói: “Xem trên video thì đúng là quan hệ của Hạ Dạ và cụ già này không bình thường, chúng ta không biết Hạ Dạ và cụ già này nói gì với nhau, tuy nhiên nếu là người có thể hiểu được tiếng môi thì sao?”

Giang Hành Chi vỗ trán: “Chuyện này cần được sắp xếp càng nhanh càng tốt.”

Tần Hữu Sinh gật đầu.

Giang Hành Chi chợt nói: “Lần này cậu ở lại thành phố A lâu như vậy, phía San Francisco thì sao?”

“Phía bên kia đúng là có giặc tôi.” Tần Hữu Sinh tựa ra sau, “Nhưng giải quyết xong vụ án của Hạ Dạ, tôi vẫn còn chuyện quan trọng hơn.”

“Chuyện gì?”

“Cầu hôn.” Tần Hữu Sinh trêu ghẹo Giang Hành Chi, “Sau đó hoàn toàn cắt đứt hi vọng của cậu.”

“Ha ha.” Giang Hành Chi cười, đang định lên tiếng thì có tiếng gõ cửa truyền từ ngoài vào, Ninh Nhiễm Thanh mặc một bộ quần áo thể thao, xách đồ ăn khuya tới.

Tần Hữu Sinh rất lo cho sự an toàn của Ninh Nhiễm Thanh, cô tươi cười hơn hờ, nhưng anh lại nghiêm nghị kéo cô đến bên mình: “Vệ sĩ của em đâu rồi?”

Ninh Nhiễm Thanh đặt đồ ăn khuya xuống: “Em thấy anh mãi cảm quá rồi, chuyện đèn chùm có lẽ chỉ là sự cố bất ngờ thôi.”

Tần Hữu Sinh thở dài: “Anh cũng chỉ mong là sự cố bất ngờ.”

Ninh Nhiễm Thanh chỉ chỉ ra phía ngoài phòng làm việc: “Yên tâm đi, dạo này em ngoan lắm mà, hôm nay ở nhà buồn quá nên em mới ra ngoài đi lại một chút.”

Tần Hữu Sinh bật cười.

Ba người cùng ăn đồ ăn khuya mà Ninh Nhiễm Thanh đem đến, cùng rời khỏi Dịch Hòa, dọc đường đi tràn ngập tiếng cười đùa, dạo này Ninh Nhiễm Thanh được cậu nhóc Tiểu Tri kể cho rất nhiều chuyện cười, cô bèn kể cho hai vị luật sư nghe.

“Trong một phiên tòa thẩm tra, một vị bồi thẩm viên âm thầm nói với một vị bồi thẩm viên khác: ‘Tuy đây là lần đầu tôi làm bồi thẩm viên, nhưng tôi chắc chắn không nhìn nhầm người, thằng cha mặt mũi thô bỉ kia chỉ nhìn thôi là biết có tội rồi.’ Sau đó một vị bồi thẩm viên khác nói: ‘Anh ta không phải bị cáo, anh ta là luật sư bào chữa’...”

Ninh Nhiễm Thanh rất dễ bị chọc cười, kiểu người này là kiểu kể chuyện cười chán nhất, còn chưa kể xong cô đã ôm bụng cười “ha ha” trước rồi, Tần Hữu Sinh khẽ nhếch môi động viên.

Giang Hành Chi cũng cúi đầu mỉm cười, tâm tình bỗng trở nên thư thái, hóa ra trên đời này còn có thứ hạnh phúc là nhìn người khác hạnh phúc.

Giang Hành Chi giúp Tần Hữu Sinh mời hai vị chuyên gia ngôn ngữ, vì lý do an toàn nên hẹn gặp ngay tại nhà, sau đó anh mời Tần Hữu Sinh và Ninh Nhiễm Thanh tới.

Hai vị chuyên gia ngôn ngữ đi nghiên cứu lại video mấy chục lần, nhủ mầy nói ra những lời mà họ thấy được: “Hạ tiểu thư, đây là hành lý mà Diên tiên sinh chuẩn bị cho cô, xin hãy giữ cẩn thận...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Thế gian này tồn tại quá nhiều nguy hiểm bất ngờ, ví dụ như đi trên đường quốc lộ thì rơi vào đường thoát nước, ăn cơm thì nổ bình ga, nếu xui xẻo hơn một chút thì chậu hoa rơi xuống cũng có thể đập trúng đầu thành người thực vật. Khi đèn chùm trong nhà vệ sinh nữ rơi xuống, Ninh Nhiễm Thanh kéo Vương Trân cùng lui về phía sau theo bản năng, chiếc đèn chùm màu rượu vang rơi xuống trước mặt cô và Vương Trân, vỡ tan thành nhiều mảnh, khiến hai người sợ hãi kêu thất thanh.

Suýt nữa thì chiếc đèn kia không phải rơi trên mặt đất mà rơi xuống đầu cô và Vương Trân.

Khi Tần Hữu Sinh chạy tới thì mặt anh đã tái xanh, mặc kệ các mảnh vỡ rơi đầy mặt đất, anh vội bước tới chỗ Ninh Nhiễm Thanh, Giang Hành Chi đi ngay đằng sau cũng đỡ Vương Trân lên, hỏi xem Vương Trân có bị thương không.

Vương Trân chỉ quá hoảng sợ chứ cũng không bị thương, nhưng Ninh Nhiễm Thanh thì bị thương nhẹ, mảnh vỡ thủy tinh bắn ra cắt vào tay cô, nhưng cô vẫn chưa kịp hoàn hồn, cho tới khi Tần Hữu Sinh nâng cổ tay cô lên, cô mới biết mình bị thương, nhìn máu tươi chảy tong tong từ tay mình, bệnh say máu nhẹ khiến chân cô bỗng mềm nhũn.

Tần Hữu Sinh nâng cổ tay Ninh Nhiễm Thanh, từng giọt máu chảy qua đầu ngón tay anh rơi xuống mặt đất, mặt đất loang lổ máu khiến người ta thấy mà kinh hãi, làm sao cũng không ngừng chảy. Lần này anh thực sự phát hoảng, đến mí mắt cũng hơi run run, nhưng ngoài mặt anh vẫn bình tĩnh nói với Giang

Hành Chi: “Cậu kiểm tra hiện trường xem sao, tôi phải đưa Nhiễm Thanh đi băng bó.”

Ninh Nhiễm Thanh rất sợ hãi, song vì có Tần Hữu Sinh ở bên nên nỗi sợ cũng từ từ biến mất, cô lại sợ a quá lo lắng, bèn nhỏ giọng nói: “Em cũng không... đau lắm.”

Vốn là một buổi liên hoan văn phòng, vì tai nạn bất ngờ này mà tất cả rối lên. Đầu tiên Giang Hành Chi báo cảnh sát, sau đó hỏi chuyện nhân viên nhà hàng xoay. Thoạt nhìn thì việc đèn chùm đột ngột rơi xuống chỉ là một tai nạn bất ngờ, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng có kẻ cố tình lợi dụng tai nạn bất ngờ để phạm tội... Sự miễn cảm của một luật sư khiến Giang Hành Chi đau đầu day day trán, anh ta nhìn những vết máu loang lổ trên đất, xiết chặt tay, đắm nhẹ lên mặt tường một cái.

Quản lý nhà hàng đã tới, trước mặt các vị luật sư, người khéo ăn khéo nói như anh ta còn chưa lên tiếng đã bị khí thế của các luật sư áp đảo, anh ta hết nhận lỗi rồi lại xin lỗi, nhưng làm sao các luật sư đây có thể dễ dàng chấp nhận.

“Nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không chúng tôi hoàn toàn có thể kiện anh vì tội cố ý giết người chưa đạt.” Một nữ luật sư lên tiếng.

Quản lý nhà hàng cũng biết hiện giờ ai đang là người điều hành Dịch Hòa, bèn nói với Giang Hành Chi: “Luật sư Giang, đây chắc chắn chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn thôi.”

A Thảm rất ngứa mắt với người quản lý này, bèn nói: “Anh đừng nói với chúng tôi mấy câu này, nếu không có lời giải thích hợp lý thì anh đi mà nói với thẩm phán ấy.”

Quản lý nọ cười nhỉnh nọt, nhìn Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi rời mắt đi nơi khác, anh chẳng còn tâm trí đâu mà nói chuyện nữa.

Dọc đường tới bệnh viện, Ninh Nhiễm Thanh luôn ra vẻ trấn tĩnh, giả vờ đừng cảm, tuy nhiên tới khi bác sỹ khâu cho cô thì không ổn rồi.

Nửa tiếng sau Tần Hữu Sinh cùng cô ra khỏi phòng cấp cứu, mặt Ninh Nhiễm Thanh đã tái nhợt, cổ tay quần gạc trắng. Cô ngồi trên ghế dài của bệnh viện nhìn Tần Hữu Sinh, con mắt ướt sướt như hai quả nho màu đen, mi mắt rũ xuống thành một cái bóng, yếu đuối đáng thương khôn tả.

Một tiếng trước cô gái này còn cười đùa vui vẻ trên bàn ăn, vậy mà giờ lại ủ rũ như một nhánh cỏ héo úa, cô cúi đầu, mái tóc đuôi ngựa cũng rối tung lên, xõa trên bờ vai.

Tần Hữu Sinh trông cũng chẳng khá hơn là bao, áo vest áo sơ mi đã bị tay người yêu vò nhăn nhúm hết cả, mà trên đó còn loang lổ vết máu.

May mà chỉ là cổ tay, nếu cô không tránh kịp... Tần Hữu Sinh nghĩ mà sợ, anh đưa tay nhéo mũi cô, giọng nói vừa dịu dàng vừa trầm ấm: “Lại chảy nước mũi rồi...”

“Đâu mà...” Ninh Nhiễm Thanh cố ý khịt mũi, tiếng “sụt sịt” vang lên.

Tần Hữu Sinh nhìn cô, khẽ mỉm cười: “Được rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Cổ tay Ninh Nhiễm Thanh quần gạc, lúc về Trương Tiểu Trì nhìn thấy, cậu nhóc vội ép hỏi cô tại sao lại cắt tay tự sát.

Dạo gần đây giờ vàng chiếu quá nhiều phim khuôn sáo dở hơi, khiến tư duy bạn nhỏ Tiểu Trì cũng trở nên kỳ cục khác thường, Ninh Nhiễm Thanh xoa đầu cậu nhóc “Đi không sao, gặp tai nạn bất ngờ thôi.”

Cô kể lại đầu đuôi vụ việc đèn chùm trong nhà vệ sinh nữ của nhà hàng xoay cho cu cậu nghe, nghe xong cậu nhóc nhú mày, như có Conan nhập vào: “Sao tự đứng đèn chùm lại rơi xuống, Thanh Thanh, đi có đắc tội ai không đấy?”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu: “Đi đắc tội nhiều người như thế, sao mà nhớ hết được...”

Giang Hành Chi đưa kết quả giám định hiện trường cho Tần Hữu Sinh xem, móc sắt bị gãy khiến đèn chùm rơi xuống, hai tiếng đồng hồ trước khi vụ việc xảy ra, vì có nữ khách hàng phản ánh là đèn chùm trong nhà vệ sinh có vấn đề, vậy nên nhà hàng mới mời nhân viên bảo trì tới.

“Nhưng nhân viên bảo trì là nhân viên làm việc theo giờ mời từ bên ngoài, không phải nhân viên của nhà hàng.” Nói tới đây Giang Hành Chi im lặng một hồi, nhìn Tần Hữu Sinh: “Cậu nghĩ sao?”

“Tôi mong đây chỉ là một sự việc ngẫu nhiên thôi.” Tần Hữu Sinh day trán, tựa lưng vào ghế, “Có điều đèn chùm vừa được bảo trì lại rơi xuống, xác suất của việc này quá thấp.”

Giang Hành Chi vỗ vai Tần Hữu Sinh: “Tôi thấy cậu lo lắng hơi quá rồi, thế giới này luôn có đủ thứ chuyện bất ngờ xảy ra, cũng may mà bạn gái của cậu không xui xẻo lắm.”

“Còn nếu chuyện này do ai đó sắp xếp thì kẻ đứng đằng sau cũng khá đáng sợ đấy.” Tần Hữu Sinh nói.

Giang Hành Chi bỗng hỏi anh: “Cậu có quen Đỗ Tuyết Vinh không? Chính là vợ của Diên An.”

Tần Hữu Sinh lắc đầu, giọng nói càng thêm nghiêm nghị, đôi mắt anh như sâu hơn: “Không quen, nhưng rồi sẽ quen nhanh thôi.”

Viện kiểm sát khởi tố Hạ Dạ với tội danh mua bán ma túy.

Nhưng Hạ Dạ nói cô ta chỉ xách đồ giúp một cụ già, tuy vậy trong video quay lại khu vực cửa toa tàu, người ta cũng thấy Hạ Dạ và cụ già không quen biết nhau, hơn nữa trong lời khai của Hạ Dạ quả thực tồn tại những vấn đề rất lớn.

“Vậy phải làm sao?” Ninh Nhiễm Thanh gãi đầu hỏi Tần Hữu Sinh.

Trong nhà, Tần Hữu Sinh nửa ngồi nửa quỳ để thay thuốc cho Ninh Nhiễm Thanh, động tác rất nhẹ: “Vào năm 2010 anh có nhận một vụ án gần giống thế này, một phụ nữ trẻ nhận vận chuyển ma túy cho kẻ khác vì 8000 tệ tiền công, giấu gần 1000g ma túy trong hộp chocolate được đóng gói cẩn thận.”

“Sau đó thì sao?” Ninh Nhiễm Thanh bị cuốn vào câu chuyện.

“Tranh tụng thắng, song cô ta vẫn phải chịu hình phạt thích đáng.”

“Anh không thể đánh mất nguyên tắc vì tiền tài được.” Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu nói.

Cô gái nhỏ dịu dàng yêu kiều khiến Tần Hữu Sinh không kìm lòng được mà đặt một nụ hôn lên trán cô: “Cổ tay còn đau không?”

Ninh Nhiễm Thanh đưa cổ tay mình tới trước mặt Tần Hữu Sinh: “Vẫn còn đau, anh thổi cho em đi.”

Tần Hữu Sinh cúi đầu, thổi nhẹ lên vết thương của Ninh Nhiễm Thanh, trong thoáng chốc, hơi thở tê tê truyền từ vết thương đến đầu ngón tay cô.

Buổi tối thân mật, Ninh Nhiễm Thanh chủ động hôn Tần Hữu Sinh, không ngờ hôn quá vội, va vào khoe môi anh, hai người đều kêu thành tiếng.

“Hữu Sinh, bao giờ giải quyết xong vụ án của Hạ Dạ, anh cầu hôn em nhé.” Ninh Nhiễm Thanh nằm trong ngực anh tìm tìm cười: “Chắc chắn em sẽ đồng ý.”

Tần Hữu Sinh cầm lấy tay cô, mút nhẹ ngón áp út của cô, sau đó cắn nhẹ lên từng đầu ngón tay: “Thật không?”

“Không tin à? Thế anh cứ thử xem.” Ninh Nhiễm Thanh nghiêm túc nói, “Anh dám thử không?”

Nội tâm Tần Hữu Sinh ngập tràn niềm vui và hạnh phúc, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng có thể cùng người con gái trong ngực kết hôn sinh con thành một gia đình, khuôn mặt đã chứa đầy ý cười: “Đương nhiên là anh dám rồi, có điều em cũng không được nuốt lời, nhất định phải đồng ý đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên đùi Tần Hữu Sinh, hai chân cong lên: “Nếu anh cầu hôn quá qua loa thì em cũng không phải một phụ nữ dễ dãi.”

Tần Hữu Sinh đặt lên trán cô một nụ hôn đầy tình yêu: “Làm sao anh nỡ để em phải chịu thiệt.”

Mỗi lời của người yêu đều là một lời tâm tình, Ninh Nhiễm Thanh vừa cảm động lại vừa thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng miệng vẫn hừ lạnh: “Phải như thế chứ.”

Vụ án của Hạ Dạ còn chưa kết thúc, Tần Hữu Sinh đã mời vệ sĩ riêng đến bảo vệ cho Ninh Nhiễm Thanh, thậm chí để cô dừng công việc trợ lý, cho cô ở nhà an tâm chờ anh cầu hôn.

Ninh Bối Bối có ý kiến khá lớn với Ninh Nhiễm Thanh: “Lúc em gọi điện thoại thì chị đừng xem tivi nữa được không?”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang nói: “Em về phòng gọi không được hả, ngày nào em cũng bắt chị nghe, ‘tình yêu bé nhỏ ơi anh nhớ em lắm’ mà được à?”

Ninh Bối Bối bật cười: “Nhiễm Thanh, chị lại thất tình rồi à?”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng buồn nói với cô nàng, cô cầm một cuốn tạp chí trang sức gior về phía Ninh Bối Bối: “Ngược lại hoàn toàn.”

“Chúc mừng nhé.” Ninh Bối Bối bĩu môi, im lặng một lúc rồi nói, “Nhiễm Thanh, lần trước chị không cùng chị Tuân Tuân về nhà đón tết, có phải chị đã biết gì đó rồi không?”

“Biết gì cơ?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi.

Ninh Bối Bối nhìn chằm chằm vào cô, đành tiếp tục nhẫn nhịn, từ nhỏ tới lớn cô nàng luôn bị Ninh Nhiễm Thanh coi thường, thế mà mãi mới có một cơ hội để lên mặt, cô nàng lại không được nói ra, cũng không dám nói ra... Vừa nghĩ vậy, Ninh Bối Bối càng thấy khó chịu hơn.

Hai vụ án của Hạ Dạ khiến cô ta thành nhân vật được thảo luận nhiều nhất gần đây, hai luật sư nổi tiếng thành luật sư bào chữa của cô ta. Khi có rất nhiều thảo luận về vụ án thì ảnh của Hạ Dạ được chia sẻ trên mạng một cách điên cuồng, đến cậu nhóc Tiểu Trì chỉ thường lên các diễn đàn của học sinh tiểu học cũng biết về vụ án của Hạ Dạ. Có lần tan học về, cu cậu nhắc tới vụ án của Hạ Dạ với Ninh Nhiễm Thanh: “Mẹ của Vô Kỵ nói đúng, tuyệt đối không được thích phụ nữ xinh đẹp.”

“Thế sau này cháu lấy một cô vợ xấu xí đi.” Ninh Nhiễm Thanh nói.

“Là đàn ông ngốc thì đừng bao giờ thích phụ nữ xinh đẹp.” Trương Tiểu Trì sửa lại câu nói của mình một lần nữa rồi hỏi cô: “Dì hai, dì có biết Hạ Dạ không?”

Ninh Nhiễm Thanh bỗng thấy chột dạ, Ninh Tuấn Tuấn ngồi cạnh cô đan áo len, nghe tới hai chữ Hạ Dạ thì hơi ngây ra, đan nhầm hai mũi, sau đó mới nói: “Tiểu Trì, cô có thể nói chuyện với Thanh Thanh về vấn đề học tập được không?”

Trương Tiểu Trì bĩu môi: “Được thôi, dì hai, dì biết tổ tiên sống trên cạn của loài cá voi là gì không?”

Ninh Nhiễm Thanh không tập trung, Trương Tiểu Trì liếc cô một cái: “Hay là cháu hỏi câu hỏi đơn giản hơn nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh bỗng lên tiếng: “Chị ơi, em với chị có cùng tổ tiên không?”

Ninh Tuấn Tuấn ngừng việc trong tay: “Thanh Thanh, em đang nói lung tung gì thế?”

“Chúng ta đều tiến hóa từ loài vượn Ramidus.” Trương Tiểu Trì giành nói trước, sau đó cậu nhóc cười ha ha làm động tác đấm ngực của tình tình.

Ở văn phòng luật sư Dịch Hòa, Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi phân tích hồ sơ tài liệu lấy từ phía cảnh sát, Giang Hành Chi đứng dậy khỏi sofa: “Hạ Dạ có tiền sử hút ma túy, cậu tin cô ta thực sự không liên quan đến vụ án ma túy này?”

Đầu ngón tay Tần Hữu Sinh hơi cong lên, đặt lên bàn làm việc bóng sáng tới mức có thể soi gương được, xem lại video trên tàu hỏa một lần nữa rồi nói: “Xem trên video thì đúng là quan hệ của Hạ Dạ và cụ già này không bình thường, chúng ta không biết Hạ Dạ và cụ già này nói gì với nhau, tuy nhiên nếu là người có thể hiểu được tiếng môi thì sao?”

Giang Hành Chi vỗ trán: “Chuyện này cần được sắp xếp càng nhanh càng tốt.”

Tần Hữu Sinh gật đầu.

Giang Hành Chi chợt nói: “Lần này cậu ở lại thành phố A lâu như vậy, phía San Francisco thì sao?”

“Phía bên kia đúng là có giục tôi.” Tần Hữu Sinh tựa ra sau, “Nhưng giải quyết xong vụ án của Hạ Dạ, tôi vẫn còn chuyện quan trọng hơn.”

“Chuyện gì?”

“Cầu hôn.” Tần Hữu Sinh trêu ghẹo Giang Hành Chi, “Sau đó hoàn toàn cắt đứt hi vọng của cậu.”

“Ha ha.” Giang Hành Chi cười, đang định lên tiếng thì có tiếng gõ cửa truyền từ ngoài vào, Ninh Nhiễm Thanh mặc một bộ quần áo thể thao, xách đồ ăn khuya tới.

Tần Hữu Sinh rất lo cho sự an toàn của Ninh Nhiễm Thanh, cô tươi cười hơn hờ, nhưng anh lại nghiêm nghị kéo cô đến bên mình: “Vệ sĩ của em đâu rồi?”

Ninh Nhiễm Thanh đặt đồ ăn khuya xuống: “Em thấy anh miễn cảm quá rồi, chuyện đèn chùm có lẽ chỉ là sự cố bất ngờ thôi.”

Tần Hữu Sinh thở dài: “Anh cũng chỉ mong là sự cố bất ngờ.”

Ninh Nhiễm Thanh chỉ chỉ ra phía ngoài phòng làm việc: “Yên tâm đi, dạo này em ngoan lắm mà, hôm nay ở nhà buồn quá nên em mới ra ngoài đi lại một chút.”

Tần Hữu Sinh bật cười.

Ba người cùng ăn đồ ăn khuya mà Ninh Nhiễm Thanh đem đến, cùng rời khỏi Dịch Hòa, dọc đường đi tràn ngập tiếng cười đùa, dạo này Ninh Nhiễm Thanh được cậu nhóc Tiểu Trì kể cho rất nhiều chuyện cười, cô bèn kể cho hai vị luật sư nghe.

“Trong một phiên tòa thẩm tra, một vị bồi thẩm viên âm thầm nói với một vị bồi thẩm viên khác: ‘Tuy đây là lần đầu tôi làm bồi thẩm viên, nhưng tôi chắc chắn không nhìn nhầm người, thằng cha mặt mũi thô bỉ kia chỉ nhìn thôi là biết có tội rồi.’ Sau đó một vị bồi thẩm viên khác nói: ‘Anh ta không phải bị cáo, anh ta là luật sư bào chữa’...”

Ninh Nhiễm Thanh rất dễ bị chọc cười, kiểu người này là kiểu kể chuyện cười chán nhất, còn chưa kể xong cô đã ôm bụng cười “ha ha” trước rồi, Tần Hữu Sinh khẽ nhếch môi động viên.

Giang Hành Chi cũng cúi đầu mỉm cười, tâm tình bỗng trở nên thư thái, hóa ra trên đời này còn có thứ hạnh phúc là nhìn người khác hạnh phúc.

Giang Hành Chi giúp Tần Hữu Sinh mời hai vị chuyên gia ngôn ngữ, vì lý do an toàn nên hẹn gặp ngay tại nhà, sau đó anh mời Tần Hữu Sinh và Ninh Nhiễm Thanh tới.

Hai vị chuyên gia ngôn ngữ đi nghiên cứu lại video mấy chục lần, nhủ mày nói ra những lời mà họ thấy được: “Hạ tiểu thư, đây là hành lý mà Diên tiên

sinh chuẩn bị cho cô, xin hãy giữ cẩn thận...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Type: Fox

Thực ra Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa bao giờ xem Tần Hữu Sinh bào chữa trước tòa.

Tần Hữu Sinh hỏi cô có muốn ra tòa với tư cách trợ lý của anh không, Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không cần, em dự thính thôi.”

Tình cảm của Ninh Nhiễm Thanh với Hạ Dạ khá phức tạp, có những sự việc càng sáng tỏ, cô càng thấy mình không còn chốn dung thân.

Mấy hôm nay vì vụ án của Hạ Dạ, thầy Tần thử làm hacker, tra xét một số thông tin trên mạng của Hạ Dạ, vốn định tìm một vài thứ về vụ án, nhưng không ngờ tìm được một topic do Hạ Dạ lập bằng nick “Múa Cùng Gió”, topic viết chuyện cha mẹ cô ta, tỷ suất người kích vào xem và bình luận đều rất cao, trong đó nội dung của quá nửa số bình luận đều là thương xót cho mẹ của Hạ Dạ, nửa còn lại thì mắng nhiếc chửi rủa hành vi của Tần Thẩm Lam là vô liêm sỉ thiếu đạo đức.

Ninh Nhiễm Thanh đọc topic này trong tâm thái tự giã vò bản thân, cuối cùng cô lẳng lặng đóng laptop, đi tới thư phòng của Tần Hữu Sinh ôm anh từ phía sau: “Thầy Tần, ôm một cái.”

Ninh Nhiễm Thanh đã tự nhủ với bản thân mình không chỉ một lần, rằng từ đầu tới cuối cô đều không có lỗi với Hạ Dạ, nhưng sự thực là khi đối mặt với Hạ Dạ, cô vẫn luôn yếu thế hơn.

Tình yêu của bà Tần Thẩm Lam và ông Hạ Học Thanh là vô tội, nhưng tình yêu gây thương tổn cho hai gia đình là hoang đường, mà cô chính là kết quả của tình yêu hoang đường ấy, sự thật này buồn cười và khó chấp nhận biết bao.

Thực ra Ninh Nhiễm Thanh rất muốn hỏi ông Ninh Uy Phong, ông có yêu bà Tần Thẩm Lam đến mức nào? Yêu đến độ đối xử với đứa con của người phụ nữ phản bội mình như con ruột.

Trên đời này luôn có những kẻ ngốc khiến người ta thương hại song chẳng thể giúp được gì, cũng như Tô Khả vẫn đọc thơ cho Phó Cảnh Nhiên đã chết nằm ở San Francisco, không ai có thể thấu hiểu chấp niệm của cô ta với Phó Cảnh Nhiên, mà cô ta cũng không cần ai thấu hiểu, cô ta yêu Phó Cảnh Nhiên như vậy đấy, tình yêu của cô ta chẳng quan trọng năm ngắn dài.

Ngày mở phiên toàn sơ thẩm vụ của Hạ Dạ, bầu trời âm u bấy lâu cuối cùng cũng quang đăng, nắng ấm xuyên qua tầng mây chiếu xuống, xua đi lớp sương mù giăng kín, khiến bầu trời trên các tòa cao ốc của thành phố này càng trong sáng tươi đẹp hơn.

Lần này trợ lý trước tòa của Tần Hữu Sinh vẫn là A Thẩm, A Thẩm làm trợ lý cho Tần Hữu Sinh đã nhiều năm, có anh ta làm trợ lý cho Tần Hữu Sinh cũng giúp vụ án thêm phần chắc thắng.

A Thẩm là người hay chuyện, suốt chặng đường từ Dịch Hòa tới tòa án, vì có anh ta nên trong xe cũng không mấy tẻ nhạt.

A Thẩm kể cho Ninh Nhiễm Thanh nghe về các vụ án hàng “khủng” mà Tần Hữu Sinh từng tranh tụng, trong đó có biết bao vụ án đã trở thành án lệ thành công kinh điển, Ninh Nhiễm Thanh cũng không lạ gì với những án lệ đó, trước đây khi cô chưa quen Tần Hữu Sinh thì đã từng đọc án lệ của anh. Sau đó duyên phận run rủi, cô trở thành bạn gái của vị luật sư nổi tiếng này, chuyển du lịch tới Lệ Giang vào năm thứ ba Đại học đã trở thành cuộc hội ngộ đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Xe dừng trong khu vạch vàng ở bãi đậu xe chuyên dụng của tòa án, Ninh Nhiễm Thanh tháo dây an toàn xuống xe với Tần Hữu Sinh và A Thẩm, ba người cùng đi từng bậc từng bậc trên cầu thang đá của tòa án.

Đã nửa năm rồi Tần Hữu Sinh không nhận vụ án mới, khiến một vị nhân viên ở tầng một của tòa án nhìn thấy anh thì khá ngạc nhiên, người quen thì cười chào hỏi anh, có người còn chào anh một tiếng: “Luật sư Tần”.

“Người ta thường nói luật sư cảnh sát là một gia đình, em thấy quan hệ giữa anh và bọn họ đúng là không vừa đâu.” Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn, cười nói.

“Cô gái ngốc của tôi ơi, em nói thế thì khác gì bôi nhọ người yêu em chứ?” Tần Hữu Sinh đi sát bên Ninh Nhiễm Thanh, trong giọng điệu vui đùa có chứa cả ý cười, không hề có sự căng thẳng hay nghiêm túc khi sắp phải tranh tụng trước tòa, mà là một kiểu tao nhã thông thả ung dung.

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hữu Sinh như vậy thì tự nhiên thấy yên tâm hơn. Ba người ra khỏi thang máy đi tới phòng nghỉ, đúng lúc gặp một đôi nam nữ mặc đồng phục Kiểm sát viên đi qua từ cửa khác, một trong hai người chính là Lại Thư Khiết.

Hôm nay Lại Thư Khiết làm trợ lý cho một vị Kiểm sát viên nam khác, A Thắm cũng nhìn thấy Lại Thư Khiết và Kiểm sát viên nam đi bên cạnh cô ta, vị Kiểm sát viên này chính là Công tố viên chính của vụ án Hạ Dạ ngày hôm nay.

A Thắm giới thiệu sơ qua về vị Công tố viên này cho Ninh Nhiễm Thanh, cô tập trung nghe, vừa nghe vừa hỏi, thoát nhìn cô còn căng thẳng hơn cả luật sư đứng ra bào chữa hôm nay.

Tần Hữu Sinh véo nhẹ vào tay cô: “Đừng lo lắng nữa, em căng thẳng cũng làm anh căng thẳng theo đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh đứng lên giúp anh xoa bóp vai gáy: “Nghe nói sự căng thẳng phù hợp sẽ tạo động lực cho khả năng tư duy của não bộ. Thầy Tần, anh cố lên nhé.”

Tần Hữu Sinh gật đầu.

Đã tới giờ bắt đầu phiên tòa, Tần Hữu Sinh và A Thắm chuẩn bị tài liệu rồi đi tới vị trí dành cho luật sư bào chữa, Ninh Nhiễm Thanh cũng đi vào từ cửa sau, ngồi xuống ở khu dự thính.

Tiếng búa vang lên, khi các thư ký sắp đóng kín cửa sau tòa án thì một bóng dáng lạnh lùng thân nhiên bước vào – Là Giang Hành Chi.

Ninh Nhiễm Thanh vẫy vẫy tay với Giang Hành Chi, ý bảo anh ta tới ngồi cạnh mình, Giang Hành Chi nhìn cô một thoáng, vốn định ngồi cách xa cô gái này một chút, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn bước tới ngồi xuống cạnh cô rồi lơ đãng nói: “Tôi đến tòa án xử lý chút chuyện, tiện đường nên cũng qua xem thử.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, nhìn về phía Tần Hữu Sinh ở khu cho luật sư bào chữa, phiên tòa bắt đầu, anh đã ngồi xuống ghế, phong thái ung dung tao nhã, khí thế trầm tĩnh thân nhiên, ngón tay mảnh dài đẹp đẽ của anh đặt trên laptop, tư thái thận trọng mà nhả nhận căng tồn lên cột cách thông dong bình thân, trong trẻo tựa gió trăng.

“Nhìn Tần Hữu Sinh thế này, có phải thấy cậu ấy rất tuần tú không” Giang Hành Chi ngồi bên trái cô khẽ cất tiếng, ý muốn Ninh Nhiễm Thanh đỡ căng thẳng hơn, có điều anh ta không có thiên phú trong chuyện này, lời nói ra cũng y như con người anh ta, chẳng dè dóm hải hước tẹo nào.

Giang Hành Chi tiếc nuối nghĩ vậy, hơi nghiêng đầu nhìn cô gái ngồi cạnh mình.

Ninh Nhiễm Thanh đứng là rất căng thẳng, tuy nhiên vẫn trả lời Giang Hành Chi: “Người yêu vào mắt hóa Phan An(1), huống chi thầy Tần vốn đã tuần tú, nhưng luật sư Giang anh cũng là mỹ nam tử, đừng tự ti.”

(1) Phan An là một mỹ nam nổi tiếng thời xưa ở Trung Quốc, câu này ám chỉ trong mắt người đang yêu thì nửa kia của mình luôn luôn đẹp đẽ hoàn hảo.

(2)

Giang Hành Chi hừ lạnh một tiếng, không thèm chấp nhặt với cô gái ăn nói kém cỏi này.

Phiên tòa sơ thẩm lần này chủ yếu điều tra xử lý vụ việc Hạ Dạ buôn ma túy giúp Vương Chí Vĩ, Công tố viên chính là người đàn ông ngồi bên trái Lại Thư Khiết, anh ta đứng lên đọc đơn khởi tố, giọng nói rành mạch, lời lẽ đầy khí phách, trình bày toàn bộ vụ án bằng quy phạm pháp luật một cách rõ ràng, những điểm chính là Hạ Dạ và Vương Chí Vĩ có quan hệ không tầm thường; mấy ngày trước khi xảy ra vụ việc hai nười có liên hệ mật thiết; sau khi sa lưới, Vương Chí Vĩ có khai với cảnh sát rằng, đúng là Hạ Dạ giúp anh ta vận chuyển ma túy.

Sau đó Công tố viên khẳng định Hạ Dạ có tội, đọc lời khai của Vương Chí Vĩ và bản tường trình của hai cô gái làm việc trong hộp đêm trước tòa, chứng minh Hạ Dạ và Vương Chí Vĩ có liên hệ mật thiết.

Thẩm phán hỏi Hạ Dạ: “Bị cáo, đơn khởi tố khẳng định cô có tội, cô có ý kiến khác hay không.”

“Có.” Hạ Dạ ngẩng đầu, “Đúng là tôi quen Vương Chí Vĩ, nhưng tôi không giúp anh ta vận chuyển ma túy.”

Được sự đồng ý của Thẩm phán, Công tố viên bắt đầu thẩm vấn Hạ Dạ, dùng phương pháp dẫn dắt từng bước, Ninh Nhiễm Thanh thầm lo lắng thay Hạ Dạ, may mà những vấn đề Công tố viên đề cập tới Tần Hữu Sinh đều từng nhắc nhở Hạ Dạ rồi.

“Cô nói vali hành lý đó do người giúp việc nhà họ Diên đưa cho cô?”

“Đúng.”

“Tại sao người giúp việc nhà họ Diên phải đưa vali hành lý cho cô?”

Diên An cũng đang ở đây, Hạ Dạ liếc mắt nhìn anh ta: “Tôi để vài món đồ riêng tư ở chỗ Diên tiên sinh, vì tôi phải về Đạo Trấn nên anh ấy bảo người giúp việc đưa tới cho tôi.”

Công tố viên đưa bức ảnh khi tàu hỏa đã về ga và ảnh chụp X-quang vali hành lý, những hình ảnh này chứng minh rằng trước khi Hạ Dạ lên tàu hỏa tới Đạo Trấn, trong vali hành lý không hề chứa ma túy.

Về mặt của Công tố viên vô cùng trầm trọng: “Nhưng sau đó cảnh sát lại tìm thấy ma túy trong vali hành lý của cô trên tàu hỏa, bởi vậy trên tàu hỏa cô có cố ý giấu ma túy giúp người khác không?”

Hạ Dạ vẫn bình thản đáp: “Tôi không biết, tôi cũng lấy làm lạ tại sao lại như vậy.”

Công tố viên mở tài liệu thẩm vấn lấy tờ khai: “Nhưng trong lần thẩm vấn đầu tiên, cô lại nói vali hành lý là của người khác?”

Hạ Dạ im lặng một lúc: “Bởi vì tôi không muốn liên lụy đến Diên tiên sinh, anh ấy là người làm ăn, tôi sợ anh ấy bị kẻ khác cố ý hãm hại.”

“...”

Công tố viên không thể hỏi được từ Hạ Dạ bất kỳ thông tin có lợi nào để quy án, song vẫn bình tĩnh ngồi xuống, khi ngồi xuống thì đưa mắt nhìn về phía luật sư bào chữa ở phái đối diện.

Ninh Nhiễm Thanh cũng đưa mắt nhìn Tàn Hữu Sinh, anh đang cúi đầu nói chuyện với A Thắm, còn Giang Hành Chi ngồi cạnh cô vẫn vắt chân ngồi yên, như một người ngoài cuộc “ngao mạn”.

Ninh Nhiễm Thanh rì rầm hỏi anh ta: “Phía công tố chưa đưa ra toàn bộ bằng chứng đúng không?”

Giang Hành Chi liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh, lạnh lùng nói: “Ừ...”

Quả nhiên Công tố viên lấy ra một tài liệu chứng minh Hạ Dạ từng có tiền sử hút ma túy, anh ta nói với thẩm phán: “Chúng ta đều biết, người hút ma túy có đặc điểm chung đó là rất hay nói dối.”

Hạ Dạ hút ma túy?

Ninh Nhiễm Thanh lặng người trong mấy giây, thờ dài một tiếng sầm não, cô hốt hoảng lo sợ, không biết nên miêu tả cảm xúc trong lòng mình thế nào, cô nhớ tới đợt mà mình tham dự kỳ thi tư pháp, cô từng hỏi Tàn Hữu Sinh một vấn đề: “Anh từng tranh tụng cho người tốt nhiều hơn hay cho người xấu nhiều hơn?”

Khi ấy thầy Tàn đã trả lời thế này: “Trong mắt luật sư không có người tốt người xấu, chỉ có thân chủ mà thôi.”

Hôm đó trong nhà của Hạ Dạ, Hạ Dạ mĩa mai nói với cô: “Nếu cô không được người cha ‘trên trời rơi xuống kia’ nuôi nấng thì có khi giờ số phận của cô còn tồi tệ hơn tôi, đúng không?”

Vậy sao? Nếu không có ông Ninh Uy Phong, phải chăng cô sống nay đây mai đó, không chốn dung thân, cuộc sống của cô sẽ thế nào đây? Còn có thể gặp được thầy Tàn không?

Khóc mất Ninh Nhiễm Thanh hơi ướt, cô sụt sịt mũi, nước mắt rơi liên lấy tay lau.

Giang Hành Chi thấy vậy thì cho rằng anh ngày càng không hiểu nổi cô gái này, đến coi một phiên tòa sơ thẩm cũng có thể khóc được, ngoài mặt chán ghét cực kỳ tuy nhiên trong lòng vẫn âm thầm xao động.

Hắn là cô tức cảnh sinh tình.

Được sự chấp thuận của Thẩm phán, Tàn Hữu Sinh bắt đầu bào chữa cho Hạ Dạ, anh bình tĩnh đứng dậy từ ghế ngồi, thân hình cao ráo, dáng người đĩnh đạc, nét mặt cương quyết dứt khoát, khi lên tiếng thì vẫn là giọng nói lạnh lùng trầm tĩnh, như có sức mạnh khiến người ta phải tin tưởng và nể phục.

“Sau khi nhận sự ủy thác của Hạ tiểu thư, tôi đã cẩn thận nghe Hạ tiểu thư trình bày toàn bộ sự việc liên quan, nghiêm túc thẩm duyệt lại hồ sơ vụ án và đơn khởi tố, tôi luôn cho rằng Công tố viên khởi tố thân chủ tôi là không hợp lý.”

“Trước tiên, chúng ta phải biết rõ những hành vi nào sẽ cấu thành nên tội buôn bán ma túy. Về mặt chủ quan thì tội buôn bán ma túy là một hành vi cố ý, mà phải là cố ý trực tiếp, hoặc tiền đề là có đầy đủ bằng chứng chứng minh người thực hiện hành vi biết rõ đó là ma túy. Nếu như về mặt chủ quan, người thực hiện hành vi không biết đó là ma túy, mà bị người khác lợi dụng hãm hại rồi vô tình thực hiện hành vi buôn bán ma túy, vận chuyển, tàng trữ ma túy thì không thể cấu thành tội danh.”

“Thứ hai là về nhận định trong đơn khởi tố, việc thân chủ tôi và Vương Chí Vĩ có quan hệ thân thiết nên giúp anh ta vận chuyển ma túy cũng chỉ là một suy đoán chủ quan, không có bằng chứng trực tiếp để chứng minh; Tuy lời khai của Vương Chí Vĩ tố cáo rằng thân chủ tôi có tham dự vào vụ án lần này, nhưng bản thân Vương Chí Vĩ không chỉ hút ma túy mà còn buôn bán ma túy, Nếu Công tố viên chỉ dựa vào việc thân chủ tôi từng hút ma túy mà cho rằng cô ấy nói dối, như vậy lời khai của Vương Chí Vĩ cũng bị phủ định, hơn nữa lời khai của Vương Chí Vĩ cũng bị phủ định hai lần, đã thuộc hành vi trần thuật sự thực không rõ ràng...”

“...Nhận định của Công tố viên với thân chủ tôi được suy đoán dựa theo nghề nghiệp đặc thù và việc cô ấy từng có hành vi bất lương, cũng không có bằng chứng xác thực để chứng minh cô ấy có tội, suy đoán như vậy thì xác suất xảy ra tình huống ngoại lệ rất lớn, ví dụ như có ai đó muốn vu oan cho thân chủ tôi, hoặc Vương Chí Vĩ đã bị kẻ nào đó sai khiến.”

Khi Tàn Hữu Sinh chứng minh Hạ Dạ vô tội, Ninh Nhiễm Thanh nghe từng lời bào chữa của anh, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Lại Thư Khiết lại thích Tàn Hữu Sinh một người hoàn hảo với cả IQ và EQ đều cao đúng là cực kỳ thu hút.

Lại Thư Khiết đứng lên hỏi: “Tại sao Vương Chí Vĩ phải tố cáo Hạ Dạ? Cô ta và Vương Chí Vĩ không có thù oán, thậm chí còn có quan hệ thân thiết...”

Tần Hữu Sinh hơi mỉm cười: “Cách đây không lâu tôi mới nhận được một tin, Diên tiên sinh và em họ Vương Truyền Hùng của Vương Chí Vĩ từng có tranh chấp kinh tế, thế nên chuyện này có thể là hành vi cố ý trả thù, dù sao quan hệ giữa Diên tiên sinh và Hạ tiểu thư khá thân mật, ngoài ra cũng có thể Vương Chí Vĩ đã bị người khác sai khiến, ví dụ như có người đồng ý cho Vương Chí Vĩ tiền tài...” Tần Hữu Sinh nói tiếp, bởi vì anh chỉ là luật sư bào chữa chứ không phải Công tố viên.

Lại Thư Khiết nhìn thẳng về phía Tần Hữu Sinh, ánh mắt rất phức tạp, sắc mặt ảm đạm xuống ghế công tố.

Đàn ông xuất chúng bao giờ cũng được ưu ái.

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Tần Hữu Sinh, lại đảo mắt nhìn Lại Thư Khiết, cuối cùng quay sang nhìn Hạ Dạ và Diên An. Đôi khi người ta không thể tìm được sự thật từ tòa án, nhưng có tin rằng thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương.

Tiếng búa vang lên, thẩm phán hắng giọng: “Phiên tòa thẩm vấn kết thúc, tòa án sẽ tiến hành xem xét bản án, tuyên cáo vào một ngày khác.”

Kết thúc phiên tòa sơ thẩm, Tần Hữu Sinh vội quay đầu nhìn cô gái ngồi ở khu dự thính, thấy Ninh Nhiễm Thanh và Giang Hành Chi ngồi cạnh nhau, hai người ngồi gần nhau như vậy mà trông cũng chẳng xứng đôi.

Vụ án của Hạ Dạ đã bước đầu kết thúc, đến lúc Tần Hữu Sinh cầu hôn Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh trời sinh lãnh mạn, cực kỳ coi trọng “Chuyện lớn” như cầu hôn. Phần lớn phụ nữ đều giả bộ không biết để có được niềm vui bất ngờ, nhưng Ninh Nhiễm Thanh thì lại viết ra giấy tất cả yêu cầu, cô bỏ ra hẳn một buổi tối chỉ để tẩy tẩy xóa xóa trên một tờ giấy A4, cuối cùng khi tờ giấy đầy gạch đầu dòng những yêu cầu ấy tới tay Tần Hữu Sinh, trông nó vô cùng thảm hại, xanh xanh đỏ đỏ một đống.

Ninh Nhiễm Thanh nằm trong ngực Tần Hữu Sinh giải thích cho anh: “Chữ màu đỏ là những mục nhất định phải thực hiện được và những thứ bắt buộc phải có, chữ màu hồng là những mục có càng tốt hơn mà không có cũng không thì cũng chẳng sao, còn màu xanh là những mục cần chú ý kiêng kỵ, ngày hôm ấy anh tuyệt đối không được mắc phải.”

Tần Hữu Sinh đọc những mục cần chú ý: “Không được thất cả vạt màu tím.”

Ừm, điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi vì cô ghét màu tím.

“Hôm ấy không được ăn tỏi.”

Đúng, vì khi cầu hôn xong nhất định phải làm chuyện thân mật.

“Không được phép đến muộn...” Đọc đến đây, Tần Hữu Sinh dừng lại, đặt một nụ hôn lên môi cô, “Trừ khi anh chết rồi, chứ không sao lại đến muộn trong ngày cầu hôn?”

“Anh nói lung tung gì thế?!” Ninh Nhiễm Thanh che miệng anh, hơi thở ấm nóng của anh lập tức phả vào lòng bàn tay cô, tê tê ngứa ngứa, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Còn có một vấn đề nữa đây, em phát hiện ra mình chưa có quần áo đẹp để mặc vào hôm ấy, một ngày quan trọng như vậy mà em lại không có quần áo đẹp để mặc...”

Tần Hữu Sinh yêu chiều ôm lấy cô, cười nắc nẻ rồi nói với vẻ khoa trương: “Không vấn đề, thầy Tần dẫn em đi mua, cần bao nhiêu mua bấy nhiêu!”

Ninh Nhiễm Thanh vội cảm ơn: “Cảm ơn thầy Tần.”

Tần Hữu Sinh: “Gọi ông xã đi.”

Ninh Nhiễm Thanh quay người đi: “Phí nói chuyện còn chưa cho đó, còn lâu em mới gọi.”

Hóa ra phí nói chuyện mà người ta thường nói là thế này đây, Tần Hữu Sinh sống nhiều năm ở nước ngoài lập tức lấy ra một tấm thẻ: “Gọi ông xã đi.”

Ninh Nhiễm Thanh quay người ôm lấy anh, cảm nhận hơi thở vừa trong trẻo vừa thanh mát trên người anh, bỗng thấy ngọt ngào đến lạ, sau bao hợp tan ly biệt, cuối cùng cô và thầy Tần vẫn ở bên nhau.

Số trời run rẩy, cuối cùng anh chỉ mới có thể bước vào trái tim cô, như Nguyệt Lão đã buộc anh và cô lại bằng một sợi tơ hồng vô hình, chốn nhân gian phồn hoa đông đúc, nhưng đời này anh mãi là người yêu của cô, cô vĩnh viễn chỉ thuộc về anh. Dù có thế nào chăng nữa, hai người cũng sẽ không ly biệt.

Tình yêu tươi đẹp bao nhiêu, duyên phận kỳ diệu bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Type: Fox

Thực ra Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa bao giờ xem Tần Hữu Sinh bào chữa trước tòa.

Tần Hữu Sinh hỏi cô có muốn ra tòa với tư cách trợ lý của anh không, Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không cần, em dự thính thôi.”

Tình cảm của Ninh Nhiễm Thanh với Hạ Dạ khá phức tạp, có những sự việc càng sáng tỏ, cô càng thấy mình không còn chôn dung thân.

Mấy hôm nay vì vụ án của Hạ Dạ, thầy Tần thử làm hacker, tra xét một số thông tin trên mạng của Hạ Dạ, vốn định tìm một vài thứ về vụ án, nhưng không ngờ tìm được một topic do Hạ Dạ lập bằng nick “Múa Cùng Gió”, topic viết chuyện cha mẹ cô ta, tỷ suất người kích vào xem và bình luận đều rất cao, trong đó nội dung của quá nửa số bình luận đều là thương sót cho mẹ của Hạ Dạ, nửa còn lại thì mắng nhiếc chửi rủa hành vi của Tần Thẩm Lam là vô liêm sỉ thiếu đạo đức.

Ninh Nhiễm Thanh đọc topic này trong tâm thái tự giầy vò bản thân, cuối cùng cô lẳng lặng đóng laptop, đi tới thư phòng của Tần Hữu Sinh ôm anh từ phía sau: “Thầy Tần, ôm một cái.”

Ninh Nhiễm Thanh đã tự nhủ với bản thân mình không chỉ một lần, rằng từ đầu tới cuối cô đều không có lỗi với Hạ Dạ, nhưng sự thực là khi đối mặt với Hạ Dạ, cô vẫn luôn yếu thế hơn.

Tình yêu của bà Tần Thẩm Lam và ông Hạ Học Thanh là vô tội, nhưng tình yêu gây thương tổn cho hai gia đình là hoang đường, mà cô chính là kết quả của tình yêu hoang đường ấy, sự thật này buồn cười và khó chấp nhận biết bao.

Thực ra Ninh Nhiễm Thanh rất muốn hỏi ông Ninh Uy Phong, ông có yêu bà Tần Thẩm Lam đến mức nào? Yêu đến độ đối xử với đứa con của người phụ nữ phản bội mình như con ruột.

Trên đời này luôn có những kẻ ngốc khiến người ta thương hại song chẳng thể giúp được gì, cũng như Tô Khả vẫn đọc thơ cho Phó Cảnh Nhiên đã chết nằm ở San Francisco, không ai có thể thấu hiểu chấp niệm của cô ta với Phó Cảnh Nhiên, mà cô ta cũng không cần ai thấu hiểu, cô ta yêu Phó Cảnh Nhiên như vậy đấy, tình yêu của cô ta chẳng quản tháng năm ngắn dài.

Ngày mở phiên toàn sơ thẩm vụ của Hạ Dạ, bầu trời âm u bấy lâu cuối cùng cũng quang đăng, nắng ấm xuyên qua tầng mây chiếu xuống, xua đi lớp sương mù giăng kín, khiến bầu trời trên các tòa cao ốc của thành phố này càng trong sáng tươi đẹp hơn.

Lần này trợ lý trước tòa của Tần Hữu Sinh vẫn là A Thắm, A Thắm làm trợ lý cho Tần Hữu Sinh đã nhiều năm, có anh ta làm trợ lý cho Tần Hữu Sinh cũng giúp vụ án thêm phần chắc thắng.

A Thắm là người hay chuyện, suốt chặng đường từ Dịch Hòa tới tòa án, vì có anh ta nên trong xe cũng không mấy tẻ nhạt.

A Thắm kể cho Ninh Nhiễm Thanh nghe về các vụ án hàng “khùng” mà Tần Hữu Sinh từng tranh tụng, trong đó có biết bao vụ án đã trở thành án lệ thành công kinh điển, Ninh Nhiễm Thanh cũng không lạ gì với những án lệ đó, trước đây khi cô chưa quen Tần Hữu Sinh thì đã từng đọc án lệ của anh. Sau đó duyên phận run rủi, cô trở thành bạn gái của vị luật sư nổi tiếng này, chuyển du lịch tới Lệ Giang vào năm thứ ba Đại học đã trở thành cuộc hội ngộ đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Xe dừng trong khu vạch vàng ở bãi đậu xe chuyên dụng của tòa án, Ninh Nhiễm Thanh tháo dây an toàn xuống xe với Tần Hữu Sinh và A Thắm, ba người cùng đi từng bậc từng bậc trên cầu thang đá của tòa án.

Đã nửa năm rồi Tần Hữu Sinh không nhận vụ án mới, khiến một vị nhân viên ở tầng một của tòa án nhìn thấy anh thì khá ngạc nhiên, người quen thì cười chào hỏi anh, có người còn chào anh một tiếng: “Luật sư Tần”.

“Người ta thường nói luật sư cảnh sát là một gia đình, em thấy quan hệ giữa anh và bọn họ đúng là không vừa đâu.” Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn, cười nói.

“Cô gái ngốc của tôi ơi, em nói thế thì khác gì bôi nhọ người yêu em chứ?” Tần Hữu Sinh đi sát bên Ninh Nhiễm Thanh, trong giọng điệu vui đùa có chứa cả ý cười, không hề có sự căng thẳng hay nghiêm túc khi sắp phải tranh tụng trước tòa, mà là một kiểu tao nhã thông thả ung dung.

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hữu Sinh như vậy thì tự nhiên thấy yên tâm hơn. Ba người ra khỏi thang máy đi tới phòng nghỉ, đúng lúc gặp một đôi nam nữ mặc đồng phục Kiểm sát viên đi qua từ cửa khác, một trong hai người chính là Lại Thư Khiết.

Hôm nay Lại Thư Khiết làm trợ lý cho một vị Kiểm sát viên nam khác, A Thắm cũng nhìn thấy Lại Thư Khiết và Kiểm sát viên nam đi bên cạnh cô ta, vị Kiểm sát viên này chính là Công tố viên chính của vụ án Hạ Dạ ngày hôm nay.

A Thắm giới thiệu sơ qua về vị Công tố viên này cho Ninh Nhiễm Thanh, cô tập trung nghe, vừa nghe vừa hỏi, thoát nhìn cô còn căng thẳng hơn cả luật sư đứng ra bào chữa hôm nay.

Tần Hữu Sinh véo nhẹ vào tay cô: “Đừng lo lắng nữa, em căng thẳng cũng làm anh căng thẳng theo đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh đứng lên giúp anh xoa bóp vai gáy: “Nghe nói sự căng thẳng phù hợp sẽ tạo động lực cho khả năng tư duy của não bộ. Thầy Tần, anh cố lên nhé.”

Tần Hữu Sinh gật đầu.

Đã tới giờ bắt đầu phiên tòa, Tần Hữu Sinh và A Thâm chuẩn bị tài liệu rồi đi tới vị trí dành cho luật sư bào chữa, Ninh Nhiễm Thanh cũng đi vào từ cửa sau, ngồi xuống ở khu dự thính.

Tiếng búa vang lên, khi các thư ký sắp đóng kín cửa sau tòa án thì một bóng dáng lạnh lùng thản nhiên bước vào – Là Giang Hành Chi.

Ninh Nhiễm Thanh vẫy vẫy tay với Giang Hành Chi, ý bảo anh ta tới ngồi cạnh mình, Giang Hành Chi nhìn cô một thoáng, vốn định ngồi cách xa cô gái này một chút, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn bước tới ngồi xuống cạnh cô rồi lơ đãng nói: “Tôi đến tòa án xử lý chút chuyện, tiện đường nên cũng qua xem thử.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, nhìn về phía Tần Hữu Sinh ở khu cho luật sư bào chữa, phiên tòa bắt đầu, anh đã ngồi xuống ghế, phong thái ung dung tao nhã, khí thế trầm tĩnh thản nhiên, ngón tay mảnh dài đẹp đẽ của anh đặt trên laptop, tư thái thận trọng mà nhả nhặn càng tôn lên cốt cách thông dong bình thản, trong trẻo tựa gió trăng.

“Nhìn Tần Hữu Sinh thế này, có phải thấy cậu ấy rất tuần tú không” Giang Hành Chi ngồi bên trái cô khẽ cất tiếng, ý muốn Ninh Nhiễm Thanh đỡ căng thẳng hơn, có điều anh ta không có thiên phú trong chuyện này, lời nói ra cũng y như con người anh ta, chẳng dí dỏm hài hước tẹo nào.

Giang Hành Chi tiếc nuối nghĩ vậy, hơi nghiêng đầu nhìn cô gái ngồi cạnh mình.

Ninh Nhiễm Thanh đúng là rất căng thẳng, tuy nhiên vẫn trả lời Giang Hành Chi: “Người yêu vào mắt hóa Phan An(1), huống chi thầy Tần vốn đã tuần tú, nhưng luật sư Giang anh cũng là mỹ nam tử, đừng tự ti.”

(1) Phan An là một mỹ nam nổi tiếng thời xưa ở Trung Quốc, câu này ám chỉ trong mắt người đang yêu thì nửa kia của mình luôn luôn đẹp đẽ hoàn hảo.

(2)

Giang Hành Chi hừ lạnh một tiếng, không thèm chấp nhặt với cô gái ăn nói kém cỏi này.

Phiên tòa sơ thẩm lần này chủ yếu điều tra xử lý vụ việc Hạ Dạ buôn ma túy giúp Vương Chí Vĩ, Công tố viên chính là người đàn ông ngồi bên trái Lại Thư Khiết, anh ta đứng lên đọc đơn khởi tố, giọng nói rành mạch, lời lẽ đầy khí phách, trình bày toàn bộ vụ án bằng quy phạm pháp luật một cách rõ ràng, những điểm chính là Hạ Dạ và Vương Chí Vĩ có quan hệ không tầm thường; mấy ngày trước khi xảy ra vụ việc hai nười có liên hệ mật thiết; sau khi sa lưới, Vương Chí Vĩ có khai với cảnh sát rằng, đúng là Hạ Dạ giúp anh ta vận chuyển ma túy.

Sau đó Công tố viên khẳng định Hạ Dạ có tội, đọc lời khai của Vương Chí Vĩ và bản tường trình của hai cô gái làm việc trong hộp đêm trước tòa, chứng minh Hạ Dạ và Vương Chí Vĩ có liên hệ mật thiết.

Thẩm phán hỏi Hạ Dạ: “Bị cáo, đơn khởi tố khẳng định cô có tội, cô có ý kiến khác hay không.”

“Có.” Hạ Dạ ngắt đầu, “Đúng là tôi quen Vương Chí Vĩ, nhưng tôi không giúp anh ta vận chuyển ma túy.”

Được sự đồng ý của Thẩm phán, Công tố viên bắt đầu thẩm vấn Hạ Dạ, dùng phương pháp dẫn dắt từng bước, Ninh Nhiễm Thanh thầm lo lắng thay Hạ Dạ, may mà những vấn đề Công tố viên đề cập tới Tần Hữu Sinh đều từng nhắc nhở Hạ Dạ rồi.

“Cô nói vali hành lý đó do người giúp việc nhà họ Diên đưa cho cô?”

“Đúng.”

“Tại sao người giúp việc nhà họ Diên phải đưa vali hành lý cho cô?”

Diên An cũng đang ở đây, Hạ Dạ liếc mắt nhìn anh ta: “Tôi để vài món đồ riêng tư ở chỗ Diên tiên sinh, vì tôi phải về Đạo Trấn nên anh ấy bảo người giúp việc đưa tới cho tôi.”

Công tố viên đưa bức ảnh khi tàu hỏa đã về ga và ảnh chụp X-quang vali hành lý, những hình ảnh này chứng minh rằng trước khi Hạ Dạ lên tàu hỏa tới Đạo Trấn, trong vali hành lý không hề chứa ma túy.

Về mặt của Công tố viên vô cùng trầm trọng: “Nhưng sau đó cảnh sát lại tìm thấy ma túy trong vali hành lý của cô trên tàu hỏa, bởi vậy trên tàu hỏa cô có cố ý giấu ma túy giúp người khác không?”

Hạ Dạ vẫn bình thản đáp: “Tôi không biết, tôi cũng lấy làm lạ tại sao lại như vậy.”

Công tố viên mở tài liệu thẩm vấn lấy tờ khai: “Nhưng trong lần thẩm vấn đầu tiên, cô lại nói vali hành lý là của người khác?”

Hạ Dạ im lặng một lúc: “Bởi vì tôi không muốn liên lụy đến Diên tiên sinh, anh ấy là người làm ăn, tôi sợ anh ấy bị kẻ khác có ý hăm hại.”

“...”

Công tố viên không thể hỏi được từ Hạ Dạ bất kỳ thông tin có lợi nào để quy án, song vẫn bình tĩnh ngồi xuống, khi ngồi xuống thì đưa mắt nhìn về phía luật sư bào chữa ở phái đối diện.

Ninh Nhiễm Thanh cũng đưa mắt nhìn Tần Hữu Sinh, anh đang cúi đầu nói chuyện với A Thâm, còn Giang Hành Chi ngồi cạnh cô vẫn vắt chân ngồi yên, như một người ngoài cuộc “ngao mạn”.

Ninh Nhiễm Thanh rì rầm hỏi anh ta: “Phía công tố chưa đưa ra toàn bộ bằng chứng đúng không?”

Giang Hành Chi liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh, lạnh lùng nói: “Ừ...”

Quả nhiên Công tố viên lấy ra một tài liệu chứng minh Hạ Dạ từng có tiền sử hút ma túy, anh ta nói với thẩm phán: “Chúng ta đều biết, người hút ma túy có đặc điểm chung đó là rất hay nói dối.”

Hạ Dạ hút ma túy?

Ninh Nhiễm Thanh lặng người trong mấy giây, thờ dài một tiếng sầm nào, cô hốt hoảng lo sợ, không biết nên miêu tả cảm xúc trong lòng mình thế nào, cô nhớ tới đợt mà mình tham dự kỳ thi tư pháp, cô từng hỏi Tần Hữu Sinh một vấn đề: “Anh từng tranh tụng cho người tốt nhiều hơn hay cho người xấu nhiều hơn?”

Khi ấy thầy Tần đã trả lời thế này: “Trong mắt luật sư không có người tốt người xấu, chỉ có thân chủ mà thôi.”

Hôm đó trong nhà của Hạ Dạ, Hạ Dạ mĩa mai nói với cô: “Nếu cô không được người cha ‘trên trời rơi xuống kia’ nuôi nấng thì có khi giờ số phận của cô còn tồi tệ hơn tôi, đúng không?”

Vậy sao? Nếu không có ông Ninh Uy Phong, phải chăng cô sống nay đây mai đó, không chốn dung thân, cuộc sống của cô sẽ thế nào đây? Còn có thể gặp được thầy Tần không?

Khóc mất Ninh Nhiễm Thanh hơi ướt, cô sụt sịt mũi, nước mắt rơi liên lấy tay lau.

Giang Hành Chi thấy vậy thì cho rằng anh ngày càng không hiểu nổi cô gái này, đến coi một phiên tòa sơ thẩm cũng có thể khóc được, ngoài mặt chán ghét cực kỳ tuy nhiên trong lòng vẫn âm thầm xao động.

Hắn là cô tức cảnh sinh tình.

Được sự chấp thuận của Thẩm phán, Tần Hữu Sinh bắt đầu bào chữa cho Hạ Dạ, anh bình tĩnh đứng dậy từ ghế ngồi, thân hình cao ráo, dáng người đĩnh đạc, nét mặt cương quyết dứt khoát, khi lên tiếng thì vẫn là giọng nói lạnh lùng trầm tĩnh, như có sức mạnh khiến người ta phải tin tưởng và nể phục.

“Sau khi nhận sự ủy thác của Hạ tiểu thư, tôi đã cẩn thận nghe Hạ tiểu thư trình bày toàn bộ sự việc liên quan, nghiêm túc thẩm duyệt lại hồ sơ vụ án và đơn khởi tố, tôi luôn cho rằng Công tố viên khởi tố thân chủ tôi là không hợp lý.”

“Trước tiên, chúng ta phải biết rõ những hành vi nào sẽ cấu thành nên tội buôn bán ma túy. Về mặt chủ quan thì tội buôn bán ma túy là một hành vi cố ý, mà phải là cố ý trực tiếp, hoặc tiền đề là có đầy đủ bằng chứng chứng minh người thực hiện hành vi biết rõ đó là ma túy. Nếu như về mặt chủ quan, người thực hiện hành vi không biết đó là ma túy, mà bị người khác lợi dụng hãm hại rồi vô tình thực hiện hành vi buôn bán ma túy, vận chuyển, tàng trữ ma túy thì không thể cấu thành tội danh.”

“Thứ hai là về nhận định trong đơn khởi tố, việc thân chủ tôi và Vương Chí Vĩ có quan hệ thân thiết nên giúp anh ta vận chuyển ma túy cũng chỉ là một suy đoán chủ quan, không có bằng chứng trực tiếp để chứng minh; Tuy lời khai của Vương Chí Vĩ tố cáo rằng thân chủ tôi có tham dự vào vụ án lần này, nhưng bản thân Vương Chí Vĩ không chỉ hút ma túy mà còn buôn bán ma túy; Nếu Công tố viên chỉ dựa vào việc thân chủ tôi từng hút ma túy mà cho rằng cô ấy nói dối, như vậy lời khai của Vương Chí Vĩ cũng bị phủ định, hơn nữa lời khai của Vương Chí Vĩ cũng bị phủ định hai lần, đã thuộc hành vi trần thuật sự thực không rõ ràng...”

“...Nhận định của Công tố viên với thân chủ tôi được suy đoán dựa theo nghề nghiệp đặc thù và việc cô ấy từng có hành vi bất lương, cũng không có bằng chứng xác thực để chứng minh cô ấy có tội, suy đoán như vậy thì xác suất xảy ra tình huống ngoại lệ rất lớn, ví dụ như có ai đó muốn vu oan cho thân chủ tôi, hoặc Vương Chí Vĩ đã bị kẻ nào đó sai khiến.”

Khi Tần Hữu Sinh chứng minh Hạ Dạ vô tội, Ninh Nhiễm Thanh nghe từng lời bào chữa của anh, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Lại Thư Khiết lại thích Tần Hữu Sinh một người hoàn hảo với cả IQ và EQ đều cao đúng là cực kỳ thu hút.

Lại Thư Khiết đứng lên hỏi: “Tại sao Vương Chí Vĩ phải tố cáo Hạ Dạ? Cô ta và Vương Chí Vĩ không có thù oán, thậm chí còn có quan hệ thân thiết...”

Tần Hữu Sinh hơi mỉm cười: “Cách đây không lâu tôi mới nhận được một tin, Diên tiên sinh và em họ Vương Truyền Hùng của Vương Chí Vĩ từng có tranh chấp kinh tế, thế nên chuyện này có thể là hành vi cố ý trả thù, dù sao quan hệ giữa Diên tiên sinh và Hạ tiểu thư khá thân mật, ngoài ra cũng có thể Vương Chí Vĩ đã bị người khác sai khiến, ví dụ như có người đồng ý cho Vương Chí Vĩ tiền tài...” Tần Hữu Sinh nói tiếp, bởi vì anh chỉ là luật sư bào

chữ chứ không phải Công tố viên.

Lại Thư Khiết nhìn thẳng về phía Tần Hữu Sinh, ánh mắt rất phức tạp, sắc mặt ừ ừ ngồi xuống ghế công tố.

Đàn ông xuất chúng bao giờ cũng được ưu ái.

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Tần Hữu Sinh, lại đạo mắt nhìn Lại Thư Khiết, cuối cùng quay sang nhìn Hạ Dạ và Diên An. Đôi khi người ta không thể tìm được sự thật từ tòa án, nhưng cô tin rằng thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương.

Tiếng búa vang lên, thẩm phán hắng giọng: “Phiên tòa thẩm vấn kết thúc, tòa án sẽ tiến hành xem xét bản án, tuyên cáo vào một ngày khác.”

Kết thúc phiên tòa sơ thẩm, Tần Hữu Sinh vội quay đầu nhìn cô gái ngồi ở khu dự thính, thấy Ninh Nhiễm Thanh và Giang Hành Chi ngồi cạnh nhau, hai người ngồi gần nhau như vậy mà trông cũng chẳng xứng đôi.

Vụ án của Hạ Dạ đã bước đầu kết thúc, đến lúc Tần Hữu Sinh cầu hôn Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh trời sinh lãnh mạn, cực kỳ coi trọng “Chuyện lớn” như cầu hôn. Phần lớn phụ nữ đều giả bộ không biết để có được niềm vui bất ngờ, nhưng Ninh Nhiễm Thanh thì lại viết ra giấy tất cả yêu cầu, cô bỏ ra hẳn một buổi tối chỉ để tẩy tẩy xóa xóa trên một tờ giấy A4, cuối cùng khi tờ giấy đầy gạch đầu dòng những yêu cầu ấy tới tay Tần Hữu Sinh, trông nó vô cùng thảm hại, xanh xanh đỏ đỏ một đồng.

Ninh Nhiễm Thanh nằm trong ngực Tần Hữu Sinh giải thích cho anh: “Chữ màu đỏ là những mục nhất định phải thực hiện được và những thứ bắt buộc phải có, chữ màu hồng là những mục có càng tốt hơn mà không có cũng không thì cũng chẳng sao, còn màu xanh là những mục cần chú ý kiêng kỵ ngày hôm ấy anh tuyệt đối không được mắc phải.”

Tần Hữu Sinh đọc những mục cần chú ý: “Không được thất cả vạt màu tím.”

Ừm, điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi vì cô ghét màu tím.

“Hôm ấy không được ăn tỏi.”

Đúng, vì khi cầu hôn xong nhất định phải làm chuyện thân mật.

“Không được phép đến muộn...” Đọc đến đây, Tần Hữu Sinh dừng lại, đặt một nụ hôn lên môi cô, “Trừ khi anh chết rồi, chứ không sao lại đến muộn trong ngày cầu hôn?”

“Anh nói lung tung gì thế?!” Ninh Nhiễm Thanh che miệng anh, hơi thở ấm nóng của anh lập tức phả vào lòng bàn tay cô, tê tê ngứa ngứa, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Còn có một vấn đề nữa đây, em phát hiện ra mình chưa có quần áo đẹp để mặc vào hôm ấy, một ngày quan trọng như vậy mà em lại không có quần áo đẹp để mặc...”

Tần Hữu Sinh yêu chiều ôm lấy cô, cười mấy tiếng rồi nói với vẻ khoa trương: “Không vấn đề, thầy Tần dẫn em đi mua, cần bao nhiêu mua bấy nhiêu!”

Ninh Nhiễm Thanh vội cảm ơn: “Cảm ơn thầy Tần.”

Tần Hữu Sinh: “Gọi ông xã đi.”

Ninh Nhiễm Thanh quay người đi: “Phí nói chuyện còn chưa cho đó, còn lâu em mới gọi.”

Hóa ra phí nói chuyện mà người ta thường nói là thế này đây, Tần Hữu Sinh sống nhiều năm ở nước ngoài lập tức lấy ra một tấm thẻ: “Gọi ông xã đi.”

Ninh Nhiễm Thanh quay người ôm lấy anh, cảm nhận hơi thở vừa trong trẻo vừa thanh mát trên người anh, bỗng thấy ngọt ngào đến lạ, sau bao hợp tan ly biệt, cuối cùng cô và thầy Tần vẫn ở bên nhau.

Số trời run rui, cuối cùng anh chỉ mới có thể bước vào trái tim cô, như Nguyệt Lão đã buộc anh và cô lại bằng một sợi tơ hồng vô hình, chốn nhân gian phồn hoa đông đúc, nhưng đời này anh mãi là người yêu của cô, cô vĩnh viễn chỉ thuộc về anh. Dù có thế nào chăng nữa, hai người cũng sẽ không ly biệt.

Tình yêu tươi đẹp bao nhiêu, duyên phận kỳ diệu bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Đôi khi ông trời thực sự rất tàn nhẫn, một giây trước còn cho người ta ở trên Thiên đường, một giây sau đã đẩy người ta rơi xuống Địa ngục, hạnh phúc nằm trong tay trời nói thu lại là thu lại, luôn giáng cho người ta đòn trí mạng vào những thời điểm bất ngờ nhất.

Không ai gọi được vào di động của Tần Hữu Sinh, cuối cùng đến tin hiệu cũng mất.

Cả phòng không một ai dám nói đến chuyện không may. Giang Hành Chi cầm di động lên nói với A Thảm: “Cậu lo liệu chuyện ở đây cho tốt, tôi ra ngoài một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh bước xuống từ tầng hai, cô mặc một chiếc áo khoác màu kaki ngoài lễ phục, lớp trang điểm trên mặt cũng đã hơi nhạt đi, thoạt nhìn cả người đều đang run run, cô bước tới trước mặt Giang Hành Chi: “Luật sư Giang... tôi đi với anh.”

“Thanh Thanh, em cứ để luật sư Giang ra ngoài tìm thử xem, chúng ta ở đây chờ thôi.” Ninh Tuấn Tuấn giữ em gái lại rồi đưa mắt ra hiệu cho Giang Hành Chi, ý bảo anh ta ra ngoài trước.

“Đúng thế, biết đâu luật sư Tần đang chuẩn bị cho niềm vui bất ngờ hơn thì sao...” Giọng Vương Trần cũng hơi run run, linh cảm xấu quá mãnh liệt, khuôn mặt từng người ở đây, đều không giấu nổi vẻ lo lắng.

Bọn họ đều biết Tần Hữu Sinh là người thế nào, anh là người chưa bao giờ đến muộn trong những thời điểm quan trọng, chắc chắn sẽ không tới muộn trong ngày đính hôn của mình... Lời giải thích duy nhất chính là đã gặp tai nạn bất ngờ.

Bây giờ đành mong ngóng, hi vọng rằng đó chỉ là một tai nạn nhỏ mà thôi.

A Thảm cũng tới khuyên nhủ ngăn cản Ninh Nhiễm Thanh, con người vốn khéo miệng như anh ta mà cũng có lúc nghẹn lời, mãi mà không nói nổi một câu.

“Giang Hành Chi, cho tôi đi với, xin anh...” Ninh Nhiễm Thanh gần như bật khóc, nhưng thái độ của cô rất cương quyết, cô sẽ không ở lại ở đây. Bây giờ mắt cô căng xót khôn tả, cô hống như nghẹn lại, đầu trống rỗng, ngực phập phồng lên xuống, những suy đoán không tốt như một đám sương khói từ từ thành hình trong đầu cô, cô chưa dám nghĩ tới mà người đã run lên cầm cập, răng trên răng dưới liên tục va vào nhau.

Giang Hành Chi không nỡ nhìn dáng vẻ hiện giờ của cô, đèn chùm trong biệt thự lấp lánh chói mắt khiến anh ta phát hoảng, bàn tay xò trong túi đã xiết chặt đến cứng đờ, cuối cùng anh ta thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Thế thì cô đi cùng tôi.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên chiếc Hummer đỗ ngoài sân của Giang Hành Chi, buổi tối trên con đường rợp bóng cây, để tiện cho việc tìm người, cửa sổ xe được hạ xuống một khoảng lớn, gió đêm lạnh từ từ thổi vào trong xe, khiến mái tóc được chải gọn gàng của Ninh Nhiễm Thanh rối tung lên.

Suốt dọc đường, Ninh Nhiễm Thanh luôn kè sát vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài, còn Giang Hành Chi thì vừa lái xe vừa gọi điện thoại.

“Đừng quá lo lắng, Hữu Sinh không phải người dễ dàng gặp chuyện không may.” Giang Hành Chi lên tiếng, giọng nói mát lạnh như thể chỉ một thoáng thôi sẽ bị gió thổi tan, “Trước khi có tin tức đều là thông tin tốt.”

Hai tay Ninh Nhiễm Thanh che miệng, không đáp lại anh ta.

Phía trước tắc đường, khi chiếc Hummer dừng lại, Ninh Nhiễm Thanh vội mở cửa xe bước ngay xuống, chạy về phía một cửa hiệu ở tòa cao ốc nhà phía trước, cô biết Tần Hữu Sinh đi lấy nhẫn đính hôn ở đây.

Ninh Nhiễm Thanh tự ý xuống xe khiến Giang Hành Chi chửi thề mấy câu, liên tục ấn còi, anh ta cũng phát điên rồi.

Ninh Nhiễm Thanh chạy thẳng đến một cửa hiệu trong tòa cao ốc, cô thở hồng hển, đôi mắt đỏ bừng, chống hai tay lên tủ kính thủy tinh, lồng ngực phập phồng, nước mắt như chực trào khỏi khóe mi: “... Thầy Tần... đã tới đây... lấy nhẫn chưa?”

Hai cô nhân viên bán hàng trang điểm xinh đẹp đều sững sờ trước dáng vẻ này của cô, nhưng chỉ trong phút chốc, một cô nhân viên đã hoàn hồn: “Hôm nay có một vị Tần tiên sinh tới chỗ chúng tôi lấy một chiếc nhẫn bạch kim nạm kim cương ba cara.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Khi nào?”

Nhân viên bán hàng của các cửa hiệu danh tiếng thường khá nhạy cảm với các vị khách giàu có, chiếc nhẫn kim cương vị Tần tiên sinh này lấy đi hôm nay không chỉ nặng hơn ba cara, mà độ tinh khiết, màu sắc và kỹ thuật cắt mài đều là thượng hạng, nên họ không thể không có ấn tượng với một khách hàng như vậy.

“Tần tiên sinh rời khỏi đây vào khoảng năm rưỡi chiều.” Cô nhân viên vội trả lời câu hỏi của Ninh Nhiễm Thanh với khuôn mặt tươi cười.

Giang Hành Chi tìm được Ninh Nhiễm Thanh ở cửa xoay của tòa cao ốc thương mại quốc tế, đường phố ồn ào tấp nập, anh ta kéo cô lên xe.

Sau đó hai người đi từ đường Hoàng Hà đến đường Ninh Á, rồi tới cửa hàng hoa ở công viên Thập Cảnh, xe dừng trước cửa hàng hoa, Giang Hành Chi cùng Ninh Nhiễm Thanh xuống xe vào cửa hàng để hỏi thăm, cuối cùng biết được Tần Hữu Sinh đã rời khỏi đây vào sáu giờ mười lăm phút.

“Chị có nhớ cậu ấy đi về hướng nào không?” Giang Hành Chi hỏi.

Chủ cửa hàng hoa ngẫm nghĩ một thoáng rồi chỉ về phía bên trái: “Hình như là bên trái.”

Bên trái đúng là hướng đi tới biệt thự, nhưng Tần Hữu Sinh đã đi đâu mất rồi, dọc đường tới đây, Giang Hành Chi đã kiểm tra mọi tin tức giao thông, tuy nhiên không hỏi được bất kỳ tin tức tại nạn giao thông nào.

Khuôn mặt Ninh Nhiễm Thanh ngày càng tái hơn, khóe môi cô vẫn mím chặt, nước mắt tràn khóe mi, suốt dọc đường đi trong xe luôn im lìm không một tiếng động.

“Thầy Tần nhất định là không sao cả, đúng không?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi Giang Hành Chi, giọng nói hơi khàn khàn.

Giang Hành Chi nhìn con đường phía trước, nói chắc như đinh đóng cột: “Nhất định là không sao cả.”

Ninh Nhiễm Thanh thấy bản thân như rơi vào trong biển lớn, từng con từng con sóng biển gần như nhấn chìm cô, câu “Nhất định là không sao cả” của Giang Hành Chi lúc này tựa như một tấm ván cứu mạng, cô ôm lấy nó cố hít thở, hít sâu không khí mới vào người, bảo vệ chút hi vọng nhỏ nhoi đang dần tan biến trong tim cô.

Giang Hành Chi cùng Ninh Nhiễm Thanh tới Cục cảnh sát báo án, cảnh sát trực ban là một ông anh người Đông Bắc, đã quen Giang Hành Chi từ trước, bụng hai cốc nước tới: “Luật sư Giang, có chuyện gì vậy?”

Giang Hành Chi trình bày xong toàn bộ sự việc, cảnh sát trực ban bèn quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Hay là cãi nhau?”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng không đáp.

“Không có chuyện đó đâu.” Giang Hành Chi trả lời thay cô.

Cảnh sát trực ban cũng không thông thấu mọi chuyện, bèn kể ra những vụ án trước đây anh ta từng gặp phải: “Luật sư Giang à, trước đây chúng tôi nhận được rất nhiều vụ án tìm bạn trai mất tích từ phía nữ, nhưng kết quả là đám đàn ông kia cố ý trốn ở đâu đó thôi, vì ngại nói chia tay mà.”

Móng tay Ninh Nhiễm Thanh đã cắm sâu vào lòng bàn tay, đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào cảnh sát trực ban này.

Đồng chí cảnh sát ngẩng ra, quay sang nói với Giang Hành Chi: “Anh coi?”

Giang Hành Chi liếc nhìn cô, vẫn trả lời như cũ: “Không có chuyện đó đâu.”

“Quan trọng là phải mất tích đủ 48 giờ mới có thể lập hồ sơ vụ án.”

Sắc mặt Giang Hành Chi tối đi.

Cảnh sát trực ban nọ rất khó xử, anh ta cho rằng đây nhất định là chuyện nam nữ mâu thuẫn ngớ ngẩn mà thôi, nhưng lại không thể không nể mặt Giang Hành Chi, anh ta xiết chiếc bút trong tay, cất tiếng: “Thôi được rồi, tôi điều cảnh viên đi tìm người giúp Ninh tiểu thư ngay đây.”

Hơn mười giờ đêm hai người mới ra khỏi Cục cảnh sát, Ninh Nhiễm Thanh vẫn nắm chặt di động trong tay, hễ điện thoại đổ chuông là cô lại giật mình hoảng hốt, vội kiểm tra xem ai gọi tới, cuối cùng lại là chị gái, Vương Trân, A Thắm... Ai cũng gọi điện cho cô, chỉ Tần Hữu Sinh là không.

Đột nhiên có một số lạ gọi tới, tay Ninh Nhiễm Thanh run lên, nhìn chằm chằm vào số điện thoại đang hiển thị trên màn hình: “Có lẽ là thầy Tần, nhất định là di động của anh ấy hết điện rồi...”

Giang Hành Chi liếc qua số điện thoại là biết đây là một cuộc gọi quảng cáo, anh ta muốn nhắc Ninh Nhiễm Thanh, tuy nhiên lại không nói nên lời.

Ninh Nhiễm Thanh cố nén kích động, ấn nút nghe điện, cô đưa di động nhẹ nhàng đặt bên tai, cả người như chìm trong bất an hoảng loạn, chỉ một cú đẩy là sẽ ngã ngay.

“Alo...” Ninh Nhiễm Thanh khàn khàn cất tiếng.

“Chào Ninh tiểu thư, tôi là nhân viên của công ty âm nhạc XX, gần đây công ty chúng tôi mới đưa ra sản phẩm...” Giọng nữ ngọt ngào vui tươi truyền ra từ loa di động.

Di động bên tai Ninh Nhiễm Thanh tuột xuống, cô chằm chằm ngồi xuống, cuối cùng vùi đầu vào giữa hai gối, khóc nức nở, bờ vai gầy run lên bần bật.

Giang Hành Chi kém nhất là khoản an ủi người khác, anh ta chăm chú nhìn cô gái đang co rúm người lại kia, hít vào một hơi lạnh rồi cũng ngồi xuống: “Ninh Nhiễm Thanh.”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu, khuôn mặt nhợt nhòa trong nước mắt, cắn chặt môi, rất lâu sau cô mới nức nở nói: “Luật sư Giang, rốt cuộc thầy Tần đã đi đâu... Rốt cuộc anh ấy đã đi đâu.”

Giang Hành Chi im lặng không đáp, anh ta đã gọi tất cả các cuộc gọi mà anh ta có thể, thậm chí còn gọi tới San Francisco, song không một ai biết Tần Hữu Sinh đã đi đâu.

Tần Hữu Sinh là người anh em tốt, là người bạn thân nhất của anh ta, anh cũng rất nóng ruột, nhưng giờ anh ta cũng không có chút manh mối nào: “Thôi, biết đâu sáng mai cậu ấy lại quay về thì sao.” Giang Hành Chi kéo Ninh Nhiễm Thanh dậy.

Sáng mai anh ấy sẽ quay về thật ư?

Khi Ninh Nhiễm Thanh trở lại biệt thự, Vương Trân, Ninh Tuấn Tuấn, Trương Tiểu Tri, A Thảm đều chưa rời đi, giữa phòng khách còn có một chiếc bánh gato lớn và một chú gấu bông cao hơn hai mét, phía trên là những ngôi sao xinh đẹp treo trên những sợi dây màu sắc sặc sỡ. Trên quầy rượu cao cao, một đôi búp bê đang quay tròn theo tiếng nhạc đĩnh đạc.

Giang Hành Chi xem đồng hồ: “Hay là thế này đi, nếu ngày mai có thông tin gì thì mọi người lập tức liên lạc với nhau, tôi đã báo án cho Cục cảnh sát rồi, họ cũng đã bắt đầu tìm kiếm, nếu có tin mới tôi sẽ báo cho mọi người, ngoài ra trong khoảng thời gian này mong mọi người cùng chú ý để tâm một chút, coi như giúp đỡ nhau.”

Giang Hành Chi nói rất thành khẩn, khiến A Thảm cuống lên: “Luật sư Giang, anh nói gì thế, chắc chắn chúng tôi sẽ giúp mà.”

Giang Hành Chi vỗ vỗ vai A Thảm.

Đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ, không một ai có thể chợp mắt được, khi tiếng chuông điểm 12 giờ vang lên, Ninh Nhiễm Thanh lại cầu xin Giang Hành Chi: “Chúng ta lại tới Cục cảnh sát được không?”

Giang Hành Chi nhìn cô, không hề do dự: “Được.”

Ôm hi vọng mà tìm kiếm còn tốt hơn là ngồi chờ chết, lần thứ hai ra khỏi Cục cảnh sát, hai người đều không trở về biệt thự, Giang Hành Chi đưa Ninh Nhiễm Thanh đi từ phía Bắc thành phố tới phía Nam thành phố, từ phía Tây thành phố đến phía Đông thành phố, sáu giờ sáng, anh dừng xe trước một nhà hàng KFC bán đồ ăn sáng: “Ăn gì đó trước đã.”

Ninh Nhiễm Thanh không ăn nổi, Giang Hành Chi xuống xe mua hai suất đồ ăn sáng đặc biệt, anh ta dúi mạnh vào tay cô một suất đồ ăn sáng: “Ninh Nhiễm Thanh, nếu đây là một trận chiến trường kỳ thì cô đừng để bản thân trở thành phiên toái.”

Ninh Nhiễm Thanh đỡ đầu nhìn anh ta, một lúc sau cô mới bắt đầu ăn.

Đúng lúc ấy thì tiếng chuông điện thoại vang lên trong xe, Giang Hành Chi cảm lấy di động trên xe, nhìn màn hình rồi nói: “Điện thoại của Cục cảnh sát.”

Ninh Nhiễm Thanh xiết chặt cốc giấy đựng đồ ăn, tim như thất lại, đau đớn vô cùng.

“Alo, là tôi... Được, tôi biết rồi.” Giang Hành Chi ngắt máy, nhìn vào đôi mắt đỏ đẫm của Ninh Nhiễm Thanh: “Phía cục cảnh sát có tin tức mới, muốn chúng ta tới hiện trường để xác nhận.”

Cục cảnh sát mới nhận được tin là, có một chiếc SUV tự bốc cháy trong khu rừng cách đây tám mươi kilomet, họ hoài nghi đó là xe của Tần Hữu Sinh.

Khi Giang Hành Chi ngắt máy, tay anh ta cũng hơi nhũn ra, sau đó vội tỉnh táo lại nắm chặt tay lái, quay đầu xe. Ninh Nhiễm Thanh không hề cất tiếng, khi này lúc Giang Hành Chi nghe điện cô cũng nghe được phần nào, cô lẳng lặng quay đi, chiếc xe đó chắc chắn không phải xe của thầy Tần.

Chắc chắn không phải!

Xe cứu hộ đã đỗ trước Cục cảnh sát từ lâu, hai người cùng chuyển sang xe cảnh sát tới địa điểm xảy ra vụ tai nạn.

Xe cảnh sát hú còi ầm vang, chỉ nửa tiếng đã tới nơi, lúc xuống xe Giang Hành Chi đỡ Ninh Nhiễm Thanh, cô run rẩy bước từng bước tới bên chiếc xe đã cháy đến biến hình, khi nhìn thấy biển số xe quen thuộc, cô nhắm mắt ngã quỵ.

Mười mấy phút sau, Giang Hành Chi hét ầm vào nhân trung của Ninh Nhiễm Thanh rồi vỗ nhẹ vào mặt cô, tới khi Ninh Nhiễm Thanh tỉnh lại anh mới lên tiếng: “Có một tin tốt và một tin xấu, cô muốn nghe tin nào?”

Ninh Nhiễm Thanh vội mở to mắt, ôm chút hi vọng cuối cùng nhìn Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi cố gắng để giọng nói của bản thân thật nhẹ nhàng: “Dù đây là xe của Tần Hữu Sinh, nhưng trong xe không có ai.”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu.

Giang Hành Chi lấy một chiếc nhẫn từ trong túi đưa cho Ninh Nhiễm Thanh: “Nó được tìm thấy trong xe, cô cứ nhận lấy đã.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Đôi khi ông trời thực sự rất tàn nhẫn, một giây trước còn cho người ta ở trên Thiên đường, một giây sau đã đẩy người ta rơi xuống Địa ngục, hạnh phúc nằm trong tay trời nói thu lại là thu lại, luôn giáng cho người ta đòn trí mạng vào những thời điểm bất ngờ nhất.

Không ai gọi được vào di động của Tần Hữu Sinh, cuối cùng đến tin hiệu cũng mất.

Cả phòng không một ai dám nói đến chuyện không may. Giang Hành Chi cầm di động lên nói với A Thảm: “Cậu lo liệu chuyện ở đây cho tốt, tôi ra ngoài một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh bước xuống từ tầng hai, cô mặc một chiếc áo khoác màu kaki ngoài lễ phục, lớp trang điểm trên mặt cũng đã hơi nhạt đi, thoạt nhìn cả người đều đang run run, cô bước tới trước mặt Giang Hành Chi: “Luật sư Giang... tôi đi với anh.”

“Thanh Thanh, em cứ để luật sư Giang ra ngoài tìm thử xem, chúng ta ở đây chờ thôi.” Ninh Tuấn Tuấn giữ em gái lại rồi đưa mắt ra hiệu cho Giang Hành Chi, ý bảo anh ta ra ngoài trước.

“Đừng thế, biết đâu luật sư Tần đang chuẩn bị cho niềm vui bất ngờ hơn thì sao...” Giọng Vương Trân cũng hơi run run, linh cảm xấu quá mãnh liệt, khuôn mặt từng người ở đây, đều không giấu nổi vẻ lo lắng.

Bọn họ đều biết Tần Hữu Sinh là người thế nào, anh là người chưa bao giờ đến muộn trong những thời điểm quan trọng, chắc chắn sẽ không tới muộn trong ngày đính hôn của mình... Lời giải thích duy nhất chính là đã gặp tai nạn bất ngờ.

Bây giờ đành mong ngóng, hi vọng rằng đó chỉ là một tai nạn nhỏ mà thôi.

A Thảm cũng tới khuyên nhủ ngăn cản Ninh Nhiễm Thanh, con người vốn khéo miệng như anh ta mà cũng có lúc nghẹn lời, mãi mà không nói nổi một câu.

“Giang Hành Chi, cho tôi đi với, xin anh...” Ninh Nhiễm Thanh gần như bật khóc, nhưng thái độ của cô rất cương quyết, cô sẽ không ở đợi ở đây. Bây giờ mắt cô căng xốt khôn tả, cổ họng như nghẹn lại, đầu trống rỗng, ngực phập phồng lên xuống, những suy đoán không tốt như một đám sương khói từ từ thành hình trong đầu cô, cô chưa dám nghĩ tới mà người đã run lên cầm cập, răng trên răng dưới liên tục va vào nhau.

Giang Hành Chi không nỡ nhìn dáng vẻ hiện giờ của cô, đèn chùm trong biệt thự lấp lánh chói mắt khiến anh ta phát hoảng, bàn tay xò trong túi đã xiết chặt đến cứng đờ, cuối cùng anh ta thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Thế thì cô đi cùng tôi.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên chiếc Hummer đồ ngoài sân của Giang Hành Chi, buổi tối trên con đường rợp bóng cây, tiện cho việc tìm người, cửa sổ xe được hạ xuống một khoảng lớn, gió đêm lạnh từ từ thổi vào trong xe, khiến mái tóc được chải gọn gàng của Ninh Nhiễm Thanh rối tung lên.

Suốt dọc đường, Ninh Nhiễm Thanh luôn kè sát vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài, còn Giang Hành Chi thì vừa lái xe vừa gọi điện thoại.

“Đừng quá lo lắng, Hữu Sinh không phải người dễ dàng gặp chuyện không may.” Giang Hành Chi lên tiếng, giọng nói mát lạnh như thể chỉ một thoáng thời sẽ bị gió thổi tan, “Trước khi có tin tức đều là thông tin tốt.”

Hai tay Ninh Nhiễm Thanh che miệng, không đáp lại anh ta.

Phía trước tắc đường, khi chiếc Hummer dừng lại, Ninh Nhiễm Thanh vội mở cửa xe bước ngay xuống, chạy về phía một cửa hiệu ở tòa cao ốc nhà phía trước, cô biết Tần Hữu Sinh đi lấy nhẫn đính hôn ở đây.

Ninh Nhiễm Thanh tự ý xuống xe khiến Giang Hành Chi chửi thề mấy câu, liên tục ấn còi, anh ta cũng phát điên rồi.

Ninh Nhiễm Thanh chạy thẳng đến một cửa hiệu trong tòa cao ốc, cô thở hổn hển, đôi mắt đỏ bừng, chống hai tay lên tủ kính thủy tinh, lồng ngực phập phồng, nước mắt như chực trào khỏi khóe mi: “... Thầy Tần... đã tới đây... lấy nhẫn chưa?”

Hai cô nhân viên bán hàng trang điểm xinh đẹp đều sững sờ trước dáng vẻ này của cô, nhưng chỉ trong phút chốc, một cô nhân viên đã hoàn hồn: “Hôm nay có một vị Tần tiên sinh tới chỗ chúng tôi lấy một chiếc nhẫn bạch kim nạm kim cương ba cara.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Khi nào?”

Nhân viên bán hàng của các cửa hiệu danh tiếng thường khá nhạy cảm với các vị khách giàu có, chiếc nhẫn kim cương vị Tần tiên sinh này lấy đi hôm nay không chỉ nặng hơn ba cara, mà độ tinh khiết, màu sắc và kỹ thuật cắt mài đều là thượng hạng, nên họ không thể không có ấn tượng với một khách hàng như vậy.

“Tần tiên sinh rời khỏi đây vào khoảng năm rưỡi chiều.” Cô nhân viên nọ trả lời câu hỏi của Ninh Nhiễm Thanh với khuôn mặt tươi cười.

Giang Hành Chi tìm được Ninh Nhiễm Thanh ở cửa xoay của tòa cao ốc thương mại quốc tế, đường phố ồn ào tấp nập, anh ta kéo cô lên xe.

Sau đó hai người đi từ đường Hoàng Hà đến đường Ninh Á, rồi tới cửa hàng hoa ở công viên Thập Cảnh, xe dừng trước cửa hàng hoa, Giang Hành Chi cùng Ninh Nhiễm Thanh xuống xe vào cửa hàng để hỏi thăm, cuối cùng biết được Tần Hữu Sinh đã rời khỏi đây vào sáu giờ mười lăm phút.

“Chị có nhớ cậu ấy đi về hướng nào không?” Giang Hành Chi hỏi.

Chủ cửa hàng hoa ngẫm nghĩ một thoáng rồi chỉ về phía bên trái: “Hình như là bên trái.”

Bên trái đúng là hướng đi tới biệt thự, nhưng Tần Hữu Sinh đã đi đâu mất rồi, dọc đường tới đây, Giang Hành Chi đã kiểm tra mọi tin tức giao thông, tuy nhiên không hỏi được bất kỳ tin tức tai nạn giao thông nào.

Khuôn mặt Ninh Nhiễm Thanh ngày càng tái hơn, khóe môi cô vẫn mím chặt, nước mắt tràn khóe mi, suốt dọc đường đi trong xe luôn im lìm không một tiếng động.

“Thầy Tần nhất định là không sao cả, đúng không?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi Giang Hành Chi, giọng nói hơi khàn khàn.

Giang Hành Chi nhìn con đường phía trước, nói chắc như đinh đóng cột: “Nhất định là không sao cả.”

Ninh Nhiễm Thanh thấy bản thân như rơi vào trong biển lớn, từng con từng con sóng biển gần như nhấn chìm cô, câu “Nhất định là không sao cả” của Giang Hành Chi lúc này tựa như một tấm ván cứu mạng, cô ôm lấy nó cố hít thở, hít sâu không khí mới vào người, bảo vệ chút hi vọng nhỏ nhoi đang dần tan biến trong tim cô.

Giang Hành Chi cùng Ninh Nhiễm Thanh tới Cục cảnh sát báo án, cảnh sát trực ban là một ông anh người Đông Bắc, đã quen Giang Hành Chi từ trước, bưng hai cốc nước tới: “Luật sư Giang, có chuyện gì vậy?”

Giang Hành Chi trình bày xong toàn bộ sự việc, cảnh sát trực ban bèn quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Hay là cãi nhau?”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng không đáp.

“Không có chuyện đó đâu.” Giang Hành Chi trả lời thay cô.

Cảnh sát trực ban cũng không thông thấu mọi chuyện, bèn kể ra những vụ án trước đây anh ta từng gặp phải: “Luật sư Giang à, trước đây chúng tôi nhận được rất nhiều vụ án tìm bạn trai mất tích từ phía nữ, nhưng kết quả là đám đàn ông kia cố ý trốn ở đâu đó thôi, vì ngại nói chia tay mà.”

Móng tay Ninh Nhiễm Thanh đã cắm sâu vào lòng bàn tay, đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào cảnh sát trực ban này.

Đồng chí cảnh sát ngần ra, quay sang nói với Giang Hành Chi: “Anh coi?”

Giang Hành Chi liếc nhìn cô, vẫn trả lời như cũ: “Không có chuyện đó đâu.”

“Quan trọng là phải mất tích đủ 48 giờ mới có thể lập hồ sơ vụ án.”

Sắc mặt Giang Hành Chi tối đi.

Cảnh sát trực ban nọ rất khó xử, anh ta cho rằng đây nhất định là chuyện nam nữ mâu thuẫn ngớ ngẩn mà thôi, nhưng lại không thể không nể mặt Giang Hành Chi, anh ta xiết chiếc bút trong tay, cất tiếng: “Thoải được rồi, tôi điều cảnh viên đi tìm người giúp Ninh tiểu thư ngay đây.”

Hơn mười giờ đêm hai người mới ra khỏi Cục cảnh sát, Ninh Nhiễm Thanh vẫn nắm chặt di động trong tay, hề điện thoại đổ chuông là cô lại giật mình hoảng hốt, vội kiểm tra xem ai gọi tới, cuối cùng lại là chị gái, Vương Trân, A Thắm... Ai cũng gọi điện cho cô, chỉ Tần Hữu Sinh là không.

Đột nhiên có một số lạ gọi tới, tay Ninh Nhiễm Thanh run lên, nhìn chằm chằm vào số điện thoại đang hiển thị trên màn hình: “Có lẽ là thầy Tần, nhất định là di động của anh ấy hết điện rồi...”

Giang Hành Chi liếc qua số điện thoại là biết đây là một cuộc gọi quảng cáo, anh ta muốn nhắc Ninh Nhiễm Thanh, tuy nhiên lại không nói nên lời.

Ninh Nhiễm Thanh cố nén kích động, ấn nút nghe điện, cô đưa di động nhẹ nhàng đặt bên tai, cả người như chìm trong bất an hoảng loạn, chỉ một cú đẩy là sẽ ngã ngay.

“Alo...” Ninh Nhiễm Thanh khàn khàn cất tiếng.

“Chào Ninh tiểu thư, tôi là nhân viên của công ty âm nhạc XX, gần đây công ty chúng tôi mới đưa ra sản phẩm...” Giọng nữ ngọt ngào vui tươi truyền ra từ loa di động.

Di động bên tai Ninh Nhiễm Thanh tuột xuống, cô chăm chăm ngồi xuống, cuối cùng vùi đầu vào giữa hai gối, khóc nức nở, bờ vai gầy run lên bần bật.

Giang Hành Chi kém nhất là khoản an ủi người khác, anh ta chăm chú nhìn cô gái đang co rúm người lại kia, hít vào một hơi lạnh rồi cũng ngồi xuống: “Ninh Nhiễm Thanh.”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu, khuôn mặt nhợt nhòa trong nước mắt, cắn chặt môi, rất lâu sau cô mới nức nở nói: “Luật sư Giang, rốt cuộc thầy Tần đã đi đâu... Rốt cuộc anh ấy đã đi đâu.”

Giang Hành Chi im lặng không đáp, anh ta đã gọi tất cả các cuộc gọi mà anh ta có thể, thậm chí còn gọi tới San Francisco, song không một ai biết Tần Hữu Sinh đã đi đâu.

Tần Hữu Sinh là người anh em tốt, là người bạn thân nhất của anh ta, anh cũng rất nóng ruột, nhưng giờ anh ta cũng không có chút manh mối nào: “Thôi, biết đâu sáng mai cậu ấy lại quay về thì sao.” Giang Hành Chi kéo Ninh Nhiễm Thanh dậy.

Sáng mai anh ấy sẽ quay về thật ư?

Khi Ninh Nhiễm Thanh trở lại biệt thự, Vương Trân, Ninh Tuân Tuân, Trương Tiểu Tri, A Thảm đều chưa rời đi, giữa phòng khách còn có một chiếc bánh gato lớn và một chú gấu bông cao hơn hai mét, phía trên là những ngôi sao xinh đẹp treo trên những sợi dây màu sắc sặc sỡ. Trên quầy rượu cao cao, một đôi búp bê đang quay tròn theo tiếng nhạc đĩnh đạc.

Giang Hành Chi xem đồng hồ: “Hay là thế này đi, nếu ngày mai có thông tin gì thì mọi người lập tức liên lạc với nhau, tôi đã báo án cho Cục cảnh sát rồi, họ cũng đã bắt đầu tìm kiếm, nếu có tin mới tôi sẽ báo cho mọi người, ngoài ra trong khoảng thời gian này mong mọi người cùng chú ý để tâm một chút, coi như giúp đỡ nhau.”

Giang Hành Chi nói rất thành khẩn, khiến A Thảm cuống lên: “Luật sư Giang, anh nói gì thế, chắc chắn chúng tôi sẽ giúp mà.”

Giang Hành Chi vỗ vỗ vai A Thảm.

Đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ, không một ai có thể chợp mắt được, khi tiếng chuông điểm 12 giờ vang lên, Ninh Nhiễm Thanh lại cầu xin Giang Hành Chi: “Chúng ta lại tới Cục cảnh sát được không?”

Giang Hành Chi nhìn cô, không hề do dự: “Được.”

Ôm hi vọng mà tìm kiếm còn tốt hơn là ngồi chờ chết, lần thứ hai ra khỏi Cục cảnh sát, hai người đều không trở về biệt thự, Giang Hành Chi đưa Ninh Nhiễm Thanh đi từ phía Bắc thành phố tới phía Nam thành phố, từ phía Tây thành phố đến phía Đông thành phố, sáu giờ sáng, anh dừng xe trước một nhà hàng KFC bán đồ ăn sáng: “Ăn gì đó trước đã.”

Ninh Nhiễm Thanh không ăn nổi, Giang Hành Chi xuống xe mua hai suất đồ ăn sáng đặc biệt, anh ta dúi mạnh vào tay cô một suất đồ ăn sáng: “Ninh Nhiễm Thanh, nếu đây là một trận chiến trường kỳ thì cô đừng để bản thân trở thành phiên toái.”

Ninh Nhiễm Thanh đỡ đầu nhìn anh ta, một lúc sau cô mới bắt đầu ăn.

Đúng lúc ấy thì tiếng chuông điện thoại vang lên trong xe, Giang Hành Chi cầm lấy di động trên xe, nhìn màn hình rồi nói: “Điện thoại của Cục cảnh sát.”

Ninh Nhiễm Thanh xiết chặt cốc giấy đựng đồ ăn, tim như thắt lại, đau đớn vô cùng.

“Alo, là tôi... Được, tôi biết rồi.” Giang Hành Chi ngắt máy, nhìn vào đôi mắt đỏ đẫm của Ninh Nhiễm Thanh: “Phía cục cảnh sát có tin tức mới, muốn chúng ta tới hiện trường để xác nhận.”

Cục cảnh sát mới nhận được tin là, có một chiếc SUV tự bốc cháy trong khu rừng cách đây tám mươi kilomet, họ hoài nghi đó là xe của Tần Hữu Sinh.

Khi Giang Hành Chi ngắt máy, tay anh ta cũng hơi nhũn ra, sau đó vội tỉnh táo lại nắm chặt tay lái, quay đầu xe. Ninh Nhiễm Thanh không hề cất tiếng, khi này lúc Giang Hành Chi nghe điện cô cũng nghe được phần nào, cô lẳng lặng quay đi, chiếc xe đó chắc chắn không phải xe của thầy Tần.

Chắc chắn không phải!

Xe cứu hộ đã đỗ trước Cục cảnh sát từ lâu, hai người cùng chuyển sang xe cảnh sát tới địa điểm xảy ra vụ tai nạn.

Xe cảnh sát hú còi ầm vang, chỉ nửa tiếng đã tới nơi, lúc xuống xe Giang Hành Chi đỡ Ninh Nhiễm Thanh, cô run rẩy bước từng bước tới bên chiếc xe đã cháy đến biến hình, khi nhìn thấy biển số xe quen thuộc, cô nhắm mắt ngã quỵ.

Mười mấy phút sau, Giang Hành Chi hét ầm vào nhân trung của Ninh Nhiễm Thanh rồi vỗ nhẹ vào mặt cô, tới khi Ninh Nhiễm Thanh tỉnh lại anh mới lên tiếng: “Có một tin tốt và một tin xấu, cô muốn nghe tin nào?”

Ninh Nhiễm Thanh vội mở to mắt, ôm chút hi vọng cuối cùng nhìn Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi cố gắng để giọng nói của bản thân thật nhẹ nhàng: “Dù đây là xe của Tần Hữu Sinh, nhưng trong xe không có ai.”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu.

Giang Hành Chi lấy một chiếc nhẫn từ trong túi đưa cho Ninh Nhiễm Thanh: “Nó được tìm thấy trong xe, cô cứ nhận lấy đã.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Type: Linh Linh

Cõi đời này không gì khổ hơn hai chữ tương tư, nhưng đến khoảng cách để mà tương tư cũng không có, không biết người kia ở nơi đâu còn sống hay đã mất, có thể cảm nhận hoàng hôn ngày ngày buông xuống như cô hay không..

Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới bộ phim “Thần điêu hiệp lữ” cô xem ngày còn nhỏ, khi cô thấy Tiểu Long Nữ mướn Dương Quá chờ mười sáu năm, bèn lên tiếng hỏi chị gái ngồi cạnh mình: “Chị ơi, tại sao Tiểu Long Nữ lại mướn Dương Quá chờ nàng ấy mười sáu năm?” Cô nhớ chị đã trả lời cô thế này: “Vì chỉ có nói vậy thì Dương Quá mới có thể một mình sống hết quãng đời còn lại, vẫn hơn là nói thẳng cho anh ta rằng nàng đã chết, dù sao sống chết không rõ thì vẫn còn có hi vọng.”

Ninh Nhiễm Thanh nằm trên bàn làm việc của Tần Hữu Sinh lặng lẽ rơi nước mắt, nghĩ lại trò “Thỏa thuận chia tay” của cô trước đây thật quá nực cười, cô có thể đề xuất ra một thỏa thuận hoang đường như vậy, cũng vì ý vào sự bao dung chiều chuộng của anh, rồi lại tự cho là anh và cô còn có một đời dài để mà hao phí.

Nhưng kết quả thì sao?

“Thầy Tần, thầy còn yêu em không?”

“Nhiễm Thanh, em vẫn là người anh yêu...”

“Sweetie, trông em rất giống bạn gái cũ của tôi.”

“Ồ, hóa ra em vẫn là bạn gái cũ của tôi.”

“Thầy Tần, tại sao anh lại tốt với em như thế?”

“Vì anh chỉ có một cô bạn gái mà thôi.”

“Ngày cầu hôn không được phép đến muộn, biết chưa?”

“Trừ khi anh chết rồi, chứ không sao lại đến muộn trong ngày cầu hôn?”

...

Một vài cảnh tượng trong hồi ức lướt qua suy nghĩ của cô, những cảnh tượng ấy tựa như lớp băng đột ngột rạn vỡ trên mặt hồ, hơi lạnh ập thẳng vào ngực, Ninh Nhiễm Thanh thấy ngực mình đau tới nghẹt thở, cuối cùng cô cũng cảm nhận được sự đau khổ khi nhớ lại những hồi ức ngày trước.

“Đời này anh sẽ mãi là luật sư bào chữa của em, luôn đứng về phía em, bảo vệ quyền lợi cho em.” Nhưng cả cuộc đời mà anh đã hứa đâu rồi?

Ninh Nhiễm Thanh gục xuống bàn, sụt sịt mũi, đột nhiên trong văn phòng có tiếng bước chân lên, Ninh Nhiễm Thanh vội lau nước mắt, đứng bật dậy.

“Cô vẫn chưa về à?” Giang Hành Chi lẳng lặng nhìn cô, khuôn mặt khá lạnh lùng.

Ninh Nhiễm Thanh gạt đầu, ra khỏi ghế làm việc của Tần Hữu Sinh: “Tôi về ngay đây....”

Giang Hành Chi nhận được điện thoại của nhân viên bảo vệ, nhân viên bảo vệ nói với anh rằng cô Ninh đã ra về nhưng rồi lại quay lại văn phòng, Giang Hành Chi không yên tâm vội tới đây xem xét, thế rồi anh thấy cô gái này gục đầu lên bàn lặng lẽ khóc. Anh đứng nhìn cô rất lâu, cuối cùng vẫn bước vào cắt ngang những nhung nhớ của cô, có những nỗi nhớ là mặt đường, cũng có những nỗi nhớ là vực thẳm, một khi người ta đã rơi vào vực thẳm rồi thì mãi mãi không thoát ra được.

Ninh Nhiễm Thanh lên xe Giang Hành Chi về nhà, trước khi đi cô cầm theo cuốn nhật ký đặt trong tủ của Tần Hữu Sinh. Khi lái xe Giang Hành Chi thường không nói nhiều, song hôm nay dọc đường về nhà anh ta lại kể cho cô nghe một chuyện cười anh ta gặp trong khi làm việc.

Chuyện cười rất thiếu muối, nếu là ngày xưa chắc chắn Ninh Nhiễm Thanh sẽ kêu lên “Chuyện cười thiếu muối quá”, tuy nhiên bây giờ khi Giang Hành Chi kể chuyện cười, Ninh Nhiễm Thanh cũng sẽ mỉm cười, “Ồ, thật sao, buồn cười quá...”

Tới dưới tòa nhà, Ninh Nhiễm Thanh tháo dây an toàn rồi cảm ơn Giang Hành Chi, im lặng một thoáng, cô vẫn hỏi: “Có tin tức của thầy Tần không?”

Thực ra chờ đợi cũng không đáng sợ, đáng sợ là khi chờ đợi mà phải chịu sự thất vọng hết lần này tới lần khác.

Có những chuyện vẫn chưa thể nói trước được điều gì, Giang Hành Chi không muốn cho Ninh Nhiễm Thanh biết, hi vọng càng nhiều thất vọng càng đau. Trong xe trở nên yên tĩnh lạ thường, Ninh Nhiễm Thanh nhìn Giang Hành Chi một lúc, cuối cùng rũ rứt: “Tạm biệt, luật sư Giang.”

Giang Hành Chi gạt đầu: “Tạm biệt.”

Đêm khuya, Ninh Nhiễm Thanh tựa vào giường đọc nhật ký của mẹ cô, ngón tay cô đặt trên mặt giấy đã ố vàng, lật từng trang từng trang. Thực ra Ninh Nhiễm Thanh cũng chẳng hiểu nhiều về mẹ, với cô mà nói, bà Tần Thẩm Lam chỉ là cái tên đại diện cho người mẹ, mà từ “mẹ” thì luôn chan chứa sự dịu dàng, xinh đẹp, hiền lành, bao dung... vô vàn hàm nghĩa tốt đẹp, nhưng bảo cô kể ra những kỷ ức cụ thể về bà thì ngoài dáng vẻ của bà trong những bức ảnh cũ ở nhà, cô không còn nhớ điều gì nữa.

Bà Tần Thẩm Lam rất đẹp, trước đây cô và chị Tuân từng bàn luận xem Triệu Vy với Lâm Tâm Như ai đẹp hơn ai, ông Ninh Uy Phong bèn nói xen vào: “Trong mắt cha, mẹ các con còn đẹp hơn cả những nữ ngôi sao ấy.”

Có những tình yêu không thể nói được ai đúng ai sai, càng khó phân rõ thị phi. Bởi vì yêu thương nên mới cố chấp.

Trời nhiều mây, ngày 17 tháng 2 năm 1973

Vẫn không có tin gì về anh, trái tim em chứa đầy sự tuyệt vọng, nếu không tìm được anh thì em phải làm sao, Học Thành, anh cho em biết phải làm sao bây giờ? Mùa đông sắp qua, nhưng thành phố Thanh vẫn rất lạnh, cây Thủy Tiên năm ngoái em và anh cùng chăm sóc đã nở hoa, một đóa hoa nhỏ nhỏ cực kỳ đáng yêu, một mùa đông sắp trôi đi, mùa đông này không có anh, thế giới của em chỉ toàn băng giá.

Trời trong, ngày 21 tháng 8 năm 1974

Hơn một năm trôi qua, Học Thành, rốt cuộc anh đang ở đâu? Hôm nay em đã tới trấn Hương Tuyền mà anh hứa dẫn em đi, phong cảnh còn đẹp hơn những gì anh tả, suối Hồ Diệp, rừng Lá Phong, hồ Kỳ Lân, núi Song Phong... Em dạo trên tất cả con đường anh từng bước qua, nhưng tiếc rằng anh không ở bên em

...

Trời mưa, ngày 6 tháng 4 năm 1975

Học Thành, hôm nay em đi xem mắt, gặp được một chàng trai rất hiền lành, cũng cao ráo đẹp trai như anh, mà lại tốt tính hơn anh nhiều, không như anh, chỉ hơi phật ý sẽ cau mày.

Trời nắng, ngày 12 tháng 8 năm 1975

Ninh Uy Phong đã cầu hôn em

Trời âm u, ngày 15 tháng 12 năm 1975

Học Thành, em và chị A Lan cùng bắt đầu kinh doanh, em và chị ấy chung vốn mở một xưởng sản xuất cúc áo, thỉnh thoảng được anh Ninh giúp đỡ, việc kinh doanh khá thuận lợi, kiểu cúc áo em thiết kế bán rất chạy, giờ em đã thay đổi nhiều, trước đây anh suốt ngày bảo em nhất gan, sợ phiền hà, giờ một mình em cũng có thể quản lý cả nhà xưởng, tiếc là anh không biết.

...

Trời nắng, ngày mừng 1 tháng 10 năm 1976

Học Thành, em phải kết hôn rồi, không đợi anh được nữa.

Trời nhiều mây, ngày 27 tháng 5 năm 1980

Uy Phong rất tốt với em, hôm nay là sinh nhật của Tuân Tuân, thời gian trôi đi mau quá, chớp mắt mà công chúa nhỏ Tuân Tuân của em cũng đã trở thành một cô bé con, em cứ nghĩ rằng hôn nhân mà không có tình yêu thì sẽ không hạnh phúc, nhưng bây giờ em đang thấy rất hạnh phúc. Học Thành, còn anh thì sao, em cũng hi vọng anh vẫn còn sống trên thế gian này như em, dù anh đang sống một cuộc sống bình thường nhất, dù anh đã yêu một phụ nữ khác, làm cha của một đứa bé khác... Chỉ cần anh còn sống là đủ.

Ngày mừng 1 tháng 6 năm 1980

Học Thành, biết tin anh còn sống, em rất vui, ở thành phố Thanh cách Đạo Trấn tổng cộng hơn 1200km, em chúc anh hạnh phúc.

Ngày 30 tháng 11 năm 1980

Đúng là nực cười, Học Thành, giờ anh lại tới hỏi em có còn yêu anh không, anh không thấy mỉa mai à? Nếu đây là trò đùa của tạo hóa, em nguyện chịu thua...

Ninh Nhiễm Thanh đóng cuốn nhật ký của bà Tần Thẩm Lam lại, cất nó vào trong ngăn kéo rồi khóa kỹ, sau đó vui người vào trong chăn mà ngủ, nhưng một nơi nào đó trong tim lại nghĩ đến thầy Tần, cô cắn môi rơi nước mắt.

Ngày hôm sau là thứ bảy, sáng sớm Ninh Nhiễm Thanh chưa thức dậy đã nghe thấy tiếng trò chuyện bên ngoài, giọng nói rất quen, cô ngồi bật dậy, đi dép vào rồi mở cửa ra khỏi phòng, thấy ông Ninh Uy Phong đang ngồi trên sofa trò chuyện với Trương Tiểu Tri, trước mặt ông có đặt một vali hành lý.

Ninh Nhiễm Thanh đứng ngoài cửa phòng, cất tiếng: “Cha...”

Ông Ninh Uy Phong lúc nào cũng tươi cười vui vẻ, như chưa từng gặp phải chuyện buồn phiền, dù trước đây cô nhiều lần cố ý chọc giận ông, hay bản thân chuyện kinh doanh của ông thất bại, đúng như lời ông nói: “Trong cái rủi có cái may, vốn không có thời gian để nghỉ ngơi, phá sản rồi đâm cũng thanh nhàn.”

Ông vẫy tay: “Lại đây, để cha xem nào.”

Tối qua Ninh Nhiễm Thanh khóc đến nửa đêm, đôi mắt đỏ lựng như mắt thỏ, tới khi bước tới trước mặt ông Ninh Uy Phong cũng không dám ngẩng đầu lên, còn ông thì ngắm cô một lượt từ trên xuống dưới, bàn tay đặt lên cánh tay cô, nắm nắm thử rồi nhủ mảy: “Gầy quá.”

Trương Tiểu Tri ngược đầu: “Ông ngoại ơi, giờ phụ nữa đều thấy gầy mới đẹp, các bạn nữ lớp cháu đều có ý thức giảm béo rồi.”

“Thế à?” Ông Ninh Uy Phong hỏi lại Trương Tiểu Tri, sau đó kéo Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống sofa: “Thanh Thanh, Tuần Tuần kể hết cho cha rồi, đã là phúc thì không phải họa, đã là họa thì tránh chẳng qua. Nếu vẫn thấy buồn thì hãy nói cho cha biết, đừng giấu trong lòng, được không?”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu rồi chợt nhớ tới một chuyện: “Cha, cha còn chưa ăn sáng đúng không, con ra ngoài mua cho cha.” Nói rồi định đứng dậy, ông vội giữ con gái lại: “Ăn rồi, chị gái con ra ngoài mua đồ ăn rồi, còn vì cha mà xin nghỉ hẳn một ngày.”

Ninh Nhiễm Thanh thấy hơi mệt, cô sụt sịt mũi mấy lần: “Xin lỗi cha, vì chuyện của con mà mọi người đều lo lắng.”

“Trời ơi, con gái cha lại khách sáo với cha như thế, thật chẳng ra sao cả.” Ông Ninh Uy Phong cố ý nghiêm mặt.

Ninh Nhiễm Thanh nín khóc bật cười: “Cha...”

Buổi trưa Ninh Tuần Tuần nấu chín, Ninh Bối Bối dẫn bạn trai Hoàng Tử Tiêu về nhà, sai đó cô nàng cũng vào bếp phụ giúp, còn Ninh Nhiễm Thanh và Trương Tiểu Tri cùng nhặt rau.

Từ nhỏ tới lớn, Ninh Nhiễm Thanh và Ninh Bối Bối luôn tranh cãi gây chuyện với nhau, hàng xóm xung quanh cũng chế giễu nhiều rồi, lần nào ông Ninh Uy Phong cũng nói: “Con gái đều có phúc về sau, giờ chúng nó cãi nhau thế thôi, sau này tôi cứ tha hồ mà hưởng phúc.”

Trong bữa trưa, Ninh Nhiễm Thanh không hề tỏ ra buồn bã, những cũng không cười vui vẻ được như Ninh Bối Bối, chàng rể tương lai Hoàng Tử Tiêu là người thông minh khéo léo, mang theo hai chai rượu ngon tới đây, rót cho Ninh Tuần Tuần và ông Ninh Uy Phong mỗi người một chén, rồi tới phiên Ninh Nhiễm Thanh: “Chị hai, chị có muốn uống một chút không?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Cảm ơn, tôi không uống.”

“Chú ơi, chẳng mấy khi chú tới đây, cháu mời chú một chén, cháu xin uống trước ạ.”

Ông Ninh Uy Phong vui vẻ uống hết ly rượu trong tay Hoàng Tử Tiêu, đúng lúc ấy cu cậu Tiểu Tri nâng cốc nước chanh của mình lên: “Ông ngoại ơi, Tiểu Tri cũng chúc ông luôn khỏe mạnh, vui vẻ.”

“Hay thế này đi, chúng ta cùng kính cha một chén.” Ninh Tuần Tuần đề nghị.

Bốn người cùng đứng dậy, Ninh Nhiễm Thanh cũng nâng cốc nước chanh lên, nhỏ giọng nói: “Cha, con chúc cha tinh thần vui vẻ, sức khỏe dồi dào.”

Ông Ninh Uy Phong hiền hòa nhìn cô, Ninh Tuần Tuần vỗ tay, rất ra dáng chị cả, cũng nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Trên đời này không gì là không thể vượt qua, Thanh Thanh, cả nhà sẽ luôn ở bên em.”

Ninh Nhiễm Thanh cười nói: “Cảm ơn chị.”

Khi Tàn Hữu Sinh còn ở bên cô, Ninh Nhiễm Thanh từng hỏi anh, cô có nên cho ông Ninh Uy Phong biết rằng mình đã hiểu hết mọi chuyện hay không, khi ấy anh đã nói thế này: “Cõi đời này không gì hạnh phúc bằng một gia đình hòa hợp đầm ấm. Nhiễm Thanh, anh nghĩ em không nên nói ra.”

Rốt cuộc hôm nay Diên An cũng từ Malaysia về thành phố A, cũng tối hôm ấy anh ta dự một bữa tiệc ở Tụy Hoa Lâu, Ninh Nhiễm Thanh biết tin này từ A Thâm, ngoài mấy ông chủ ngành bất động sản của thành phố A thì Giang Hành Chi tham dự bữa tiệc đó.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho Giang Hành Chi, Giang Hành Chi không hề nhắc tới bữa tiệc, cuối cùng khi cô hỏi anh mới nói: “Nhiễm Thanh, đây chỉ là một bữa tiệc bình thường mà thôi.”

Sau khi giặt máy Ninh Nhiễm Thanh thay quần áo, áo len hờ cổ màu vàng nhạt và chân váy nhưng thêu hoa nhỏ màu đen, lúc ra khỏi nhà thì thấy hơi lạnh, lại quay về khoác thêm một chiếc khăn len.

Tụy Hoa Lâu nằm bên bờ sông, Ninh Nhiễm Thanh bắt một chiếc taxi tới đó, may mà khi cô tới thì mấy người Giang Hành Chi và Diên An cũng đang được một phụ nữ mặc sườn xám gấm đưa vào trong.

Ninh Nhiễm Thanh đi thẳng tới trước mặt Giang Hành Chi, Giang Hành Chi nhủ mảy liếc cô một thoáng rồi lạnh nhạt quay đầu đi.

Cuối cùng là Diên An nhìn thấy cô, cười chào: “Ninh tiểu thư.”

Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười: “Diên tiên sinh.”

Đàn ông gallant uống rượu thay phụ nữ, đàn ông không gallant chuốc rượu cho phụ nữ.

Trên bàn tiệc, nhân viên phục vụ vừa bưng món ăn lên vừa gấp thức ăn cho mọi người, sườn xám của họ là sườn xám tay lờ, để lộ cánh tay trắng như ngọc, khi các món ăn được bưng hết lên, hai ông chủ ngồi cạnh Ninh Nhiễm Thanh đề nghị cô uống hai chén.

Ở phía khác Diên An và Giang Hành Chi đã thảo luận xong vài vấn đề về trình tự pháp luật thương mại, vô tình nhắc tới vấn đề hợp đồng vận chuyển hàng hóa ở Malaysia, Giang Hành Chi mỉm cười hờ hững: “Nhắc đến những vấn đề về luật thương mại quốc tế này thì luật sư Tần vẫn là người am hiểu nhất.”

Diên An hơi sững người, áy náy nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Ninh tiểu thư, tôi rất tiếc về chuyện của luật sư Tần, nếu cô cần giúp đỡ, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Những kẻ này thường nói hay như hát, Ninh Nhiễm Thanh cười hỏi Diên An: “Đợt này Diên tiên sinh ở lại Malaysia lâu lần à?”

Khuôn mặt Diên An toàn là ý cười: “Đúng vậy, vì tôi cũng kinh doanh ở bên Malaysia, mấy hôm nữa còn phải mời luật sư Giang giúp tôi đàm phán một hợp đồng.”

Giang Hành Chi lạnh lùng nhìn cô: “Cô không ăn gì cả.”

Gần đây Ninh Nhiễm Thanh chẳng thiết gì ăn uống, sau khi bị một vị Tổng giám đốc Vương chuốc một ly rượu thì dạ dày khó chịu như bốc lửa, cô tươi cười đứng dậy: “Tôi vào phòng vệ sinh một lát.”

Trên bồn nước thủy tinh trong phòng vệ sinh, Ninh Nhiễm Thanh đưa tay bịt miệng, nôn hết rượu vừa uống ra ngoài, nhìn khuôn mặt đỏ bừng trong gương, cô dần tỉnh táo lại.

Cô bỗng giật mình nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng – Hình như lâu rồi cô chưa có kinh.

Tối về Ninh Nhiễm Thanh vẫn ngồi xe của Giang Hành Chi, khi đi ngang qua hiệu thuốc cô bảo anh ta dừng lại, cô vào mua một hộp que thử thai rồi cất vào trong túi, Giang Hành Chi hỏi cô mua thuốc gì, cô úp úp mở mở một hồi vẫn không chịu nói ra.

Tần Hữu Sinh từng vui vẻ nói rằng: “Nhiễm Thanh nhà tôi không biết nói dối.” Thái độ của Ninh Nhiễm Thanh khiến Giang Hành Chi rất hoài nghi, luôn sợ cô có chuyện gì, thế nên lúc về anh còn rẽ vào hiệu thuốc kia hỏi lại.

“Nửa tiếng trước có một cô gái mặc áo màu vàng nhạt vào đây, cô ấy mua thuốc gì thế?”

“Cậu là bạn trai của cô ấy à?” Người thu ngân của hiệu thuốc là một bác gái trung tuổi, giọng hơi khinh khinh, chỉ về một hướng: “Dãy thứ hai bên trái, ở ngoài cùng phía trái.”

Giang Hành Chi đi về hướng mà người thu ngân chỉ, liếc nhìn thấy đủ kiểu que thử thai và giấy kiểm tra nồng độ HCG phát hiện thai nhi.

Giang Hành Chi hít sâu một hơi, trầm nghĩ: “Tần Hữu Sinh, cậu phải làm cha rồi.”

Trong nhà, tâm trạng của Ninh Nhiễm Thanh khi thử thai vô cùng phức tạp, xác nhận xong thì tâm trạng cô lại càng phức tạp hơn, nghĩ đến việc có khả năng sau khi bé con ra đời sẽ không có cha, tâm trạng cô càng phức tạp khôn tả, cuối cùng cô ngồi trên bồn cầu, đau khổ rơi lệ.

“Thầy Tần, em phải làm mẹ đơn thân, hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Type: Xuân Lý

Nhiễm Thanh, anh hứa với em, chắc chắn anh sẽ trở thành một người chồng tốt và một người cha tốt.” Nhưng giờ thì sao, lời hứa của Tần Hữu Sinh đâu rồi?

Ninh Nhiễm Thanh vén áo ngủ nhìn chằm chằm vào bụng mình, bụng cô phẳng lì, không ai nhận ra được trong ấy có lẽ đang có một Tiểu Tiều Tần, cô đưa tay xoa nhẹ, lòng rối như tơ vò, cô ngẩng đầu nhìn vào gương, cô gái trong gương có gương mặt nhạt nhòa nước mắt, rất thảm hại.

Lúc này mang thai đúng là khổ không còn gì khổ hơn, Ninh Nhiễm Thanh sụt sịt mũi, không nên được bị thương, lại khóc một trận, cho tới khi ngoài phòng truyền tới tiếng gõ cửa, là Trương Tiểu Tri gọi cô mau ra ăn khuya.

Ninh Nhiễm Thanh dọn dẹp đồ đạc một lúc rồi ra khỏi nhà vệ sinh, đặt những chiếc que thử thai còn lại vào hộp chuyên dụng.

Đồ ăn khuya do bạn trai của Ninh Bối Bối – Hoàng Tử Tiêu mua tới đây, là cháo hải sản của nhà hàng năm sao, mấy hôm nay ông Ninh Uy Phong ở đây, gần như ngày nào Hoàng Tử Tiêu cũng tới chơi, chỉ hận không thể dán cái nhãn “Tôi là người đàn ông tốt Hoàng Tử Tiêu” lên mặt.

Ninh Nhiễm Thanh không thấy đói thì ăn cháo hải sản sao được, thậm chí có thể nói gần đây cô chẳng thiết ăn uống gì hết, nhưng Hoàng Tử Tiêu lại múc cho cô một bát đầy: “Chị hai, chị ăn nhiều một chút.”

Ninh Bối Bối kéo cha từ phòng cho khách ra ngoài, nín tay ông khoe sự hiếu thuận của Hoàng Tử Tiêu: “Con kể với Tử Tiêu là cha thích ăn cháo hải sản, ai ngờ Tử Tiêu lại đi mua cháo hải sản ngon nhất thành phố tới đây mời cha thật.”

Ông Ninh Uy Phong cười gật đầu, ngồi xuống rồi quay sang nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Nhiễm Thanh, con ăn nhiều một chút, tin cha đi, phải ăn no thì mới đủ sức vượt qua mọi chuyện.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, thế nhưng vừa múc lên một thìa cháo đã thấy con buồn nôn ập tới, cô đặt thìa xuống, vội chạy vào trong nhà vệ sinh nôn khan.

Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi nhà vệ sinh, đã thấy cả nhà lo lắng đứng bên ngoài, cô bèn nói dối chị gái và cha: “Chắc là bị đầy bụng.”

Trương Tiểu Tri vội tìm thuốc tiêu hóa của cậu bé đưa cho cô, “Thanh Thanh, cứ uống đi đừng ngại.”

Ninh Nhiễm Thanh xoa đầu cậu nhóc: “Cảm ơn cháu.”

Về chuyện làm mẹ đơn thân, Ninh Nhiễm Thanh vốn không ủng hộ quan điểm ấy, cũng như cô không thể hiểu nổi quyết định sinh ra Đồng Đồng của Hứa Trùng năm xưa, song khi chuyện này xảy ra với cô, mọi suy nghĩ đều thay đổi.

Đứa bé này là con của cô và thầy Tần, nếu thầy Tần thực sự... thực sự không trở về, ít nhất cô còn có người để ký gửi hi vọng, đúng không? Thầy Tần của cô tuyệt như vậy, bé con trong bụng cô chắc chắn cũng rất ưu tú.

Vì tình yêu mà phụ nữ trở nên dũng cảm, nhưng đôi khi sự dũng cảm này lại có vẻ ngốc nghếch đến ngờ nghệch.

Ninh Nhiễm Thanh mang thuốc tiêu hóa Trương Tiểu Tri cho cô về phòng, nằm trên giường rất lâu mà không ngủ được, cô vẫn luôn thích ngủ sấp, ngày trước luôn cần Tần Hữu Sinh xoay cô lại rồi ôm chặt cô vào lòng: “Nào, để thầy Tần ôm em một cái.”

Nhưng đêm nay bên cạnh cô không có anh, cô vẫn có thể nằm ngửa trên giường, không động đậy, rất sợ bị động thai. Trên tủ đầu giường có đặt di động, Ninh Nhiễm Thanh lại nhớ ra di động có phông xạ, cô vội tắt máy rồi nhắm mắt lại, mọi vấn đề để đến sáng mai rồi tính tiếp.

Giang Hành Chi thực sự thấy mình đã lo nghĩ quá nhiều, tối về nhà tắm xong, anh ta ngồi trên mép giường cảm di động, ấn một dãy số, cứ ấn rồi lại xóa, ấn rồi lại xóa, cuối cùng khi ấn nút gọi thì bên kia đã tắt máy, anh ta nhìn đồng hồ, chắc Ninh Nhiễm Thanh đã ngủ rồi. Giang Hành Chi ném di động lên giường, tư duy của con người thường trở nên nhạy cảm và phong phú vì những “Bất ngờ đột phát”, anh ta thầm nghĩ nếu Tần Hữu Sinh thực sự không thể quay về, vậy chẳng phải đứa bé trong bụng Ninh Nhiễm Thanh sẽ bị “Mồ côi cha từ trong bụng mẹ” hay sao? Tiếp đó mấy chữ “Mồ côi cha từ trong bụng mẹ” cứ lặp lại không ngừng trong đầu anh ta, giống như máu không ngừng tuần hoàn trong cơ thể vậy.

Giang Hành Chi đưa tay ôm trán, anh ta thực sự khâm phục khả năng liên tưởng của mình, nếu Tần Hữu Sinh có gì bất trắc, Ninh Nhiễm Thanh vẫn có ý định sinh đứa bé, chắc chắn anh ta sẽ ủng hộ, hơn nữa anh ta có thể coi đứa bé như con đẻ, chăm sóc nó tới khi trưởng thành... Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến anh ta...

Giang Hành Chi nhắm nghiền hồi lâu thì thấy mình lạc đề rồi, cho tới khi di động trên giường rung lên.

Giang Hành Chi cầm lấy di động, thoáng nhìn số điện thoại lạ trên màn hình, ấn nút nghe.

“Hành Chi, là tôi đây.”

Sống trên đời đúng là không nên có những ý nghĩ đen tối, nhìn coi, chính chủ trở lại rồi này.

Giang Hành hít sâu một hơi, vì quá kích động nên tay trái cảm di động hơi run, dẫn đến giọng nói cũng run run: “Tần Hữu Sinh, mẹ nó... cậu đi đâu thế hả?”

“Chuyện xảy ra quá đột ngột.” Trong điện thoại, người khiến Tần Hữu Sinh lo lắng nhất vẫn là Ninh Nhiễm Thanh, vội hỏi: “Nhiễm Thanh vẫn... ổn chứ?”

Dù khi này Giang Hành Chi có suy nghĩ mờ ám gì thì cuộc gọi này cũng vẫn khiến khuôn mặt anh ta không giấu nổi niềm vui, tay phải anh ta không ngừng day huýt thái dương, “Ha ha” cười thành tiếng: “Cậu nói xem?”

“Chắc là lo lắng lắm đúng không.” Giọng nói của Tần Hữu Sinh hơi lạc đi, chứa đựng nhiều cảm xúc mâu thuẫn, dường như có thể cảm nhận được sự lo

lắng của Ninh Nhiễm Thanh trong mấy bữa nay.

Giang Hành Chi hừ lạnh: “Không, chúng tôi đang định xây cho cậu cái mộ, tới ngày lễ tết thì thấp cho cậu nén hương.”

Tần Hữu Sinh chỉ cười: “Cô ấy có khỏe nhé không?”

Giang Hành Chi kìm nén cảm xúc, quay đầu ngắm nhìn bầu trời đầy trăng sao bên ngoài: “Nếu cậu vẫn không trở về thì có lẽ đời này cô ấy không sống nổi nữa.”

Không đợi Tần Hữu Sinh đáp lại, Giang Hành Chi lại buông thêm một câu: “Ngoài ra tôi còn phải chúc mừng cậu một tiếng, có lẽ cậu sắp được làm cha rồi.”

Tần Hữu Sinh im lặng trong thoáng chốc, sau đó đầu bên kia truyền tới tiếng cười không giấu nổi niềm vui “Đúng là một tin tốt lành.”

Sắp được làm cha ư – sau khi ngắt máy, Giang Hành Chi cảm thấy mình quá nhiều chuyện, nếu Ninh Nhiễm Thanh không mang thai thì sao? Anh ta biết giải thích thế nào?

Hôm sau Ninh Nhiễm Thanh ăn sáng xong rồi ra ban công tắm nắng, một mình lẳng lặng ngồi trên ghế mây, dờ dãn nhìn mấy chậu cây trước mắt suốt hai tiếng đồng hồ, nghe nói tắm nắng sẽ giúp cơ thể hấp thu dinh dưỡng tốt hơn, sau này cô nên tắm nắng nhiều một chút. Tiếp đó cô lại quay về phòng xem những điều cần lưu ý khi mang thai, ghi nhớ từng điều một.

Phải ăn nhiều hoa quả chứa vitamin B11, ví dụ như quả anh đào, quả đào, quả mận, quả hạnh, quả hồng...vv

Ninh Nhiễm Thanh vừa ghi chép lại, vừa roi nước mắt, nước mắt roi trên trang giấy vàng nhạt, nở ra từng đóa từng đóa hoa trên ấy.

Phải giữ được tâm thái bình tĩnh, vui vẻ khi dưỡng thai, tốt nhất là để người cha tương lai cùng tham gia dưỡng thai, để bé con trong bụng có thể nghe được giọng nói ấm áp thân thiết của cha...

Ninh Nhiễm Thanh lau nước mắt, cầm bút lẳng lặng gạch mực này đi, rồi rút ra một tờ giấy từ bên trái của bàn, sụt sịt mũi, nghẹn ngào nói: “Thầy Tần, anh là đồ xấu xa!”

Ninh Nhiễm Thanh vốn không dám cho người nhà biết chuyện có lẽ mình đã mang thai, cô nghĩ đi nghĩ lại vấn đề này, nhưng dường như cô không thể khiến họ hiểu và ủng hộ mình, thảo nào năm ấy Hứa Trùng chọn cách bỏ nhà ra đi. Cô ra khỏi phòng, mở tủ lạnh tìm đồ ăn, trong nhà chỉ còn lại vải và nhân là hoa quả, đều là thứ quả cô mê nhất, tuy nhiên phụ nữ có thai không nên ăn.

Ninh Nhiễm Thanh thờ dãi, thay vì ở nhà nghĩ ngợi lung tung, chỉ bằng ra ngoài chọn mua chút hoa quả.

Cuối tuần lượng người đi siêu thị rất lớn, Ninh Nhiễm Thanh sợ bị người ta xô đẩy, nên đi đứng rất cẩn thận, chỉ sợ có chuyện không may xảy ra, suốt dọc đường vừa đi vừa lo, thế nhưng khi cô mang một túi hoa quả về, lại phát hiện bầu không khí trong nhà có gì đó không ổn.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phái Ninh Tuân Tuân và Ninh Bối Bối ngồi trên sofa, đặt túi hoa quả lên bàn uống nước: “Em ra ngoài mua một ít hoa quả tươi về.”

“Thanh Thanh, chị mới bảo Tiểu Trì đưa cha ra ngoài đi dạo một lúc.” Ninh Tuân Tuân lên tiếng, nét mặt do dự.

Gần đây đầu óc Ninh Nhiễm Thanh hoạt động khá chậm chạp, cô quay sang nhìn Ninh Bối Bối.

Ninh Bối Bối nhún vai giải thích: “Hôm nay em... ‘bị’, nên tới phòng chị xem sao, không ngờ lại tìm thấy thứ này.” Ninh Bối Bối nhìn về phía bàn uống nước, trên bàn có một hộp que thử thai chưa dùng hết, chính là hộp Ninh Nhiễm Thanh mua tối qua.

Khóe mắt Ninh Tuân Tuân đỏ ửng: “Thanh Thanh..”

Ninh Nhiễm Thanh lạnh mặt, giọng nói khô khốc: “Sao ạ?”

Ninh Bối Bối nói với giọng mỉa mai: “Chị ‘có’ rồi đúng không?”

Ninh Nhiễm Thanh chẳng thêm bận tâm, lờm Ninh Bối Bối: “Liên quan gì tới em.”

Ninh Bối Bối suýt đứng bật dậy, nhìn bộ quần áo vận động và giày đế bệt của Ninh Nhiễm Thanh, tỏ ra cực kỳ khó tin: “Chị định sinh đứa bé ra đấy à?”

“Sao chị lại không được sinh?” Ninh Nhiễm Thanh lên tiếng hỏi vặn lại Ninh Bối Bối, như ăn phải thuốc nổ, “Con chị thì chị sinh, vi phạm pháp luật chắc?”

Ninh Bối Bối cũng tức điên, nắm tay Ninh Tuân Tuân: “Chị ơi, rõ là em muốn tốt cho chị ấy, thế mà chị ấy lại chẳng nhận ra lòng tốt của em.”

Ninh Nhiễm Thanh bướng bỉnh quay đi, cho tới khi bị Ninh Tuân Tuân kéo về phòng.

“Nhiễm Thanh, trưa nay chị cùng em tới bệnh viện.” Ninh Tuấn Tuấn nói với Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu, nói khẽ: “Dù có mang thai thật thì em cũng không từ bỏ đứa bé này đâu.”

“Nhiễm Thanh!” Ninh Tuấn Tuấn cảm lấy vai cô, khuyên nhủ: “sinh con không phải chuyện đùa, em đừng hạnh động theo cảm tính thế được không?”

“Chị, em không hạnh động theo cảm tính.” Ninh Nhiễm Thanh nói với Ninh Tuấn Tuấn, giọng hơi khàn, nhưng giọng điệu vô cùng kiên định: “Chị có biết lúc em biết mình mang thai thì đã vui vẻ đến mức nào không? Nếu như thầy Tần thực sự gặp bất trắc, ít nhất giữa em và anh ấy còn có một đứa bé, giờ chị phản đối em là vì chị vốn không biết thầy Tần tốt tới mức nào, người đàn ông tốt như vậy, em không nỡ... không nỡ mất đi mọi liên hệ với anh ấy, nhưng có đứa bé này thì khác... Không đúng ư?”

Ninh Nhiễm Thanh nói rồi bật khóc, Ninh Tuấn Tuấn lau nước mắt cho cô: “Nhiễm Thanh, không phải chị sống quá thực dụng, mà em không thể sinh ra đứa bé này, trừ khi Tần Hữu Sinh trở lại. Em phải tới bệnh viện với chị ngay bây giờ, chuyện này không thể kéo dài thêm nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh không nghe theo Ninh Tuấn Tuấn, mà lẳng lặng thu xếp đồ đạc, trước chiều tối cô dọn thẳng về căn hộ của Tần Hữu Sinh ở Bích Quế Viên. Căn hộ đã lâu không có người ở, bước vào trong lại thấy thêm phần lạnh lẽo cô quạnh, trên bàn uống nước màu đen có ba cuốn tạp chí còn chưa được thu gọn, vẫn là những cuốn tạp chí đạo trước cô nằm trong lòng Tần Hữu Sinh đọc cùng anh.

Ninh Nhiễm Thanh đặt hành lý xuống, kéo tấm rèm cửa sổ chắn sáng sẫm màu, ngoài kia màn đêm đang dần buông xuống, đèn đuốc mới lên, vạn nhà bừng sáng.

Trong máy uống nước không có nước sạch, Ninh Nhiễm Thanh vào bếp đun nước, vừa cắm điện vào bếp từ thì di động đặt trên sofa của cô đổ chuông, Ninh Nhiễm Thanh quay ra nghe điện.

Người gọi là ông Ninh Uy Phong, Ninh Nhiễm Thanh cũng thấy có lỗi với ông, nhưng cô đâu còn cách nào khác.

“Cha...”

Nửa tiếng sau ông Ninh Uy Phong bắt một chiếc taxi tới Bích Quế Viên, Ninh Nhiễm Thanh ra mở cửa cho cha, cô đỡ dẫn đứng trước cửa như một con búp bê không có linh hồn.

Ông Ninh Uy Phong nhìn con gái, đưa mắt nhìn vào trong phòng, cười ha ha nói: “Chị gái con nói con lại bỏ nhà ra đi, cha biết ngay con “xây tổ riêng” bên ngoài mà.”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu: “Đây là nhà của thầy Tần ạ.”

“Ôi.” Ông Ninh Uy Phong thở dài đi vào trong nhà.

Ninh Nhiễm Thanh rót một cốc nước cho cha, sau đó lẳng lặng ngồi xuống trước mặt ông, ông Ninh Uy Phong đặt cốc xuống, thăm thía nói: “Nhiễm Thanh, chẳng lẽ chúng ta không phải người nhà của con sao?”

Ninh Nhiễm Thanh thấy chưa xót vô cùng, vẫn cúi đầu im lặng.

“Cha biết con vẫn trách cha vì chuyện của dì Hồng và Bối Bối, có vài chuyện đúng là cha đã sai, giờ cha xin lỗi con...”

“Cha.” Ninh Nhiễm Thanh ngắt lời ông, “Con biết hết rồi... Cha xin lỗi con vì cái gì đây, con mới là người phải xin lỗi... Cha tốt với con như vậy, là tại con đã làm quá nhiều chuyện sai trái... Con vốn chẳng có tư cách tranh cãi với Bối Bối...”

Ninh Nhiễm Thanh còn chưa nói xong, ông Ninh Uy Phong đã sững người, im lặng một lúc mới nói: “Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu, cười cay đắng: “Thực ra con vốn không phải con ruột của cha, đúng không ạ?”

Ông Ninh Uy Phong lẳng lặng nhìn cô, sau đó ông ho khan liên tục, hồi lâu mới đỡ: “Nhiễm Thanh, rốt cuộc ai đã nói cho con biết?”

“Thế nên đây là sự thật đúng không?” Ninh Nhiễm Thanh đã biết hết mọi chuyện, tuy nhiên cô vẫn muốn nghe đáp án từ chính ông Ninh Uy Phong, cô mở to mắt nhìn ông.

Thời gian có thể xóa mờ hồi ức và những chuyện đã qua, nhưng không thể che giấu được bí mật, tựa như chiếc kim trong bọc, lâu ngày cũng sẽ lộ ra.

“Nhiễm Thanh, điều này có quan trọng không? Chẳng lẽ chỉ vì con không phải con ruột của cha, nên con mới không cần cha nữa?” Giọng nói của ông Ninh Uy Phong chứa đầy sự ưu thương.

Ninh Nhiễm Thanh cắn môi, thì thào: “Con sợ mọi người không cần con nữa.”

“Con ngốc quá.” Ông Ninh Uy Phong tựa người vào sofa, khuôn mặt không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Năm tháng lấy mất tuổi xuân, mái tóc đen tựa mực của ông giờ đã thành tóc hoa râm, khóe mắt và ấn đường đều có dấu vết của thời gian, chỉ có đôi mắt sâu thẳm là vẫn sáng ngời đầy sức sống, song khi ông chìm vào hồi ức thì lại có thêm chút tĩnh mịch dịu dàng.

“Mẹ con là một phụ nữ rất xinh đẹp, bà ấy và Hạ Học Thành là một đôi tình nhân trẻ. Thời điểm ấy thanh niên trí thức phải về nông thôn, bà ấy và Hạ Học Thành lần lượt tới đó, nhưng cuối cùng chỉ có mẹ con trở về, vì Hạ Học Thành gặp tai nạn khi đi theo chuyến xe tải của đội sản xuất ra ngoài, từ đó hoàn toàn bất vô âm tín.”

“Sau khi mẹ con trở lại thì gặp được cha, lần ấy cha vội ra ngoài bàn một vụ làm ăn, gặp được mẹ con ở ga tàu hỏa, bà ấy mặc một chiếc áo khoác đen, xách một vali hành lý kiểu cũ. Khi ấy cha bỗng ngỡ ngàng, cha thề nhất định phải theo đuổi được cô ấy...” Nói tới đây, ông Ninh Uy Phong quay đầu, mỉm cười dịu dàng: “Cha đã yêu mẹ con từ cái nhìn đầu tiên.”

“Sau đó cha nghĩ mọi biện pháp để sắp xếp buổi xem mặt với mẹ con, hồi ấy trông cha cũng không tồi, tiếc là mẹ con không thích cha, may mà khi đó cha rất lý, ngày nào cũng nghĩ ra đủ biện pháp để ‘tình cờ’ gặp mẹ con. Ngày ấy đúng là trẻ tuổi...”

Ông Ninh Uy Phong kể lại câu chuyện này một cách rất thú vị, trong đầu Ninh Nhiễm Thanh dường như hiện lên hình ảnh hai người ở bên nhau, cũng khe khẽ bật cười.

“Có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng cha cũng theo đuổi được mẹ con thành công, sau đó cha cùng mẹ con sinh ra chị gái con, Tuân Tuân.” Nói tới đây ông Ninh Uy Phong ngừng lại thờ dãi, “Khi ấy cha mẹ đều tưởng rằng Hạ Học Thành đã qua đời, mẹ con và Hạ Học Thành ở bên nhau nhiều năm như vậy, cha không thể khiến mẹ con hoàn toàn quên Hạ Học Thành, huống chi ông ta còn trở về.”

Câu chuyện lên tới cao trào, Ninh Nhiễm Thanh cũng thấy rất hồi hộp.

“Hạ Học Thành còn ly hôn để tới tìm mẹ con, cha rất sợ mẹ con sẽ đi với ông ta, ngày nào cũng thần hồn nát thần tính, thậm chí còn tìm tới Hồng Tú Mỹ để kích thích mẹ con, kết quả là...”

Kết quả ra sao, Ninh Nhiễm Thanh cũng biết: “Sau đó, mẹ liền đi thật?”

“Giờ ngẫm lại mới thấy lúc đó cha thật ngốc.” Ông Ninh Uy Phong cảm khái, “Sau đó Hạ Học Thành ép mẹ con đi theo ông ta, chớp mắt đã hai năm qua đi, tới khi cha tìm thấy mẹ con, thì con đã ra đời.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn ông Ninh Uy Phong, ông đưa tay ra ước lượng: “Lúc đó con bé chừng này, con chưa biết nói, chỉ giòi khóc nhè thôi.”

“Một đứa trẻ đáng ghét như vậy, sao cha không quăng đi cho rồi.” mắt Ninh Nhiễm Thanh cay cay.

“Nói lung tung gì thế, tuy con không phải con ruột của cha... nhưng cha moi sà người đầu tiên con gọi là cha.” Trong giọng nói của ông ẩn chứa tâm tình phức tạp, “Huyết thống quan trọng đến thế ư? Chẳng lẽ Ninh Uy Phong này không phải cha ruột của con thì không xứng làm cha con sao?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, sụt sịt khóc.

Ông Ninh Uy Phong nói tiếp: “Sau đó cha mới biết Hạ Học Thành... chính là cha ruột của con, dù đã ly hôn, nhưng chuyện này vẫn giấu con gái ông ta, tới ngày sinh nhật con gái, ông ta về chúc mừng sinh nhật cho con gái mình, sau đó trên đường gặp tai nạn.”

Hạ gia không biết chuyện này, thế nên vẫn luôn cho rằng Hạ Học Thành gặp tai nạn vì ra ngoài lãnh nhãng?

Nhưng dù thế nào chăng nữa, câu chuyện về Hạ Học Thành và mẹ cô cũng kết thúc tại đây.

Chuyện tình làm hai gia đình tan vỡ ấy cuối cùng chỉ hóa thành một nụ cười nhạt như sương khói trên môi ông Ninh Uy Phong.

“Thôi, giờ con đã có thể kể cho cha biết chuyện của con chưa?” ông Ninh Uy Phong chuyển đề tài câu chuyện, lòng bàn tay Ninh Nhiễm Thanh lạnh đi, cô cầm cốc thủy tinh giữ trong lòng bàn tay.

Ninh Nhiễm Thanh im lặng không nói gì, ông Ninh Uy Phong đành đặt câu hỏi: “Con thực sự muốn một mình sinh ra đứa bé này ư?”

“Cha, cha có đồng ý không ạ?” Ninh Nhiễm Thanh lẳng lặng nhìn ông.

“Cha không đồng ý với con.” Ông Ninh Uy Phong thờ dãi, “Nhưng nếu con đã quyết tâm thì cả cha và chị gái con đều sẽ là chỗ dựa cho con.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Cha...”

Ngày hôm sau Ninh Nhiễm Thanh trở lại Dịch Hòa làm việc, việc cần xử lý không nhiều cũng không ít, sắp xếp tài liệu, soạn thảo văn bản pháp luật, liên lạc với khách hàng... Buổi trưa cô nhận được điện thoại của chị gái, bảo cô xin nghỉ buổi chiều để tới bệnh viện kiểm tra.

Tuy Ninh Tuân Tuân cũng đã chấp nhận quyết định của cô, song vẫn không mấy hài lòng: “Suýt nữa thì chị phải nghi ngờ rằng nê nếp nhà họ Ninh chúng ta có vấn đề, chị thì ly hôn, em lại muốn làm mẹ đơn thân.”

Ninh Nhiễm Thanh ôm chị gái: “Nhưng chúng ta có phúc về sau, đúng không chị?”

Giọng Ninh Tuân Tuân chứa ý cười, nói mấy câu “Đúng” liên tục: “Đúng, đúng, đúng, có phúc về sau.”

Ninh Nhiễm Thanh tìm Giang Hành Chi để xin nghỉ, còn chưa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ của anh ta: “Được rồi, vậy cảm ơn Cục trưởng Dương.”

Cục trưởng Tổng cục Công an thành phố A có họ Dương, khi Ninh Nhiễm Thanh hồi hồn, cô vội đẩy cửa phòng đi vào: “Anh có tin của thầy Tàn rồi đúng không?”

Giang Hành Chi ngắt máy, quay sang nhìn Ninh Nhiễm Thanh đột ngột xông vào: “Không.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Rõ ràng anh vừa nói chuyện điện thoại với Cục trưởng Dương, anh còn cảm ơn ông ấy nữa.”

Giang Hành Chi thần nhiên phản bác: “Là Cục phó Dương của Cục thuế, cảm ơn anh ta giúp tôi giảm thuế phải nộp.”

“Ừm.” Ninh Nhiễm Thanh tin lời Giang Hành Chi, tiếc nuôi ra khỏi phòng, quay lại phòng làm việc tiếp tục lẳng lẳng xử lý công việc, ngẫm nghĩ một lúc, cô thấy có gì đó không ổn.

Thầy Tàn vẫn bất vô âm tín, vậy mà tại sao Giang Hành Chi lại tươi cười vui vẻ như vậy, thậm chí sáng nay cô ngồi xe anh ta cùng tới Dịch Hòa thì cô còn nghe thấy anh ta hát nữa.

Ninh Nhiễm Thanh càng nghĩ càng thấy có vấn đề, hai tay cô xiết chặt đầu gối, gượng dừ tới phòng làm việc của Giang Hành Chi lần nữa.

Từ khi biết người anh em tốt của mình vẫn an toàn thì Giang Hành Chi luôn vui vẻ thư thái, nụ cười trên môi tựa như ánh nắng xua tan mây mù. Anh ta bảo A Thâm đặt vé máy bay tới Malaysia, lại nghĩ có một số lời cần dặn dò Ninh Nhiễm Thanh, đúng lúc ấy Ninh Nhiễm Thanh lại đi vào, bèn lên tiếng: “Nhiễm Thanh, tôi phải tới Malaysia mấy ngày, quãng thời gian này cô nhớ chăm sóc mình cho tốt, nghe nói tâm trạng vui vẻ có thể gặp may đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh lạnh lùng nhìn Giang Hành Chi, cúi đầu: “Tôi muốn xin nghỉ chiều nay.”

“Xin nghỉ?” Giang Hành Chi hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, khẽ nói: “Tôi đã có thai với thầy Tàn rồi, nhưng có lẽ thầy Tàn không quay về được nữa, tôi không muốn đứa trẻ sinh ra mà không có cha, thế nên trước khi xảy ra bi kịch, tôi định...”

Giang Hành Chi sững người.

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn lên, giống như đang nghĩ tới chuyện gì đó: “Luật sư Giang, anh có quen bác sĩ nào có kỹ thuật tổ một chút không?”

Giang Hành Chi: “...”

Giang Hành Chi với nội tâm bị giầy vò nghiêm trọng truyền đạt nguyên văn cho cảnh sát phía Malaysia, cảnh sát lại thông báo cho Tàn Hữu Sinh trên giường bệnh, Tàn Hữu sinh liền phát hoảng: “Không được, các người nhất định phải hành động nhanh lên, dựa vào đâu mà bắt con tôi chịu tội thay cho kế hoạch của các người, xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ai là người phụ trách! Các người có phụ trách nổi không?!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Type: Xuân Lý

Buổi trưa Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân ăn đồ ăn Giang Nam ở Tầng bốn của tòa nhà Vũ Đạt, Ninh Nhiễm Thanh chủ chi, cô cầm thực đơn gọi một bàn đầy đồ ăn, Vương Trân than lãng phí. Ninh Nhiễm Thanh bèn nhún vai: “Tớ muốn bổ sung dinh dưỡng.”

Vương Trân vui mừng nói: “Cậu nghĩ được thế là tốt.”

“Chẳng còn cách nào khác mà, mẹ góa con côi thì đành tự lực cánh sinh, chăm sóc bản thân cho tốt thôi.” Ninh Nhiễm Thanh thờ ơ nói.

Vương Trân sững người, lẳng lẳng nhìn dáng vẻ hờ hững lạnh nhạt của cô, nói chuyện cũng hơi lấp bắp, “Không phải chứ Nhiễm Thanh?”

“Mấy lần về sau không làm biện pháp, nên hẳn là dính rồi.” Ninh Nhiễm Thanh nâng cằm thờ dãi, “Nhưng trước hết cậu cứ giữ bí mật chuyện này giúp tớ, tớ còn chưa chắc chắn đâu.”

Vương Trân vẫn đang kinh ngạc, vẻ mặt trầm trọng.

Nhưng Ninh Nhiễm Thanh thì tỏ ra khá thoải mái, thư thái nín thở tại Vương Trân: “Lát nữa xin nghỉ một buổi cùng tớ tới bệnh viện được không?”

Vương Trân nhìn Ninh Nhiễm Thanh, gật đầu: “Không vấn đề.”

Ninh Nhiễm Thanh xin nghỉ với Giang Hành Chi, sau bữa trưa Vương Trân cũng tới xin nghỉ, Giang Hành Chi nhạy cảm hỏi: “Cô xin nghỉ làm gì?”

Vương Trân ấp a ắp úng, Giang Hành Chi thăm nghi ngờ, nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh ở bên ngoài, thoáng ngẫm nghĩ một chút là biết ngay tại sao Vương Trân lại muốn xin nghỉ, anh ta bực bội phát tay để Vương Trân ra ngoài, sau đó gọi Ninh Nhiễm Thanh vào phòng làm việc của mình.

Giang Hành Chi giỏi bào chữa, nhưng không giỏi khuyên lơn, có điều đây không phải chuyện đùa, anh ta không thể không “Khai sáng” cho Ninh Nhiễm Thanh.

Sau khi Ninh Nhiễm Thanh bước vào, Giang Hành Chi chống tay lên bàn làm việc, uyển chuyển biểu đạt cái nhìn của mình, khuyên can Ninh Nhiễm Thanh nên kiên trì một chút, trước khi đưa ra bất kỳ quyết định gì cũng phải suy nghĩ tường tận, đừng để bản thân phải hối hận. Trước “Tâm huyết” của Giang Hành Chi, Ninh Nhiễm Thanh vẫn im lặng không lên tiếng, dường như không hề nghe lọt ý kiến của anh ta, quyết tâm vô cùng.

Giang Hành Chi cũng phát bực, như thể đứa bé mà Ninh Nhiễm Thanh muốn từ bỏ là con của chính anh ta: “Nếu Hữu Sinh còn sống thì sao, cô tùy tiện từ bỏ con của cậu ấy như vậy, cô còn xứng với cậu ấy không?”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu, giọng nói hờ hững nhưng lời lẽ rất hợp tình hợp lý: “Nếu anh ấy còn sống nhưng lại cố ý không xuất hiện, vậy rốt cuộc là ai có lỗi với ai?”

Giang Hành Chi ghen lời, im lặng một lúc rồi nói: “Nếu cậu ấy buộc phải làm vậy thì sao?”

Ninh Nhiễm Thanh bỗng ngẩn đầu lên, nghiêm túc nói: “Thế anh cho tôi biết, tại sao anh ấy buộc phải làm vậy?”

Giang Hành Chi sững người, đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh, chỉ thấy đôi mắt của cô gái trước mặt mình sáng tới chói mắt, anh ta hít sâu một hơi: “Thôi, tôi đành cho cô biết mọi chuyện trước vậy, nhưng cô nhất định phải hứa với tôi, sau khi nghe xong thì phải vờ như không biết gì hết.”

Mắt Ninh Nhiễm Thanh sáng lên, sau đó cô trịnh trọng gật đầu, nhấn mạnh từng lời: “Tôi hứa.”

Giang Hành Chi thở dài, bắt đầu nói: “Bây giờ Tần Hữu Sinh đang ở trong một bệnh viện tư tại Malaysia, tuy cậu ấy bị thương nặng song cô cũng không cần lo lắng cho sự an toàn của cậu ấy, giờ cậu ấy đã liên lạc với đặc công Trung Quốc rồi, còn lý do không cho cô biết vì muốn tương kế tựu kế, để giăng lưới bắt gọn đối phương.”

Ninh Nhiễm Thanh chỉ thấy hô hấp như ngừng lại: “Thầy Tần bị thương nặng?”

Giang Hành Chi gật đầu, thấy khóe mắt đang đỏ lên của cô, anh ta không dám nói thêm điều gì. Giang Hành Chi bắt đầu hoài nghi quyết định cho Ninh Nhiễm Thanh biết về tình hình của Tần Hữu Sinh, cô gái này có thể vờ như không biết gì hết ư?”

“Có nặng lắm không?”

“Không chết được.”

Ninh Nhiễm Thanh như đứng trong đồng lửa như ngồi trên đồng than, cô nắm chặt tay: “Là kẻ nào làm?”

Giang Hành Chi thực sự thấy mình không nên nói nữa, khuỷu tay anh ta chống lên bàn, nhìn Ninh Nhiễm Thanh đã rơi nước mắt, “Mười ngày, chậm nhất là mười ngày, trong mười ngày này cô phải vờ như không biết gì cả, chờ Tần Hữu Sinh về nước một cách an toàn, cô có làm được không?”

Ninh Nhiễm Thanh lau nước mắt, khuôn mặt có vẻ hơi nhếch nhác, tuy nhiên vẫn không quên cam đoan với Giang Hành Chi, “Tôi có...”

Giang Hành Chi thấy Ninh Nhiễm Thanh như vậy bỗng thầm vui mừng, hạnh phúc lớn nhất của một người đàn ông là gì, đó là người phụ nữ mà anh ta yêu tha thiết không chỉ rơi lệ vì anh ta, mà còn học cách kiên cường vì anh ta.

Giờ phút này, Giang Hành Chi thực sự rất hâm mộ Tần Hữu Sinh, anh ta rút mấy tờ giấy đưa cho Ninh Nhiễm Thanh: “Thôi được rồi, cô vẫn còn việc phải làm đúng không, lau sạch nước mắt rồi ra ngoài làm việc đi.”

Thực ra Ninh Nhiễm Thanh cũng mừng phát khóc, cô ôm mặt nhỏ giọng nói: “Anh Giang, thầy Tần không sao cả... Em thực sự rất vui...”

Cô vừa gọi anh ta là gì?

Anh Giang?

Mặt Giang Hành Chi nóng lên, bỗng thấy mềm lòng, lại rút thêm mấy tờ giấy đưa cho cô: “Thôi được rồi, đừng khóc nữa...”

Ninh Nhiễm Thanh thấy xấu hổ, lau nước mắt sụt sịt mũi: “Cảm ơn luật sư Giang”

Giang Hành Chi chợt đưa mắt nhìn lên, sao lại thành luật sư Giang rồi? Quả nhiên phụ nữ giỏi nhất là đùa giỡn tình cảm của đàn ông.

Tin Tần Hữu Sinh không sao khiến Ninh Nhiễm Thanh vừa vui mừng lại vừa lo lắng, dù vậy cô vẫn thực hiện được lời hứa với Giang Hành Chi, vờ như không biết gì cả, chỉ thấp thòem lo âu đợi anh an toàn trở về.

Ngày hôm sau Giang Hành Chi bay tới Malaysia, xử lý hợp đồng mua bán hàng hóa của Diên An, lần trước Tần Hữu sinh gọi điện tới là để nhắc anh ta đừng mạo hiểm tới Malaysia, nhưng nếu thực sự muốn tương kế tựu kế dụ kẻ rắn ra khỏi hang thì anh ta cũng phải vờ như không biết gì hết chứ, đúng không?

Trước khi tới Malaysia, Giang Hành Chi đã liên lạc với Cục trưởng Dương, Cục trưởng Dương vỗ ngực cam đoan với anh ta, nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho Ninh Nhiễm Thanh ở thành phố A, Giang Hành Chi luôn đặc biệt bận tâm tới mọi chuyện về Ninh Nhiễm Thanh, nên dù đã lên chuyến bay tới Malaysia, anh ta vẫn còn đang nghĩ liệu Ninh Nhiễm Thanh có thể giữ được bình tĩnh hay không.

Ninh Nhiễm Thanh đúng là không phải người có thể giữ được bình tĩnh, có điều lần này cô ép mình phải bình tĩnh, đến ngày thứ năm cô không hiệu quả nữa, âm thầm làm visa sang Malaysia, nhưng đang trên đường tới sân bay thì lại quay về.

Trên đời không gì khổ sở bằng chờ đợi trong hoang mang lo lắng.

Thời tiết thành phố A ngày càng tuyệt hơn, Ninh Tuấn Tuấn bèn tổ chức dã ngoại du xuân để Ninh Nhiễm Thanh được khuây khỏa, cả nhà ra ngoại ô câu cá nướng đồ ăn, Hoàng Tử Tiêu cũng tham dự buổi chơi xuân này, cần đối xử ân cần với tất cả mọi người, nhiệt tình tới mức Trương Tiểu Tri cũng không chịu nổi: “Thanh Thanh, đi có thấy bạn trai của đi Bối Bối có vấn đề không?”

Ninh Nhiễm Thanh cảm cần câu: “Trước đây cháu có thấy thầy Tần có vấn đề không?”

Cu cậu hừ lạnh, thoáng thấy Ninh Nhiễm Thanh ngồi thẳng lưng: “Dì hai, đi ngồi thẳng căng như thế làm gì.”

Làm gì, đương nhiên vì sợ động thai rồi, Ninh Nhiễm Thanh thấy cậu nhóc quá nghịch ngợm, chỉ sợ sau này con mình cũng thế, bèn lẳng lặng quay đi hướng khác.

Cứ chờ đợi thế này cô thấy quá áp lực, dẫn đến khuôn mặt luôn nhăn nhó của cô nổi vài nốt mụn, tới ngày thứ tám, buổi tối cô đã không thể ngủ như bình thường, mà nhất định phải đếm cừu để ngủ, có điều cuối cùng cừu biến thành khuôn mặt tươi cười của Tần Hữu Sinh.

Tần Hữu Sinh đưa tay về phía cô, cô đưa tay muốn nắm lấy tay anh, song chỉ bắt được khoảng không...

Ninh Nhiễm Thanh hoảng sợ ngồi bật dậy, sau đó nhận ra đó là một giấc mơ, quá nửa đêm không ngủ được nữa, thấp thòem lo âu tới khi trời sáng.

Đến buổi sáng ngày thứ chín, cô nhận được một cuộc gọi từ Malaysia, cô tưởng là Tần Hữu Sinh, song lại là một giọng nam xa lạ nghe rất chân thành ấm áp: “Là Ninh tiểu thư phải không ạ, luật sư Tần có chuyện rồi, đang cấp cứu tại bệnh viện Tung Shin (1).”

(1) Bệnh viện Tung Shin là một bệnh viện ở Kuala Lumpur, Malaysia.

(2)

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho Giang Hành Chi, nhưng không ai nghe máy, tiếng “tút tut” vang lên từng hồi càng khiến cô hoảng hốt hơn.

Mười giờ sáng Ninh Nhiễm Thanh lên chuyến bay tới Malaysia, tới khi tìm được chỗ ngồi, trong lòng bàn tay cô đã đầm mồ hôi, cô tựa vào ghế, đang định điều chỉnh hơi thở thì một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô: “Trùng hợp quá chị hai.”

Ninh Nhiễm Thanh quay ra, là gương mặt vui tươi của Hoàng Tử Tiêu.

Ninh Nhiễm Thanh nắm chặt tay: “Sao anh lại ở đây?”

“Lần trước tôi có nói với Bối Bối là muốn tới Malaysia thăm một người bạn mà, còn chị hai thì sao, tôi đang tò mò đây.” Hoàng Tử Tiêu nhìn cô với vẻ soi mói: “Mà sao chị hai lại căng thẳng thế...”

Trái tim Ninh Nhiễm Thanh sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, Hoàng Tử Tiêu đưa tay sờ vào trán cô, nói với giọng quan tâm: “Ồ, hay là chị thấy khó chịu?”

Ninh Nhiễm Thanh sốt ruột không thôi, cho tới khi một nữ tiếp viên đi tới nhắc cô tắt điện thoại vì máy bay sắp cất cánh rồi, cô hoảng hốt, di động rơi xuống đất, Hoàng Tử Tiêu cười khẽ một tiếng, cúi người đưa di động trả lại cho cô: “Chị hai đừng hoảng.”

Năm giờ chiều máy bay tới Malaysia, xuống máy bay, Hoàng Tử Tiêu lại dính lấy cô như hồ dán, Ninh Nhiễm Thanh vội bước nhanh hơn, Hoàng Tử Tiêu cũng bước nhanh hơn.

Ninh Nhiễm Thanh bỗng nhớ đến lời của Trương Tiểu Tri, cô vừa hoảng sợ lại vừa lo lắng, nhưng giờ thực sự không ai có thể giúp cô, cô cố tỏ ra bình tĩnh, quay đầu lại lờm Hoàng Tử Tiêu: “Rất cuộc anh theo tôi làm gì?”

“Đương nhiên là để đi cùng chị hai rồi.” Hoàng Tử Tiêu hơi cúi người, tựa sát vào người cô, hàng mi dài của anh ta chớp chớp, gần như chạm vào da Ninh Nhiễm Thanh, khiến cô sởn gai ốc.

Ninh Nhiễm Thanh lùi về phía sau một bước, hàng mày thanh tú khẽ nhíu: “Hoàng Tử Tiêu, anh làm gì thế hả?”

Hoàng Tử Tiêu bỗng đưa hai tay đặt lên người cô: “Chị hai, từ trước tới nay tôi vẫn luôn biểu hiện rõ ràng như thế, chị ghét thật hay giả ghét vậy?”

Ninh Nhiễm Thanh đã hoàn toàn nghẹn lời, cô mắc ói tới không chịu nổi, một lúc sau cô mới thực sự bắt đầu giả ghét: “Anh thích tôi?”

Hoàng Tử Tiêu nở nụ cười, vuốt ve mặt cô: “Thích.”

Ninh Nhiễm Thanh tỏ ra e thẹn, lại hơn nóng nảy: “Thế anh không sợ Bối Bối giận à?”

Thân thể Hoàng Tử Tiêu gần như dính sát vào người cô: “Vì chị hai, tôi chẳng sợ gì hết.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Type: Linh Linh

Ra khỏi sân bay Ninh Nhiễm Thanh ý thức được rằng có lẽ mình đã rơi vào một cái bẫy, cũng vì cô đã quá lo lắng nên không kịp suy nghĩ tường tận, mới để bản thân lâm vào tình cảnh này.

Cô nhớ lại một bộ phim mà cô từng xem trước đây, Na Tra vẽ một vòng tròn ma quanh người Liên Hoa, dần dần lại nàng không được rời khỏi vòng tròn đó, nhưng cuối cùng Liên Hoa vẫn bước ra khỏi vòng tròn đó, nhưng cuối cùng Liên Hoa vẫn bước ra khỏi vòng tròn. Khi ấy Ninh Nhiễm Thanh cho rằng Liên Hoa đã làm liên lụy đến Na Tra, người kém thông minh sẽ làm liên lụy tới người khác, giống như bản thân cô hiện giờ, đúng là một ả bạn gái ngu như heo.

Ninh Nhiễm Thanh khóc thầm trong bụng, nhưng ai biết đâu được, ngộ nhờ Tần Hữu Sinh thực sự gặp chuyện không may thì sao?

Đang là mùa du lịch, ngoài sân bay toàn là xe của đoàn du lịch, trong số đó có một chiếc xe màu đen, Hoàng Tử Tiêu “gallant” mở cửa cho Ninh Nhiễm Thanh làm một động tác “Mời”.

Ninh Nhiễm Thanh không muốn lên xe, cô lùi về phía sau, cô bắt một chiếc taxi, song mới đi được vài bước đã bị hai người đàn ông bước tới từ phía sai chặn lại, Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn xung quanh một vòng, cô có là gì đâu mà bọn họ phải mất công mất sức như thế.

Ninh Nhiễm Thanh âm thầm kêu khổ, nhưng ngoài mặt lại như không hề nhận ra nguy hiểm, bực bội nói: “Ai thèm ngồi cùng xe với anh.”

“Chị hai, chị không thể cho tôi một cơ hội à?” Hoàng Tử Tiêu nhếch môi, hai tay đặt lên vai cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, tỏ vẻ thâm tình nghiêm túc. Hoàng Tử Tiêu chỉ thấp hơn Tần Hữu Sinh vài centimet, trước đây Tần Hữu Sinh làm vậy với cô, cô chỉ thấy yên tâm, không giống như lúc này, khiến cô run rẩy vì sợ.

Gương mặt xinh đẹp của Ninh Nhiễm Thanh tái mét vì giận dữ: “Lưu manh!”

Hoàng Tử Tiêu thực sự rất thích dáng vẻ này của Ninh Nhiễm Thanh, một tiếng “Lưu manh” của cô dường như đâm trúng điểm G nào đó trên người anh ta, khiến anh ta hưng phấn vô cùng, anh ta cúi đầu nhìn Ninh Nhiễm Thanh, đôi mắt biết cười trời sinh chớp mấy lần, đôi môi vương ý cười thoáng lướt qua chớp mũi Ninh Nhiễm Thanh: “Gọi một lần nữa xem nào?”

Mặt Ninh Nhiễm Thanh tái nhợt vì quá ghê tởm, bấy giờ Hoàng Tử Tiêu mới dừng tay, “Được rồi, tôi chỉ đùa chút thôi, nếu đã cùng tới Kuala Lumpur thì kiểu gì tôi cũng phải mời Ninh tiểu thư ăn một bữa cơm đúng không.”

Ninh Nhiễm Thanh biết thế này là mình không thoát được rồi, mà hình như Hoàng Tử Tiêu cũng không tin cô có thể thoát khỏi bàn tay anh ta, nghĩ vậy, cô cười gượng quay đầu hỏi: “Ăn cơm?”

“Đúng, chỉ ăn cơm thôi mà.” Hoàng Tử Tiêu cúi người, “Tôi luôn tôn trọng phái nữ.”

Ninh Nhiễm Thanh không đáp, một giây sau cô đã bị Hoàng Tử Tiêu “Mời” lên xe.

Tài xế ngồi phía trước là một người đàn ông trung niên da ngăm đen, vóc dáng cao lớn. Ninh Nhiễm Thanh có ý hỏi lung tung để Hoàng Tử Tiêu mất cảnh giác với cô, đều là một số vấn đề mà chỉ phụ nữ nào tàn nhẫn mới nghĩ ra được, ví dụ như:

“Còn lâu tôi mới tin anh thích tôi.”

“Anh cãi nhau với Ninh Bối Bối à.”

“Anh đang có ý gây mâu thuẫn giữa tôi và Ninh Bối Bối đúng không? Anh biết tôi và nó không hợp nhau...”

Nụ cười trên mặt Hoàng Tử Tiêu ngày một vui vẻ hơn, ánh mắt khi nhìn Ninh Nhiễm Thanh cũng thêm phần nghiền ngẫm, anh ta im lặng một lúc rồi hỏi cô: “Chị có thể cho tôi biết chị tới Malaysia làm gì không?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ một lúc, trả lời câu hỏi của Hoàng Tử Tiêu: “Luật sư Giang muốn tôi tới đây, tôi cũng không biết tới đây làm gì.” Ninh Nhiễm Thanh xem phim nhiều rồi, người có bí mật luôn có khả năng sống lâu hơn một chút, dãi ngộ cũng không tồi.

Nhưng không biết Hoàng Tử Tiêu có hứng thú với bí mật của cô và Giang Hành Chi hay không.

Ninh Nhiễm Thanh biết Hoàng Tử Tiêu đang dùng chiến thuật tâm ký với cô, như thế giờ cô đã là chim trong lồng, quan trọng là làm thế nào để được giá trị lợi dụng lớn nhất từ người cô.

Xe chạy ngang qua tháp đôi Petronas, công qua hai con đường rồi tiến vào trung tâm thành phố sầm uất, Ninh Nhiễm Thanh chỉ vào một nhà hàng đồng khách nhất: “Tôi muốn ăn đồ Thái.”

Hoàng Tử Tiêu thích nhất là kiểu phụ nữ “Không tìm không nỡ” như Ninh Nhiễm Thanh, anh ta dỗ dành cô: “Không được, mấy chỗ thế này bẩn lắm.”

Ninh Nhiễm Thanh cực kỳ tức giận: “Anh mời người khác ăn cơm như thế đấy à?”

Hoàng Tử Tiêu đành chịu, báo tài xế dừng xe, Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn gương chiếu hậu, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Hoàng Tử Tiêu lại ung dung như thế, bởi vì phía sau còn có một chiếc xe nữa, sau khi anh ta xuống xe, chiếc xe luôn bám theo sau này cũng dừng lại, năm sáu người đàn ông cao to vạm vỡ cũng xuống xe.

Phía trước là một toà nhà, Ninh Nhiễm Thanh chọn một nhà hàng trong toà nhà này, tầng một của toà nhà là những cửa hàng mỹ phẩm trang điểm đường phố, Ninh Nhiễm Thanh nhìn thấy mấy thứ này, mắt liền sáng lên, bắt đầu dạo quanh các cửa hàng này như một con nghiện mua sắm.

Hoàng Tử Tiêu hơi mất kiên nhẫn, Ninh Nhiễm Thanh ưng ý một bộ mỹ phẩm, bảo anh ta trả tiền.

Hoàng Tử Tiêu cúi đầu: “Hay là đi lên trước đã?”

Ninh Nhiễm Thanh cầm mỹ phẩm không chịu buông.

Hoàng Tử Tiêu đành thanh toán tiền.

Ninh Nhiễm Thanh hoàn toàn bộc lộ tính tình khó chịu của mình, tới tầng hai thì nặng nề đòi đi vệ sinh, Hoàng Tử Tiêu lạnh lùng xem cô diễn kịch, gạt đầu đồng ý.

Hoàng Tử Tiêu bảo kẻ khác lấy túi xách của Ninh Nhiễm Thanh, đi động, ví tiền, chứng minh thư của cô đều ở trong túi, đây là điều kiện để anh ta đồng ý cô đi vệ sinh, Ninh Nhiễm Thanh đành lờm anh ta một cái sắc lẹm.

Cái lờm này khiến Hoàng Tử Tiêu khoan khoái cả người: “Đi nhanh về nhanh.”

Làm gì có chuyện cô đi nhanh về nhanh, chỉ có một đi không trở lại thôi.

Ninh Nhiễm Thanh cầm cả bộ mỹ phẩm vừa mua vào nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu trong phòng vệ sinh đơn trang điểm, trước tiên cô dùng phấn vàng thoa khắp mặt, rồi vẽ môi và mắt to hơn, thả tóc ra, cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, quần xắn tới đùi thành quần short... Chưa tới năm phút, một cô gái Hoa ăn mặc thanh lịch giản dị biến thành một em gái Malaysia chính hiệu...

Trong bất cứ trường hợp nào, mỹ phẩm luôn là người bạn thân thiết nhất của các chị em.

Ngoài cửa nhà vệ sinh có mấy người của Hoàng Tử Tiêu đang đứng đợi sẵn. Một cô gái trẻ không quen cô giúp cô, cùng cô khoác tay ra ngoài một cách suôn sẻ, cho tới khi ra khỏi toà nhà, Ninh Nhiễm Thanh chân thành cảm ơn cô ấy rồi bắt taxi đi tìm cảnh sát để báo án.

Ninh Nhiễm Thanh không một xu dính túi, nhưng tới trước cửa Cục cảnh sát cô mới nói với tài xế là mình không có tiền.

Ninh Nhiễm Thanh không một xu dính túi, nhưng tới trước cửa Cục cảnh sát cô mới nói với tài xế là mình không có tiền.

Tài xế nói tiếng Anh không lưu loát, nhìn chăm chăm Ninh Nhiễm Thanh mấy lần, thoát nhìn vô cùng phẫn nộ, anh ta mắng mấy câu mà Ninh Nhiễm Thanh nghe không hiểu, tuy không hiểu tiếng song nhìn vẻ mặt kết hợp với lời nói, cô cũng hiểu phần nào.

Đúng là đáng về hiện giờ của cô thật chẳng ra sao, áo ba lỗ và quần soóc ngắn trên đầu gối, mặt đen sì môi lại đỏ rực, trông kỳ cục vô cùng.

Ninh Nhiễm Thanh đành để mặc tài xế mắng cô, sau đó cúi người rồi nói “Sorry” với anh ta, cái thái độ này của cô khiến tài xế phát bực, xua tay ý bảo cô biến đi.

Ninh Nhiễm Thanh vội chạy vào Cục cảnh sát, cô nhất định phải liên lạc với Giang Hành Chi và Tần Hữu Sinh càng sớm càng tốt, chứng minh thư và di động của cô đều đang ở chỗ Hoàng Tử Tiêu, nếu Hoàng Tử Tiêu lợi dụng nó đi uy hiếp Tần Hữu Sinh thì đúng là không ổn.

Cảnh sát tiếp đón Ninh Nhiễm Thanh là một người đàn ông trẻ khoảng ba mươi tuổi, mày rậm mắt to, ngực đeo quân hàm “Trưởng bộ phận tuần tra”. Anh ta mời Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống rồi rót cho cô một cốc nước.

Ninh Nhiễm Thanh vô cùng nóng ruột, dùng tiếng Anh không được tốt lắm của mình để kể lại tình cảnh khó khăn của bản thân và mong muốn được giúp đỡ.

Nam cảnh sát trẻ nhìn cô: “Say it slowly, please!”

Ninh Nhiễm Thanh cuống lên, suýt nữa thì phát khóc, cô nói chậm lại, rồi nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại trọng điểm, cô sợ cảnh sát nọ không hiểu, còn dùng cả ngôn ngữ cơ thể để biểu đạt.

Nam cảnh sát nọ nghe được thì “Boyfriend” trong lời của cô, khẽ mỉm cười rồi hỏi tên bạn trai của cô.

Ninh Nhiễm Thanh không biết có nên nói ra tên của Tần Hữu Sinh hay không, để bảo đảm an toàn thì cô nói ra tên của Giang Hành Chi, cũng miêu tả sơ lược về vẻ ngoài của Giang Hành Chi, “Tall and thin”, “Handsome”...vv

Nam cảnh sát hỏi cô có thể liên lạc với bạn trai qua điện thoại hay không.

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu.

Nam cảnh sát cúi đầu ghi chép lại, ghi chép xong đành mời Ninh Nhiễm Thanh đợi ở cục cảnh sát trước đã, anh ta sẽ cố gắng hết sức để giúp cô, Ninh Nhiễm Thanh bèn gật đầu.

Bữa tối, nam cảnh sát nọ bưng ra hai bát mì, đưa cho cô một bát, Ninh Nhiễm Thanh nói cảm ơn, nam cảnh sát khẽ nhún vai, một lát sau tiếng chuông điện thoại vang lên, nam cảnh sát bước tới nhận điện.

Ninh Nhiễm Thanh nâng mắt lên chăm chú nhìn anh ta, anh ta nói tiếng Malaysia, Ninh Nhiễm Thanh không hiểu, chỉ đành nhìn anh ta, nghe được anh ta đọc lên mấy tiếng “Jiang Xing Zhi”, cô kích động đứng bật dậy.

Cuộc gọi này là của Tổng đốc, nam cảnh sát bên kể lại tình hình ở đây, nói một cô gái da đen tới báo án, muốn tìm bạn trai cô ấy là Giang Hành Chi.

May mắn là Tổng đốc ngồi cạnh Tần Hữu Sinh, mọi người đang ngồi vào màn hình lớn cùng thảo luận sắp xếp kế hoạch, tới gần cuối buổi họp, Tổng đốc bèn hỏi Tần Hữu Sinh có biết bạn gái của Giang Hành Chi không.

Tần Hữu Sinh trầm nghĩ hoặc: “Bạn gái của Giang Hành Chi?”

Tổng đốc gật đầu, kể lại tin tức nhận được từ phía Cục cảnh sát cho Tần Hữu Sinh: “Một cô gái Trung Quốc, mặt rất đen, miệng rộng, ăn mặc rất kì lạ.”

Tần Hữu Sinh lắc đầu.

Khi vừa nghe kể, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tần Hữu Sinh là sao Giang Hành Chi lại có bạn gái? Suy nghĩ thứ hai là Giang Hành Chi không thể có bạn gái nhanh như vậy được, suy nghĩ thứ ba là Giang Hành Chi không thích con gái da đen.

Chi tiết nào cũng đầy mâu thuẫn, thế nên chuyện này ắt có vấn đề. Tần Hữu Sinh hít sâu một hơi, suy nghĩ thứ tư – Chẳng lẽ là Nhiễm Thanh?

Ninh Nhiễm Thanh đã thấy đối từ lâu rồi, cô ngồi ở một vị trí trống đối diện với phòng làm việc Cảnh sát, ăn từng miếng từng miếng nhỏ. Sắc trời nhuộm tối, thi thoảng cô lại quay đầu ngắm nhìn bầu trời bên ngoài khung cửa sổ, trăng lạnh như sương, mông lung mặt mỉm cười, không thấy được ánh sao. Ngoài cục cảnh sát đèn đường sáng lên một loạt, chiếu sáng rực rỡ giữa màn đêm tối đen như mực, bóng cây rủ xuống mặt đường, mặt đất tối tăm u ám.

Ninh Nhiễm Thanh ăn sạch bát mì, nam cảnh sát lại lấy ra một hộp bánh quy đưa cho cô, cô lắc đầu từ chối, dùng tiếng anh biểu đạt bản thân đã no rồi.

Đồng hồ trên tường kêu tích tắc tích tắc, Ninh Nhiễm Thanh gục đầu trên bàn, thấy đầu đau nhức vô cùng. Đúng lúc ấy đèn xe bên ngoài bỗng chiếu vào, đèn xe rất sáng, dường như muốn xua tan bóng đêm mặt mờ.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại, nhú mắt nhìn chiếc xe bên ngoài, hóa ra là một chiếc xe cảnh sát trở lại, đang chậm chậm dừng ở bãi đỗ xe chuyên dụng ngoài Cục, đỗ ngay đối diện với phòng làm việc cô đang ngồi, chỉ cách một khung cửa sổ.

Ninh Nhiễm Thanh ừ ừ quay đi, cùng lúc ấy ở phía bên ngoài, Tần Hữu Sinh mở cửa xe để chuẩn bị xuống xe.

Giữa những người yêu nhau liệu có tồn tại thứ gọi là tâm linh tương thông? Khi Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại thì trái tim như ngừng đập, cô day day con mắt hơi nhức mỏi của mình, khi quay đầu lại lần nữa thì đã cùng Tần Hữu Sinh mặt đối mặt.

Dưới ánh trăng mông lung như sương bạc, Tần Hữu Sinh mặc sơ mi nhạt màu và quần dài, anh đứng bên xe cảnh sát, dáng người cao ráo kiên định, phía sau anh là màn đêm tối đen như mực, càng tôn lên nét đẹp tựa trăng sáng núi xa của anh.

Đã lâu không gặp, thầy Tần.

Ninh Nhiễm Thanh lẳng lặng quay đầu lại, đưa tay lau nước mắt, nước mắt khiến son phấn trên mặt cô nhòe đi, khiến gương mặt vốn trắng trẻo tuyết loang loang lỗ lỗ nhem nhuốc vô cùng.

Tần Hữu Sinh ra hiệu cho cô ngồi yên, sau đó lập tức đi vào. Cô quay người lại cúi đầu nhìn sàn nhà dưới chân, một lúc sau cô liền nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, sau đó tiếng bước chân ấy ngày càng gần hơn, ngày càng nặng hơn.

Bỗng “kéo kẹt” một tiếng cửa phòng làm việc được mở ra, Tần Hữu Sinh xuất hiện ở cửa.

Nam cảnh sát nọ giật mình, tim Ninh Nhiễm Thanh cũng như ngừng đập, cho tới khi Tần Hữu Sinh bước vội về phía cô.

Rõ ràng chỉ có mấy bước chân nhưng Tần Hữu Sinh cũng bước đi rất khó nhọc, lồng ngực phập phồng, dường như không chỉ hơi thở hỗn loạn mà tâm tình cũng bất ổn.

Bấy giờ Ninh Nhiễm Thanh thấy rất tội thân, nhưng câu đầu tiên mà cô hỏi lại là: “Thầy Tần, bọn họ nói anh bị thương, có nặng lắm không? Đã đỡ hơn chưa?”

Tần Hữu Sinh không trả lời, mà đưa tay kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô, sau đó cả người cũng buông lỏng.

Trước công Cục cảnh sát xử người, Tần Hữu Sinh ngồi xuống tháo ống cuộn bị xắn lên đùi của Ninh Nhiễm Thanh, cô thấy xót xa vô cùng, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống cánh tay của anh.

Qua bao khó khăn mới có thời khắc ngọt ngào này, vượt ngàn núi trăm sông cũng chỉ vì anh, anh có biết chăng?

Tần Hữu Sinh ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo, Ninh Nhiễm Thanh nghẹn ngào: “Thầy Tần, em có rất nhiều điều muốn nói với anh...”

Tần Hữu Sinh chăm chú nhìn cô, gương mặt tuấn tú hơi biến sắc; “Nhiễm Thanh, anh cũng có rất nhiều chuyện muốn kể với em...”

Buổi tối Tần Hữu Sinh đưa Ninh Nhiễm Thanh về phòng đơn vị tạm thời, hai người còn chưa nói bao lời đã quấn quýt lấy nhau không rời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Type: Linh Linh

Chẳng cần nói nhiều những lời nhớ thương, vì khi anh đang nhớ tới em thì em cũng đang nhớ về anh.

Nam nữ ôm hôn nhau, trái tim hai người gần như dính vào nhau, hòa chung nhịp đập.

Nụ hôn của anh tựa như sự bùng nổ những trái tim kiềm nén đã lâu – cuồng nhiệt, mạnh mẽ, xúc động... Dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô, rồi hai người cứ thế mà hòa làm một.

Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh có tâm trạng gần như nhau, khuôn mặt nóng bừng, niềm vui tìm lại được điều tưởng như đã mất đi vĩnh viễn khiến Ninh Nhiễm Thanh hoảng hốt run rẩy, hàm trên hàm dưới va vào nhau lập cập, nước mắt rơi không ngừng.

Thầy Tần, còn có thể gặp được anh, thực sự quá tốt.

Nước mắt của cô khiến anh thoáng buông lỏng, sau đó Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy kem nền và phấn mắt của mình dính đầy lên mũi anh, cô phì cười đưa tay giúp anh lau đi: “Mũi của anh cũng bẩn rồi kìa.”

“Thật à?”

“Ừ, xấu quá.”

“Em cũng xấu, khi nãy ở Cục cảnh sát, phải nhận em là bạn gái anh cũng thấy ngại lắm.”

Ninh Nhiễm Thanh hừ lạnh, Tần Hữu Sinh lại hôn lên môi cô, nụ hôn chưa đầy yêu thương nhưng nhớ, ấm áp và chân thành.

Ban đêm, trên chiếc giường đơn một mét hai trong phòng đơn vị, nửa người của Ninh Nhiễm Thanh gần như đặt trên người Tần Hữu Sinh, một tay anh ôm lấy eo cô, tay còn lại nắm chặt lấy tay cô.

Ninh Nhiễm Thanh nằm trong ngực anh, kể lại tất cả mọi chuyện từ khi cô tới Kuala Lumpur, sau đó rì rầm: “Không ngờ Hoàng Tử Tiêu lại là người như

vậy.”

Tần Hữu Sinh khẽ ngắt lòng bàn tay cô: “Hoàng Tử Tiêu, Diên An và nhà họ Đỗ từng hợp tác một thời gian, Hoàng Tử Tiêu bắt giữ em là một hành động rất thông minh, nếu lần này Diên An và nhà họ Đỗ không sụp đổ, anh ta có thể tới chỗ Diên An kể công, ngược lại nếu cảnh sát triệt phá được đường dây này, đến khi điều tra anh ta, anh ta còn có thể lấy lý do là bảo vệ em để giảm án cho mình.”

“Có kiểu bảo vệ như anh ta à?”

“Anh ta không giao em cho Đỗ Nhiên Niên.”

“Đỗ Nhiên Niên là ai?”

“Là anh trai của Đỗ Tuyết Vinh.”

“Là người xấu sao... Hóa ra em có tác dụng lớn như vậy, may mà không để anh ta đạt được ý đồ.” Ninh Nhiễm Thanh nghe xong cũng phải liú lười, vuốt vết thương đã đóng mồi trên ngực anh: “Chỗ này còn đau không?”

“Hết đau từ lâu rồi.” Tần Hữu Sinh cầm lấy tay cô hôn một cái, vừa cất tiếng hỏi một chuyện vô cùng quan trọng, vừa kiềm nén những xúc động trong lòng: “Chúng ta có con rồi ư?”

Ninh Nhiễm Thanh kéo tay Tần Hữu Sinh đặt lên bụng mình như kẻ công: “Anh cảm nhận thử xem, em còn chưa tới bệnh viện nữa, nhưng que thử thai nói là có rồi.”

Bàn tay khô ráo ấm áp của anh xoa lên bụng của cô, “Cảm thụ” một lúc lâu, sau đó cúi đầu thom nhẹ lên mũi cô: “Bà xã giỏi quá đi mất.”

Ninh Nhiễm Thanh ngai ngừng, tới qua Tần Hữu Sinh đã biểu dương cô rất nhiều lần rồi, nhất là khi nghe được cô làm thế nào thoát khỏi Hoàng Tử Tiêu, Tần Hữu Sinh vừa căng thẳng vừa vui mừng, cầm đặt lên đỉnh đầu cô, khen ngợi: “Thanh Thanh của anh thông minh quá.”

“Anh gặp chuyện không may là tại Diên An sao?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi.

Tần Hữu Sinh lắc đầu: “Chủ mưu là anh trai của Đỗ Tuyết Vinh – Đỗ Nhiên Niên, mà lần này hành động của cảnh sát cũng chủ yếu nhằm vào Đỗ Nhiên Niên, y mới là kẻ cầm đầu.”

“Có liên qua tới Diên An không?”

Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Chưa tới kết thúc thì không ai nói trước được điều gì.”

Dù thế nào chăng nữa, Ninh Nhiễm Thanh cũng hân diện vì Tần Hữu Sinh, anh có thể trốn thoát, lại liên lạc được với cảnh sát, sau đó tương kế tựu kế khiến cô tự hào vô cùng... Chỉ là lúc anh hoàn toàn bất vô âm tín, liệu anh có nghĩ cô sẽ lo lắng tới mức nào không.

Tần Hữu Sinh nhận ra nỗi ưu tư của Ninh Nhiễm Thanh, khi hai người đã yêu đến tận cùng, anh hoàn toàn có thể nhận ra mọi suy nghĩ và phản ứng của thân thể cô, hai tay anh ôm lấy eo cô, dịu dàng nói: “Quãng thời gian này, phải xin lỗi em.”

Nhưng chẳng còn cách nào khác, có những việc anh nhất định phải phối hợp, nếu anh đã chuốc họa vào thân thì chắc chắn phải gánh hết mọi tai họa rồi mới trở lại bên cô.

Sao Ninh Nhiễm Thanh lại không hiểu suy nghĩ của anh, người đàn ông như anh, nếu có thể thì anh luôn chọn cách che chở bảo vệ người yêu, chứ không phải cùng cô cùng tiến cùng lui.

Người đàn ông ấm áp như ngọc ấy có nội tâm mạnh mẽ và kiên định, xử lý mọi chuyện nhanh nhạy quyết đoán, không hề lằng nhằng dây dưa.

“Sau này gặp chuyện như thế thì anh không được làm vậy nữa đâu.”

“Được.” Tần Hữu Sinh hứa, “Mà cũng không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra nữa, chúng ta sắp có một gia đình rồi, nhất định phải sống yên yên ổn ổn, đúng không?”

Ninh Nhiễm Thanh gạt đầu, bốn chữ “Yên yên ổn ổn” như chạm tới đáy lòng cô, khiến cô bật khóc. Cô nhớ đến quãng thời gian “khổ sở” dạo trước, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Đầu giường không có khăn giấy, Tần Hữu Sinh phải đi lấy một xấp khăn giấy, khi trở về giường, anh hết phải lau nước mắt rồi lau nước mũi cho cô rồi lại tới dờ dành đến khi cô ngừng khóc.

Ninh Nhiễm Thanh khóc “hu hu”, cố ý hù dọa Tần Hữu Sinh: “May mà anh không sao, nếu không em còn phải ôm con đi tìm người khác để đi bước nữa, thật là phiền phức.”

“Đúng, quá phiền phức.” Tần Hữu Sinh cười xòa, “Đương nhiên người đầu tiên vẫn là tốt nhất.”

Thực ra trong lòng Tần Hữu Sinh cũng hiểu rõ, chuyện này chẳng hề phiền phức, cô gái mà anh chọn luôn được “chào đón” nồng nhiệt. Còn cả người

anh em tốt của anh nữa, chẳng phải cũng rất “Quý mến” người yêu của anh hay sao?

Tần Hữu Sinh dỗ Ninh Nhiễm Thanh ngủ, nửa đêm, Ninh Nhiễm Thanh đã ngủ bỗng nghĩ đến một việc quan trọng liền đánh thức Tần Hữu Sinh: “Giang Hành Chi thì sao, anh ta vẫn ổn chứ?”

Đêm khuya Giang Hành Chi nằm trên giường lớn ôm ái hắt hơi một tiếng, không biết có phải cô nàng ở thành phố A kia đang nói xấu anh ta hay không, ban ngày anh ta không nghe điện thoại của cô, tới khi anh ta gọi lại thì không có ai nghe máy.

Giang Hành Chi ở tại khách sạn sang trọng nhất Kuala Lumpur, để anh ta có thể ngủ một cách thư thái, mấy hôm nay Diên An còn phải riêng vài vị “tiểu thư” đến phục vụ anh ta, tất cả đều là những người đẹp trời sinh, Giang Hành Chi tỏ vẻ không mấy hứng thú với phụ nữ, từ chối hết yêu cầu được “phục vụ” của các vị tiểu thư nọ.

Diên An đùa anh ta: “Chẳng lẽ luật sư Giang có người yêu rồi.”

Giang Hành Chi cười một tiếng: “Không, chẳng qua tôi có bệnh sạch sẽ thôi.”

Câu này của Giang Hành Chi khiến Diên An lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, quan niệm của mỗi người đàn ông một khác, điều này quyết định sự bất đồng trong thói quen sinh hoạt của họ, như Giang Hành Chi và Tần Hữu Sinh là cùng một loại người, còn Diên An lại là một loại người khác.

Công tác bảo mật của cảnh sát rất tốt, nhà họ Đỗ không hề nhận được bất kỳ tin tức gì từ Giang Hành Chi, nhưng Diên An bắt đầu nghi ngờ, Giang Hành Chi biết căn phòng mình đang ở đã bị cài thiết bị giám sát nghiêm mật nhất.

Để phòng ngừa mọi trường hợp, mấy hôm nay Giang Hành Chi gần như không dùng di động, ban ngày anh ta gọi nhân viên phục vụ ra ngoài, sau đó nhân viên sẽ đưa tới bữa sáng mà anh ta cần.

Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi truyền tin cho nhau qua nhân viên phục vụ của khách sạn, phía Tần Hữu Sinh khi nhận được tin tức, anh cũng báo cho Giang Hành Chi biết Ninh Nhiễm Thanh đã tới Kuala Lumpur.

Giang Hành Chi biết tin Ninh Nhiễm Thanh một mình tới đây thì phát hoảng, biết cô an toàn mới thở phào nhẹ nhõm, ngoài cửa sổ bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, năm tháng tươi đẹp.

Chẳng mấy mà mọi chuyện sẽ được giải quyết, mọi người có thể cùng trở về.

Anh ta nghĩ đến tình yêu của Tần Hữu Sinh và Ninh Nhiễm Thanh, Giang Hành Chi đã đi từ “không phản đối” đến “muốn xen vào” rồi cuối cùng là “chúc phúc một cách chân thành.”

Thực ra tình yêu rất đơn giản, bạn và người ấy, không liên quan tới bất kỳ ai.

Vợ của Diên An cũng ở Kuala Lumpur, khi Giang Hành Chi ăn trưa thì vừa hay gặp được Đỗ Tuyết Vinh dẫn con trai tới đây. Nếu đã gặp mặt thì cùng dùng bữa thôi.

Đỗ Tuyết Vinh gọi Giang Hành Chi là “Luật sư Giang”, thái độ vừa rụt rè vừa bất an. Người phụ nữ này từng đi du học ở Nhật Bản, tuy không xinh đẹp như Hạ Dạ nhưng cũng rất ưa nhìn, từ lời nói hành động của cô ta có thể thấy được cô ta là người nhát gan, ít nói.

Còn về con trai bốn tuổi của Đỗ Tuyết Vinh, cậu bé mặc một chiếc yếm trẻ con màu xanh nhạt, phối cùng một chiếc somi caro, cậu bé rất thông minh, biết nói cả tiếng Anh và tiếng Trung, còn nói được một chút tiếng Malaysia, khuôn mặt giống Diên An tới bảy phần, nhưng trông tươi tắn dễ chịu hơn Diên An.

Đỗ Tuyết Vinh là phụ nữ duy nhất trong băng đảng xã hội đen và là em gái của một trùm buôn ma túy, ban đầu Giang Hành Chi cũng chẳng có ấn tượng tốt với cô ta, trước khi biết rõ mọi chuyện Giang Hành Chi còn từng nghi ngờ cô ta âm thầm thao túng vụ án của Hạ Dạ, nhưng sự thực có vẻ như không phải vậy.

Bởi vậy cách giải thích duy nhất là Đỗ Tuyết Vinh giả vờ quá giỏi, hoặc anh trai cô ta đứng đằng sau giải quyết thay cô ta.

Khi gọi món ăn, Đỗ Tuyết Vinh nhẹ nhàng hỏi ý kiến của con trai, cậu bé Eddy tựa vào sofa xem thực đơn gọi vài món chiên rán, Đỗ Tuyết Vinh dịu dàng nói với con trai là không được, sau đó lại gọi cho cậu bé mấy món bổ dưỡng.

Tuy Eddy không vui vì mẹ làm vậy nhưng cậu bé cũng ngoan ngoãn thảo hiệp, cậu bé rất thích ăn thịt nên khá bất mãn với món salad mà Đỗ Tuyết Vinh gọi.

Đỗ Tuyết Vinh xoa đầu con trai, sau đó hỏi Giang Hành Chi: “Bao giờ thì luật sư Giang về thành phố A?”

Giang Hành Chi nhún vai: “Chuyện này phải hỏi Diên tiên sinh, tôi làm việc cho Diên tiên sinh, phải nghe theo sự sắp xếp của anh ấy.”

Eddy nghe thấy cái tên “Diên An”, bèn ló đầu vào ngẫm nghĩ: “Cha...” Tiếng cha thốt ra từ miệng cậu bé chứa đựng cả sự sùng bái trời sinh, cậu bé ngập ngừng nói: “Lâu lắm rồi Eddy không được gặp cha.”

“Cha Eddy rất bận, bận kiếm tiền mua đồ chơi cho Eddy đó mà.” Đỗ Tuyết Vinh thì thầm an ủi con trai bằng tiếng Anh.

Giang Hành Chi hồ hững nhìn đôi mẹ con trước mặt, không thể hình dung nỗi cảm xúc trong lòng anh ta, bỗng dưng nhớ đến thời mình còn du học ở Anh, anh ta và Tần Hữu Sinh thảo luận với nhau về nguyên nhân không tìm được bạn gái.

“Tôi không tìm vì sợ phiền, sợ bẩn, với lại tôi... vẫn luôn thích thăm một cô bé, cô ấy đang học ở Trung Quốc, cô ấy rất dễ thương, sau khi về nước có lẽ tôi sẽ theo đuổi cô ấy... Còn cậu thì sao?”

“Có lẽ vì sợ bà xã tương lai của tôi đau lòng, cũng sợ cô ấy mượn cớ đó để nói... Vì một cuộc hôn nhân lâu bền thôi.”

Giang Hành Chi ăn xong rồi từ biệt Đỗ Tuyết Vinh, khi đang định đứng lên ra ngoài thì Đỗ Tuyết Vinh gọi anh ta lại, bảo người phục vụ tạm thời để ý Eddy hộ mình rồi đuổi theo anh ta.

Giang Hành Chi dừng bước, Đỗ Tuyết Vinh đỏ mặt nhìn anh ta ngập ngừng nói: “Nếu có một ngày Diên An gặp vấn đề, luật sư Giang có thể giúp anh ấy được không?”

Giang Hành Chi ngậy người, sau đó lắc đầu: “Tôi tin là có lẽ Diên tiên sinh cũng không cần tới sự giúp đỡ của tôi.” Dứt lời anh ta ra khỏi nhà ăn, bên ngoài mặt trời gay gắt trên cao, ánh nắng chói chang.

Người như Diên An đâu cần kẻ khác giúp đỡ. Hầu như đàn ông nuôi tình nhân đều có năng lực giải quyết công việc không tồi, nhưng Diên An đâu chỉ có năng lực giải quyết công việc không tồi.

Chiều tối một cơn mưa vội lướt qua bầu trời Kuala Lumpur, khi màn đêm buông xuống thì bầu trời tối tăm u ám, tới bóng trăng cũng không thấy, bóng đêm mịt mờ tỏa ra hơi lạnh u ám.

Đêm nay ở bến tàu Lombok, Kuala Lumpur có một vụ giao dịch ma túy, mà cảnh sát đã phục kích ở đây từ lâu, theo kế hoạch là bắt gọn trùm ma túy Đỗ Nhiên Niên và toàn bộ đường dây ma túy của y.

Trong khi đó Giang Hành Chi giải quyết xong hợp đồng vận chuyển trên không của Diên An tại Malaysia, buổi tối Diên An ra mặt mời anh ta ăn bữa cơm kiểu Hoa, địa điểm là biệt thự của Diên An tại Melaka, vợ anh ta Đỗ Tuyết Vinh sẽ đích thân vào bếp.

Biệt thự được xây theo phong cách Địa Trung Hải, trang trí rất ấm áp thoải mái. Cậu bé Eddy lâu ngày không được gặp cha, hôm nay vô cùng vui vẻ, dính lấy Diên An không chịu đi, Đỗ Tuyết Vinh phải nhắc nhở con trai không được làm phiền cha nói chuyện nhiều lần, Eddy mới đi ra chỗ khác với vẻ lưu luyến không thôi, sau đó ngồi xõm trên sàn nhà màu xanh xám chơi tàu hỏa mô hình.

Đỗ Tuyết Vinh là một bà chủ gia đình toàn tài, nấu ăn rất ngon, từ ánh mắt cử chỉ của cô ta có thể nhận ra cô ta khá yêu chồng mình.

Thế gian này luôn có rất nhiều phụ nữ ngốc nghếch, ngốc với đúng người thì là hạnh phúc, nhưng ngốc với lầm người lại là khổ đau.

Sau bữa tối Giang Hành Chi đứng dậy cáo từ, Diên An ra ngoài tiễn anh ta, lối ra khỏi biệt thự được lát gạch trắng thành một con đường nhỏ, bên trên có những chiếc đèn hình tròn nhỏ nhỏ chiếu xuống lối đi, Diên An đứng dưới một chiếc đèn đường màu xanh lam nói với Giang Hành Chi: “Luật sư Giang đi thông thả, tôi không tiễn anh xa được.”

Giang Hành Chi gật đầu: “Diên tiên sinh về đi thôi.”

Đúng lúc ấy một âm thanh nặng nề vang lên, tiếp đó là tiếng khóc của Eddy, hóa ra là Eddy chơi ở ban công tầng hai rồi bị ngã xuống.

Diên An vội vã quay người đi vào trong, dáng vẻ vô cùng lo lắng.

Giang Hành Chi nhếch môi cười, nét mặt trào phúng đến khó tả. Hôm qua anh ta mới soạn một bản thỏa thuận ly hôn theo yêu cầu của Diên An, trong thỏa thuận ấy Diên An từ bỏ quyền nuôi dưỡng Eddy.

Thế nên tối nay, người phụ nữ với tình yêu tha thiết xuống bếp nấu ăn cho chồng, và đứa bé nhào vào lòng cha khóc nức nở ấy, liệu có biết rằng mình sắp bị người đàn ông này vứt bỏ?

Buổi tối gió vi vu, Giang Hành Chi từ chối đề tài xế của Diên An đưa mình về khách sạn, mà bắt một chiếc xe taxi đi mấy vòng quanh trung tâm thành phố, cắt đuôi chiếc xe đen đằng sau, tụ hội cùng Tần Hữu Sinh.

Đêm nay cảnh sát giăng lưới bắt anh trai của Đỗ Tuyết Vinh – Đỗ Nhiên Niên, ngày mai là họ có thể an toàn trở về.

Khi Giang Hành Chi tới đây, Tần Hữu Sinh đang chơi cờ cá ngựa với Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh thấy Giang Hành Chi thì rất vui mừng, gần như nhảy cẫng lên: “Anh Giang, mấy ngày không gặp, anh càng ngày càng đẹp trai.”

“Hừ, coi như con mắt của cô không tồi.” Giang Hành Chi vỗ đầu Ninh Nhiễm Thanh, đi về phía Tần Hữu Sinh, “Hai người đứng là nhân nhả, phía Lombok thế nào rồi?”

Đây là lần đầu tiên Tần Hữu Sinh chơi cờ cá ngựa, anh vụng trộm chuyển một quân cờ trên bàn cờ để tiện nhảy ra sau, rồi nói một câu vô thường vô phật: “Nhiễm Thanh nói chính nghĩa luôn thắng gian tà.”

Giang Hành Chi phì cười, không biết là cười nhạo hành vi “vụng trộm đổi cờ” của Tần Hữu Sinh, hay là chế giễu câu nói này của Ninh Nhiễm Thanh, nhưng cười một lúc rồi lại ngồi xuống một cái ghế khác: “Tôi mới từ chỗ Diên An về đây, thực ra... tôi cảm thấy Đỗ Tuyết Vinh rất đáng thương”

Ninh Nhiễm Thanh rất hứng thú với Đỗ Tuyết Vinh, bèn đi tới nghe Giang Hành Chi kể chuyện.

Suy nghĩ của Tần Hữu Sinh không giống với Giang Hành Chi: “Một phụ nữ vì đàn ông mà vô tình hại cả anh trai của mình, không phải đáng thương mà là đáng buồn.”

Đúng là người đáng thương ắt có điểm đáng buồn, kẻ buồn bán ma túy thực sự là Diên An, tới khi Đỗ Nhiên Niên bị bắt, Diên An nhất định sẽ bị phán tội đồng lõa, thế nhưng nhân lúc mọi chuyện còn chưa phát sinh, anh ta đã đẩy tất cả mọi người trên thuyền xuống.

Đỗ Nhiên Niên là người thế nào, Ninh Nhiễm Thanh lên mạng tìm hiểu, cuối cùng cũng rút ra một kết luận, Đỗ Nhiên Niên là một người anh tốt. Trên mạng có rất ít thông tin về đôi anh trai em gái này, chỉ có một tin tức duy nhất là Đỗ Nhiên Niên từng tốn rất nhiều tiền của và công sức để tổ chức cho em gái buổi tiệc mừng sinh nhật tuổi hai mươi, trên mạng còn có vài bức ảnh, anh trau cao lớn nâng chiếc bánh gato năm tầng lên cho em gái nhỏ nhắn đáng yêu, khung cảnh đằng sau là một hàng chữ lớn “My best love” được kết từ hoa tulip.

Trong ảnh, Đỗ Nhiên Niên tuần tú khôi ngô, thoạt nhìn không hề giống trùm buôn bán ma túy.

Mười hai giờ đêm, phía cảnh sát thông báo đã thuận lợi bắt giữ Đỗ Nhiên Niên.

Thực ra tới nay Đỗ Nhiên Niên cũng chưa từng xuất hiện ở bên tàu, y quá cẩn trọng, thông minh lại nhanh nhạy, còn nguyên nhân khiến Đỗ Nhiên Niên bị bắt, đó là vì Diên An đề xuất ly hôn với Đỗ Tuyết Vinh, Đỗ Tuyết Vinh cắt tay tự sát không thành, Đỗ Nhiên Niên biết tin liền vội đi tới chỗ em gái.

Khi anh ta bế em gái ra khỏi biệt thự nằm bên biển Melaka thì bị đặc công vây bắt.

Có những kẻ rêu rao bản thân là quân tử, thực ra chưa chắc hẳn đã tốt đẹp như những gì mình nói; Cũng có mấy người rõ ràng là kẻ xấu, nhưng hình như hẳn cũng không tồi tệ tới vậy.

Hôm sau, ba người Ninh Nhiễm Thanh, Tần Hữu Sinh và Giang Hành Chi cũng lên chuyến bay về thành phố A, trong khoang hạng nhất xa hoa, bên ngoài là mây trắng lượn lờ, Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh ngồi cạnh nhau thì thăm trò chuyện, Giang Hành Chi ngồi cùng hàng thì đọc tạp chí một mình.

Ninh Nhiễm Thanh tựa vào ngực Tần Hữu Sinh, ừ ừ hỏi anh: “Thầy Tần, anh nghĩ với luật sư thì điều gì là quan trọng nhất?”

Giang Hành Chi nói chen vào: “Chân tướng.”

Tần Hữu Sinh xoa đầu cô, nói với Giang Hành Chi: “Người anh em, cậu phải suy xét đến việc sau này có một vài luật sư không thể tìm ra chân tướng vì tư chất quá kém.”

Ninh Nhiễm Thanh vô cùng tức giận, ngẩng đầu khỏi ngực anh: “Không bao giờ được lấy một người chồng hay si nhục vợ.”

Tần Hữu Sinh vội cầm lấy tay cô, khoe môi hơi cong lên khiến gương mặt anh càng thêm tuần tú, anh quay đầu thoáng nhìn bầu trời mênh mông bát ngát ngoài kia, đường nét khuôn mặt anh dịu dàng mà đầy khí khái. Khi anh lên tiếng, giọng nói trầm ấm mà thanh nhã như nước chảy trên mặt đá, dịu dàng vô cùng: “Nhiễm Thanh, là một luật sư đôi khi em không thể tìm ra chân tướng, nhưng em nhất định phải hiểu được trái tim mình đang ở nơi đâu.”

Cô gật đầu, tựa đầu vào vai anh chợp mắt.

“Sau khi về nước hai người định làm gì?” Giang Hành Chi hỏi.

Lần đầu tiên Tần Hữu Sinh và Ninh Nhiễm Thanh gần như đồng thanh đáp: “Kết hôn.”

Máy bay sắp hạ cánh, Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn Tần Hữu Sinh, thực ra nghĩ đi nghĩ lại thì tình yêu cầu cô thực sự rất đơn giản, chỉ là cô gặp gỡ một người bạn trai giống như thầy hướng dẫn nhân sinh, sau đó nắm tay anh tới trọn đời trọn kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Type: Linh Linh

Bếp than hồng rực trước cửa, Ninh Tuân Tuân nói với Tần Hữu Sinh và Ninh Nhiễm Thanh: “Được qua đây đi, để xua đuổi vận xui.”

“Trời ơi, chị, thế mà chị lại tin thứ này.” Ninh Nhiễm Thanh cười mãi không thôi, còn Ninh Tuấn Tuấn, Trương Tiểu Tri, đến cả Ninh Bối Bối đứng trong nhà cũng mỉm cười nhìn cô.

“Phui phui cái mồm con.” Cha Ninh nói, ông muốn con rể tương lai Tần Hữu Sinh làm mẫu trước cho con gái xem, “Hữu Sinh, con vào trước đi.”

Tần Hữu Sinh gật đầu, cười nhìn Ninh Nhiễm Thanh rồi bước chân vượt qua, anh mặc một chiếc áo gió tối màu, trong giây phút bước qua, góc áo như chứa gió khiến lửa than phía dưới nửa bùng nửa tắt.

“Được rồi, đừng bước qua rồi, Thanh Thanh đến đi đó?” Trương Tiểu Tri nói.

Một tiếng “Đừng” của Trương Tiểu Tri khiến Tần Hữu Sinh vui vẻ ra mặt, một tay anh xoa đầu cu cậu, một tay đưa về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Mau vào đi, khổ tận cam lai.”

Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười bước chân qua, một giây sau đã đứng trước mặt Tần Hữu Sinh, sau đó cô cũng vừa cười vừa nói một câu may mắn: “Thời cơ tới rồi, vận mệnh chuyển tốt.”

“Tốt, tốt, tốt lắm!” Cha Ninh nói ra ba chữ “tốt”, sau đó nói với Tần Hữu Sinh, “Người ta thường nói ‘hào sữ đa ma’ chính là thế này đây, hôm nay các con có thể bình an trở về, vậy lễ đính hôn nhất định phải thật hoành tráng.”

“Cha, lễ đính hôn...” Ninh Nhiễm Thanh ập a ập ứng lên tiếng, mặt còn đỏ hơn cả bếp than ngoài cửa.

Cha Ninh: “Sao thế, lại có vấn đề gì à?”

Tần Hữu Sinh đặt tay lên vai bà xã tương lai, nói thay cô, “Cha, ý của con và Nhiễm Thanh là chúng con sẽ không tổ chức đính hôn nữa mà sẽ kết hôn luôn.”

Cha Ninh thoáng ngây người, sau đó ông cười ha ha: “Đúng, đúng là cha suy nghĩ chưa thấu đáo, nên kết hôn luôn!”

“Kết hôn vạn tuế!” Trương Tiểu Tri hoan hô.

Tần Hữu Sinh mỉm cười: “Cảm ơn cha.”

Ninh Nhiễm Thanh quay sang đánh anh một cái: “Mồm miệng ngọt xớt cơ đấy.”

Ninh Tuấn Tuấn cũng cười rồi gọi Tần Hữu Sinh ngồi xuống sofa, bung hoa quả đã cắt gọt lên, còn cha Ninh thì ngồi xuống ở phía đối diện, bắt đầu hỏi han anh mấy chuyện.

Tần Hữu Sinh là một luật sư, tài ăn nói thừa sức ứng phó cha vợ, dù kể tới quãng thời gian ở Malaysia cũng làm cho cha Ninh vui vẻ.

Ninh Nhiễm Thanh luôn cho rằng trình độ trò chuyện của một người đàn ông thể hiện tổng hợp tất cả các mặt: văn hóa, ứng xử, tri thức... của anh ta. Ngày xưa cô chịu đồng ý làm bạn gái của anh, ngầm kỹ lại đúng là vì Tần Hữu Sinh rất giỏi ăn nói, phải gọi là nội hàm sâu sắc mới có thể nói lời chau ngọc, trân trọng chân tình mới có thể nói lời thiết tha.

Cha Ninh hỏi Tần Hữu Sinh khá nhiều chuyện, chỉ không hỏi tới Hoàng Tử Tiêu, Tần Hữu Sinh cũng không nhắc đến anh ta, lần này Đỗ Nhiên Niên sa lưới, Hoàng Tử Tiêu ắt phải liên lụy. Ninh Nhiễm Thanh đã kể lại mọi chuyện ở Malaysia cho ông Ninh Uy Phong nghe, vậy tức là bây giờ Ninh Bối Bối cũng đã biết rồi.

Ninh Bối Bối một mình quay về phòng, lúc ăn cơm trưa Ninh Tuấn Tuấn bước ra từ bếp nói với cậu nhóc Tiểu Tri: “Tiểu Tri, gọi đi Bối Bối của con ra ăn cơm.”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu ngồi bên Tần Hữu Sinh, thoáng thấy Tiểu Tri đang định đi về phía phòng Ninh Bối Bối, bèn đứng lên nói: “Đề đi gọi cho.”

Ninh Nhiễm Thanh vừa nói xong, ông Ninh Nhiễm Thanh bèn cười bụng cóc trà lên, như thể không nhận ra sự bối rối của con gái tiếp tục trò chuyện với Tần Hữu Sinh. Còn Tần Hữu Sinh cũng hơi mỉm cười, vỗ vỗ vào lưng Ninh Nhiễm Thanh: “Còn không đi mau đi?”

Có nhưng người là oan gia trời sinh, Ninh Nhiễm Thanh đi tới phòng của Ninh Bối Bối, gõ gõ cửa: “Chị đây, chị vào được không?”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Ninh Nhiễm Thanh lại gõ cửa mấy lần, một lát sau bên trong truyền ra tiếng rồi giường rồi tiếng dép lê loạt quẹt đi tới. “Lạch cạch” một tiếng, cửa mở ra, Ninh Bối Bối giật dứ nhìn Ninh Nhiễm Thanh với đôi mắt đỏ.

Ninh Nhiễm Thanh nở một nụ cười mỉa mai: “Hi!” Sau đó đi thẳng vào phòng, ngồi trước bàn trang điểm của Ninh Bối Bối, thoáng nhìn mỹ phẩm Ninh Bối Bối bày ở đó, hỏi: “Hàng này dùng có tốt không?”

Ninh Bối Bối ngồi trên mép giường không trả lời, rất lâu sau mới nói: “Chị đến để cười nhạo em à?”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Đúng rồi đấy.”

Ninh Bối Bối tức giận: “Chị!”

Ninh Nhiễm Thanh quay người lại: “Hay là em thích chị tò lòng thương cảm với em?”

Ninh Bối Bối hừ lạnh: “Em chẳng cần chị ra về ta đây.”

Ninh Nhiễm Thanh chuyển ghế qua: “Nói thật nhé, ở Dịch Hòa còn rất nhiều người đàn ông tốt, luật sư Giang này, luật sư Trần này, luật sư Bạch này... Có cần chị giới thiệu cho em một người không?”

Ninh Bối Bối sung mặt lên: “Đồ thần kinh.”

Ninh Nhiễm Thanh bỗng nhoẻn cười: “Không cần thật à?”

Ninh Bối Bối quay mặt đi, Ninh Nhiễm Thanh vỗ vỗ vai Ninh Bối Bối: “Thế thì... đừng buồn nữa, thực ra chị cũng rất cảm kích vì em đã không nói ra chuyện làm chị khó xử...”

Ninh Bối Bối thoáng sững sờ, hiểu ra Ninh Nhiễm Thanh đang nhắc đến chuyện gì, bèn nhếch môi: “Chị tưởng em không muốn nói à, em chỉ đang đợi thời cơ thôi.”

“Được rồi, chị đã nhìn lầm em, coi như ván này em thắng.” Ninh Nhiễm Thanh vỗ vỗ tay nói, giọng điệu như cố làm ra vẻ dửng dưng. Ninh Bối Bối quay mặt đi, do dự rất lâu mới nói: “Chị thực sự... không cười nhạo em chứ...”

“Sao thế được, chị là người tốt như vậy à?” Ninh Nhiễm Thanh nói.

“Đồ thần kinh!” Ninh Bối Bối mắng, câu đồ thần kinh này là câu cửa miệng Ninh Bối Bối dùng để mắng Ninh Nhiễm Thanh trong nhiều năm, xem ra đời này mãi không thay đổi được.

Ninh Nhiễm Thanh đã bị mắng quen rồi, hờ hững nhún vai, lỡ chẳng thấy bức tranh sơn dầu trên tường phòng Ninh Bối Bối: “Không ngờ em lại thích tác phẩm của Mai Tư, cũng có mắt nhìn đấy.”

“Hừ.”

Ninh Nhiễm Thanh lại buông thêm một câu: “Vì chị cũng rất thích các tác phẩm của ông ấy.”

Rốt cuộc Ninh Bối Bối cũng bật cười: “Dù sao những thứ chị thích đều là tốt nhất, đúng không?”

Ninh Nhiễm Thanh chớp chớp mắt: “Hóa ra em hiểu chị như vậy.”

“Còn có lần em mua kẹp tóc giống chị, chị liền nói em lấy trộm của chị, chị còn nhớ không?” Ninh Bối Bối trách Ninh Nhiễm Thanh: “Sau đó phát hiện ra chính chị để quên ở trường.”

“Trời ạ, em vẫn nhớ cơ à.” Ninh Nhiễm Thanh thấy hơi áy náy, “Xin lỗi nhé.”

“Còn có lần chị cố ý làm bẩn váy em” Ninh Bối Bối nói tiếp.

Ninh Nhiễm Thanh vỗ vỗ đầu mình: “Ninh Bối Bối, thế ai bảo em cho rửa của chị ăn canh rau?”

“Em chỉ muốn cho nó ăn gì đó thôi.”

“Nào em là nào tôm à, lại còn cho rửa đen ăn canh rau?”

“Ninh Nhiễm Thanh!”

“...”

Bên ngoài cửa, ông Ninh Uy Phong đầu đầu nói với Tần Hữu Sinh: “Ôi, ngày trước những lúc thế này cha thường nói với người ta là, nhiều con gái là có phúc.”

Tần Hữu Sinh dựa ở bên ngoài cười, sau đó nói: “Con cũng thích con gái.”

Bữa trưa vô cùng phong phú, Ninh Tuấn Tuấn tuyên bố tại bàn ăn rằng bữa cơm này là vì ba chuyện vui trong năm nay, thứ nhất là Ninh Nhiễm Thanh có thai, thứ hai là Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh kết hôn, thứ ba là mừng thọ sáu mươi tuổi của ông Ninh Uy Phong.

Trên bàn cơm mọi người hồ hồ bàn tán xem nên xử lý chuyện vui thế nào, Trương Tiểu Trì vui vẻ nhất, nói với mẹ: “Con sắp được làm anh rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn rất e thẹn, mặt mũi đỏ bừng cuối cùng tựa lên vai Tần Hữu Sinh, “Thôi thôi, nói chuyện khác đi được không?”

Từ khi ở Malaysia Tần Hữu Sinh đã sắp xếp cho Ninh Nhiễm Thanh nơi khám thai tốt nhất, thứ hai là có thể cho cô làm kiểm tra một cách cẩn thận nhất. Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh cầm hai cuốn truyện cô tích đưa cho anh: “Mau đọc truyện cổ tích cho bé cưng nghe, để dưỡng thai đó.”

Tần Hữu Sinh ôm cô, cầm lấy cuốn truyện cổ tích trong tay cô: “Tuân lệnh.”

Sáng hôm sau Ninh Nhiễm Thanh tỉnh dậy vào nhà vệ sinh, một lát sau phòng vệ sinh vang lên tiếng “Quý khóc sói tru”, Tần Hữu Sinh bật dậy theo phản xạ có điều kiện, đi chân trần chạy thẳng về phía phòng vệ sinh, vì quá hoảng loạn nên khi chạy tới nhà vệ sinh còn loạng choạng vài bước.

Trong nhà vệ sinh, Ninh Nhiễm Thanh đang nhăn nhó khóc lóc, nói với anh: “Huhu, chảy máu rồi...”

Tần Hữu Sinh vội động viên Ninh Nhiễm Thanh, sau đó tức tốc gọi cấp cứu bệnh viện, anh cũng cực kỳ hoảng hốt cả người run rẩy, nhưng vẫn mặc quần áo thay giày cho Ninh Nhiễm Thanh đầu ra đây, sau khi chuẩn bị xong thì xe cấp cứu cũng tới.

Nửa tiếng đồng hồ, Tần Hữu Sinh đứng ngoài hành lang bệnh viện chờ đợi mà lòng như lửa đốt, khi vị bác sĩ quen bước ra, anh vội đi tới: “Bác sĩ Hà, Nhiễm Thanh sao rồi, còn con của tôi... có gặp nguy hiểm không?”

Bác sĩ Hà là bác sĩ lâu năm dày kinh nghiệm, ông đẩy kính lên rồi nói với anh: “Luật sư Tần, cậu đi theo tôi.”

Tần Hữu Sinh thực sự quá lo lắng, theo bác sĩ đi vào phòng làm việc của ông ấy rồi ngồi xuống, nghiêm túc nói: “Bác sĩ nói đi ạ.”

“Luật sư Tần.” Bác sĩ Hà nhìn Tần Hữu Sinh, “Tôi thấy...”

Tần Hữu Sinh thực sự rất căng thẳng, lòng bàn tay đầm mồ hôi: “Có gì thì bác sĩ cứ nói đi ạ.”

“Tôi thấy...” bác sĩ Hà đẩy kính lên, “Tôi thấy tôi nên khám cho cậu mới phải, cậu là luật sư cơ mà sao lại hồ đồ thế hả, bạn gái cậu vốn không mang thai.”

Tần Hữu Sinh: “...”

Bác sĩ cười mãi không thôi, nghĩ tới tình hình nhốn nháo rối loạn khi này không khỏi cười thành tiếng: “Trước đó có lẽ bạn gái cậu chịu áp lực quá nặng nề nên bị chậm kinh, giờ lại có rồi... Ngoài ra tôi cũng đã bảo y tá kiểm tra cho cô ấy, sức khỏe cũng không có vấn đề gì cả, hai người muốn mang thai chắc chắn là không vấn đề, nhưng nếu cậu còn lo lắng thì để tôi kiểm tra cho cậu...”

Tần Hữu Sinh vỗ trán sau đó đứng lên, “Cảm ơn bác sĩ.”

Trong phòng bệnh Ninh Nhiễm Thanh đã vui mặt vào gối, hai y tá gần đó muốn cười mà không nỡ cười, tới khi Tần Hữu Sinh đi vào thì mới cùng ra khỏi phòng bệnh.

Tần Hữu Sinh bước tới trước mặt Ninh Nhiễm Thanh rồi ngồi xuống, “Hi, bà mẹ tương lai.”

Ninh Nhiễm Thanh nén gối qua, “Anh lại còn cười em nữa.”

Tần Hữu Sinh đâu có ý cười nhạo cô, anh kéo cô lại, khuôn mặt đầy ý cười, “Thực sự anh lại thấy vậy cũng tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh bĩu môi: “Anh rất muốn có con cơ mà?”

“Muốn chứ, nhưng không phải vội thế này.” Anh ngồi xuống trước mặt cô, vén mái tóc đen dài của cô lên, “Thứ nhất là chúng ta sẽ có thêm nhiều thời gian để chuẩn bị cho việc kết hôn, cũng có thêm nhiều thời gian để hưởng thụ tuần trăng mật, sau đó anh cũng hi vọng...”

“Anh hi vọng điều gì?”

Tần Hữu Sinh nhìn cô: “Hi vọng bé cưng của chúng ta không một bất ngờ tới quá đột ngột, mà đến trong sự chờ mong và chuẩn bị kỹ lưỡng của mọi người.”

Ninh Nhiễm Thanh “huhu” mấy tiếng, hai tay ôm lấy anh: “Tuy em cũng nghĩ như vậy... nhưng mà xấu hổ thật đấy...”

“Không phải sợ, mọi chuyện cứ để ông xã em lo.”

Từ bệnh viện trở về nhà, Tần Hữu Sinh đã chuẩn bị nước đường đỏ để phục vụ bà xã mình, Ninh Nhiễm Thanh tựa vào đầu giường cầm lấy hai cuốn truyện cổ tích trên tủ: “Mất công dưỡng thai bao lâu.”

Tần Hữu Sinh bung nước đường đỏ đi vào, “Nếu em sợ xấu mặt thì anh không ngại để chúng ta có một đứa với tốc độ nhanh nhất đâu.”

“Còn lâu nhé.” Ninh Nhiễm Thanh thoáng nghĩ ngợi, “Đến lúc ấy chắc chắn người ta sẽ hỏi, sao người khác mang thai mười tháng mà cô lại cần những mười hai tháng, cô mang thai con gì thế hả?”

Mấy câu này của cô làm anh bật cười, anh mớm cho cô một thìa nước đường đỏ, “Còn có thể là con gì chứ, đương nhiên là con của anh rồi.”

Ba chuyện vui nhà họ Ninh bị bớt đi một, hai chuyện vui còn lại càng phải làm hoành tráng hơn, Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh tổ chức hai lễ cưới một ở thành phố A còn một ở thành phố Thanh, trước khi kết hôn anh còn đưa Ninh Nhiễm Thanh sang San Francisco một chuyến.

Mẹ của Tần Hữu Sinh được an táng tại nghĩa trang Golden Hills ở phía nam San Francisco, trên bia mộ có ảnh của mẹ anh, là một phụ nữ xinh đẹp và dịu dàng. Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy Tần Hữu Sinh phải giống mẹ tới sáu phần.

Cô đặt lên mộ mẹ chồng một bó hoa hồng trắng, cúi mình thưa: “Cảm ơn mẹ đã cho con một người chồng tốt như vậy, con sẽ quý trọng anh ấy, cố gắng làm một người vợ tốt.”

Tần Hữu Sinh đứng bên cô, cười nói: “Mồm miệng ngọt xớt ấy nhì.”

“Vì đó là mẹ chồng của em mà.” Ninh Nhiễm Thanh khoác lấy tay anh, “Anh có điều gì muốn nói với mẹ không?”

Tần Hữu Sinh ngẫm nghĩ một thoáng, “Cảm ơn mẹ đã cho con một người vợ tốt như thế, cảm ơn mẹ.”

Ninh Nhiễm Thanh che miệng cười sung sướng, nhìn lên bầu trời San Francisco xanh thăm thẳm: “Thầy Tần, nếu anh phải tiếp tục ở lại San Francisco, vậy cũng không sao...”

Anh xoa xoa đầu cô, “Giờ ngừng lại mới thấy trước đây anh thật ngốc, anh đã có được thứ tốt nhất trên đời, liệu anh còn cầu mong gì hơn thế?”

“Không hỏi hận chứ?”

“Hối hận là cún con.” Ninh Nhiễm Thanh bỗng nhảy ra phía sau Tần Hữu Sinh, “Thầy Tần, công em về đi.”

“Không thành vấn đề.” Tần Hữu Sinh vững vàng công người con gái anh yêu, vừa đi vừa kể lại những chuyện cũ khi anh ở San Francisco, sau đó anh thấy sau tai hơi ngứa, rồi giọng nói dịu dàng của cô bỗng vang lên: “Thầy Tần, em yêu thầy.”

Gió nhẹ nhàng thổi qua, Ninh Nhiễm Thanh nằm trên lưng Tần Hữu Sinh, hạnh phúc thầm thì: “Có cây, có núi, có đất trời, có tháng năm, có anh... Em không cầu mong gì hơn thế.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Type: Xuân Lý

Liêu Sơ Thu về thành phố A để xử lý một số vấn đề liên quan đến tài sản, liền đặc biệt mời Ninh Nhiễm Thanh - hiện giờ đã có chứng chỉ hành nghề luật sư tới giúp mình. Trong tiệm cà phê, Ninh Nhiễm Thanh chống cằm cảm khái về sự thay đổi của Liêu Sơ Thu: “Đẹp lên rồi đẹp lên rồi.”

Liêu Sơ Thu: “Nói lung tung gì thế?”

“Chúc mừng chị, bao giờ chị làm lễ cưới em nhất định phải tới uống rượu mừng.”

“Nhất định nhất định rồi.” Liêu Sơ Thu cười, “Em thì sao, dạo này đang bận chuyện gì?”

Ninh Nhiễm Thanh thở dài, “Ồ Dịch Hòa, ra tòa tranh tụng thì đã có mấy người luật sư Tần, luật sư Giang, giờ em muốn tìm một việc gì đấy thật thoải mái nhân nhả, có nhà xuất bản mong Dịch Hòa ra một cuốn sách, viết về các vụ án chẳng hạn.”

“Chuyển sang làm tác giả rồi à?”

Ninh Nhiễm Thanh không hề khiêm tốn, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Thực ra trước khi Liêu Sơ Thu quyết định tái hôn, cô ta thực sự rất phiền não, cô ta không biết Trần Sênh thích mình ở điểm gì, kết quả là Trần Sênh cho cô ta cả tận mười lý do. “Thứ nhất tôi cho rằng em là một người phụ nữ dịu dàng, thứ hai tôi rất thích em, tôi từng xem hiện trường tòa án thẩm vấn của em, tôi rất khâm phục sự bình tĩnh và trấn tĩnh của em khi ấy, thứ ba tôi cảm thấy con người em phù hợp với mọi yêu cầu của tôi về phái nữ...”

Liêu Sơ Thu phát bực, bỗng đập vào cửa, nghiêm nghị nói: “Dịu dàng, tốt thôi, thế này còn dịu dàng nữa không?”

Trần Sênh vẫn khăng khăng gật đầu, “Em có thể nào tôi cũng thích hết.”

Liêu Sơ Thu hít sâu một hơi rồi ngồi xuống sofa, bắt đầu phân tích cho Trần Sênh: “Chúng ta thực sự không hợp nhau, thứ nhất tôi không có ý định tái hôn, hơn nữa anh còn có một cậu con trai, cậu bé sắp thi đại học đúng không, chuyện của chúng ta sẽ làm ảnh hưởng đến cậu bé.”

Mắt Trần Sênh sáng lên: “Hóa ra là em lo chuyện này.”

Ngày hôm sau, cậu con trai Trần Văn Hạo của Trung đội trưởng thành phố C tới gặp Liêu Sơ Thu, tha thiết cầu xin: “Di Liêu, di đồng ý lấy cha con đi, hôm nào ở nhà cha con cũng thờ ra thần vào, thực sự làm ảnh hưởng đến việc ôn thi của con, con xin di, di đồng ý lấy cha con được không? Cha con đã độc thân gần mười năm rồi, có sung sướng gì đâu cơ chứ? Bà ngoại con cũng giới thiệu cho cha con mấy người rồi, cha con chẳng thèm ngó tới, cha con chỉ chờ di thôi, con xin di...”

Liêu Sơ Thu: “...”

Nhiều khi không thể không công nhận, vị Đội trưởng Trần Sênh này cực kỳ am hiểu chiến lược tâm lý, con trai sắp thi đại học, anh ta lại bận rộn, sau nhiều lần nhờ cậy Liêu Sơ Thu, cuối cùng Liêu Sơ Thu cũng không thể từ chối được, đành tới nhà Trần Sênh nấu cơm cho con trai anh ta.

Con người ta đều không thể từ chối được tình cảm chân thành, nhất là phụ nữ. Nhờ sự theo đuổi nhiệt tình và mấy lần thổ lộ của Trần Sênh, cuối cùng Liêu Sơ Thu cũng gật đầu đồng ý.

Có điều cô ấy cũng có yêu cầu, hôn lễ nhất định phải tổ chức sau khi Trần Văn Hạo thi đại học xong.

Với Trần Sênh mà nói, anh ta ở bên Liêu Sơ Thu càng lâu càng phát hiện ra nhiều điểm tốt của cô ấy, nói một câu hơi bạc thì chính là, anh ta còn phải cảm ơn Hà Lập Đông đã tặng cho anh ta một cơ hội tuyệt vời.

Khi xử lý tài sản cổ phần công ty, Liêu Sơ Thu nhất định phải gặp Hà Lập Đông, hai người là vợ chồng đã nhiều năm, nhưng Liêu Sơ Thu thực sự không ngờ mình lại có thể thoải mái đối mặt với Hà Lập Đông như vậy.

Tại phòng làm việc của Hà Lập Đông, Ninh Nhiễm Thanh ngồi ngoài phòng nghỉ chờ Liêu Sơ Thu, còn Liêu Sơ Thu ngồi đối diện với Hà Lập Đông.

“Nghe nói em sắp kết hôn?”

Liêu Sơ Thu gật đầu: “Vâng, định tổ chức vào tháng chín năm nay.”

“Nhanh vậy à?” Hà Lập Đông phát hiện bản thân thất lễ, buông bút máy trong tay xuống, “Chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Liêu Sơ Thu thoáng nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Hôm nay tôi phải về thành phố C, vội quá.”

“Ừm.” Hà Lập Đông bối rối đứng dậy, “Để anh đưa em đi.”

“Không cần, tôi tới đây cùng luật sư Ninh, giờ đi nhờ xe cô ấy cũng được.”

Hà Lập Đông gật đầu, sau khi Liêu Sơ Thu rời đi, anh ta mở ngăn kéo trong phòng làm việc, ở đó có một chiếc đồng hồ Longines (1) của nam màu trắng bạc, Liêu Sơ Thu và anh ta đều có một chiếc, đây là món quà kỷ niệm ba năm ngày cưới của họ.

(1) Một hãng đồng hồ nổi tiếng của Thụy Sĩ ra đời từ năm 1832.

(2)

Hôm nay tâm trạng của Ninh Nhiễm Thanh khá tốt, cô vừa lái xe vừa phát biểu cao kiến của bản thân. “Đàn ông giống như đồng hồ trên tay phụ nữ, dù nó có quý giá đến đâu thì cũng có thể bị tháo xuống, thay thế bởi cái mới, vì nó chỉ là đồng hồ mà thôi.”

Liêu Sơ Thu cười: “Thế em có muốn thay chiếc đồng hồ ‘luật sư Tàn’ không?”

Ninh Nhiễm Thanh thờ dãi: “Chiếc đồng hồ Tàn Hữu sinh ấy hả, mấy năm rồi mà vẫn như mới mua, màu sắc như mới, báo giờ chuẩn xác, em muốn đổi cũng chẳng tìm được lý do.”

Khi công chúa nhỏ nhà Ninh Nhiễm Thanh ra đời, Ninh Nhiễm Thanh cũng nhận được tin từ phía Tô Niệm, Phó Cảnh Nhiên đã tỉnh lại.

Năm sau, khi Ninh Nhiễm Thanh và Tàn Hữu Sinh dẫn con gái tới San Francisco thăm người thân, cũng gặp được Tô Niệm.

Tô Niệm đã tiếp nhận công ty của cha, công việc cho cô ấy sự tự tin khiến con người cô ấy tràn đầy sức hút, sự tao nhã khi trò chuyện dường như có thể khiến đàn ông trên thế gian này phải khuất phục.

“Nhiễm Thanh, cô vẫn khéo nói chuyện như xưa.” Tô Niệm lên tiếng, tỏ vẻ không hề tin lời tán dương của cô.

“Cô nhất định phải tin tôi.” Ninh Nhiễm Thanh nghiêm túc nói: “Tôi thì ngược lại, phụ nữ đã sinh con đúng là quá khổ mà.”

Tô Niệm nở nụ cười, ngắm Ninh Nhiễm Thanh: “Sao thế được, cô vẫn xinh đẹp như trước thôi.”

“Nhưng cô đâu biết ngày nào tôi cũng bị con nhóc kia hành lên hành xuống.” Ninh Nhiễm Thanh than thở với Tô Niệm.

Tô Niệm vẫn mỉm cười.

“À phải rồi, cô và chàng trai mặc áo da nọ... Có tiếp tục không?” Ninh Nhiễm Thanh vẫn nhớ chàng kỵ sĩ đã giúp Tô Niệm đập vòng ngọc.

Tô Niệm lắc đầu, “Anh ấy đã tìm được cô gái thuộc về mình.”

Ninh Nhiễm Thanh tiếc nuối, “Sorry.”

Tô Niệm thở dài, “Tôi sống rất ổn, Nhiễm Thanh cô không cần lo cho tôi đâu, từ khi tâm tính bình thản tôi luôn sống rất tự tại, hiện tại với tôi tình yêu cũng không quá quan trọng.”

Ninh Nhiễm Thanh tin tưởng Tô Niệm, cô ấy đúng là người phụ nữ phóng khoáng nhất mà Ninh Nhiễm Thanh từng gặp, sang năm cô ấy muốn lên máy bay tới Thụy Sĩ trượt tuyết, hiện giờ Tô Niệm quả thực là một người cuồng du lịch, hàng năm đều luôn sắp xếp cho mình một kỳ nghỉ cố định để cảm thụ niềm vui nghỉ phép.

Tô Niệm nói phụ nữ thường có một bệnh chung, đó là trái tim quá mẫn cảm với tình yêu nên tầm mắt cũng bị ảnh hưởng, bởi vậy phải khiến trái tim của mình trở nên kiên cường, núi rừng no nước mới là cái đẹp vĩnh hằng bất biến trên thế gian này.

ở một nơi khác, Tần Hữu Sinh cũng gặp Phó Cảnh Nhiên trong biệt thự trên núi ở San Francisco, dù cha đang tiếp khách nhưng Tiểu Tiểu Ninh vẫn chạy đến phá rối, Phó Cảnh Nhiên bèn đùa: “Tôi đã mơ một giấc mộng dài, trong mộng tôi và Tô Niệm cùng sinh một cô con gái vô cùng đáng yêu, giờ ngẫm lại đó đúng là một giấc mộng hạnh phúc.”

Tần Hữu Sinh cười: “Nghe ý của Phó tiên sinh thì hình như anh còn chưa muốn tỉnh.”

Phó Cảnh Nhiên tự giễu: “Nếu tôi nói phải, liệu luật sư Tần có cười tôi không?”

Nghe Phó Cảnh Nhiên nói vậy, Tiểu Tiểu Ninh hiểu được chẳng hay chớ, cơ thể mềm mại đu trên đùi Tần Hữu Sinh, hỏi cha: “Cha ơi, chú ấy ngủ bao lâu ạ.”

Phó Cảnh Nhiên trả lời: “Rất lâu.”

Tiểu Tiểu Ninh chớp mắt: “Có đến hai ngày không ạ?”

Tần Hữu Sinh bế con gái lên, xoa đầu cô bé rồi nói với Phó Cảnh Nhiên, “Thực ra Phó tiên sinh nên học tập Tô tiểu thư, đừng mãi cố chấp với quá khứ như vậy.”

Phó Cảnh Nhiên mỉm cười: “Anh nói đúng.”

Hạ Dạ lên vùng cao để dạy học, một vị khách du lịch chụp ảnh cô ấy rồi đăng lên mạng, làm cư dân mạng xôn xao một thời gian, Hạ Dạ được bầu là “Cô giáo vùng quê xinh đẹp nhất.”

Mấy năm trước ảnh của Hạ Dạ trên mạng bị người người chửi mắng, nhiều năm sau cư dân mạng đã quên mất Hạ Dạ ở hộp đêm, mà chỉ nhớ kỹ một cô giáo xinh đẹp.

Thành phố A vẫn không thể thiếu những lời đồn và scandal, hết chuyện này tới chuyện nọ hỗn loạn vô cùng, nhất là trong văn phòng luật sư Dịch Hòa, có lần một nữ luật sư bỗng nhắc tới một nhà hàng Nhật Bản nấu ăn cực ngon, Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân đều muốn ăn, bèn lái xe tới nhà hàng Nhật Bản tên là “Silently” này.

Quả nhiên đồ ăn ở đây ngon tuyệt, trước khi ra quầy lễ tân thanh toán, Ninh Nhiễm Thanh còn định mua một suất sushi về cho Tần Hữu Sinh và Tiểu Tiểu Ninh, khi hỏi nhân viên thu ngân món gì ngon thì vừa hay bà chủ đi ra.

Bà chủ nhà hàng là một phụ nữ trông rất dịu dàng, Ninh Nhiễm Thanh thấy cô ấy trông khá quen.

Bà chủ vui vẻ giới thiệu một món sushi, cũng hãnh diện khoe: “Canh chế biến món sushi này là do con trai tôi phát minh ra đấy, ai cũng khen ngon.”

Nụ cười trên mặt cô ấy quá rực rỡ, Ninh Nhiễm Thanh cũng thấy vui lây: “Con trai chị giỏi quá đi mất, vậy thì cho hai suất sushi tình yêu nhé.”

Cuối tuần sau, vì một vụ án nên Ninh Nhiễm Thanh phải tới sở cảnh sát, gặp được bà chủ của nhà hàng, khi cô ấy rời đi, cô hỏi thăm một nhân viên ở đây thì biết được cô ấy chính là Đỗ Tuyết Vinh.

Vì liên quan đến nghiệp vụ nên Tần Hữu Sinh phải gặp Đỗ Nhiên Niên, thực ra Ninh Nhiễm Thanh không thể hiểu nổi tại sao Tần Hữu Sinh lại giúp một người từng hãm hại mình, nhưng Tần Hữu Sinh lại nói: “Trong giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, bạn bè vĩnh viễn, chỉ có quan hệ giữa người ủy thác và người được ủy thác là không bao giờ thay đổi.”

Ninh Bối Bối quen bạn trai mới, là một bác sĩ trẻ tuổi giỏi giang, anh ta cắt một đoạn ruột thừa giúp Ninh Bối Bối, thế là Ninh Bối Bối liền yêu anh ta.

Lúc Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh cùng về nhà chị gái ăn cơm, Ninh Bối Bối đang nắm tay bạn trai nói về chuyện tình yêu của hai người, mà chàng trai tên Trình Thiệu này luôn chỉnh lại lời của Ninh Bối Bối: “Thế... không phải em theo đuổi anh trước à?”

“Làm gì có chuyện đó, không phải ngày nào anh cũng tới phòng bệnh của em kiểm tra sao?”

“Anh là bác sĩ, đây là trách nhiệm của anh.”

“Ồ, thế mà em cứ tưởng anh thích em cơ.”

“...”

Ninh Nhiễm Thanh tựa trên vai Tần Hữu Sinh ôm bụng cười đến chảy nước mắt, Tiểu Tiểu Ninh bên cạnh co đang nằm bò trên sofa chơi “Nói chuyện với mèo Tôm”, thấy người lớn đều cười thì cũng cười theo: “Ha ha ha, buồn cười quá...”

Trong bếp có hai đứa bé, Trương Tiểu Tri và Đồng Đồng, gần tới lúc ăn cơm hai đứa đang bày bát đĩa.

Ninh Nhiễm Thanh thường xuyên dẫn Đồng Đồng tới nhà chị gái ăn cơm, có quãng thời gian cô bé bị trầm cảm, vì Hứa Trùng nên Ninh Nhiễm Thanh rất quan tâm tới Đồng Đồng, bao giờ có hoạt động gia đình cũng bảo Cố Đông Minh dẫn Đồng Đồng tới.

Sau hơn một năm, cuối cùng Đồng Đồng cũng thoát khỏi ám ảnh tâm lý từ chuyện Hứa Trùng, song tính cách vẫn không được hoạt bát như trước đây, thực ra cô bé cười trông rất đáng yêu, nhưng bao giờ cũng phải đùa rất lâu cô bé mới chịu mỉm cười.

Cuộc sống an ổn thời gian trôi qua rất mau, Tiểu Tiểu Ninh đã chuẩn bị đi học lớp mầm, Đồng Đồng lên tiểu học, cậu nhóc Tiểu Tri sắp tốt nghiệp tiểu học, cu cậu rất ra dáng anh cả, lúc rảnh rỗi thường chơi với Tiểu Tiểu Ninh và dạy Đồng Đồng học bài.

Sau bữa cơm chuông cửa vang lên, Trương Tiểu Tri ra mở cửa, nhìn thấy người đứng bên ngoài thì ồ oái chào: “Chú Cố.”

Cố Đông Minh tới để đón Đồng Đồng, mấy năm qua Cố Đông Minh cũng thay rất nhiều, cái chính là không còn đáng ghét như ngày xưa nữa.

Cố Đông Minh đi vào, Ninh Tuấn Tuấn rót cho anh ta một tách trà, Cố Đông Minh vội đưa tay nhận lấy: “Cảm ơn.”

Khả năng quan sát của Ninh Nhiễm Thanh cực tốt, luôn thấy có gì đó không ổn cho tới khi Trương Tri len lét cho cô biết: “Chú ấy đang theo đuôi mẹ cháu...”

“Hả?”

Trương Tiểu Tri đã có nỗi muộn phiền của tuổi mới lớn, thờ vắn than dài.

Ninh Nhiễm Thanh xoa đầu cậu nhóc: “Trẻ con chỉ cần chăm chỉ học hành thôi, OK?”

“Cháu đã tốt nghiệp tiểu học rồi.”

“Ồ, tốt nghiệp tiểu học rồi à? Lớn quá cơ!” Ninh Nhiễm Thanh cảm khái đầy khoa trương.

Tâm trạng của các thiếu niên đều phập phồng như thế đấy, cu cậu không thèm để ý đến Ninh Nhiễm Thanh nữa.

Gần đến Tết cả nhà xuất phát về thành phố Thanh, Đồng Đồng cũng muốn đi cùng Ninh Tuấn Tuấn, Ninh Tuấn Tuấn thực sự khó xử, đành bảo Ninh Nhiễm Thanh đưa Đồng Đồng về chỗ Cố Đông Minh.

Ninh Nhiễm Thanh đành đưa Đồng Đồng về nhà họ Cố, Cố Đông Minh rất khách khí: “Đã làm phiền mọi người.”

Nhưng đến ngày hôm sau, tại ga tàu hỏa, Cố Đông Minh đã dẫn Đồng Đồng tới phòng chờ từ sớm.

Trong toa tàu hạng thương gia, có Ninh Tuấn Tuấn và Trương Tiểu Tri, ba người nhà Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh, Ninh Bối Bối và bạn trai cô nàng, cùng với Cố Đông Minh và Đồng Đồng.

Đúng là chẳng mấy khi đông vui thế này.

Ông Ninh Uy Phong và bà Hồng Tú Mỹ đều tới ga tàu hỏa phía nam thành phố Thanh để tiếp đón, để cho hai người lái xe trong công ty lái hai chiếc xe tới đây đón, sau đó cả gia đình cùng kéo quân về nhà.

Đương nhiên Cố Đông Minh và Đồng Đồng không lên xe, Cố Đông Minh đưa Đồng Đồng đi thăm Hứa Trùng, khi ra khỏi nghĩa trang, Cố Đông Minh hỏi Đồng Đồng: “Đồng Đồng, con có thích đi Tuấn Tuấn không?”

“Thích ạ.”

“Thích đi ấy trở thành mẹ của con không?”

“Thích ạ.” Đồng Đồng nằm trên vai Cố Đông Minh, gật gật đầu.

“Thế con nghĩ đi Tuấn Tuấn có thích cha không?”

“Thích ạ.”

Cố Đông Minh thực sự rất tin tưởng con gái, vui vẻ cười, thời tiết thành phố Thanh còn lạnh hơn thành phố A, nói chuyện cũng thõ ra khói trắng: “Vậy chúng ta không về nữa, mà đi gặp họ được không?”

Đồng Đồng gật đầu: “Được ạ!”

Đầu năm ăn một bát mì trường thọ, Ninh Nhiễm Thanh hỏi Ninh Tuân Tuân: “Chị ơi, chị nghĩ sao về Cố Đông Minh?”

Ninh Tuân Tuân cười: “Sếp đó, nghĩ cái gì được chứ.”

“Em thấy chị rất tốt với Đồng Đồng.”

“Đồng Đồng rất đáng thương.” Ninh Tuân Tuân nói.

Cuối cùng Ninh Nhiễm Thanh đành nói thẳng: “Tiểu Trì nói Cố Đông Minh đang theo đuổi chị.”

Ninh Tuân Tuân ngây người: “Thanh Thanh, em đừng nghe Tiểu Trì nói lung tung, làm gì có chuyện đó.”

“Thế nên chị không thích anh ta à?”

Ninh Tuân Tuân cũng phát sầu: “Tự dưng chị thích anh ta làm gì?”

Khi Cố Đông Minh dẫn Đồng Đồng tới chơi thì cả nhà họ Ninh đang định chụp ảnh gia đình, Trương Tiểu Trì lập tức đưa máy ảnh trong tay cho Cố Đông Minh: “Cố tiên sinh, chụp giúp nhà cháu một kiểu nhé.”

Cố Đông Minh cầm máy ảnh, nhìn cả gia đình cười rục rờ trước mặt, chỉnh sáng hồi lâu mà vẫn chưa chụp, cho tới khi có một hàng xóm trẻ tuổi đi ngang qua biệt thự, Cố Đông Minh bèn vẫy tay với anh ta nhờ giúp, sau đó đưa máy ảnh cho anh ta: “Giúp chúng tôi chụp một bức ảnh gia đình.”

“Không thành vấn đề.” Người nọ vui vẻ đồng ý.

Cố Đông Minh mặt dày bế Đồng Đồng đứng cạnh Ninh Tuân Tuân, người nhà họ Ninh đều quay sang nhìn anh ta với vẻ hoang mang, còn thanh niên chụp ảnh ở đối diện thì “tách tách” đến mấy lần, hô lên: “Nhìn tôi đây này, cùng nói theo tôi nào, a a!”

Ninh Nhiễm Thanh: a a cái đầu anh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Type: Thùy Miên

Có một ngày Đại Châu* ưu ái thiên vị cho Giang Giang, để anh trở lại thời Thanh Thanh còn học đại học năm ba, tuy anh trở lại vào một ngày mưa to gió lớn, lại bị tắc đường, tới khi anh đến được văn phòng luật sư Dịch Hòa thì Tần Hữu Sinh đang định ra về, nói là muốn tới Lệ Giang du lịch.

* Đại Châu là nick name độc giả gọi Tùy Hầu Châu.

Sau một phen rối rắm suy nghĩ, Giang Hành Chi nói: “Tôi đi với cậu!”

Tần Hữu Sinh: “Trong tay cậu còn có vụ án chưa giải quyết mà?”

Giang Hành Chi cảm thấy hai người đi cùng sẽ khá nguy hiểm, càng vô liêm sỉ nói: “Thôi cậu đừng đi, để tôi đi cho!”

Thầy Tần – con người ngây thơ hoang mang hỏi: “Tại sao?”

Giang Hành Chi: “Ồ lại thụ lý vụ án giúp tôi, để tôi đi du lịch... xả stress.”

Tần Hữu Sinh: “...”

Dưới ngòi bút thiên vị của Đại Châu, Tần Hữu Sinh thực sự phải nhường vé máy bay tới Lệ Giang cho người anh em tốt Giang Hành Chi, cũng chúc Giang Hành Chi đi chơi vui vẻ, Giang Hành Chi nhìn Tần Hữu Sinh, thấy rất chi là hồ thẹn ~

Cuối cùng Giang Giang cũng tới Lệ Giang, rồi cũng gặp được em gái Thanh Thanh kiều ngạo, bèn lấy hết dũng khí tới làm quen: “Ninh Nhiễm Thanh, sao em lại ở đây?”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Giang Hành Chi nhưng cô chẳng có chút ấn tượng nào: “Anh là ai thế?”

Giang Hành Chi bèn khéo léo nêu ra thân phận của mình, nào là thanh mai trúc mã nhiều năm không gặp, nào là hai gia đình đã thân thiết mấy đời, tất cả là nhờ duyên phận run rủi cho họ gặp lại nhau.

Sau mấy ngày du ngoạn, Giang Hành Chi bèn tỏ tình, tuy thấy Giang Hành Chi khá độc miệng nhưng là người ngoài lạnh trong nóng, sau khi do dự thì Ninh Nhiễm Thanh cũng gật đầu đồng ý.

Trong lòng Giang Hành Chi mừng như điên, cuối cùng anh ta cũng thay đổi được số mệnh rồi.

Hai người quay trở lại thành phố A, Giang Hành Chi chìm đắm trong niềm hạnh phúc của ái tình bèn giới thiệu Ninh Nhiễm Thanh cho Tần Hữu Sinh, Tần Hữu Sinh tỏ ra khá hồ hững, không hề có chút yêu thích nào.

Một ngày nọ, sau khi Giang Hành Chi đưa Ninh Nhiễm Thanh về trường, anh và Tần Hữu Sinh cùng tán gẫu trong phòng làm việc, Tần Hữu Sinh bỗng lên tiếng: “Hành Chi, bạn gái cậu thật là xinh đẹp.”

Giang Hành Chi: “Cũng tạm được.”

Tần Hữu Sinh: “Tôi nói câu này cậu đừng để bụng nhé, nhưng tôi cũng thấy rất kỳ lạ.”

Giang Hành Chi ngẩng đầu: “Lạ gì cơ?”

Tần Hữu Sinh: “Ninh Nhiễm Thanh ấy mà, tôi luôn thấy cô ấy rất giống bạn gái kiếp trước của tôi.”

Giang Hành Chi: Đột!

2. Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh xác định quan hệ yêu đương, rốt cuộc Giang Hành Chi cũng cảm nhận được dư vị của tình yêu, thế nhưng khi thực sự bắt đầu một cuộc tình, mọi chuyện lại không có đẹp như trong tưởng tượng của anh ta.

Vì Ninh Nhiễm Thanh rất rất khó chiều, những chuyện Tần Hữu Sinh từng than thở với anh ta, toàn bộ đã xảy ra trên người anh, hóa ra khi xử lý những chuyện ấy, cảm giác lại... vừa hận vừa yêu như vậy!

Cuộc tình này khiến Giang Hành Chi mệt cả tâm, mệt cả thân, nhưng nội tâm vẫn hạnh phúc đến lạ.

Sự hạnh phúc của anh ta kích thích Tần Hữu Sinh, anh ngày càng ngứa mắt với Giang Hành Chi, luôn cảm thấy dường như tên khốn này đã cướp bạn gái của mình.

Có lần Ninh Nhiễm Thanh tới Dịch Hòa tìm Giang Hành Chi, Tần Hữu Sinh rót cho cô một cốc cà phê: “Nghe nói em học pháp luật ở Đại học A, vừa hay anh lại dạy học ở đó, sao anh không gặp được em nhỉ.”

Không hiểu sao Ninh Nhiễm Thanh rất có cảm tình với Tần Hữu Sinh: “Không biết ạ, anh dạy môn gì thế, khi nào rảnh em sẽ tới nghe.”

Giang Hành Chi từ văn phòng bước ra, bỗng cảm thấy bánh răng số mệnh đang trở về vị trí cũ, buổi tối bèn tới nhà Tần Hữu Sinh ngồi rất lâu: “Hay là để tôi đi dạy thay cậu?”

Tần Hữu Sinh thấy khó hiểu: “Sao cậu phải làm vậy?”

Giang Hành Chi hít sâu một hơi: “Tôi sợ cậu quyến rũ bạn gái tôi!”

Tần Hữu Sinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

3. Ninh Nhiễm Thanh sắp phải tham dự kỳ thi tư pháp quốc gia, Giang Hành Chi biết ngày trước vào lúc này Tần Hữu Sinh đã dành thời gian để kèm riêng cho Ninh Nhiễm Thanh ôn tập, cũng vì chuyện này mà hai người cãi nhau mấy ngày.

Giang Hành Chi – con người được thiên vị hết mức đã tiếp thu kinh nghiệm thành công, loại bỏ nhân tố bất lợi, ngày ngày dành thời gian ở nhà phụ đạo

cho Ninh Nhiễm Thanh,

Ninh Nhiễm Thanh rất xấu tính, lúc học không vô còn nổi cẩu với sách vở: “Toàn cái gì thế không biết.”

Thế nhưng tính tình Giang Hành Chi cũng chẳng hiền hòa hơn là bao: “Ninh Nhiễm Thanh, thi hay không thi thì tùy em, không đỗ được thì đứng có đến khóc với anh.”

Ninh Nhiễm Thanh nổi giận: “Em muốn về trường.”

Đang định rời đi thì Giang Hành Chi kéo cô lại, dỗ dành: “Thôi thôi, đừng bướng nữa, anh giảng lại cho em lần nữa, ngồi xuống đi!”

Đúng lúc ấy, Tần Hữu Sinh tới thăm hỏi, xách theo đồ ăn ngon vào nhà, tươi cười thân thiết với Ninh Nhiễm Thanh rồi nâng túi đồ ăn trong tay lên: “Đói rồi đúng không, cùng ăn gì đó nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh hoan hô một tiếng, chạy về phía Tần Hữu Sinh.

Giang Hành Chi: “Quay lại đây!”

Tần Hữu Sinh bèn trách Giang Hành Chi: “Đừng đối xử với bạn gái như thế, người ta có phải con mèo con chó mà cậu nuôi đâu.”

Giang Hành Chi lạnh lùng, đáp trả: “Cậu có vẻ hiểu biết quá nhỉ.”

Tần Hữu Sinh bực dọc nói: “Kể cũng lạ, tôi luôn thấy như mình đã từng yêu ai rồi.”

4. Chẳng bao lâu sau, Ninh Nhiễm Thanh và Giang Hành Chi đón lần chia tay đầu tiên, lý do chia tay rất đơn giản, việc cô không được lòng bạn bè ở trường khiến Giang Hành Chi cực kỳ đau đầu, tuy anh sống khá kiêu căng nhưng anh vẫn mong bạn gái có được mấy người bạn thân.

Bởi vậy ngày nào anh cũng ân cần nhắc nhở Ninh Nhiễm Thanh, nhưng những lời ấy vào tai một cô gái ương bướng như Ninh Nhiễm Thanh lại thành những lời chỉ trích, thậm chí cô còn nghĩ liệu có phải Giang Hành Chi muốn chia tay với mình hay không.

Thế nên cô tỏ ra cực kỳ bất mãn với Giang Hành Chi.

Còn Giang Hành Chi thì sao, tuy được tác giả thiên vị, nhưng anh cũng là người chưa yêu ai bao giờ, Ninh Nhiễm Thanh ư ờn, anh lại làm việc quá thẳng thừng, chỉ một cái nhú mày là bắt đầu phê phán.

Người đề nghị chia tay là Ninh Nhiễm Thanh, nói như lời giận dỗi, Giang Hành Chi bèn hừ lạnh đầy khinh bỉ: “Em muốn chia tay là chia tay là chia tay đây à? Anh nói cho em biết, bội ước đơn phương thì không có hiệu lực.”

Ninh Nhiễm Thanh rất tức giận: “Hóa ra anh coi quan hệ tình yêu của chúng ta như quan hệ hợp đồng.”

Bấy giờ Giang Hành Chi mới nhận ra mình lỡ lời.

Tần Hữu Sinh vẫn trở thành thầy dạy pháp luật kinh tế của Ninh Nhiễm Thanh, ngày ngày dạy học, càng ngắm càng dễ thương, sao trên đời này lại có một cô gái dễ thương vậy nhỉ, nếu là bạn gái của anh thì tốt biết bao.

Bởi vậy, Tần Hữu Sinh cực kỳ hối hận vì trước đây đã nhường cơ hội đi Lệ Giang cho Giang Hành Chi, đáng đời anh lắm.

Tần Hữu Sinh rất quan tâm đến Ninh Nhiễm Thanh, lúc dạy học cũng thường xuyên gọi cô đứng lên phát biểu.

Thầy giáo tao nhã lịch sự và nữ sinh viên xinh đẹp nhanh chóng tạo thành scandal, lúc Giang Hành Chi lao tới trường, Tần Hữu Sinh đang phụ đạo bài tập cho Ninh Nhiễm Thanh trong phòng tự học.

Giang Hành Chi giận dữ bước vào, Tần Hữu Sinh cười ngàng đầu: “Hành Chi, cậu đến đúng lúc quá, tôi với cô ấy đang định đi ăn cơm, vậy chúng ta cùng đi luôn.”

Giang Hành Chi: “...”

Rốt cuộc ai mới là chính chủ! Tại sao cùng là “Đập chậu cướp hoa”, vậy mà Tần Hữu Sinh lại thần nhiên như thế, còn anh trước khi tuyên không lại khổ sở như vậy!!!

5. Tại thế giới tuyên không của Giang Giang, tình cảm của Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh ngày một tốt lên, Tần Hữu Sinh rơi vào trạng thái yêu đơn phương vô cùng trầm trọng, cảm giác này thực sự rất tồi tệ, tuy thấy thế là vô đạo đức, nhưng anh vẫn không kiềm lòng được mà đối tốt với Ninh Nhiễm Thanh, ngày nào cũng muốn nhìn thấy cô, như thể cô chính là người yêu kiếp trước của anh.

Ba người ăn cơm cùng nhau, Ninh Nhiễm Thanh và Giang Hành Chi ngồi cùng nhau, Tần Hữu Sinh ngồi đối diện với Giang Hành Chi.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn rất yêu Giang Hành Chi, cô tự tới trung tâm thương mại mua một chiếc khuy măng sét rồi lấy ra cho Giang Hành Chi đeo lên, sau đó hỏi Tần Hữu Sinh: “Thầy Tần, người yêu của em có đẹp trai không?”

Trái tim Giang Hành Chi bay bay bay bay, sắp bay lên trời rồi, có điều thi thoảng độc miệng chính là tính cách trời sinh của anh, anh cúi đầu thoáng nhìn chiếc khay măng sét: “Trông hơi quê.”

Ninh Nhiễm Thanh tức giận: “Thế thì tháo ra trả em.”

“Xin lỗi, em tặng anh thì nó đã thành đồ của anh, quyền sở hữu nằm trong tay, anh có quyền quyết định có nên trả cho em hay không?”

Ninh Nhiễm Thanh lập tức đưa mắt nhìn Tần Hữu Sinh: “Thầy Tần, em có thể lấy về không?”

Tần Hữu Sinh thấy rất đau khổ, sao bọn họ tán tỉnh nhau mà cũng phải hỏi ý kiến của anh, anh thực sự rất muốn “Đập chậu cướp hoa”, bèn im lặng một thoáng rồi lên tiếng: “Nếu em mời anh làm luật sư bào chữa cho em, anh sẽ giúp em lấy về.”

Một câu này của Tần Hữu Sinh khiến bầu không khí như lắng lại, Ninh Nhiễm Thanh có ý trêu Giang Hành Chi, nói với Tần Hữu Sinh: “Nếu thầy Tần là bạn trai em thì tốt biết mấy.”

Giang Hành Chi hừ lạnh: “Mơ đi!”

Tần Hữu Sinh vẫn cười hiền hòa, trong nụ cười như chứa cả sự chúc phúc cho hai người kia, nhưng lòng lại thầm nói, vậy tôi chờ hai người chia tay...

6. Giang Giang định cùng Ninh Nhiễm Thanh đi du lịch, về cơ bản đàn ông rù phụ nữ đi du lịch thì đều có mưu đồ bất lương, Giang Giang đúng là có suy nghĩ như vậy, hiện giờ Ninh Nhiễm Thanh là bạn gái của anh, anh và cô đã giao du ổn định một thời gian, tại sao có vài chuyện không thể xảy ra?

Bị Tần Hữu Sinh nhìn như hổ rình mồi, Giang Giang thấy khá bất an, thậm chí còn sinh lòng hổ thẹn, thế nhưng tình yêu vốn là ai tới trước thì người ấy thắng.

Giang Giang tự an ủi mình như vậy.

Sau khi Giang Giang đề nghị đi du lịch cùng nhau, Ninh Nhiễm Thanh không có bạn thân nên không hề cảnh giác, cô gật đầu đồng ý ngay, chỉ tưởng rằng du lịch chính là hai người cùng ra ngoài xả stress mấy ngày: “Được, anh thu xếp đi.”

Giang Giang bèn lên lịch nghỉ phép dài hạn cho mình, dành ra năm ngày du lịch tới đảo Hải Nam.

Thế nhưng còn chưa tới Hải Nam, Tần Hữu Sinh đã ra khỏi phòng làm việc, vỗ vỗ tay: “Năm nay thành tích của Dịch Hòa rất tốt, chuyến du lịch định kỳ nửa năm một lần của chúng ta sẽ tăng từ ba ngày lên năm ngày.”

Quốc khánh, khi Giang Giang dẫn em gái kiều ngạo Thanh Thanh lên máy bay thì thấy cả đám người Dịch Hòa: “Hi, luật sư Giang, trùng hợp quá.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn liền thấy Tần Hữu Sinh, ăn mặc khá thoải mái giản dị: “Thầy Tần, hôm nay trông thầy rất...”

“Rất gì nào?” Mắt Tần Hữu Sinh hơi lóe lên.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn áo sơ mi của anh: “Rất đẹp...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

7. Trên máy bay, chỗ ngồi của Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh ở ngay trước Tần Hữu Sinh, Tần Hữu Sinh nhìn cái gáy đáng yêu trước mặt mình, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, vừa hay có nữ đồng nghiệp ở phía sau anh chia đồ ăn cho mọi người, khi chia cho anh, anh bèn mượn hoa hiến Phật, vỗ vỗ đầu Ninh Nhiễm Thanh ngồi đằng trước: “Này, ăn chút gì đi.”

Oa, là món mứt dừa mà cô thích nhất, Ninh Nhiễm Thanh lập tức nhận lấy đồ ăn vặt Tần Hữu Sinh đưa: “Cảm ơn thầy Tần.”

Giọng nói dịu dàng ngọt ngào khiến trái tim Tần Hữu Sinh như tan chảy.

Giang Hành Chi sa sầm mắt nhìn Tần Hữu Sinh, Tần Hữu Sinh đối xử rất bình đẳng, cũng đưa cho Giang Hành Chi một túi kẹo dẻo: “Hình như chỉ còn cái này thôi.”

Trước nay Giang Hành Chi vẫn không biết khả năng “Đập chậu cướp hoa” của Tần Hữu Sinh lại lợi hại như vậy, trong lòng càng cảnh giác cao độ, cô gái ngồi cạnh anh lại ăn rất vui, như kiểu chỉ hận mình không phải bạn gái của Tần Hữu Sinh.

Giang Hành Chi rất tức giận: “Ăn ngon không?”

Ninh Nhiễm Thanh kiêu ngạo nâng cằm: “Thầy Tàn cho thì đương nhiên phải ngon rồi.”

Không ổn rồi! Không ổn rồi! Nếu anh cứ bức bối thế này thì có khi hành trình du lịch Hải Nam còn chưa kết thúc, số mệnh mà anh mãi mới thay đổi được lại trở về quỹ đạo kiếp trước mất thôi. Giang Hành Chi hít sâu một hơi, định học tập sự dịu dàng của Tần Hữu Sinh: “Nếu thấy ngon thì ăn nhiều một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh cười khúc khích, ăn xong thì tựa trên vai Giang Hành Chi nghỉ ngơi, dịu ngoan đến lạ.

Giang Hành Chi vô cùng thỏa mãn, sờ sờ, xoa xoa, vò vò, yêu thích tới không nổi buông tay.

Tối Hải Nam, Giang Hành Chi đã đặt phòng khách sạn từ trước, phòng giường lớn lộng lẫy, khi Ninh Nhiễm Thanh vào phòng, mắt liền tròn tròn: “Chẳng lẽ chúng ta ngủ cùng một phòng?”

Giang Hành Chi: “Em là bạn gái anh mà, không được à?”

Ninh Nhiễm Thanh nổi giận: “Anh muốn sàm sỡ em có đúng không hả.”

Giang Hành Chi hít sâu một hơi, vỗ về cô: “Rồi rồi, vậy buổi tối anh không làm gì được không...”

Giọng nói mát lạnh của anh như mang theo cả sự mê hoặc rất tự nhiên, Ninh Nhiễm Thanh xị mặt: “Em phải nghĩ kỹ đã.”

Ninh Nhiễm Thanh không quen những người khác, trừ Tần Hữu Sinh là thầy giáo của cô. Khi nướng hải sản, Giang Hành Chi về phòng lấy áo khoác cho Ninh Nhiễm Thanh, cô và Tần Hữu Sinh ngồi hóng gió trò chuyện cùng nhau.

“Thầy Tàn, em hỏi thầy một vấn đề nhạy cảm được không...”

“Hỏi đi, nếu biết tôi chắc chắn sẽ nói.” Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh.

“Bình thường thầy với bạn gái thầy giao du bao lâu thì sẽ đề xuất... chuyện kia?”

Tần Hữu Sinh thoáng ngây người, rồi lập tức hiểu ra mọi chuyện, anh nghiêm nghị nói: “Nếu không có ý định kết hôn thì tôi sẽ không đề xuất chuyện ấy.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Thầy Tàn, thầy đúng là một người đàn ông tốt.”

Tần Hữu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Tôi sẽ đối xử với bạn gái mình ngày càng tốt hơn.”

Ninh Nhiễm Thanh thực sự cảm động: “Cô ấy nhất định rất hạnh phúc.”

Tần Hữu Sinh thở dài: “Nếu cô ấy có thể trở thành bạn gái tôi, vậy người hạnh phúc chính là tôi.”

8. Khi Giang Hành Chi cầm áo khoác tới thì mắt Ninh Nhiễm Thanh bị gió biển thổi cát vào, Tần Hữu Sinh lên tiếng: “Hay là... để tôi thổi giúp em?”

Tần Hữu Sinh vừa nói xong thì Giang Hành Chi lạnh lùng xuất hiện trước mặt Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh, anh ta nói: “Để anh thổi.”

Tần Hữu Sinh cười hất hăng, hơi dịch ra, Giang Hành Chi chen vào giữa hai người, nâng mặt Ninh Nhiễm Thanh lên: “Mắt nào thế?”

Ninh Nhiễm Thanh bị cát bay vào mắt, không mở mắt ra được, roi nước mắt từ nãy tới giờ, cô chỉ chỉ vào mắt phải của mình: “Mắt này này.”

“Đáng đời!” Giang Hành Chi lạnh lùng nhìn cô, “Ồ yên trong phòng thì không thích, cứ thích ra ngoài hứng gió cơ?”

Ninh Nhiễm Thanh rất khó chịu, kêu hu hu mấy tiếng.

Giang Hành Chi độc miệng vậy thôi, nhưng hành động vẫn rất dịu dàng, anh thổi vào mắt Ninh Nhiễm Thanh mấy hơi: “Đã ra chưa?”

Ninh Nhiễm Thanh chớp mắt: “Vẫn ở đó.”

Giang Hành Chi lại thổi: “Thổi ra chưa?”

Ninh Nhiễm Thanh lại chớp mắt: “Vẫn còn đó...”

Giang Hành Chi kiên nhẫn tiếp tục thổi nhưng hạt cát ngu ngốc vẫn không chịu ra ngoài.

Tần Hữu Sinh không chịu được nữa: “Hay là... để tôi thử xem?”

Giang Hành Chi chẳng còn cách nào khác, Tần Hữu Sinh bèn tới gần Ninh Nhiễm Thanh, nhẹ nhàng thổi một hơi đầy kỹ thuật, Ninh Nhiễm Thanh chỉ thấy một làn gió ấm thổi vào trong mắt, sau đó cô thử chớp mắt: “Thầy Tàn, thầy tuyệt quá.”

Tần Hữu Sinh nở nụ cười, không bỏ sót một giây nào để bày tỏ sức quyến rũ của mình: “Trước đây tôi từng học Saxophone một thời gian.”

Giang Hành Chi không khỏi bật cười.

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh tắm xong rồi, cuộn mình nằm trên giường, Giang Hành Chi không dám lại gần, anh đặt tạp chí trong tay xuống, nhìn cô gái vừa tắm xong trước mắt, dịu dàng nói: “Thanh Thanh, lại đây...”

Trong đầu Ninh Nhiễm Thanh vang lên tiếng chuông cảnh báo: “Quả nhiên thầy Tần nói đúng, khi có nhu cầu thì đàn ông luôn dịu dàng vô cùng.”

9. Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh mỗi người ngủ một góc, nửa đêm Ninh Nhiễm Thanh cuộn hết chăn trên người Giang Hành Chi, Giang Hành Chi lạnh quá nên tỉnh, men theo ánh sáng yếu ớt chiếu từ bên ngoài vào, anh ta thấy khuôn mặt ngủ say sưa ngon lành của Ninh Nhiễm Thanh, trong lòng thực sự ngứa ngáy không thôi.

Giang Hành Chi trêu đùa cô, kéo chăn về phía mình, Ninh Nhiễm Thanh bèn dịch về phía ấm áp hơn, cô dịch về phía Giang Hành Chi một chút, anh lại kéo thêm một chút...

Tới khi hai người chỉ cách nhau chừng ba mươi centimeet thì Ninh Nhiễm Thanh không nhúc nhích nữa, mà ôm chặt chăn trở mình.

Giang Hành Chi: “...”

Hôm sau Giang Hành Chi bị cảm nhẹ, còn Ninh Nhiễm Thanh thì sáng khoái chơi bóng chuyền bãi biển với các đồng nghiệp Dịch Hòa, Tần Hữu Sinh và Ninh Nhiễm Thanh cùng một đội, hai người phối hợp chặt chẽ, áp đảo đối phương.

Giang Hành Chi ngồi trên ghế uống nước ấm, tâm trạng cực kỳ bức bối.

Đương nhiên Ninh Nhiễm Thanh cũng không quên bạn trai của mình đang bị ốm, sau khi chơi xong thì quay lại giục Giang Hành Chi uống thuốc, Giang Hành Chi lờm cờ: “Không uống, trừ khi em bón cho anh.”

“Thật nhé.” Ninh Nhiễm Thanh cầm thuốc tới trước mặt anh ta, “Há mồm nào.”

Giang Hành Chi vội mở nắp chai nước, Ninh Nhiễm Thanh ân cần đưa thuốc cho anh, dưới ánh nắng, hai người cũng được xem như một đôi tình nhân ân ái, Tần Hữu Sinh đứng gần đó thờ dãi buồn bã, sao lúc trước anh lại nhường cơ hội đi Lệ Giang cho Giang Hành Chi thế không biết.

Tần Hữu Sinh hối hận vô cùng, yêu một người đến không thể kiềm chế là một chuyện cực kỳ bi ai.

Ninh Nhiễm Thanh không biết tình cảm của Tần Hữu Sinh với mình, nhưng đúng là cô rất thích trò chuyện với thầy Tần, thầy Tần luôn cho cô cảm giác vô cùng thân thiết.

Kết thúc năm ngày du lịch ở đảo Hải Nam, Giang Hành Chi đưa cô về nhà chị gái, hỏi cô: “Em thấy Tần Hữu Sinh thế nào?”

“Rất tốt ạ.”

“Cụ thể hơn đi.”

“Là một người đàn ông rất quyến rũ.”

“Quyến rũ được em rồi.”

Giọng điệu của Giang Hành Chi cứ là lạ, Ninh Nhiễm Thanh rất không ưa: “Ý anh là sao?”

Giang Hành Chi đảo mắt: “Hỏi thử thôi mà.”

Hai người không hợp nhau, bởi vậy Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh luôn tranh cãi vì những chuyện chẳng đâu vào đâu, cuối cùng Ninh Nhiễm Thanh không chịu được nữa, lần thứ hai đề nghị chia tay: “Giang Hành Chi, anh đừng tìm em nữa, ai quay lại người ấy là cún con?” (Tác giả có lời muốn nói: Sao câu này nghe quen thế nhỉ.)

Giang Hành Chi lẳng lặng rời đi, đi được nửa đường lại quay trở về, Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn anh: “Anh quay lại làm gì?”

Giang Hành Chi lạnh mặt: “Làm cún con cắn chết em.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Đồ khốn!”

10. Giang Hành Chi và Ninh Nhiễm Thanh lại lâm vào tình trạng chiến tranh lần nữa, Ninh Nhiễm Thanh thực sự cảm thấy cứ chia chia hợp hợp như vậy thật chẳng ra làm sao, cô tìm thầy Tần xin ý kiến, Tần Hữu Sinh nói: “Gặp người không hợp với mình như đi một đôi giày không vừa chân, tuy em thích kiểu dáng ấy, nhưng không thể đi thoải mái được.”

Ninh Nhiễm Thanh thờ dãi, giận dữ nói: “Thực ra kiểu dáng cũng thường thôi, càng nhìn càng ghét.”

Lông mày Tần Hữu Sinh khẽ động, khóe môi vương nét cười dịu dàng, dù chê trách Ninh Nhiễm Thanh nhưng giọng điệu lại vô cùng yêu chiều: “Đúng là một cô bé trắng hoa.”

Ninh Nhiễm Thanh chỉ vào mũi mình: “Em trắng hoa lắm ă?”

Tần Hữu Sinh: “Em có định kết hôn với Hành Chi không?”

“Sao có thể chứ.” Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu.

Tần Hữu Sinh cười nhìn Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ: “Đối với em chuyện kết hôn quá xa xôi, hơn nữa em cảm thấy Hành Chi không hợp với em, em và anh ấy mà kết hôn thì chắc chắn sẽ không có lợi cho con cái, vì bọn em nhất định sẽ cãi nhau suốt ngày.” Ninh Nhiễm Thanh nói xong cũng nở nụ cười.

“Thực ra có một số vấn đề không biết em đã hiểu hay chưa?” Tần Hữu Sinh nói, “Một tình yêu không phù hợp cũng tựa như đoạn ruột thừa, nên cắt đi càng sớm càng tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Đúng thế.”

“Vậy em biết phải làm gì rồi chứ?”

“Chia tay?”

Tần Hữu Sinh gật đầu.

Ninh Nhiễm Thanh thở dài: “Trên đời nhiều đàn ông như vậy, liệu em có thể tìm được người phù hợp với mình không?”

Tần Hữu Sinh đưa cho Ninh Nhiễm Thanh một chai nước: “Phải tỉnh mắt lên.”

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hữu Sinh đúng là một chuyên gia tình cảm: “Thầy rất hiểu biết về tình yêu, hẳn là trước đây trải qua rất nhiều cuộc tình rồi đúng không?”

Tần Hữu Sinh lắc đầu: “Ngược lại.”

Ninh Nhiễm Thanh nghe theo kiến nghị của Tần Hữu Sinh, nghiêm túc nói chia tay với Giang Hành Chi, Giang Hành Chi hỏi cô tại sao, Ninh Nhiễm Thanh nhắc lại những lời mà thầy Tần nói với cô cho anh ta nghe.

Giang Hành Chi vô cùng chán nản nhìn Ninh Nhiễm Thanh, viết ngay một bản hợp đồng chia tay trên laptop: “Được, chia tay, ký tên đóng dấu xong là có hiệu lực.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Giang Hành Chi với vẻ khó tin.

Giang Hành Chi hồ hững in hai bản hợp đồng đưa cho Ninh Nhiễm Thanh: “Ký đi.”

Bản tay Ninh Nhiễm Thanh hơi run run, quả nhiên kết cục của việc yêu luật sư chính là như vậy, Ninh Nhiễm Thanh hít sâu một hơi, ký xoạch xoạch tên mình lên giấy.

Giang Hành Chi cũng mau chóng ký tên: “Chúc mừng cô, Ninh tiểu thư.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn nhìn Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi: “Được rồi, cô có thể đi rồi đây.”

Ninh Nhiễm Thanh kêu kỳ bị thất tình, cô rất đau lòng rất buồn khổ, tối về đọc hợp đồng chia tay, cả người lại điên lên.

Điều thứ mười: Sau khi kết thúc quan hệ tình nhân, chờ phía nữ tốt nghiệp, hai bên nam nữ lập tức chuyển sang quan hệ vợ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Một Đứa Trẻ Muốn Có Ipad

Type: Thùy Miên

Thầy Tần từng giảng, không nên để trẻ con bị nghiện các thiết bị điện tử, thứ nhất vì khả năng tự chủ của trẻ con rất kém, thứ hai các thiết bị điện tử sẽ làm ảnh hưởng tới thị lực và trí thông minh của trẻ, quan trọng nhất là khả năng giao tiếp của trẻ cũng sẽ kém đi.

Nhưng Tiểu Tiểu Ninh thực sự rất muốn có một chiếc Ipad, cô bé ăn vạ trên nền nhà, nói với Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hữu Sinh: “Cha mẹ mua cho con một chiếc được không, chỉ một chiếc thôi mà...”

“Không được.” Ninh Nhiễm Thanh nhún vai, còn Tần Hữu Sinh ôm vợ, “Trong chuyện này thái độ của cha cũng giống mẹ con.”

Buổi tối Tiểu Tiểu Ninh giận dỗi, Ninh Nhiễm Thanh bèn đi tới nói: “Mẹ và cha định ra ngoài ăn cơm, con có muốn đi cùng không?”

“Không đi.”

“Được thôi, ở nhà có thức ăn cho mèo đấy.”

Tiểu Tiểu Ninh vô cùng tức giận: “Hai người nuôi con nhỏ hay nuôi mèo thế?”

Ninh Nhiễm Thanh cười hà hà: “Nếu con cứ hư thế này thì cha và mẹ thà nuôi mèo con còn hơn.”

Tiểu Tiểu Ninh tha thiết nhìn cha.

Tần Hữu Sinh và vợ đã thông đồng với nhau: “Hình như mèo con cũng rất đáng yêu.”

Cuối cùng Tiểu Tiểu Ninh vẫn theo cha mẹ ra ngoài, tiếng bước chân của bé rất nặng, như nhấn mạnh sự giận dỗi của mình.

Lúc trở về nhà Tần Hữu Sinh đỡ con gái xong về phòng, Ninh Nhiễm Thanh đang nằm trên giường chơi trò chơi, vừa chơi vừa nói: “Mấy nay em nhện khổ oi là khổ, làm một tấm gương tốt thật là khó.”

Tần Hữu Sinh cười, dặn vợ: “Lát nữa nhớ cất kỹ đi nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh than thở: “Thời nay nuôi được đứa con đúng là quá gian nan.”

Tần Hữu Sinh cũng thở dài: “Thời nay nuôi một cô vợ cũng chẳng dễ dàng.”

Tiểu Tiểu Ninh thực sự rất muốn có một chiếc Ipad, sau đó cô bé nhận ra sắp tới sinh nhật mình rồi bèn hớn hờ đi tìm chú Giang.

“Chú tiểu Giang, sắp đến sinh nhật cháu rồi, chú có nhớ không?”

Giang Hành Chi vừa viết tài liệu vừa nói: “Cháu thích gì?”

Tiểu Tiểu Ninh mở to mắt, vô cùng do dự: “Hơi đắt có được không ạ?”

Giang Hành Chi hào phóng ôm lấy cô bé: “Máy bay à?”

Tiểu Tiểu Ninh: “Là Ipad.”

Giang Hành Chi nhớ lại lời dặn dò của Tần Hữu Sinh, thấy rất khó xử: “Ừm... hình như hơi đắt thật...”

Tiểu Tiểu Ninh: “...”

Giang Hành Chi thực sự rất khó xử, miễn cưỡng giải thích: “Vừa nãy chú Giang nói... máy bay... là chỉ máy bay đồ chơi...”

Tiểu Tiểu Ninh rầu rĩ nhảy ra khỏi lòng Giang Hành Chi, lẳng lặng ra khỏi phòng làm việc của chú Giang.

Một ngày nọ Tiểu Tiểu Ninh phát hiện trong cặp sách của Tiểu Diệu Bi cùng lớp có một chiếc Ipad, cô bé vui vẻ vẽ tranh với cậu bé, còn cho Tiểu Diệu Bi mượn bút vẽ của mình: “Chúng ta làm bạn thân nhé?”

Tiểu Diệu Bi lập tức trở nên căng thẳng, nhìn Tiểu Tiểu Ninh với vẻ đề phòng.

Tiểu Tiểu Ninh đưa hết bút vẽ của mình cho Tiểu Diệu Bi: “Bạn thân chính là tôi có thể cho cậu mượn đồ, cậu cũng có thể cho tớ mượn đồ.”

Tiểu Diệu Bi do dự ba giây: “Vậy chúng ta vẫn nên làm bạn bè bình thường thôi.”

Trẻ con không có Ipad thì không vui, trẻ con không có Ipad thì không có tuổi thơ, trẻ con không có Ipad thì không được cha mẹ thương yêu... Tiểu Tiểu Ninh rất buồn vì không có Ipad, thỉnh thoảng nắm tay cha mẹ đi trên đường, thấy có bạn nhỏ cầm Ipad chơi, thực sự rất hâm mộ, mở to mắt chớp chớp, cố ý chỉ vào hỏi: “Cha ơi, bạn nhỏ kia đang cầm gì thế, hình như chơi rất vui.”

Thầy Tần chẳng biết làm sao cho phải, đành vờ như không thấy.

Ông ngoại tới thăm Tiểu Tiểu Ninh, cô bé bụng bánh gato cho ông ngoại ăn, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Ông ơi, cháu xin ông một món quà được không ạ?”

Ông Ninh Uy Phong đã được Ninh Nhiễm Thanh dặn dò từ trước, nhưng không đành lòng từ chối cháu gái đáng yêu, nghĩ ngợi một thoáng rồi nói: “Trừ Ipad ra thì cái gì ông ngoại cũng có thể mua cho cháu.”

Tiểu Tiểu Ninh rầu rĩ quay về phòng, vì quá đau khổ nên bữa tối cô bé chỉ ăn một bát rưỡi.

Buổi tối đi ngủ Tiểu Tiểu Ninh bò xuống giường, ôm heo đất của mình đi tìm cha mẹ, hi vọng họ có thể suy xét việc mua cho mình một cái Ipad.

Thế nhưng khi đẩy cửa vào, cô bé đã thấy được gì? Mẹ đang nằm trong ngực cha chơi Ipad.

“Hai người đang làm gì thế?”

Ninh Nhiễm Thanh giật mình, vội giấu Ipad vào trong chân.

Tiểu Tiểu Ninh hùng hực khí thế: “Mẹ, mẹ vừa giấu thứ gì vào trong chân đấy?!”

Thực sự nếu không đưa Ipad cho cô bé, hình tượng cha mẹ của hai người sẽ sụp đổ. Tần Hữu Sinh mỉm cười, lấy Ipad từ trong chân ra: “Surprise, mẹ mới mua cho Tiểu Tiểu Ninh đó, vừa giúp con kiểm tra thôi.”

Buổi tối Tiểu Tiểu Ninh hạnh phúc nằm giữa cha mẹ, nghe cha đặt điều kiện: “Mỗi lần chơi không được quá hai mươi phút, không được động vào nó trước khi ăn cơm, không được...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ngày Cá Tháng Tư

Type: Thùy Miên

Ngày cá tháng tư đã tới rồi, đúng vào ngày thứ bảy, Ninh Nhiễm Thanh còn nằm trên giường ngủ nướng, Tiểu Tiểu Ninh đã theo cha chạy bộ ba vòng rồi quay về nhà.

Quay về phòng mẹ vẫn còn ngủ trên giường, Tiểu Tiểu Ninh sờ vào mặt mẹ: “Mẹ ơi, dậy thôi!”

Ninh Nhiễm Thanh không đáp, cũng không động dậy.

Tiểu Tiểu Ninh lại sang một bên khác, kéo kéo tay mẹ: “Mẹ, ông mặt trời đã lên cao rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn nằm yên.

Tiểu Tiểu Ninh bỗng thấy lo lắng, cẩn thận đưa tay lên mũi mẹ.

Ninh Nhiễm Thanh vội ngừng thở.

Tiểu Tiểu Ninh bỗng òa khóc: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ đừng chết...”

Tần Hữu Sinh đang đọc báo ngoài phòng khách và bảo mẫu đang làm bữa sáng vội vã chạy vào, anh cảm thấy trái tim mình như vọt lên tận cổ.

...

Buổi tối, cô nàng nọ bị thầy Tần giáo dục nghiêm khắc một trận, lẳng lặng nằm sấp: “Hu hu hu... Thầy Tần... Em biết lỗi rồi... hu hu hu.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sinh Ý Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.